

Sống Lại Về Một Nhà

Contents

Sống Lại Về Một Nhà	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	31
11. Chương 11	34
12. Chương 12	37
13. Chương 13	40
14. Chương 14	43
15. Chương 15	46
16. Chương 16	49
17. Chương 17	52
18. Chương 18	55
19. Chương 19	58
20. Chương 20	61
21. Chương 21	64
22. Chương 22	66
23. Chương 23	69
24. Chương 24	72
25. Chương 25	75
26. Chương 26	78
27. Chương 27	81
28. Chương 28	85
29. Chương 29	88
30. Chương 30	91
31. Chương 31	94
32. Chương 32	97
33. Chương 33	101
34. Chương 34	106
35. Chương 35	109
36. Chương 36	112
37. Chương 37	116
38. Chương 38	121
39. Chương 39	125
40. Chương 40	129
41. Chương 41	132

42. Chương 42	135
43. Chương 43	139
44. Chương 44	142
45. Chương 45	145
46. Chương 46	148
47. Chương 47	151
48. Chương 48	154
49. Chương 49	159
50. Chương 50	162
51. Chương 51	167
52. Chương 52	170
53. Chương 53	175
54. Chương 54	181
55. Chương 55	183
56. Chương 56	186
57. Chương 57	189
58. Chương 58	193
59. Chương 59	197

Sống Lại Về Một Nhà

Giới thiệu

Editor: Tiểu Tam Thể loại: trọng sinh, hiện đại, mất quyền lực, tình hữu độc chung, giới giải trí, sủng, 1×1, HE. Độ dài:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-lai-ve-mot-nha>

1. Chương 1

Đêm khuya, mưa to như trút nước, một chiếc Virage đang bay nhanh trên đường cao tốc giữa hai thành phố.

Hàn Duyệt quen lái xe tốc độ cao, bình thường khi lái xe liền thường xuyên đem tốc độ xe đặt ở ngay ranh giới sắp vượt mức siêu tốc. Cậu thích sự kích thích mà tốc độ cao mang lại, khi 16 tuổi dưới sự xúi giục của anh ba Hàn Tư Huy thì bắt đầu lên lút chơi đua xe. Bất quá từ sau khi tốt nghiệp đại học bước vào xí nghiệp Hàn thị đi làm, vì không để cho phụ thân lưu lại ấn tượng xấu, cậu đã 6 năm rồi không có tham gia đua xe. Chỉ có vào những đêm dài yên lặng như thế này, trên con đường cao tốc liếc mắt không thấy được một chiếc xe, thì cậu mới có thể thoáng thỏa mãn khát vọng đối với tốc độ cao của mình mà thôi.

Dị động để ở bên cạnh đột nhiên rung lên, Hàn Duyệt nhanh chóng liếc mắt nhìn màn hình một cái, phát hiện là điện thoại của mẹ, lập tức đề nút nhận của cái tai nghe điện thoại treo ở bên tai lên, điện thoại kết nối.

“Vâng, mẹ....”

“Tao đã bảo là đừng gọi tao là mẹ mà!”

Một giọng nữ chua chát, nghiêng răng nghiêng lợi từ tai nghe truyền đến, hơi có chút cảm giác khàn khàn do ốm yếu.

Hơi thở của Hàn Duyệt khựng lại, trái tim đều cảm thấy được có chút nhói đau. Bất quá cậu cũng biết vì sao mẹ lại dùng cái loại giọng điệu này để nói chuyện với mình. Từ sau khi hai tháng trước anh hai Hàn Tư Triết chết trong tay anh ba, mẹ vẫn dùng một loại thái độ như đối xử với kẻ thù để đối xử với cậu.

Có lẽ là vì không muốn oán hận đứa con do chính mình sinh ra cho nên mới đem tất cả nỗi oán hận đều chuyển hết lên người cậu như vậy đi. Hàn Duyệt chưa xót nghĩ. Tuy là hại chết anh hai chính là anh ba Hàn Tư Huy, còn bản thân cậu cũng không có quan hệ trực tiếp đến sự kiện kia, nhưng mà ai bảo cậu là người ở phe đối địch với anh hai cơ chứ? Nếu đã từng là kẻ thù của anh hai, như vậy theo lý lẽ bình thường thì phải gánh vác cơn giận và nỗi oán hận của mẹ rồi.

Nếu không cho kêu mẹ, Hàn Duyệt tạm ngừng một chút, dùng giọng điệu càng thêm cung kính nói: “Phụ nhân, xin hỏi có chuyện gì không ạ?”

Mẹ Hàn không nói gì, chỉ có tiếng hít thở ồ ồ thông qua tai nghe truyền tới. Hàn Duyệt không biết nói gì, từ trước đến nay cậu ở trước mặt mẹ đều là lo sợ, tay chân không biết phải đặt đâu, cậu cũng không dám tắt điện thoại, chỉ có thể cứ giằng co như thế.

Qua vài phút, mẹ Hàn mới mở miệng nói: “Tao còn nhớ rõ hơn hai mươi năm trước, cái bộ dạng của mày khi vừa mới đến nhà họ Hàn. Đó là mày mới năm tuổi, vừa gầy vừa nhỏ, nhưng cái gương mặt nhỏ nhắn kia hình dạng lại trắng trẻo xinh đẹp, giống như một cô bé vậy”.

Trong lòng Hàn Duyệt xót xa, vội vã nói: “Ôn dương dục mấy năm nay của mẹ với con, con...”

“Lúc ấy tao đã nghĩ, một đứa bé trai, năm tuổi bộ dạng đã mê hoặc người ta như vậy rồi, thì trưởng thành chắc chắn là một cái tai họa!”

Trong lời nói của mẹ Hàn tràn đầy chua ngoa, khinh thường và coi rẻ, khác một trời một vực với hình tượng phụ nhân nhà họ Hàn đoan trang dịu dàng thường ngày, Hàn Duyệt nghe thấy gần như lập tức run rẩy mà kêu lên: “Mẹ! Người...”

“Nếu không phải sợ người ta nói mất nhà họ Hàn của bọn tao, mày nghĩ tại sao tao phải cho cái loại con hoang được gái điếm sinh ra như mày sắc mặt tốt hả?!” giọng của mẹ Hàn càng thêm sắc bén hơn, gần như sắp phá âm, “Nếu không phải vì danh tiếng tốt, lần đầu tiên nhìn thấy mày, không, tao căn bản cũng không có muốn nhìn thấy mày đâu! Tao sẽ lập tức đem mày đưa tới Thái Lan, cho mày đi bán giống như mẹ mày vậy đó! Cái loại người đê tiện như mày, từ nhỏ nên làm cái loại công việc thấp kém này đó!”

Hàn Duyệt giương miệng, một chữ cũng không nói nên lời, cả người đều đang run rẩy, gần như không cầm nổi tay lái.

“Tao cho mày bình yên lớn lên trong nhà họ Hàn, ăn mặc không thiếu thốn, nâng niu từ bé mà lớn lên, đối đãi giống như đứa con do tao sinh ra, cho mày nhận sự giáo dục tốt nhất, học đại học lấy bằng cấp, cuối cùng còn bảo Tư Huy mang mày đi làm ở Hàn thị, mày rốt cuộc còn bất mãn cái gì hả? Nếu không phải tao dễ dàng tha thứ cho mày, mày lúc này đang đứng đường bán-mông đó! Mày sao lại lấy oán trả ơn được chứ! Đem anh hai mình hại chết! Mày vẫn còn là người sao hả? Mày vẫn còn là người sao? Súc sinh cũng còn biết đáp ơn đó! Sớm biết mày là cái loại lấy oán trả ơn nuôi không được này, tao nhất định giải quyết mày ở bên ngoài rồi, ngay cả cổng nhà họ Hàn cũng không cho mày vào đâu!”

Hàn Duyệt ngơ ngác nghe, cho tới khi cảm giác được nhịp điệu của trái tim trong lồng ngực nhảy lớn đến mức gần như muốn phát đau, mới nhận ra bản thân không biết từ khi nào thế nhưng đã ngừng hô hấp, mà khi cậu vội vàng hít thở lại, một tiếng nghẹn ngào không ngăn nổi mà phát ra. Cậu theo phản xạ lấy tay che miệng mình, lại phát hiện trên mặt đã ẩm ướt lạnh lẽo một mảnh.

Hai mươi năm qua cậu vẫn đem mẹ Hàn trở thành người mẹ ruột của mình mà kính yêu, dè dặt cẩn thận, cũng không dám không nghe lời. Ngày thường mẹ Hàn đối cậu dịu dàng lắm, cảm giác loại thái độ như đối với trẻ con của nhà bạn bè khi đến nhà họ Hàn làm khách vậy, cậu biết bản thân mình so ra kém con ruột của mẹ Hàn, nhưng cậu luôn cho rằng bản thân ít nhiều gì cũng có chút trọng lượng trong lòng bà.

Nhưng rốt cuộc không ngờ rằng, bản thân cố gắng nhiều năm như vậy, đến bây giờ, ở trong lòng mẹ Hàn cậu như trước là người ngoài, không, ngay cả người ngoài cũng không bằng nữa, bà khinh thường cậu, chán ghét cậu, phản cảm cậu, thậm chí hận cậu không chết đi. Hàn Duyệt cảm thấy được trái tim mình nhảy mất đã đông lạnh thành băng, hoàn toàn lạnh giá, từng dòng từng dòng khí lạnh chảy ra từ trong tim, vẫn đông lạnh đến đầu ngón tay, cả người đều cứng ngắt chết lặng.

Mẹ của Hàn Duyệt là gái điếm cao cấp, lúc trước sinh cậu ra là để nuôi con đường già, cũng không có định

mượn cơ hội áp chế cha Hàn gì cả, bắt quá chờ đến sau khi thực sự làm mẹ, lại bởi vì bản năng làm mẹ nên cực kỳ yêu thương cậu bé Hàn Duyệt.

Khi bà còn sống, vẫn mang theo Hàn Duyệt vào ở ngay khu sa hoa tắc đất tắc vàng ở phố trung tâm. Nhưng mà, cho dù người trưởng thành ở nơi này càng thêm dè dặt, càng hiểu được làm sao duy trì vẻ hòa thuận ngoài mặt, thì cậu bé Hàn Duyệt vẫn là từ trong ánh mắt khác thường của người khác cùng sự bài xích của đám trẻ trong khu, mà hiểu được công việc của mẹ mình cũng không quan vinh gì.

Trong khu nhà cũng không có người muốn để cho con cái mình giao lưu với cậu, ngay cả nói cũng không bằng lòng nói với cậu nữa, mà trẻ con cũng sẽ không đi suy nghĩ tại sao cha mẹ không cho mình chơi với Hàn Duyệt, chỉ là rõ ràng bắt đầu cô lập cậu. Một kẻ khác loài bị mọi người bài xích luôn có thể tạo thành tác dụng đoàn kết của quần thể. Bọn trẻ con tự phát tụ ở bên nhau biên nhạc thiếu nhi mắng cậu, từ xa đi theo phía sau Hàn Duyệt ca hát, trong mấy bài hát thiếu nhi này đó có vài từ khi đó cậu còn không nghe hiểu cho lắm, lại trực giác biết kia cũng không phải từ ngữ tốt lành gì.

Thực kỳ lạ, sự tàn nhẫn của trẻ con dường như là một loại thiên tính; mặc kệ cha mẹ chúng là công nhân, nông dân không có văn hóa gì hay là phần tử trí thức bằng cấp cao, lương cao; mặc kệ gia đình bọn họ là sống ở khu bình dân ăn bữa hôm lo bữa mai, hay là ở nhà trọ sang trọng cẩm y ngọc thực trong khu trung tâm. Xa lánh, hạ thấp, nhục mạ, mấy thứ này đối với trẻ con mà nói dường như từ nhỏ là đã biết rồi, bằng không mấy bài hát thiếu nhi tầng tầng lớp lớp lạnh lạnh lưu loát này, dùng để nhục nhả cậu này là từ đâu đến cơ chứ?

Mỗi lần Hàn Duyệt ra khỏi cửa thì phía sau đều đi theo một đám trẻ con bên hát bên cười. Nếu cậu không thêm quan tâm mấy đứa trẻ này sẽ vẫn đi theo phía sau cậu ca hát, một khi cậu quay đầu lại sẽ giống như nhìn đến quái vật muốn nhào tới mà la hét lùi về phía sau, mà nếu như cậu không nhìn được mà đánh nhau với bọn chúng, cho dù cuối cùng bị thương nặng nhất chính là cậu thì mẹ cậu cũng sẽ mang cậu theo đi từng nhà mà hèn mọn nhận lỗi với cha mẹ của bọn nó.

Chuyện khóc la chửi đổng đương nhiên sẽ không xảy ra, nhưng là mấy vị phụ huynh ăn mặc đẹp đẽ, nói chuyện nhỏ nhẹ, dùng từ ngữ lịch sự này cứ như vậy mà lạnh lùng xa cách đứng ở trước cửa nhà mình, như là cảnh giác với thứ gì đó vậy, nắm chặt lấy tay nắm cửa, chỉ đem cửa mở ra một cái khe nhỏ, hoặc hờ hững nói một câu ‘không sao’ rồi đương trước mặt mẹ mà đóng cửa lại; hoặc là mang theo khinh thường nhẹ nhàng, nhàn nhạt nói với mẹ rằng: dạy con cho tốt, đọc sách nhiều một chút, học hỏi lễ nghĩa liêm sỉ, ở chỗ này phải học được lễ phép văn minh tối thiểu, sau đó không đợi mẹ nói gì nữa mà đóng cửa lại, loại cảnh tượng này trong mắt cậu bé Hàn Duyệt liền cảm thấy giống như bị người ta dùng sức tát mấy cái vậy đó.

Mà bây giờ nghe thấy mấy lời nói này của mẹ Hàn, Hàn Duyệt cảm thấy bản thân mình giống như lại nhớ về quá khứ, mấy từ ngữ ác độc toát ra từ tai nghe điện thoại này như là một bàn tay rồi lại một bàn tay, ra sức tát lên mặt cậu, đánh đến cậu choáng váng.

Thôi vậy, thôi vậy, cậu sớm nên nghĩ tới rồi mà. Hàn Duyệt nắn lòng nghĩ. Mình sớm đã không nên tự lừa mình dối người đem bản thân xem như một phần tử của nhà họ Hàn như thế rồi. Đối với cha mà nói, mình là một vụ tai tiếng kéo dài; đối với mẹ mà nói, mình là... mình chứng của việc chồng bà ngoại tình; còn đối với ba người anh chị của cậu mà nói thì mình là thứ do người phụ nữ không biết xấu hổ sinh ra, phá hủy gia đình hoàn mỹ của họ, tương lai còn là kẻ thù muốn tranh đoạt tài sản với bọn họ nữa chứ. Bọn họ chưa từng đánh mắng cậu, nhưng mà sự lạnh lùng và loại bạo lực im lặng nhiều năm này, không quan tâm cũng chỉ là sự khinh bỉ có thêm chút che đậy mà thôi, chẳng lẽ còn chưa đủ để nói rõ ràng mọi chuyện hay sao?

Thật đáng buồn chính là cậu nhiều năm như vậy vẫn rất cẩn thận mà lấy lòng mỗi người nhà họ Hàn, khát khao mình có thể cùng họ trở thành một gia đình chân chính, bỏ qua ước mơ của mình mà đi làm việc họ muốn mình làm, vậy mà đến cuối cùng ngược lại bị người ta nghi ngờ, bị người ta khinh thường.

Vẫn là rời đi thôi, cậu vốn không phải là con cháu của gia đình quyền quý, ân oán của đại gia tộc này cũng không phải là thứ cậu nên tham dự vào. Hơn nữa, anh ba Hàn Tư Huy bây giờ cũng đã trở thành chủ nhân của nhà họ Hàn, ăn cháo đá bát, vắt chanh bỏ vỏ, nếu cậu thật sự không biết điều mà ở lại, để cho người ta nghĩ là mình muốn chia chác chút lợi ích gì thì chắc chắn không có kết cục tốt đâu.

“Mẹ, à không, hàn phu nhân, xin người cứ yên tâm”. Hàn Duyệt cay đắng nói, “Ngày mai con, tôi sẽ từ chức rời khỏi Hàn thị, dọn ra khỏi nhà, không để người phải khó chịu đâu”.

“Mày làm nhiều điều độc ác như vậy, còn muốn yên thân thoát khỏi hay sao?”.

Hàn Duyệt chỉ cảm thấy mí mắt giật một cái, đột nhiên có loại cảm giác rợn cả tóc gáy lên.

Trong tai nghe điện thoại truyền tới một tiếng ‘tít’ tỏ vẻ cuộc gọi đã bị cắt đứt, Hàn Duyệt nhin không được mà run rẩy một cái, mờ mịt nhìn vào những hạt mưa tạt vào trên kính chắn gió, toàn bộ bị cần gạt nước quét đi, còn lại thì do tốc độ xe chạy quá nhanh mà văng ra khỏi kính.

Cảm giác bất an càng ngày càng mãnh liệt, lần đầu tiên cậu cảm thấy chạy xe nhanh như vậy rất là nguy hiểm. Hàn Duyệt động đậy đôi tay có chút cứng ngắc, duỗi tay định hạ cần gạt tốc xuống, nhưng mà sau khi cậu đè xuống nút tắt, tốc độ xe không có chút thay đổi nào cả, vẫn cứ cố định ở mức 120. Hàn Duyệt tưởng mình chưa có ấn xuống, lại đè xuống thêm vài lần nữa nhưng vẫn không có thay đổi gì.

Mồ hôi lạnh xoạch cái chảy xuống, Hàn Duyệt chỉ cảm thấy hai chân mình đều bủn rủn cả, cậu run tay lại bấm nút tắt thêm vài lần nữa, nhưng mà không có một lần đạt được hiệu quả như mong đợi, hệ thống chung quy không cách nào rời khỏi được, cậu lại thử thay đổi cần gạt, chân đạp phanh xe, tay cầm thắng, thậm chí ấn nút tắt mở xe nữa. Nhưng mà dường như hệ thống đã hoàn toàn đình trệ, tốc độ xe chung quy không giảm xuống được. Hơn nữa xe của cậu vì đảm bảo an toàn, đã cài đặt trong khi gia tốc không thể tắt máy, còn có chức năng khóa ngừng, không thể tắt trực gia tốc khi đang ở tốc độ cao được.

Nếu con đường phía trước thông thoáng, không cần tránh né xe cộ, không có rẽ ngoặc gì, vậy có lẽ cậu có thể chạy thẳng cả đoạn đường, chờ sau khi xăng trong xe tiêu hao hết thì dừng xe lại. Hàn Duyệt thuyết phục bản thân như thế, định làm cho mình không nên quá tuyệt vọng. Cậu liều mạng nghĩ cách thoát khỏi vòng vây, mấy phút sau mới nghĩ tới báo cảnh sát, vội vàng cầm điện thoại lên bấm số, trong đó suýt nữa do tay quá run mà làm điện thoại rơi xuống sàn xe.

Rất khó khăn bấm máy xong, Hàn Duyệt không ngừng hít sâu làm cho mình cố gắng bình tĩnh lại đem sự cố xảy ra trên xe nói rõ ra.

“Thưa ngài, xin ngài đừng khẩn trương ạ, chúng tôi sẽ lập tức sai người đến xử lý! Ngài cứ tiếp tục chạy như cũ, chúng tôi sẽ báo tin đến trạm dừng chân ở phía trước cho ngài đi qua, chờ nhân viên kỹ thuật của chúng tôi tới nơi chúng tôi sẽ nghĩ cách đem xe ngừng lại, được rồi, ngài đừng căng thẳng, đừng sợ, xe chắc chắn có thể ngừng lại...”

“Tốt lắm, làm phiền ngài”. Hàn Duyệt yếu ớt nói, nhin không được mà mỉm cười lên, cảm thấy trái tim treo ở cổ họng của mình đang dần bắt đầu từ từ bình tĩnh lại.

Bỗng nhiên, Hàn Duyệt nhìn thấy một thứ gì đó màu đen từ bên đường xông ra, chỉ trong nháy mắt đã đánh mạnh lên kính thủy tinh chắn gió ở phía trước mình, trực tiếp tông nát cả mặt kính, đập mạnh vào ngực mình.

Cùng lúc đó, không chỉ là cửa kính xe bị tấn công, Hàn Duyệt còn nghe thấy một tiếng ‘phịch’, chỗ bánh xe giống như cán phải thứ gì đó, xóc mạnh làm cho xe thể thao đang chạy ở tốc độ cao nháy mắt mất cân bằng, đuôi xe nhanh chóng văng về phía trước, cả chiếc xe xoay tròn trên đường cao tốc tông vào thanh chắn bên đường, sau đó bị văng mạnh ra, tông về phía lan can ở bên đường bên kia. Cả chiếc xe bay qua lan can, ở hàng cây xanh bên đường cao tốc xoay ba vòng mới dừng lại được.

Xe thể thao đã không thể nhìn ra hình dạng vốn có nữa, gần như đã bị tông nát cả. Hàn Duyệt được dây an toàn cột vào nên xem như còn đầy đủ ngồi ở trên ghế lái, tất cả cửa kính xe đều nát hết, mui xe móp méo đặt ở trên đầu cậu. Tay lái lệch xuống bên dưới, đè mạnh lên bụng cậu.

Mà này đó cũng không phải trí mạng, trí mạng chính là cái thứ đã tông nát kính chắn gió phía trước. Đó là một cái ống sắt bị túi hơi phóng ra đè lại, nghiêng nghiêng cắm ở trước ngực cậu, đem Hàn Duyệt đóng đinh ở trên xe, máu tươi chảy ròng.

Hàn Duyệt miễn cưỡng mở to mắt ra, sức sống đang nhanh chóng mất đi từ trên người cậu. Cậu cố gắng hít thở định để mình giữ vững tỉnh táo, nhưng mà cậu không thể hít thở nổi, ngoại trừ cơn đau dữ dội ra, phổi giống như bị chặn lại, cảm giác nghẹt thở càng ngày càng mãnh liệt, rất nhanh, tầm nhìn của cậu cũng bắt đầu trở nên càng ngày càng đen đi.

Mưa tạt vào trên mặt và trên người cậu, từng chút từng chút một mang đi độ ấm không còn được bao nhiêu trên người cậu. Ngay giờ phút Hàn Duyệt lập tức sẽ không chống đỡ nổi kia, cậu nhìn thấy một người đàn ông đi đến bên cạnh mình, áp sát lại cẩn thận quan sát cậu.

Cứu tôi với! Hàn Duyệt mấp máy môi, không tiếng động hét lên.

Mà cái người đàn ông kia chỉ là cẩn thận quan sát cậu một hồi, thấy cậu đang ở trạng thái cận kề với cái chết, nhìn thấy không sống được nữa liền thở dài, nói: “Cậu Hàn, xin lỗi, không phải tôi muốn giết cậu đâu, là mẹ cậu, bà Hàn muốn giết cậu đó, tôi chỉ là nhận tiền người ta giúp người ta làm việc mà thôi. Oan có đầu, nợ có chủ, nếu cậu có biến thành quỷ chết oan cũng không nên tới tìm tôi nha”.

Sau đó, người đàn ông kia chấp tay lại vái Hàn Duyệt vài cái, còn nói: “Cậu vẫn là nên đi thanh thần thôi, cũng ít chịu tội một chút, sau này hàng năm tôi đều xe đốt tiền vàng mã cho cậu”. Nói xong liền xoay người biến mất trong màn mưa tầm tã.

Hàn Duyệt hé môi phát ra âm thanh “haa haa”, máu tươi chảy ra từ khóe miệng cậu, cậu giãy dụa kiên trì vài phút, cuối cùng vẫn là nghiêng đầu qua, nhắm hai mắt lại.

Ngày hôm sau, tin tức cậu năm nhà họ Hàn chết do tai nạn giao thông đi lên đầu đề của báo chí cả nước, tin viết rằng: cậu năm nhà họ Hàn đầu tiên là chạy xe tốc độ cao trong mưa, là người tham gia giao thông nguy hiểm vi phạm quy định bắt đầu dùng cần gạt tốc, sau đó lại gặp cướp trên đường cao tốc, bị ổng sát do kẻ cướp ném ra làm bị thương nặng mà chết.

Theo tin tức đưa ra, cái loại hành vi cướp bóc này đã từng xảy ra không chỉ một lần, đánh giá chung, bọn cướp sẽ cố tình đặt chướng ngại vật ở phía trước chiếc xe chạy với tốc độ cao, làm cho nó bởi vì xóc nảy không thể khống chế được mà xảy ra tai nạn, sau đó chờ sau khi xe dừng lại thì cướp sạch chiếc xe. Trong nước đã xảy ra rất nhiều vụ án cướp bóc trên đường cao tốc, phần lớn xe bị tổn hại nghiêm trọng, bất qua trong những vụ tai nạn trước kia tuy thấy xe bị tổn hại, nhưng người lái xe và hành khách nhiều nhất chỉ là bị vài vết thương nhẹ, nặng nhất cũng chỉ là gãy xương chứ không nguy hiểm đến tính mạng, còn giống như cậu năm nhà họ Hàn xe hỏng người chết thì lại là lần đầu tiên. Bởi vì thế, sắp tới nhà nước sẽ tiến hành kiểm tra an toàn trên đường cao tốc, nghiêm khắc bắt giữ loại hành vi trái pháp luật gây nguy hiểm nghiêm trọng cho sự an toàn của nhân dân này.

2. Chương 2

Hàn Duyệt bật mạnh từ trên giường dậy, mồ hôi đổ đầm đìa, cả người không ngừng run rẩy. Cậu run run vuốt ngực mình, lập lại mấy lần cho đến sau khi xác định nơi đó không có cảm một cái ống sắt nào, ngay cả một vết sẹo cũng không có, thì mới từ từ thở phào một hơi, nhắm mắt lại, thả lỏng xuống.

Trọng sinh đến mười năm trước cũng đã được nửa tháng, nhưng mỗi đêm Hàn Duyệt vẫn như cũ sẽ bị ác mộng làm tỉnh giấc. Nội dung của cơn ác mộng không nghi ngờ gì, chính là cái đêm mà cậu đã chết vào kiếp trước kia thôi. Mặc cho ai dùng cái cách đáng sợ như vậy mà chết đi thì không thể không để lại di chứng gì được. Hàn Duyệt không thể xác định tai nạn lần đó rốt cuộc ảnh hưởng lớn bao nhiêu đối với mình, chỉ là ít nhất bây giờ có một chút chính là không dám... lái xe nữa, mấy ngày nay ra khỏi nhà đều là để cho tài xế lái xe cả, còn yêu cầu phải áp sát tốc độ thấp nhất của đường quốc lộ quy định mà chạy nữa chứ.

Mà điều này ở trong mắt cha Hàn lại biến thành điệu bộ cậu chủ ăn chơi trác táng, vênh mặt hất hàm sai bảo, đã quở mắng cậu mấy lần trên bàn cơm. Cũng may mẹ Hàn lúc này còn chưa giống như mười năm sau bởi vì chuyện đàn con tranh đoạt tài sản mà hận cậu thấu xương, dưới tình huống đó về tình về lý đều sẽ khuyên giúp mấy câu, nói là mấy đứa trẻ khác đều tự mình lái xe, nhưng mà trong nhà cũng không phải không có tài xế, Hàn Duyệt không muốn tự mình lái xe thì thôi, còn an toàn hơn mà, lúc đó cha Hàn mới dừng lại đề tài này.

Nếu là trước kia Hàn Duyệt nhất định sẽ cảm ơn mẹ Hàn từ sâu trong lòng, sau đó sợ hãi nhận lỗi với cha, không bao giờ dùng tài xế trong nhà nữa, cho dù sợ hãi đến sắp phát điên cũng sẽ kiên trì tự mình lái xe.

Bất quá Hàn Duyệt lúc này đã không còn là cái đứa Hàn Duyệt nóng lòng nịnh nọt người nhà, khúm núm kia nữa, cậu không muốn lấy cái giá là bản thân khó chịu để làm cho cha vui, cho nên mặc kệ cha Hàn quở trách ra sao cậu cũng chưa từng hé răng, cho dù mẹ Hàn mở miệng nói giúp cậu thì cậu cũng chỉ là lạnh nhạt nói cảm ơn, cũng không có cảm giác áy náy gì.

Cậu cũng không cách nào không có định kiến khi đối mặt với người mười năm sau dùng cái cách tàn nhẫn như vậy để giết cậu được.

Hàn Duyệt ngồi ở trên giường thở dốc một lát rồi mới nằm trở về, nhắm mắt định ngủ lại lần nữa, nhưng mà chỉ cần nhắm mắt thì trước mặt lại hiện ra cảnh trời mưa tầm tã và máu tươi chảy ồ ạt ở trước ngực. Cơ ác mộng này làm cả người cậu đều cảm thấy vô cùng khó chịu, giống như có thứ gì đó chặn ngang ngực vậy, khiến cậu đứng ngồi không yên, không có một tia buồn ngủ nào.

Nếu ngủ không được Hàn Duyệt cũng không muốn ép mình phải ngủ. Cậu xoay người xuống giường, chân không dẫm lên trên tấm thảm lông mềm, đi đến bên cửa sổ nghiêng người ngồi lên trên cửa sổ, ngẩng người nhìn ra con đường cái vắng lặng vắng xa. Ngọn đèn đường màu cam chiếu lên trên con đường cái thật giống như cả con đường đều đang cháy rực lên vậy.

Cậu hóng gió một lát trên cửa sổ, ngẩng người một hồi, cho đến khi cảm thấy trong lòng không còn buồn phiền như vậy nữa mới từ cửa sổ nhảy xuống, ngồi vào bàn học mở máy tính ra, lên mạng tìm tiểu thuyết mình đang viết dở trên mạng văn học Cửu Châu.

Chỗ bình luận đã chong chóng chất mấy trăm tin nhắn thúc giục viết tiếp, giọng điệu từ ban đầu bán manh*(làm điệu bộ dễ thương)trở thành lo lắng, sau đó biến thành uy hiếp ra mặt, đến cuối cùng thành ra cáu gắt, thậm chí có người lập lại trừ điểm từng chương một, mắng tác giả không đạo đức vứt bỏ hồ.

Hàn Duyệt từng cái từng cái cẩn thận đọc mỗi một tin nhắn, ngay cả mấy bình luận âm hiểm với câu chữ kịch liệt cũng không bỏ qua. Đọc đến cuối cùng khóe miệng cũng cong lên, tia cảm giác nặng nề còn lại cuối cùng trong ngực cũng đã biến mất.

Nửa tiếng sau, Hàn Duyệt cuối cùng cũng xem xong hết tất cả bình luận được tích góp, lại quay về xem mấy cái bình luận dài thêm mấy lần nữa mới cảm thấy thỏa mãn mà mở văn bản ra, bắt đầu đánh chữ.

Viết văn là sở thích lớn nhất của hai đời Hàn Duyệt, cậu thậm chí còn nghĩ đến việc làm nhà văn chuyên nghiệp. Mới trước đây khi còn ở chung với mẹ đẻ, bởi vì đám nhóc trong khu phố luôn trêu cợt cậu, cậu liền không thích ra ngoài chơi, mỗi ngày đều nhốt ở trong nhà xem truyện tranh, xem xem liền sẽ tưởng tượng trong đầu nếu bản thân sống ở bên trong truyện thì sẽ có cốt truyện gì xảy ra, nghĩ nghĩ, cái thế giới tưởng tượng đó càng lúc càng lớn hơn, nhưng khi đó Hàn Duyệt còn chưa biết viết chữ, chỉ có thể ở trong phòng lăm bằm lằm bằm một người chơi trò chơi gia đình mà thôi.

Mà đợi đến khi Hàn Duyệt biết viết chữ thì cậu đã vào nhà họ Hàn ở rồi, cảm giác ăn nhờ ở đậu thấp kém khiến cho cậu không dám thoải mái tự tiêu khiển giống như trước kia nữa, không phải chỉ là vì không dám làm mà là mỗi lần khi chơi trò độc thoại thì người hầu trong nhà sẽ dùng ánh mắt nhìn kẻ điên để nhìn cậu. Lúc đó sẽ tụ tập lại cùng nhau bàn tán cậu chủ giả nhẩy ra giữa đường này rốt cuộc là bị cái gì, lại so sánh cậu với mấy đứa con do mẹ Hàn sinh ra để hạ thấp cậu, chứng minh cho tầm quan trọng của huyết thống cao quý, là cách giải trí mới nhất của đám người hầu nhà họ Hàn. Cứ như là chứng minh được Hàn Duyệt không đáng một xu còn con cái do bà chủ sinh ra trời sinh giỏi giang, thì sẽ giống như chứng minh được bọn họ cũng tài trí hơn người vậy đó. Cứ thế, cậu liền không đem mấy câu chuyện suy nghĩ được trong đầu nói ra nữa mà đem viết vào trong quyển nhật ký.

Hàn Duyệt có hai anh trai và một chị gái, đều là mẹ Hàn sinh ra, anh trai lớn nhất là Hàn Tư Triết lớn hơn cậu 10 tuổi, anh thứ hai Hàn Tư Huy lớn hơn cậu 7 tuổi, còn chị nhỏ nhất Hàn Tư Mộng cũng lớn hơn cậu 5 tuổi. Nhà họ Hàn gia giáo nghiêm, không cho phép con cái quan tâm đến giới giải trí đang thịnh hành, sợ mê mẩn hết cả đầu óc, trong nhà không có một quyển sách giải trí nào, nghe nhạc chỉ có thể nghe nhạc cổ điển, trong TV ngoại trừ tin tức, tài chính và kinh tế ra chưa bao giờ mở kênh khác, thời gian đắm trẻ lên mạng cũng có giới hạn, nội dung cũng rất hữu hạn. Hàn Duyệt tuổi quá nhỏ, mấy anh chị cùng cha khác mẹ vừa không muốn chơi với cậu, vừa không tài nào chơi hợp với cậu được. Cuộc sống trong nhà của Hàn Duyệt giống như là ông già 70 tuổi vậy, bảo thủ và buồn chán, lại không ai làm bạn với cậu, sự cô đơn đem cuộc sống của cậu dồn vào bên trong một căn phòng nhỏ, lại đem thế giới trong đầu cậu mở rộng ra cực kỳ

lớn, thúc đẩy cậu dùng một câu chuyện rồi lại một câu chuyện tưởng tượng để lấp vào cuộc sống thật khan của mình.

Khi Hàn Duyệt lên cấp 2, dưới sự lôi kéo của bạn bè cuối cùng tiếp xúc đến văn học trên mạng. Giống như một cái chốt mở bị mở ra vậy, dưới sự kích thích của mấy tiểu thuyết mạng có sức tưởng tượng phong phú này, trí tưởng tượng của Hàn Duyệt được bành trướng ra đến vô hạn. Cho đến khi Hàn Duyệt 15 tuổi, cậu cuối cùng cũng không kiềm được ham muốn sáng tác mà lén lút đăng quyển tiểu thuyết đầu tiên lên mạng văn học Cửu Châu.

Lúc đó cậu còn đang học cấp 2, việc học nặng nề, thời gian sáng tác mỗi ngày cũng không nhiều, lại thêm tốc độ đánh chữ cũng không nhanh, lúc ban đầu không có chút tiếng tăm gì trên Cửu Châu nhân tài đông đúc mà chỉ có vài người chú ý. Nhưng mà tiểu thuyết của cậu nội dung phong phú, tình tiết lên xuống phập phồng, hành văn lại trên trung bình, tuy là do tuổi nên thái độ nhìn sự việc còn chưa có chín chắn lắm nên cốt truyện có vẻ hơi non nớt, nhưng vẫn hấp dẫn được một ít độc giả, góp gió thành bão, dần dần cũng có tên tuổi của bản thân, đợi đến khi cậu 18 tuổi đã miễn cưỡng chen vào được hàng ngũ tác giả loại ba, từng tháng dựa vào đánh chữ cũng có thể kiếm được mấy ngàn đồng, đặt vào trên người bình thường thì việc duy trì cuộc sống cơ bản đã không còn vấn đề gì.

Chính là vào lúc đó, Hàn Duyệt bắt đầu lén lút dự tính nghề nghiệp kiếm sống tương lai của mình. Cậu định làm một nhà văn toàn chức trên Cửu Châu, vì để tăng khả năng cho nghề này nên đại học đã đăng ký khoa Văn, định học thêm chút kiến thức chuyên môn có liên quan đến văn học, sau đó cứ thế mà viết mãi viết mãi, mười năm sau, chưa chắc có thể chen vào hàng ngũ tác giả loại một của Cửu Châu, nhưng hơn được thành phần trí thức trong văn phòng cũng đã không tệ rồi.

Nhưng mà với một câu của cha Hàn, đã khiến cho Hàn Duyệt tự tay đem giấc mơ này bóp nát từ trong trứng nước.

“Thi điểm cao như vậy lại đi học văn học? Sau khi tốt nghiệp mày định làm gì hả? Mỗi ngày ở nhà cảm thán cuộc đời, để cho anh chị mày nuôi mày sao?”.

Lúc cha Hàn nói mấy lời này, nét mặt là sự bất mãn và phản cảm không có chút che giấu nào.

“Bọn học văn đều là loại người gì chứ? Đều là bọn vô dụng ăn chơi trác táng không có năng lực thi chuyên ngành tốt, dựa vào sự tài trợ của cha mẹ mà chiếm lấy vị trí sinh viên đặc biệt được trường tuyển chọn, ở đại học lấy tiếng, lấy cái bằng để có mặt mũi thôi. Mày là cố tình muốn cho nhà họ Hàn chúng ta mất mặt đó hả?”.

Giọng điệu nghiêm khắc giống như chuyện đang bàn không phải là về Hàn Duyệt chọn chuyên ngành đại học gì, mà là một vụ tai tiếng làm người nghe sợ hãi vậy.

“Trẻ con chưa hiểu chuyện, nghe gió thì thành mưa thôi, ý tưởng mỗi ngày mỗi thay đổi, khi Tư Triết còn nhỏ không phải còn âm ỉ đòi làm phi công hay sao? Tư Huy còn từng nói muốn làm siêu nhân nữa đó”. Mẹ Hàn mỉm cười khuyên nhủ.

“Khi Tư Triết, Tư Huy nói chuyện đó còn đang học tiểu học, còn nó, đều 18 tuổi còn gì, đã là người trưởng thành rồi mà cả đầu còn mấy thứ suy nghĩ không thực tế này”. Cha Hàn chau mày trừng cậu, giống như nhìn thấy thứ gì đó khó coi vậy, “Đừng tưởng là mày che giấu tao sẽ không biết mấy năm này mày đã làm những việc gì, mỗi ngày đều lén lút ở trong phòng, học không lo học, viết mấy thứ tiểu thuyết rách nát này của mày. Sao hả, còn định làm nhà văn sao? Đã sớm bị tao xóa sạch cả rồi! Thanh niên làm gì không làm, cả ngày lãng phí thời gian sửa sang mấy thứ vô văn này, mê mẩn cả đầu óc, sau này có thể có tiền đồ gì được!”

“Con trai đứa nào còn nhỏ không ham chơi chứ, chúng ta làm cha mẹ thì dạy dỗ đàn ông không phải được rồi sao? Ông hung dữ như vậy làm gì”. Mẹ Hàn một bộ thái độ như mẹ hiền, quay đầu nhìn Hàn Duyệt nói, “Duyệt Duyệt à, mau xin lỗi ba ba đi, nói là sau này không bao giờ lãng phí thời gian viết tiểu thuyết nữa. Thành tích thi đại học của con tốt như vậy, thì thôi giống với anh trai con chọn ngành kinh tế quản lý đi”

Ngay trong một mắng một khuyên này, tương lai của Hàn Duyệt bị quyết định xong cả. Vì thế, cậu thi đậu ngành đứng đầu cạnh tranh kịch liệt nhất của đại học tốt nhất cả nước, nhìn qua vẻ vang lại nở mày nở

mặt. Nhưng trên thực tế, bốn năm đại học này đối với Hàn Duyệt mà nói quả thực có thể xem như đau khổ tột cùng.

Ở mặt kinh tế quản lý, Hàn Duyệt vừa không có hứng thú cũng không có thiên phú nên học vô cùng cực khổ, mỗi ngày 24 giờ ngoại trừ ăn với ngủ ra thì gần như thời gian đều dành cho việc học mà cũng chỉ có thể giữ vững thành tích trên trung bình mà thôi. Mỗi lần cuối học kỳ cha Hàn nhận được phiếu điểm trường học gửi đến, nhìn thấy thành tích thứ hạng trong khoa và cả khối của Hàn Duyệt đều không ngừng thở dài.

Có một lần Hàn Duyệt không cẩn thận nghe được sự đánh giá của cha Hàn và mẹ Hàn đối với cậu khi thảo luận thành tích của cậu ở trong phòng đọc sách.

“Chung quy là cái loại người này sinh ra thì thành tích thua kém cũng không còn cách nào, gien không tốt, trời sinh liền thua sút người ta một bước lớn”.

Nghe được lời này cả người Hàn Duyệt không ngừng phát run, cậu thậm chí không biết mình làm cách nào nhẹ chân nhẹ tay không làm kinh động bất cứ ai mà trở lại phòng mình nữa, chỉ biết là khi lấy lại tinh thần thì bản thân đã trốn ở trong chăn, cả mặt đều là nước mắt rồi.

Từ đó về sau Hàn Duyệt học càng thêm khắc khổ, gần như sắp đem bản thân tra tấn thành suy nhược thần kinh.

Thời gian đều dành cho việc học, tiểu thuyết còn đang viết dở trên Cửu Châu đương nhiên cũng không có thời gian đổi mới, bộ tiểu thuyết đăng vào khi cấp 3 kia vẫn viết đến đại học năm 3 còn chưa có kết thúc. Thời gian đổi mới của cậu không có thời hạn, thời gian dừng lại giữa mỗi chương quá lâu, mạch suy nghĩ một khi bị đánh gãy thì tình tiết và phong cách lập tức có vẻ lộn xộn hết cả, tính liên kết kém, độc giả đều cho rằng cậu viết càng ngày càng qua loa nên kéo nhau bỏ hớ, đến cuối cùng chỉ có thể kết thúc sơ sài, coi như là lặn vĩ. *(đầu voi đuôi chuột)

Sau khi bộ tiểu thuyết kia lấy lặn vĩ để kết thúc, Hàn Duyệt cũng không còn đăng bộ mới trên Cửu Châu nữa. Cậu nhiều nhất là chỉ ở khi không nhịn được nữa thì liệt ra một cái dàn ý truyện để thỏa mãn cơn ghiền mà thôi, thời gian nhiều một chút thì viết đoạn mở đầu và một ít đoạn muốn viết, nhưng mà chưa từng chia sẻ với người khác.

Mà bộ bây giờ Hàn Duyệt đang viết này đúng là bộ tiểu thuyết mà đời trước lấy lặn vĩ để kết thúc kia. Đối với độc giả mà nói bộ này bất quá mới ngừng có một tháng, nhưng đối với Hàn Duyệt mà nói đây đã là chuyện của mười năm trước mất rồi. Cũng may khi viết văn có thói quen liệt kê dàn ý, bằng không thiệt đúng là không thể nhớ được hướng đi của tình tiết tiếp theo nổi.

Nhưng mà, cứ việc còn nhớ rõ hướng đi cơ bản của tình tiết, nhưng phong cách viết và sự thay đổi của mạch truyện lại rất khó che dấu được, từ 18 tuổi đến 28 tuổi, cách Hàn Duyệt nhìn vấn đề sự việc và sở thích đối với cách hành văn đã sớm có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất, phần mới ra và nội dung của lần đổi mới cuối cùng trước khi thi đại học so ra quả thực chính là hai người viết.

Cho dù Hàn Duyệt đã đem phần trước đó mình viết nhìn đi nhìn lại không dưới mười lần, nhưng mà khi nâng bút vẫn là khó giấu được cảm giác khác biệt của việc đột ngột thay đổi phong cách. Chỉ với chương mới khoảng 3000 chữ, cậu từ hơi rạng sáng vẫn làm đi làm lại đến khi 6 giờ, viết rồi sửa sửa rồi viết, phỏng đoán tâm tính của mình khi 18 tuổi, cho đến tận khi trời đã sáng tỏ mới miễn cưỡng gom được ra 3000 chữ này, nhưng mà vẫn như cũ khó che đi sự thay đổi trong đó được.

Hàn Duyệt mặt ủ mày chau mà đem chương mới đăng lên, trong lòng chỉ mong độc giả xem ở việc mình lại viết tiếp mà có thể không cần so đo quá nhiều.

3. Chương 3

Đăng xong chương mới thì đã là 6 giờ sáng, bất quá 7 giờ nhà họ Hàn mới ăn sáng, hơn nữa trừ khi bệnh ra thì con cái không được phép ngủ nướng mà phải có mặt ở trên bàn cơm. Còn lại một tiếng ngắn ngủi

này dùng để nghỉ ngơi là không thể nào đâu, dựa vào kinh nghiệm thức đêm của Hàn Duyệt khi trước, nếu sáng sớm mà ngủ lại thì không riêng gì giấc ngủ này không ngon giấc mà cả ngày đầu óc đều không tỉnh táo được, buổi tối còn dễ mất ngủ nữa.

Vì thế Hàn Duyệt tìm ra mấy gói cà phê pha sẵn từ trong ngăn kéo, xuống lầu lấy nước sôi pha, trở lại trước máy tính bắt đầu xem các bảng đang trực tuyến trên mạng văn học Cửu Châu, coi thử bây giờ đang thịnh hành tiểu thuyết đề tài gì, xem đến khi sắp 7 giờ, theo thói quen quay lại trang riêng nhìn tích phân và tiền thưởng một cái, bỗng nhiên phát hiện tích phân của chương mới nhất từ 0 biến thành 1, trong tài khoản nhiều ra thêm 100 đồng tiền thưởng đến từ một độc giả có tên là Ý Mỹ Chúc.*(Thầy yêm bảo là cháo bo bo 0.0?)

Hàn Duyệt kích động đến mức tay đều bắt đầu run lên. Không phải nói là cậu có bao nhiêu quan tâm đến 100 đồng kia, thứ cậu để ý không phải là tiền mà là phần ủng hộ này của độc giả á! Bộ truyện này ngừng lại một tháng, tin nhắn thúc giục mới nhất cũng là chuyện của hai ngày trước rồi, cậu vốn tưởng đâu ít nhất phải chờ đến giữa trưa mới có thể nhìn tới tích phân thay đổi chứ, không ngờ rằng ở ngay cái khoảng thời gian không may này cư nhiên cũng có người đến xem, không chỉ có xem mà còn sẵn lòng trả tiền làm phần thưởng cổ vũ cậu nữa.

Trở lại chỗ nhấn tin ở trang chủ, mặt trên cùng lẳng lẳng nằm một tin nhắn mới nhất, nhấn tin đúng là vị độc giả tên Ý Mỹ Chúc thưởng cho Hàn Duyệt 100 đồng kia.

[Chào mừng trở lại. Hành văn thay đổi khá nhiều bất quá vẫn đọc rất hay. Chúc thi được điểm cao.]

Hàn Duyệt nhìn chằm chằm tin nhắn này cười ngốc nghếch cả buổi, cho đến khi quai hàm đều mỗi mới hồi phục lại tinh thần.

Trước nửa tháng thi vào đại học Hàn Duyệt xin nghỉ nói là mình phải dốc sức chuẩn bị cho cuộc chiến thi đại học, thi đại học xong sẽ tiếp tục viết. Kết quả nửa tháng sau khi cuộc thi đại học kết thúc này chính là nửa tháng mà cậu đã trọng sinh, tâm trí cậu tràn đầy đều là làm sao điều chỉnh lại tâm tình của bản thân để chấp nhận sự thật mình đã sống lại, để mình cố gắng thoát ra khỏi cái kết cục chết thảm thương trong kiếp trước, đem lời hứa sau khi thi đại học xong sẽ lập tức viết tiếp của mình quên sạch sẽ, đây cũng chính là nguyên nhân mà khu tin nhắn toàn là lời oán than. Mà đến bây giờ, cư nhiên còn có độc giả nhớ rõ mình là thí sinh thi đại học, không chỉ có tiếp tục theo dõi bộ truyện mà còn gửi lời chúc cho bản thân cậu nữa chứ. Loại cảm giác ấm áp này làm Hàn Duyệt cảm động đến mức không biết phải làm gì.

Hơn nữa, bởi vì rất lâu không có viết văn nên Hàn Duyệt vẫn rất lo cho trình độ sáng tác của mình có thể bị hạ xuống nhiều lắm hay không, sợ độc giả mình khó khăn tích lũy được đem mình hoàn toàn vứt bỏ. Cậu vốn đã chuẩn bị sẽ bắt đầu lại từ con số không, nhưng mà trong lòng vẫn chờ mong có thể có độc giả trước sau luôn ủng hộ mình. Mà tin nhắn xuất hiện đúng lúc này trong nháy mắt làm cho Hàn Duyệt tràn đầy lòng tin, trong lòng giống như ôm đầy những quả bong bóng căng phồng vậy, ngay cả xuống lầu đều cảm thấy mình giống như nhẹ hẫng đi.

Những thành viên khác trong nhà họ Hàn đã ngồi đầy trên bàn cơm. Bàn ăn là một cái bàn dài, cha Hàn ngồi ở ngay giữa một bên đầu bàn, đang lật báo xem, mẹ Hàn thì ngồi ghế dưới tay bên trái, đứa con cả Hàn Tư Triết ngồi ở đối diện mẹ Hàn, bất quá đang cầm máy tính bảng xem tin tức, con thứ hai Hàn Tư Huy ngồi ở phía dưới tay Hàn Tư Triết, cùng trò chuyện với cô con gái thứ ba Hàn Tư Mộng đang ngồi bên cạnh mẹ Hàn.

Bước chân của Hàn Duyệt hơi khựng lại một cái, vẫn là theo thói quen cũ ngồi ở bên cạnh anh hai Hàn Tư Triết. Cậu vừa mới kéo ghế ra thì chợt nghe thấy tiếng quát giận dữ của cha Hàn: “Để cả nhà chờ một mình mày, thực là càng ngày càng lên mặt rồi đó”.

Hàn Duyệt im re, lặng lẽ kéo ghế ra xong rồi ngồi xuống. Mẹ Hàn khuyên băng quơ một câu: “Mới sáng sớm thôi bỏ qua đi”, rồi bảo người hầu đem bữa sáng bưng lên. Hàn Tư Triết không nói gì, giống như không nghe thấy gì vậy, Hàn Tư Mộng thì xì một tiếng cười lên, Hàn Tư Huy vội ngăn chị ta lại sau đó quay đầu nói với Hàn Duyệt: “Sao hôm nay xuống chậm thế, đêm qua ngủ không ngon sao? Ăn sáng xong thì quay lại ngủ thêm lát nữa đi”.

Trong ba đứa con mẹ Hàn sinh ra này, thái độ của anh hai Hàn Tư Triết đối với Hàn Duyệt lạnh lùng nhất,

khi Hàn Duyệt tới nhà họ Hàn anh đã 15 tuổi rồi, Hàn Duyệt là chứng cứ phạm tội do cha ngoại tình làm mẹ tổn thương nên Hàn Tư Triết không có khả năng có cảm tình với cậu được, hơn nữa sai tuổi quá nhiều, tính tình của Hàn Tư Triết lại nghiêng về hướng im lặng ít nói, mấy năm sau đó anh vừa là đi học lại vừa là đi làm, luôn không có ở nhà, một năm cũng không nói chuyện được hơn mười câu nữa, bởi vậy quan hệ của hai người đến giờ vẫn cứ lạnh nhạt như là người lạ vậy đó. Nhưng bình tĩnh nghĩ lại thì người anh hai này đã đối xử rất khiêm nhường với cậu rồi, không thân thiết, nhưng cũng không hăm hại.

Còn anh ba Hàn Tư Huy và chị tư Hàn Tư Mộng mới trước đây cũng cực kỳ ghét cậu, hai anh em bọn họ tuổi xấp xỉ nhau, tính tình cũng tương đối hoạt bát, cho nên luôn tụ tập lại với nhau thừa dịp cha Hàn và mẹ Hàn không ở bên cạnh mà bắt nạt Hàn Duyệt. Nhất là chị tư Hàn Tư Mộng, khi chị ta còn nhỏ đều thích động tay đánh người; cánh tay, hai sườn với trên đùi tất cả đều là dấu do chị ta véo ra cả, chị ta thậm chí từng có hành động cố ý đem Hàn Duyệt đẩy từ trên lầu xuống nữa chứ, cũng may khi đó Hàn Duyệt tuổi còn nhỏ nên xương mềm, đụng qua đụng lại cũng không bị tổn thương gì lớn cả. Bình thường khi Hàn Tư Mộng bắt nạt Hàn Duyệt, nếu Hàn Duyệt im lặng chịu đựng thì tốt, nếu cậu mà có hơi chút phản kháng thì đợi sau khi cha Hàn và mẹ Hàn trở về, chị ta sẽ giống như bị uất ức rất lớn mà khóc lóc chạy đi tố cáo.

Đợi đến khi Hàn Duyệt 14 tuổi anh ba Hàn Tư Huy đột nhiên thay đổi thái độ đối với cậu, trở nên thân thiết hơn rất nhiều, chủ động quan tâm đến việc học và sinh hoạt của cậu, còn thường xuyên mang theo cậu đi đưa xe nữa. Hàn Duyệt khi đó còn tưởng rằng mình cuối cùng cũng đợi được sau cơn mưa trời lại sáng,* (nguyên văn là chờ áng mây tan thấy được ánh trăng) giành được một phần tình anh em, giờ nghĩ lại không chừng lúc đó Hàn Tư Huy cũng đã chuẩn bị tốt lời kéo cậu tham gia cùng với Hàn Tư Mộng âm mưu tranh đoạt quyền thừa kế rồi.

Nếu phần thân thiết này không phải tình cảm thật thì Hàn Duyệt đương nhiên cũng chẳng cần, nghe thấy lời hỏi thăm ân cần của Hàn Tư Huy chỉ nhàn nhạt nói lời: “Cám ơn”. Rồi vô cùng chuyên tâm ăn sáng.

Trong lòng Hàn Tư Huy đương nhiên vô cùng khó hiểu, trước kia nếu như quan tâm Hàn Duyệt như thế này Hàn Duyệt nhất định đã vô cùng biết ơn, làm sao thờ ơ giống như hôm nay vậy được. Anh ta cũng không thể hỏi thêm được gì, cũng chỉ có thể đưa lực chú ý về lại trong chén đĩa của mình mà thôi.

Hàn Tư Mộng ở đối diện thấy sự tương tác giữa hai người, đột nhiên cười lên, nói: “Anh ba, hôm nay anh đừng nên đụng đến nó nha”.

“Tại sao chứ?”

“Hôm nay có kết quả điểm thi đại học đó, cái bộ dạng uể oải chán nản này của Hàn Duyệt xem ra là thi không tốt rồi, anh nhiều ít gì cũng cho nó chút không gian để thương tâm một chút đi”.

Nghe thấy mấy lời này của Hàn Tư Mộng, mọi người trên bàn ăn đều ngẩng đầu lên nhìn vào Hàn Duyệt. Hàn Tư Huy vội hỏi: “Duyệt Duyệt, em thi được bao nhiêu điểm? Thi không tốt cũng không sao đâu, muốn học lại thì cứ học lại, không muốn học lại ba ba cũng có thể nghĩ cách cho em vào trường tốt mà. Đúng không, ba ba”.

Nhưng mà cha Hàn không có hiểu được ý tưởng muốn hòa dịu không khí của Hàn Tư Huy, hừ lạnh một tiếng, quăng mạnh tờ báo một cái, nói nghiêm nghị: “Học lại còn được, còn muốn đi cửa sau vào trường tốt thì đừng có mơ! Ai bảo mấy năm này không học đàng hoàng, mỗi ngày viết thứ đồ vớ vẩn này của mày làm chi. Hừ, tự chịu hậu quả rồi chứ?”.

“Ba ba, ba khoan hãy mắng em ấy, trước tiên để Hàn Duyệt nói thi được bao nhiêu điểm đã”. Hàn Tư Triết cũng không ngẩng đầu lên mà nói, lực chú ý vẫn như cũ đặt ở trên màn hình máy tính bảng.

Hàn Duyệt hơi giật mình, cậu đúng thật là đã quên mất hôm nay là ngày có điểm thi đại học, cậu vừa định nói ra số điểm trong trí nhớ kia nhưng mà đột nhiên nhớ ra, đời trước mình quả thực thi được điểm rất cao nhưng mà ai biết đời này có thể có gì thay đổi hay không chứ.

Bởi chút do dự này nên ở trong mắt những người khác chính là thất vọng và sợ hãi do thi không tốt. Về mặt của cha Hàn càng ngày càng khó coi, suýt nữa đã quở trách tiếp. Lúc này Hàn Tư Mộng lập tức lấy điện thoại di động ra, nói: “Có phải quên rồi hay không? Không sao hết, chúng ta lấy điện thoại tra đi”.

“Đi tới đâu con cũng mang theo di động, cơm cũng không lo ăn”. Cha Hàn răn dạy, nhưng cũng không ngăn lại hành động lấy điện thoại tra điểm giữa Hàn Duyệt của Hàn Tư Mộng.

Hàn Tư Mộng mở ra trang chủ của trang web xem điểm thi đại học, đưa điện thoại cho Hàn Duyệt, về mặt nhìn có chút hẫ hẫ. Hàn Duyệt nhận lấy, kêu người hầu vào phòng mình lấy thẻ dự thi ra, sau khi cầm lấy thẻ dự thi, nhập số báo danh và số chứng minh của mình vào trên trang tra điểm, nhìn thấy trên mặt trang sau khi chạy xong thì hiện ra số điểm giống y như trong trí nhớ của mình, không khỏi mỉm cười đưa điện thoại di động trả lại cho Hàn Tư Mộng.

Hàn Tư Mộng một bên nhận lấy một bên mặt mày hớn hở nói: “Đừng lo, không muốn học lại cũng không sao. Xí nghiệp Hàn thị lớn như vậy tìm đại một cái văn phòng cho mày ở lại cũng đủ nuôi sống....”

Tiếng nói chuyện dào dạt đặc ý bỗng im bặt, Hàn Tư Mộng nhìn thấy số điểm hiện ra trên màn hình thì biểu cảm trên mặt lập tức cứng đờ, cơ thịt hai bên má co giật, thật giống như ăn phải một con sâu nhưng lại không thể nhổ ra vậy, Hàn Duyệt thấy suýt nữa không nhịn được mà bật cười.

“Bao nhiêu điểm?” Hàn Tư Huy hỏi, nâng người lên rút điện thoại từ trong tay Hàn Tư Mộng ra, “Anh coi thử.... ha, khá cao đó chứ, 685 điểm, không tệ đâu!” Hàn Tư Huy vỗ mạnh vào vai cậu nói, đưa điện thoại cho cha Hàn, “Ba ba, ba xem này, Duyệt Duyệt thi rất tốt đó”.

Điểm này quả thật rất cao, trong cả tỉnh đều có thể xếp ở trên 100, ngay cả Hàn Tư Triết cũng bớt lực chú ý từ trên máy tính bảng ra liếc nhìn điểm của Hàn Duyệt một cái, phá lệ chủ động khen ngợi, nói: “Hàn Duyệt, thi tốt lắm, chúc mừng em”.

Vừa rồi cha Hàn vẫn còn cái bộ dạng cực kỳ ghét bỏ, về mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, vừa thấy được điểm của Hàn Duyệt thì lập tức nở ra một nụ cười hài lòng, nói: “Được lắm, được lắm”. Nhưng mà sau đó lại nghiêm mặt lại, “Nếu mày đem số thời gian phí phạm ở việc viết mấy thứ với văn này vào việc học, chắc chắn có thể thi được càng cao điểm hơn rồi đó”.

Hàn Duyệt không nói chuyện, lại lấy một miếng trứng chiên khê nhấm nháp. Nữ đầu bếp nhà họ Hàn là một người chiên trứng lão luyện, trứng chiên tròn tròn rất hoàn hảo, lòng đỏ trứng ở giữa giai đoạn hơi chín tới, sánh sánh sền sệt, giống như lập tức sẽ đông lại vậy.

“Thi điểm cao như thế, B đại mặc kệ là ngành gì đều tùy em chọn rồi”. Hàn Tư Huy vui tươi hớn hở nói, cứ như điểm này là bản thân mình thi được vậy, “Em nghĩ xong học ngành gì rồi chứ?”.

“Đương nhiên là Quản lý tài chính rồi”, cha Hàn lập tức nói, “Một đứa học môn xã hội như nó, không học Quản lý tài chính còn học cái gì nữa chứ?”.

“Học Luật cũng tốt lắm mà”, Hàn Tư Huy nói, “Con với anh hai đều học Quản lý tài chính, nếu có người học Luật thì...”.

“Con muốn học Văn học”, Hàn Duyệt đem ít thức ăn còn lại trong miệng nuốt xuống, bình tĩnh nói, “Con muốn xin vào ngành Văn học của B đại”.

4. Chương 4

Trong mắt Hàn Duyệt, nơi bắt đầu bị kịch đời trước của cậu chính là chỗ này đây. Vào cái ngày có điểm thi vào đại học đó, cậu bị bắt làm theo ý của cha Hàn chọn ngành ông ấy muốn mình học, sau khi tốt nghiệp lại chỉ có thể nghe theo nguyện vọng của người nhà, dưới sự sắp xếp lạnh lùng của Hàn Tư Huy mà bước vào Hàn thị trở thành trợ thủ của Hàn Tư Huy, chẳng biết ra sao liền đứng chung một phe với anh ta, thân bất do kỷ bị cuốn vào giữa cuộc chiến của hai anh em họ, sau khi một phen anh chết tôi sống lại vì Hàn Tư Huy gánh lấy nỗi đau và cơn giận của mẹ Hàn, chết thắm vào cái đêm mưa to tầm tã trên con đường cao tốc không một bóng người kia.

Mười năm uất ức và mệt mỏi do không thể làm theo ý mình, nỗi sợ và sự đau đớn khi chết oan, những thứ này để lại cho Hàn Duyệt bóng ma thật sự quá sâu. Từ sau khi cậu chấp nhận được hiện trạng mình đã sống lại, thì vẫn luôn nghĩ làm sao có thể thoát ra khỏi từ bên trong vũng bùn nhà họ Hàn này.

Bây giờ cuộc chiến giành gia sản của hai anh em nhà họ Hàn từ lúc Hàn Tư Huy tốt nghiệp thạc sĩ, vào phòng điền sản Hàn thị đảm nhiệm Tổng giám đốc đã yên lặng kéo màn ra rồi. Hàn Duyệt không muốn lại bị vạ lây nữa, vì người không đáng mà làm trái với nguyện vọng của bản thân, đi vào một con đường mà cậu không thích, cuối cùng còn phải vì tội lỗi của người khác mà trả giá đắt là cái chết.

Cậu đã hạ quyết tâm rồi, bắt đầu từ chỗ chọn nguyện vọng thi đại học này phải hoàn toàn thay đổi lại quỹ đạo cuộc đời bị kịch của mình.

Nhưng mà, khi cậu nghe thấy những lời giống y như đời trước được nói ra từ trong miệng cha Hàn, khi nghe thấy cái câu khiến cậu cuối cùng bị bắt trở thành vật hy sinh trong ván cờ của hai anh em họ Hàn, thì nỗi oán hận và giận dữ được chôn sâu từ lâu trong lòng đối với người nhà họ Hàn vẫn không thể kiểm soát mà đập tan vẻ bình tĩnh và lạnh nhạt giả dối của cậu. Trong lòng cậu đè nén quá nhiều áp lực và ham muốn đáp trả lại, cho nên dù chỉ có một khe hở nhỏ nhỏ cũng sẽ trào ra cuộn cuộn như thác lũ vậy.

Chẳng qua, tuy trở mặt với người nhà họ Hàn sẽ mang đến sự phiền phức không cần thiết cho bản thân, nhưng mà mấy cái phiền phức này cũng không phải mình không thể gánh được. Mẹ của Hàn Duyệt để lại cho Hàn Duyệt một căn nhà và một ít tiền tiết kiệm, chút tiền trình đó mấy người họ Hàn giúp cậu bảo quản rất tốt, không ai muốn đụng đến chút tiền đó cả, do đó dù cha Hàn có đem cậu đuổi ra khỏi nhà, cậu cũng có thể dựa vào chút tiền tiết kiệm này mà chèo chống đến khi mình tốt nghiệp đại học, hơn nữa viết truyện mỗi tháng còn có chút thu nhập, nuôi sống bản thân là dư dả. Vả lại, cậu vốn không định lại phải trải qua cuộc sống bên ngoài thì ăn ngon mặc đẹp, thực tế lại không có chút tôn nghiêm này ở nhà họ Hàn nữa.

Nghĩ thông suốt mọi thứ, Hàn Duyệt cũng không tiếp tục rối rắm về cái hành động thiếu lý trí ở trong nhà ăn của mình ban này, đứng dậy mở máy tính, đăng nhập vào tài khoản trên Cửu Châu của mình. Trong thời gian một tiếng, lướt xem của chương mới nhất thay đổi thành 47, thêm vài cái tin nhắn, đều là ngổ ý chúc mừng tác giả rất cục lại viết tiếp, cũng có mấy độc giả chú ý tới sự thay đổi của văn phong, trêu chọc tác giả có phải là đã đi tu luyện hay không, nhìn sao cũng thấy đột nhiên trở nên hơi “ông cụ non”.

Không ngờ rằng còn có nhiều độc giả nhớ tới mình như vậy, xem ra một lần nữa bắt đầu của mình cũng không có thấp như mình đã nghĩ. Mấy tin nhắn này làm tâm tình của Hàn Duyệt thấy tốt hẳn, trả lời ở bên dưới: “Hàn Lưu Quân vừa mới xuất quan, biến thân thành ông chú trưởng thành, cảm thấy mình đẹp trai lắm lắm ()”.

Hàn Lưu Quân là bút danh của Hàn Duyệt trên Cửu Châu, năm đó khi đăng ký tác giả Hàn Duyệt định để bút danh của mình có chút liên quan với tên thật, nhưng những từ có tương quan đến chữ Duyệt đều rất giống con gái, cuối cùng liền lấy bút danh là Hàn Lưu Quân này.

Trả lời hết tin nhắn của độc giả xong, Hàn Duyệt liền mở file ra bắt đầu sửa chữa dàn ý. Bây giờ bộ truyện này đối với Hàn Duyệt mà nói, cách thời gian quá dài đã sớm không còn nhiệt huyết sáng tác nữa, thà miễn cưỡng bản thân tiếp tục dựa theo dàn ý cũ viết xong các kịch tình còn lại thì chi bằng cất sạch mấy tình tiết phụ đi, nhanh chóng kết thúc bộ tiểu thuyết này, sau đó lại đào hồ mới, như vậy cũng không cần tiếp tục lãng phí thời gian vướng vào chuyện phong cách sáng tác nữa.

Tuy sớm đã cãi nhau đến long trời lở đất, nhưng tối đó khi mọi người tụ họp lại trên bàn cơm đều bình tĩnh giống như là lúc sáng không có chuyện gì xảy ra, điều này làm cho Hàn Duyệt có chút ngạc nhiên, cậu vẫn cứ ngهن một hơi, tưởng tượng các loại tình huống có thể xuất hiện và cách ứng phó, kết quả cuối cùng cư nhiên nhẹ nhàng bỏ qua như thế, điều đó khiến cho Hàn Duyệt có cảm giác ngهن uất như đắm vào bông vậy.

Bất quá sự bùng nổ ban sáng của Hàn Duyệt vẫn để lại cho cậu một kết quả tốt, tỷ như Hàn Tư Mộng từ đó về sau cũng không nói chuyện với cậu nữa. Vốn là mỗi lần Hàn Tư Mộng nhìn thấy Hàn Duyệt, mặc kệ Hàn Duyệt có chọc gì đến chị ta hay không chị ta đều phải tổn thương cậu vài câu, đó đã đã là một thói quen mất rồi. Bây giờ chỉ cần chị ta dám mở đầu là Hàn Duyệt sẽ dám dùng cường độ mạnh hơn gấp đôi

gấp trăm lần để đáp trả, với lại cho dù là cha Hàn cũng không thể bắt cậu cúi đầu xin lỗi, từ đó Hàn Tư Mộng ngược lại bắt đầu trốn tránh Hàn Duyệt, chỉ cần không nhìn thấy thì không cần phải để ý đến.

Còn việc chuyên ngành đại học của Hàn Duyệt, từ sau lần thảo luận thất bại trên bàn xôm trước đó thì không còn mang ra thảo luận nữa. Hàn Duyệt cũng vui vẻ đến thoải mái, tự chủ trương viết năm nguyện vọng song song lên trên trang web chọn nguyện vọng, tất cả đều là chuyên ngành của Viện Văn học trong các trường đại học, còn vào ngày hết hạn ghi nguyện vọng hôm đó lên kiểm tra xác nhận lại một lần nữa, một bên nắm chặt thời gian kết thúc bộ tiểu thuyết trong tay này, một bên thanh thần chờ kết quả trúng tuyển.

Nhưng Hàn Duyệt không ngờ được rằng, khi trang web tuyển sinh của B đại có kết quả trúng tuyển tân sinh viên thì trong danh sách trúng tuyển, ngành trúng tuyển ở phía sau tên cậu lại không phải là một cái nào trong năm ngành mà cậu đã ghi, mà là chuyên ngành Tài chính của Viện Quản lý kinh tế!

Hàn Duyệt quả thực không thể tin nổi hai mắt mình, điểm của cậu không thể nào không vào nổi Viện Văn học, với lại điểm trúng tuyển của Viện Quản lý kinh tế còn cao hơn Viện Văn học một chút nữa đó, nên cho dù là điều động cũng tuyệt đối không thể điều động tới Viện Quản lý kinh tế được.

Cậu gắt gao nhìn chăm chăm vào cái tên ngành phía sau tên mình, ánh sáng của màn hình máy tính chiếu vào làm mắt cậu bị khô khiến cậu không thể không nhắm mắt lại. Cảnh tai nạn xe vào đời trước lập tức lại hiện ra trước mắt cậu, trong cơn mưa to tầm tã, một cái ống sắt phóng đến ngay trước mặt làm kính chắn gió bị đâm vỡ nát... vào lúc trời đất quay cuồng, linh kiện ô tô bị đâm nát vương vãi khắp nơi...

Ngực lại bắt đầu đau âm ỉ, Hàn Duyệt nắm chặt áo liều mạng run rẩy hít sâu vào, ép mình thoát ra khỏi ký ức của đời trước. Đột nhiên một ý nghĩ cậu chưa từng nghĩ tới nhảy vào trong đầu cậu, cậu run tay cầm di động ở bên cạnh lên, thử mấy lần mới mở khóa màn hình ra được, rồi tìm số điện thoại của giáo viên chủ nhiệm cấp 3.

Sau khi kết nối, nghe giọng nói nhiệt tình của chủ nhiệm lớp trong điện thoại, cậu nuốt nước miếng vài cái, kiềm chế cảm xúc của mình để giọng nói nghe qua không khó nghe lắm mới mở miệng chào hỏi, sau đó trả lời câu hỏi của cô về kết quả trúng tuyển, sau khi cố nén cảm xúc lại nghe lời chúc mừng của cô giáo xong rồi hỏi: “Cô ơi, em thấy kết quả trúng tuyển của em hình như có chút vấn đề, cô cũng biết hứng thú của em không phải cái này... không thể nào là điều động, điểm Quản lý rất cao... ngày cuối cùng em từng có tra lại, em nhớ rất rõ, nhưng mà nguyện vọng em muốn xin... nguyện vọng của học sinh trường có ghi lại đúng không ạ... dạ đúng, em muốn xem một cái... bây giờ ư? Vâng thật sự rất cảm ơn cô, em lập tức đi đây ạ!”

Tuy bây giờ đã là giữa trưa, nhưng chủ nhiệm lớp vẫn rất nhiệt tình tỏ ý sẵn lòng đưa Hàn Duyệt đến trường kiểm tra phiếu nguyện vọng ngay lập tức, đỡ phải cho học trò lo lắng. Hàn Duyệt tùy tiện thay một bộ quần áo ra ngoài, cầm điện thoại và ví tiền bên vôi vàng chạy xuống lầu gọi tài xế đi lái xe.

Cậu vừa chạy tới phòng khách lầu một liền bị cha Hàn đang đi về phía nhà ăn gọi lại: “Sắp ăn cơm rồi còn chạy lung tung đầu đó?”

Hàn Duyệt không để ý đến ông ấy mà tiếp tục đi về phía ngoài cửa, Hàn Tư Huy đi theo bên cạnh cha Hàn vội bắt kịp giữ cậu lại: “Duyệt Duyệt, em đi đâu vậy? Ba ba hỏi em kìa”.

“Tôi đi vào trường học xem giấy ghi nguyện vọng thi đại học của mình”. Hàn Duyệt trả lời nhanh, “Có thể buông ra hay không? Chủ nhiệm lớp tôi còn đang chờ tôi”.

“Nguyện vọng của mày là cha sửa đó, mày không cần đến trường xem đâu”. Cha Hàn giương giọng nói, từ từ đi thông thả lại đây, “Mày muốn quậy phá cũng phải có giới hạn, dù có phản nghịch như thế nào đi nữa cũng đừng lấy tương lai của mình ra đùa”.

Hàn Duyệt mở to hai mắt, trái tim đập mãnh liệt, máu chảy nhanh xông vào não mang đến từng cơn choáng váng, trước mắt nổi lên một mảnh đốm sáng mênh mông như sương mù, hai chân đột nhiên mất hết sức lực.

“Sao, sao cha có thể...”

“Đây còn không phải là ba ba lo cho em hay sao?” Hàn Tư Huy giải thích, “Chính là 5 phút đồng hồ trước khi sắp hết hạn chót đăng ký thì sửa cho em đó. Em xem em kìa, năm nguyện vọng song song ba mươi nguyện vọng chuyên ngành tất cả đều là Văn học, dỗi cũng không nên đánh cuộc như vậy được”.

“Sao cha lại có thể sửa nguyện vọng của con chứ?” Giọng của Hàn Duyệt từ trong khe hở của khí quản bị co rút lại với nhau mà mong manh đè ép ra ngoài, “Sao cha lại có thể sửa nguyện vọng của tôi?”

Sau sự ngỡ ngàng ngăn ngủi, nỗi căm phẫn nhanh chóng tích tụ lại, Hàn Duyệt không thể kiềm chế mà hét lớn: “Ông dựa vào cái gì mà sửa nguyện vọng của tôi? Ông dựa vào gì? Ông có tư cách gì chứ!...”

“Bốp!”

Cha Hàn tát một cái lên mặt Hàn Duyệt, cái tát này dùng sức rất lớn, không có chút nể nang nào, nếu không phải Hàn Tư Huy đỡ lấy cậu đúng lúc cậu có thể đã ngã lộn ra đất rồi. Hàn Duyệt cảm thấy một cơn đau rất trên mặt, choáng đầu, một đồng ngôi sao lóe ra ở trước mắt, cái lỗ tai bên bị đánh vang ‘ong’ lên một tiếng.

“Đem mày nuông chiều không ra gì rồi hả?! Ai dạy mày nói chuyện như vậy với người lớn đó?” Cha Hàn lạnh lùng nói, “Sửa nguyện vọng cho mày còn không phải để cho tương lai mày tốt hay sao! Đồ lấy oán trả ơn không biết tốt xấu! Mặc mày tự hủy đi tương lai mày mới vui vẻ đúng không? Đều là người trưởng thành rồi còn không biết suy nghĩ nữa...”

Cha Hàn nói liên miên cần nhẫn, quả mắng sự tùy hứng phản nghịch với không nghe lời của Hàn Duyệt, mắng cậu là do thi quá tốt nên đắc ý vênh váo không biết giá trị của bản thân, còn dám nói chuyện khó nghe với người lớn quả thực là vô cùng đáng giận.

Hàn Duyệt bùm mặt, ngẩn ngơ nghe cha Hàn răn dạy, đợi sau khi cơn choáng kia từng chút từng chút biến mất, cơn giận hơi dịu đi, lý trí một lần nữa quay trở lại, thì một nỗi xót xa gần như không thể ngăn chặn liền nảy lên trong lòng, cậu thấy Hàn Tư Huy đang đỡ lấy mình ra, không thềm quan tâm cha Hàn nói xong hay chưa mà vòng qua bọn họ đi về phía trên lầu.

5. Chương 5

Trong mắt Hàn Duyệt, nơi bắt đầu bị kịch đời trước của cậu chính là chỗ này đây. Vào cái ngày có điểm thi vào đại học đó, cậu bị bắt làm theo ý của cha Hàn chọn ngành ông ấy muốn mình học, sau khi tốt nghiệp lại chỉ có thể nghe theo nguyện vọng của người nhà, dưới sự sắp xếp lạnh lùng của Hàn Tư Huy mà bước vào Hàn thị trở thành trợ thủ của Hàn Tư Huy, chẳng biết ra sao liền đứng chung một phe với anh ta, thân bất do kỷ bị cuốn vào giữa cuộc chiến của hai anh em họ, sau khi một phen anh chết tôi sống lại vì Hàn Tư Huy gánh lấy nỗi đau và cơn giận của mẹ Hàn, chết thắm vào cái đêm mưa to tầm tã trên con đường cao tốc không một bóng người kia.

Mười năm uất ức và mệt mỏi do không thể làm theo ý mình, nỗi sợ và sự đau đớn khi chết oan, những thứ này để lại cho Hàn Duyệt bóng ma thật sự quá sâu. Từ sau khi cậu chấp nhận được hiện trạng mình đã sống lại, thì vẫn luôn nghĩ làm sao có thể thoát ra khỏi từ bên trong vũng bùn nhà họ Hàn này.

Bây giờ cuộc chiến giành gia sản của hai anh em nhà họ Hàn từ lúc Hàn Tư Huy tốt nghiệp thạc sĩ, vào phòng điền sản Hàn thị đảm nhiệm Tổng giám đốc đã yên lặng kéo màn ra rồi. Hàn Duyệt không muốn lại bị vạ lây nữa, vì người không đáng mà làm trái với nguyện vọng của bản thân, đi vào một con đường mà cậu không thích, cuối cùng còn phải vì tội lỗi của người khác mà trả giá đắt là cái chết.

Cậu đã hạ quyết tâm rồi, bắt đầu từ chỗ chọn nguyện vọng thi đại học này phải hoàn toàn thay đổi lại quỹ đạo cuộc đời bị kịch của mình.

Nhưng mà, khi cậu nghe thấy những lời giống y như đời trước được nói ra từ trong miệng cha Hàn, khi nghe thấy cái câu khiến cậu cuối cùng bị bắt trở thành vật hy sinh trong ván cờ của hai anh em họ Hàn, thì nỗi oán hận và giận dữ được chôn sâu từ lâu trong lòng đối với người nhà họ Hàn vẫn không thể kiểm soát mà đập tan vẻ bình tĩnh và lạnh nhạt giả dối của cậu. Trong lòng cậu đè nén quá nhiều áp lực và ham muốn đáp trả lại, cho nên dù chỉ có một khe hở nhỏ cũng sẽ trào ra cuộn cuộn như thác lũ vậy.

Chẳng qua, tuy trở mặt với người nhà họ Hàn sẽ mang đến sự phiền phức không cần thiết cho bản thân, nhưng mà mấy cái phiền phức này cũng không phải mình không thể gánh được. Mẹ của Hàn Duyệt để lại cho Hàn Duyệt một căn nhà và một ít tiền tiết kiệm, chút tiền trình đó mấy người họ Hàn giúp cậu bảo quản rất tốt, không ai muốn đụng đến chút tiền đó cả, do đó dù cha Hàn có đem cậu đuổi ra khỏi nhà, cậu cũng có thể dựa vào chút tiền tiết kiệm này mà chèo chống đến khi mình tốt nghiệp đại học, hơn nữa viết truyện mỗi tháng còn có chút thu nhập, nuôi sống bản thân là dư dả. Vả lại, cậu vốn không định lại phải trải qua cuộc sống bên ngoài thì ăn ngon mặc đẹp, thực tế lại không có chút tôn nghiêm này ở nhà họ Hàn nữa.

Nghĩ thông suốt mọi thứ, Hàn Duyệt cũng không tiếp tục rối rắm về cái hành động thiếu lý trí ở trong nhà ăn của mình ban nãy, đứng dậy mở máy tính, đăng nhập vào tài khoản trên Cửu Châu của mình. Trong thời gian một tiếng, lướt xem của chương mới nhất thay đổi thành 47, thêm vài cái tin nhắn, đều là ngỏ ý chúc mừng tác giả rất cục lại viết tiếp, cũng có mấy độc giả chú ý tới sự thay đổi của văn phong, đều chọc tác giả có phải là đã đi tu luyện hay không, nhìn sao cũng thấy đột nhiên trở nên hơi “ông cụ non”.

Không ngờ rằng còn có nhiều độc giả nhớ tới mình như vậy, xem ra một lần nữa bắt đầu của mình cũng không có thấp như mình đã nghĩ. Mấy tin nhắn này làm tâm tình của Hàn Duyệt thấy tốt hẳn, trả lời ở bên dưới: “Hàn Lưu Quân vừa mới xuất quan, biến thân thành ông chú trưởng thành, cảm thấy mình đẹp trai lắm lắm ()”.

Hàn Lưu Quân là bút danh của Hàn Duyệt trên Cửu Châu, năm đó khi đăng ký tác giả Hàn Duyệt định để bút danh của mình có chút liên quan với tên thật, nhưng những từ có tương quan đến chữ Duyệt đều rất giống con gái, cuối cùng liền lấy bút danh là Hàn Lưu Quân này.

Trả lời hết tin nhắn của độc giả xong, Hàn Duyệt liền mở file ra bắt đầu sửa chữa dàn ý. Bây giờ bộ truyện này đối với Hàn Duyệt mà nói, cách thời gian quá dài đã sớm không còn nhiệt huyết sáng tác nữa, thà miễn cưỡng bản thân tiếp tục dựa theo dàn ý cũ viết xong các kịch tình còn lại thì chi bằng cất sạch mấy tình tiết phụ đi, nhanh chóng kết thúc bộ tiểu thuyết này, sau đó lại đào hồ mới, như vậy cũng không cần tiếp tục lãng phí thời gian vướng vào chuyện phong cách sáng tác nữa.

Tuy sớm đã cãi nhau đến long trời lở đất, nhưng tối đó khi mọi người tụ họp lại trên bàn cơm đều bình tĩnh giống như là lúc sáng không có chuyện gì xảy ra, điều này làm cho Hàn Duyệt có chút ngạc nhiên, cậu vẫn cứ ngهن một hơi, tưởng tượng các loại tình huống có thể xuất hiện và cách ứng phó, kết quả cuối cùng cư nhiên nhẹ nhàng bỏ qua như thế, điều đó khiến cho Hàn Duyệt có cảm giác ngهن ứat như đắm vào bông vậy.

Bất quá sự bùng nổ ban sáng của Hàn Duyệt vẫn để lại cho cậu một kết quả tốt, tỷ như Hàn Tư Mộng từ đó về sau cũng không nói chuyện với cậu nữa. Vốn là mỗi lần Hàn Tư Mộng nhìn thấy Hàn Duyệt, mặc kệ Hàn Duyệt có chọc gì đến chị ta hay không chị ta đều phải tổn thương cậu vài câu, đó đã đã là một thói quen mất rồi. Bây giờ chỉ cần chị ta dám mở đầu là Hàn Duyệt sẽ dám dùng cường độ mạnh hơn gấp đôi gấp trăm lần để đáp trả, với lại cho dù là cha Hàn cũng không thể bắt cậu cúi đầu xin lỗi, từ đó Hàn Tư Mộng ngược lại bắt đầu trốn tránh Hàn Duyệt, chỉ cần không nhìn thấy thì không cần phải để ý đến.

Còn việc chuyên ngành đại học của Hàn Duyệt, từ sau lần thảo luận thất bại trên bàn xôm trước đó thì không còn mang ra thảo luận nữa. Hàn Duyệt cũng vui vẻ đến thoải mái, tự chủ trương viết năm nguyện vọng song song lên trên trang web chọn nguyện vọng, tất cả đều là chuyên ngành của Viện Văn học trong các trường đại học, còn vào ngày hết hạn ghi nguyện vọng hôm đó lên kiểm tra xác nhận lại một lần nữa, một bên nắm chặt thời gian kết thúc bộ tiểu thuyết trong tay này, một bên thanh thần chờ kết quả trúng tuyển.

Nhưng Hàn Duyệt không ngờ được rằng, khi trang web tuyển sinh của B đại có kết quả trúng tuyển tân sinh viên thì trong danh sách trúng tuyển, ngành trúng tuyển ở phía sau tên cậu lại không phải là một cái nào trong năm ngành mà cậu đã ghi, mà là chuyên ngành Tài chính của Viện Quản lý kinh tế!

Hàn Duyệt quả thực không thể tin nổi hai mắt mình, điểm của cậu không thể nào không vào nổi Viện Văn học, với lại điểm trúng tuyển của Viện Quản lý kinh tế còn cao hơn Viện Văn học một chút nữa đó, nên cho dù là điều động cũng tuyệt đối không thể điều động tới Viện Quản lý kinh tế được.

Cậu gắt gao nhìn chăm chăm vào cái tên ngành phía sau tên mình, ánh sáng của màn hình máy tính chiếu

vào làm mất cậu bị khô khiến cậu không thể không nhắm mắt lại. Cảnh tai nạn xe vào đời trước lập tức lại hiện ra trước mắt cậu, trong cơn mưa to tầm tã, một cái ống sắt phóng đến ngay trước mặt làm kính chắn gió bị đâm vỡ nát... vào lúc trời đất quay cuồng, linh kiện ô tô bị đâm nát vương vãi khắp nơi...

Ngực lại bắt đầu đau âm ỉ, Hàn Duyệt nắm chặt áo liều mạng run rẩy hít sâu vào, ép mình thoát ra khỏi ký ức của đời trước. Đột nhiên một ý nghĩ cậu chưa từng nghĩ tới nhảy vào trong đầu cậu, cậu run tay cầm di động ở bên cạnh lên, thử mấy lần mới mở khóa màn hình ra được, rồi tìm số điện thoại của giáo viên chủ nhiệm cấp 3.

Sau khi kết nối, nghe giọng nói nhiệt tình của chủ nhiệm lớp trong điện thoại, cậu nuốt nước miếng vài cái, kiềm chế cảm xúc của mình để giọng nói nghe qua không khó nghe lắm mới mở miệng chào hỏi, sau đó trả lời câu hỏi của cô về kết quả trúng tuyển, sau khi cố nén cảm xúc lại nghe lời chúc mừng của cô giáo xong rồi hỏi: “Cô ơi, em thấy kết quả trúng tuyển của em hình như có chút vấn đề, cô cũng biết hứng thú của em không phải cái này... không thể nào là điều động, điểm Quản lí rất cao... ngày cuối cùng em từng có tra lại, em nhớ rất rõ, nhưng mà nguyện vọng em muốn xin... nguyện vọng của học sinh trường có ghi lại đúng không ạ... dạ đúng, em muốn xem một cái... bây giờ ư? Vậy thật sự rất cảm ơn cô, em lập tức đi đây ạ!”.

Tuy bây giờ đã là giữa trưa, nhưng chủ nhiệm lớp vẫn rất nhiệt tình tỏ ý sẵn lòng đưa Hàn Duyệt đến trường kiểm tra phiếu nguyện vọng ngay lập tức, đỡ phải cho học trò lo lắng. Hàn Duyệt tùy tiện thay một bộ quần áo ra ngoài, cầm điện thoại và ví tiền bèn vội vàng chạy xuống lầu gọi tài xế đi lái xe.

Cậu vừa chạy tới phòng khách lầu một liền bị cha Hàn đang đi về phía nhà ăn gọi lại: “Sắp ăn cơm rồi còn chạy lung tung đâu đó?”.

Hàn Duyệt không để ý đến ông ấy mà tiếp tục đi về phía ngoài cửa, Hàn Tư Huy đi theo bên cạnh cha Hàn vội bắt kịp giữ cậu lại: “Duyệt Duyệt, em đi đâu vậy? Ba ba hỏi em kìa”.

“Tôi đi vào trường học xem giấy ghi nguyện vọng thi đại học của mình”. Hàn Duyệt trả lời nhanh, “Có thể buông ra hay không? Chủ nhiệm lớp tôi còn đang chờ tôi”.

“Nguyện vọng của mày là cha sửa đó, mày không cần đến trường xem đâu”. Cha Hàn giương giọng nói, từ từ đi thông thả lại đây, “Mày muốn quậy phá cũng phải có giới hạn, dù có phản nghịch như thế nào đi nữa cũng đừng lấy tương lai của mình ra đùa”.

Hàn Duyệt mở to hai mắt, trái tim đập mãnh liệt, máu chảy nhanh xông vào não mang đến từng cơn choáng váng, trước mắt nổi lên một mảnh đốm sáng mênh mông như sương mù, hai chân đột nhiên mất hết sức lực.

“Sao, sao cha có thể...”

“Đây còn không phải là ba ba lo cho em hay sao?” Hàn Tư Huy giải thích, “Chính là 5 phút đồng hồ trước khi sắp hết hạn chót đăng ký thì sửa cho em đó. Em xem em kìa, năm nguyện vọng song song ba mươi nguyện vọng chuyên ngành tất cả đều là Văn học, dỗi cũng không nên đánh cuộc như vậy được”.

“Sao cha lại có thể sửa nguyện vọng của con chứ?” Giọng của Hàn Duyệt từ trong khe hở của khí quản bị co rút lại với nhau mà mong manh đè ép ra ngoài, “Sao cha lại có thể sửa nguyện vọng của tôi?”.

Sau sự ngỡ ngàng ngắn ngủi, nổi cảm phẫn nhanh chóng tích tụ lại, Hàn Duyệt không thể kiềm chế mà hét lớn: “Ông dựa vào cái gì mà sửa nguyện vọng của tôi? Ông dựa vào gì? Ông có tư cách gì chứ!...”

“Bốp!”

Cha Hàn tát một cái lên mặt Hàn Duyệt, cái tát này dùng sức rất lớn, không có chút nể nang nào, nếu không phải Hàn Tư Huy đỡ lấy cậu đúng lúc cậu có thể đã ngã lăn ra đất rồi. Hàn Duyệt cảm thấy một cơn đau rất trên mặt, choáng đầu, một đốm ngôi sao lóe ra ở trước mắt, cái lỗ tai bên bị đánh vang ‘ong’ lên một tiếng.

“Đem mày nuông chiều không ra gì rồi hả?! Ai dạy mày nói chuyện như vậy với người lớn đó?” Cha Hàn lạnh lùng nói, “Sửa nguyện vọng cho mày còn không phải để cho tương lai mày tốt hay sao! Đồ lấy oán trả ơn không biết tốt xấu! Mặc mày tự hủy đi tương lai mày mới vui vẻ đúng không? Đều là người trưởng thành rồi còn không biết suy nghĩ nữa...”

Cha Hàn nói liên miên cần nhẫn, quả mắng sự tùy hứng phản nghịch với không nghe lời của Hàn Duyệt, mắng cậu là do thi quá tốt nên đắc ý vênh váo không biết giá trị của bản thân, còn dám nói chuyện khó nghe với người lớn quả thực là vô cùng đáng giận.

Hàn Duyệt bùm mặt, ngẩn ngơ nghe cha Hàn răn dạy, đợi sau khi cơn choáng kia từng chút từng chút biến mất, cơn giận hơi dịu đi, lý trí một lần nữa quay trở lại, thì một nỗi xót xa gần như không thể ngăn chặn liền nảy lên trong lòng, cậu thấy Hàn Tư Huy đang đỡ lấy mình ra, không thêm quan tâm cha Hàn nói xong hay chưa mà vòng qua bọn họ đi về phía trên lầu.

6. Chương 6

Ở trong cái nhà này cậu mãi mãi cũng chỉ có quyền nghe theo mà thôi. Cậu ra đời danh bất chính ngôn bất thuận, cho nên cậu cũng không có quyền chi phối cuộc đời mình.

Hàn Duyệt dựa lưng lên cửa phòng, chân mềm nhũn, từ từ trượt xuống đất, ngồi liệt ở dưới đất, đầu kê vào cửa còn hai mắt thất thần nhìn lên trần nhà.

Không biết qua bao lâu thì di động đột nhiên reo vang, Hàn Duyệt ngơ ngác nghe một hồi mới phản ứng lại phải bắt điện thoại, lấy di động ra vừa thấy là chủ nhiệm lớp thì vội vàng bắt máy.

“Hàn Duyệt, em đến đâu rồi?” Giọng của chủ nhiệm lớp truyền tới.

Hàn Duyệt hít sâu một hơi điều chỉnh lại cảm xúc của mình, cố hết sức mà bình tĩnh mở miệng nói: “Cô ơi, em xin lỗi, em không đến trường, chuyện về nguyện vọng đã biết được rồi, là người trong nhà sửa lại cho em ạ. Xin lỗi cô, làm phiền cô quá”.

“Không sao không sao, biết rõ ràng thì tốt rồi”. Chủ nhiệm lớp cũng không so đo chuyện mình bị cho leo cây, lại thử hỏi: “Hàn Duyệt à, không có cãi nhau với người nhà đó chứ?”.

Khi trung học thành tích của Hàn Duyệt rất tốt, cho nên quan hệ với thầy cô các môn cũng tốt lắm, đặc biệt là chủ nhiệm lớp. Chủ nhiệm lớp là một cô giáo đã qua tuổi 40, đối xử với học trò vẫn rất tận trách hết lòng, lại đối đãi với Hàn Duyệt giống như con mình vậy. Sau khi lên đại học Hàn Duyệt cũng rất ít liên hệ với thầy cô trung học, với cậu mà nói thật ra cũng xem như đã tám năm không có liên hệ với chủ nhiệm lớp rồi. Còn bây giờ, nghe thấy giọng nói đã rất lâu của chủ nhiệm lớp, cái kiểu quan tâm và bảo vệ không chút giả dối nào như của người mẹ này làm cho ánh mắt cậu đột nhiên thấy cay cay, cổ họng cũng nghẹn lại, chỉ sợ một khi mở miệng sẽ lộ ra tiếng khóc.

Chủ nhiệm lớp dường như cảm nhận được tâm tình của cậu lúc này, thở dài nói: “Hàn Duyệt, đừng buồn nữa. Viện Quản lý của B đại còn tốt hơn Viện Văn học mà, đi cũng không có hại có phải không nào? Ba mẹ em cũng chỉ là vì muốn tốt cho em thôi”.

Bọn họ chỗ nào muốn tốt cho em chứ! Hàn Duyệt lấy tay che hai mắt mình, không phát ra một tiếng nào, nhưng mà tiếng thở run rẩy vẫn làm lộ ra tâm tình khó có thể đè nén của cậu lúc này.

“Nếu thực sự không thích vẫn có thể chuyển chuyên ngành đó”. Chủ nhiệm lớp an ủi, “Khi khai giảng hoặc là khi kết thúc năm học đầu tiên đều có cơ hội chuyển ngành, từ ngành cao điểm chuyển xuống ngành thấp điểm càng dễ hơn, trong khoảng thời gian này thảo luận đảng hoàng với người nhà tranh thủ thuyết phục bọn họ đi. Vả lại, nếu thực thích văn học cũng không nhất thiết phải vào học viện mới học được mà, tự mình thường đọc nhiều sách một chút, lúc rảnh rỗi thì đi dự thính tiết học của viện Văn học một chút thì được rồi không phải sao? Nghĩ ra một chút...”

Chủ nhiệm lớp kiên nhẫn an ủi cho đến khi Hàn Duyệt cuối cùng cũng kiềm lại được cảm xúc. Cậu hắng giọng, nhưng khi mở miệng vẫn nghe được âm thanh nấc nghẹn: “Cám ơn cô, em sẽ nói chuyện đảng hoàng với người trong nhà ạ”.

“Vậy thì đúng rồi”, chủ nhiệm lớp vui mừng nói. Cô cũng không biết tình hình thực tế trong nhà của Hàn Duyệt, Hàn Duyệt cũng không muốn để lộ chuyện gia đình mình. Cậu lại nghe chủ nhiệm lớp an ủi mình vài câu nữa rồi mới gác máy.

Hàn Duyệt quảng mình lên giường, hai mắt thất thần nhìn chăm chăm vào hoa văn trên chăn.

Cho đến tận lúc này cậu mới ý thức được mình đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi.

Sở dĩ Hàn Duyệt kiên trì muốn học văn học như thế, chẳng qua là muốn từ giây phút này tránh xa trận chiến tranh đoạt gia tài trong tương lai của hai anh em họ Hàn mà thôi. Ban đầu cậu cho rằng chỉ cần mình không tiếp xúc, không tham dự, bỏ qua lập trường của bản thân, thái độ cương quyết quả đoán một tí, an tâm sống cuộc sống của bản thân thì có thể không giẫm lên vết xe đổ nữa, sẽ không lại rơi vào hoàn cảnh thảm thương như đời trước nữa.

Nhưng giờ xem ra, cậu với sức mạnh mỏng manh giống như con kiến này, thì làm sao có thể dễ dàng thoát ra khỏi từ trong vũng bùn nhà họ Hàn này như vậy chứ?

Từ bốn năm trước Hàn Tư Huy bắt đầu thay đổi thái độ đối với cậu, cậu cũng đã bị bắt tham dự vào bên trong trận chiến giành gia tài kéo dài kia rồi. Năng lực của cậu cách xa so với Hàn Tư Huy, lại với thủ đoạn của Hàn Tư Huy, muốn đem Hàn Duyệt trời vào phe anh ta, dán lên nhãn của anh ta, thì quả thực là dễ như trở bàn tay.

Giờ ngẫm lại, Hàn Tư Huy làm sao cũng phải kéo cậu nhập bọn chứ, không phải cậu có thể cho Hàn Tư Huy bao nhiêu sự trợ giúp, hay là cậu giỏi giang bao nhiêu. Đời trước cậu ở Hàn thị cũng chỉ là làm việc theo quy định, Hàn Tư Huy có đoàn cố vấn và nhân viên chủ chốt của mình, hoàn toàn không cần cậu làm gì cho anh ta cả. Giờ nghĩ lại, Hàn Duyệt nhận ra tác dụng duy nhất của mình cho Hàn Tư Huy, chính là ở cuối cùng gánh lấy cơn giận và sự trả thù của mẹ Hàn mà thôi.

Cuộc chiến giữa Hàn Tư Huy và Hàn Tư Triết vốn đã là kết cục kẻ chết người sống. Nhưng mà anh em trong nhà cãi nhau, thủ túc tương tàn, thì người làm mẹ dù sao cũng không muốn nhìn tới. Dù là máu mủ do mình sinh ra, bất luận mất đi đứa nào đều là sự đau đớn rất lớn. Mẹ Hàn không thể dứt khoát để đi hận hai đứa con trai tạo thành tất cả mọi việc này, nhưng đối mặt với cái chết của đứa con cả bà cũng không thể không có chút cảm xúc nào được.

Nhưng có “tám thốt” là Hàn Duyệt này thì mọi thứ cũng không còn giống vậy nữa. Chỉ cần Hàn Duyệt có quan hệ đối địch với Hàn Tư Triết, cho dù cuối cùng Hàn Duyệt thật ra không làm gì cả thì cậu vẫn sẽ phải gánh lấy cơn giận mất con của mẹ Hàn. Mẹ Hàn không có khả năng dồn cảm hận vào trên người con trai mình, tự lừa mình dối người mà xả hết lửa giận lên người Hàn Duyệt, coi như đã làm gì đó cho đứa con cả, tương lai cũng có thể danh chính ngôn thuận mà hòa thuận lại với Hàn Tư Huy.

Thế nên Hàn Tư Huy vừa giải quyết được anh hai mình, đồng thời cũng không vì thế mà mất đi mẹ mình, một mũi tên trúng hai con nhạn.

Nghĩ thông suốt mọi thứ Hàn Duyệt bỗng nhiên cảm thấy cả người lạnh run. Khi sắp chết, cơn đau dữ dội đâm xuyên qua ngực, cảm giác ngạt thở không hô hấp nổi, còn có nỗi sợ hãi một mình một người chờ đợi cái chết trong đêm mưa, trong nháy mắt tuôn trào ra, đem lý trí của cậu cuốn lấy, kéo đến gần sự sụp đổ.

Hàn Duyệt run rẩy, đứng bật dậy, cầm cây đèn bàn trên bàn ném mạnh lên tường. Nhưng thứ cậu chộp được như cái ly, khung ảnh, sách, còn có hai cái hộp nhỏ đều bị cậu ném rơi ở khắp nơi. Tiếng đồ vỡ chói tai giống như đã vạch ra một con đường để trút giận, khiến cậu biến cả căn phòng thành một đồng trống nát. Đến cuối cùng, trong phòng chỉ còn lại có mấy tính là vẫn còn nguyên vẹn.

Cậu đứng ở giữa một đồng rác rưởi vỡ nát, im lặng lắng xuống cơn giận của mình, sau đó mở cửa ra gọi mấy người hầu đang trốn ở hành lang xem cuộc vui lại, bảo bọn họ tới dọn dẹp phòng.

Hàn Duyệt khoanh chân ngồi ở trên giường, lạnh lùng nhìn đám người hầu giận mà không dám nói gì dọn dẹp phòng. Trước giờ mình vẫn luôn dè dặt, cái cảm giác ăn nhờ ở đậu thấp kém làm cho cậu cảm thấy mình không bằng cả người hầu của nhà họ Hàn thuê, chưa bao giờ dám phiền bọn họ làm thêm một việc gì cả. Nhưng mà thái độ càng nhường nhịn bọn họ thì bọn họ ngược lại càng không coi cậu ra gì, trái lại còn ở

sau lưng phần nàan cậu là một đứa con ngoài giá thú danh bất chính ngôn bất thuận, nói tới còn nhiều hơn so với cậu chủ chính quy nữa.

Nghĩ tới những việc này, Hàn Duyệt cười lạnh trong lòng. Người nhà họ Hàn hiếp đáp mình thì thôi đi, còn các người là cái gì mà cũng dám ra oai trên đầu của tôi hử?

Một phen lăm rằm ban nãy của Hàn Duyệt đem Hàn Tư Huy hấp dẫn lên. Anh ta đứng ở cửa nhìn quanh một cái, rồi mới mang theo gương mặt tươi cười sáng lạn đi tới, ngồi ở bên cạnh Hàn Duyệt. Hàn Duyệt lập tức đứng dậy ngồi lên trên bực cửa sổ. Hàn Duyệt xa lánh mình rõ ràng như thế, Hàn Tư Huy cũng không tức giận, cười hỏi: “Tính tình gần đây của Duyệt Duyệt lớn hơn rồi. Ném vỡ nhiều thứ như vậy cũng nguôi giận rồi chứ? Ba ba cũng là muốn tốt cho em....”

“Có thể đừng nói nữa được không”. Hàn Duyệt không chút khách sáo cắt ngang lời nói của anh ta.

Trong khoảng thời gian này thái độ của Hàn Duyệt đối với người nhà đã thay đổi đến 180°, Hàn Tư Huy đã sớm từ ban đầu sững sốt biến thành thói quen rồi. Nhưng mà anh ta có thể thoải mái chấp nhận không có nghĩa là người khác cũng có thể.

Đúng lúc này, bà vú Lưu đi theo sau Hàn Tư Huy cùng tới mở miệng nói.

“Cậu năm, cho dù trong lòng không vui cậu cũng không thể đập phá đồ đạc chứ”, vú Lưu chau mày, giọng điệu hơi nâng cao, nói trách móc, “Chỉ có phụ nữ khi tức giận mới đập phá đồ đạc mà thôi, cậu xem một thằng con trai như cậu... với lại, cho dù gia nghiệp nhà họ Hàn có lớn hơn đi nữa cậu cũng

không thể không biết quý trọng như vậy, mấy thứ này đều là ông bà chủ mua cho cậu, tùy ý làm hư những thứ người lớn tặng cho nếu đặt ở thời xưa chính là rất bất hiếu...”

Vú Lưu là bảo mẫu do mẹ Hàn mang tới từ nhà mẹ đẻ, ba anh em nhà họ Hàn đều là bà ta nuôi lớn hết, ở nhà họ Hàn được xem là quản gia, lời nói ở trước mặt chủ cũng rất có trọng lượng. Làm người bên phe mẹ Hàn nên bà ta cực kỳ ghét Hàn Duyệt, lại nói tiếp, người làm nhà họ Hàn dám vô lễ với Hàn Duyệt như thế bên trong đó còn có một phần công lao của bà ta.

Nghe mấy lời trào phúng đầy gai nhọn của vú Lưu, Hàn Duyệt chỉ cảm thấy ngọn lửa vừa mới nén xuống ở trong lòng kia lại bốc lên một lần nữa, cậu cầm một quyển tạp chí lên ném thẳng vào tường ở phía sau vú Lưu, gáy sách nện ở trên tường phát ra một tiếng ‘cộp’ vang rõ.

“Trong nhà này còn chưa tới phiên vú dạy dỗ tôi đâu!” Hàn Duyệt lạnh lùng nói, “Cha mẹ còn chưa nói gì, vú đứng ở chỗ này một bộ dạng vú là bà chủ xem như thế nào hả? Mấy thứ tôi ném là người hầu bỏ tiền ra mua à? Đừng tưởng đâu vú làm người ở hơn được vài năm thì có tư cách điều võ dương oai đó!”

“Duyệt Duyệt!” Hàn Tư Huy đứng lên, “Vú nuôi chăm sóc chúng ta từ nhỏ...”

“Bà ấy chăm là anh chứ không phải tôi!” Hàn Duyệt cao giọng cắt ngang lời nói của anh ta, “Anh muốn nghe bà ấy nói nhảm là chuyện của anh, tôi lười ở đây giả vờ đáng thương cho loại người như bà ta! Cút ra ngoài!”, câu cuối là cậu quát về phía vú Lưu.

Nói đến bước này Hàn Tư Huy cũng không giả bộ người tốt nổi nữa, anh ta thay đổi sắc mặt, mở miệng bắt đầu trách mắng Hàn Duyệt. Không nhìn thấy thì sẽ không thấy bực tức, Hàn Duyệt vào phòng tắm khóa trái cửa lại, mở di động ra chọn một bài hát ra phát, đem âm thanh chính tới lớn nhất.

Hàn Tư Huy gõ cửa phòng tắm, hình như nói gì đó ngay cửa nhưng cuối cùng vẫn rời khỏi phòng.

Hàn Duyệt vẫn chờ cho đến khi cậu cảm thấy không còn ai trong phòng mới ra khỏi phòng tắm. Phòng ngủ ban nãy bị cậu phá bữa bãi bây giờ đã trở nên sạch sẽ ngăn nắp trở lại. Cậu mệt mỏi ngã vào trên giường, mệt tới mức đầu ngón tay cũng không nâng lên nổi.

Xem ra dựa vào bản thân là không thể rời khỏi nhà họ Hàn được. Cậu ngẫm nghĩ trong lòng. Cậu phải nghĩ cách tìm một chỗ dựa vững chắc mới được.

7. Chương 7

Cứ việc trên vấn đề thoát ly khỏi nhà họ Hàn, Hàn Duyệt có nhận thức và suy nghĩ tỉnh táo hơn đi nữa, nhưng mà chỗ dựa vững chắc đâu dễ tìm vậy chứ, vả lại, người ta dựa vào cái gì giúp cậu đây, ai biết chỗ dựa này có phải là nhảy từ cái hố lửa này sang hố lửa khác hay không, phải biết là cậu muốn thoát ly khỏi nhà họ Hàn chính là muốn thoát ly khỏi mấy chuyện thị phi này, chứ không phải lại muốn rơi vào một cuộc chiến khác đâu.

Mỗi ngày Hàn Duyệt đều suy nghĩ về chuyện này, càng nghĩ càng cảm thấy con đường phía trước quá xa xôi, điều này khiến cho cơn tức của cậu càng lúc càng lớn, dù sao cậu cũng không định làm tốt quan hệ với người nhà họ Hàn, tốt nhất là trở mặt luôn đi, bởi vậy nên cũng không đè nén tính khí của mình nữa, mỗi ngày đều giống như viên pháo vậy, một chút liền tức giận, cha Hàn mấy lần rất muốn ra tay đánh cậu, bất quá dưới tình huống như vậy Hàn Duyệt thường là xoay người đi khỏi, lại thêm mẹ Hàn với Hàn Tư Huy hoặc nhiều hoặc ít sẽ thật thật giả giả mà khuyên một chút, nên Hàn Duyệt chưa từng thực sự bị đánh.

Tâm tình nóng nảy không chỉ có thể hiện ra ở trong cuộc sống của Hàn Duyệt, mà còn thể hiện ra cả trong lời văn của cậu. Trong khoảng thời gian này chương mà Hàn Duyệt viết ra, tình tiết và tiết tấu đều rất nhanh, trong mỗi một sự kiện biểu hiện của các nhân vật chính đều có vẻ không có kiên nhẫn lại thêm nóng nảy, luôn sau hai ba câu nói liền tiến triển đến bên trong một phân đoạn tiếp.

Văn phong thay đổi như thế hiển nhiên có độc giả kêu to rất đã, số lượng từ giống vậy nhưng tình tiết càng nhiều hơn đương nhiên xem lại càng thích hơn rồi, nhưng mà có độc giả lại nhận ra thứ càng sâu hơn.

Hàn Duyệt mở một diễn đàn dành cho độc giả cho bộ truyện này, dùng để thảo luận tình tiết và đăng vài phiên ngoại nhỏ không được phép đăng. Trong khoảng thời gian này tình tiết tiến triển đột nhiên tăng mạnh, các độc giả trong diễn đàn mỗi lần sau khi đọc xong chương mới, đều giống như bùng nổ mà thảo luận trên diễn đàn. Mà đêm nay, khi Hàn Duyệt đang đánh chữ, icon hình chim cánh cụt*(QQ – 1 loại YH của TQ) bên dưới thanh công cụ đột nhiên chớp lên, mở ra nhìn xem, là tin riêng của một độc giả gửi cho cậu thông qua diễn đàn.

[Ý Mễ Chúc: gần đây cảm thấy cách hành văn rất táo bạo, có phải gặp chuyện gì hay không? Hy vọng mọi việc đều có thể bình an].

Hàn Duyệt nhìn chằm chằm vào những lời này rất lâu, cuối cùng suy sụp úp mặt vào trong tay. Cậu cảm thấy mình sắp chịu không nổi nữa, mỗi ngày đều sống chung với người mưu sát mình dưới một mái nhà, cho dù cậu không ngừng nhắc bản thân đó là chuyện của đời trước, đời này còn chưa xảy ra, cậu vẫn còn sống rất khỏe mạnh, nhưng mà mặt của những người này cứ luôn có thể khiến cái đêm mà cậu không muốn nhớ đến nhất, đáng sợ nhất, đau đớn nhất kia nhảy ra hết lần này đến lần khác, một lần lại một lần tra tấn cậu. Cậu đã lâu rồi chưa ngủ được một giấc an lành, mỗi khi bừng tỉnh vào nửa đêm, đành phải mở máy tính ra bắt đầu đánh chữ, đem sự bức dọc và sợ hãi xả hết vào trong lời văn.

Không thể nóng nảy như vậy nữa. Hàn Duyệt nói với bản thân trong lòng. Cho dù sẽ xảy ra chuyện gì thì cũng là chuyện của mười năm sau, cậu còn rất nhiều thời gian, rất nhiều cơ hội nữa.

Hàn Duyệt mặc niệm mấy câu này trong lòng vài lần, đến khi cảm thấy mình bình tĩnh lại liền trả lời cho Ý Mễ Chúc: [Quả thật đã xảy ra rất nhiều chuyện, bất quá cũng là bản thân có chút nghĩ không ra mà thôi. Giờ cảm thấy đỡ nhiều rồi ~ cảm ơn đã quan tâm nhé O(_)O ~ ~]

Hàn Duyệt trả lời xong mấy lời này, vừa định tắt khung tin nhắn thì nhìn thấy Ý Mễ Chúc trả lời:

[Vậy ư? Nghĩ thông suốt thì tốt rồi. Đúng rồi, thành tích thi đại học của cậu thế nào? Sau này muốn đến trường đại học nào để chuyên sâu?]

Hàn Duyệt do dự một lát, lại xem xem thời gian, cậu vốn đã đánh chữ đến hơi mệt, đang định đi ngủ, bất quá lại trò chuyện thêm một chút cũng không phải không được, vị độc giả này mỗi một chương đều chiếm lấy vị trí đầu tiên nhắn tin cho cậu, còn thường xuyên rất rộng rãi mà thưởng cho nữa, không chỉ có là một độc giả trung thành mà còn là một đại kim chủ, bất luận nghĩ ở góc độ nào cậu cũng cho rằng mình đều phải đối xử tốt với đối phương.

[Hàn Lưu Quân: Cảm ơn đã quan tâm ~ thi đại học khá tốt, khai giảng sẽ vào B đại]

[Ý Mễ Chúc: B đại tốt lắm đấy, cậu rất giỏi đó. Học chuyên ngành gì vậy?]

Những lời này vừa nói ra, Hàn Duyệt đột nhiên có xúc động muốn nói hết ra ngoài, còn chưa kịp suy nghĩ đã đem câu trả lời đánh ra:

[Hàn Lưu Quân: Tôi muốn học Văn học, nhưng mà cha tôi lên đem nguyện vọng của tôi sửa lại, bắt buộc tôi học Tài chính]

Bên kia tạm dừng một hồi, mới trả lời: [Đây là lý do mà cậu trong khoảng thời gian này tâm tình không tốt ư?]

[Hàn Lưu Quân: Thật ra tất cả không phải chỉ vì việc này, còn có rất nhiều chuyện khác nữa, đều chất chồng lên nhau, chỉ là bây giờ bị chuyện sửa nguyện vọng này dẫn phát ra mà thôi, cho nên tính dễ cáu kỉnh]

[Ý Mễ Chúc: Luôn phải trải qua thôi. Chờ thêm vài năm cậu nghĩ lại chuyện này, sẽ nhận ra bây giờ bất quá là lo sợ không đâu. Vả lại, chuyên ngành của cậu cũng không phải không thể sửa lại mà]

Hàn Duyệt không muốn đem chuyện phiền lòng của mình nói quá kỹ, nhưng mà cậu lại không kiềm chế được ham muốn được nói hết ra, cho nên nói khá mơ hồ, nếu để cho người ta xem cũng sẽ thấy đang ăn nói lan man, không rõ cậu rốt cuộc muốn biểu đạt gì đâu. Nhưng vị độc giả Ý Mễ Chúc này lại đặc biệt có kiên nhẫn, tùy ý Hàn Duyệt than phiền ở trước mặt mình, ngẫu nhiên an ủi mấy câu, cũng không có bình luận nhiều lắm.

Cuộc trò chuyện này của hai người liên tán gẫu hơn một tiếng đồng hồ, bất quá một tiếng này thật ra xem như Hàn Duyệt một mặt tự thổ lộ, nhưng mà Ý Mễ Chúc cũng không có thể hiện ra một chút không kiên nhẫn nào, thái độ cũng không qua loa, dường như hết sức chăm chú nói chuyện phiếm với Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt xem lại thời gian, đã là lúc rạng sáng, tự cậu gần đây thức đêm mãi thành thói quen, cũng không nên lôi kéo đối phương không cho người ta nghỉ ngơi bình thường như vậy. Hàn Duyệt cảm thấy rất ngại, vội thêm đối phương thành bạn, sau khi chúc nhau ngủ ngon thì logout đi ngủ.

Mà tối nay, dường như là do đã nói hết ra, nên Hàn Duyệt hiếm khi được ngủ một giấc an lành.

Ngày hôm sau là cuối tuần, cơm trưa hiếm thấy người một nhà đều tụ lại một chỗ. Hàn Duyệt thờ ơ ngồi ngay bàn ăn, lấy dũa chọt tới chọt lui trong phần thức ăn ở trước mặt mình. Tuy hành vi của Hàn Duyệt cực kỳ vô lễ và thô lỗ, nhưng mọi người trong nhà họ Hàn đều giả vờ có vẻ như không phát hiện ra, gần đây Hàn Duyệt giống như bị điên rồi vậy, gặp người nào ‘cấn’ người đó, tất cả mọi người đều không muốn xảy ra xung đột với cậu, chỉ có Hàn Tư Mộng mang vẻ mặt chán ghét mà trừng cậu, thỉnh thoảng phát ra một tiếng “hừ”, kết quả cuối cùng bị mẹ Hàn dùng dũa gõ nhẹ một cái nhắc nhở mới không phát ra âm thanh nữa.

“Phải rồi, ba ba, ba nghe qua rồi chứ, nhà Họ Chu gần đây định mở một bữa tiệc đó” Hàn Tư Huy nói.

“Hình như có nghe qua một chút tin tức” cha Hàn nói, “Sao vậy?”

Hàn Tư Huy nói: “Bữa tiệc này, tuy bề ngoài là để chúc mừng cậu ba họ Chu – Chu Bác Nghị từ bên trong đi ra, quay về với cuộc sống bình thường. Nhưng thực tế là để chọn cho cậu ta một người vợ, tiện thể xung hỉ cho bà cụ bệnh nặng nhà họ Chu luôn”.

“Người nhà họ Chu không biết nghĩ à, trên lưng cậu ba nhà họ Chu kia có gánh án mạng đó, bây giờ vừa mới đi ra, người môn đăng hộ đối ai chịu gả con cho nó chứ?”

“Con đoán là bà cụ nhà họ Chu kia có thể là bệnh đến mơ hồ rồi”. Hàn Tư Huy nói, “Chuyện năm đó vốn bà cụ Chu sẽ không đồng ý, cho nên mấy năm nay vẫn đều không cho Chu đồng, Chu phu nhân và cậu hai nhà họ Chu sắc mặt tốt xem, cứ luôn cho rằng bọn họ bất công, tương lai sẽ ngược đãi đứa cháu nhỏ của mình. Hơn nữa nghe nói sau khi Chu Bác Nghị đi ra thì tính tình thay đổi rất lớn, làm cho bà cụ Chu cực kỳ lo lắng, có lẽ bà cụ cho rằng mình không sống tiếp được nữa, nên muốn trước khi ra đi tìm một người thân cận để chăm sóc cho cậu ta”.

Hàn Duyệt luôn dựng thẳng tai nghe trong lòng khê động, một ý tưởng chưa thành hình lơ mờ xong ra.

“Con cho rằng đến lúc đó chắc chắn sẽ có mời chúng ta, ba ba, ba nói chúng ta đi hay là không đi ạ?” Hàn Tư Huy hỏi.

“Anh ba, cậu hai họ Chu – Chu Bác Hạo có thể xuất hiện hay không thể”. Hàn Tư Mộng mở to hai mắt, vẻ mặt mong chờ hỏi.

“Chắc chắn sẽ thôi”, Hàn Tư Huy cười nói, “Chuyện năm đó quả thật làm rất quá đáng, bắt quá người nhà họ Chu vẫn rất tốt với cậu con thứ nhà bọn họ, chọn vợ cho Chu Bác Nghị, làm anh hai chắc chắn phải xuất hiện rồi”.

“Vậy chúng ta tham gia được không?” Hàn Tư Mộng lập tức chuyển qua cha Hàn, dẫu môi kéo dài giọng, “Ba ba~ chúng ta đến lúc đó cũng đi tham gia bữa tiệc nhà họ Chu được không?”

“Cẩn thận tới lúc đó bị cậu ba nhà họ Chu nhìn trúng, đến cuối cùng thành em dâu của người trong lòng em, vậy thì thảm rồi”. Hàn Tư Huy nói đùa.

“Ồ kìa ba ba, ba xem nè!”. Hai anh em cùng đùa giỡn âm ỉ trên bàn cơm, cha Hàn hơi trầm ngâm một hồi, nói “Nếu nhận được thiệp mời chắc chắn là phải đi rồi. Dù sao đi chăng nữa cũng không thể bỏ qua mặt mũi của nhà họ Chu được”.

“Tốt quá đi, cảm ơn ba ba!” Hàn Tư Mộng mặt mày hớn hở, nụ cười trên gương mặt gần như không ngăn được, lại xoay người ôm lấy cánh tay mẹ Hàn nói, “Mẹ, ngày mai chúng ta đi làm lễ phục được không? Con ngay cả quần áo có thể mặc ra ngoài cũng không có nữa”.

Người nhà họ Hàn bên kia bởi vì Hàn Tư Mộng thể hiện ra cái vẻ cô gái đang yêu đều cười lên, còn bên này, Hàn Duyệt im lặng suy nghĩ một hồi, đột nhiên mở miệng nói: “Ba, đến lúc đó con cũng muốn đi”.

Mấy lời này vừa được nói ra, giống như tạt một thùng nước lạnh vào trong bếp lò đang bùng lửa vậy, không khí trên cả bàn cơm đều lạnh xuống.

Hàn Tư Mộng phản ứng lại trước nhất, lập tức mở miệng nói châm chọc: “Mày đi làm gì? Lẽ nào mày tính gả cho cậu ba họ Chu đấy à?”

“Đúng thế, tôi chính là ý này đó”. Hàn Duyệt mỉm cười nhìn chị ta, giọng điệu nhẹ nhàng, “Đây không phải là tiệc xem mắt hay sao? Tôi khá là muốn thử một lần đấy”.

“Mày tởm thật”. Vẻ mặt Hàn Tư Mộng chán ghét nói, “Cái loại tội phạm giết người này mà mày cũng muốn”.

“Tư Mộng, đừng có nói bậy”. Anh hai Hàn Tư Triết mở miệng nói, “Tội cậu ba họ Chu phạm phải là gây tai nạn giao thông, là lái xe tốc độ cao không cẩn thận tông chết người, có bản chất khác với tội phạm giết người. Vả lại em cũng biết kẻ phạm tội rồi cuộc là ai mà”.

“Em không quan tâm” Hàn Tư Mộng bĩu bĩu môi, không tình nguyện mà đảo mắt xem thường, “Dù sao án về mạng người là gánh ở trên người cậu con thứ nhà họ Chu, chứ đâu phải trên người cậu hai nhà họ Chu đâu. Vả lại, về chuyện cậu con thứ nhà họ Chu có phải gánh tội giùm anh trai của mình hay không, mọi người cũng chỉ nghe nói mà thôi, ai tận mắt thấy cậu hai nhà họ Chu lái xe tông chết người chứ?”

“Trong đầu em đều là mấy thứ vớ vẩn gì vậy?” Hàn Tư Triết nhíu mày, “Coi chừng cái miệng mình cho tốt, đừng có nói bậy về cậu ba nhà họ Chu ở khắp nơi, tới lúc đó mang họa vào người, sẽ đắc tội với cả nhà họ Chu đó”.

“Được rồi, tuổi của em con còn nhỏ mà”. Mẹ Hàn mở miệng khuyên, lại nói với Hàn Tư Mộng, “Về sau mấy lời này phải để ở trong bụng không nên nói với bất cứ ai hết, có nghe không? Nếu nói xấu ai đó ở sau lưng sẽ mang họa vào thân đấy, còn có vẻ không được dạy dỗ, để cho người ta cười chê nữa”.

“Con biết rồi”. Vẻ mặt Hàn Tư Mộng nói qua loa cho có, hiển nhiên không có nghe lọt.

Cha Hàn không để ý tới mấy lời này kia của cô con gái nói, ông ta suy nghĩ hồi lâu, gương mặt nhìn Hàn Duyệt còn đang nhìn vào mình, mở miệng nói xác nhận: “Mày thật sự muốn đi à?”

“Đúng thế, con muốn đi tham gia”. Hàn Duyệt vẫn giữ nguyên nụ cười như cũ, cậu đã rất lâu rồi không có làm ra vẻ mặt hiền lành này với người nhà họ Hàn, có vẻ hơi cứng nhắc, “Suy cho cùng bất kể thế nào con

cũng là con của cha, là cậu năm nhà họ Hàn, trước kia thì thôi bỏ qua, bây giờ con đã lớn rồi, trong những sự kiện lớn người một nhà chúng ta luôn không hoạt động cùng nhau sẽ khiến người ta nói bóng gió đấy”.

Đời trước trước khi đi làm, Hàn Duyệt rất ít tham gia các hoạt động như tiệc tùng. Vấn đề xuất thân của Hàn Duyệt, người trong giới này của bọn họ rất ít có ai không biết, cho nên khi còn bé đi tham gia yến tiệc với người nhà họ Hàn, luôn có người dùng ánh mắt khác thường nhìn vào cậu, mà mấy đứa con cháu nhà giàu khác thì nhìn cậu không vừa mắt cho lắm, còn người nhà họ Hàn cũng không bảo vệ cậu, cho nên cái loại tiệc tùng này đối với Hàn Duyệt mà nói liền trở thành tra tấn, cậu cũng không còn muốn đi đến những trường hợp đó để chịu tội nữa.

Cho nên nghe thấy ý định Hàn Duyệt muốn tham gia bữa tiệc nhà họ Chu, tất cả mọi người đều rất sửng sốt. Cha Hàn cau mày quan sát kỹ đứa con út mình càng ngày càng không hiểu nổi này, cuối cùng nói: “Không ai không cho con đi, còn không phải do con suốt ngày đều gây khó dễ cho người khác sao!”

“Vậy ngày mai Duyệt Duyệt theo mẹ và Tư Mộng đi làm lễ phục đi”, mẹ Hàn rất biết lắng nghe mà nói ra, lại cười với Hàn Duyệt, “Duyệt Duyệt cũng lớn rồi, đúng là nên tham gia một ít hoạt động xã hội”.

Khóe miệng Hàn Duyệt giật một chút: “Cám ơn mẹ”.

8. Chương 8

Ba năm trước đây, cậu ba nhà họ Chu bởi vì gây tai nạn giao thông bỏ trốn làm chết người, bị phán 8 năm tù giam, chuyện này làm cho cả nước chấn động không nhỏ. Cha của Chu Bác Nghị là Chủ tịch đứng đầu của tập đoàn Chu thị – tập đoàn tài chính lớn nhất cả nước, cũng là Hội trưởng của hiệp hội thương mại Chu thị, trong nhà có quyền có thế, nếu như đặt ở trước đó, chỉ cần nhà họ Chu dùng thêm chút tiền, lo lót trên dưới một chút, mua được truyền thông và chính phủ thì chuyện lớn cũng biến thành chuyện nhỏ rồi.

Nhưng không may chính là lúc đó đương lúc Chính phủ thay đổi nhiệm kỳ, nhà nước mới ra ba quyết định, quyết định đầu tiên chính là kiên quyết bắt giữ các hành vi không hợp pháp của các cô cậu con quan, con nhà giàu có, tạo không khí chấp pháp công bằng, công chính. Truyền thông có Chính phủ ủng hộ, lập tức đem tin lớn này tuyên dương đến khắp nơi đều biết, và lại còn định khiến cha Hàn mất chức, kẻ nhân cơ hội đục nước béo cò thì chằm ngồi thổi gió, vụ án của Chu Bác Nghị suýt nữa đã bị phán nặng, tâm sức của người nhà họ Chu quá mệt mỏi, chống án nhiều lần cuối cùng mới phán quyết 5 năm.

Sau khi thẩm lý và phán quyết kết thúc, truyền thông vẫn như trước không chịu bỏ qua, mỗi ngày nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của nhà họ Chu, sợ nhà họ Chu chuẩn bị phóng thích cho Chu Bác Nghị, để sự trừng phạt của pháp luật trở thành lời nói suông, hữu danh vô thực. Cuối cùng thực sự không còn cách nào, Chu Bác Nghị chỉ có thể ngồi tù giống như những người bình thường khác vậy thôi, mất hết tự do, chịu hình phạt trong lao tù điều kiện khắc khổ.

Tuy bị trừng phạt chính là cậu ba nhà họ Chu – Chu Bác Nghị, nhà họ Chu cũng nói với bên ngoài như thế, nhưng trên thực tế mọi người trong giới này đều biết, lúc trước gây họa chính là cậu hai nhà họ Chu, Chu Bác Hạo.

Ba năm trước, cậu hai nhà họ Chu năm ấy 25 tuổi vừa mới lấy xong bằng thạc sĩ, đi vào Chu thị và hiệp hội thương mại làm việc, buổi tối mượn xe thể thao của em trai ra ngoài đi cùng bạn đến quán bar uống rượu, chơi tới rạng sáng mới quyết định về nhà. Cậu hai nhà họ Chu cho rằng mình còn tỉnh táo nên từ chối đề nghị gọi taxi, tự mình lái xe về nhà. Lúc rạng sáng, đường quốc lộ trong thành phố hiếm khi trống trải, cậu hai nhà họ Chu bị cồn làm tê mất lý trí và tính cảnh giác, một chân đạp xuống chân ga, trên con đường cái trong thành phố đem tốc độ tăng lên đến tận 150km/h.

Kết quả, ngay khi rẽ vào ngã tư đường kế tiếp cậu hai nhà họ Chu đâm vào một cô gái đi ngang qua đường, trực tiếp đâm người bay xa hơn 20m. Sau đó được pháp y kiểm định, cô gái kia là chết ngay tại chỗ.

Cậu hai nhà họ Chu – Chu Bác Hạo gây họa lớn ngồi ở bên trong xe, đầu óc trống rỗng, đang giãy dụa trong lòng có nên đi xem tình trạng của cô gái kia hay không. Giờ phút đó, mặc kệ Chu Bác Hạo là một nhân tài bình thường xuất sắc như thế nào, anh ta lúc này chỉ là một kẻ say rượu, hơn nữa là một người trẻ tuổi trước giờ lần đầu tiên gặp tai nạn mà thôi.

Cả đầu óc của anh ta lúc này đều là: nếu như chuyện này bị người ta biết thì sẽ gây ra hậu quả gì. Đầu tiên, có khả năng nhất chính là anh sẽ bị phán tội cuối cùng phải ngồi tù, mà nếu quả thực là như thế thì công việc ở hiệp hội thương mại của anh chắc chắn không thể làm tiếp nữa, bởi vì hiệp hội thương mại yêu cầu nhân phẩm rất khắc khe đối với người làm chức vụ cao, một khi nghe thấy có người vô tình gây ra chuyện xấu gì thì sẽ bị đuổi thẳng ngay, không nể nang chút nào cả. Cho nên nếu trên lý lịch của anh có vết nhơ, vậy thì anh tuyệt đối không có khả năng kế thừa sự nghiệp của cha, nhận lấy vị trí Hội trưởng hiệp hội thương mại từ trên tay cha được, thế thì vị trí Đồng sự trưởng của tập đoàn Chu thị cũng rất có thể sẽ bị đám anh em họ như lang sói này cướp mất.

Chỉ là một suy nghĩ khác biệt, Chu Bác Hạo liền khởi động ô tô, anh thậm chí không có xuống xe kiểm tra tình trạng của cô gái kia mà trực tiếp trốn về trong nhà. Khi đó người trong nhà đều đã đi ngủ, Chu Bác Hạo chân không chạy lên lầu, vọt thẳng vào trong phòng ngủ của cha mẹ, mở đèn lên lay tỉnh cha mình, giọng run rẩy nói: “Ba, con tông chết người rồi”.

Tất cả người nhà họ Chu đều ra khỏi giường, bắt đầu thương lượng làm sao giải quyết chuyện này. Hậu quả chuyện này gây ra Chu Bác Hạo có thể nghĩ tới thì cha Chu tất cả cũng nghĩ tới, Chu Bác Hạo không nghĩ tới, cha Chu cũng nghĩ rất rõ ràng. Cha Chu quả thực không thể tin được, từ nhỏ đến lớn, trước giờ chỉ có thằng con thứ không thích học lại quậy phá Chu Bác Nghị gây phiền phức cho gia đình mà thôi, kết quả đến cuối cùng, phiền phức lớn nhất vậy mà lại là đứa con cả ông yên tâm nhất, hài lòng nhất kia.

Không đợi người nhà họ Chu suy nghĩ cho kỹ, người bạn trong sở cảnh sát của cha Chu gọi điện tới nói cho cha Chu, đứa con thứ nhà bọn họ bị liên lụy vào một trận tai giao thông nghiêm trọng, camera trên đường đem biển số xe của chiếc xe gây tai nạn quay rất rõ ràng, vừa tra liền phát hiện là xe của Chu Bác Nghị, lại dựa vào tuyến đường xe chạy quay ngược lại, điều tra mấy cuốn băng theo dõi trực tiếp tra ra quán bar. Trước mắt cảnh sát đã nhận định sơ bộ người gây ra tai nạn là cậu hai nhà họ Chu, đã chạy đến nhà họ Chu rồi, chuẩn bị mang Chu Bác Hạo đi để tra rõ tình hình.

Cha Chu lập tức nhận ra tính nghiêm trọng của sự việc. Mà lúc này đúng là thời kỳ điều tra nghiêm ngặt, bắt giữ kẻ tiêu biểu để giết gà dọa khỉ, đây đều là chiến công cả. Tháng trước thằng con út nhà họ Ngô uống say ở quán bar được bàn bẻ đưa tới khách sạn gần đó để nghỉ ngơi, nửa đêm tỉnh lại tình trạng xông náo, gọi người phục vụ phòng tới ôm người ta muốn làm chuyện xấu, người phục vụ liều mạng giãy dụa mới không để gã thực hiện được, chạy ra khỏi phòng trực tiếp báo cảnh sát, người nhà họ Ngô vốn định tiêu tiền giải quyết riêng, tìm quan hệ đem chuyện này lảng xuống, kết quả bị truyền thông biết được tuyên dương khắp nơi, người nhà họ Ngô bị xem như kẻ phản diện ý thể hiếp người không quan tâm tới luật pháp, bị nhân dân cả nước chửi rủa, cổ phiếu của xí nghiệp Ngô thị rớt giá thẳng một mạch, từ mỗi cổ phiếu 84 nguyên rớt còn 21 nguyên. Tối cuối cùng, cậu út nhà họ Ngô gánh tội danh cưỡng bức chưa toại bị phán quyết 7 năm.

Cho nên muốn tìm người khác làm người chịu tội thay cho Chu Bác Hạo thoát tội, gần như là chuyện không thể nào, vả lại bây giờ truyền thông thực sự có thể đã nghe được tin mà lập tức hành động rồi. Tít báo Thiên chi kiêu tử nửa đêm uống rượu đua xe, sau khi đâm chết con gái nhà lành rồi bỏ chạy, cái loại tiêu đề làm người nghe giật mình này bọn họ làm sao có thể bỏ qua được.

Cha Chu gấp tới bệnh tim đều muốn phát tác, ông không thể để người thừa kế mình dày công bồi dưỡng sụp đổ trong chuyện này được, từ nhỏ Chu Bác Hạo chính là niềm kiêu hãnh của ông, vẫn luôn là chủ tịch của hội học sinh trong trường, không chỉ có thành tích học tập cực kỳ xuất sắc, mà về mặt đối nhân xử thế cũng có vẻ khôn khéo từng trải, lại không thiếu chín chắn, ai cũng hâm mộ ông có một người thừa kế xuất sắc không để người ta phải lo nghĩ như thế.

Một giây sau, cha Chu vừa nhấc mắt liền thấy được cậu con thứ Chu Bác Nghị còn mơ màng chưa hiểu được chuyện nghiêm trọng như thế nào, một cái ý tưởng lớn mật đâm vào trong đầu ông: để Chu Bác Nghị gánh tội thay cho Chu Bác Hạo.

Chu Bác Nghị ba năm trước mới 20 tuổi. Khác với anh trai tài giỏi, từ nhỏ anh chính là cái đứa chuyên gây chuyện để người ta phải đau đầu này, hoạt bát hiếu động, không muốn ngồi yên học tập mà cứ luôn gây chuyện thị phi, lúc trung học mỗi ngày đều trốn học đánh nhau, trong thời gian đi học thì thời gian đi lung tung ngoài đường còn dài hơn so với thời gian ngồi trong trường học nữa. Cũng may Chu Bác Nghị nghịch thì có nghịch, nhưng mà rất có nguyên tắc, anh chưa bao giờ bắt nạt bạn cũng chưa từng làm chuyện trái pháp luật, anh thậm chí rất biết giữ mình, chưa từng có dây dưa mờ ám với nữ sinh nào cả. Đương nhiên, cuối cùng được chứng thực là bởi vì anh căn bản không thích con gái. Chu Bác Nghị cho đến tận khi cấp 3 mới có chút nhẹ bót lại, miễn cưỡng học đàng hoàng một năm, cuối cùng nhờ vào quan hệ của mẹ thi đậu ngành biểu diễn của học viện điện ảnh, xem như kế thừa nghề mẹ.

Một đứa là người nổi nghiệp mình dày công bồi dưỡng, một đứa là kẻ ăn chơi trác táng không có tương lai phát triển, dưới loại tình huống cực đoan này, cây cân nhỏ trong lòng cha Hàn lập tức nghiêng đi.

“Bác Nghị à, xem như cha cầu xin con, giúp giúp anh trai con đi!”

Ngay khi cha Chu nói suy nghĩ của mình ra, mẹ Chu suýt nữa đã liều mạng với ông, nhưng mà cha Hàn cuối cùng vẫn thuyết phục được bà: quan hệ lợi hại là ở đây, để bọn nhỏ tự mình giải quyết chuyện này, để tự anh trai nói với em mình, tự mình đi cầu xin nó, nếu Chu Bác Nghị không đồng ý bọn họ cũng tuyệt đối không ép buộc.

Nhưng thực ra khi cha Chu nói xong những lời này, liền biết đứa con thứ chắc chắn sẽ đồng ý rồi. Tuy từ nhỏ Chu Bác Nghị đã khiến người nhà phải rất lo lắng, nhưng trên thực tế anh là một đứa con rất mềm lòng, đối xử với mọi người vô cùng tình nghĩa, quan hệ của hai anh em lại cực kỳ hòa thuận vui vẻ, khi anh trai gặp khó khăn cha với anh trai đều tự mình tới xin anh, anh sẽ không nhẫn tâm từ chối đâu.

Quả nhiên, dưới sự cầu xin khóc lóc thảm thương của anh hai, Chu Bác Nghị gật đầu.

Chuyện tiếp theo thì đơn giản rồi, cha Chu nhanh chóng giả tạo chứng cứ Chu Bác Hạo không có mặt, che miệng mấy nhân viên quán bar hôm đó nhìn thấy Chu Bác Hạo đến, lại trả một cái giá rất lớn, mới thuyết phục mấy người bạn cùng đi uống rượu với Chu Bác Hạo hôm đó nói cho bên cảnh sát đêm đó ở chung với bọn họ chính là Chu Bác Nghị, sau đó lại lo lót trên dưới trong cơ quan điều tra xem nhẹ những chuyện không hợp lý trong đó, lại thuê một đám thủy quân để dẫn dắt dư luận.

Cứ như thế, vụ án gây tai nạn giao thông này được nhanh chóng phá án và bắt giam, Chu Bác Nghị thay thế anh hai mình vào tù.

Cha Chu không có năng lực giúp con trai lấy được tư cách phóng thích, Chu Bác Nghị chỉ có thể đứng trong tù chịu khổ mà thôi. Dù cho được chăm sóc rất nhiều, ở một mình một gian, không cần làm việc, người nhà còn giúp anh chuẩn bị notebook để lên mạng nữa, nhưng mà ở cái nơi có hoàn cảnh đặc thù này, dưới bức tường cao, tính người tàn ác bị thể hiện trắng trợn ra, ý mạnh hiếp yếu, bắt nạt kẻ yếu sợ hãi kẻ mạnh, cái loại này giống như cách thức sinh tồn trong rừng rậm vậy, kích thích rất sâu đến một chàng trai vẫn còn chưa rõ sự đời như Chu Bác Nghị.

Trên chuyện gánh tội thay anh trai này, cha Chu mẹ Chu quả thật cực kỳ không công bằng, nhưng đây cũng không đại biểu cho bọn họ không thương yêu đứa con thứ hai của mình. Sau khi Chu Bác Nghị vào tù, bọn họ tới lui nhiều lần, suy nghĩ rất nhiều cách để Chu Bác Nghị lập công giảm nhẹ tội. Cho nên đến cuối cùng, Chu Bác Nghị chỉ ngồi tù 3 năm là được ra ngoài.

Nhưng mà Chu Bác Nghị lần nữa lấy lại tự do, đã không bao giờ... còn là chàng trai vui vẻ hoạt bát giống như ba năm trước đây nữa. Tính cách của anh trở nên lạnh lẽo hướng nội, không thích nói chuyện, cũng không thích trao đổi với người khác, cho dù là với người nhà cũng trở nên không còn lời nào để nói nữa.

Tính tình Chu Bác Nghị thay đổi lớn làm cho người nhà họ Chu đau lòng tới cực điểm, đặc biệt là bà nội của Chu Bác Nghị. Bà cụ Chu cực kỳ bất mãn đối với việc năm đó con trai và con dâu để đứa cháu nhỏ gánh tội thay cho anh mình, bà cụ lớn tuổi rồi, lại thêm đa nghi, cảm thấy những người khác trong nhà họ Chu đều không thích đứa cháu nhỏ của mình, cơ thể mình lại không tốt, nói không chừng ngày nào đó sẽ ra đi, nhưng lúc đó đứa cháu nhỏ không ai chăm sóc chắc chắn sẽ chịu uất ức. Cho nên chờ sau khi Chu Bác Nghị ra tù, bà liền nghĩ đến tìm một người bạn đời cho anh. Bên cạnh đứa cháu nhỏ có người chăm sóc bà cũng có thể yên tâm mà ra đi được rồi.

Đây là nguồn gốc bữa tiệc xem mắt của nhà họ Chu. Đời trước Hàn Duyệt cũng từng nghe nói qua chuyện này, bất quá lần đó cậu giống như trước đây vậy, đối với loại bữa tiệc như thế tránh còn không kịp nữa nên cũng không có tham gia. Bất quá cuối cùng Chu Bác Nghị vừa ý một cậu con trai của một gia tộc nhỏ vừa mới nổi ở thành phố B, mà sự se duyên của hai người rất rõ ràng cũng không phải xuất phát từ tình yêu. Chu Bác Nghị là vì để bà nội yên tâm, mà cậu trai kia lại là vì bản thân không có quyền thừa kế nên muốn tìm một chỗ dựa tốt.

Đời trước Hàn Duyệt đã từng gặp cậu con trai ở bên cạnh Chu Bác Nghị kia, hai người xem nhau như khách, ở chung với nhau giống như bạn bè bình thường vậy. Về sau cậu trai kia tìm được người mình yêu, không để ý mọi người phản đối muốn ly hôn với Chu Bác Nghị, Chu Bác Nghị cũng không có làm khó cậu ta, lại còn tặng một phần quà lớn chúc mừng cậu ta tìm được tình yêu đích thực nữa chứ.

Đây là lý do vì sao Hàn Duyệt muốn tham gia bữa tiệc xem mắt đó. Đầu tiên, đương nhiên là vừa ý quyền thế của nhà họ Chu rồi, nếu cậu may mắn có thể vào nhà họ Chu, vậy thì mặc kệ sóng gió của nhà họ Hàn có hiểm ác đến thế nào đi chăng nữa, thì nước cũng sẽ không tạt trúng lên người cậu.

Nhưng quan trọng nhất chính là nhân phẩm của Chu Bác Nghị rất tốt. Từ đời trước Hàn Duyệt nhìn thấy được thái độ của Chu Bác Nghị đối xử với vợ của mình, có thể nhìn ra anh ta là một người rất rộng lượng và cũng rất khoan dung, nên cho dù biết cậu ôm lòng lợi dụng mà đi tiếp cận lấy anh, anh cũng sẽ không làm khó cậu đâu.

Tuy lợi dụng người khác như vậy rất dè tiện, nhưng mà Hàn Duyệt vẫn hạ quyết tâm muốn giành lấy Chu Bác Nghị. Chẳng qua cậu sẽ không giống như cậu trai kia, dùng xong liền ném Chu Bác Nghị qua một bên. Hàn Duyệt nghĩ, nếu như có thể thành công, Chu Bác Nghị cũng không có ghét bỏ cậu, cậu muốn gây dựng cuộc hôn nhân của bọn họ thật tốt. Đều là người từng bị gia đình làm tổn thương, cậu cho rằng có lẽ bọn họ có thể ở chung rất tốt đấy.

9. Chương 9

Nghĩ ra được lối thoát, tâm tình của Hàn Duyệt cũng dần dần lắng xuống. Mà lúc này đây, trong các độc giả thì người cảm nhận được cảm xúc thay đổi của cậu vẫn là cái cậu Ý Mễ Chúc kia, còn cố ý gõ riêng cho cậu trên chim cánh cụt nữa chứ. *(QQ khi có mess sẽ phát ra tiếng knock knock ấy)

[Ý Mễ Chúc: gần thấy nhìn qua thấy tâm tình bình tĩnh khá nhiều, đã có chuyện gì vui xảy ra đấy ư?]

[Hàn Lưu Quân: cũng không xem như đã xảy ra chuyện vui, chỉ là cảm giác dường như thấy được hy vọng vậy, cho nên chuyện không vui cũng dễ dàng nghĩ thông hơn.]

[Ý Mễ Chúc: vậy thực sự chúc mừng cậu! Là gặp bước ngoặt gì vậy, có thể nói ra được không?]

Hàn Duyệt hơi do dự, cứ cảm thấy đem chuyện riêng của mình nói với người xa lạ rất nguy hiểm, nhưng lại cho rằng đây là trên mạng thôi, đối phương cũng không biết mình là ai cả, nói cũng sẽ không tạo thành hậu quả nghiêm trọng gì, vả lại mình bất quá cũng chỉ là một người bình thường, cũng không phải là người có danh tiếng gì mà tất cả mọi người đều muốn biết chuyện riêng tư của mình đâu. Với lại, mặc kệ là ai, chỉ cần là người đều sẽ có ham muốn được giải bày, tất cả mọi chuyện đều nén lại trong lòng chung quy không phải là một chuyện dễ chịu cho lắm.

[Hàn Lưu Quân: bước ngoặt này cũng chỉ là suy ngẫm mà thôi, cũng không biết có thể thành công hay không nữa]

[Ý Mễ Chúc: nói ra nghe thử xem, có lẽ tôi có thể nghĩ ra vài biện pháp giúp cậu phân tích đấy]

[Hàn Lưu Quân: lại nói ra thì quả thực có chút xấu hổ, trong vài ngày tới tôi phải đi xem mắt, hy vọng đối phương có thể để ý tôi]

Sau khi Hàn Duyệt gửi đoạn đối thoại này lên, chốc lát sau Ý Mỹ Chúc mới trả lời: [Cậu rất thích người kia ư?]

[Hàn Lưu Quân: nói ra thì thật xấu hổ, tôi cũng không đối gì trước mặt cậu... Thật ra tôi căn bản không có biết đối phương, cậu cũng biết tôi với người trong nhà cũng không phải hòa thuận gì, cho nên tôi chỉ là muốn kết hôn nhanh để rời khỏi nhà mà thôi. Bất quá tôi có ôm lấy ý tưởng, mong ước có thể chung tay với đối phương chú tâm gây dựng cuộc hôn nhân và gia đình này]

Gửi xong mấy lời này, Hàn Duyệt nghĩ nghĩ, lại không yên lòng mà thêm một câu: [Tôi có cái kiểu suy nghĩ đạo đức giả này chắc chắn khiến cho người ta rất khinh thường ha]

Đối với người bạn kiêm độc giả này Hàn Duyệt vẫn là rất quý trọng, tuy chỉ là bạn trên mạng mà thôi, nhưng do trong cuộc sống bên ngoài Hàn Duyệt căn bản không có bạn bè có thể giải bày, nên cho dù căn bản là không có quen biết gì với đối phương, Hàn Duyệt vẫn không muốn mất đi cậu ta.

Ý Mỹ Chúc tạm dừng một hồi, ngay khi Hàn Duyệt có chút cảm giác tuyệt vọng thì đột nhiên gửi đến một đoạn tin dài:

[Đương nhiên không đâu, mỗi người đều có nỗi khổ của riêng mình mà. Vả lại, tuy là mục đích của cậu không đơn thuần, nhưng nếu đối phương bằng lòng kết hôn với cậu, chứng minh rằng người đó vẫn cảm thấy hai người rất hợp nhau. Một cuộc hôn nhân có thể kéo dài mãi mãi, không chỉ cần có tình cảm mà thôi, nếu cả hai người các cậu đều có suy nghĩ sống thật tốt, vậy thì có lẽ sẽ có kết quả tốt đấy.]

Hàn Duyệt vội vàng trả lời: [Lần đầu tiên thấy cậu đánh nhiều chữ như vậy đấy, thật bất ngờ muốn chết đó! Cảm ơn cậu đã hiểu cho tôi nhé ~ bất quá tôi cũng biết mục đích của mình không sạch sẽ, dù cho tô son trát phấn như thế nào đi chăng nữa cũng không phải là chuyện gì đáng để tự hào cả]

[Ý Mỹ Chúc: Tôi cũng không có tư cách chỉ trích cậu đâu, bởi vì vài ngày nữa tôi cũng phải đi xem mắt. Bà nội tôi có thể sẽ không qua khỏi được, bà rất lo cho tôi, mong tôi có thể mau chóng lập gia đình. Thật ra tôi lúc này căn bản cũng không có ý định kết hôn, nhưng mà tôi phải tìm một người để cho bà yên tâm]

[Hàn Lưu Quân: A, không ngờ là hai chúng ta lại người cùng cảnh ngộ đó. Vậy cậu biết người mà cậu sẽ xem mắt không?]

[Ý Mỹ Chúc: có người quen có người không, bất quá chỉ sợ đến cuối cùng có thể thành lại chính là người không quen biết thôi. Trước kia tôi từng ngồi tù, trong những người quen biết hẳn là không có ai bằng lòng muốn kết hôn với tôi đâu]

Hàn Duyệt cũng không biết nên an ủi đối phương như thế nào nữa, tình cảnh của đối phương hình như hơi rắc rối, nói gì đi nữa cũng không thích hợp cho lắm, nghĩ nghĩ, đành phải viết rằng:

[Chuyện hôn nhân ai có thể nói trước được, bạn đời được kết hợp vì tình yêu cuối cùng chia tay trong đau khổ cũng rất nhiều, trái lại mấy đôi vợ chồng bởi vì nhiều nguyên do khác mà đến với nhau, sau khi kết hôn chú tâm bồi đắp, ngược lại làm bạn nhau cả đời đấy. Mặc kệ thế nào đi nữa, mong là hai ta đều xem mắt thành công á!]

Bên kia mạng, một thanh niên cao lớn ngồi bên trong một căn phòng ngủ tối đen, nở một nụ cười hiền lành đối với màn hình, nhưng nụ cười này lướt qua rất nhanh, biến thành một tiếng thở dài.

Cửa phòng đột nhiên bị mở ra, thanh niên ngẩng đầu nhìn về phía cửa phòng hiện ra ánh đèn sáng trưng, một chàng trai trẻ khoảng hơn 20 tuổi đang đứng ở trước cửa phòng anh.

“Bác Nghị, xuống dưới ăn chút bữa khuya đi, hôm nay mẹ làm thử bánh pút-đing, còn nướng bánh quy nữa, đang tìm gặp người thử nghiệm đây”.

Chu Bác Nghị gật gật đầu, nói tạm biệt với với Hàn Lưu Quân xong mới đi theo anh trai ra khỏi phòng.

Chu Bác Hạo lặng lẽ thở phào một hơi. Anh vẫn luôn cảm thấy rất có lỗi với em trai mình, một cậu con trai năng động như năm đó lại bởi vì anh mà biến thành cái bộ dạng lạnh lùng bây giờ này, trong lòng anh luôn cảm thấy rất là bất an và hổ thẹn. Cái cảm giác áy náy này cứ chồng chất lên từng chút từng chút một, không biết sao liền trở thành sợ hãi. Tự anh cũng không hiểu nổi tại sao mình lại sợ Chu Bác Nghị

nữa, nhưng mỗi lần nói chuyện với em trai, nhìn thấy trên mặt đứa em không có chút biểu cảm nào, Chu Bác Hạo sẽ cảm thấy vô cùng chột dạ và khổ sở, sau đó hóa thành nỗi sợ càng sâu hơn.

Ở nhà bếp dưới lầu, mẹ Chu trước giờ chưa từng đụng tay vào bất cứ việc gì, ngay cả trái cây cũng chưa từng tự mình rửa, đang mang một đôi bao tay rất dày đem vỉ nướng nâng từ trong lò ra, bên trên từng cái lại từng cái bánh quy không biết rốt cuộc là hình dạng gì, độ dày và lớn nhỏ cũng không đồng đều, còn có một phần bị nướng cháy nữa.

Trên bàn cơm bày bốn cái chén nhỏ, bên trong đựng bánh pút-đing màu vàng sữa, trang trí bằng đậu đỏ, cha Chu đang ngồi bên bàn cơm ăn cái chén trước mặt mình, vẻ mặt yên lặng, nhưng mà bắp thịt hai bên má banh chặt đã ám chỉ ra hương vị của bánh pút-đing chỉ sợ rất khó tả.

“Tới đây nào, Bác Nghị, mau lại đây nếm thử tay nghề của mẹ đi”. Mẹ Chu vội vàng bảo hai anh em ngồi xuống, từ trên vỉ nướng lấy ra mấy cái nhìn qua có thể ăn đặt vào trong đĩa trước mặt Chu Bác Nghị, “Thử thử xem, rồi cho cái ý kiến”.

Sau đó lại chọn mấy cái bánh quy hình dạng khó coi nhất, nhìn qua đã hoàn toàn bị nướng đen thui đặt vào trong đĩa của Chu Bác Hạo: “Đây là của con, mau ăn cho nhanh đừng có lãng phí thức ăn”.

“Mẹ, mẹ cũng quá bất công rồi đó!” Chu Bác Nghị cố ý kêu than một tiếng để khuấy động không khí, “Mẹ chỉ thương em chứ không thương con!”

Chu Bác Nghị đem bánh quy đưa đến miệng mình từ từ nhắm nháp, bánh quy nướng rất giòn, có hơi cháy xém, bất quá Chu Bác Nghị thích những món làm hơi quá lửa một chút.

“Ngon lắm ạ”. Ăn xong cái bánh quy này, Chu Bác Nghị khen nói.

“Thật chứ? Vậy thì tốt quá!” Mẹ Chu vui vẻ, lại chọn mấy cái bánh quy nhìn được từ trên mấy cái vỉ nướng khác đặt ở bên cạnh đưa cho Chu Bác Nghị, Chu Bác Nghị toàn bộ đều nói ngon, mỗi một cái đều rất nghiêm túc ăn hết.

Con trai ngoan ngoãn nghe lời như thế, nhưng nhìn ở trong mắt mẹ Chu vốn tâm tình còn hơi bất an thì cảm xúc lại càng ngày càng giảm xuống, lại nhớ đến bộ dạng vốn ngang bướng phá phách của con, trong lòng xót xa, mắt cũng đỏ lên.

Bà sợ bị con thấy nên vội vàng xoay người giả vờ dọn dẹp lò nướng, nhưng không biết toàn bộ đều đã bị Chu Bác Nghị nhìn hết vào mắt, không khỏi ngừng động tác cầm bánh quy lại, có chút bất an nhìn vào bóng lưng của mẹ.

Cha Chu thấy được, vội vàng đem chén pút-đing ở trước anh đẩy về phía anh, cười nói: “Lại đây, Bác Nghị, nếm thử pút-đing xem, mẹ con làm pút-đing quả thực là số một đấy”.

Chu Bác Nghị lại nhìn nhìn mẹ, cầm thìa lên múc một muỗng bánh pút-đing bỏ vào trong miệng, lập tức bị cái mùi vị kỳ lạ ngọt đến muốn ngáy kia ngáy đến suýt nữa nhổ ra, sắc tới ho khan lên.

Cha Chu cười ha ha nói: “Bác Hạo, con cũng ăn nhanh đi, không thể để cho mình ba chịu khổ được”.

“Ông nói cái gì vậy chứ!” Mẹ Chu trừng mắt liếc ông một cái, “Ở đây tôi còn một tô lớn đấy, đợi lát nữa mọi người đều cùng nhau ăn!”

Cha Chu trước kia là người cha nghiêm khắc điển hình, tính tình điềm tĩnh, đối xử với con cái tương đối khá nghiêm túc, vậy mà bây giờ cũng biết đùa giỡn để làm dịu không khí. Chu Bác Nghị xem hết vào mắt, trong lòng cũng không dễ chịu gì, nghĩ nghĩ liền mở miệng nói: “Ba, mẹ, anh, con thực sự không sao đâu mà, mọi người không cần phải để ý như thế”.

Không khí vui vẻ giả tạo giống như là một cái bọt nước mỏng manh, lập tức bị những lời này của Chu Bác Nghị đâm thủng.

Mẹ Chu nhìn vào đứa con, miễn cưỡng gợn ra một nụ cười tươi: “Nói gì thế, chỗ nào có sao...”

Chu Bác Hạo thấy mẹ có chút xu hướng không khống chế được cảm xúc, vội vàng chen vào nói: “Ba, ngày tổ chức tiệc ba chọn được chưa ạ? Bây giờ sắp đến tháng 8 rồi, còn phải làm thiệp mời nữa, lại kéo dài nữa Bác Nghị sẽ khai giảng mất”.

“Chọn rồi, vốn định mai mới nói cho mọi người” cha Chu nói, “Bác Nghị à, thứ bảy cuối tuần này con có vừa ý hay không? Không thích chúng ta sẽ sửa lại, không cần lo về chuyện thiệp mời đâu, mẹ con đã chọn được kiểu dáng tốt rồi”.

“Con không có ý kiến gì hết” Chu Bác Nghị gật gật đầu nói.

“Vậy ngày mai kêu Tiểu Hà lại đây một chuyện, đo cho Bác Nghị một cái, sau đó tranh thủ thời gian làm một bộ lễ phục cho thằng bé đi” mẹ Chu vội nói.

“Không phải mấy hôm trước Tiểu Hà vừa mới đo qua hay sao?” Cha Chu hỏi, “Bà trực tiếp đi bàn kiểu dáng với cậu ta là được rồi mà”.

“Đó đã là chuyện của một tuần trước rồi” mẹ Chu quở trách nói, “Nói không chừng Bác Nghị lại mập ra một chút thì sao?”

Chu Bác Nghị nhìn thấy người nhà đều bàn chuyện xoay chung quanh anh, trong lòng không khỏi thở dài. Từ khi anh ra tù trở về nhà, không khí trong nhà liền vẫn kỳ lạ như thế đó. Anh ở trong ngục nhìn thấy khá nhiều thứ xấu xa, chịu kích thích có chút lớn, tính cách thay đổi rất nhiều, những thứ này đều dẫn đến cảm giác áy náy của cha mẹ và anh trai đối với anh, một lời nói nặng cũng không dám nói với anh nữa, mỗi ngày đều rất cẩn thận mà lấy lòng anh, nỗ lực xây dựng cái loại không khí gia đình vui vẻ hòa thuận kia, sợ lại tổn thương đến anh.

Khi mới vào tù, hoàn cảnh thay đổi quá lớn khiến Chu Bác Nghị luôn chưa từng chịu khổ, quả thật đã nảy sinh cảm giác căm hận đối với người nhà, cho rằng cha mẹ bất công, cho rằng anh trai cố tình hãm hại anh, mình rõ ràng chưa từng làm sai chuyện gì, tại sao lại phải tới cái nơi thế này để chịu khổ chứ. Nhưng mà dần dần, chờ anh từ từ thích ứng với hoàn cảnh trong tù, tâm tình bình tĩnh lại, thì không còn trách cha mẹ và anh trai nữa.

Chuyện này đối với Chu Bác Nghị mà nói quả thực không công bằng, cha mẹ chắc chắn là bất công rồi, nhưng cha với anh trai tự mình cầu anh, anh hai lại còn quỳ xuống xin anh, anh sao có thể nhẫn tâm đi từ chối cơ chứ? Vả lại, chuyện đã đến nước này còn rối rắm về chuyện đó nữa để làm gì đây? Mặc kệ thế nào thì người nhà vẫn yêu thương anh đấy thôi. Lúc trước khi anh còn ở trong tù, nhà tù quy định người nhà một tháng chỉ có thể đến thăm một lần, cho dù anh được đối xử đặc biệt đi nữa cũng chỉ là một tuần một lần mà thôi. Mỗi khi đến lúc thăm nuôi, mọi người trong nhà đều đến cả, sự đau lòng và áy náy của người nhà anh đều nhìn thấy hết, mẹ Chu lại mỗi lần đều sẽ ôm anh gào khóc một hồi.

Anh cũng biết, mình trải qua cuộc sống trong tù nên về mặt tính cách thay đổi rất lớn, người nhà chỉ sợ có chút không chấp nhận nổi mà thôi. Anh cũng mong mình có thể tràn đầy sức sống, thân thiết gắn bó với người nhà như xưa đó chứ, nhưng mà mặc kệ có bao nhiêu nỗi khổ tâm thì tổn thương vẫn cứ tạo thành rồi. Khe hở được sinh ra bởi sự bất công, còn có những dấu ấn để lại do nghe thấy, nhìn thấy trong lao tù thì bất luận bù đắp bao nhiêu cũng không thể xóa đi được.

Nghĩ tới buổi tiệc xem mắt vào thứ bảy, Chu Bác Nghị lại càng muốn thở dài, nhưng vì để cho người nhà, đặc biệt là bà nội yên tâm, cho dù bây giờ anh không hề có một chút ý muốn kết hôn hay yêu đương nào đi nữa, thì vẫn kiên trì đồng ý lại. Anh cũng có thể tưởng tượng ra trong bữa tiệc sẽ xuất hiện cảnh tượng gì: Những người trong gia đình tương đương với nhà họ Chu đều chỉ biết nói chuyện với cha mẹ và anh trai anh, còn những người trẻ vừa độ tuổi thì đều trốn rất xa; mà con cái của những gia đình có tiền tài và quyền thế thua xa này, thì lại vây xung quanh anh, ngu ngốc tìm các loại đề tài, bất bình giùm cho anh.

Nghĩ như thế, Chu Bác Nghị không nhịn được mà thật sự thở dài.

“Bác Nghị, con mệt rồi à?” Mẹ Chu vẫn lặng lẽ chú ý đến con trai nói, “Mệt thì quay về ngủ đi, thời gian cũng không còn sớm, sáng mai còn phải làm quần áo nữa”.

“Con biết rồi” Chu Bác Nghị nghe lời đứng dậy, anh ở chỗ này ngồi chung với người nhà vẫn luôn dè dặt, không riêng gì người nhà cảm thấy không thoải mái mà chính anh cũng không dễ chịu gì, lách qua cái bàn ôm mẹ Chu một cái, nói ngủ ngon xong liền lên lầu trở về phòng mình.

10. Chương 10

Lại nói đến người nhà họ Hàn bên này nhận được thiệp mời.

Hàn Duyệt đang nhức đầu phải làm sao để lại ấn tượng tốt cho cậu ba nhà họ Chu, cậu thực sự rất muốn nắm lấy cơ hội lần này, cho nên ngay trước mấy ngày đi dự tiệc này, mỗi ngày cậu đều ngâm cứu các loại sách về tình yêu và ‘cửa trai’, cũng cố gắng nhớ lại sở thích của cậu ba nhà họ Chu mà đời trước nghe được.

Đời trước sau khi cậu ba nhà họ Chu – Chu Bác Nghị ra khỏi tù, dưới sự giúp đỡ của người mẹ mở công ty giải trí mà trở thành diễn viên, lấy được không ít kịch bản tốt, hàng năm đều có mấy tác phẩm hay được ra mắt, dần dần vết nhơ anh ta đã từng ngồi tù này, dưới sự cố gắng của anh ta và việc người nhà họ Chu cố ý dẫn dắt truyền thông, đã từng bước được người ta quên đi. Ngay trước khi Hàn Duyệt gặp tai nạn, Chu Bác Nghị đã trở thành Tiểu thiên vương đang nổi tiếng và rất có quyền lực trong giới giải trí rồi, fan rất đông.

Công việc thường ngày của Hàn Duyệt tương đối bận, tác phẩm của Chu Bác Nghị cậu chỉ xem qua có một bộ phim điện ảnh mà thôi, ấn tượng xem như khá sâu sắc. Bất quá, so với giọng hát và diễn xuất của Chu Bác Nghị thì Hàn Duyệt càng cảm thấy hứng thú với bề ngoài của anh ta hơn, lúc đại học tuổi xuân đang nảy nở cũng đã từng mắc chứng mê trai, từng lấy áp phích của anh ta làm hình nền điện thoại, nửa đêm cũng từng trốn trong chăn đem Chu Bác Nghị xem như đối tượng để YY.

Nhưng cứ việc thích cái mặt của Chu Bác Nghị, Hàn Duyệt cũng không phải là fan, đối với thông tin cá nhân của anh ta cũng không cảm thấy hứng thú lắm, cho dù truyền thông có thể chạm tới ở bên cạnh mỗi ngày đều ‘oanh tạc’ đủ loại tin tức về Chu thiên vương, cậu cũng không nhớ được bao nhiêu cả. Đến lúc này thì quả thực hối hận muốn chết, đời trước mấy cái sở thích cá nhân của Chu Bác Nghị ở trên mạng tuy rất có thể đều là câu trả lời giả tạo của bên công ty, nhưng ít ra có một chút vẫn còn hơn không. Cậu suy nghĩ cả nửa ngày, cũng nghĩ tới Chu Bác Nghị hình như từng nói qua anh ta thích đọc tiểu thuyết.

A ha, xem ra phải nhanh chóng bổ sung về lịch sử phát triển của tiểu thuyết trong và ngoài nước một chút rồi. Hàn Duyệt nằm sấp trên bàn, nhức đầu nghĩ.

Thời gian chớp mắt một cái đã trôi qua, rốt cuộc đã đến cái ngày chính thức cử hành bữa tiệc xem mắt kia.

Tuy thời gian vào tiệc là 5 giờ chiều, nhưng mà sáng sớm Hàn Tư Mộng đã bắt đầu sửa soạn trang điểm, đắp mặt nạ, làm tóc, sửa móng tay vân vân.. rồi, cố gắng làm cho mình từ ngọn tóc tới ngón chân đều hoàn hảo không tỳ vết.

Công bằng mà nói, bề ngoài của Hàn Tư Mộng rất xinh đẹp, dáng người thướt tha, đi đứng ngồi xuống – gờ tay nhấc chân đều để lộ ra một loại khí chất thanh nhã, chỉ cần chị ta không mở miệng thì chính là một cô thực nữ hoàn mỹ. Cái điểm bất tài vô học lại không thích đọc sách này của chị ta đã tạo thành một cản trở lớn không thể bù đắp lại cho chị ta, đầu óc thiếu hiểu biết khiến hầu hết những vị nam tính ưu tú hơi thoáng trao đổi thêm với chị ta một chút đều mất sạch hứng thú muốn tìm hiểu sâu hơn về chị ta, mà chị ta còn hoàn toàn không biết gì về điều này nữa chứ.

Thật ra mẹ Hàn sớm đã nhìn rõ được điều này, nhưng mà khuyên như thế nào đứa con cũng không nghe, lại không nỡ dùng sức mạnh và thủ đoạn cứng rắn để uốn nắn, cuối cùng chỉ có thể tự lừa dối bản thân nghĩ rằng con gái không có tài đó là đức, con cái tự mình cảm thấy vui vẻ hạnh phúc thì được rồi.

Hàn Duyệt thờ ơ nhìn thấy Hàn Tư Mộng từ sáng sớm vẫn lẩn qua lẩn lại cho tới gần buổi chiều mới xuất phát, chuyện Hàn Tư Mộng thích cậu hai nhà họ Chu – Chu Bác Hạo rất nhiều người đều biết đến, bất quá Chu Bác Hạo có rất nhiều người ngưỡng mộ cho nên việc Hàn Tư Mộng yêu thầm anh ta cũng không phải là chuyện gì đáng chú ý.

Dựa theo trí nhớ đời trước của Hàn Duyệt, sau cùng Chu Bác Hạo cưới cô con gái một của nhà họ Tống thành phố C, công ty thương nghiệp điện tử dưới tay của hai nhà xí nghiệp Chu thị và Tống thị xác nhập lại, trở thành công ty đứng đầu cả nước về thương nghiệp điện tử, cô Tống tài sắc vẹn toàn, rất là nổi tiếng trong giới, 25 tuổi đã lấy được bằng thạc sĩ của hai ngành: công nghệ phần mềm và cơ điện tử, về sau vợ chồng hai người hợp tác phát triển mạnh về sản phẩm điện tử dưới tay Chu thị, khiến cho trở thành kẻ đi đầu trong ngành sản xuất công nghiệp máy tính và điện thoại di động.

Cho nên kiểu người thầm mong sống một cuộc sống thoải mái vô tư vô lự như Hàn Tư Mộng thì một chút cơ hội cũng chẳng có đâu. Vừa nghĩ tới đời trước, sau khi Hàn Tư Mộng biết được tin tức Chu Bác Hạo kết hôn thì nhào vào lòng ngực mẹ Hàn khóc lóc rất thảm, sau đó một khoảng thời gian khá dài đều có bộ dạng suy sụp tâm tình buồn bực không vui, Hàn Duyệt lập tức muốn cười.

Mình thực sự là càng ngày càng xấu xa mà. Hàn Duyệt vừa nhìn gương thất cẩu vừa nghĩ. Không thể ở lại nhà họ Hàn được nữa, mỗi ngày đều sống chung với những người này, một ngày nào đó tâm lý sẽ trở nên vừa u ám lại vừa hèn hạ.

Buổi tiệc bố trí ngay trong vườn hoa lớn của nhà chính nhà họ Chu, là tiệc đứng với mấy món ăn nguội. Một nhà Hàn Duyệt khoảng hơn 5 giờ đến nhà họ Chu, lúc đó khách đã đến được hơn một nửa, đang tùm năm tùm ba nói chuyện tán dóc.

Hàn Duyệt đi theo sát phía sau cha Hàn, lúc này phần lớn người lớn ở đây đều không biết Hàn Duyệt, nhìn thấy một đứa trẻ xinh đẹp xa lạ đi theo phía sau cha Hàn đều sẽ tò mò mở miệng hỏi một cái, ngay khi biết được Hàn Duyệt là cái cậu năm 13 năm trước đột nhiên xuất hiện của nhà họ Hàn thì trên mặt đều sẽ lộ ra biểu cảm đầy ảm ỉm.

Hàn Duyệt chịu đựng cảm giác khó chịu, lộ ra vẻ tươi cười đứng mực, lễ phép chào hỏi những bậc cha chú đó. Hàn Duyệt nhớ ra khi mình còn nhỏ, lúc đi theo người nhà họ Hàn tham gia tiệc, mỗi khi cha Hàn giới thiệu mình thì đối phương đều sẽ lộ ra vẻ mặt mờ ám như thế, cứ như tận mắt chứng kiến một vụ tai tiếng vậy, có chút tò mò, lại có chút khinh thường.

Khi đó cậu vừa mới trải qua nỗi đau mất mẹ, trong lòng vừa căng thẳng vừa sợ hãi, kiên trì chưa được vài phút thì đã lén bỏ chạy, trốn trong một góc đợi đến khi bữa tiệc kết thúc mới ra ngoài. Sau khi tốt nghiệp đại học đi vào Hàn thị làm, không thể không tham gia loại tiệc tùng này, phần lớn cũng sẽ tìm cơ trốn ra chỗ ít người, né đi mấy ánh mắt phiền phức này.

Cho dù đã sống thêm một đời, Hàn Duyệt vẫn như cũ không thể miễn dịch được với cái loại ánh mắt và thái độ này, vẫn cảm thấy khó chịu như trước, nhưng mà cậu đã hạ quyết tâm phải ưỡn ngực đối mặt với tất cả những thứ này rồi. Cậu không thể cả hai đời đều trốn ở trong góc được, làm sai chuyện cũng đâu phải cậu, thì dựa vào cái gì khiến cậu trốn trốn tránh tránh không dám nhìn người chứ? Sống thêm một đời, cậu không chỉ muốn sống tiếp mà càng muốn sống cho thật ngay thẳng, sống đến thật thoải mái, sống đến quang minh chính đại, không thể mãi có bộ dạng rụt rè khúm núm giống như đời trước được, bây giờ nghĩ lại, mình cũng khinh bỉ bản thân. Cảm thấy mất mặt hẳn là cha Hàn, chứ không phải cậu.

Hàn Duyệt không biết là cậu với bộ dạng thần nhiên bạo dạn như thế đã khiến cho những kẻ vốn khinh thường cậu trái lại đánh giá cậu cao một bậc. Một người không thể chọn lựa bản thân sinh ra như thế nào, nhưng người đó có thể chọn lựa thái độ đối mặt với số phận.

Đời trước bộ dạng Hàn Duyệt nhát gan dè dặt, để cho những kẻ khinh thường cậu thấy thì trong lòng họ chỉ cho rằng: quả nhiên là đứa con do kẻ thấp hèn sinh ra, thì nuôi nấng như thế nào cũng chẳng bằng ai được. Mà đời này, Hàn Duyệt tỏ ra rất tự nhiên phóng khoáng, mặc kệ đối mặt chính là cái ánh mắt và mỉa mai thâm lạnh khiến người ta khó chịu nổi đến thế nào, đều giữ một bộ dạng tự tin điềm tĩnh, trái lại khiến trong lòng những kẻ vốn đang đợi nhìn cậu mất mặt đều thầm gật đầu, than một tiếng đáng tiếc. Tuy vẫn khinh thường xuất thân của cậu nhưng lại có thêm chút tôn trọng.

Hàn Duyệt bên này vì bản thân giành được không ít điểm cộng, cha Hàn lại bắt đầu thấy khó chịu. Trong các gia đình giàu có cũng có không ít các vụ tai tiếng về tình yêu hay con riêng, nhưng mẹ của con riêng nhà người ra phần lớn đều là con gái nhà lành, trước khi sẩy chân trở thành vợ bé chưa chồng đã có con, thì có người là sinh viên của trường danh tiếng, có người đang làm việc trong xí nghiệp lớn, tương lai sáng sủa, năng lực làm việc cũng không kém, cho dù thật sự lên được vị trí bà chủ thì mang đi ra ngoài cũng không đến nỗi mất mặt. Chỉ có cha Hàn là cùng một gái bán hoa phát sinh ra loại tai tiếng này mà thôi, nói tiếp cũng thật không phải là chuyện về vang gì.

Đối mặt một người lại một người mời ông ta giới thiệu Hàn Duyệt, cha Hàn chỉ cảm thấy lửa giận trong lòng càng đốt càng cao hơn. Lúc này ông ta mới nhớ tới, rất lâu trước kia khi mang Hàn Duyệt tham gia yến tiệc, Hàn Duyệt đều sẽ biết điều mà trốn đi, không để ông ta khó xử, hôm nay sao lại không biết cảm thông cho cha như vậy, mình đã nháy mắt ra hiệu với nó mấy cái, ảm chỉ không dưới mười lần mà còn giống

như quỷ triền thân dính ở bên cạnh mình nữa, khiến ông ta lần này đến lần khác nhận lấy ánh mắt đầy ẩn ý của đối phương làm cho nhục nhã.

Hàn Duyệt đương nhiên hiểu được hàm ý trong ánh mắt và sự ám chỉ của cha Hàn rồi, trong lòng không ngừng cười lạnh, trái lại càng quyết tâm với ý định trong đầu là đi theo bên cạnh cha Hàn để ông ta giới thiệu mình hơn, khoan hãy lo về những việc khác, chỉ cần khiến cho cha Hàn khó chịu là được rồi.

Lúc 5 giờ rưỡi, bữa tiệc chính thức bắt đầu.

Đầu tiên là cha Chu đứng ở trước mặt mọi người phát biểu, bày tỏ sự cảm ơn mọi người đã bớt chút thời gian bận rộn để đến đây tham dự bữa tiệc, lại kéo đứa con nhỏ Chu Bác Nghị của mình qua, chỉ nói là anh ấy đi du học nước ngoài bây giờ mới về nhà, hy vọng mọi người quan tâm chăm sóc.

Cha Chu công khai lấy cái cố giả tới không thể giả hơn này đương nhiên cũng không mong mọi người sẽ tin, đây chỉ là đang chứng tỏ thái độ của nhà họ Chu: nhà họ Chu cũng không có vứt bỏ không quan tâm tới đứa con nhỏ từng ngồi tù của mình, trái lại, còn muốn yêu thương anh ấy hơn nữa. Đây cũng là sự cảnh cáo đối với một ít kẻ có lòng khinh thường Chu Bác Nghị: chỉ cần người nhà họ Chu còn sống, bất cứ ai khi để Chu Bác Nghị thì nhà họ Chu đều sẽ thay đứa con lấy lại công bằng.

Sau khi kết thúc bài phát biểu, cha Chu bưng một ly rượu từ trên tay của người phục vụ đứng bên cạnh lên, nâng ly chúc sức khỏe về phía tất cả những vị khách có mặt, buổi tiệc chính thức bắt đầu.

Trước tiên cha Chu dẫn Chu Bác Nghị đi gặp mấy bậc cha chú của các gia đình lớn, trong đó cũng chính là cha Hàn. Mấy đứa con khác của nhà họ Hàn lúc này đều đi tìm bạn bè của mình cả, chỉ có Hàn Duyệt vẫn theo sát phía sau cha Hàn mà thôi. Cậu vừa vặn thừa cơ hội này ở gần quan sát kỹ Chu Bác Nghị

Chu Bác Nghị 23 tuổi, di truyền đặc điểm thân hình cao lớn của đàn ông nhà họ Chu, cao hơn không ít so với người nhà họ Hàn nguyên quán vốn ở phía nam, mặc một bộ tây trang đen từ đầu đến chân, tôn ra dáng người cao lớn. Ngũ quan anh rất rõ ràng, hai mắt sâu, mũi cao thẳng, bộ dạng cực kỳ đàn ông, tuy trên mặt không có biểu tình gì, nhưng lại lộ ra một sức hấp dẫn chín chắn chừng chạc.

Hàn Duyệt lại nghĩ tới đời trước mình đã từng sưu tập tạp chí ảnh của Chu Bác Nghị, nhớ tới đối phương có một vóc người hoàn hảo không chút dư thừa nào, và cơ thể có đường nét rõ ràng xinh đẹp giống như được điêu khắc từ đá cẩm thạch này, thì trong lòng không khỏi than thở: không hổ danh từng là người đàn ông được xếp hạng 5 trên “100 sao nam gợi cảm nhất thế giới”.

Trong lòng Hàn Duyệt đang nhớ lại ảnh gợi cảm của Chu Bác Nghị mà mình từng xem qua, khi đang say sưa nhìn chăm chăm Chu Bác Nghị từ dưới lên trên từ trên xuống dưới suy nghĩ bấy bả, thì đột nhiên bị cha Hàn kéo một cái, cậu giật mình mới nhận ra mình lại mơ màng, còn cha Chu mẹ Chu và Chu Bác Nghị đều đang nhìn mình, trái tim co lại thật chặt, máu ầm ầm bị bơm lên trên mặt, đầu cũng bắt đầu phình to.

“Duyệt Duyệt à” cha Hàn mỉm cười gượng gạo, càng cho rằng đứa con này chỉ biết làm mình bị bê mặt mà thôi, “Đây là bác Chu với dì Chu của con, và Bác Nghị con thứ của nhà các bác ấy. Mau chào hỏi nhanh lên nào”.

Trong lòng Hàn Duyệt kêu xong rồi, nếu được cậu thật sự rất muốn tìm một chỗ không người để ôm đầu gào khóc đây. Cậu chuẩn bị lâu đến vậy, kết quả lại ngay thời khắc quyết định mà rơi bóng, lúc nào mơ màng không được lại cố tình mơ màng ngay lúc này cơ chứ!

Mặc kệ trong lòng rối cuộc đang xoắn xýt như thế nào, thì trên mặt Hàn Duyệt vẫn vội vàng chỉnh sửa suy nghĩ lại đang hoang, lộ ra một nụ cười dịu dàng ngại ngùng, khom người xuống ngoan ngoãn nói: “Chào bác Chu, chào dì Chu, chào anh Bác Nghị, cháu là Hàn Duyệt”.

Cha Chu cảm thấy việc Hàn Duyệt lơ đãng đã khiến mình bị mất mặt, nhưng mẹ Chu lại không nghĩ thế. Ban nãy khi bà nói chuyện với chồng và con trai mình, đã lẳng lơ quan sát cậu con út của nhà họ Hàn lần đầu tiên xuất hiện ở nơi xã giao chính thức này một cái, thấy cậu nhóc nhìn chăm chăm vào Chu Bác Nghị xem, vẻ mặt có chút kỳ quái. Nhìn kỹ lần nữa liền phát hiện hai gò má cậu ta ửng hồng, hai mắt sáng lên, cái kiểu tò mò quan sát này nhìn qua cũng không có chứa khinh thường hay coi rẻ gì cả, cũng không có sự tham lam hay tính toán ở trong đó, trái lại mang chút khen ngợi và yêu thích đơn thuần.

Mẹ Chu luôn cho rằng hai đứa con trai của mình đều rất đẹp trai tài giỏi, có cái gương của đứa lớn được nhiều người ngưỡng mộ như thế, lại nhìn Hàn Duyệt có chút thất lễ kia, tính nhạy cảm trời cho của phụ nữ khiến bà lập tức cho rằng cậu út xinh đẹp nhà họ Hàn này hẳn đã bị con trai mình làm mê mẩn rồi. Mẹ Chu cũng biết thân thế của cậu năm nhà họ Hàn, nếu là trước đây, bà chắc chắn xem thường đứa nhỏ có loại xuất thân này, bất quá tình huống bây giờ khá đặc biệt, những việc Chu Bác Nghị đã trải qua khiến rất nhiều người muốn tránh xa thằng bé. Đàn ông cần được tôn trọng, nên mẹ Chu cảm thấy nếu có một người yêu thích và tôn trọng Chu Bác Nghị ở bên cạnh anh ta, đó sẽ là sự giúp đỡ rất lớn cho Chu Bác Nghị vừa mới ra tù đang thích ứng với xã hội và cuộc sống.

Bà lập tức nắm lấy cơ hội này, cười tủm tỉm nâng Hàn Duyệt lễ phép cúi đầu chào bọn họ lên, dắt tay cậu dịu dàng hỏi mấy câu như “Bao nhiêu tuổi rồi? Có phải còn đang học trung học hay không? Thi đại học thi thể nào? Muốn học đại học nào thế? Bình thường thích làm gì vậy?” vân vân.... Vừa nghe Hàn Duyệt lấy điểm cao là 685 điểm thi đậu viện quản lý kinh tế của B đại, là một đứa trẻ ngoan thích học tập, lúc bình thường thì thích đọc sách, thì không khỏi càng hài lòng với cậu hơn, lại nửa thử nửa đùa hỏi: “Vừa rồi nhìn chằm chằm Bác Nghị nhà dì gần người là nghĩ cái gì đây?”

Hàn Duyệt sưng sốt trong lòng, câu hỏi này có chút không dựa theo sách thì phải, nhưng lại nhận ra đó là một cơ hội, vấn đề này có đầy đủ các gợi ý, nếu trả lời tốt rất có thể chuyện sẽ thành công một nửa rồi.

Cậu hơi hơi cúi đầu, lộ ra một nụ cười có chút ngượng ngùng, sau đó ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt mẹ Chu thẳng thắn trả lời rằng: “Cháu cũng không nghĩ gì hết, chỉ là cảm thấy bộ dạng của anh Bác Nghị vừa cao lớn vừa đẹp trai, đáng người rất tốt thôi”.

Mẹ Chu quả thật cực kỳ hài lòng với câu trả lời này, cảm tình đối với Hàn Duyệt tăng lên vù vù. Bà gặp qua rất nhiều người đương nhiên nhận ra được Hàn Duyệt không có nói dối rồi (Hàn Duyệt cũng quả thật đâu có nói dối) cho nên càng nhìn Hàn Duyệt càng vừa ý, vội vàng kéo tay Chu Bác Nghị qua đặt lên trên tay Hàn Duyệt, cười nói với Hàn Duyệt: “Lần đầu tiên cháu đến nhà bọn dì, để Bác Nghị dẫn cháu ra vườn hoa đi dạo thấy sao nào?”. Lại nói với Chu Bác Nghị: “Bác Nghị à, mang Tiểu Duyệt qua bên kia xem hồ sen đi. Tiểu Duyệt nhỏ hơn con 5 tuổi, chăm sóc người ta đằng hoàng đấy, có biết chưa?”

11. Chương 11

Ể? Đây là tình huống gì thế này? Hàn Duyệt có chút há hốc mồm. Sự tiến triển này cũng không khỏi quá nhanh quá suông sẻ rồi đó!

Chu Bác Nghị vẫn không có biểu cảm gì, bất quá anh cũng không tỏ ra có chút phản đối hay bất mãn gì đối với sự sắp xếp của mẹ Chu, sau khi chào hỏi cha mẹ và cha Hàn xong liền thực sự dắt tay Hàn Duyệt đi về phía hồ sen bên kia. Dọc theo đường đi, ngang qua từng nhóm từng nhóm người đang bưng đĩa ăn và ly rượu đứng tụ tập với nhau, tay nắm chung một chỗ của hai người đã thu hút tất cả sự chú ý của mọi người qua, tất cả mọi người hoặc thẳng thừng hoặc che che lấp lấp mà nhìn vào bọn họ.

Hàn Duyệt cảm thấy có hơi căng thẳng, nói thật là cả hai đời cậu cũng chưa từng thu hút được nhiều ánh mắt cùng một lúc như vậy, đang khắc phục đây. Nhưng còn Chu Bác Nghị thì lại không có chút phản ứng nào cả, cứ giống như đã hoàn toàn quen với những ánh mắt này rồi vậy, hoặc nói là không thèm đếm xỉa tới thì đúng hơn, trên mặt vẫn không có chút biểu cảm gì như cũ, bước chân vẫn vừa phải như cũ, tốc độ bước cũng không nhanh không chậm như cũ, không hề có chút thay đổi nào.

Chu Bác Nghị không chút để ý gì tới ánh nhìn của mọi người khiến Hàn Duyệt cũng dần dần thả lỏng xuống. Cậu nghiêng đầu nhìn người đàn ông đang nắm lấy tay mình ở bên cạnh, trong lòng không khỏi kính nể sự chững chạc và bình tĩnh của anh.

Hồ sen trong vườn hoa nhà họ Chu ít nhất cũng lớn cỡ một vòng sân vận động 400m, hoa sen trắng xen lẫn màu hồng tầng tầng lớp lớp dưới hồ, đều cố gắng tranh thủ nở rộ bản thân vào tháng của cùng của mùa hạ.

Bên cạnh hồ trồng các bụi cây thấp xen kẽ nhau, các loài hoa muôn hồng nghìn tía núp bên trong những tầng lá dày, tỏa ra mùi thơm ngọt ngào.

Tay nắm tay dạo bước dưới ánh đèn mờ ảo giữa vườn hoa lá xinh đẹp, vốn hẳn là một chuyện lãng mạn dễ dàng tạo được sự mập mờ, nhưng mà đặt ở trên người Chu Bác Nghị liền biến thành một nhiệm vụ khó khăn. Anh chỉ nói một câu “Đây là hồ sen” vào lúc ban đầu ra thì không còn chủ động nói câu nào nữa.

Hàn Duyệt cố giữ vững khuôn mặt tươi cười, dùng giọng điệu ra vẻ thoải mái hơn hờ mà cười khen hồ và vườn hoa của nhà họ Chu, Chu Bác Nghị chỉ trả lời mỗi một câu “Cảm ơn”, còn đối với các câu hỏi và lời khen sau đó của Hàn Duyệt thì toàn bộ đều dùng chữ “ừm” để trả lời cả. Hàn Duyệt chỉ kiên trì nổi hai phút đã không nói thêm được gì nữa.

Chu Bác Nghị dắt tay Hàn Duyệt dạo nhanh vòng quanh hồ sen, chỉ có tay hai người nắm cùng nhau, còn những phần khác trên cơ thể ngay cả vô tình quệt qua cũng chẳng có nữa. Cho dù Hàn Duyệt có chủ động hơn đi nữa, nhưng dưới tình trạng đối phương không chịu phối hợp thì cũng không thể vội vã ‘hiển dương ân cần’ được. Hai người im lặng đi dạo nhanh một vòng quanh hồ sen, cuối cùng ngồi xuống trên một cái ghế dài bên cạnh hồ, xem như đã hoàn thành nhiệm vụ “Mang Hàn Duyệt đi xem hồ sen” mà mẹ Chu căn dặn.

Sau khi ngồi xuống lại càng không có gì để nói, điều này khiến cho Hàn Duyệt cảm thấy cực kỳ thất vọng. Cậu nhìn hồ sen ở trước mặt, liều mạng suy nghĩ một cái đề tài có thể khiến Chu Bác Nghị cảm thấy hứng thú, nhưng mà thái độ lạnh lùng của Chu Bác Nghị và bầu không khí cực kỳ xấu hổ lúc này, khiến cho Hàn Duyệt ngay cả hai đời cũng chưa từng yêu đương bị đả kích sỉ khí nghiêm trọng, không biết phải mở đầu như thế nào nữa.

Bàn ăn của tiệc đứng không có bố trí ở bên hồ sen này, cho nên có rất ít người ở bên cạnh hồ, khoảng cách của đôi trai gái đang trò chuyện gần nhất kia cũng cách bọn họ ít nhất 100m.

“Cậu còn chưa có ăn gì đúng không” Chu Bác Nghị đột nhiên mở miệng nói “Cậu muốn ăn gì? Tôi đi lấy giúp cậu”.

Hàn Duyệt sửng sốt, vội vàng đưa ra khuôn mặt tươi cười và nói: “Tôi đi chung với anh vậy”.

“Tôi đi là được rồi” Chu Bác Nghị từ chối rồi nói, “Cậu muốn ăn gì?”

Hàn Duyệt nhận ra Chu Bác Nghị không phải đang khách sáo, thế nên cuối cùng cậu quyết định nhận ý tốt của Chu Bác Nghị, dù sao cũng không cần thiết phải xích mích về vấn đề nhỏ nhặt này mà để lại ấn tượng xấu cho đối phương.

“Được, vậy làm phiền anh rồi” Hàn Duyệt nói, “Tôi ăn giống với anh là được, không cần lấy thứ gì đặc biệt đâu”.

Thế là Chu Bác Nghị đứng dậy đi đến bàn ăn lấy đồ ăn. Hàn Duyệt ngồi một mình trên ghế dài, vẫn nhìn đến khi bóng lưng anh biến mất sau lùm cây mới quay đầu đi, duỗi hai chân ra, sụp vai xuống, thở một hơi dài.

Độ lạnh lùng của Chu Bác Nghị không có vượt qua dự đoán của cậu, nhưng cậu lại đánh giá cao khả năng chịu đựng sự lạnh nhạt và bầu không khí lên xuống này của mình đấy. Hàn Duyệt hoạt động ngón tay hơi cứng ngắc một chút, rút chân lại ngồi thẳng người lên, nhìn trái nhìn phải, sau đó giống như một học sinh đang quay cốp trong kỳ thi mà cẩn thận lấy tờ ghi chú nhỏ trong túi ra, đem mấy vấn đề mình đã liệt kê ra đọc lại một lần, lẳng lẽ cổ vũ bản thân, đợi lát nữa Chu Bác Nghị quay lại nhất định phải mở miệng nói chuyện, tranh thủ làm bầu không khí sinh động lên mới được.

Chu Bác Nghị rất nhanh đã bưng hai cái đĩa trở lại, thứ có thể để bên trên đĩa nhỏ không nhiều lắm nhưng đầy đủ loại cả, món chính và món nhẹ đều có, chạy mặn phối hợp, còn đặt một miếng bánh ngọt nhỏ nữa, mấy miếng dưa ha-mi và một quả dâu tây, nhìn ra được là đã tốn chút công sức suy nghĩ.

Hàn Duyệt được cái đĩa thức ăn phong phú này cổ vũ: xem ra ít nhất anh ấy không có cảm giác phản cảm với mình á.

Cậu nghĩ thế, cười nhận lấy cái đĩa rồi nói cảm ơn, sau đó lấy nĩa ăn xiên một miếng dưa ha-mi bỏ vào miệng, dưa ha-mi mang theo chút ngọt nhẹ của hương sữa hơi xoa dịu cảm xúc căng thẳng của Hàn Duyệt.

Sau khi cậu im lặng ăn hết tất cả trái cây, dưới sự chống đỡ của đường glucô vừa mới nhận được, mà cười hỏi: “Anh Bác Nghị, thường ngày anh thích làm gì thế?”

Sau khi Chu Bác Nghị đem thứ đang nhai trong miệng nuốt xuống, mới mở miệng nói: “Xem tiểu thuyết”.

Hàn Duyệt thấy anh nói tiếp, được cổ vũ mạnh, vội vàng truy hỏi: “Vậy anh thích xem loại tiểu thuyết nào vậy?”.

Chu Bác Nghị nhìn cậu một cái, nói: “Cửu Châu”

Hàn Duyệt đột nhiên không phản ứng kịp, trong lòng còn đang điên cuồng suy nghĩ quyển sách nào, tác giả nào tên là Cửu Châu, ước chừng 10 giây đồng hồ mới hiểu ra được: Cửu Châu này không phải là chỉ mạng văn học Cửu Châu đó chứ?

Thấy vẻ mặt Hàn Duyệt mờ mịt nhìn vào mình, Chu Bác Nghị nói thêm: “Cửu Châu là một trang web về tiểu thuyết. Tôi không có óc thưởng thức gì, chỉ thích xem một ít tiểu thuyết mạng mà thôi”.

Sau khi Hàn Duyệt mờ mịt và ngạc nhiên trong giây lát, thì nhanh chóng cảm thấy một trận mừng như điên, trên mặt cũng không tự chủ được mà nở ra một nụ cười sáng lạn.

Phải biết rằng sở thích giống nhau có thể kéo gần mối quan hệ giữa hai người nhất đấy, người ta thường nảy sinh cảm giác thân thiết đối với người có sở thích và óc thưởng thức giống mình theo bản năng, hơn nữa trò chuyện về những thứ quen thuộc cũng có thể giúp cho bầu không khí phát triển theo hướng thoải mái nữa.

Có cần thuận lợi như vậy hay không? Hàn Duyệt cảm thấy từ lúc đến nhà họ Chu mọi thứ đều thuận lợi cực kỳ luôn, quả thực giống như được thần linh phù trợ vậy.

“Thì ra anh Bác Nghị thích tiểu thuyết mạng á”. Giọng của Hàn Duyệt không thể kiềm được mà có chút hơi nâng cao, “Anh thích thể loại gì? Đô thị? Võ hiệp? Huyền huyền? Ma huyền? Thần quái? Tôi xem đủ loại cả, không có kén chọn thể loại cho lắm. Bây giờ đang theo dõi Tuệ nhân thiên thành của Long Đại, còn anh thì sao?”

Chu Bác Nghị có chút bất ngờ mà nghiêng đầu nhìn Hàn Duyệt. Ở trong lòng anh, anh vẫn cho rằng kiểu học sinh giỏi giống Hàn Duyệt thế này đều giống như anh trai anh, chỉ biết xem mấy tác phẩm nổi tiếng thể giới và các loại tác phẩm lớn văn văn... loại sách có ích cho cuộc sống mà thôi, chứ không phải loại văn vẽ dùng để giải trí bình thường này đâu.

Ánh mắt của Hàn Duyệt vì lý do hưng phấn nên đặc biệt sáng ngời trong bóng tối, Chu Bác Nghị nhìn chăm chăm vào ánh mắt này, chần chừ một chút, nói: “Tôi đang theo dõi bộ Thần ma của Hàn Lưu Quân, là truyện võ hiệp”.

Hàn Duyệt tròn tròn mắt, bỗng nhiên cảm thấy lời nói vừa rồi của Chu Bác Nghị khiến mình có chút không hiểu nổi, cả đầu đều là [Trên Cửu Châu rốt cuộc có bao nhiêu Hàn Lưu Quân? Thành ma là bộ Thành ma nào cơ?]

Hai câu này không ngừng lớn dần trong đầu Hàn Duyệt, cuối cùng chợt biến thành một trận tim đập dữ dội khiến Hàn Duyệt cảm thấy tay chân đều nhũn cả ra.

“Hàn Lưu Quân? Hàn Lưu Quân nào cơ?” Hàn Duyệt một bên kiềm nén cảm xúc, trong lòng không ngừng nói với mình chắc chắn còn có tác giả khác lấy bút danh này, một bên dè dặt hỏi: “Người đó đã viết những gì rồi?”

“Người đó là người mới, vừa xuất hiện hai năm nay thôi, không phải là đại thần đặt biệt nổi tiếng trên Cửu Châu gì, bất quá tôi cảm thấy người đó rất có tiềm năng”. Chu Bác Nghị không có nhận ra sự khác thường của Hàn Duyệt, nghiêm túc giải thích, “Người đó hiện nay chỉ mới có ba bộ tác phẩm, một bộ là Ác bá, một bộ là Cẩm thư và còn bộ Thành ma lúc này đang viết tiếp, ba bộ này tôi đều xem qua rồi, tôi cho rằng viết cũng khá lắm”.

“Thật ư?” Hàn Duyệt ngơ ngác hỏi.

Chu Bác Nghị khó hiểu nhìn cậu một cái, nói: “Cậu có thể xem thử xem. Hành văn của người đó trước kia còn có vẻ hơi non nớt, gần đây đột nhiên chắc tay rất nhiều, càng viết càng hay”.

Hàn Duyệt đột nhiên phát ra một tiếng cười quái dị, khiến cho Chu Bác Nghị xoay đầu lại.

Ngàn vạn lần không được vênh váo đắc ý đó! Khiêm tốn một chút! Khiêm tốn một chút nào! Ra vẻ đường như chả có gì một chút! Hàn Duyệt một bên cảnh cáo bản thân như thế, còn một bên thì khổng chế cơ thit trên mặt, muốn đưa ra một nụ cười dịu dàng và chừng chặc, nói: “Không ngờ là anh Bác Nghị lại thích những thứ mà tôi viết ra, thật vinh hạnh quá!”

Chu Bác Nghị hơi hơi trợn to hai mắt: “Cậu viết sao?”

“Tôi chính là Hàn Lưu Quân đây”. Nói ra mấy lời này còn dễ dàng hơn cả trong dự tính, mà những lời kể tiếp lại càng có vẻ trôi chảy hơn nữa, “Cám ơn anh đã thích. Tôi thật không ngờ là ngay cả Ác bá anh cũng xem nữa đấy. Tôi vẫn cho rằng không có ai thích bộ đó chứ, khi đang viết thì người theo dõi cũng đã ít đi, sau khi kết thúc đến giờ lượt xem cũng không có sinh ra sự thay đổi gì cả, tôi vẫn cho là tôi viết tô quá, đến bây giờ cũng thấy xấu hổ không dám đọc lại nữa”.

“Thực ra khá lắm” Chu Bác Nghị sững sờ nói, “Tuy tô, nhưng tình tiết câu chuyện cũng được lắm đấy”.

“Thật ư?”

“Thật”

Hai người đều nghiêng đầu, nhìn chăm chăm vào mặt của đối phương, lại rơi vào yên lặng.

Hàn Duyệt đột nhiên bật cười xì một tiếng: “Anh không tin à? Tôi có thể chứng minh cho anh xem”. Nói xong, cậu lấy di động ra định đăng nhập vào tài khoản của tác giả.

“Tôi tin cậu” Chu Bác Nghị vội ngăn cậu lại, thấy cậu rút di động về, chần chờ một hồi mới nói, “Vậy thì, đối tượng xem mắt mà cậu nói, là tôi sao?”

Hàn Duyệt sững sốt một cái: “Hử?”

Chu Bác Nghị nhìn vào cậu, trên mặt vốn chưa có chút biểu cảm nào đã hiện ra một nét cười nhàn nhạt, giống như cao nguyên hoang liêu đột ngột dịu lại, biến thành thảo nguyên mùa xuân, mơ hồ lộ ra một ít sự sống.

“Xin chào Hàn Lưu Quân” Chu Bác Nghị vươn tay phải về phía Hàn Duyệt, “Tôi là Ý Mỹ Chúc”.

12. Chương 12

Hàn Duyệt chỉ cảm thấy giống như có một tia sét giáng thẳng xuống từ trên trời vậy, vào ngay giữa đỉnh đầu của cậu, đánh cậu đến choáng váng cả đầu óc, tất cả thần kinh đều đứt sạch, sau đó quán hết vào nhau, các loại thông tin đánh nhau loạn cào cào trong đầu, sau khi bị giày xéo một trận thì chỉ còn lại có một đồng nát vụn.

Cậu máy móc vươn tay phải của mình cầm lấy tay phải của Chu Bác Nghị, không chút ý thức mà lắc lắc lên xuống một cái, nói lầm bầm: “Thì ra là anh à.... rất vui được gặp...”

Cho nên, cái vận may từ lúc bước vào nhà họ Chu đánh đầu thắng đó cuối cùng cũng dùng hết rồi sao? Hàn Duyệt dần dần lấy lại khả năng tư duy liền nghĩ một cách tuyệt vọng. Xem ra mọi thứ đều có thể dừng lại ngay đây được rồi. Lại nói tiếp, có câu kia nói khá hay, bạn vĩnh viễn cũng không biết thứ đang trò chuyện với bạn ở phía bên kia mạng có phải là một con chó hay không, đồng dạng, bạn cũng vĩnh viễn không biết được đối phương có phải chính là cái người mà bạn muốn tính kế hay không.

Hàn Duyệt thẩn thờ rút tay mình về, nhìn chăm chăm vào mũi chân mình. Hai người lại một lần nữa rơi vào sự im lặng gượng gạo.

Ha ha, mình có thể chào tạm biệt rồi. Trong lòng Hàn Duyệt nghĩ thế, thở ra một hơi thật dài, khẽ nói: “Anh Chu, rất xin lỗi”.

Chu Bác Nghị có chút ngạc nhiên nhìn vào cậu, chần chừ một chút, mới hỏi ra: “Xin lỗi cái gì?”

“Tôi có lòng muốn lợi dụng anh nên mới chủ động niềm nở với anh như thế, điều này chắc chắn khiến anh cảm thấy khó chịu lắm phải không” Hàn Duyệt nghiêng người qua, hơi cúi đầu nói, “Tôi sẽ không vì hành vi của mình mà biện luận gì hết, nói là có nỗi khổ riêng gì đó để chống chế, tóm lại, rất xin lỗi”.

“Cậu đừng như vậy” Chu Bác Nghị nhanh chóng đưa tay qua nâng người Hàn Duyệt thẳng lại, “Tôi cũng không thấy sao mà”.

“Anh thực sự rất là khoan dung rộng lượng đấy”, Hàn Duyệt nói dè dặt, trên mặt cố bày ra một nụ cười lễ phép nhưng khá là khó coi, “Nhưng dù cho anh không so đo thì tôi cũng thật sự không còn mặt mũi nào để ở lại nữa. Chúc anh sớm ngày tìm được một người thích hợp”.

Nói xong Hàn Duyệt định đứng dậy, Chu Bác Nghị nhanh tay chặn ngang giữ chặt tay cậu, hơi dùng một chút sức đã đem Hàn Duyệt túm trở lại, lảo đảo ngã ngồi xuống ghế dài.

“Hàn.. Hàn Duyệt” Chu Bác Nghị kêu tên Hàn Duyệt một tiếng, tạm ngừng một lát mới nói tiếp: “Khoảng thời gian trước ở trên QQ, sau khi cậu nói cho tôi cậu sắp đi xem mắt thì mấy lời tôi đã nói với cậu kia đều là lời thật lòng đấy. Tôi không quan tâm mục đích đối phương tiếp cận tôi tôi có đơn thuần hay không”.

Hàn Duyệt cẩn thận xoay đầu, đối diện với ánh mắt của Chu Bác Nghị.

“Nói thật ra thì xem mắt vốn đã không phải một chuyện đơn thuần gì” Chu Bác Nghị bình tĩnh nói, “Hai người không quen biết, không có tình cảm cơ sở, muốn ký kết một cuộc hôn nhân đều là dựa vào đánh giá đối phương rồi cuộc có thích hợp với mình hay không, ngoài nhân phẩm ra thì còn có thể là những thứ rất trái lẽ trong mắt những người bình thường nữa, chẳng hạn như gia cảnh, quyền thế, tiền tài và cả bề ngoài nữa. Xem mắt ngay từ đầu cũng vốn chỉ là những nội dung này mà thôi. Cho nên trong lòng tôi hiểu rõ, hôm nay những người xa lạ bằng lòng tiếp xúc với tôi đa phần là bởi vì nguyên do tôi là người nhà họ Chu thôi, chứ tuyệt đối không thể nào là do sức hấp dẫn của bản thân tôi mà vừa gặp đã yêu tôi đâu. Cho nên, cậu nói cậu muốn dựa vào tôi làm gì đó thì tôi cũng hoàn toàn hiểu được, cũng không cảm thấy bị xúc phạm gì đâu”.

“Anh.. thái độ nhìn nhận vấn đề của anh thật là... tỉnh táo”. Lần phân tích sự thật này của Chu Bác Nghị khiến Hàn Duyệt không biết phải nói gì cho đúng nữa, “Cảm ơn anh đã hiểu cho”.

“Cậu không cần khách sáo vậy đâu” Chu Bác Nghị hơi siết chặt cái tay đang nắm lấy Hàn Duyệt kia.

Sau đó, hai người lại lần nữa rơi vào yên lặng. Chu Bác Nghị cũng không có buông tay Hàn Duyệt ra, hai người lặng im mà nhìn vào hồ sen trước mặt, đằng sau, tiếng vui đùa ồn ào của khách và tiếng nhạc loáng thoáng truyền tới, bị lùm cây chặn lại, nghe như rất xa xôi.

Hàn Duyệt nhìn vào cây đèn đường màu đỏ sậm đặt ở bên cạnh hồ, cảm xúc dần dần bình tĩnh lại. Tay của Chu Bác Nghị rất rắn rỏi, có chút thô ráp, mu bàn tay của Hàn Duyệt áp vào lòng bàn tay anh, cảm thấy nơi làn da tiếp xúc nhau kia đang từng chút từng chút chảy ra mồ hôi.

“À này, Hàn Duyệt” Chu Bác Nghị đột nhiên mở miệng nói, “Cậu hẳn còn nhớ rõ nhỉ, tôi đã nói tôi xem mắt cũng là có mục đích ấy, chính là muốn để bà nội an tâm mà thôi”.

“Tôi nhớ rõ”.

“Cậu thấy đó... tôi cảm thấy hai chúng ta.... xem như khá thân...” Chu Bác Nghị nói nhẹ nhàng, trong giọng nói đầy dò xét, “Sở thích cũng có chỗ giống nhau.... tính cách hợp hay không thì chưa có rõ lắm, bất quá trước đó ở trên mạng trò chuyện hơn một tháng, cảm thấy hẳn là không có bất đồng gì lớn... Điều này xem như cũng có chút tình cảm cơ sở nhỉ”.

Nói đến đây Chu Bác Nghị bật cười một tiếng, nghiêng đầu nhìn vào ánh mắt Hàn Duyệt: “Hàn Duyệt, em có bằng lòng ở bên anh một khoảng thời gian thử xem trước hay không?”

Hàn Duyệt cảm thấy mình giống như đang nằm mơ vậy đó, tình tiết của giấc mơ này thay đổi đến chóng mặt, vốn tưởng đâu đã ngã xuống đáy vực, chỉ có thể lấy kết thúc BE mà thôi, kết quả rồi lại xoay chuyển hoàn toàn trong một phút đồng hồ, đã tìm thấy lại hy vọng. Bộ não của cậu đã bị cái kết cục xoay 180° này đập chết mất rồi, không còn khả năng suy nghĩ nữa, chỉ nghe được mình khẽ nói: “Vô cùng bằng lòng”.

Một cơn gió thổi qua, làm cho lá sen trong hồ phập phồng lên xuống, bụi cây phía sau cũng lắc lư, một cảnh hoa khê phớt qua tóc Hàn Duyệt, lúc này mới khiến cho Hàn Duyệt đang mất hồn mất vía bừng tỉnh lại.

Trái tim kích động đến mức đập bình bịch, Hàn Duyệt không thể kiềm chế được mà nở ra một nụ cười rất rộng, điều này khiến cho Chu Bác Nghị vẫn đang nhìn cậu cũng không tự chủ được mà cười lên.

“Cám ơn anh đã cho em cơ hội này” Hàn Duyệt nhìn vào mắt anh, nói trang trọng, “Chúng ta sẽ ở bên nhau rất vui vẻ”.

Đang nói, bụng của Hàn Duyệt đột nhiên phát ra tiếng kêu ‘kình thiên động địa’ liên tiếp nhau, mặc cho không khí vừa rồi ảm áp bao nhiêu đều bị cái tiếng này phá tan sạch không còn một chút nào nữa.

“Bao tử kêu được chứng tỏ chức năng tiêu hóa rất tốt” Chu Bác Nghị nhìn Hàn Duyệt đang ôm bụng, mặt đỏ phừng phừng, “Chúng ta đi ăn gì nhé”.

Cứ như thế, ở trước mặt bao người, chuyện cậu ba nhà họ Chu vừa ý đứa con thứ tư nhà họ Hàn đã dùng một cách thức rất trực tiếp mà phô ra cho mọi người thấy. Đầu tiên là hai người nắm tay chạy tới chỗ không người thì thắm to nhỏ, rồi lại tay nắm tay quay về, sau đó, trong khoảng thời gian còn lại, hai người này lại dùng một cái khoảng cách cực kỳ mập mờ mà kề sát vào nhau trò chuyện. Một số người có ý định làm thông gia với nhà họ Chu cũng chưa chịu bỏ cuộc, chủ động lại gần nói chuyện với Chu Bác Nghị, nhưng mà Chu Bác Nghị cũng không nể mặt, sau khi nói chuyện vài câu qua loa thì dẫn Hàn Duyệt đi khỏi, đổi một chỗ khác để nói tiếp.

Khi bữa tiệc kết thúc, Chu Bác Nghị tự mình tiễn Hàn Duyệt lên xe. Hai người đứng cách bên ngoài xe không xa lắm chụm đầu vào nhau nói khê, ở trong mắt người khác thì nội dung hẳn là mấy lời ngọt ngào của người yêu trước khi tạm biệt thôi, nhưng thực tế lại không có ngọt ngào như bọn họ đã tưởng tượng cho lắm.

“Thành ma hiện giờ em còn lưu trữ bao nhiêu nữa?” Chu Bác Nghị hỏi.

Hàn Duyệt nghĩ nghĩ, nói: “Chắc khoảng chừng một trăm nghìn chữ ấy. Cũng đã sắp kết thúc rồi, em dự định sẽ viết thêm khoảng năm mươi nghìn chữ nữa. Sao thế?”.

“Phần lưu trữ vẫn còn chưa đáng có thể cho anh xem thử trước hay không?” Trên mặt Chu Bác Nghị hiện ra một chút xấu hổ, vội vàng nói thêm một câu, “Không phải đọc chùa đâu, anh nhất định sẽ mua Vip đấy”.

Hàn Duyệt không nhận được mà bật cười: “Chỉ là cho anh đọc chùa cũng được thôi mà, em không có nhỏ mọn như vậy đâu. Về nhà sẽ dùng QQ gửi qua cho anh”.

Đang sau, Hàn Tư Huy ló người từ trong xe ra kêu cậu một tiếng, nhắc cậu chú ý thời gian.

“VẬY EM LÊN XE ĐÂY” Hàn Duyệt nói, “Ngủ ngon”.

Hàn Duyệt vừa mới đi vài bước Chu Bác Nghị đã kéo tay cậu lại, đối mặt với ánh mắt khó hiểu của Hàn Duyệt, Chu Bác Nghị chần chừ cả buổi trời, hai gò má hơi đỏ bừng lên, ngay sau khi Hàn Tư Huy thúc giục một lần nữa, anh giống như đã hạ quyết tâm cái gì đó mà nuốt cổ một cái, nói: “Tiểu Duyệt.... Anh có thể hôn em một cái hay không vậy?”

Mặt của ‘ông chú’ Hàn Duyệt ngay cả hai đời cũng chưa từng có một đối tượng mập mờ nào ảm cái đỏ bừng lên, chớp mắt nhanh một cái, không biết nên nói gì.

Chu Bác Nghị cho là cậu không chịu, vội vàng giải thích: “Anh không có ý gì khác đâu, chỉ là chúng ta đang quen.. quen nhau, cho nên, nếu em không chịu, vậy thì...”

“Được mà” giọng điệu của Hàn Duyệt cao một cách kỳ lạ, “Em.. à.. em không phải không chịu... thật đó...”

“Cám ơn...” Chu Bác Nghị nói khê, sau đó khom người xuống, nhẹ nhàng ấn một nụ hôn còn ngắn hơn so với chuồn chuồn lướt nước lên trên mặt Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt cảm thấy chỗ bị hôn trên mặt là lạ, giống như dính một cục bông vậy, có chút ngứa, làm cho người ta rất muốn sờ một cái, nhưng mà lại sợ khiến Chu Bác Nghị hiểu lầm, tưởng là mình rất ghét nên đành phải chịu đựng không chạm vào. Tiếp theo lại nghĩ mình hẳn là nên hôn lại đối phương, lưỡng lự cả buổi, ngay khi Hàn Tư Huy gọi cậu một lần nữa, Hàn Duyệt đỡ lấy bả vai của Chu Bác Nghị nhanh chóng

hôn lên chỗ hơi gần bên dưới má anh một cái, sau đó vội nói thêm tiếng ngủ ngon lần nữa rồi hấp tấp buông tay anh ra, chạy chậm lên xe.

Vừa lên xe đã chợt nghe thấy Hàn Tư Mộng nói chua ngoa: “Mới quen có vài phút thôi mà đã dính thành thế này rồi, giả vờ ngây thơ thẹn thùng cũng khá giống đây chứ, xem ra mày cũng có nghiên cứu chút đỉnh làm sao để dụ dỗ cậu ba nhà họ Chu ha”.

“Cũng không có nghiên cứu gì, toàn bộ là đi theo cảm giác mà thôi, so ra kém chị tư lần lượt trải qua biết bao nhiêu lần, kinh nghiệm phong phú, biết xử lý trường hợp này ra sao đây”, bộ dáng Hàn Duyệt kính cẩn, “Mong là chị tư sớm ngày nghĩ ra cách để dụ dỗ cậu hai nhà họ Chu, đến lúc đó ở nhà họ Chu cũng có thể làm bạn đó”.

Sắc mặt Hàn Tư Mộng lập tức thay đổi. Hôm nay cô ta mấy lần muốn nói chuyện chung với Chu Bác Hạo cũng chưa thành công, Chu Bác Hạo cứ luôn bàn luận về vấn đề kinh tế và chính trị với người khác, cô ta nghe không hiểu, cũng không chen vào được. Nhưng mà cô Lý và cô Trịnh đi chung với cô ta lại có thể nói vào được vài câu, nhận được vài nụ cười ngợi khen của Chu Bác Hạo, cô ta nhìn mà ghen ghét dữ dội nên ép buộc kéo hai cô nhà họ Lý – Trịnh đi khỏi đó, không cho các cô ấy nói chuyện với Chu Bác Hạo nữa.

Hàn Tư Mộng hít thở sâu mấy lần, mới cười lạnh nói: “Tao có thể không so được với mày đâu, tài năng trời cho, quả nhiên là cái loại mẹ gì...”

“Có một chút ăn học đi Hàn Tư Mộng!” Hàn Duyệt lạnh lùng nói, “Chỉ với loại người nói chuyện không suy nghĩ như cô, muốn gả cho cậu hai nhà họ Chu ư, nằm mơ đi! Tôi khuyên cô đọc sách nhiều một chút, hiểu rõ cách rèn luyện phẩm hạnh của một cô hai nhà giàu chân chính, đừng khi mở miệng ra đã để người ta nhớ tới bà cô chửi đổng với người khác ở đầu đường xó chợ đấy!”

“Mày thì hiểu phép tắc hay sao hả?” Cha Hàn quát lớn nói, “Nói chuyện với chị mày như thế là phép tắc của nhà ai đó!”.

“Là phép tắc làm người” Hàn Duyệt không chút chịu thua nào mà trừng cha Hàn, “Miệng của ai đó không sạch sẽ còn muốn người ta phải kính cẩn nghe lấy à, đây là phép tắc của nhà họ Hàn đó sao?”

“Loạn rồi!” cha Hàn đứng lên định đánh Hàn Duyệt, bị hai anh em Hàn Tư Triết và Hàn Tư Huy cản lại. Cha Hàn trừng vào vẻ mặt bức dọc của Hàn Duyệt, lại bắt đầu căn nhắc quả trách, Hàn Duyệt dứt khoát lấy tai nghe điện thoại ra nhét vào trong lỗ tai, đem tiếng nhạc mở tới lớn nhất, tai không nghe xem như yên tĩnh, làm cha Hàn tức tới mức lại nổi giận một lần nữa. Hàn Tư Huy vội vàng bắt đầu kể mấy chuyện mới nghe được từ chỗ bạn bè vào tối hôm nay, để dời sự chú ý của cha Hàn đi.

13. Chương 13

Tiền vị khách cuối cùng xong, các người làm bắt đầu dọn dẹp vườn hoa và sảnh lớn lầu một, cha Chu mẹ Chu thì dẫn theo Chu Bác Nghị lên lầu, vẫn đi đến tận cuối hành lang, gõ gõ cửa.

Hộ công mở phòng ra, cha Chu hỏi: “Bà cụ đã ngủ chưa?”

Chưa kịp đợi hộ công trả lời thì trong phòng đã truyền tới một giọng nói vội vã: “Tiểu Trương, là Bác Nghị đến đây ư? Mau để thằng bé vào đi!”

Mọi người vội vàng vào phòng, trên cái giường lớn kê sát cửa sổ, bà cụ Chu mái tóc bạc trắng ngồi dậy tựa vào đầu giường dưới sự giúp đỡ của một hộ công khác, nhìn thấy Chu Bác Nghị đi theo sau cha mẹ vào, vội vươn tay ra với anh: “A Nghị à, mau lại đây!”

Chu Bác Nghị nhanh chân đi qua cầm lấy cánh tay gầy yếu của bà cụ Chu, vâng lời ngồi xuống bên giường bà. Bà cụ Chu không thêm để ý tới con trai và con dâu mình mà chỉ nhìn Chu Bác Nghị hỏi: “Tối hôm nay chơi có vui hay không nào? Có người nào ức hiếp cháu hay không? Nhiều đứa nhỏ như vậy có thấy được ai thích hợp không thế?”

“Tối hôm nay chơi rất vui, không có ai ức hiếp cháu cả” Chu Bác Nghị trả lời qua loa hai câu trước, sau đó nở một nụ cười dịu dàng, “Có một người cháu cảm thấy rất thích hợp ạ”.

“Là con cái nhà nào thế?” Bà cụ Chu vừa nghe mặt mày lập tức hớn hở, cơ thể kích động nhào về phía trước, “Trai hay gái? Bao nhiêu tuổi? Tên là gì đấy?”

Mẹ Chu vội vã nói: “Là cậu con thứ tư của Hàn Chí Thư chủ nhà họ Hàn hiện nay, tên là Hàn Duyệt, năm nay vừa mới tròn 18 tuổi, khai giảng sẽ lên năm nhất đại học, thi chính là hệ Tài Chính của B đại ạ”.

Đang nói chuyện, Chu Bác Hạo gõ cửa đi tới, một bên chào bà cụ Chu còn một bên thì đưa cái máy tính bảng trong tay cho mẹ Chu, mẹ Chu dùng ngón tay vuốt vài cái trên màn hình, cười ngồi vào trên giường, tựa vào bên cạnh bà cụ Chu, đem máy tính bảng đưa qua: “Chính là đứa bé này, bề ngoài xinh đẹp đúng không ạ”.

Bà cụ Chu nheo mắt đem máy tính bảng đưa ra xa một chút, cha Chu vội kêu hộ công đem kính lão của bà cụ Chu đưa qua.

Hình đều là vừa mới chụp ngay trong bữa tiệc vừa rồi, chính diện hay nghiêng mặt đều có cả. Bà cụ Chu lật xem từng tấm một, cuối cùng dừng lại trên tấm ảnh chính diện, đem ảnh phóng lớn ra, quan sát kỹ một hồi rồi nói: “Đẹp, nét mặt thanh tú, đáng người cũng tốt, nhìn thấy rất có sức sống”. Lại đem một tấm ảnh khác phóng to lên, nói, “Ánh mắt trong vắt lại sáng sủa, là một đứa trẻ tốt đấy”.

“Quan trọng nhất là đứa bé này thích Bác Nghị thật đấy ạ, trong lòng không có suy tính gì khác cả”. Mẹ Chu đem mọi việc xảy ra trong bữa tiệc lại thêm mắm dặm muối mà nói lại một lần, cả quá trình đều là Hàn Duyệt đối với Chu Bác Nghị vừa gặp đã yêu không thể cưỡng lại được, mẹ Chu thuận nước dòng buồm kêu con trai dẫn người ta đi loanh quanh, hai người liền tay nắm tay đi tới chỗ không người, không biết đã làm gì mà sau khi trở về liền ngọt ngào xác định xong quan hệ rồi, vẫn dính vào với nhau không rời ra giây nào cả, khi bữa tiệc chấm dứt còn lưu luyến không rời mà hôn tạm biệt thật sâu nữa chứ.

Lưỡi của mẹ Chu rất khéo léo, đem cả quá trình miêu tả còn máu chó hơn cả phim thần tượng nữa, ba người đàn ông bên cạnh nghe mà mồ hôi lạnh đầy đầu, ngay cả về mặt Chu Bác Nghị cũng có biểu cảm bất đắc dĩ, khóe miệng cha Chu run run, bất quá vẫn hòa theo vợ chứng minh những gì bà nói đều là sự thật, còn Chu Bác Hạo công lực chưa đủ thì chỉ có thể cố gắng cương mặt, không để mình cười ra tiếng. Nhưng mà bà cụ Chu dù sao cũng lớn tuổi rồi, liền thích nghe những thứ này, hơn nữa có ảnh chụp làm bằng chứng thì liền tin tưởng vững chắc với những gì mẹ Chu nói, bị dỗ ngọt đến cực kỳ vui vẻ, miệng cũng không khép lại được.

Chu Bác Nghị nghi ngờ kẻ chụp ảnh là chó săn do mẹ Chu tự mình tìm tới, bởi vì tình huống thực sự quả thật không có biểu hiện mập mờ giống như ảnh chụp như thế, nhưng mà những tấm ảnh này chọn lấy góc độ và thời cơ vô cùng xảo diệu, vậy mà thực sự chụp ra được hình ảnh yêu đương nồng nàn á. Bọn họ chỉ là đứng tương đối gần, nhưng hiệu quả chụp ra được lại như là đang kề tai chạm tóc thăm thì to nhỏ vậy, vả lại nội dung chắc chắn là rất buồn nôn, bởi vì theo góc độ kia nhìn lại thì về mặt của Hàn Duyệt vừa then thừng lại vừa ngọt ngào, mà Chu Bác Nghị căn bản không nhớ Hàn Duyệt từng lộ ra vẻ mặt này lúc nào nữa.

Trong tất cả ảnh chụp, hai người nhìn qua đều như là một đôi yêu nhau nồng thắm, thậm chí còn có vài tấm ảnh chụp lệch hướng khiến hai người nhìn qua như là đang hôn môi vậy. Những tấm ảnh này lại cộng thêm sự miêu tả sống động của mẹ Chu, khiến bà cụ Chu đã tin chắc cháu mình và cái cậu nhỏ họ Hàn này đã rơi sâu vào bể tình rồi, về mặt phá lệ ôn hòa mà khen ngợi cha Chu với mẹ Chu vài câu, nói bọn họ tổ chức yến hội rất tốt. Phải biết rằng, từ sau khi Chu Bác Nghị thay thế anh trai vào tù thì bà cụ Chu đã hiếm khi nói năng nhỏ nhẹ với bọn họ nữa rồi.

Bà cụ Chu tràn đầy hứng khởi mà tiếp tục lật xem tư liệu về Hàn Duyệt mà Chu Bác Hạo vừa mới thu thập được, mẹ Chu nhìn thấy mẹ chồng đang cực kỳ hào hứng, hơi ngáp ngừng nhưng vẫn nói ra: “Mẹ, đứa bé Tiểu Duyệt này chỗ nào cũng tốt cả, chỉ là có một điểm, xuất thân của nó có thể không được tốt cho lắm”.

“Vấn đề gì thế?” Bà cụ Chu ngẩng đầu lên nhìn bà.

Mẹ Chu đem chuyện của mẹ đẻ Hàn Duyệt giải thích một lần, bà cụ Chu hơi có chút dăm chiêu mà nhìn bà một cái, nói: “Mẹ nhớ hình như mẹ có nghe qua chuyện này rồi. Chính là đứa bé này đấy à”.

“Công việc của mẹ đẻ thằng bé, lại nói tiếp, vẫn là không về vang gì cho lắm”. Giọng mẹ Chu chậm lại, nói, “Con lo là tương lai sẽ có người lợi dụng điểm này đả kích nó, tiến tới xúc phạm Bác Nghị”.

“Con nói cũng có lý” bà cụ Chu gật đầu nhẹ nhàng, nghĩ nghĩ, lại ngừng đầu nhìn Chu Bác Nghị hỏi, “Tiểu Nghị à, cháu thấy sao hả? Cháu có ngại hay không? Có lo lắng tương lai sẽ có người nói bóng gió về các cháu hay không?”

“Chuyện của Tiểu Duyệt cháu đều biết cả rồi” Chu Bác Nghị nói, giọng không lớn nhưng lại cực kỳ kiên định, “Cháu cho rằng cháu cũng không để ý, vẫn muốn ở bên cạnh em ấy một thời gian thử xem. Vả lại, khi xưa ba cưới mẹ cũng có rất nhiều người nói xấu sau lưng đó thôi, nhưng bây giờ không phải cũng sống rất hạnh phúc đó ư?”.

Mẹ Chu cũng không phải tiểu thư khuê các gì, ngay khi vừa mới bắt đầu chỉ là một ‘người mới’ đi ra từ thị trấn vừa bước vào giới giải trí mà thôi, khổ sở đấu tranh nhưng không còn cách nào khác, định dựa vào tiềm quy tắc để ngoi lên. Bất quá may mắn chính là lần đầu tiên bà bị tiềm quy tắc, đi bồi rệu cho người đầu tư thì liền gặp ngay cha Chu vừa mới hơn 20 tuổi, hai người nói chuyện với nhau rất vui ở trên bàn rượu. Cha Chu cực kỳ có hứng thú với cô gái trong đầu có chút suy nghĩ và bề ngoài cũng rất đẹp này, nên liền bao dưỡng bà.

Tuy mẹ Chu là dựa vào tiềm quy tắc mà ngoi lên, nhưng lại không phải là cái loại phụ nữ chỉ biết dựa vào đàn ông, định lợi dụng vẻ ngoài trẻ tuổi xinh đẹp để leo lên từng bước. Trên mặt diễn xuất bà có thể là người mới, nhưng cũng không quên cố gắng mài dũa diễn xuất của mình. Bà nắm chắc từng cơ hội mà cha Chu đưa cho bà, đồng thời cũng không quên tự mình đi sáng tạo cơ hội. Cho nên chỉ vài năm ngắn ngủi, bà đã nhờ vào thực lực và cơ hội mà trở thành siêu sao quốc tế, cũng trở thành người đại diện cho phần lớn sản phẩm dưới tay Chu thị. Cùng lúc đó, mối quan hệ giữa bà và cha Chu cũng từ bao dưỡng biến thành yêu đương chính thức.

Mẹ Chu vào năm 28 tuổi lấy được giải thưởng Kim Kê cho nữ diễn viên xuất sắc nhất của giải điện ảnh cấp bậc cao nhất cả nước, sau khi hái được vòng nguyệt quế của ảnh hậu liền cùng cha Chu đã làm bạn mười năm bước vào giáo đường của hôn nhân. Mẹ Chu sau khi kết hôn thì từ phía trước màn chuyển qua phía sau màn, kết hợp với cha Chu mở một công ty giải trí – Giải trí Tinh Hạo. Hai người tự đảm nhiệm một nửa, cha Chu đảm nhiệm Chủ tịch, mẹ Chu thì đảm nhiệm chức Tổng giám đốc nghệ thuật. Mẹ Chu dựa vào mạng lưới quan hệ và ánh mắt sắc bén của mình mà khai thác được rất nhiều người mới rất có tiềm lực, năm đó đã cho ra mắt một nhóm nhạc thần tượng, nổi tiếng mấy tháng liền khắp đại giang nam bắc, lại làm một bộ phim thần tượng dựa theo hình tượng cho bọn họ, giật được giải thưởng người mới xuất sắc nhất vào năm đó. Sau đó công ty liền càng làm càng lớn, đến bây giờ đã trở thành công ty giải trí quyền lực nhất và lớn nhất cả nước, mẹ Chu cũng trở thành nhân vật cấp lão làng của giới giải trí, mặc kệ nghệ sĩ nổi tiếng hay cứng đầu hơn đi nữa, thấy bà đều phải kêu lên một tiếng ‘Bà Chu’.

Đương nhiên đây đều là nói sau. Nhưng ngay khi mẹ Chu với cha Chu vừa mới kết hôn, hình thức lại khá là gian khổ, bởi vì cuộc hôn nhân này của bọn họ không được phần lớn người chúc phúc cho lắm. Dù cho mẹ Chu lúc đó là nữ thần trong lòng của nhân dân cả nước đi nữa, nhưng mà đối với người của xã hội thượng lưu mà nói bất quá là một ‘con hát’ có bằng giá cao một chút mà thôi, không bước vào nơi thanh lịch được. Tất cả đều cho rằng cha Chu bị vẻ đẹp làm mờ mắt, còn mẹ Chu tuy rằng dán lên cái danh hào là bà Chu, nhưng cũng không nhận được sự tôn trọng của người khác.

Nhưng mà đã qua 30 năm, đến bây giờ, không ai dám nói gì mẹ Chu nữa cả. Mẹ Chu làm vợ hiền của cha Chu, không chỉ thể hiện ở trên việc sinh con đẻ cái giúp chồng dạy con, mà mỗi lần Chu thị mở rộng ra thì sau lưng đều có bóng hình của mẹ Chu. Không chỉ có như thế, cuộc hôn nhân của hai người cũng cực kỳ hạnh phúc, không có phần bội hay lừa dối, không có bằng mặt không bằng lòng, không có đồng sàng dị mộng. Nếu nói quan hệ vợ chồng thuận hòa có thể gọi là mẫu mực của xã hội thượng lưu, vậy thì cuộc hôn nhân của cha Chu và mẹ Chu liền có thể gọi là thần thoại rồi.

Cho nên đến giờ này, tất cả đàn ông đều hâm mộ cha Chu cưới được một người phụ nữ giỏi giang vừa tính cách vừa có năng lực giúp đỡ cho mình, còn tất cả phụ nữ đều ghen tị mẹ Chu có được một cuộc hôn nhân hoàn mỹ. Không còn ai châm biếm cha Chu bị vẻ đẹp làm mờ mắt nữa, bởi vì sự thực đã chứng minh rằng ông phát hiện ra báu vật, cũng không còn ai bất mãn việc mẹ Chu ‘chìm sẽ biến thành phượng hoàng’ nữa, bởi vì thực lực đã chứng minh được bà vốn chính là phượng hoàng.

“Bác Nghị, tình huống của mẹ và cậu năm nhà họ Hàn không giống nhau” Chu Bác Hạo nói, “Tuy bà ngoại và ông ngoại là người bình thường, nhưng cũng là gia đình trong sạch. Vả lại cho dù người xung quanh chúng ta coi thường nghệ sĩ đi nữa, thì đó dù sao cũng là công việc đàng hoàng, có rất nhiều người yêu thích và hâm mộ. Nói thật, mặc kệ thành tích tương lai của cậu năm nhà họ Hàn có lớn như thế nào thì nghề nghiệp của mẹ vĩnh viễn là vết sẹo của cậu ta, huống hồ anh thấy cậu ấy ngoan ngoãn lại biết nghe lời, cũng không giống như là người có thể làm việc lớn gì, em để cậu ấy dùng cái gì đi chặn miệng người ta lại chứ?”

[Tiểu Duyệt bởi vì nguyên nhân của mẹ đẻ mà thanh danh không tốt, em từng ngồi tù thanh danh cũng chẳng tốt được chỗ nào cơ mà, vừa vặn có thể hợp thành một đôi đấy]. Trong lòng Chu Bác Nghị nghĩ thế, bất quá mấy lời này anh cũng không có nói ra, sợ người nhà nghe thấy lại buồn và đau lòng, phá tan bầu không khí ấm áp hòa thuận lúc này.

Bà cụ Chu trầm ngâm rất lâu, cuối cùng cầm tay Chu Bác Nghị nói: “A Nghị à, cháu rất thích cậu bé nhà họ Hàn ư? Không cần lừa bà nội, nếu cuối cùng cháu không vui vẻ thì bà nội ở bên dưới sẽ càng buồn hơn nữa đó”.

“Mẹ! Mẹ nói cái gì vậy ạ!” Cha Chu cắt ngang lời của bà cụ, “Đừng nói mấy lời không may như vậy!”.

Chu Bác Nghị nghĩ nghĩ, nở ra một nụ cười, nghiêm túc nhìn vào ánh mắt của bà cụ Chu, nói: “Cháu là thực sự thích Hàn Duyệt ạ, Thực ra..” anh ngập ngừng một lát mới nói tiếp, “Thực ra cháu với Hàn Duyệt đã quen biết nhau một thời gian rồi”.

Những lời này lập tức dẫn đến ánh nhìn chăm chú của tất cả người trong nhà, bà cụ Chu quả thực vừa mừng vừa sợ, lập tức không nhẹ không nặng mà gõ lên đầu anh một cái, nói: “Yêu đương cũng không nói cho bà nội, nên đánh!”

Chu Bác Nghị để bà nội tùy ý gõ đầu mình, nói rõ ra: “Không phải như những gì bà nội nghĩ đâu. Bọn cháu quen nhau ở trên mạng vào khoảng đầu tháng bảy ấy, bọn cháu chỉ nói chuyện trên QQ mà thôi, trước ngày hôm nay bọn cháu cũng không có biết thân phận thực sự của đối phương nữa”.

14. Chương 14

Bà cụ Chu mỉm cười nghe anh nói xong rồi mới nói: “Đây là duyên số đấy, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng(*), nếu không thì tại sao bạn trên mạng của cháu lại cố tình là cậu ta chứ?” Sau đó yên tâm mà thở phào nhẹ nhõm nói, “Chẳng trách vừa gặp mặt đã thích, thì ra cũng đã tìm hiểu cả một đoạn thời gian rồi. Cháu đã nói vậy thì bà nội cũng yên tâm, nếu mình thực sự thích thì ở chung cho tốt đấy, đừng có đối xử lạnh nhạt với người ta quá”.

“Mẹ, con vẫn cảm thấy có chút không tốt lắm” cha Chu cau mày nói, “Mẹ của đứa bé kia...”

“A Nghị khó khăn lắm mới gặp được một người mà thằng bé thích, đối phương cũng thích thằng bé, người có duyên phận thế này cả đời có thể gặp được mấy lần chứ?” Bà cụ Chu lập tức trừng mắt cắt ngang lời nói của con trai, “Bằng không bọn bây muốn thằng bé kết hôn với ai hả? Tìm một đứa con cháu nhà giàu có tiếng tăm, cưới về đặt trong nhà để đẹp mặt à, sau đó đóng cửa lại rồi chịu sự xem thường và khinh rẻ của người ta sao?”

“Mẹ, mẹ đừng nói chắc chắn như vậy chứ?” Cha Chu nói bất đắc dĩ.

“Con thì ngược lại đồng ý với lời nói của mẹ” mẹ Chu nói, “Hôm nay anh cũng nhìn thấy mấy đứa trẻ kia rồi đó, gia cảnh tốt, nói khó nghe thì toàn là một kiểu lấy mắt chó khinh người cả, còn gia cảnh không tốt thì quá mức a dua, nhìn qua giả dối muốn chết, còn một số đứa đặc biệt tự kỷ ấy, cư nhiên dám dùng cái loại ánh mắt kia mà nhìn vào Bác Nghị, cho rằng Bác Nghị nhà chúng ta không tìm được đối tượng, chỉ có thể chọn bọn họ, nhìn là thấy tức rồi!”.

Mẹ Chu bắt đầu oán trách vài câu, mới nói tiếp: “Còn cậu nhóc Hàn Duyệt này, cái khác không nói, ít nhất thái độ là ngay thẳng. Những gì Bác Nghị nhà chúng ta trải qua hơi đặc biệt, người khác ít nhiều gì cũng

có chút thành kiến thôi. Chỉ có Hàn Duyệt, ý nghĩ xấu xa nào cũng đều không có, một đôi mắt to trong suốt chỉ biết nhìn chăm chăm vào Bác Nghị mê mẩn”.

Câu cuối cùng của mẹ Chu nửa thật nửa giả trêu ghẹo, càng làm bà cụ Chu bị chọc cho phải vui vẻ bật cười.

Cha Chu không chú ý tới lời nói đùa của mẹ Chu, nói nghiêm túc: “Chúng ta tổng cộng nói chuyện với cậu năm nhà họ Hàn không tới 5 phút, em đã bảo Bác Nghị mang cậu ta đi dạo loanh quanh rồi, chỉ có 5 phút đồng hồ, dù ánh mắt em có sắc bén hơn đi nữa cũng chưa chắc phân biệt được đứa nhỏ này tốt hay xấu đâu. Lỡ như cậu ta là một kẻ có lòng dạ sâu đậm, giả vờ thì sao nào? Vả lại, làm sao em biết được cậu ta không có lòng lợi dụng Bác Nghị chứ? Nhiều năm như vậy, khi nào thì Hàn Chí Thư từng mang đứa nhỏ này đi ra ngoài chứ? Có thể thấy được Hàn Duyệt sống ở nhà họ Hàn không được tốt lắm, muốn thừa dịp này để đổi đời cũng không phải không có khả năng mà”.

“Em nhìn người chính xác như thế nào cũng không phải anh không biết” mẹ Chu nói, “Muốn kiếm chút lợi ích thì đó là chắc chắn rồi, cuộc sống cũng đâu phải là tiểu thuyết tình yêu, chỗ nào có loại tình cảm trong sáng không chút vụ lợi nhiều đến vậy cơ chứ, chỗ khác nhau chẳng qua chỉ là muốn chiếm được bao nhiêu lợi ích và mức độ khác nhau mà thôi. Đứa út nhà họ Hàn chắc chắn có sự suy tính của riêng mình, nhưng cậu ta không có tham lam đến thế, điều này rất hiếm có đấy. Sau đó em cũng quan sát rất kỹ lại rồi, thái độ của đứa bé này đối với Bác Nghị rất là nghiêm túc, đáng về không giống như mấy đứa trẻ con nhà nghèo kia, cả mặt đầy toan tính, niềm nở hơn đi nữa cũng lộ ra vẻ lầy lệt thôi”.

Về mặt cha Chu không tán thành, vừa định phản bác thì mẹ Chu đã lập tức nói: “Lại nói thì đây là chuyện riêng của Bác Nghị, được hay không thì phải do con cái tự mình quyết định thôi. Anh để tự Bác Nghị nói xem ấn tượng của thằng bé về cậu út nhà họ Hàn là gì đã?”.

“Đứa nhỏ lớn có một chút như Bác Nghị thế này thì biết gì mà nói chứ!” Cha Chu nói không kiên nhẫn, “Nó gặp qua được mấy người? Ánh mắt còn rất non đó!”

“Năm đó khi mày quyết định yêu đương với Khởi Ninh thì tuổi còn nhỏ hơn so với Bác Nghị đấy, mẹ có nói gì hay không hả?” Bà cụ Chu không vui nói, “Một người tốt trăm bề đi nữa, nếu Tiểu Nghị không thích thì tốt đến thế có ý nghĩ gì cơ chứ?”

“Mẹ, con đây không phải lo thằng bé bị người ra lừa hay sao?” Cha Chu nói bất đắc dĩ.

“Vậy thì cũng không thể một gây đánh chết được” bà cụ Chu nói, “Trước tiên để cho hai đứa ở chung một thời gian đã, nếu cậu ta thật sự bụng dạ khó lường thì chắc chắn sẽ lộ ra dấu vết thôi, có hai vợ chồng bây và Tiểu Hạo chú ý thì có thể xảy ra chuyện lớn gì cơ chứ? Cho dù thực sự bị lừa thì cũng là một lần rèn luyện không phải sao?”

Cha Chu cau kính xoa hai bên trán: “Mẹ không nghĩ là xuất thân của cậu ta....”

“Phạm lỗi là mẹ cậu ta chứ không phải là cậu ta” bà cụ Chu trừng mắt nhìn cha Chu nói, “Trái lại có xuất thân tốt thì những người đó ra làm sao chứ. Không đối xử tốt với Tiểu Nghị thì thân phận của cha mẹ nó cao tới đâu có nghĩa lý gì đây? Mày đừng có lẫn lộn đầu đuôi như vậy”.

Cha Chu lặng im một hồi, nói: “Con hiểu rồi”.

Người một nhà lại ngồi nói chuyện với nhau vài câu, cho đến khi bà cụ Chu cảm thấy tinh thần có chút không tỉnh táo mới tan.

Chu Bác Nghị quay trở về phòng mình, mở máy tính lên, vừa mới đăng nhập vào QQ thì lập tức nhận được một tập tài liệu, là phân lưu trữ mà Hàn Duyệt gửi cho anh, còn có một cái tin nhắn [Ngủ ngon].

Nhìn file word vừa mới tải xuống, Chu Bác Nghị không khỏi nghĩ đến nụ hôn vội vàng trên má trước khi tiễn Hàn Duyệt lên xe, bất giác nở ra một nụ cười nhàn nhạt.

Giống như mẹ Chu, trên một mức nào đó Chu Bác Nghị cũng phóng đại cảm giác của anh đối với Hàn Duyệt và tiến triển giữa hai người. Hai người ở bên nhau trong thế giới thật còn chưa đến 5 tiếng, anh cũng không còn là cậu thiếu niên bốc đồng ở vào thời kỳ học-môn không ổn định, không khống chế được kia nữa. Nhưng mà anh quả thực rất có cảm tình với Hàn Duyệt.

Ba năm trước đây, khi Chu Bác Nghị vừa mới trải qua hai tháng trong tù, cái bầu nhiệt huyết sôi trào muốn bảo vệ người nhà kia đã bị hoàn cảnh tàn khốc của tù giam bảo mòn không còn thấy chút bóng dáng nào nữa, còn lại cũng chỉ là nỗi oán giận đối với sự đau khổ mà không phải mình nên chịu mà thôi. Chỉ là sau đó, Chu Bác Nghị mỗi ngày trốn ở trong phòng giam đọc tiểu thuyết đã tìm ra được bộ tiểu thuyết đầu tay - Ác bá đang viết của Hàn Duyệt.

Nhìn từ góc độ lý trí, bộ tiểu thuyết đầu tay của Hàn Duyệt thực ra là một bộ Tom Sue(*) lôi âm âm. Nhân vật chính có một đồng thân thích khác người, từ nhỏ đã bị các kiểu đối xử không công bằng và ngược đãi, rất khó khăn thi đậu đại học lại bị người nhà cưỡng ép lôi đi gánh tội thay cho em trai, dưới cái miệng ‘không thể nói lại’ được nên đành vào tù. Nhân vật chính dần dần thay đổi cái tính cách nhẫn nhục chịu đựng kia, lợi dụng người trong giới xã hội đen mà mình quen được trong tù, đầu tiên là tự thành lập ‘vương quốc’ của mình trong lao, sau khi ra tù lại cố gắng làm thành ông trùm xã hội đen, đem tất cả những người thân không bình thường và những người từng hại cậu ta đều tra tấn đến chết.

Nếu là trước kia, cái loại sảng văn mô-típ thăng cấp ảo tưởng này Chu Bác Nghị là một chữ cũng sẽ không muốn xem đâu. Nhưng mà những gì nhân vật chính gặp phải, nhất là cái việc gánh tội thay anh em bị vào tù này, bỗng nhiên khiến Chu Bác Nghị sinh ra sự đồng cảm, chính là cái loại đồng cảm đấy đã để anh kiên trì suốt nửa năm cho đến khi theo dõi xong bộ truyện.

Khi theo dõi đến tháng thứ ba, cảm xúc của Chu Bác Nghị thật ra đã bình tĩnh lại rồi, nhưng mà anh cũng không vì thế mà bỏ dở truyện. Tác giả hành văn xem như trôi chảy, lỗi duy nhất chính là nội dung rất bại não. Bất quá đọc nhiều hơn, Chu Bác Nghị không ngờ lại tìm ra được mấy phần hài hước và đáng yêu từ trong cái nội dung tởm ngây thơ kia. Rất nhiều nhân vật chính của các bộ truyện tưởng tượng trên mạng ít nhiều đều là hóa thân của chính tác giả, rất dễ hiểu, cậu tác giả tên Hàn Lưu Quân này chính là mong mình có thể giống nhân vật chính trong Ác bá có thể kêu mưa gọi gió-hoành hành ngang ngược như thế, đem tất cả những người từng ức hiếp mình giẫm nát ở dưới chân, nhưng có thể là bởi vì lý do còn nhỏ tuổi — tác giả từng lộ ra mình là học sinh trung học — nên cho dù muốn miêu tả nhân vật chính tâm địa ác độc tam quan bất chính, nhưng viết ra lại có hiệu quả như là một cậu trai trẻ ngạo kiều(*) đang cau kính xù lông vậy, mấy cảnh máu me bạo lực kia, miêu tả cứ như là phim hài dùng sức hơi lỗ vậy đó.

Bắt đầu từ khi đó, Chu Bác Nghị liền cảm thấy có chút hứng thú với cái cậu Hàn Lưu Quân kia, anh không chỉ theo dõi hết tất cả truyện Hàn Lưu Quân viết, mà còn chú ý sự tương tác giữa Hàn Lưu Quân và các độc giả khác nữa, bất quá anh vẫn luôn ‘lặn’ rất kỹ, chưa từng nhấn một tin hay cộng bất kỳ điểm nào cả, cũng không có trò chuyện bình luận gì trên diễn đàn độc giả hết.

Sau khi quan sát vài tháng, anh cho ra kết luận: người có thể viết ra cái loại tình tiết mềm nhũn nhẵn nhụi thế này, trong cuộc sống thật chắc chắn là một đứa trẻ ngoan ngoãn đáng yêu.

Có điều vào cái mùa hè sau khi Chu Bác Nghị ra tù, văn phong của Hàn Lưu Quân đã xảy ra sự thay đổi rất lớn. Sau khi bỏ dở hơn một tháng, tác giả giống như thay đổi một người khác vậy đó, văn phong đột nhiên trở nên nóng nảy và cương quyết lên, tiến triển của kịch tình đã thay đi cái điệu không lạnh không nóng trước đó, phong cách làm việc của các nhân vật cũng đột nhiên hướng về mục tiêu mạnh mẽ quyết đoán mà phát triển.

Chẳng lẽ chịu uất ức gì hay sao? Đây là suy nghĩ đầu tiên trong đầu của Chu Bác Nghị khi theo thói quen tra chương mới vào sáng sớm. Anh do dự hồi lâu mới để lại tin nhắn lần đầu tiên.

Sau khi trao đổi sâu hơn với Hàn Lưu Quân, anh nhận ra đối phương không có hiền lành ngoan ngoãn như anh đã tưởng, tính cách hẳn là mạnh mẽ và quyết đoán hơn một ít, giống như văn phong thay đổi của cậu ta vậy đó. Rất có thể là do những uất ức chịu đựng từ trong cuộc sống thật đã khiến cậu ta bị đả kích thành như thế, bất quá Chu Bác Nghị cũng không có ghét mà ngược lại càng yêu thích Hàn Lưu Quân hơn.

Thế nên nói, cảm tình của Chu Bác Nghị đối với Hàn Duyệt chính xác phải nói là đã bắt đầu tích lũy từ ba năm trước đây rồi.

Trong bữa tiệc, ngay khi chưa biết Hàn Duyệt chính là Hàn Lưu Quân, anh chỉ cảm thấy không vui và bất đắc dĩ đối với sự sắp xếp của mẹ mà thôi, nhưng sau khi anh biết được thân phận của Hàn Duyệt thì tất cả lập tức liền biến thành một nỗi vui mừng.

Nếu là cậu ấy, Chu Bác Nghị nghĩ, thì anh bằng lòng thử xem sao.

Kim đồng hồ dừng ở giữa 12 giờ và 1 giờ, bây giờ đã là rạng sáng ngày hôm sau bữa tiệc, Hàn Duyệt ngồi ở trước máy tính, ngón tay gõ bàn phím nhanh như bay, tâm tình tốt nên tốc độ đánh máy cũng nhanh lên rất nhiều. Cậu định nhanh chóng đem tất cả kịch tình còn lại đánh cho xong hết, tranh thủ thời gian bắt đầu lập kết cấu dàn ý cho bộ truyện tiếp theo, cậu đã hơi loáng thoáng có một cái sườn rồi.

Đột nhiên di động để ở bên cạnh rung lên vài cái, nhận được một cái tin nhắn. Hàn Duyệt đánh xong câu thoại này, mở tin nhắn ra thì phát hiện là Chu Bác Nghị nhắn đến.

“Mấy hôm nay có thời gian hay không? Anh nghĩ chúng ta cần phải đi ra ngoài dạo chơi một chút”.

Hàn Duyệt dùng ngón tay mở tin nhắn ra rồi lại trở ra ngoài, lặp lại mấy lần mới trả lời: “Được, em vẫn luôn rảnh rỗi, đi đâu anh quyết định đi”.

Tin nhắn này gửi xong rất nhanh đã nhận được trả lời: “Anh cứ tưởng em đã ngủ rồi. Hôm nay chúng ta có thể đi ra ngoài bàn bạc một chút. Đi ngủ sớm một chút đi, chiều anh đến đón em”.

Thế nên, đây là một lời mời hẹn hò đấy ư? Vẫn là cứng nhắc giống như vẻ mặt của anh vậy đó, không biết còn tưởng đâu là thông báo đi công tác hay họp nữa đấy.

Hàn Duyệt nghĩ vậy nhưng trên mặt lại hiện ra một nụ cười tươi.

=====

Giải nghĩa:

(*) Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng: có duyên thì xa vạn dặm cũng tìm thấy nhau, vô duyên thì có đứng trước mặt nhau cũng bỏ qua mắt.

(*) Tom Sue: truyện lấy nam nhân vật chính là một người cực kỳ “bá”, tài giỏi mọi mặt, may mắn bay vào tới tấp, trai(gái) theo ầm ầm hay là có nhiều mối quan hệ mập mờ.

(*) Ngạo kiều (tsundere): chỉ những người có tính cách thể hiện ra bên ngoài không giống như suy nghĩ trong lòng họ.

15. Chương 15

Sáng hôm sau, Chu Bác Nghị lại nhắn tin để xác nhận thời gian đến đón cậu. Hàn Duyệt báo cho người nhà họ Hàn chuyện hôm nay Chu Bác Nghị hẹn cậu ra ngoài, ngoài trừ Hàn Tư Mộng đảo mắt xem thường ra, thì ngay cả anh hai Hàn Tư Triết cũng nói câu “Chúc mừng tiến triển suông sẻ” với cậu.

Đối với cái chuyện yêu đương giống như đang làm nhiệm vụ này, Hàn Duyệt cảm thấy hình như mình không có sinh ra sự mong chờ và ngọt ngào như kiểu đứng ngồi không yên hay là lo được lo mất được miêu tả trong mấy tiểu thuyết tình yêu cho lắm, cảm xúc của cậu rất bình tĩnh, bất quá khi cậu ngồi đánh máy ở trước máy tính thì trong đầu lại trống rỗng, một câu mà cứ viết rồi xóa xóa rồi viết, tới cuối cùng chỉ có thể đẩy bàn phím ra nằm sấp lên bàn thờ dài.

Vẫn cứ căng thẳng thôi. Hàn Duyệt nghĩ. Mặc kệ đối tượng là ai đi nữa thì dù sao đến giờ cũng là lần đầu tiên hẹn hò. Cậu nghĩ thế liên không nhìn được mà đứng dậy mở tủ quần áo ra, bắt đầu lựa chọn đồ hôm nay mặc đi ra ngoài, một bên thì khinh bỉ bản thân giống như con gái lo sửa soạn vì người yêu ấy, còn một bên lại tự an ủi đó là phép lịch sự căn bản.

Hai giờ chiều, xe của Chu Bác Nghị đúng giờ chạy vào cổng lớn nhà họ Hàn. Hàn Duyệt đứng đón ở cửa, thấy Chu Bác Nghị mở cửa sau xe ra đi tới. Chu Bác Nghị không có tự mình lái xe mà là dẫn theo tài xế, đây cũng không phải là Chu Bác Nghị làm dáng đâu, mà là giấy phép lái xe của anh đã bị thu hồi và hủy bỏ rồi, hơn nữa không được thi lại, ra ngoài chỉ có thể kêu tài xế lái xe mà thôi.

“Chào buổi chiều” Chu Bác Nghị đứng ở trước mặt Hàn Duyệt, nhìn cậu nói.

“Chào buổi chiều” Hàn Duyệt nhin cười nói, “Tiếp theo có phải là nên bắt tay rồi nói chào mừng đã đến hay không đây?”.

Chu Bác Nghị bị chọc cười: “Anh cho rằng tay nắm tay càng hợp hơn một chút đấy”.

Vì thế bọn họ tay nắm tay đi vào nhà. Chu Bác Nghị chào hỏi người nhà họ Hàn đang chờ ở phòng khách lầu một, đưa quà tới, cha Hàn mẹ Hàn cũng tặng quà gặp mặt cho anh. Về mặt cha Hàn hiền hòa giống như một người cha bình thường vậy, trêu chọc con mình: “Tính tình Duyệt Duyệt không tốt lắm, Bác Nghị con nhường nhin nhiều một chút nhé”. Lại nói với Hàn Duyệt: “Bác Nghị vừa nhìn là biết tính tình tốt rồi, vừa rộng lượng vừa khoan dung, con đừng có được voi đòi tiên tức giận vô cớ bắt nạt người ta đấy, có biết hay không?”.

Hàn Tư Huy cũng chỉ trêu ghẹo quan hệ của hai người vài câu, làm ra bộ dạng của một người anh trai tốt cảnh cáo Chu Bác Nghị không được có lỗi với Hàn Duyệt. Chỉ có Hàn Tư Triết vẫn không có biểu cảm gì như trước, Hàn Tư Mộng thì ngồi ở bên cạnh bấm điện thoại.

Hàn Duyệt thấy người nhà họ Hàn ra vẻ thân thiết thì trong lòng chỉ cảm thấy buồn cười, nghe mẹ Hàn ăn nói nhỏ nhẹ kiểm vài chuyện thú vị về Hàn Duyệt khi còn nhỏ để khuấy động không khí thì càng thấy mất kiên nhẫn hơn.

Chẳng qua cậu cũng hiểu rằng, nếu người tới hôm nay không phải là Chu Bác Nghị mà là một người khác không hiểu rõ sự xích mích giữa Hàn Duyệt và người nhà, thì những gì người nhà họ Hàn biểu hiện ra bên ngoài thật ra là rất có lợi cho cậu đấy.

Dưới tình huống bình thường tất cả mọi người đều sẽ nghĩ rằng, một người được sinh ra trong một gia đình không hòa thuận thì không phải là một người thích hợp để kết hôn đâu, bởi vì người đó không biết cách nào để gây dựng một cuộc hôn nhân bình thường cả, mà một người không được cha mẹ và anh em thích thì càng là thế đó, bởi vì rất có thể là vấn đề chủ yếu của bản thân người đó khiến cho người đó không được người ta thích, tuy nhiên dù cho người đó vốn không có vấn đề gì đi nữa, nhưng mà hàng năm đều thiếu thốn sự yêu thương và chăm sóc của người thân, thì rất có thể sẽ tạo nên một sự tổn thương tâm lý nhất định cho người này, dẫn đến tính cách không được đầy đủ.

Cùng lúc đó, quan hệ tốt đẹp với người nhà cũng sẽ khiến đối phương không dám bởi vì người đó trợ trọi, mà ở khi cảm tình của hai người mất đi liền sinh ra sự xem thường, rồi dẫn đến làm ra những hành vi quá đáng được.

Chẳng qua trong lòng Hàn Duyệt hiểu rõ, người nhà họ Hàn đối xử thân thiết với cậu như thế ở trước mặt Chu Bác Nghị cũng không phải là suy nghĩ cho cậu, mà là suy nghĩ cho mặt mũi của mình đứng hơn, sợ truyền ra tai tiếng là khắc khe với con riêng đó thôi. Cho nên dù chuyện này không có hại gì với cậu, nhưng mà Hàn Duyệt vẫn không sinh ra được chút lòng biết ơn nào cả.

Hàn Duyệt rất bức mình đối với việc phải giả vờ là người một nhà thân thiết yêu thương lẫn nhau với người nhà họ Hàn, vẻ tươi cười trên mặt rất nhanh đã biết mất, không ngừng thay đổi dáng ngồi để trút sự bức dọc của mình ra. Chu Bác Nghị nhận ra được sự khác thường của cậu, trên mặt không có biểu hiện ra cái gì nhưng lại hơi siết chặt cánh tay đang nắm lấy Hàn Duyệt.

Sự sốt ruột của Hàn Duyệt toàn bộ đều viết lên mặt, chỉ thiếu nói thẳng ra nữa thôi. Mẹ Hàn đã sớm nhận ra liền biết điều mà dừng lại đúng lúc, đánh gãy cha Hàn đang kể rất hăng say về kinh nghiệm của bậc cha chú với Chu Bác Nghị, nói: “Được rồi, đừng làm lỡ buổi hẹn hò của thanh niên người ta nữa, mau để cho bọn trẻ đi chơi đi”. Lúc này mới cứu thoát Hàn Duyệt từ trong cái tình cảm giả tạo đó ra.

Ra khỏi cửa, khi đang định lên xe thì Chu Bác Nghị đột nhiên hỏi: “Em có muốn tự mình lái xe hay không? Anh biết em có bằng lái rồi. Anh có thể bảo tài xế đi về”.

Hàn Duyệt sững sốt một lát, nói: “Không cần đâu, tài xế đi rồi thì làm sao tới anh về nhà được”. Nói xong liền mở cửa xe ngồi vào trong.

Xe ô tô màu đen lặng lẽ chạy ra khỏi khu nhà ở sang trọng trên sườn núi của nhà họ Hàn, xuôi theo độ dốc mà chạy chậm về phía chân núi.

“Chúng ta đi làm gì đây?” Hàn Duyệt nhìn cảnh sắc ngoài cửa xe một hồi rồi quay đầu lại hỏi.

“Anh nghe nói là em bắt đầu từ 16 tuổi đã chơi đua xe à” Chu Bác Nghị nói, “Đi trường đua bên đường Kim Trần kia thấy được không? Anh bảo người ta đặt chỗ trước rồi”.

Hàn Duyệt lắc đầu theo phản xạ, sau đó mới nhận ra mình từ chối có hơi gượng gạo quá, lặng im một hồi mới nói rõ: “Hay là thôi vậy, thật ra em đã không còn thích chơi đua xe nữa rồi, cảm thấy rất nguy hiểm, không cần thiết vì chút kích thích này mà phải mất mạng đâu”.

“Em nói rất đúng” Chu Bác Nghị gật gật đầu.

Hàn Duyệt muốn nhìn ra được gì đó từ trên gương mặt gần như không có chút biểu cảm nào của anh, cuối cùng hơi chút thất vọng mà nói: “Xin lỗi”.

“Xin lỗi cái gì chứ?” Chu Bác Nghị khó hiểu mà nhìn vào cậu.

“Anh cố tình nghe ngóng sở thích của em, bỏ chuyện của mình qua rồi mang em đi ra ngoài chơi, em còn chọn ba lấy bốn không biết thông cảm nữa chứ” Hàn Duyệt nói, “Thật sự rất xin lỗi. Bất quá em thực sự không phải giả vờ rụt rè hay là tỏ tính tùy hứng đâu...”

Chu Bác Nghị lại nắm tay cậu, căn cậu nói tiếp: “Tuy không thành công làm cho em vui vẻ khiến anh cảm thấy có hơi thất vọng, nhưng mà em không thích và từ chối thẳng thừng còn làm anh vui hơn nhiều”.

Hàn Duyệt khó hiểu mà nhìn vào anh.

“Điều này nói lên em không xem anh như người ngoài đó” Chu Bác Nghị nói, “Chỉ có đối xử với người ngoài, chúng ta mới có thể khắc khe bản thân để lấy lòng đối phương mà thôi. Em bằng lòng từ chối anh, nói lên em xem anh như người một nhà rồi. Điều này khiến anh rất vui. Người nên nói cảm ơn hẳn là anh mới đúng”.

“Cảm ơn cái gì chứ...” được Chu Bác Nghị nghiêm túc nhìn chăm chú vào, Hàn Duyệt cảm thấy có hơi hổ thẹn, bởi vì cậu lắc đầu chỉ là hành động theo phản xạ, hoàn toàn là do di chứng của trận tai nạn giao thông chí mạng đời trước để lại thôi, cũng không ngờ là Chu Bác Nghị lại cho rằng như thế này đây. Cậu nói lấp lắp, “Em... em cũng không có nghĩ nhiều vậy đâu...”

Hai người lại rơi vào một khoảng im lặng, bầu không khí lại bắt đầu trở nên có chút dính đặc và kỳ quái hơn. Hàn Duyệt dùng một bàn tay chống cằm, nhìn từng gốc cây không ngừng lùi về sau ngoài cửa sổ, nhưng tất cả suy nghĩ vẫn ở lại trên bàn tay đang nắm với Chu Bác Nghị kia. Lúc này là lòng bàn tay giao nhau, lòng bàn tay cảm nhận được nhiệt độ của lòng bàn tay đối phương truyền tới, rất giống như là chân khí được truyền lại khi áp tay vào nhau trong tiểu thuyết kiếm hiệp vậy đó, lặp lại một vòng trong cơ thể, cuối cùng tích lũy từng chút một ở ngay trái tim.

Bầu không khí ở ghế sau kỳ lạ như thế, nhưng tài xế ngồi ở ghế lái lại dường như không cảm nhận được chút nào cả, mặt không chút thay đổi mà lái xe, không có phát ra một chút âm thanh nào, giống như chỉ là một đồng hồ không khí vậy.

Xe dần dần chạy từ vùng ngoại ô hoang vắng vào khu trung tâm thành phố, tài xế vẫn đóng giả không khí rất cuộc cũng mở miệng nói: “Hai cậu, chúng ta đi đâu đây ạ?”

Chu Bác Nghị thay đổi một tư thế khác, hoạt động đôi chân có hơi cứng ngắc của mình một chút, hỏi Hàn Duyệt: “Em có muốn đi chỗ nào hay không?”

Hàn Duyệt nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Không có”.

“Vậy bình thường em ra ngoài hay làm gì thế?”

“Dưới hoàn cảnh bình thường em không có ra ngoài” Hàn Duyệt nói, “Ra ngoài thì chắc chắn là có việc gì đó. Em thích ở trong phòng đánh chữ hơn. Đi chỗ nào anh muốn đi đi, em cũng không có ý kiến gì đâu. Chỉ là đừng bắt em lái xe đấy”. Hàn Duyệt lại thêm vào một câu ở cuối cùng.

“Anh nhớ rồi” Chu Bác Nghị mỉm cười nói.

“Anh bình thường thích làm gì vậy?” Hàn Duyệt hỏi.

“Chắc là xem tiểu thuyết ấy” Chu Bác Nghị nghĩ nghĩ, nói, “Lúc ban đầu anh còn là học sinh, thời gian sử dụng tự do khá ít, ngoài đi học ra thì thời gian rảnh đều dùng để chơi game hay đi dạo lung tung thôi, bây giờ chắc chắn không còn thích loại hoạt động này nữa rồi”. Nói xong, Chu Bác Nghị cười nhàn nhạt, “Sau này vào chỗ đó, mỗi ngày cũng chả có việc gì làm, lại không thể ra ngoài được, cũng chỉ có thể xem tiểu thuyết mà thôi”. Nói tới đây, khóe miệng của Chu Bác Nghị lại hơi hơi cong lên, “Chính là vào lúc đó xem được Ác bá của em viết, thực sự an ủi rất nhiều cho anh đấy”.

“Quá khen rồi...” Hàn Duyệt có chút không phản ứng kịp, nói ấp úng, “Không ngờ là...”

“Cho nên anh là độc giả trung thành của em đó” Chu Bác Nghị nhìn vào Hàn Duyệt nói. Hàn Duyệt nhìn khuôn mặt không có biểu cảm gì của anh, nhìn sao cũng không tài nào đoán được đây là lời nói thật hay chỉ là một câu nói đùa nữa. Nhưng mặc kệ bản chất thế nào đi nữa, đều khiến Hàn Duyệt không nhịn được mà nở ra một nụ cười tươi rạn rở, không có gì làm cho một tác giả vui sướng hơn so với sự tán thành và khen ngợi của độc giả cả.

“Ấy, nói nữa em cũng cảm thấy xấu hổ rồi đó” Hàn Duyệt dùng mu bàn tay che mặt lại, nói nửa thật nửa giả, “Vẫn là suy nghĩ đi đâu đi, chúng ta cũng không thể không ngừng đi lòng vòng trên đường lớn như vậy được”.

Chu Bác Nghị hơi hơi nhíu mày, cố gắng nghĩ học sinh trung học bây giờ thường thích làm những gì, đột nhiên ý tưởng lóe qua, nói: “Nếu như em không ngại anh có thể dẫn em đi tham quan công ty giải trí Tinh Hạo của mẹ anh. Nghệ sĩ của Tinh Hạo em có thích ai hay không? Nếu có thì không chừng có thể gặp được ở công ty đấy, chụp tấm ảnh hay ký tên vân vân...”

Nghệ sĩ em thích nhất vốn chính là anh đó! Đặc biệt là cơ bụng tám múi và eo tam giác của anh ấy! Trong lòng Hàn Duyệt nghĩ như vậy, miệng lại nói: “Được, vậy thì đi Tinh Hạo đi, em vẫn luôn tò mò trạng thái ở ngoài màn ảnh của mấy ngôi sao lớn này là gì đấy”.

Tòa cao ốc trụ sở chính của giải trí Tinh Hạo đứng sừng sững ở bên cạnh một ngã ba của khu vực trung tâm thương mại lớn, được bao quanh ở giữa một tòa cao ốc công ty bảo hiểm, một tòa cao ốc ngân hàng và hai tòa cao ốc văn phòng, bên ngoài cụm cao ốc này còn có một cái quảng trường chiếm diện tích đất không nhỏ, sát bên đường giao thông chính rất rộng lớn của thành phố.

Vấn đề bảo an ở chỗ này rất tốt, không có người ngoài có thể tùy tiện lẫn vào được, vả lại cái bầu không khí nghiêm trang khiến người ta không tự giác ngừng thở được sinh ra từ những thành phần trí thức ra vào nơi này, làm cho các fan hâm mộ cũng không dám tới gần mấy tòa cao ốc kia cho lắm, phần lớn đều tụ tập ở trên quảng trường mà mong ngóng nhìn chăm chăm vào mỗi một chiếc nhà xe di động ra vào, không có tạo thành vấn đề ùn tắc người ở cửa ra vào.

16. Chương 16

Xe của Chu Bác Nghị chạy thẳng vào bãi đỗ xe tầng hầm hai của Tinh Hạo mà không gặp chút cản trở nào. Chu Bác Nghị dẫn Hàn Duyệt vào thang máy, tài xế đi theo phía sau. Tầng hầm một là nơi sinh hoạt của thực tập sinh thuộc Tinh Hạo, thang máy sẽ không dừng lại mà trực tiếp chạy thẳng lên tầng một. Đến khi tới tầng một, lái xe liền rời khỏi thang máy đến quán cà phê ở tầng một để chờ Chu Bác Nghị sai việc.

Ngay sau đó, có ba cậu trai mặc âu phục thường màu trắng đi vào thang máy, dáng người vừa ốm vừa cao, có vẻ nhìn qua chưa quá 16-17 tuổi, nhưng gương mặt rất thanh tú, hoặc nói là xinh đẹp thì đúng hơn.

Hàn Duyệt khá hứng thú mà quan sát bọn họ, định đào trong bộ nhớ ra mấy người có chút quen mặt này rồi cuộc là thuộc nhóm nhạc nam nào.

Trong đó có một cậu trai mắt to phát hiện cậu đang quan sát mình, liền nở một nụ cười thân thiện ra nói: “Cậu là thực tập sinh mới đến năm nay à? Là thuộc bộ phận nào thế?”

“Tôi không phải thực tập sinh” Hàn Duyệt trả lời.

“Vậy cậu là....” Câu hỏi của cậu trai kia hỏi được một nửa thì ánh mắt liền liếc tới trên cánh tay đang nắm chung của hai người, câu hỏi lập tức liền dừng ngay ở đó, cậu trai lại liếc mắt quan sát Chu Bác Nghị một cái, cậu ta đã lẫn lộn ở giới giải trí một thời gian rồi nên lập tức nhận ra bộ quần áo thường trên người Chu Bác Nghị này có giá rất cao, thuộc loại hàng may riêng cao cấp không có nhãn hiệu, dưới hoàn cảnh bình thường thì chỉ có con cháu nhà giàu có, lắm tiền nhiều của mới có tư cách để mặc thôi. Với một chút suy nghĩ này, về mặt lại liếc về phía Hàn Duyệt của cậu ta liền hơi hơi lộ ra một ít xem thường.

Tuy cậu trai đó không nhận ra Chu Bác Nghị, nhưng điều này cũng không thể cản cậu ta nhận xét tình hình trước mắt, mặc kệ đối phương là ai thì cũng không phải là người cậu ta có thể đụng chạm đến nổi, cho dù mình có xem thường người bên cạnh đối phương hơn đi nữa thì cũng không nên đắc tội. Cậu trai lập tức kính cẩn đứng thẳng, rũ ánh mắt xuống, treo cái mặt nạ hiền lành lên, im lặng không nói tiếp nữa. Bọn họ đột nhiên im lặng lại, hai cậu trai khác đang chơi điện thoại liền tò mò ngẩng đầu lên, tuy không hiểu rõ chuyện đã xảy ra chuyện gì nhưng vẫn rút điện thoại về, nhìn chằm chằm vào mặt đất giống như bọn họ vậy.

Chu Bác Nghị đã nhìn quen mấy việc này rồi nên không thèm để ý nữa, nghiêng đầu khẽ hỏi Hàn Duyệt: “Em muốn đi xem tầng nào trước?”

Hàn Duyệt nói: “Em cũng không biết nữa. Anh quyết định đi”.

Chu Bác Nghị vừa ấn xuống tầng dưới vừa nói: “Thế anh sẽ dẫn em đi xem chỗ luyện tập của thực tập sinh vậy”.

Đang nói chuyện thì cửa thang máy lại mở ra. Lúc này người đi vào Hàn Duyệt có quen, là Mạc Tu Kiệt vừa mới lấy được danh hiệu ảnh đế ở giải thưởng Kim Kê năm ngoái. Anh ta vừa bước vào thì ba cậu trai đứng ở bên cạnh kia liền cúi chào thật thấp, nói: “Chào anh Mạc”.

Mạc Tu Kiệt gật đầu qua loa, tầm nhìn lại rơi vào trên người Chu Bác Nghị, về mặt nhìn qua có chút kinh ngạc, nói: “Cậu ba, cậu đến tìm Tổng giám đốc sao?”

Mạc Tu Kiệt vừa nói xong thì ba cậu trai chen ở góc thang máy liền khựng mắt một giây, lập tức lộ ra một vẻ mặt cực kỳ ngạc nhiên, sau đó lập tức khom người nói với Chu Bác Nghị: “Chào cậu ba”.

“Chào các cậu” Chu Bác Nghị đáp qua loa, lại trả lời câu hỏi vừa rồi của Mạc Tu Kiệt, “Hôm nay không phải tới tìm mẹ, chỉ là dẫn người đến đây tham quan thôi”.

Chu Bác Nghị giải thích xong liền nói với Hàn Duyệt: “Chắc em cũng biết rồi, đây là Mạc Tu Kiệt – một trong những nam diễn viên xuất sắc nhất dưới tay Tinh Hạo đấy. Mẹ anh rất xem trọng anh ấy đó”.

Chưa đợi Chu Bác Nghị giới thiệu Hàn Duyệt cho Mạc Tu Kiệt, Mạc Tu Kiệt đã lập tức nhíu mày nói: “Cậu ba, cậu cũng đừng học theo cậu con trai của Đồng sự Lưu chứ, Tinh Hạo là công ty giải trí chính quy, không phải ai cũng có thể tùy tiện vào được đâu”.

Nghe thấy cái câu chỉ trích chẳng hiểu ra làm sao này của anh ta, hai người Hàn Duyệt và Chu Bác Nghị đều sững sốt một cái, trong đầu Hàn Duyệt còn nghĩ: [Điều lệ vào cổng của Tinh Hạo cũng khá nghiêm đó, không phải công nhân viên thì không cho vào à], thì Chu Bác Nghị đã hiểu ra Mạc Tu Kiệt đang nói gì.

“Tiểu Duyệt không có ý định gia nhập giới giải trí, hôm nay chỉ là tới xem cho biết mà thôi” Chu Bác Nghị nói không chút cảm xúc, “Để tôi giới thiệu một chút, vị này chính là cậu năm nhà họ Hàn, Hàn Duyệt, ...” anh dừng một chút rồi nói “Vị hôn phu của tôi”.

Từ cuối cùng này vừa nói ra, mọi người trong thang máy đều ngây ngẩn cả người. Mạc Tu Kiệt tỉnh táo lại liền lập tức nhớ ra bữa tiệc tối hôm qua của nhà họ Chu, lập tức nói xin lỗi: “Cậu Hàn, xin lỗi, là tôi hiểu lầm rồi”. Ba cậu trai cũng lầm bầm nói câu chúc mừng với Chu Bác Nghị.

Hàn Duyệt còn chưa kịp nhìn thấy Chu Bác Nghị sẽ phản ứng ra sao thì thang máy đã chạy tới tầng bọn họ muốn ra. Chu Bác Nghị gật gật đầu với những người khác trong thang máy, dắt Hàn Duyệt đi ra ngoài.

Đợi sau khi cửa thang máy phía sau đóng lại lần nữa, thang máy bắt đầu từ từ chạy lên, Hàn Duyệt quơ cánh tay Chu Bác Nghị đang nắm lấy tay mình, chờ khi Chu Bác Nghị quay lại nhìn cậu, liền nói: “Cậu

ba Chu, khi nào thì em đã trở thành vị hôn phu của anh vậy? Em không nhớ là em từng đồng ý sẽ kết hôn với anh đấy”.

“Chúng ta sẽ kết hôn thôi” Chu Bác Nghị cười dễ dàng, dẫn Hàn Duyệt đi vào trước một cánh cửa chắn sáng.

Cánh cửa này đã đóng chặt, cần xoay thẻ và nhập dấu vân tay mới có thể mở cửa ra được. Chu Bác Nghị lấy một cái thẻ in dấu hiệu của công ty Tinh Hạo từ trong bóp ra kê sát lên máy xoay thẻ, lại để ngón tay cái của tay trái lên máy nhập vân tay ở bên cạnh máy xoay thẻ, sau ba tiếng ‘tích tích tích’ một dài hai ngắn thì cánh cửa liền cách một tiếng bật ra. Chu Bác Nghị kéo cửa ra, làm một cái động tác ‘mời’.

Trong cánh cửa là một cái hành lang hẹp dài tới tám, hai bên đều là phòng, chỉ có ánh đèn rất nhỏ phát từ bên trong khe hở của cửa phòng hai bên và cửa sổ thông gió nhỏ đóng chặt ra ngoài. Hàn Duyệt đi vào trên hành lang dài, cây đèn cảm ứng hồng ngoại trên trần nhà ‘tách’ một tiếng bật sáng, đem hành lang này chiếu sáng như ban ngày vậy.

Cánh cửa lại cách một tiếng đóng lại, Chu Bác Nghị đi tới bên cạnh Hàn Duyệt, nắm lấy tay cậu, dẫn cậu từ từ đi dọc theo hành lang.

Trên hành lang im lặng có hơi đáng sợ, có thể thấp thoáng nghe thấy các loại tiếng hát rất nhỏ truyền ra từ trong phòng của hai bên, hành lang trái lại càng có vẻ im lặng hơn.

“Khu này là phòng luyện thanh” Chu Bác Nghị giới thiệu, “Phần lớn thực tập sinh đều luyện giọng ở chỗ này, bất quá thỉnh thoảng có nghệ sĩ đã ra mắt nếu không giành được phòng luyện thanh ở tầng khác, cũng sẽ tới đây chen nhau với thực tập sinh đấy”.

Trên cửa chỗ này đều có một cái kính phẳng mỏng, có thể xuyên qua nó quan sát tình hình ở bên trong. Hàn Duyệt tò mò đứng ở trước một cánh cửa, một phòng luyện thanh lớn đồng thời bị ngăn thành mấy phòng nhỏ, Hàn Duyệt chỉ có thể nhìn thấy người thực tập sinh gần cửa nhất kia thôi, là một cô bé nhìn qua còn chưa tới 15 tuổi, tóc buộc chặt ở trên đầu, tập đi tập lại một đoạn âm cao.

Hàn Duyệt nhìn một hồi liền bị Chu Bác Nghị kéo đi tiếp về phía trước. Đi tới cuối hành lang thì quẹo phải, bước qua một cái hành lang khác.

“Khu này là phòng tập nhảy” Chu Bác Nghị nói, dắt Hàn Duyệt đứng ở cửa sau một phòng tập nhảy. Xuyên qua kính thủy tinh hẹp dài trên cửa có thể nhìn thấy đại khái khoảng 30 mét vuông bên trong phòng tập nhảy, có hơn mười cậu bé đang nhảy một đoạn dưới sự chỉ đạo của giáo viên, mỗi một lần nhảy xong giáo viên đều sẽ đi xuống chỉ vẽ cho cậu học trò làm sai động tác. Tuy giáo viên rất có trách nhiệm nhưng mà tính kiên nhẫn lại rất là kém, nếu như dạy hai lần còn chưa có học xong thì lập tức bắt đầu đánh mắng.

Hàn Duyệt không chịu nổi khi thấy cậu bé nhìn qua còn chưa tốt nghiệp tiểu học được bao lâu kia bị giáo viên đập một cú ngã xuống đất, quay đầu nhìn Chu Bác Nghị: “Đứa bé nhỏ như vậy, đánh bị thương thì làm sao giờ?”

Chu Bác Nghị nhìn vào cậu trai trước mặt, rõ ràng cũng là một đứa trẻ lại ra vẻ ‘cụ non’ mà gọi người ta là trẻ con này, trong lòng có hơi buồn cười, trả lời: “Giáo viên có chừng mực mà, sẽ không có chuyện gì đâu. Đãi ngộ của Tinh Hạo đối với thực tập sinh ở trong giới được xem như khá tốt, thực tập sinh muốn nổi bật thì chắc chắn phải chịu chút thiệt thòi rồi, nhưng mà không giống như những công ty khác không coi thực tập sinh là người đâu”.

Hàn Duyệt cũng hiểu được điểm này, liền gật gật đầu. Trong phòng, cậu bé bị đá ngã ra đất kia đã đứng dậy, giáo viên lại quay về phía trên bắt đầu dạy động tác mới, cậu bé lắc bả vai bị đập xuống đất do ban nãy ngã xuống một chút, rồi bắt đầu nghiêm túc học tiếp.

“Chịu được khổ mới có thể trở thành người tài giỏi” Hàn Duyệt thở dài, “Nhưng cho dù chịu khổ cũng chưa chắc có thể trở thành người tài được, cũng không biết những thực tập sinh cuối cùng cũng không thể ra mắt suông sẽ này có thể hồi hận hay không đây”.

Chu Bác Nghị vẫn dẫn Hàn Duyệt đi sâu vào bên trong, đi vào một cái hành lang khác. Cuối hành lang này có một cái cửa sổ cho nên sáng hơn rất nhiều so với mấy cái hành lang trước. Hai bên hành lang đều

là phòng học, nửa phần trên của cửa phòng học nơi này đều là bằng kính, càng dễ quan sát được tình hình bên trong phòng học hơn.

“Nơi đây là phòng dạy các tiết diễn xuất” Chu Bác Nghị nhỏ giọng giảng giải.

Không biết giáo viên đứng ở trên bục giảng phòng học đang nói gì, vừa chợt ngẩng đầu liền nhìn thấy Hàn Duyệt và Chu Bác Nghị đang ở cửa sau nhìn xem vui vẻ, lập tức đi từ trong phòng học ra ngoài.

Hàn Duyệt còn tưởng rằng ông ấy muốn đến đây quở trách bọn họ, không ngờ thầy giáo căn bản không thêm quan tâm đến cậu mà chỉ nhìn vào Chu Bác Nghị, mặt đầy tươi cười, giọng điệu ân cần mà nói: “Cậu ba, hôm nay cậu đến đây học à? Đừng có đứng ở bên ngoài chứ, mau vào đi nào!”

Sau đó mới nhìn đến Hàn Duyệt ở phía trước Chu Bác Nghị, ngập ngừng hỏi: “Người này là....”

“Thầy Trầm” Chu Bác Nghị gật đầu lễ phép, nhưng mà nhìn qua cũng không phải rất quan tâm đến đối phương cho lắm, “Hôm nay em không phải tới đi học, chỉ là dẫn người đến đây tham quan thôi. Người này là...”

“Tôi là bạn của anh ấy” Hàn Duyệt trả lời trước anh, cũng không muốn nói gì thêm với thầy Trầm này nên liền nói với Chu Bác Nghị, “Chúng ta đi chỗ khác thôi, đừng làm lỡ việc giảng dạy của giáo viên người ta”.

Chu Bác Nghị gật gật đầu, lại gật đầu với thầy Trầm xong thì nhanh chóng dắt Hàn Duyệt đi khỏi.

Hàn Duyệt tùy ý đi lòng vòng, cuối cùng đứng lại trước một vách tường dán đầy ảnh chụp, trên vách tường đều là ảnh của tất cả những người cuối cùng cũng được ra mắt suông sẻ trong số những thực tập sinh được tuyển từ lúc Tỉnh Hạo thành lập đến giờ. Hàn Duyệt nhìn thấy có ba cậu trai vừa rồi gặp ở trong thang máy, bọn họ là một nhóm nhạc nam vừa mới ra mắt đầu năm nay.

“Vừa nãy em nghe thấy ông thầy Trầm kia nói anh đi học” Hàn Duyệt biết rõ còn hỏi, “Anh muốn làm thực tập sinh ở Tỉnh Hạo à?”

“Đúng thế” Chu Bác Nghị nói, “Anh vốn đã muốn làm diễn viên rồi. Trường học ban đầu của anh đã đuổi anh đi, anh muốn làm nghệ sĩ cũng chỉ có thể đi vào con đường thực tập sinh này mà thôi”.

17. Chương 17

“Bất quá anh khác rất nhiều so với thực tập sinh được tuyển chọn chính thức của công ty” Chu Bác Nghị hơi ngập ngừng một hồi nhưng vẫn nói thêm, “Anh chỉ là vào học và nhận huấn luyện chung với bọn họ mà thôi. Mẹ anh đã sắp xếp người đại diện cho anh rồi, hơn nữa cũng đã lập ra kế hoạch phát triển trong mấy năm tới xong cả, bây giờ chỉ là luyện tập gấp một khoảng thời gian, củng cố và ôn tập một ít kiến thức cơ bản sau đó anh sẽ vừa học vừa quay phim đấy”.

“Vậy à” Hàn Duyệt gật đầu thấu hiểu, dùng gót chân sau để nghỉ cũng biết, làm con trai của chủ tịch lớn nhất Tỉnh Hạo thì làm sao Chu Bác Nghị có thể luyện tập giống như những thực tập sinh khác được chứ.

Những thực tập sinh được Tỉnh Hạo tuyển chọn này, phải trải qua hơn mấy năm luyện tập như trong địa ngục và cạnh tranh với mấy trăm người thực tập sinh ưu tú giống nhau, để chứng minh cho các bậc lãnh đạo của Tỉnh Hạo biết mình có tiềm năng hơn so với người khác, dù cho chỉ là một chút đi nữa, mới có thể giành được cơ hội ra mắt ít ỏi chẳng đáng bao nhiêu so với số lượng thực tập sinh rất lớn hàng năm. Nếu thành công, chỉ cần bản thân không mắc phải lỗi lớn gì thì chính là một con đường ngôi sao bằng phẳng. Còn thất bại, thì ý nghĩa là mấy năm cố gắng này đều như nước chảy về biển đông cả, tuổi xuân hoàn toàn phí hoài ở trong khu huấn luyện thực tập sinh chật hẹp khép kín này, còn không có tiền đồ bằng những người từng bước học tập rồi đi làm kia nữa.

Mà những cơ hội các thực tập sinh giành đến máu chảy đầu rơi kia, đối với Chu Bác Nghị mà nói lại là quá dễ dàng, tất cả các cơ hội đều đặt hết lên trên bàn anh, tùy ý anh lựa chọn, không cần giống như các thực tập sinh vì gian khổ tranh giành ra mắt mà tùy tiện cướp lấy tất cả các loại cơ hội có thể chạm tới, anh chỉ

cần dưới sự giúp đỡ của đội ngũ riêng và chọn lấy phần thích hợp nhất cho việc phát triển của anh là được rồi.

Cuộc sống vốn không công bằng, thể hiện đặc biệt rõ ra ở trong này.

Hàn Duyệt than thở trong lòng, lặng im không nói trong một lúc, nhưng không biết rằng sự im lặng của mình đã khiến cho Chu Bác Nghị bắt đầu lo lắng.

“Tiểu Duyệt...” Chu Bác Nghị ngập ngừng gọi tên cậu một tiếng, ngay khi Hàn Duyệt quay đầu nhìn anh, thì anh lại không biết phải nói gì.

“Sao thế?” Hàn Duyệt có chút khó hiểu mà vào nhìn anh.

Chu Bác Nghị nhấp môi, nói: “Anh đây xem như là một loại tiềm quy tắc nhỉ. Chẳng qua người ta có thể là giao dịch thể xác, còn anh lại là vì có một người mẹ tốt thôi”.

“Anh đang sợ em sẽ có suy nghĩ khác sao? Chỉ trích anh hay là xem thường anh đây?” Hàn Duyệt bật cười nói, bỗng nhiên lại cảm thấy người thanh niên vẫn có vẻ chín chắn và bình tĩnh ở trước mặt này cũng không có trưởng thành như mình vẫn tưởng như thế, sau khi anh nhận được càng nhiều cơ hội và sự chăm sóc hơn so với người khác cũng sẽ cảm thấy ngại và áy náy, còn có thể lo lắng cách nhìn của cậu với anh nữa chứ.

Hàn Duyệt cười kéo tay anh lại, để ở trước mặt quơ quơ: “Lại nói tiếp, quan hệ hiện nay của chúng mình chẳng phải một loại tiềm quy tắc không công bằng hay sao chứ?”

“Điều này không có giống nhau” Chu Bác Nghị cũng cười.

“Đó là trên thế giới vốn sẽ không có chuyện công bằng, anh và bọn họ vốn không phải là người ở cùng một bậc, khởi điểm khác nhau, ngay cả muốn có một hoàn cảnh hoặc điều kiện tương đối bình đẳng hay không cũng không có. Vả lại ở Tỉnh Hạo, bọn họ được cạnh tranh với những người cùng một bậc với mình đã xem như tương đối công bằng rồi”. Hàn Duyệt nói: “Lại nói, một người muốn thành công thì chỉ cơ hội không cũng chưa đủ đâu. Cơ hội nhiều nhất cũng chỉ để người ta thành công một nửa mà thôi, có người nắm lấy cơ hội trong tay còn có thể thất bại đấy, quan trọng nhất vẫn là năng lực. Anh nhìn 20 năm sau đó, có năng lực quả thật không nhất định sẽ thành công, nhưng mà thành công thì chắc chắn có năng lực, còn không có năng lực thì cho dù nổi tiếng một thời cũng chẳng qua là sự huy hoàng trong phút chốc mà thôi, rất nhanh sẽ vì không thể tiếp tục nổi nữa mà bị người ta thay thế”.

Nói xong những lời này, Hàn Duyệt giơ tay lên vỗ thật mạnh lên bả vai Chu Bác Nghị, làm ra một vẻ mặt nghiêm túc nói: “Cậu Chu, anh là loại người có năng lực này đấy, em tin vào anh đó nha~”

Chu Bác Nghị ngừng mắt nhìn sâu vào Hàn Duyệt, mỉm cười nói: “Cám ơn”.

Hai người lại đi đến tầng khác, ngoại trừ khâu Hành chính ra thì phần lớn những chỗ nghệ sĩ làm việc Chu Bác Nghị đều dẫn Hàn Duyệt đi xem qua cả. Hàn Duyệt nhìn thấy không ít những gương mặt quen thuộc, có bây giờ đã rất là nổi tiếng, có bây giờ vừa mới nổi lên nhưng mà tương lai sẽ là siêu sao quốc tế được vạn người chú ý. Tuy là Hàn Duyệt không mê ngôi sao, nhưng mà nhìn tới nhiều nhân vật siêu sao ‘trao xinh gái đẹp’ nổi tiếng tập trung lại như vậy vẫn là có chút kích động.

Hai người đang đi tới cửa phòng tập múa, nhìn thấy trong phòng tập múa có một loạt mười cô gái chưa quá 18-19 tuổi đang tập nhảy hot dance ở trước gương, rồi nhìn thấy một anh chàng trẻ tuổi chạy thẳng một mạch đi tới trước mặt hai người, còn chưa đứng vững đã hơi khom người chào Chu Bác Nghị, nói: “Cậu ba, Tổng giám đốc biết cậu tới đây nên kêu cậu dẫn cậu Hàn lên lầu tìm bà đấy”.

Hàn Duyệt đột nhiên có chút căng thẳng. Đêm qua cậu với mẹ Chu còn chưa nói được mấy câu nữa, trong mấy phút ngắn ngủi đó thái độ của mẹ Chu đối với cậu vẫn rất hiền lành. Nhưng mà cậu biết đây cũng không phải là gương mặt thật của mẹ Chu đâu, đời trước cậu từng gặp qua mẹ Chu ở một trận làm ăn, cũng là nụ cười hiền hòa kia nhưng lại có thể làm nên một trời huyết vũ tình phong, đem đối phương giết đến không còn một manh giáp đấy. (*)

Dường như Chu Bác Nghị cảm nhận được sự căng thẳng của Hàn Duyệt, siết chặt tay mình để an ủi, dắt cậu đi vào thang máy theo người thanh niên trẻ kia, đi thẳng đến tầng 56 cao nhất.

Đến trước cửa văn phòng của mẹ Chu, Trần Cẩm gõ cửa thông báo trước, anh ta vừa gõ một cái đã nghe thấy mẹ Chu giương giọng nói: “Bác Nghị, vào nhanh lên nào”.

Khi Hàn Duyệt đi theo sau Chu Bác Nghị vào trong văn phòng thì nhìn thấy có một người đứng trước bàn làm việc của mẹ Chu, mặt mẹ Chu đầy tươi cười đứng dậy, vòng qua bàn làm việc ôm lấy đầu của Chu Bác Nghị hôn lên mặt anh một cái thật vang, sau đó quay đầu nhìn người nọ, vẻ tươi cười trên mặt biến mất không còn chút nào cả: “Cậu đi ra ngoài trước đi, có thời gian thì mang bọn họ đi gặp các đàn anh, để cho bọn họ học được hậu quả của việc cậy tài lên mặt là gì. Biết viết mấy bài hát mà thôi, cái đuôi đã muốn hát lên trời hay sao, Tinh Hạo không thiếu nhất chính là loại người có chút tài nghệ này đâu đấy”.

“Dạ” người đàn ông khom người với mẹ Chu, lại gật gật đầu chào Chu Bác Nghị và Hàn Duyệt xong liền rời khỏi phòng.

Chờ khi trong phòng chỉ còn có ba người bọn họ thì mẹ Chu rất thân thiết mà nắm lấy tay Hàn Duyệt, dẫn cậu ngồi xuống sofa ở văn phòng, nói: “Dì nghe Bác Nghị nói cháu thích đua xe nên tưởng đâu hai đứa đi trường đua rồi chứ, không ngờ sẽ tới đây đó. Cảm thấy Tinh Hạo thế nào? Có nghệ sĩ yêu thích nào hay không, dì kêu người đó lại đây trò chuyện với cháu”. Không đợi Hàn Duyệt trả lời đã nói tiếp, “Có muốn quay phim thử hay không? Trong tay dì còn có mấy bộ phim truyền hình và điện ảnh chưa có vai phụ đấy, nếu muốn thì có thể đi thử xem, đừng sợ làm lỡ việc”.

Hàn Duyệt quay đầu lại nhìn Chu Bác Nghị xong mới cười nói: “Cám ơn dì, vậy chờ khi Bác Nghị quay phim truyền hình thì dì cho cháu một vai nhỏ để trải nghiệm thử công việc của Bác Nghị đi ạ, chỉ cần dì không chê cháu không biết diễn gây phiền cho tổ phim của dì là được rồi”.

“Bác Nghị nói hết với cháu rồi à” mẹ Chu nói, vẻ mặt càng vui vẻ hơn, “Điều đó không hề gì, không biết diễn cũng không sao, đến lúc đó để cho Bác Nghị dạy cháu”.

Bọn họ lại ngồi thêm một chút trong văn phòng của mẹ Chu, mẹ Chu vòng vo gài vài cái bẫy dụ lời nói của Hàn Duyệt, để thử thái độ và tình cảm của cậu đối với Chu Bác Nghị cùng với quá trình hai người quen nhau, trực tiếp đem Hàn Duyệt gài đến mồ hôi lạnh đầy người, chỉ có thể may mắn là mình quả thật không có ý đồ xấu gì lớn với Chu Bác Nghị và nhà họ Chu. Ngay từ lúc đầu Chu Bác Nghị chỉ là ngồi bên cạnh lắng nghe, cuối cùng thấy Hàn Duyệt thật sự có chút không đỡ nổi nữa liền lên tiếng nói giúp Hàn Duyệt vài câu.

Mẹ Chu lập tức nói trách móc: “Nhanh như vậy đã lo nói chuyện giúp người ta rồi, đợi kết hôn thì còn ra sao nữa đây”. Miệng thì nói mấy lời oán trách nhưng vẻ mặt lại càng vui vẻ hơn.

Hàn Duyệt cảm thấy mặt có chút nóng, cậu và Chu Bác Nghị quyết định thử quen nhau một khoảng thời gian còn chưa đến 24 tiếng nữa, nhưng mẹ Chu và Chu Bác Nghị đều tỏ ra cứ như là bọn họ sẽ lập tức kết hôn vậy đó, tuy là cậu rất muốn rời khỏi nhà họ Hàn ngay lập tức, nhưng mà tiến triển ‘thần tốc’ như thế vẫn khiến cậu cảm thấy có chút chịu không nổi á.

“Mẹ” Chu Bác Nghị nói bất đắc dĩ, “Mẹ đừng có chọc Tiểu Duyệt nữa”.

“Ai chà, con lớn không cần mẹ nữa rồi” mẹ Chu thở dài khoa trương, đứng dậy nói, “Mẹ sẽ không làm phiền buổi hẹn hò của thanh niên hai đứa, nên không giữ hai đứa lại nữa”.

Chu Bác Nghị cũng dắt Hàn Duyệt đứng dậy, nói: “Vậy con dẫn Hàn Duyệt ra ngoài đây. Buổi tối con không về ăn cơm đâu”.

“Đặt nhà hàng xong chưa thế?” mẹ Chu hỏi, “Đừng quên hoa hồng và nến đó, tốt nhất có thêm đàn vi-ô-lông nữa nhé”.

Bước chân đang chuẩn bị bước ra của Chu Bác Nghị khựng lại một cái, mới nói: “Con biết rồi”.

“Con cứ thoải mái dẫn Tiểu Duyệt đi chơi đi, mẹ sẽ sắp xếp cho con, con cứ yên tâm đi nhé” mẹ Chu chậm chậm trở lại ngồi trên ghế xoay phía sau bàn làm việc rồi cười nói.

“..... Cám ơn mẹ” Chu Bác Nghị nói xong liền dắt Hàn Duyệt nhanh chóng rời khỏi văn phòng của mẹ Chu.

Mẹ Chu cười ha ha nhìn con trai dắt cậu năm nhà họ Hàn hốt hoảng bỏ chạy. Đến khi cửa văn phòng đóng lại, sau khi qua thêm vài phút thì mới bấm điện thoại trên bàn một cái, nói: “Cậu vào đây một chút”.

Giây sau, người thanh niên trẻ vừa rồi dẫn Chu Bác Nghị lên đi vào trong văn phòng, kính cẩn cúi chào mẹ Chu, nói: “Tổng giám đốc”.

Mẹ Chu rút một tờ giấy từ trên bàn ra, viết nhanh mấy chữ lên trên giấy rồi ném cho người thanh niên trẻ, nói: “Buổi tối Bác Nghị muốn dẫn cậu năm nhà họ Hàn đến chỗ này ăn tối, bây giờ cậu đi đặt 999 bông hồng, trang trí lại nhà ăn một chút rồi mời một dàn nhạc hòa tấu bốn người trong nhà nữa”.

“Tôi hiểu rồi” người thanh niên trẻ khẽ nói, lại khom người lần nữa.

“Còn nữa” mẹ Chu dựa lưng vào ghế ngồi, tay trái nghịch hoa văn trang trí được tạo thành bằng vàng 18k và bạc nguyên chất xen kẽ trên cây bút máy Tibaldi, trên gương mặt ‘thiếu phụ’ xinh đẹp bảo dưỡng tốt đến mức giống như còn chưa đến 40 tuổi không có chút biểu cảm nào, “Nhớ kỹ thứ gì nên lấp thì lấp cho đầy đủ, tôi muốn biết buổi tối bọn họ nói những gì”.

“Dạ” người thanh niên trẻ khom người thật thấp, kính cẩn nói, “Sẽ không để cho Tổng giám đốc thất vọng đâu ạ”.

Chú giải:

(*) Ở đây dịch ra là mẹ Chu chèn ép đối phương tới không còn đường lui nữa, mình thấy để hán viết hay hơn.

18. Chương 18

Mẹ Chu lại xem vài phần tài liệu kế hoạch ở văn phòng, tìm vài người đại diện và quản lí ngành đến văn phòng báo cáo công việc cho bà. Đến thời gian tan tầm bà cũng không đi mà gọi điện thoại cho cha Chu là mình không về ăn cơm chiều, lại kêu trợ lý đi mua bữa tối cho mình xong thì buông tài liệu trong tay xuống, tựa vào trên lưng ghế xoay, xuyên qua cửa kính chạm đất trên tầng 56 của cao ốc Tinh Hạo mà nhìn về phía chân trời chỉ còn một đường màu xanh sẫm bên cạnh thành phố, màu đỏ rực của trời chiều đang lặn lẽ chảy lên ở nơi đó.

Qua nửa tiếng, cửa phòng bị gõ nhẹ, không đợi mẹ Chu ra hiệu người ở bên ngoài đã bưng bàn ăn đặt đầy thức ăn đẩy cửa vào, cũng không phải là người trợ lý mà vừa rồi mẹ Chu sai đi mua thức ăn mà là người thanh niên trẻ ban nãy đi sắp xếp nơi hẹn họ cho con trai nhỏ của mẹ Chu.

“Thế nào rồi?” mẹ Chu từ từ xoay ghế lại, nhìn vào người trợ lý đang sắp đồ ăn cho mình ở trước bàn.

“Đều đã sắp xếp xong cả rồi ạ” người thanh niên trẻ khẽ nói, “Quản lí nói thời gian mà cậu ba đặt là 7 giờ tối, bây giờ còn khoảng nửa tiếng nữa ạ”.

“Tốt lắm” mẹ Chu gật đầu hài lòng, “Cậu đi ra ngoài trước đi, tôi có việc sẽ kêu cậu”.

Trợ lý đem khăn ăn xếp thành hình bông hoa đặt ở bên cạnh bàn ăn, cúi chào một cái mới rời khỏi phòng.

Văn phòng lại quay về yên lặng, mẹ Chu lại ngẩn người với cửa sổ một lát nữa rồi mới cầm lấy đĩa lên. Ăn mấy miếng, cảm thấy mùi vị không ngon liền bỏ đĩa xuống, lại xem tài liệu thêm một hồi, đợi đến khi sắp 7 giờ thì mở chương trình nghe trộm trên máy tính ra, đeo tai nghe vào, thả lỏng cơ thể, tựa lưng vào ghế ngồi rồi chờ sự xuất hiện của con trai và cậu út nhà họ Hàn.

Cho đến khi 7 giờ 10 phút Chu Bác Nghị mới dẫn Hàn Duyệt đi vào nhà hàng. Sau một trận tạp âm của bàn ghế và chén đĩa thì mẹ Chu mới nghe thấy tiếng nói chuyện của Hàn Duyệt: “Hoa hồng đẹp lắm, cảm ơn anh đã tốn công sức đến thế”.

Tạm dừng một hồi Chu Bác Nghị mới giải thích rõ: “..... Không phải anh chuẩn bị đâu. Anh nghĩ có lẽ là mẹ anh đấy”.

“..... để dì phải tốn công rồi, cảm ơn dì giúp em, nói là em rất thích nhé”.

Giọng của bồi bàn truyền tới, rất nhanh tiếng nhạc du dương của tứ hòa tấu đã nhẹ nhàng vang lên.

“Dì suy nghĩ thật là chu đáo” giọng của Hàn Duyệt nghe ra có dẫn theo ý cười.

“Em thích là được rồi” giọng của Chu Bác Nghị dẫn theo chút bất đắc dĩ, “Xin lỗi, anh đã nghĩ việc hẹn hò đơn giản quá, nếu không có mẹ thì nhất định sẽ chiêu đãi em không tốt rồi. Sau này anh sẽ cố gắng suy nghĩ thật chu đáo”.

“Không cần phải phiền phức như vậy đâu” Hàn Duyệt nói, “Em cũng không phải con gái mà để ý mấy chuyện nhỏ nhặt này. Lại nói, cho dù là em chuẩn bị bữa tối hẹn hò đi nữa cũng sẽ không chuẩn bị hoàn hảo giống dì thế này được. Em thật sự cho rằng người tới là tốt lắm rồi, quan trọng là ở chỗ anh và em, chứ không phải là hoa hồng với âm nhạc”.

Mẹ Chu không nhin được mà cười, cảm thấy Hàn Duyệt coi như hiểu chuyện nên ấn tượng trong lòng không khỏi lại tốt hơn một ít.

Lúc này bà lần đầu tiên nghe lên con trai hẹn hò, bà vốn cũng không thêm làm cái việc này nhưng mà đứa con Bác Nghị này khiến cho bà không yên tâm. Tuy đêm qua bà đã tỏ rõ sự hài lòng và yêu thích của mình đối với Hàn Duyệt, nhưng điều này cũng không nói lên bà có thể hoàn toàn chân chính yên tâm để cậu và con trai mình hẹn hò được. Quan tâm sẽ bị rồi, bà cũng lo lắng mình phạm phải sai lầm, xem một người bụng đầy âm mưu như một đứa trẻ ngoan không có ý đồ gì lớn và bằng lòng xây đắp tình cảm dang hoàng với Bác Nghị đấy chứ.

Ở trong mắt mẹ Chu, đứa con nhỏ của mình vừa ngây thơ lại rất dễ bị dụ dỗ. Hai mươi năm trước kia, dưới sự bảo bọc của người nhà nên vẫn không lo không nghĩ mà làm một đứa ăn chơi trác táng, ba năm sau đó lại khép kín ở bên trong lao tù tối tăm, chưa từng tiếp xúc với người bình thường trong xã hội, nếu đối phương thật sự là một kẻ tiểu nhân khôn khéo lắm mưu nhiều kế, lợi dụng cơ hội hai người ở bên nhau mà ‘câu dính’ đứa con chưa hiểu chuyện đời của bà còn không phải là chuyện sớm muộn hay sao chứ? Cho nên chung quy vẫn cần một người làm mẹ như bà trông chừng thôi, bà có thể bị vẻ ngoài lương thiện được ‘bao bọc hoàn hảo’ kia lừa qua một lần, nhưng mà tuyệt đối sẽ không bị lừa lần thứ hai lần thứ ba đâu!

Nội dung cuộc trò chuyện trong bữa tối của hai chàng trai trẻ thực ra rất là buồn tẻ, nhưng mẹ Chu vẫn cực kỳ kiên nhẫn nghe xong hết hai tiếng đồng hồ, cho đến khi hai người ăn cơm xong, Chu Bác Nghị quyết định đưa Hàn Duyệt về nhà, hai người rời khỏi bàn ăn, nhân viên bắt đầu dọn bàn thì mẹ Chu mới gỡ tai nghe xuống, tắt máy tính rồi đón xe quay về nhà họ Chu.

Sau khi mẹ Chu về đến nhà, lại qua thêm một giờ thì Chu Bác Nghị mới về tới nhà. Mẹ Chu vội vàng xuống lầu chặn Chu Bác Nghị đang định trở về phòng lại, dắt tay anh ngồi lên sofa, về mặt tò mò hỏi: “Hôm nay ở bên cậu út nhà họ Hàn như thế nào? Sau đó các con đi đâu thế? Chơi những gì vậy?”

Đối với người mẹ đang dạt dào hứng thú thế này, dù Chu Bác Nghị cảm thấy ngại nhưng rốt cuộc vẫn điều chỉnh lại cảm xúc một chút rồi đem hành trình buổi chiều sau đó đều khai ra hết, cuối cùng nói: “Hoa hồng đẹp lắm ạ, nhạc nghe cũng rất hay, Tiểu Duyệt rất thích, bảo con cảm ơn mẹ thay em ấy đấy”.

“Đây là việc mẹ nên làm thôi mà” mẹ Chu cười híp mắt, “Con cảm thấy cậu bé Tiểu Duyệt này thế nào? Ở chung có vui vẻ hay không? Có đề tài chung hay không thể?”

“Em ấy rất tốt, bọn con ở bên nhau rất vui vẻ”. Chu Bác Nghị gật gật đầu, “Cũng có đề tài chung nữa nên nói chuyện cũng khá tốt ạ”.

Mẹ Chu ghen một đồng lời nói không thể nói ra trong bụng, nhin rồi nhin, cuối cùng chỉ có thể hôn hai phát thật vang lên trên mặt con trai, còn đem mái tóc anh đặc biệt sửa soạn cho buổi hẹn hò hôm nay xoa rồi tung rồi nói: “Ở chung vui vẻ là được rồi. Nếu không thích thì đừng có miễn cưỡng bản thân, thích thì phải nắm trong tay thật chặt đấy, mẹ không có mong muốn gì khác, chỉ mong con có thể sống thật vui vẻ và hạnh phúc là được”.

“Biết rồi ạ, cảm ơn mẹ” Chu Bác Nghị cũng hôn lên hai bên má mẹ xong thì đứng lên trở về phòng của mình.

Mẹ Chu ngồi ở trên sô pha, nhìn thấy bóng lưng của con trai biến mất ngay góc thang lầu, thở dài, lại ngồi yên một hồi rồi mới lên lầu trở về phòng mình.

Cha Chu đã nằm lên giường, đang xem một phần tài liệu dưới cây đèn đầu giường, thấy mẹ Chu đi vào liền tháo cái kính viễn thị xuống, cười nói: “Nghe nói hôm nay em nghe lén mấy lời thì thầm khi hẹn hò của thanh niên người ta đó à? Thật không biết ngượng ngùng gì cả”.

Mẹ Chu biết việc mình làm không thể giấu nổi chồng nên cũng không cảm thấy tức giận gì, cười xốc chăn giữ nhiệt lên rồi nằm vào, tựa vào trên đầu giường, thở một hơi thật dài, nói: “Nếu hai chàng trai trẻ thực sự nói mấy lời làm cho người ta ngượng ngùng thì đó xem như thú vị rồi”.

“Sao” cha Chu cảm thấy hứng thú mà khép tài liệu lại, tháo kính mắt xuống đặt lên trên tủ đầu giường nhìn vào mẹ Chu, “Bác Nghị yêu đương sẽ không nói mấy lời ngon ngọt với người trong lòng hay sao chứ? Hôn môi một cái, nói mấy lời ân ái này kia ấy?”

“Ông già mất nét nhà anh, trong đầu nghĩ những gì vậy chứ?” mẹ Chu liếc xéo ông một cái, “Ngẫm lại cũng biết là không thể nào rồi, tuy đứa nhỏ này trước kia rất phá phách, nhưng trên chuyện này thì trước giờ da mặt lại rất mỏng, lại chưa từng yêu đương nữa chứ, mà khi nên yêu đương thì lại dễ mất mấy năm đẹp nhất kia ở cái nơi như thế”. Nói xong lại nhắc tới chuyện đau lòng, mẹ Chu mím chặt môi, chuyển mắt nhìn qua chỗ khác.

“Là anh và Bác Hạo có lỗi với thằng bé, về sau nhất định sẽ dốc sức bù đắp lại cho nó”. Cha Chu nhỏ giọng nói an ủi, ôm bả vai của vợ rồi nói sang chuyện khác, “Em nghe hết hai tiếng mà không nghe được tin gì có ích hay sao?”

Mẹ Chu cũng không dây dưa ở vấn đề này nữa, sờ lên khóe mắt, nở một nụ cười ra rồi nói tiếp: “Thật ra cũng có chút thu hoạch đấy, em đã biết được thì ra Bác Nghị rốt cuộc là làm sao quen được Tiểu Duyệt ở trên mạng”.

“Quen sao thế?” Thấy mẹ Chu nhận lấy ‘bậc thang’ cha Chu liền vội vàng truy hỏi.

“Anh cũng biết Bác Nghị thích xem tiểu thuyết mạng mà đúng không”. Mặt mẹ Chu hớn hở nói, “Không ngờ đời lại trùng hợp đến như thế, cậu út nhà họ Hàn này bắt đầu viết tiểu thuyết trên mạng từ ba năm trước, Bác Nghị đúng lúc chính là độc giả của cậu ta đó. Bác Nghị theo dõi liên tãi của cậu ta hết ba năm, lại tham gia vào diễn đàn độc giả của Tiểu Duyệt trên QQ nữa, hai người lúc này mới biết nhau đấy. Chả trách, em nói Bác Nghị cũng không giống như là mẫu người giàu tình cảm sẽ yêu từ cái nhìn đầu tiên đâu, thì sao chỉ mấy mươi phút ngắn ngủi đã yêu cậu năm nhà họ Hàn ngay được, thì ra hai người còn có một chuyện cũ như thế này đây”.

“Nếu trước đó cái gì cũng chưa hiểu rõ vậy mà hôm qua em còn nói giúp cho Hàn Duyệt nữa à” cha Chu hừ một tiếng.

“Quả thật ngày hôm qua có rất nhiều chuyện em cũng chưa hiểu rõ, nhưng mà cậu út nhà họ Hàn không có ý đồ xấu gì với Bác Nghị, Bác Nghị cũng quả thật có cảm tình với người ta, điều này em vẫn nhìn ra được mà”. Mẹ Chu trừng mắt liếc chồng một cái, “Có một số việc không cần thiết phải làm cho quá rõ đâu, làm cho rõ hết cuối cùng không được như ý muốn thì cũng như không thôi, cũng có một số việc không thể qua loa được. Ở trên vấn đề này, đàn ông các anh chỉ biết nắm lấy những phần bên ngoài không cần làm rõ này thôi hà”.

“Vâng vâng vâng, bà xã đại nhân là sáng suốt nhất, xem vấn đề rõ ràng nhất đó ạ” cha Chu làm dáng vẻ chịu thua, xoay hông một cái rồi nói, “Nghỉ ngơi sớm một chút đi, đừng để ngày mai đầu óc không tỉnh táo rồi cuối cùng để con trai phát hiện em đã làm chuyện tốt gì đấy”.

Lại nói đến Hàn Duyệt bên này vừa về đến nhà. Sau khi ăn tối xong, vì lý do ban đêm gió thổi cảm thấy rất dễ chịu và hai người lại ăn hơi no nên đã đi dạo trên đường một hồi, khi về tới nhà thì đã 11 giờ, những người trong nhà họ Hàn lúc này đều ở trong phòng mình chuẩn bị đi ngủ cả. Hàn Duyệt nhẹ nhàng lên lầu nhưng lại đụng phải Hàn Tư Mộng vừa mới ra khỏi phòng trên hành lang.

“Chà, cứ nhiên không ngủ lại bên ngoài ha” Hàn Tư Mộng sững sốt một chút, lập tức giọng cái vẻ mặt chanh chua lên, “Ấy, không đúng, có một số việc không cần cả đêm cũng có thể làm mà, dù sao cũng có..” cô ta tính toán trong bụng, “Dù sao cũng có khoảng hơn 8 tiếng cơ mà. Cố lên nha Duyệt Duyệt, nên học tập nhiều thứ mới mẻ một ít, phục vụ cậu ba nhà họ Chu cho tốt, tranh thủ kéo dài thời gian hứng thú của anh ta với mày thêm một chút mới không có vẻ đáng thương cho lắm, có phải không nào?”

Sắc mặt Hàn Duyệt không thay đổi, cười nói: “Cám ơn chị tư, người không có kinh nghiệm giống em thế này thì sau khi kết hôn nhất định sẽ xin chị tư chỉ bảo thật nhiều đấy, chị tư trải qua lần lượt không biết bao nhiêu lần, kinh nghiệm phong phú, chắc chắn biết cách phục vụ đàn ông ha, tới lúc đó chị tư đừng giữ riêng là được rồi”.

Nói xong Hàn Duyệt cũng không chờ Hàn Tư Mộng đáp trả mà nhanh chóng trở về tới phòng mình, nắm cửa khóa trái lại, cũng không thay quần áo mà ném ba lô xong liền nằm úp sấp lên trên chăn, nhin thở cả buổi mới một bên há miệng thở phì phò nhớ tới chuyện vừa rồi xảy ra ở trước cổng nhà họ Hàn, một bên thì cười he he.

Cũng không biết là mình lấy dũng khí từ chỗ nào nữa, ngay khi Chu Bác Nghị nói ngủ ngon với cậu xong đang chuẩn bị đưa mắt nhìn cậu vào nhà thì Hàn Duyệt đột nhiên nhẩy ra một câu: “Bình thường khi tình tiết phim diễn tới đoạn này hình như đều phải hôn môi ấy”.

19. Chương 19

Vừa nói xong những lời này Hàn Duyệt liền hối hận ngay, đặc biệt là khi nhìn thấy ánh mắt hơi trợn to của Chu Bác Nghị, cậu hận không thể đem mấy lời vừa rồi nói ra nhét trở lại trong họng.

“A ha, ha ha ha” Hàn Duyệt cười ha ha khô khan, “Cái này.. em nói giỡn thôi à. Cám ơn anh đã đưa em về, ngủ ngon ha!”

Nói xong, cậu liền xoay người muốn vọt vào cổng để thoát khỏi cái giây phút xấu hổ này, thì lại bị Chu Bác Nghị chặn ngang kéo cổ tay lại.

Đêm tháng tám cuối hè, trong bầu không khí ẩm thấp im lặng chỉ còn lại có tiếng kêu của mấy con côn trùng nhỏ núp trong bụi rậm mà thôi. Đèn đường của khu phố nép vào bên dưới nhánh cây, ngọn đèn từ trên xuống dưới dẫn theo bóng tầng cây dày đặc, đem cả con đường đều chiếu rọi đến mờ mờ.

Hàn Duyệt không biết mọi thứ bắt đầu như thế nào nữa, cậu chỉ biết là ánh đèn mờ mờ của ngọn đèn đường rọi xuống từ trên đỉnh đầu của Chu Bác Nghị, hắt ra một mảng quang sáng mềm mại ở trên mái tóc và hai bên má anh, làm mờ đi cái gương mặt đẹp trai kia. Hàn Duyệt ngẩng đầu, híp mắt cố gắng muốn nhìn rõ vẻ mặt của người thanh niên cao lớn trước mắt này. Mà khuôn mặt kia, cho dù ở ngay giây phút mờ ảo như thế này, cũng hút lấy tất cả đầu óc của Hàn Duyệt mất rồi.

Hàn Duyệt một bên hét lên trong lòng không được bị ‘nam sắc’ quyến rũ, còn một bên thì vẫn cứng ngắc không nhúc nhích mà tùy ý đối phương từ từ kề sát xuống, và dường như ở ngay giây tiếp theo, bốn cánh môi liền nhẹ nhàng dán vào nhau, trao đổi sự ướt át và nhiệt độ của nhau.

Hơi thở rối loạn phà vào giữa cánh mũi đang khẽ áp sát của hai người, cái tay vốn giữ lấy Hàn Duyệt kia không biết từ lúc nào đã ôm lấy eo của cậu, còn cánh tay nắm chặt dây túi sách của Hàn Duyệt đã ở ngay lúc chủ nhân không biết mà vịn lên bả vai của người thanh niên kia rồi.

Hai người giống như học sinh tiểu học vậy đó, môi chỉ là lặng lẽ áp vào nhau, sự tiếp xúc này đối với hai người chưa từng hôn môi mà nói là đã đủ lắm rồi. Nhưng mà dần dần, Chu Bác Nghị cảm thấy có một sự bức rút ‘vẫn chưa đủ’, có khát vọng muốn được tiếp xúc sâu hơn nữa, kêu gào bảo anh phá vỡ sự ảm áp giống như một cụm bông được lặng lẽ ép lại cùng nhau ở trước mắt này.

Không cần dạy cũng biết, anh hơi dịch chuyển góc độ của môi một chút, ngậm lấy môi dưới của Hàn Duyệt, giống như ăn kẹo vậy, bắt đầu mút lên. Thân thể của Hàn Duyệt ở giữa vòng tay của Chu Bác Nghị bỗng chốc cứng đờ, nhưng cậu rất nhanh đã phản ứng lại, học động tác của Chu Bác Nghị, ngậm lấy môi trên của đối phương, lập tức bắt đầu đáp trả.

Nụ hôn thuần khiết giống như học sinh tiểu học này dần dần bắt đầu trở nên kịch liệt hơn, Hàn Duyệt cảm thấy cánh tay đang vịn vai đối phương của mình đang run rẩy, còn cánh tay đối phương đang ôm sau lưng cậu cũng bởi do sợ căng thẳng mà dùng sức quá mạnh, nên chỉ dám nắm lấy quần áo của cậu mà thôi.

Đôi môi đau đớn, nhưng lại không khiến người ta thấy chán ghét, trái tim giống như bị chú mèo con vươn móng vuốt nhỏ mà khê cào một phát vậy, chút đau đớn giống như đùa giỡn kia trái lại khiến người ta càng muốn tìm ra nó rồi ôm vào lòng hôn một cái hơn.

Ngay khi Chu Bác Nghị định đem lưỡi dút vào miệng của Hàn Duyệt, đầu lưỡi lướt qua lợi của cậu, khê đánh vào khớp hàm của cậu thì Hàn Duyệt bị cơn kích thích bất chợt này khiến cả người run lên, dùng sức đẩy Chu Bác Nghị ra theo phản xạ.

Hai người đều thở hổn hển nhìn vào đối phương. Hàn Duyệt cảm thấy chân của mình đều mềm nhũn cả, Chu Bác Nghị vẫn như trước không có biểu cảm gì nhiều cho lắm, nhưng mà hai mắt sáng rực đã thể hiện rõ trong lòng anh cũng không có bình tĩnh giống như vẻ mặt của anh đâu.

“Xin lỗi” Chu Bác Nghị sợ Hàn Duyệt chạy đi nên vội vàng nắm lấy tay cậu nói, “Là anh lỗ mãng”.

Hàn Duyệt cúi đầu, cố gắng hít thở sâu, đem toàn bộ cảm xúc đang cuộn cuộn trong lòng đều đè nén xuống, mới ngẩng đầu mỉm cười nói: “Nói xin lỗi cái gì chứ, anh cũng đâu có làm gì sai đâu mà, chỉ là em bị giật mình thôi”.

Hai người tay nắm tay đứng lặng im tại chỗ, cho đến khi có một chiếc xe khác không biết là xe ai từ từ lướt qua bên cạnh bọn họ, thì Chu Bác Nghị mới nói: “Em nên quay về nghỉ ngơi rồi”.

Hàn Duyệt gật gù: “Đã khuya rồi đấy, kêu lái xe chạy chậm một chút, đi đường cẩn thận nhé”.

“Ngủ ngon”

“Ngủ ngon”

Không ai buông tay ra trước, hai tay cứ nắm lấy như thế. Không biết lại qua thêm bao lâu thì cuối cùng Hàn Duyệt khê bật cười lên, buông tay Chu Bác Nghị ra trước, nói: “Em đi vào đây”.

Nói xong cậu mở cánh cửa nhỏ bên hông cổng ra, chạy thẳng một mạch vọt lên bậc thang trước cửa nhà, lấy chìa khóa ra mở cửa, vừa định bước vào thì nhìn lại thấy Chu Bác Nghị vẫn còn đứng ở tại chỗ, thấy cậu quay đầu lại liền giơ tay lên hươ hươ. Hàn Duyệt cũng vẫy vẫy tay, bước nhanh vào cửa.

Hàn Duyệt ôm chăn cười ngốc nghếch lắng nghe thật kỹ âm thanh ngoài cửa sổ, sau khi có một trận động cơ ô tô khởi động gần như nghe không rõ, âm thanh lốp xe nghiêng lên mặt đường càng lúc càng xa, cho đến khi hoàn toàn không nghe thấy nữa. Ngoài cửa sổ lại quay về yên lặng, Hàn Duyệt từ từ từ trên giường đứng dậy, ngồi lên trên cửa sổ, nhìn thấy chiếc xe bốn bánh màu đen chạy dưới ánh đèn màu cam trên đường quốc lộ, sau khi quẹo một cái thì biến mất tăm.

Dòng máu đang không thể khống chế được mà lao nhanh trong mạch máu, tế bào não sục sôi phân bố dopamine ra, cảm giác hưng phấn lần lượt theo tế bào thần kinh mỏng manh mà lấp lại chuyển khắp toàn thân. Tuy đã nửa đêm nhưng Hàn Duyệt vẫn không cảm thấy có chút buồn ngủ nào, không có một nơi nào bị tắc nghẽn dù là rất nhỏ đi nữa, mạch suy nghĩ giống như cơn gió lốc thổi thẳng một mạch qua rồi biến mất trên thảo nguyên vậy.

Hàn Duyệt lại ngồi ở cửa sổ một lúc rồi mới thay đồ đi rửa mặt, rửa mặt xong thì nằm lên giường, vẫn không có cảm giác mệt mỏi hay buồn ngủ nào như trước. Cậu nhắm mắt lại đếm cừu, đếm rồi lại đếm, cừu liền biến thành gương mặt của Chu Bác Nghị, trên môi giống như lại một lần nữa cảm nhận được cái cảm giác bị dùng sức liếm mút và sự ấm nóng kia. Hàn Duyệt rên lên một tiếng, đem mặt vùi vào trong gối đầu, sau một hồi lâu thì quyết định dậy đánh chữ.

Bộ Thành ma này hiện nay Hàn Duyệt đang lưu giữ 150 nghìn chữ trong tay, tình tiết còn lại cũng chỉ là cái kết cục khoảng mấy mươi nghìn chữ thôi, trong lúc nghỉ hè cả ngày đều không có việc gì, nếu toàn bộ đều dùng để sáng tác thì mất khoảng 2-3 ngày là có thể kết thúc, hướng chỉ dần ý của tình tiết kết cục đã viết xong cả nên Hàn Duyệt cũng không có sốt ruột cho lắm.

Lúc này Hàn Duyệt muốn viết một bộ mới. Cậu tạo một file mới, lại lấy một quyển sổ nhỏ từ trong cái túi hôm nay mang theo ra ngoài ra, lật ra một tờ bên trong, sau đó đem tên file đổi thành Giang sơn như trong sổ viết.

Đây là nội dung chính của cuộc nói chuyện hôm nay khi cậu và Chu Bác Nghị ở ngay trên tòa cao ốc nhà hàng ngắm cảnh cao nhất trên thành phố, hưởng thụ bữa tối với hoa hồng và âm nhạc tứ hợp tấu dưới ánh nến á. Khi cậu nói tới việc mình định viết bộ mới, thì Chu Bác Nghị cảm thấy rất hứng thú mà bắt đầu hỏi cậu về thiết lập và dần ý của truyện, ngay sau khi biết cậu chỉ có một cái ý tưởng mơ hồ thì lập tức gia nhập vào thảo luận biên soạn dần ý.

Suốt cả bữa tối, bất kể là thức ăn ngon hay là góc nhìn của cảnh đêm thành phố B cách trên cao 300 mét ngoài cửa sổ đều không phải là trọng điểm chú ý của bọn họ. Cái bàn ăn nhỏ vì để chấp nối quan hệ của tình nhân mà cố ý chế tạo cho có thể khiến đầu gối hai người chạm vào nhau, vừa vặn để cho hai người trao đổi về dần ý hơn. Sau khi kết thúc một bữa tối hai giờ đồng hồ, dần ý sơ bộ đã viết xong rồi, còn dần ý chi tiết của nửa phần đầu cũng quyết định khá đầy đủ hết.

Hàn Duyệt một bên đánh dần ý được ghi trong sổ vào word, một bên cảm thấy trong lòng có chút buồn cười. Cho rằng chắc sẽ không có cặp đôi nào hẹn hò buồn tẻ giống như họ nữa đâu, một chút không khí mập mờ cũng chả có, thật sự là phụ lòng hoa hồng và tứ hợp tấu của mẹ Chu ghê.

Ngay trong khoảng thời gian nghỉ hè còn lại, Chu Bác Nghị rất có quy luật mà cách một ngày lại hẹn cậu ra ngoài một lần. nhưng hai người đều không phải là những người thích đi dạo phố, danh lam thắng cảnh và Lâm viên Hoàng Gia ở thành phố B trước kia đều tự đi qua cả rồi, không có gì mới mẻ cả. bởi vậy nội dung của buổi hẹn hò hai người chỉ vắt hết óc để suy nghĩ vào lúc ban đầu mà thôi, đến cuối cùng thì địa điểm hẹn hò cũng chỉ còn lại: phòng ngủ của Hàn Duyệt, phòng ngủ của Chu Bác Nghị, hoặc là quán cà phê sang trọng nào đó. Hai người đều mang theo máy tính, một người đánh chữ còn một người thì đọc sách về diễn xuất, cứ im lặng mà ai làm việc nấy như thế. Mấy giờ sau, nếu một mỗi thì tập trung ở trên sơ pha xem phim điện ảnh hay phim truyền hình trong máy tính của Chu Bác Nghị, Chu Bác Nghị học tập diễn xuất của diễn viên trong các tác phẩm điện ảnh và truyền hình này, Hàn Duyệt thì xem tình tiết. Hai người không nói với nhau được bao nhiêu nhưng mà không khí lại ấm áp đến kỳ lạ, khiến người ta cảm thấy yên tâm và thoải mái.

Hôn môi trở thành việc thiết yếu vào mỗi lần tạm biệt. Trải qua một thời gian rèn luyện, trình độ kỹ thuật hôn của hai người đã từ học sinh tiểu học nhanh chóng tăng lên thành trình độ của người trưởng thành. Trên vấn đề hôn môi này, sự nhiệt tình của Chu Bác Nghị còn nhiều hơn so với Hàn Duyệt đã nghĩ nữa, tuy là mỗi khi hôn môi Chu Bác Nghị đều không có hành động hay biểu cảm gì đặc biệt cả, nhưng mà đôi tai đỏ bừng và ánh mắt sáng rực đến đáng sợ đã để lộ ra suy nghĩ thật trong lòng anh.

Anh không có kỹ thuật đặc biệt gì, nhưng mỗi lần hôn môi đều cực kỳ dùng sức và đầy nhiệt tình. Nhưng chỉ có cách hôn môi đơn giản lại hơi chút thô bạo như thế mà mỗi một lần đều làm cho đầu óc Hàn Duyệt trống rỗng, cả người như mềm nhũn hết cả, cuối cùng chỉ có thể dựa vào trên người Chu Bác Nghị tùy người ta đòi hỏi.

Đợi đến khi khai giảng vào tháng 9, Chu Bác Nghị và Hàn Duyệt đã ở bên nhau một tháng, hiển nhiên cũng đã trở thành một đôi yêu nhau chính thức, tuy rằng việc bên nhau của hai người thiếu đi sự ngọt ngào phát ngấy như phần lớn cặp đôi khác, nhưng vẫn đầy đủ áp áp và thân mật như trước, còn hơn cả người yêu mà như là hai vợ chồng già đã làm bạn bên nhau nhiều năm rồi ấy.

Người hai gia đình thấy mối quan hệ của bọn họ tiến triển thuận lợi hiển nhiên là rất vui vẻ, đương nhiên người nhà họ Hàn nghĩ tới chính là sự phát triển và hợp tác đạt được sau khi hai gia đình Hàn-Chu đám hỏi xong, còn người nhà họ Chu suy nghĩ lại là hạnh phúc của Chu Bác Nghị. Nhìn thấy Chu Bác Nghị từ sau khi ra tù vẫn luôn lặng im ít lời, sau khi cùng Hàn Duyệt bên nhau thì càng ngày càng trở nên có sức sống hơn, không người nào trong nhà họ Chu không vui vẻ cả, tuy là chung quy không có trở lại đáng về hoạt

bất giống như trước khi vào tù, nhưng có cảm giác và sức sống hơn, không giống như trước đó, luôn có bộ dáng chán chường không có hứng thú gì với mọi thứ.

Học sinh mới của B đại báo danh vào giữa tháng 9, Hàn Duyệt bắt đầu sắp xếp hành lý chuẩn bị dời vào ở trong ký túc xá. Tuy là đều ở bên trong thành phố B, nhưng nhà họ Hàn ở ngoại ô phía đông nam thành phố B, B đại lại ở vùng ngoại ô phía tây bắc thành phố B, từ nhà họ Hàn tới B đại chỉ lái xe thôi cũng đã mất hết nửa tiếng, đó vẫn là khi tình hình giao thông thông thuận đấy, nếu tính luôn cả kẹt xe vào giờ cao điểm sáng và chiều thì không biết còn phải tốn mấy giờ ở trên đường nữa, vả lại sáng sớm Hàn Duyệt bình thường đều có tiết, hơn nữa bản thân Hàn Duyệt cũng không muốn lại ở trong nhà họ Hàn nữa nên liền quyết định trọ lại ở trường.

Hàn Duyệt không ở lại nhà, bất kể là bản thân Hàn Duyệt hay là người nhà họ Hàn đều thở phào nhẹ nhõm một hơi. Nhưng mà mẹ Chu lại không tán thành ý kiến trọ lại trường của Hàn Duyệt.

20. Chương 20

Ngay khi Hàn Duyệt lại đến nhà họ Chu làm khách lần nữa, mẹ Chu nắm lấy tay Hàn Duyệt tận tình khuyên răn: “Bốn người chen nhau ở trong một căn phòng nhỏ xíu, làm gì cũng không tiện, tắm rửa còn phải đến nhà tắm ở bên ngoài nữa”. Đây là mẹ Chu chê bai sau khi đi xem qua trước tòa nhà ký túc xá của sinh viên mới ở B đại, “Một tầng chỉ có mỗi một cái máy giặt, quần áo của ai cũng để bên trong giặt cả, ai biết người trước đó giặt thứ gì ở bên trong chứ. Đồ ăn trong căn tin nhìn qua liền hết muốn ăn rồi, cũng không biết có làm sạch sẽ hay không, bất quá khẳng định là không có chút dinh dưỡng nào đâu”.

Hàn Duyệt nghe mẹ Chu xoi mói chê bai hoàn cảnh của trường học, chỉ cảm thấy trái tim giống như được ngâm trong nước ấm vậy đó, thoải mái đến mức khiến người ra muốn khóc lên. Hàn Duyệt nghĩ nếu như mẹ của mình còn sống thì phỏng chừng cũng giống như mẹ Chu lúc này, chê bai điều kiện trong trường, sợ con mình chịu thiệt chịu khổ.

“Tiểu Duyệt, cháu thấy như vậy được không?” mẹ Chu đang chê bai điều kiện ăn ở của trường học thì đột nhiên nở ra một nụ cười sáng lạn, nói, “Đúng lúc bây giờ cháu sắp khai giảng, còn Bác Nghị cũng bắt đầu luyện tập rồi. Thời khóa biểu luyện tập của thực tập sinh sắp xếp khá kín đấy, sau buổi cơm chiều cũng thường xuyên có buổi tập, Bác Nghị nó hẳn là không thể ở trong ký túc xá của thực tập sinh đâu, nhưng nếu mỗi ngày về nhà cũng rất mệt. Vừa lúc B đại cách Tỉnh Hạo cũng không xa lắm, đi định mua một căn chung cư ở giữa hai chỗ đó, hai đứa sẽ ở nơi đấy, dì lại mượn một người làm công và nữ đầu bếp quét dọn vệ sinh và nấu cơm cho cháu, như vậy vừa không làm lỡ việc đi học và tập luyện của hai đứa, mà vấn đề sinh hoạt cũng có người chăm lo dì cũng thấy yên tâm hơn. Cháu thấy sao nào?”.

“Như thế thực sự rất lãng phí...” Ngay từ đầu Hàn Duyệt đã bị sự tiêu pha của mẹ Chu làm giật mình một chút rồi, Chu Bác Nghị chỉ là tập mấy tháng thôi thì sẽ lập tức đi quay phim mà, khi đó có thể về nhà ở, hoàn toàn không cần thiết phải mua nhà đâu á. Giây sau Hàn Duyệt mới phản ứng lại được, nếu đi vào đó ở với Chu Bác Nghị thì đây không phải liền tương đương với... sống chung ư?

Một từ này vừa nhảy lên Hàn Duyệt liền cảm thấy trái tim mình đập mạnh một phát. Cậu không nhìn được mà liếc Chu Bác Nghị đang ngồi bên cạnh một cái, tuy mặt đối phương vẫn không có chút thay đổi nào như trước, giống như không có nghĩ gì tới đề nghị của mẹ Chu vậy, nhưng mà mắt Hàn Duyệt đã sắc bén nhận ra cái lỗ tai ẩn bên trong tóc của anh đã bắt đầu đỏ lên, còn cái tay đặt trên đầu gối cũng lặng lẽ nắm lấy quần. Phát hiện này khiến Hàn Duyệt còn căng thẳng hơn nữa.

“Ừm, như vậy không tốt lắm đâu dì” Hàn Duyệt khê từ chối, “Điều kiện của trường cũng không tệ đến thế, vả lại ở ký túc xá cũng tương đối có lợi cho việc xây dựng mối quan hệ giữa bạn bè với nhau...”

“Đừng ngại chứ, cũng không phải cho hai đứa ở chung một phòng mà” mẹ Chu không chút nề mặt mà vạch trần cái lý do đường hoàng của Hàn Duyệt, “Dì cũng tin tưởng hai đứa trước khi kết hôn sẽ không làm việc gì không nên làm đâu. Vả lại dì cũng chỉ là nghĩ cho hai đứa mà thôi. Tiểu Duyệt cháu thấy đó, nếu như

cháu trọ lại ở trường, cháu phải đi học, học kỳ đầu tiên của năm nhất thường sẽ không để cháu thoải mái lắm đâu đấy, thời gian rảnh chắc chắn không bao nhiêu cả, Bác Nghị cũng phải tập luyện nên thời gian càng ít hơn nữa, đến lúc đó hai đứa mấy ngày cũng chưa chắc gặp được một lần, chỉ gọi điện thoại vậy thì tình cảm làm sao bền vững được đây?”.

“Ồ chung một chỗ thì sẽ không như thế, mỗi ngày ba bữa ít nhất có hai bữa là ăn cùng nhau, buổi tối còn có thể ngồi trò chuyện với nhau, xem phim này kia vân vân... Tình cảm là phải dựa vào thời gian và ở bên cạnh nhau để bồi đắp, mặt cũng không thấy thì làm sao yêu đương được chứ?”.

“Mẹ” Chu Bác Nghị rót cuộc cũng mở miệng, nhưng chỉ là kêu mẹ Chu một tiếng chứ không nói thêm gì nữa cả, cũng không biết anh có bằng lòng đối với đề nghị của mẹ Chu hay là không nữa.

Hàn Duyệt bị mấy lời thẳng thừng của mẹ Chu làm cho hai má đỏ lên. Tuy cảm thấy có chút xấu hổ nhưng mà cậu vẫn rất tán thành với đề nghị của mẹ Chu. Tình cảm là thứ dễ vỡ không chịu nổi thử thách nhất, cậu và Chu Bác Nghị vừa mới từ giai đoạn có cảm tình với nhau phát triển tới giai đoạn thích nhau thôi, tuy là quá trình này thuận lợi tới mức khiến người ta khó có thể ngờ tới, nhưng mà cũng không đại biểu sau này cũng có thể thuận lợi không có chút trục trặc nào như thế được, muốn giữ vững sự thuận lợi này thì phải cần dùng nhiều thời gian bên nhau để cẩn thận bồi đắp mới được. Dù cho cậu tin vào con người của Chu Bác Nghị, nhưng mà cậu vẫn mong cho dù là đám cưới có mục đích đi nữa, thì cuộc sống sau khi kết hôn cũng không chỉ được duy trì dựa vào nhân phẩm và lòng trách nhiệm của Chu Bác Nghị thôi đâu, mà là tình cảm giống như vợ chồng bình thường vậy đó.

Nghĩ thế, một ý nghĩ liền đột nhiên nhảy vào trong đầu của Hàn Duyệt, cậu cúi đầu lặng im suy nghĩ một hồi, ngập ngừng mấy lần cuối cùng vẫn cả gan ngẩng đầu nói: “Dì, cháu cho rằng dì nói rất đúng ạ, bất quá... bất quá cháu vừa mới nhớ ra, mẹ... mẹ cháu ~ chính là mẹ ruột của cháu ấy ~ bà để lại cho cháu.. ưm... một căn nhà khoảng 200 mét vuông bên khu Tú Giang Viên kia, vật dụng này kia đều có đủ cả, chỉ là rất lâu rồi không có người ở mà thôi. Hoàn cảnh ở Tú Giang Viên trong ký ức của cháu cũng không tệ lắm đâu ạ, vị trí địa lý này kia cũng khá thích hợp...”

Nói xong rồi Hàn Duyệt liền ngượng ngùng im miệng lại, trên mặt miễn cưỡng mang vẻ tươi cười, lo lắng mà quan sát vẻ mặt của mẹ Chu, nhưng từ đầu đến cuối đều không có dời tầm nhìn của mình đi mà vẫn nhìn vào đôi mắt của mẹ Chu.

Tuy là đề nghị này chỉ là ý nghĩ nhất thời, nhưng mà Hàn Duyệt cũng không có hối hận. Nghề nghiệp của mẹ ruột cậu là vết sẹo mà cậu không thể nào tránh khỏi được, không thể thay đổi, nếu cậu thực sự kết hôn với Chu Bác Nghị thì dù cho tương lai cậu làm việc ở lĩnh vực gì đi nữa, cũng không cần biết cậu là loại người gì, thì chắc chắn sẽ có người đem nghề nghiệp của mẹ cậu ra nói để công kích cậu, sỉ nhục cậu, vạ lây đến sỉ nhục cả nhà họ Chu nữa.

Nếu người nhà họ Chu chỉ là chấp nhận riêng cậu thôi chứ cũng không bằng lòng chấp nhận hay là nhìn thẳng vào nghề nghiệp của mẹ ruột cậu, như vậy sớm hay muộn gì cũng có một ngày khi vấn đề này không thể tránh được mà bị khơi ra ở trước mặt mọi người, thì khi muốn giải quyết cũng sợ rằng chỉ nhận được sự tranh cãi và chỉ trích mà thôi.

Hàn Duyệt cũng từng hận mẹ ruột mình tại sao lại phải làm cái nghề khiến người ta khinh bỉ này, nhưng mà sau hai mươi mấy năm oán trách thì cậu cũng đã dần dần hiểu ra rồi. Mẹ muốn làm gì, muốn lựa chọn con đường như thế nào, đó đều là cuộc đời của riêng bà, Hàn Duyệt không có quyền can thiệp và đồng thời cũng không có tư cách để chỉ trích.

Có lẽ là có nỗi khổ riêng, hoặc có lẽ chỉ là tiếc một cách có thể kiếm tiền dễ dàng mà thôi, dù cho những việc mẹ làm có được người ta tôn trọng hay không, hay là bị người ta phỉ nhổ đi nữa, thì bà có công ơn sinh thành và dưỡng dục đối với Hàn Duyệt, bà đem tình yêu của người mẹ và sự bảo bọc có thể cho đều cho cậu cả. Chỉ với những điều này, làm một người nhận lấy những công ơn được trao tặng đó, thì phải mang lòng biết ơn, phải thừa nhận thân phận làm mẹ mình của người, tôn trọng người, bảo vệ người, chứ không phải khinh bỉ hay lãng quên đâu.

Đối với cuộc sống hôn nhân rất có thể sắp tới, Hàn Duyệt đã bắt đầu mong chờ rồi, nhưng mà cậu sẽ không lừa dối bản thân mà bỏ qua tai họa ngầm có thể tồn tại này. Cậu không muốn mình ôm lấy niềm hy vọng bước vào thánh đường, lại bởi vì liên quan đến mẹ ruột, cuối cùng chỉ có thể rời khỏi với thể xác và tình

thần bị suy sụp đầu. Nếu người nhà họ Chu thực sự không thể chấp nhận, điều này có nghĩa rằng mặc kệ lúc này người nhà họ Chu có tốt với cậu đến thế nào đi nữa thì cậu vẫn phải có chút cẩn thận khi đối xử với bọn họ, và lại phải chuẩn bị tốt sẽ có một ngày vì vấn đề của mẹ ruột mà tan vỡ mối quan hệ đối với Chu Bác Nghị.

Nụ cười sáng lạn trên mặt mẹ Chu không có chút thay đổi nào, nhưng suy nghĩ trong lòng thì đã nhanh chóng xoay một vòng lớn rồi. Bà thật sự là không ngờ tới Hàn Duyệt sẽ đề cập thẳng thắn không chút giấu giếm về chuyện mẹ ruột của cậu như thế. Bất quá chỉ cần hơi ngẫm nghĩ một chút sẽ hiểu tại sao Hàn Duyệt lại nói tới mẹ ruột mình lúc này ngay, đơn giản là lo bọn họ không chấp nhận đây mà.

Tuy mẹ Chu khinh thường nghề nghiệp của mẹ đẻ Hàn Duyệt nhưng lại càng đau lòng và yêu quý Hàn Duyệt hơn. Dám đường hoàng thoải mái nhắc đến người mẹ ruột lúc còn sống làm cái nghề khiến người ta cảm thấy mất mặt này, đã nói lên Hàn Duyệt là một đứa trẻ biết ghi nhớ công ơn và không quên mất nguồn gốc, không vì mình đã là cậu út nhà họ Hàn được nuôi dưới danh nghĩa của vợ chính liền khinh bỉ và quên lãng mất người mẹ ruột vẫn chưa từng có lỗi với mình kia.

Và điều này cũng đồng dạng nói lên cậu thực sự nghiêm túc lo nghĩ rất nhiều về hôn nhân của cậu và Chu Bác Nghị. Kết hôn không phải trò chơi, đặc biệt là với những gia đình như bọn họ này, hôn nhân không chỉ có nghĩa là sự kết hợp của hai người, mà còn là sự kết hợp của hai nhà, vừa phải nhận được các loại ưu đãi và lợi ích do hôn nhân mang đến, đồng dạng cũng phải gánh vác và bao dung gánh nặng cùng những mối nguy hại mà đối phương mang đến nữa. Hàn Duyệt không có quên đi cái xuất thân không vẻ vang gì của mình, mà là đem nó trở thành một phần của mình, tự nhiên mà đem ra thảo luận ở ngoài. Điều này đủ để chứng minh là về mặt thái độ Hàn Duyệt rất nghiêm túc đây.

Nhìn thấy vẻ mặt Hàn Duyệt lo lắng, sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn đứng cảm nhìn thẳng vào mình, mẹ Chu chỉ cảm thấy bản thân càng yêu quý đứa trẻ khiến con trai mình có lại sức sống này hơn mà thôi.

Bà vội ôm lấy bả vai của Hàn Duyệt để cậu tựa vào trong lòng mình, tay kia thì xoa gương mặt cậu, nói: “Đương nhiên là được, dì đang nhức đầu là phải mua nhà như thế nào đây. Phải biết rằng đi xem nhà và sửa sang nhà cửa là chuyện khiến người ta rất nhức đầu đấy, cháu có nhà sẵn đương nhiên là tốt rồi. Vài hôm nữa liền mang chúng ta đi xem đi, nhìn coi có cái gì cần sửa sang lại hay không, thêm chút vật dụng cần thiết này kia nữa”.

Hàn Duyệt ngoan ngoãn tựa vào lòng mẹ Chu, bỗng nhiên cảm thấy ánh mắt cay cay, nói không rõ là do vui vẻ hay do cảm động nữa. Cậu chớp mắt thật nhanh, im lặng nhắm mắt cữu chương trong lòng không cho nước mắt rơi ra ngoài, khó lắm mới ngăn được cảm giác muốn khóc xong liền trả lời: “Lúc nào cũng được cả, xem việc sắp xếp thời gian của dì thôi ạ. Bất quá cháu phải nói trước với cha mẹ mình một tiếng, bởi vì chìa khóa còn được giữ ở chỗ của họ”.

“Vậy ngày mai đi, dọn dẹp nhà cửa xong sớm một chút thì khi ở cũng thoải mái hơn... Dì xem thử thời gian biểu của dì đã...” mẹ Chu lấy di động ra bắt đầu gọi điện thoại cho Bí thư của mình sắp xếp lịch trình của ngày mai.

Hàn Duyệt ngồi ra khỏi lòng của mẹ Chu, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Chu Bác Nghị đang nhìn mình chăm chăm. Mày anh cau lại, đáng vẻ nhìn qua có chút lo lắng. Hàn Duyệt cười cười với anh tỏ vẻ mình không sao hết, thấy vẻ mặt anh vẫn không có dịu xuống, lại thấy mẹ Chu đang chăm chú nói chuyện điện thoại với Bí thư bên kia đầu dây liền đứng lên đi đến ngồi xuống bên cạnh Chu Bác Nghị.

Chu Bác Nghị lập tức nắm lấy tay cậu đặt lên trên đùi mình, sau một hồi im lặng, mới nói: “Em đừng có suy nghĩ lung tung, anh cũng không có quan tâm đâu”.

Cái câu nói có hàm nghĩa nước đôi cái nào cũng được này khiến Hàn Duyệt không nhận được mà bật cười, cậu nhìn vào ánh mắt đầy lo lắng của Chu Bác Nghị, mỉm cười nói: “Em tin anh”.

21. Chương 21

Cái câu nói có hàm nghĩa nước đôi cái nào cũng được này khiến Hàn Duyệt không nhin được mà bật cười, cậu nhìn vào ánh mắt đầy lo lắng của Chu Bác Nghị, mỉm cười nói: “Em tin anh”.

Buổi tối Hàn Duyệt ăn tối ở nhà họ Chu. Trên bàn cơm, mẹ Chu rất tự nhiên nhắc đến chuyện để Chu Bác Nghị sắp bắt đầu cuộc huấn luyện thực tập sinh dời vào nhà của mẹ ruột Hàn Duyệt sống, có người lớn ở đây nên chuyện này hiển nhiên không đến phiên Chu Bác Hạo phát biểu ý kiến gì, còn người duy nhất có tư cách ra ý kiến là cha Chu lai châu này, nói một cách hàm súc: “Nhà có thể nhỏ quá hay không...”

Nói còn chưa nói xong thì chợt nghe thấy mẹ Chu dùng giọng điệu dịu dàng đến phát sợ mà nói: “Căn nhà 200 mét vuông chỉ ở có hai người có thể chật bao nhiêu cơ chứ? Nếu như không đủ liền mua đứt nhà đối diện hay là lầu trên lầu dưới luôn đi, thông thành 400 mét vuông, như vậy coi như đủ rồi ha”.

Thái độ của vợ đã rất rõ ràng rồi, cha Chu rùng mình trong bụng một cái, vội nói: “À, cũng phải, nhà lớn thì khắc chủ, trẻ nhỏ thì cũng không cần ở trong ngôi nhà lớn như vậy... Vậy, lúc nào thì kêu người qua xem, quét dọn lại một chút đây”.

“Em đã sắp xếp xong cả rồi, ngày mai đi xem thử căn nhà một cái trước đã” mẹ Chu vừa ý mà gấp một món ăn vào trong chén của cha Chu, “Anh có đi không?”

Cha Chu nhìn thấy vợ cười cực kỳ dịu dàng liền nói không chút do dự: “Đi chứ, ăn cơm xong anh liền bảo Tiểu Triệu sắp xếp lại lịch trình cho anh”.

Sau bữa cơm chiều Hàn Duyệt lại cùng Chu Bác Nghị ở trong phòng bà cụ Chu nói chuyện với bà cụ một hồi.

Từ sau khi hai người ở bên nhau, một tảng đá lớn ở trong lòng của bà cụ Chu xem như đã được bỏ xuống, tâm tình thoải mái, tình trạng sức khỏe cũng bắt đầu chuyển biến tốt hơn. Bà cụ lớn tuổi rồi, càng bằng lòng tin vào một ít chuyện huyền bí khó giải thích được hơn, liền cho rằng tình trạng sức khỏe chuyển biến tốt của mình là phúc khí Hàn Duyệt mang đến cho bà cụ, cho nên càng yêu quý Hàn Duyệt hơn nữa.

Khi nghe thấy Hàn Duyệt nói sau khi khai giảng sẽ cùng với Chu Bác Nghị vào ở trong căn nhà mẹ ruột cậu để lại cho cậu, thì điểm chú ý của bà cụ Chu hoàn toàn không ở nơi mà Hàn Duyệt lo lắng, trái lại còn mặt mày hớn hờ nói rằng: “Chưa kết hôn đã sống chung người ngoài sẽ nói xấu đấy. Bà thấy nếu không thì thừa dịp này hai đứa kết hôn luôn đi, vừa lúc dọn qua đó tận hưởng thế giới của hai người luôn”.

“Bà nội!” Chu Bác Nghị nói bất đắc dĩ, “Tiểu Duyệt vừa mới tròn 18 tuổi thôi mà”.

“Vậy thì đính hôn trước” bà cụ Chu nói tiếp luôn, “Cũng không thể danh bất chính ngôn bất thuận mà ngủ trên cùng một cái giường được”.

“Ấy, bà nội...” Hàn Duyệt không nhin được mà nói chen vào, “Chúng cháu không phải ở chung trong một phòng...”

Nhưng mà những lời này của Hàn Duyệt bị bà cụ Chu lựa chọn xem nhẹ, một tay bà cụ nắm Hàn Duyệt, một tay thì nắm Chu Bác Nghị, bắt đầu hứng thú dạt dào mà sắp xếp nghi thức đính hôn, làm sao bố trí hội trường, mặc đồ gì, mời khách nào, thậm chí ngay cả đồ ăn ở nghi thức đính hôn bà cụ cũng đều nghĩ xong cả.

Hàn Duyệt không biết nên nói gì nữa, chỉ có thể cười gượng mà lắng nghe. Chu Bác Nghị lại lắng nghe rất nghiêm túc, thậm chí còn có thể hỏi cho rõ một số chỗ nghe không hiểu nữa chứ, cùng bàn bạc chi tiết với bà cụ Chu, điều này khiến cho Hàn Duyệt đang ngồi ở bên cạnh càng nghe càng xấu hổ, lại không thể ngắt lời người lớn được nên chỉ có thể cả người không được tự nhiên mà lắng nghe thôi.

Khó lắm bà cụ Chu cuối cùng cũng cảm thấy hơi mệt muốn nghỉ ngơi, Hàn Duyệt giống như chạy trốn mà kéo Chu Bác Nghị rời khỏi phòng của bà cụ Chu.

Sau khi chào tạm biệt cha Chu và mẹ Chu, Chu Bác Nghị theo thường lệ mà đưa Hàn Duyệt về nhà. Hàn Duyệt bởi vì chuyện đính hôn lúc tối bà cụ Chu nói tới nên đang không biết phải làm sao để đối mặt với

Chu Bác Nghị đây, vì thế chỉ là sau khi trao nhau một nụ hôn ngắn ngủi với anh xong thì nói ngủ ngon rồi liền đi vào trong nhà họ Hàn.

“Tiểu Duyệt” Chu Bác Nghị giữ chặt tay Hàn Duyệt lại, nhìn vào mắt cậu, tạm ngừng một lát mới nhấn rõ từng chữ nói: “Nếu, nếu như em bằng lòng đính hôn với anh, anh sẽ cảm thấy rất vinh hạnh. Anh sẽ hết sức quý trọng em”.

Ế? Ê ế???

Tuy chỉ là hai câu nói đơn giản nhưng mà Hàn Duyệt lại cảm thấy đầu óc mình giống như đã nhận lấy một lượng lớn thông tin trong chớp mắt vậy, phút chốc liền khựng lại tại chỗ, không động đậy được chút nào cả. Không biết qua bao lâu thì dây thần kinh trong đầu mới từ từ đem thông tin chồng chất lộn xộn kia dọn sạch, để lại một ít không gian cho Hàn Duyệt suy nghĩ.

Cậu trợn to mắt, trái tim bỗng nhiên đập loạn lên, gần như sắp không hít thở nổi nữa.

“Nếu như em không có hiểu sai” Hàn Duyệt khẽ nói chậm chậm, hai mắt sáng rõ nhìn chằm chằm vào mắt của Chu Bác Nghị, “Anh là đang...”

“Cầu hôn” mặt Chu Bác Nghị không đổi sắc mà nói tiếp, nếu không phải Hàn Duyệt cảm nhận được cánh tay anh đang nắm lấy mình hơi run run, cậu sẽ cho rằng Chu Bác Nghị thật sự bình tĩnh thoải mái giống như vẻ mặt đã tính trước mọi việc của anh rồi đấy.

“Cho nên, thật là một lời cầu hôn ư?” Hàn Duyệt nuốt cổ một cái, cổ họng vặn thắt, giọng nói chuyện cũng có chút hơi cao.

“Xin lỗi, là anh suy nghĩ không chu đáo” Chu Bác Nghị siết chặt tay mình, bước mạnh về phía trước từng bước, gần như áp sát vào Hàn Duyệt vậy, “Vốn nên ở một nơi lãng mạn hơn, có không khí hơn mới đúng...”

“Đúng thế, em lỗ lỏ rồi...” Hàn Duyệt khẽ nói, sau đó ngẩng đầu lên cắn vào cằm Chu Bác Nghị một cái vừa phải, sau đó buông tay anh ra liền vọt về phía trong sân, mới vừa chạy vài bước thì đứng lại quay đầu nhìn người thanh niên có chút mờ mịt mà sờ cằm mình kia, ngập ngừng mãi cuối cùng cũng khẽ nói, “Anh có thể đi lựa nhẫn đính hôn rồi”. Nói xong cũng không quay đầu lại mà vọt vào trong nhà.

Chu Bác Nghị nhìn thấy bé trai biến mất ở phía sau cửa, lại sau một hồi thì một cái phòng trên lầu ba sáng đèn lên, một bóng hình xuất hiện ở bên cạnh cửa sổ còn chưa kịp kéo rèm.

Anh đứng thẳng tại chỗ, một bàn tay sờ cằm còn một bàn tay thì nắm ở trong túi áo nhìn vào bóng dáng kia, bóng dáng kia cũng đứng yên tại chỗ giống như thế, cho đến khi vẫy vẫy tay với anh xong thì kéo rèm lại. Ngọn đèn bên trong đem dáng vẻ của Hàn Duyệt hắt lên trên bức màn, lại sau một hồi, cái bóng mới rời khỏi bức màn. Chu Bác Nghị nhìn vào nơi của sổ đã không còn bóng dáng của ai nữa, rất lâu sau mới xoay người lên xe, quay về nhà họ Chu.

Hàn Duyệt ngồi ở trên ghế nghe tiếng khởi động của động cơ ô tô càng lúc càng xa mới đứng dậy đi đến bên cửa, nhin không được lại quay trở về, kéo bức màn ra, lại một lần nữa nhìn theo chiếc xe đang chở Chu Bác Nghị kia biến mất nơi góc đường.

Cậu nhìn vào con đường trống vắng nắp ở phía sau hàng cây bên đường, từ từ thở ra một hơi. Cho đến tận giây phút này, cuối cùng cũng được ở riêng một mình Hàn Duyệt lúc này mới có lòng dạ để suy nghĩ kỹ rất cuộc là tối nay đã xảy ra những gì, hai gò má lập tức không thể không chế được mà nóng bừng lên.

Vốn nghĩ tới sau khi khai giảng, mỗi ngày cùng Chu Bác Nghị bồi đắp tình cảm ở dưới một mái nhà đã là hết mức rồi, không ngờ tới vậy mà lại nhận được một lời cầu hôn đấy. Tuy là lời cầu hôn này lại hơi bị sơ sài và hấp tấp chút. Nhưng mà, mặc kệ lời cầu hôn của Chu Bác Nghị rất cuộc là sau khi suy nghĩ rất lâu mới trịnh trọng quyết định, hay là lâm thời nghĩ tới do lời nói đùa tối hôm nay của bà cụ Chu đi nữa, thì Hàn Duyệt vẫn hiểu rõ thái độ của Chu Bác Nghị là tuyệt đối nghiêm túc. Bên nhau một tháng, Hàn Duyệt biết Chu Bác Nghị chắc chắn không phải là mẫu người sẽ đột nhiên kích động làm ra chuyện khiến mình hối hận đâu, cuộc sống trong tù đã sớm mài mòn tất cả sự xung động của anh rồi. Cho dù là đột nhiên nảy ra đi nữa, thì chuyện cầu hôn này cũng đã được suy xét ở trong đầu anh không ít thời gian rồi đấy chứ.

Thì ra anh đã sớm muốn cầu hôn à. Hàn Duyệt áp trán lên tấm kính lạnh lẽo, định làm cho mình bình tĩnh một chút, nhưng mà suy nghĩ này một khi đã nảy ra thì máu trong người thật giống như đang sôi trào lên mà đầu đá lung tung ầm ĩ trong cơ thể, đột sau tiếp đột trước, muốn vọt lên trên mặt cậu.

Hàn Duyệt đem gương mặt nóng bừng vùi vào trong lòng bàn tay lạnh buốt, im lặng nở nụ cười.

Chờ sau khi cảm thấy mình hơi chút bình tĩnh lại, Hàn Duyệt thay bộ quần áo trong nhà, lại dùng nước lạnh rửa sạch mặt trong phòng tắm xong rồi đi tới trước cửa phòng làm việc của cha Hàn. Hôm nay thời gian cậu về nhà hơi sớm, còn chưa đến lúc người nhà họ Hàn đi ngủ, mẹ Hàn và Hàn Tư Mộng ở dưới lầu cùng nhau xem phim truyền hình, những người khác không ở dưới lầu thì cũng chỉ sẽ ở trong phòng đọc sách làm việc mà thôi.

Hàn Duyệt gõ gõ cửa, chờ câu “vào đi” của cha Hàn truyền ra từ bên trong xong thì đẩy cửa đi vào.

Trong phòng làm việc, cha Hàn và Hàn Tư Triết với Hàn Tư Huy đều ở đấy, mấy người đó vây quanh ở bên cạnh cái bàn học lớn ở trong phòng làm việc nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, hình như đang bàn bạc công chuyện gì đó.

Cha Hàn thấy người vào là Hàn Duyệt thì vẻ mặt trở nên khó chịu ngay, hỏi cộc lốc: “Chuyện gì đó?”

Cánh tay đặt ở phía sau của Hàn Duyệt dùng sức nắm chặt thành nắm đấm rồi lại buông ra, hít sâu một hơi, nói: “Con muốn lấy cái chìa khóa của căn nhà mẹ con đã để lại cho con”.

Đây là lần đầu tiên cậu ở trước mặt cha Hàn dùng từ ‘mẹ’ này để nói về mẹ ruột mình. Cho dù là ở đời trước cậu cũng chỉ nói là muốn cái chìa khóa của căn nhà bên Tú Giang Viên kia mà thôi, chưa bao giờ chủ động nhắc đến mẹ ruột của mình cả, khi bắt đầu dĩ thì cũng chỉ dùng đến từ ‘người đó’ thôi. Đời trước, ngay sau khi cậu đã hoàn toàn hiểu cho mẹ thì trong lòng liền không muốn dùng từ ngữ xa lạ đó để gọi mẹ đẻ mình nữa, nhưng mà cậu vẫn không dám tỏ ra có một chút sự nhung nhở và tôn trọng đối với mẹ mình, cho đến tận cái giây phút mà cậu chết kia.

Nói xong những lời này, trái tim của Hàn Duyệt bị ném mạnh lên trên trời cao, rồi lại lấy độ gia tốc trọng lực gấp hai lần mà lao mạnh xuống mặt đất. Cậu cũng không biết mình tại sao lại căng thẳng như thế nữa, nhưng dường như dám ở trước mặt cha Hàn đường hoàng tự nhiên dùng “mẹ” để chỉ mẹ ruột mình thì còn có ý nghĩa lớn hơn cả bản thân việc này nữa đấy.

Cha Hàn trước tiên không có phản ứng kịp, nhưng rất nhanh ông ra đã hiểu ra người Hàn Duyệt nói đến không phải là vợ của ông ta, mà là người đàn bà đã lợi dụng ông ta, cũng mang đến nỗi nhục vô hạn và vết nhơ cả đời cũng không thể rửa sạch cho ông ta kia.

Lúc này mặt ông ta liền đen lại, mấy lần mở miệng cũng không biết nên nói gì, tay đặt trên món đồ trang trí ở trên bàn, suýt nữa đã cầm lên ném qua rồi, cuối cùng mới hít sâu mấy hơi rồi trách mắng: “Mẹ mày khi nào thì mua nhà cho mày chứ?” ông ta đem trọng âm đặt ở trên từ ‘mẹ’ đó, đầy tính ám chỉ.

Hàn Duyệt biết ông ta nghe hiểu, cũng đem vẻ mặt và động tác của ông ta xem vào mắt cả, trái tim đã sớm nguội lạnh không nổi lên được chút gợn sóng nào, chỉ là trong lòng lại không nhịn được cười lạnh, bình tĩnh mở miệng nói: “Mẹ con không có sự nghiệp lớn như ngài, nhưng tốt xấu gì cũng để lại cho con một căn nhà bên ngã ba Tú Giang Viên bên kia, ngài sẽ không quỵt nợ đấy chứ”.

“Thằng khốn nạn!” cha Hàn vẫn là ném món đồ trang trí qua, “Thứ vô ơn nuôi tốn công này!”

22. Chương 22

Hàn Duyệt khẽ tránh cái món đồ trang trí khá nặng kia, nhìn thấy cha Hàn giận đến mức cả mặt tái xanh thì trong lòng sướng rơn, tuy còn muốn châm chọc ông ấy mấy câu nhưng mà xem lại thời gian vẫn là nên đánh nhanh thắng nhanh thì hơn, không thêm dây dưa gì với bọn họ nữa, liền kiên nhẫn nói rõ: “Dì Chu tính để con sau khi khai giảng không cần trọ lại ở trường, vừa khéo Bác Nghị sắp đến Tinh Hạo học, để

thuận tiện hơn nên cũng phải ra ngoài ở, di kêu để bọn con ở chung với nhau thì cũng dễ chăm sóc cho nhau hơn, con liền nghĩ đến cái căn nhà mẹ con đã để lại cho con kia. Vị trí của căn nhà kia rất tốt, diện tích cũng không nhỏ, dù sao cũng chỉ là bỏ không nên không bằng qua đó ở cho rồi, cũng tốt hơn so với căn nhà mới toàn là mùi sơn này kia nhiều”.

“Nhanh vậy đã ở chung rồi ư?” Hàn Tư Huy hơi hơi trợn to mắt nói, “Như vậy không tốt lắm đâu, em vừa mới trưởng thành, tuy xã hội bây giờ rất thoáng nhưng mà....”

“Bọn tôi cũng không phải ở chung một phòng. Vả lại...” Hàn Duyệt cắt ngang lời anh ta nói, nhưng lúc này, một cái ý tưởng gần giống như là khoe khoang đột nhiên vọt mạnh vào đầu, nụ cười trên mặt nở ra thật lớn, rút cũng không thể rút lại được, “Bác Nghị đã cầu hôn với tôi rồi, tôi cũng đã chấp nhận với anh ấy rồi. Tôi cho rằng không qua bao lâu sẽ có lễ đính hôn đó”.

“Mày thật sự là không biết xấu hổ mà” cha Hàn lạnh lùng nhìn cậu, “Vào cái nơi bị người ta sỉ vả này ở, mày không xấu hổ, người nhà họ Chu cũng không biết xấu hổ hay sao? Người ta chẳng qua là có lòng tốt thương hại mày, mày quả thật là nhếch mũi lên mặt ha”.

Hàn Duyệt nhìn thấy vẻ mặt cha Hàn khinh thường, tuy là cũng không có mong muốn sẽ nghe thấy ông ta nói mấy lời tốt đẹp gì với mình cả, nhưng nghe thấy ông ta nói ra mấy lời này thì trong lòng vẫn không thể tránh được cảm thấy một chút đau đớn do đau lòng như cũ. Đây là người nhà mà cậu đã từng lấy lòng suốt 28 năm đấy, trước kia tuy là biết ông ấy không thích gì mình, nhưng vẫn tự lừa bản thân mà cho rằng mình chung quy cũng có một vị trí nhỏ trong lòng đối phương, cho rằng ông ấy chỉ là không thể tha thứ cho mẹ mình, cho rằng mình còn chưa đủ giỏi giang mà thôi. Nếu như những lời này là mình khi đó còn có mong chờ đối với người nhà họ Hàn nghe được, thì chỉ sợ sẽ đau lòng đến mức giống như chết đi nhĩ, đời trước cậu vẫn luôn quan tâm đến cái nhìn của bọn họ đối với mình như thế đó.

Cũng may là mình đã nhận ra rõ mọi thứ này cả rồi, đã không còn là cái đứa Hàn Duyệt luôn thật cẩn thận từ lời nói đến việc làm, hèn mọn không chút tôn nghiêm ở nhà họ Hàn kia nữa. Những lời này tuy làm tổn thương người khác, nhưng bất quá chỉ là chuyện một hai giây mà thôi, nghĩ tới vẻ lạnh nhạt vừa rồi cầu hôn mình của Chu Bác Nghị nhưng thực tế thì đã căng thẳng tới mức hai tai đỏ bừng, còn có mẹ Chu và bà cụ Chu thật lòng quan tâm đến mình kia, Hàn Duyệt liền cảm thấy chút đau đớn còn sót lại vừa rồi cha Hàn gây ra cho cậu đã biến mất không còn chút nào cả.

Những người ở trước mặt này chẳng qua là những người xa lạ ở chung dưới một mái nhà với cậu mà thôi, cậu và họ vốn liền đứng trên những con đường khác nhau, cho dù bây giờ là vì lý do bất đắc dĩ mà hai con đường giao vào nhau đi nữa, nhưng mà tương lai vẫn sẽ có một ngày bọn nó sẽ toàn toàn thông về hai phía khác nhau, không bao giờ có thể giao nhau được nữa đâu.

Cho nên lời bọn họ nói, chuyện bọn họ làm bất kể là khó nghe hay làm tổn thương người ta đến thế nào đi nữa, thì cũng giống như tiếng chó sủa bên đường thôi mà, không cần phải để ở trong lòng. Người thân thật sự của cậu chính là cái người vừa rồi dắt lấy tay cậu, bàn tay run rẩy mà xin được cùng cậu tạo thành một gia đình kia kia, đó mới là người thân mà cậu thực sự phải để ở trong lòng trân trọng ấy.

Hàn Duyệt nghĩ thông suốt mọi thứ xong, hít thở sâu vài lần, khi lại mở miệng ra thì không còn có ý định chọc giận cha Hàn nữa mà bình tĩnh nói, “Con với Chu Bác Nghị dù sao cũng phải kết hôn rồi trở thành người một nhà thôi. Cha cho rằng cái chuyện tai tiếng hay vết nhơ khiến cha không ngẩng đầu lên nổi này, chính là người phụ nữ đã cho con sinh mạng và là phần sự sống đầu tiên của con đó, đó là phần tạo nên cuộc đời con, không thể tách ra, không có cách nào sửa lại. cũng không thể bỏ qua được”.

“Ngay khi Chu Bác Nghị quyết định kết hôn với con, điều này không chỉ có nghĩa là anh sẽ kết hợp với con của hiện tại, mà còn có nghĩa là phải bao dung cả quá khứ và tương lai của con nữa, mặt tốt của con anh ấy phải nhận lấy, mặt xấu của con anh đồng dạng cũng phải nhận lấy”.

“Công việc của mẹ con quả thật rất đáng xấu hổ, nhưng đó còn cách nào khác nữa chứ, con chính là do người như thế sinh ra, vả lại ngay khi bà còn sống cũng đã thể hiện đầy đủ trách nhiệm của một người làm mẹ rồi, với con mà nói thì bà không thể trách móc được, là một người mẹ tốt có đủ tư cách đó. Một khi đã như thế, tại sao con lại phải che giấu mẹ ruột mình đối với người con sắp phải chung sống cả đời chứ, đó không phải quá vong ân phụ nghĩa rồi sao”.

“Huống chi những thứ như xuất thân và mẹ đẻ của con đó đều là sự tồn tại khách quan cả, chỉ có con là kết hôn với anh ấy thôi, dù sao trong tương lai cũng sẽ có một ngày chúng con phải đối mặt với hậu quả xấu do các loại khả năng mà chuyện này mang tới, điều này không phải hiện tại trốn tránh là có thể giải quyết được”.

“Con hiểu được đạo lý này, Bác Nghị anh ấy cũng hiểu được, mẹ Chu càng hiểu rõ hơn đây. Cho nên bọn họ bằng lòng để Bác Nghị vào trong ngôi nhà mà mẹ con đã cho con ở. Đó một sự chấp nhận đối với quá khứ của con, điều này nói lên mặc kệ tương lai vì thế đã xảy ra chuyện gì đi nữa, bọn họ cũng sẽ không giống như cha tự lừa bản thân bằng cảnh âm êm giả tạo mà là bằng lòng gánh vác cùng con đây”.

Hàn Duyệt nói một lượt trong một hơi mới dừng lại để thở, còn cha Hàn đã tức giận đến xanh mặt rồi. Vừa thấy cái vẻ mặt này của ông ấy Hàn Duyệt liền biết ngay mấy lời cậu vừa nói đều là vô ích cả, trong lòng lập tức bắt đầu cảm thấy có một cơn bực mình, thái độ lập tức trở nên khó chịu hơn. Cậu có chút bực bội mà chỉnh tóc lại rồi nói tiếp: “Cha mau đưa chìa khóa cho con đi, con đã hẹn xong với chú và dì rồi, ngày mai phải đi Tú Giang Viên để xem nhà, chú với dì rất bận rộn, dành ra thời gian nửa ngày không dễ đâu. Nếu như cha đã làm mất chìa khóa hay là quên mất đã để ở đâu thì nhanh nói cho con biết sớm một tiếng, giờ con cũng để đi tìm người để đổi chìa khóa đó”.

Khóe miệng của cha Hàn nhếch ra một độ cong châm chọc: “Chuyện mất mặt người ta ít nhiều gì cũng biết nói dùng tấm màn để che dấu một chút, mà thì ngược lại, chỗ kín đáo lại muốn đem ra khoe, còn tìm một đồng lý do đường hoàng nữa chứ. Tao cũng mặc kệ mày, nó ở trong cái hộp nhỏ trên tầng cao nhất của giá sách đó”. Cha Hàn lấy tay chỉ một cái lại nói: “Tao có lòng nhắc nhở mày một câu, nếu như là muốn thử coi người nhà họ Chu coi trọng mày bao nhiêu thì vẫn nên một vừa hai phải thôi nhé, coi chừng hoàn toàn ngược lại tự mình tìm đường chết đấy”.

Hàn Duyệt ngoài cười nhưng trong không cười mà đáp trả lại một nụ cười giả dối, nói: “Vậy cảm ơn cha ha”. Nói xong liền dời cái ghế trong góc phòng làm việc để lấy đồ.

Ghế trong phòng làm việc của cha Hàn đều là gỗ thật cả, rất nặng, Hàn Duyệt thử nâng nó lên nhưng mấy lần cũng chưa làm được nữa, cuối cùng đành phải cầm lấy lưng ghế mà kéo nó qua thôi. Chân ghế quét trên sàn nhà bằng gỗ rất quý giá trong phòng đọc sách, phát ra tiếng ma sát chói tai, để lại bốn đường vết rất sâu, vẻ mặt cha Hàn thấy lại đen xuống.

“Để anh giúp em đi” người lên tiếng lúc này không phải là Hàn Tư Huy vẫn tỏ vẻ đứng về phía Hàn Duyệt mà là anh hai Hàn Tư Triết rất ít quan tâm đến Hàn Duyệt, anh nhanh chân bước qua, một phen nâng chiếc ghế bằng gỗ thật rất nặng lên đặt ở chỗ giá sách, lại quan sát khoảng cách giữa đỉnh giá sách và ghế một cái, cuối cùng vẫn là tự mình đứng lên duỗi tay đem hộp cầm xuống đưa cho Hàn Duyệt.

“Cảm ơn” Hàn Duyệt nhận lấy hộp, có chút bất ngờ mà nhìn vào Hàn Tư Triết.

“Cầm được chìa khóa rồi thì xéo nhanh đi” cha Hàn giống như đuổi ruồi mà phẩy phẩy tay với Hàn Duyệt, Hàn Duyệt không để ý đến ông ta, xoay người rời khỏi phòng.

Một giờ rưỡi chiều hôm sau, đến thời gian hẹn thì xe của Chu Bác Nghị liền đúng giờ xuất hiện ở trước cổng nhà họ Hàn. Cha Chu và mẹ Chu phải chờ tới sau khi bọn họ mở cửa nhà ra rồi mới từ công ty đi thẳng tới Tú Giang Viên.

Khu Tú Giang Viên tuy là thuộc loại khu phố khoảng 20 năm tuổi tương đối cũ kỹ, nhưng các công trình trong khu phố luôn được thay đổi, chung cư của khu phố cũng cách vài năm thì sơn mới lại một lần, điều này khiến cho khu phố nhìn qua không có khác gì nhiều với các khu phố mới xây dựng cả.

Đối với Hàn Duyệt mà nói cậu đã hai mươi ba năm không có bước một bước nào đến nơi đây rồi, gần như đã quên mất mình rốt cuộc đã sống ở chỗ nào, vẫn là cầm giấy tờ nhà đất tìm bất động sản của khu phố tra xét cái chìa khóa một chút mới biết rõ, cũng may bất động sản của khu phố thay đổi người nhiều lần, đều là những thanh niên lớn hơn Hàn Duyệt vài tuổi thôi nên cũng không biết rõ chuyện của người chủ nhà tiếng xấu vang xa ở trong căn nhà đó hơn 10 năm trước, cho rằng Hàn Duyệt là Hoa Kiều vừa mới về nước, cũng tốt bụng cho cậu hay bất động sản có kết hợp với người làm công và cả bảo mẫu nữa, nếu như căn quét dọn vệ sinh thì có thể gọi điện thoại lại đây nói với bọn họ.

Hàn Duyệt cảm ơn người bảo vệ nhiệt tình kia, dẫn Chu Bác Nghị đi bộ về phía căn nhà chung cư mà mình đã từng sinh sống. Đầu tiên là vòng qua hồ cá vàng rất lớn trong khu phố, rồi đi xuyên qua một rừng cây bụi, tòa chung cư của Tú Giang Viên cũng không có sắp xếp ngay ngắn như bàn cờ giống những khu phố khác, mà là rất thú vị xen kẽ vào nhau, khoảng cách không đều mà rải rác ở trong khu phố xanh giống như một khu vườn vậy, người lần đầu tiên đến luôn khó có thể tìm thấy tòa nhà kia.

Hàn Duyệt đi dọc theo con đường nhỏ bằng gỗ, hai bên có trồng các bụi cây hoa được cắt sửa thành hình cung, ký ức bị vui lấp đã lâu đang lật lại từng chút. Cậu đứng lại, xoay người nhìn vào cái khu vườn giống như mê cung kia, nói: “Em nhớ trước đây nơi này là một mảnh cỏ xanh, dùng đá cuội trải ra rất nhiều con đường, có rất nhiều trẻ con chơi đùa ở trên đó, còn có người dắt chó đi dạo nữa. Có một lần khi em đang chơi ở đây thì có người cố ý thả chó dọa em, hình như là một con chó lông vàng, không có cắn người mà chỉ là tới gần ngửi ngửi em thôi, còn rất thân thiết mà liếm mặt em nữa chứ, nhưng với em mà nói con chó kia to lớn như một con sư tử vậy, em tưởng nó muốn ăn thịt em nên lúc ấy đã sợ đến mức tè ra quần”. Nói xong Hàn Duyệt liền nở nụ cười.

Nhưng mà Chu Bác Nghị không cười, anh chăm chú nhìn vào gương mặt của Hàn Duyệt, buông cánh tay đang nắm cậu ra mà ôm lấy vai và hông cậu, chậm chậm nhưng kiên định mà đem cậu ôm vào lòng mình.

“Khổ cho em rồi” anh khẽ áp sát vào tai Hàn Duyệt nói.

Sắc mặt Hàn Duyệt thay đổi, cơ thịt trên mặt nhả một chút, đôi mắt chợt đỏ, sóng nước gợn lăn tăn trong ánh mắt, gần như muốn khóc ra. Cậu lập tức trở tay ôm lấy lưng Chu Bác Nghị, đem mặt vùi vào lồng ngực Chu Bác Nghị.

Chu Bác Nghị nhẹ nhàng vỗ lưng cậu, từng chút từng chút vuốt ve tấm lưng cậu, giống như an ủi một con mèo bị tủi thân vậy, lại sờ sờ đầu cậu, nghiêng đầu hôn lên lỗ tai cậu: “Sau này có anh ở đây, sẽ không ai dám ức hiếp em đâu”.

Hàn Duyệt gạt đầu qua loa trong ngực anh, vẫn đem mặt vùi ở trong ngực anh như trước, qua rất lâu mới đứng thẳng người lại. Chu Bác Nghị lấy khăn tay ra lau lau mắt cậu xong, lật khăn tay rồi gấp lại đặt ở ngay mũi cậu, nói: “Xì một cái, đến, dùng sức nào”.

Hàn Duyệt đỏ mặt, giật lấy khăn tay trùm mắt liếc nhìn người thanh niên có vẻ mặt đứng đắn kia một cái, xoay lưng lại xì mũi, sau đó đem khăn tay bần vò vò rồi nhét mạnh vào trong túi áo khoát âu phục của Chu Bác Nghị, cố ý nhét cho phình to. Chu Bác Nghị cũng không ghét mà lấy ra gấp lại thành hình tứ giác rồi bỏ vào lần nữa, thật sự khiến cho Hàn Duyệt cảm thấy có chút xấu hổ.

23. Chương 23

Hai người đi trên khu phố giống như là công viên đó rất lâu, cuối cùng đứng lại trước một tòa chung cư 30 tầng ở giữa khu. Hàn Duyệt ngẩng đầu lên, đếm từng lầu từng lầu một, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên cửa sổ bên phải của tầng thứ 18. Cửa sổ lớn chạm đất của phòng khách hình như có dán thứ gì đó, một mảnh đen thui dày đặc đồng nghịt, chỉ là xa quá nhìn không rõ lắm.

Hàn Duyệt nheo mắt lại nhìn một hồi, sau đó chìa tay chỉ Chu Bác Nghị xem: “Đó là tranh dán tường mà em đã dán lên cửa sổ khi còn bé đấy, hình như là phim hoạt hình gì đó, không phải <7 viên=>” ngọc=>” rỗng=>”> thì chính là thôi. Dán tranh dán tường lên cửa kính thực ra rất khó chùi rửa được, nhưng mẹ em cũng không mắng em mà để em dán thoải mái, đã vậy còn mua rất nhiều tranh dán tường cho em nữa chứ”. Quá khứ mà mình cho rằng đã sớm quên mất lúc này đang từ từ hiện rõ lại, Hàn Duyệt cẩn thận nhớ lại từng bức từng bức tranh dán tường kia, ánh mắt lại bắt đầu ngấn nước, “Sau đó em đem cả bức tường trong phòng ngủ mình đều dán đầy hết”. Ánh mắt còn cay cay, trên mặt lại không nhìn được mà nở ra một nụ cười.

Chu Bác Nghị vẫn chăm chú nhìn vào vẻ mặt của cậu, nhìn thấy cậu lộ ra vẻ mặt không giống cười cũng chẳng giống khóc này, đưa tay ôm lấy mặt cậu, dùng lòng bàn tay che mắt cậu lại, trong lòng bàn tay ấm

nóng che đi ánh mắt cay cay, sau một hồi rồi mới nói: “Đi lên nhìn xem đi”.

Hàn Duyệt gật gật đầu, lấy cái thẻ chung cư mà bất động sản trong khu vừa mới đưa cho cậu ra, xoay mở cổng chính.

Trong thang máy im lặng chỉ còn có tiếng chuyển động cứng nhắc của dây thừng, bên phải hiện ra số tầng đang thông thả chạy lên. Hàn Duyệt nhìn chăm chăm vào con số đang không ngừng nhảy lên càng ngày càng gần với tầng mà cậu muốn đến kia, trái tim đập ngày càng mạnh hơn. Có trong một giây, cậu cảm thấy có một trận choáng váng khó hiểu, giống như có thứ gì đó đang chọc vào đỉnh đầu cậu muốn giãy dụa bay lên trên, mà thân thể thì lại trầm xuống dưới. Cậu siết chặt cánh tay đang nắm lấy Chu Bác Nghị, Chu Bác Nghị cũng lập tức nắm chặt cậu, lại thay đổi một tư thế khác mười ngón giao nhau với cậu, ngón tay bầu chặt trên mu bàn tay cậu.

Thang máy vững vàng dừng lại ở tầng thứ 18. Hàn Duyệt hít sâu một hơi mới bước ra thang máy. Một tầng chỉ có hai hộ gia đình, Hàn Duyệt ra khỏi thang máy đi tới trước cánh cửa sắt ở bên phải, lấy cái chìa khóa từ trong túi tiền ra.

Cánh cửa an ninh màu nâu hoàn toàn chổng lên cánh cửa trong ký ức của cậu, ngay cả mấy dấu vết của lỗ trẻ trong khu cổ ý vẽ bậy lên cũng giống như đúc. Hàn Duyệt hít sâu một hơi, hơi khom người xuống, tay phải run run định đem chìa khóa cắm vào ổ, nhưng mà tay thực sự quá run, mấy lần đều trượt ra khỏi ổ khóa, cảm thế nào cũng không vào được.

Đúng lúc này, một bàn tay từ phía sau Hàn Duyệt duỗi tới cầm lấy cánh tay phải run rẩy của cậu, từ từ đem chìa khóa cắm vào, xoay hai cái, cuối cùng một tiếng ‘cách’, mở cửa an ninh ra.

Một cổ hương vị mốc meo rất lâu rồi chưa được thông khí từ trong khe hở của cánh cửa liên tiếp phả ra, dẫn theo mùi tro bụi sắc người.

Hàn Duyệt cứ như không có nghĩ thấy vậy, đẩy cửa ra liền đi vào. Chu Bác Nghị đi theo phía sau cậu, bước nhanh vào trong đem tất cả cửa sổ đều mở ra hết. Mấy cánh cửa sổ này hơn 10 năm cũng chưa từng được mở ra nên khi mở rất khó, khiến cho người ta rất tốn sức.

Ngọn gió mát lạnh của tháng chín thổi vào trong, khe thổi đi đám bụi bặm chất chồng hơn 10 năm trong nhà, lại từ một cánh cửa sổ khác nhẹ nhàng bay ra ngoài.

Hàn Duyệt đứng ở giữa phòng khách, tất cả vật dụng trong nhà đều dùng vải chống bụi màu trắng dày kín lại, giống như một con lại một con quái vật kỳ dị đang tựa vào tường ngồi dưới đất vậy. Cậu từ từ đi một vòng, vừa nghiêng đầu liền thấy mấy bức tranh dán tường trên cửa sổ, có mấy bức gần như đã biến thành giấy trắng, cái gì cũng không nhìn ra được nữa. Hàn Duyệt ngồi xổm xuống, quan sát rất kỹ hồi lâu mới nói: “Thì ra là <7 viên=”” ngọc=”” rồng=””> à”.

Sau đó cậu đứng lên đi về phía bên trong phòng. Chu Bác Nghị theo sát phía sau cậu, giống như sợ cậu sẽ xảy ra chuyện gì vậy đó. Hàn Duyệt quay đầu lại cười dịu dàng với anh, dặt dặt tay anh nói: “Đi nào, em đưa anh đi xem phòng ngủ của em”.

Mấy căn phòng đóng kín cửa này phòng nào là phòng ngủ của Hàn Duyệt thực ra rất dễ nhận ra, bởi vì trên cánh cửa gỗ kia cổ ý khắc ra một chú Snoopy rất lớn, bên trên còn treo một miếng gỗ nhỏ viết là [Đại bản doanh của cục cưng] nữa.

Hàn Duyệt nắm lấy chuôi cửa, hít sâu một hơi mới mở cửa phòng ra.

Trên vách tường phòng ngủ dán giấy tường màu xanh nhạt tươi tắn, bức màn đồng màu được kéo rất kín, trên vật dụng cũng đắp vải chống bụi màu trắng. Giữa phòng là một cái giường đôi rất lớn. Vách tường của phòng ngủ giống y như lời của Hàn Duyệt nói, dán đầy các loại tranh dán tường, phần lớn đã phai màu rồi, bất quá không giống như những bức trên cửa sổ phòng khách, bởi vì không có ánh mặt trời rọi vào nên vẫn để lại một ít dấu vết nhân nhạ có thể miễn cưỡng nhận ra được.

Hàn Duyệt đi vào trong kéo bức màn ra, tung lên một đồng bụi bặm. Cậu vừa ho vừa kéo cửa sổ. Chu Bác Nghị đi qua giúp cậu đẩy cánh cửa sổ đóng chặt ra. Vì thế Hàn Duyệt lùi lại, đi kéo miếng vải chống bụi đắp trên bàn học và cái kệ đặt trên mặt bàn.

Vật dụng đều là đồ tốt, lại dùng vải đắp lại nên bây giờ nhìn qua chẳng khác gì đồ mới cả. Những thứ trên cái bàn học thấp đều đặt bên trong ngăn kéo, nhưng những thứ trên kệ thì không có đựng đến, cũng không có dính một chút tro bụi nào.

Ánh mắt Hàn Duyệt lướt qua từng ngăn từng ngăn trên kệ, cuối cùng dừng lại trên một cái khung ảnh trong ngăn dưới cùng. Chu Bác Nghị cũng nhìn thấy cái khung ảnh kia, bên trong là một người phụ nữ và một đứa bé nhìn qua mới 3-4 tuổi. Anh có chút lo lắng mà nhìn vào bé trai bên cạnh mình này, cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy hông cậu.

Hàn Duyệt nhìn khung ảnh ngây ra một hồi mới đem nó cầm lên, ngón tay khẽ lướt qua hai khuôn mặt tươi cười trên khung ảnh, sau đó đưa cho Chu Bác Nghị xem: “Đây là mẹ của em đấy”.

Chu Bác Nghị quan sát kỹ người phụ nữ trong hình, lại nhìn Hàn Duyệt một chút rồi nói: “Mẹ em rất đẹp. Em với bà rất giống nhau, nhất là ánh mắt”.

“Thật vậy ư?” Hàn Duyệt hỏi, đem cái khung hình lại gần mắt mình hơn, nhìn thật lâu, đột nhiên nước mắt không kịp đề phòng mà bất ngờ trào ra ngoài. Cậu dùng tay che mắt lại, sau một hồi lâu, dùng một cái giọng dẫn theo nghẹn ngào gần như thì thầm mà khẽ nói, “Em đều đã quên mất dáng vẻ của bà rồi.... thì ra bà như thế này à...”

Chu Bác Nghị thở dài, đem bé trai của anh ôm vào lòng một lần nữa, một bàn tay dè lên ót cậu, đem đầu cậu áp vào trước ngực mình.

Tiếng hít thở kiềm nén và nặng nề, dần dần biến thành nghẹn ngào, lại từng chút biến thành tiếng gào khóc. Chu Bác Nghị khẽ vuốt cổ của bé trai, lại sờ tóc cậu, ôm lấy cơ thể khẽ nấc lên của cậu, lại thường thường hôn lên trán và đỉnh đầu cậu, giống như dỗ một đứa trẻ mà dỗ dành cậu trai đang gào khóc trong lòng này.

Không biết qua bao lâu tiếng khóc mới dần dần nhỏ lại, biến thành tiếng khụt khịt. Hàn Duyệt khẽ đẩy Chu Bác Nghị ra, hơi nghiêng người khom lưng mở ngăn kéo bàn học ra tìm khăn giấy, dưới mũi còn hiện ra hai dòng nước mũi do bật khóc, cậu xấu hổ dùng tay ôm lấy miệng mũi.

Chu Bác Nghị cười khẽ một tiếng, đem cái khăn tay vừa rồi Hàn Duyệt đã dùng đưa qua để Hàn Duyệt lau trước, còn mình thì đi tìm khăn giấy cho cậu, rốt cuộc tìm thấy một cuộn giấy vệ sinh ngả vàng còn chưa dùng xong ở ngăn cuối cùng. Giấy vệ sinh đã nhăn nheo cả, giấy rất giòn, còn dẫn theo một cái mùi lạ, rơi rất nhiều bụi, nhưng ít ra có chút vẫn hơn không.

Chỉnh trang lại mặt mũi xong, mắt và mũi của Hàn Duyệt đỏ ửng, dẫn Chu Bác Nghị đi xem phòng khác, trong phòng ngủ của mẹ, đối mặt với tấm ảnh nghệ thuật của hai mẹ con rất lớn trên tường kia, Hàn Duyệt lại khóc như mưa lần nữa.

Hai người đều đem tất cả phòng xem qua một lần, mở cửa sổ ra thông gió và thoáng khí xong, rồi mới gọi điện thoại cho cha Chu và mẹ Chu qua đây coi nhà. Lại gọi cho bất động sản mời hai người quét dọn vệ sinh qua thu dọn mấy miếng vải chống bụi, dọn dẹp sơ qua một chút.

Sau khi cha Chu và mẹ Chu chạy tới, trước tiên mẹ Chu đi loanh quanh trong nhà vài vòng, khen cách bố trí trong nhà vài câu. Bây giờ giá nhà ở thành phố B tăng vùn vụt, nhân khẩu rất nhiều, chung cư gia đình mới xây một tầng thường có mấy hộ gia đình ở, gần như đã không còn loại nhà nam bắc thông thoáng gió tốt vậy nữa rồi. Lại nhìn thấy tấm ảnh nghệ thuật trong phòng ngủ của mẹ Hàn Duyệt, không hề khó chịu mà khen bề ngoài của mẹ Hàn Duyệt xinh đẹp, cùng cha Chu thảo luận mấy chỗ tương tự trên gương mặt Hàn Duyệt và mẹ, cuối cùng cũng đem Hàn Duyệt khen một lần.

“Đi thấy nhà này rất tốt đấy, ở chỗ này đi” cuối cùng mẹ Chu vỗ tay nói “Bất quá có vài vật dụng phải thay đổi một chút, chẳng hạn như cái bàn trong phòng học của Tiểu Duyệt ấy, còn có cái kệ bên trên cũng phải chỉnh sửa một chút”.

Hàn Duyệt gật gật đầu nói: “Nghe theo đi cả”.

Mẹ Chu nói tiếp: “Thế mấy vật dụng đã thay mới này cháu muốn vứt đi hay là tìm chỗ nào đó cất giữ nào?”

Hàn Duyệt sững sốt một cái, cậu còn chưa kịp nghĩ đến chuyện này nữa, đột nhiên nói ra làm nhất thời khó mà lựa chọn được. Với cậu mà nói, mấy vật dụng này đều là phần tạo nên thơ ấu của mình, mỗi một món đồ cũ đều có thể khiến cậu nhớ tới một vài đoạn ký ức, những đoạn đó liên kết vào nhau, chính là những hồi ức mà cậu từng cố ý quên nhưng vẫn chằm vào dưới đáy lòng cậu. Điều này làm cho chúng nó có ý nghĩa hơn cả bản thân chúng nó nữa.

Chu Bác Nghị nhận ra sự do dự của cậu, liền nói: “Vẫn là đem cất giữ đi, đều không khác gì đồ mới cả, sau này nói không chừng còn có thể dùng tới đấy”.

“Thôi vứt đi” Hàn Duyệt nói, “Đều là những thứ trẻ con dùng làm sao có chỗ dùng đây, cất giữ trái lại còn chiếm chỗ nữa”.

“Chờ sau này muốn có con còn có thể dùng tới mà” Chu Bác Nghị nhìn vào mắt Hàn Duyệt, bình tĩnh nói ra những lời này, “Có thể dùng những thứ trước kia cha từng dùng qua, đứa nhỏ chắc chắn sẽ rất vui”.

“Con.. con gì chứ...” mặt Hàn Duyệt lập tức đỏ bừng lên, chỉ cùng Chu Bác Nghị nhìn nhau một giây liền không kiên trì được mà chuyển mắt đi, lại nhìn vào cha Chu và mẹ Chu cười đầy ẩn ý thì xấu hổ đến mức không biết phải đặt tầm mắt mình ở đâu nữa.

“Tiểu Duyệt không thích trẻ con sao?” mẹ Chu đi đến ôm bờ vai cậu nói, “Dì trái lại rất muốn ôm đứa cháu đây. Chờ hai đứa kết hôn liền lập tức có con đi, đến lúc đó mấy phôi thai nuôi cấy mặc kệ sống được bao nhiêu đều sinh ra hết, tốt nhất là có mấy bé gái lớn lên giống cháu ấy. Có trẻ con thì nhà mới giống nhà được, rất náo nhiệt mới tốt chứ”.

Mẹ Chu nói một hồi, đề tài liền từ sắp xếp nhà thế nào biến thành tương lai phải làm sao sắp xếp phòng ngủ trẻ con và em bé cho con của Chu Bác Nghị và Hàn Duyệt, còn có lựa chọn người mẹ mang thai giùm nữa chứ. Bây giờ kỹ thuật loại bỏ tế bào hạch thể thay tế bào trứng dung hợp tinh trùng của nam đã hoàn thiện rồi, nhưng mà nghiên cứu cho thấy phôi thai vẫn nên lớn từ từ trong cơ thể người sẽ khỏe mạnh hơn.

Sau khi xem xong nhà Hàn Duyệt lại tới nhà họ Chu ăn cơm tối. Bởi vì nhà cũng không cần thay đổi nhiều lắm nên mẹ Chu đem công việc thay đổi vật dụng và sửa sang lại giao cho trợ lý của mình, cũng kêu trợ lý sau khi làm kế hoạch sơ bộ ra xong thì thêm một bước bàn bạc và chỉnh sửa trực tiếp cùng với Hàn Duyệt nữa.

Chuyện nhà cửa còn chưa phải chuyện quan trọng cho lắm, trước mắt quan trọng nhất chính là lễ đính hôn do bà cụ Chu và Chu Bác Nghị quyết định ra vội vàng kia kìa.

24. Chương 24

Quan niệm của bà cụ Chu tương đối truyền thống, kiên trì muốn hai người đính hôn trước khi khai giảng vào nhà trọ ở, nếu không ở chung sẽ danh bất chính ngôn bất thuận, Chu Bác Nghị cũng hiếm thấy mà tỏ thẳng thái độ của mình, mong có thể nhanh chóng đính hôn. Tuy những người khác trong nhà họ Chu đều cho rằng mới quen nhau có một tháng đã đính hôn thì tốc độ có phần hơi quá nhanh rồi, nhưng đây là lần đầu tiên Chu Bác Nghị bày tỏ rõ ràng ý muốn của bản thân kể từ sau khi ra tù đến giờ, bọn họ cũng không dám từ chối, cũng liền theo ý anh mà bắt đầu chuẩn bị lễ đính hôn.

Bởi vì tương lai sau khi kết hôn Hàn Duyệt phải ở nhà họ Chu, nên lễ đính hôn sẽ cử hành ở nhà họ Hàn. Cho nên mặc kệ trong lòng mẹ Hàn có vui lòng hay không, bà ấy đều phải cùng mẹ Chu quyết định việc bố trí của hội trường lễ đính hôn. Huống chi, tuy mẹ Hàn không có yêu thương gì Hàn Duyệt, nhưng chuyện này lại có liên quan đến mặt mũi của nhà họ Hàn và danh dự của bà ta, nên cũng đành làm chung với mẹ Chu, trả một cái giá cao mời mấy nhà thiết kế, tranh thủ thời gian quyết định cho xong việc bố trí hội trường, cùng nhau bàn bạc thực đơn món ăn và loại rượu trên bàn tiệc, phỏng vấn vài người dẫn chương trình khá nổi tiếng trong giới, cuối cùng còn cố nhịn xuống sự chán ghét trong lòng mà cùng nhau chọn mấy bộ lễ phục cho Chu Bác Nghị và Hàn Duyệt.

Trong lòng bà thực ra luôn có một ít cảm giác chán ghét đối với Hàn Duyệt, chẳng qua Hàn Duyệt trong quá khứ chỉ là một kẻ đáng thương sống nhờ dưới mái nhà bà, cả ngày yên lặng trốn trong phòng không ra ngoài gây chuyện, đối với Hàn Duyệt luôn khúm núm, trong lòng bà cảm thấy cậu vừa đáng thương lại vừa buồn cười, nên cũng có thể trưng một cái dáng vẻ mẹ hiền ra được, để lấy một cái danh tốt là rộng rãi khoan dung.

Nhưng mà khó hiểu là, từ khi mùa hè bắt đầu, chỉ trong một đêm đứa bé trai luôn quỳ rạp dưới chân bà ước ao được nhận một chút yêu thương từ bà kia đã trở nên cứng cỏi hơn, giống như chỉ trong một đêm đã vùng lên từ trong cát bụi, giống như một cây gai đột nhiên trở nên cứng cáp hơn, cắm vào bên trong gia đình bà, làm đau mỗi một kẻ có ý định sỉ nhục hay thương hại cậu như trước kia. Bây giờ lại còn kết hôn với con của một gia đình lớn hơn nhà họ Hàn trước con của bà nữa chứ. Tuy bà luôn dùng việc Chu Bác Nghị từng ở tù và Hàn Duyệt chẳng qua là đi ‘nhặt’ một gã đàn ông không ai thêm để tự an ủi bản thân, nhưng mà trong lòng bà hiểu rõ, có hai người cầm quyền và người thừa kế tương lai của nhà họ Chu chăm sóc, thì Chu Bác Nghị sẽ không mãi ăn không ngồi rồi giống như lúc này đâu, vả lại xem thái độ của cha Chu và mẹ Chu đối với Hàn Duyệt thì tương lai cậu tới nhà họ Chu ở chắc chắn sẽ sống rất tốt.

Lại nhớ tới đứa con gái vừa nghe nói mình muốn đến nhà họ Chu liền quần quýt đòi đi theo, còn sau khi nghe mẹ Chu muốn đến nhà làm khách thì trong lòng tràn đầy tính toán làm sao lấy lòng mẹ Chu, mẹ Hàn liền cảm thấy trong lòng ghen đến mức thở không nổi. Con gái bị mình chiều hư, cả ngày muốn gả cho cậu hai nhà họ Chu làm một bà chủ giàu có, khi nghe thấy Hàn Duyệt sắp đính hôn thì vừa ghen tị Hàn Duyệt nhỏ hơn mình 5 tuổi vậy mà đã có đối tượng kết hôn, lại vừa do dự có cần kéo gần quan hệ với Hàn Duyệt để tiếp cận Chu Bác Hạo hay không. Bất quá Hàn Duyệt cũng không thêm nhận lấy cái sự thân thiết có mục đích riêng bất chợt nảy lên của Hàn Tư Mộng này, khách sáo mà xa lạ từ chối hết thấy yêu cầu của chị ta, chờ đến khi Hàn Tư Mộng tức điên lên không nhịn được mà cãi nhau với cậu, thì không ngừng bắt lấy chỗ đau của Hàn Tư Mộng mà giẫm, làm chị ta tức giận tới mức suýt nữa đã đánh nhau với Hàn Duyệt.

Cái bộ dạng mất hết phẩm giá vì một người đàn ông căn bản không có chút thân quen nào này, khiến mẹ Hàn càng thấy hối hận với sự nuông chiều lúc trước của mình hơn, rốt cuộc cũng quyết tâm cứng rắn hơn với con gái, đem cô nàng đưa tới nhà mẹ đẻ của mình nhờ mẹ giúp đỡ trông chừng, lại tìm một ít sách về tính độc lập và lòng tự tôn tự trọng của phụ nữ cho cô nàng xem, còn bắt cô nàng phải viết cảm nhận mấy chục nghìn chữ nữa, chỉ mong là bây giờ mất bò mới lo làm chuồng vẫn còn kịp.

Lễ đính hôn được quyết định ngay trước khai giảng hai ngày, hầu như đã mời hết tất cả mọi người của các gia đình trong xã hội thượng lưu đến.

Từ khi bắt đầu chuẩn bị lễ đính hôn thì Chu Bác Nghị chưa từng gặp riêng Hàn Duyệt. Tuy bây giờ đã là xã hội hiện đại tự do yêu đương rồi, nhưng dù sao một khi có liên quan đến nghi lễ quan trọng thì phải dựa theo quy định cũ của truyền thống, trước lễ đính hôn, ở dưới tình huống khi không có bà mối, cũng chính là mẹ của Chu Bác Nghị đi cùng, thì hai người không được gặp riêng nhau. Hàn Duyệt và Chu Bác Nghị cũng không có quen với việc hẹn hò mà có người ngoài ở bên cạnh, lại cho rằng chẳng qua cũng chỉ mấy ngày mà thôi, nên bèn chịu đựng không đi hẹn hò nữa mà mỗi ngày đều ở trong nhà nói chuyện qua webcam. Webcam cũng chả có làm gì khác cả, chẳng qua là đem camera mở lên rồi tự ai làm việc nấy, bất quá thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn đối phương trong màn hình, nhìn nhau cười, đó là vô cùng ấm áp rồi.

Tới ngày lễ đính hôn, người đưa lễ của nhà họ Chu tổng cộng sáu người, chính là bốn người nhà họ Chu, còn có một bà mối và một bậc cha chú của nhà họ Chu nữa, lái sáu chiếc xe cưới chạy về hướng nhà họ Hàn. Vốn bà cụ Chu cũng muốn tham gia, nhưng bởi vì lý do sức khỏe nên đành bỏ qua. Ngay khi đến cổng lớn nhà họ Hàn, người nhà họ Chu đốt một dây pháo ở trước cổng nhà họ Hàn trước, rồi sau đó người nhà họ Hàn cũng đốt một dây pháo để chào đón.

Xe chạy tới cửa của biệt thự nhà họ Hàn, Chu Bác Nghị mặc một bộ tây trang đen trước ngực có đính một đóa hoa hồng xuống xe, trong tay bưng mâm đặt táo và quýt tượng trưng cho bình an và đại cát đại lợi mới mở cửa. cậu lớn nhà họ Hàn – Hàn Tư Triết tự mình mở cửa cho anh, lại bưng một chậu nước mời anh rửa tay. Sau khi rửa tay xong Chu Bác Nghị lấy một bao lì xì ra đưa cho Hàn Tư Triết, trong miệng nói: “Cám ơn anh hai”.

Sau khi vào cửa những vị khách có mặt đều vỗ tay nghênh đón, còn bà mối thì mang giỏ lễ đem tiền mừng; nển đỏ; lá khoai môn tượng trưng cho con cháu đầy đàn; khóa trường mệnh tượng trưng cho sống lâu trăm

tuổi; cọ thư pháp tượng trưng cho công thành danh toại; than đá tượng trưng cho sự nồng nàn và lúa mạch tượng trưng cho cuộc sống đầy đủ giao cho cha Hàn mẹ Hàn nạp chính. *(nghĩ thức đưa sính lễ)

Sau đó, Hàn Duyệt và Chu Bác Nghị cùng với cha mẹ hai bên tiến hành nghi lễ tế tổ ở từ đường phía sau nhà họ Hàn. Người nhà họ Hàn chuẩn bị đồ lễ gồm gia cầm gà vịt, nến thơm, pháo lễ, bánh hỉ và kẹo bốn màu các thứ vân vân... trên bàn thờ để cúng, cha Hàn thì báo cho tổ tiên là chuyện cưới hỏi đã được quyết định rồi, xin tổ tiên phù hộ cho cuộc hôn nhân được thuận lợi, hạnh phúc mỹ mãn, con cháu đầy đàn.

Sau khi tế tổ xong, bà mối dắt Hàn Duyệt đi vào trong phòng khách nơi cử hành nghi lễ đính hôn, ngồi trên ghế cao chân, đập chân lên cái ghế nhỏ, tiến hành nghi lễ trao nhẫn với Chu Bác Nghị.

Khác với bộ tây trang màu đen của Chu Bác Nghị, hôm nay Hàn Duyệt mặc chính là một bộ lễ phục nam màu đỏ thẫm kiểu Trung Quốc. Bởi vì là lễ đính hôn theo kiểu Trung nên nếu mặc tây trang màu trắng sẽ là điềm xấu, màu đen thì đụng với màu của Chu Bác Nghị, tây trang màu đỏ thì thực sự là rất khó xem, cho nên mới mặc kiểu áo dài thời Đường của Trung Quốc.

Áo dài trong hôn lễ của nam bình thường đều là màu đỏ thẫm, như vậy sẽ thêm phần mạnh mẽ chín chắn, nhưng mà Chu Bác Nghị lại có ý đồ riêng mà cố tình đem bộ lễ phục này đặt thành màu đỏ tươi, cái áo ngắn trên người là hoa hồng đỏ trên nền đen, có thêu hoa văn uyên ương đùa giỡn bên hoa sen.

Hàn Duyệt da trắng, mặt mày vốn đã thiên về hướng nữ tính, lại là một thiếu niên vừa mới trưởng thành chưa phân rõ được giới tính nữa, một thân áo dài màu đỏ tươi in vào mắt không ngờ đem cậu tôn lên cực kỳ quyến rũ mê người. Chu Bác Nghị nhìn vào Hàn Duyệt đang ngồi trên ghế cao chờ trao nhẫn với mình, đột nhiên cảm thấy cổ họng khô ran, hai luồng hơi nóng vọt lên, một luồng vọt tới trong đầu còn một luồng khác thì phóng xuống phía dưới.

Lần đầu tiên anh cảm thấy Hàn Duyệt quá nhỏ tuổi, nói cách khác bây giờ là đã có thể kết hôn rồi, đâu cần phải đau khổ chịu đựng bốn năm, chờ đến khi 22 tuổi đủ tuổi kết hôn hợp pháp cơ chứ.

Trên nhẫn đính hôn bằng kim cương có cột dây đỏ tượng trưng cho vĩnh kết đồng tâm. Chu Bác Nghị nâng tay Hàn Duyệt lên từ từ đem nhẫn đeo vào ngón giữa tay cậu, trước khi buông tay ra thì lén lút nhéo nhẹ vào lòng bàn tay Hàn Duyệt, khẽ nói: “Bà xã”.

Hàn Duyệt chợt đỏ mặt lên, đợi đến khi tới cậu đeo nhẫn cho Chu Bác Nghị, cũng học theo dáng vẻ của anh mà nhéo vào lòng bàn tay anh, nói: “Bà xã ngoan”.

Chu Bác Nghị mỉm cười ‘ừ’ một tiếng, không có chút khó chịu nào, ngược lại Hàn Duyệt nghe thấy mà bực tức một hồi, lại nhéo mạnh vào ngón giữa anh một cái mới buông ra. Chu Bác Nghị không cảm thấy đau gì cả, ở trong mắt anh hành động của Hàn Duyệt giống như là một chú mèo đang xù lông dùng móng vuốt nhỏ cào người ta vậy đó, càng nhìn càng đáng yêu. Nếu không phải có người ngoài ở đây, anh thực sự rất muốn đem cậu trai thuộc về mình này ôm vào lòng ra sức hôn một trận thì tốt quá.

Sau khi trao nhẫn xong, mẹ Chu đeo vòng vàng vào tay Hàn Duyệt. Đây vốn là quà gặp mặt mà mẹ chồng tương lai chuẩn bị cho con dâu, bởi vì cả hai bên đính hôn đều là nam, quy trình này lại không thể bỏ, cho nên sau đó mẹ Hàn cũng đeo vòng vàng vào cho Chu Bác Nghị.

Tiếp theo, Hàn Duyệt được mẹ Hàn dẫn theo bưng trà lễ mời trà từng người trong sáu người đi đưa lễ của nhà họ Chu, ly cuối cùng thì dâng cho Chu Bác Nghị. Chu Bác Nghị nâng ly trà lên, ánh mắt vừa nhìn chăm chăm vào Hàn Duyệt vừa chậm chậm uống trà lễ, những vị khách trong sảnh nhìn thấy lại bắt đầu vỗ tay âm ỉ.

Dâng trà xong nhà trai đem tiền lì xì đặt lên dưới bệ ly trà, sau khi làm xong mấy việc này chính là nghi thức trả lễ cuối cùng. Hàn Duyệt đem sáu bộ quần áo đã chuẩn bị trước giao cho cha Chu và mẹ Chu, sau đó bà mối chần tâm mắt của mọi người lén lút đem hai quả nhẫn nhét vào miệng Hàn Duyệt, tỏ ý tương lai trong mắt Chu Bác Nghị chỉ có một mình Hàn Duyệt mà thôi. Nghi thức này phải tiến hành lén lút mới được, bất quá tất cả mọi người đều biết là có chuyện gì, đều che miệng cười lén nhìn Hàn Duyệt đưa lưng về phía mọi người cố gắng ăn nhẫn.

Chu Bác Nghị thì đường hoàng nhìn, đợi đến khi Hàn Duyệt nhả hột nhẫn ra thì giành trước bà mối đưa tay để ở bên miệng Hàn Duyệt đỡ lấy hột nhẫn mà cậu vừa mới nhả, để ở trước mặt kiểm tra một lát rồi

đem một hột trong đó đưa trở lại, nói: “Còn một ít chưa xong này”.

Toàn bộ khách trong sảnh đều cười rộ lên. Hàn Duyệt đỏ mặt định lấy hột nhân từ trong tay anh qua nhưng mà Chu Bác Nghị kiên trì muốn tự tay dứt cho cậu, cậu cũng chỉ có thể há miệng để cho Chu Bác Nghị đem hột nhân bỏ vào trong miệng mình, suýt nữa đã cắn trúng ngón tay của đối phương rồi.

Chu Bác Nghị cố ý đem ngón tay cầm hột nhân đưa đến miệng Hàn Duyệt, nhìn thấy Hàn Duyệt bối rối cắn hột nhân, răng đụng tới ngón tay mình, cảm giác ẩm ướt từ nơi đó vọt thẳng tới đáy lòng, lại cảm thấy nửa người dưới căng chặt, nhìn vào môi của Hàn Duyệt, không khỏi nuốt nhanh một cái.

Nghi lễ đính hôn tiến hành đến đây xem như đã xong, người nhà họ Hàn đang đốt pháo trong sân tỏ ý chúc mừng. Tiếp theo chính là tiệc mừng của lễ đính hôn.

25. Chương 25

Tiệc mừng cũng không có gì khác hơn so với những bữa tiệc khác của xã hội thượng lưu cả, chỉ thêm một phần là lúc mở đầu thì mời hai ‘vợ chồng sắp cưới’ phát biểu mấy câu, bày tỏ sự mong chờ đối với tương lai một chút thôi.

Hàn Duyệt không thích tiết lộ quá nhiều việc riêng ở trước mặt mọi người nên chỉ chuẩn bị một vài lời khách sáo thường lệ, bày tỏ tình cảm với Chu Bác Nghị và sự mong chờ đối với cuộc hôn nhân trong tương lai, cẩn thận theo quy củ.

Nhưng đến khi tới Chu Bác Nghị thì anh lại nắm lấy tay Hàn Duyệt đặt ở trước ngực mình, nghiêm túc nhìn vào ánh mắt cậu, chỉ nói một câu: “Cả đời anh sẽ chỉ đối tốt với một mình em mà thôi”.

Những lời này tuy giản đơn nhưng mà có hàm ý hơn so với mấy lời khô khan của Hàn Duyệt nhiều, những vị khách lại bắt đầu cười vỗ tay, cũng có người hiểu ý nói trêu chọc: “Hôn cái nào”.

Lễ đính hôn tương đối truyền thống cho nên cuối cùng vẫn là không hôn được. Sau khi tiệc mừng bắt đầu, Chu Bác Nghị và Hàn Duyệt liền bắt đầu đi từng bàn mời rượu, bởi vì không phải lễ kết hôn chính thức, lát nữa người nhà họ Chu còn phải rời khỏi, vả lại mấy vị khách ở đây cũng không có thân đến mức có thể đùa giỡn với hai ‘vợ chồng sắp cưới’ cho nên mọi người không có làm ầm ĩ lắm, uống rượu chỉ là tượng trưng mà thôi. Độ rượu của hai ‘vợ chồng sắp cưới’ cũng rất thấp, xem như nước mà uống cũng chả sao cả, nhưng đối với cái cơ thể vừa mới trưởng thành còn chưa từng đụng tới cồn của Hàn Duyệt này mà nói, thì một chút cồn này cũng đủ để tạo nên tác dụng mà nó nên tạo ra, đợi đến khi tiệc mừng kết thúc thì Hàn Duyệt đã cảm thấy có chút chóng mặt rồi.

Ánh mắt của Chu Bác Nghị vẫn luôn chú ý tình trạng của Hàn Duyệt, nhìn thấy hai mắt cậu lơ đãng, hành động có chút cứng nhắc liền biết cậu uống say rồi, vì thế lấy cớ sợ Hàn Duyệt té ngã nên ‘đúng lý hợp tình’ mà chìa tay ôm lấy hông cậu, bàn tay đặt nhẹ lên chỗ hơi nhô ra trên xương hông của Hàn Duyệt, Chu Bác Nghị dùng ngón cái khẽ vuốt lên chỗ nhô ra kia theo phản xạ, không nhìn được liền cảm thấy chột rợn lên.

Hàn Duyệt chỉ là hơi choáng thôi, cũng không phải uống say tới mức không có chút cảm giác nào, nên việc mờ ám của Chu Bác Nghị cậu hiển nhiên cảm nhận được. Hoàn cảnh này lại không thể đẩy Chu Bác Nghị ra, cố ý kéo tay anh ra thì sẽ có chút quá rõ ràng, đành phải lấy khuỷu tay đặt nhẹ lên bụng anh. Chu Bác Nghị mặc kệ cái đánh trả không đau không ngứa của cậu, ngón cái vẫn như cũ đặt lên trên xương hông của cậu khẽ ve vuốt. Hàn Duyệt nhin rồi lại nhin, ngay lần đổi bàn tiếp theo liền thừa dịp ngẩng đầu trừng mắt liếc nhìn Chu Bác Nghị một cái thật hung dữ, bảo anh vừa phải một chút.

Hàn Duyệt say rượu nên hai mắt long lanh sáng ngời, giống như chớp mắt thêm một cái sẽ có nước mắt rơi ra vậy, khiến Chu Bác Nghị nhìn mà chỉ muốn hôn lên ánh mắt cậu. Hai gò má bởi vì tức giận nên hơi ửng đỏ, dưới sự nổi bật của bộ áo dài đỏ toàn thân lại đặc biệt hiện ra một vẻ mê hoặc. Còn cái ánh nhìn vốn là có ý cảnh cáo kia đã bị ánh mắt ướt át của Hàn Duyệt và hai gò má ửng hồng làm yếu đi đến mức giống như là đang làm nũng tỏ vẻ cáu kỉnh vậy đó, Chu Bác Nghị nhìn mà cổ họng gật một cái, nếu không phải

không đúng lúc anh thực sự rất muốn ôm cậu trai đã đem cả cuộc đời cột chung với anh này vào trong lòng, tùy ý sờ sảng một trận rồi.

Phản ứng nhỏ của Chu Bác Nghị, Hàn Duyệt nhìn thấy rất rõ ở trong mắt, lập tức ngấm hiểu ra ngay rốt cuộc trong lòng Chu Bác Nghị đang nghĩ gì, vội vàng dời tầm mắt đi, nở ra một nụ cười gượng gạo nhận lấy sự chúc phúc của bàn kế tiếp, nhưng trên thực tế thì tất cả sự chú ý đều không thể khống chế được mà tập trung hết vào trên chỗ xương hông nhô ra bị ngón cái của Chu Bác Nghị đè lên kia rồi. Nhưng mà càng không nghĩ tới thì cảm giác lại càng rõ nét hơn, giống như có một luồng điện từ ngón tay cái của Chu Bác Nghị đang không ngừng cuộn cuộn chạy qua đây, giạt đến mức nửa người của cậu đều đã tê dại cả.

Đến mười hai giờ rưỡi trưa, cuối cùng lễ đính hôn dài hai tiếng đồng hồ rốt cuộc cũng đã kết thúc. Người hai gia đình chụp ảnh chung với nhau, rồi cũng chụp chung với những vị khách có mặt một tấm, thì mọi người liền muốn chào tạm biệt để đi về.

Dựa theo quy định thì Hàn Duyệt không được tiễn người nhà họ Chu tới cửa, chỉ có thể chào tạm biệt ở phòng khách mà thôi. Khi nắm lấy tay của Chu Bác Nghị thì Hàn Duyệt bỗng cảm thấy có chút khôngỡ buông ra. Nhưng chung quanh đều là người, người nhà họ Chu không đi trước thì mấy người khách khác cũng không thể đi được, đều rất hào hứng mà đứng vây quanh ở phòng khách xem hai ‘vợ chồng sắp cưới’ quyến luyến bịn rịn. Hàn Duyệt nghẹn cả buổi nhưng một câu cũng không nói được, câu ‘đi đường cẩn thận’ thì cảm thấy xui xẻo, cuối cùng chỉ có thể khẽ nói câu “Mai gặp” mà thôi.

Chu Bác Nghị ‘ừ’ một tiếng, siết chặt lấy cánh tay đang nắm Hàn Duyệt, chần chừ một hồi liền giống như đã quyết định một việc gì đó, buông một bàn tay ra rồi nâng lấy cái ót của Hàn Duyệt, khẽ sát vào hôn lên trán cậu. Vị trí nụ hôn khá thấp, vừa đúng lúc ngay giữa hai hàng chân mày. Vị trí này cách ánh mắt rất gần khiến Hàn Duyệt có một cảm giác giống như ánh mắt bị hôn trúng vậy, không nhìn được mà nhắm hai mắt lại, nổi bẹn rịn trong lòng lại càng lan ra nồng đượm hơn, không thể khống chế được mà muốn chìa tay ôm lấy sau lưng Chu Bác Nghị, nhưng khựng một cái dừng cánh tay đã vươn ra lại rồi chỉ nắm lấy phần áo ngay bên hông anh mà thôi.

“Ngày mai chờ anh đến đón em nhé” Chu Bác Nghị xoa nhẹ lên cổ Hàn Duyệt, khẽ nói.

Những vị khách vây xem lại phát ra từng trận cười chọc ghẹo, Hàn Duyệt trừng to mắt ép bản thân mình quên đi chút buồn bã không ỡ buông ra đang lớn dần từng chút một trong lòng kia, gợn lên một nụ cười nói: “Vậy hôm nay em sẽ sắp xếp hành lý cho xong, chờ ngày mai anh đến đón em đấy”.

Chu Bác Nghị gật gật đầu, lại sờ sờ mặt cậu, xoay người rời khỏi phòng khách cùng với người nhà họ Chu dưới ánh mắt sáng rực của những vị khách mời, biến mất ngay chỗ rẽ đi thông ra ngoài cửa.

Nhân vật chính của lễ nạp chinh đã rời khỏi, những vị khách cũng bắt đầu từ giã. Hàn Duyệt đứng ở bên cạnh cha Hàn nở một nụ cười lễ phép bày tỏ lòng cảm ơn đối với từng vị khách đã đến dự, nghe mấy lời chúc phúc, hâm hộ và trêu chọc nửa thật nửa giả của những vị khách mời. Các khách mời càng lúc càng ít, phòng khách cũng càng ngày càng trống trải, cho đến khi toàn bộ đều rời khỏi hết chỉ còn lại có một đồng bừa bộn do bữa tiệc vừa kết thúc. Nhà họ Hàn lại trở về với sự im lặng lẫn lộn.

Hàn Tư Mộng vẫn bị mẹ giữ bên cạnh, không có một chút cơ hội nào để đi tiếp cận Chu Bác Hạo, đợi sau khi cùng cha mẹ mỉm cười nhìn theo xe của vị khách mời cuối cùng biến mất ở ngay góc đường của khu phố thì biểu cảm trên mặt lập tức xịu xuống, xoay người nổi giận dưng dưng mà túm lấy váy nhanh chóng vọt lên lầu, cái gót nhỏ của giày cao gót phát ra tiếng vang lạnh lạnh trên mặt sàn, cuối cùng rầm một tiếng đập cửa phòng ngủ của mình vang rầm trời.

Hàn Tư Triết và Hàn Tư Huy nhìn vào bóng lưng của em gái mình, trên mặt đều hiện ra một vẻ lo lắng, còn trên mặt mẹ Hàn vẫn hiện ra một nụ cười nhàn nhạt như cũ, nghe âm thanh của con gái giận lẫy, mí mắt cũng không nhướng lên, ngày cả độ cong nơi khóe miệng cũng không có xảy ra chút thay đổi nào. Cha Hàn đầu tiên là thở dài, sau đó nhíu mày nói với mẹ Hàn: “Đều là bà chiều ra đó”.

Mẹ Hàn hơi hơi nhướng mi mắt lên, liếc nhìn cha Hàn một cái, nụ cười nơi khóe miệng càng nở rộng hơn, từ từ hít sâu một hơi rồi hếch cằm lên, nói: “Đúng thế, đều là lỗi của tôi hết”.

Về mặt của cha Hàn hơi thay đổi, lại thở dài nói: “Haiz, cũng do tôi. Vốn cho rằng con gái thì phải chiều chuộng đấy”.

Hàn Duyệt đứng ở phía sau cha Hàn, đem từng động tác của hai người đều xem vào trong mắt, chỉ cảm thấy buồn cười, còn nổi trống vắng nảy lên do Chu Bác Nghị rời khỏi lại càng trĩu nặng hơn, liền mở miệng nói: “Cha, mẹ, con về phòng nghỉ trước đây”.

Nói xong đang định nhấc chân rời khỏi thì cha Hàn lại nói: “Khoan đã, cha có mấy lời muốn nói với con, đi phòng làm việc chờ cha”.

Tất cả nổi trống vắng trĩu nặng trong lòng Hàn Duyệt bỗng chợt biến thành cơn bức bối dữ dội, gần như lập tức hiện ra ở ngay trên mặt, cơ thịt hai bên má méo mó rồi rung rung hai cái. Cậu không chút e dè mà đảo mắt xem thường, nói: “Ngài có chuyện gì sao ạ?”

Cha Hàn thấy cái dáng vẻ nửa chết nửa sống của cậu như thế liền theo phản xạ muốn mắng cậu, sau đó lại nhớ tới cái lễ đính hôn hôm nay nên nén cơn tức xuống, nói: “Lại đây, tới phòng làm việc nói”.

Hàn Duyệt đành phải đi theo cha Hàn lên lầu hai. Cha Hàn ngồi xuống phía sau bàn làm việc, nhìn thấy Hàn Duyệt ngồi không có chút hình tượng nào trên ghế, đem lời quở mắng đã đến tận miệng nuốt xuống, lại uống ngụm trà mới từ từ mở miệng nói: “Thời gian trôi qua mau quá, chớp mắt con đã lớn như vậy rồi...”

Hàn Duyệt giật mình ngẩng đầu nhìn ông ta, trong đôi mắt to là sự châm chọc không chút che giấu. Cha Hàn có chút then quá hóa giận, dùng đầu các đốt ngón tay gõ thật mạnh lên mặt bàn, tốc độ nói tăng nhanh nói: “Cha nói mấy thứ này cũng là muốn tốt cho mày thôi, mày đừng có không muốn nghe. Đừng thấy bây giờ nói là cái này tự do cái kia tự do, theo ý cha đều là không biết liêm sỉ cả. Càng là người của dòng họ lớn thì càng bảo thủ truyền thống hơn, trái lại mấy người nhà nghèo bần hàn đều rất thoáng. Dùng cờ hiệu tự do để tùy ý làm xằng làm bậy, còn tưởng đó là tân tiến nữa chứ, chỉ có thể khiến người ta khinh thường mà thôi”.

“Cho nên, ngài muốn nói gì với con đây ạ” Hàn Duyệt cắt ngang lời nói của cha Hàn, “Thời gian của con không nhiều lắm đâu, lát nữa còn phải thu xếp hành lý, ngày mai Bác Nghị sẽ đón con đi Tú Giang Viên nữa”.

“Cha muốn nói cho mày nếu đã đính hôn với cậu ba nhà họ Chu thì càng phải chú ý mỗi lời ăn tiếng nói của mình hơn đó”. Cha Hàn xụ mặt nói, “Sau này mày phải tới nhà họ Chu ở đi, coi như là nửa người nhà họ Chu rồi, phải luôn luôn nhắc nhở bản thân cử chỉ phải nghiêm trang. Xuất thân của mày trong lòng mày hiểu rõ, nếu ngay từ đầu đã thua thiệt người ta thì càng phải chú ý hơn...”

“Mẹ con làm gì cha mà động một tý liền sỉ nhục bà chứ? Cũng có phải bà cường bức cha đâu” Hàn Duyệt đứng bật dậy, nói lạnh lùng, “Một đứa trẻ được sinh ra là trách nhiệm của hai người mà, phiền phức do tự mình hạnh kiểm xấu ăn vụng mới gây ra, không biết nghĩ lại còn đem cơn tức toàn bộ đổ hết lên người đối phương, cha còn là đàn ông hay không vậy?”

“Hỗn láo!” cha Hàn giận run cả người, vỗ thật mạnh lên bàn làm việc một cái, “Ai cho phép mày nói chuyện với tao như vậy hả?”

Hàn Duyệt xoay người bước đi, cầm tay nắm cửa của phòng sách đang định vặn ra, lại nhớ đến cái gì đó nên ngừng lại, xoay người nhìn vào cha Hàn đang giận không kìm được, nói: “So với lo cho con thì không bằng lo cho thiên kim của cha đi. Mỗi ngày chạy theo sau móng cậu hai nhà họ Chu người ta đã sớm thành một chuyện cười trong giới rồi đó. Nếu không dạy dỗ nhiều hơn, coi chừng có ngày nào đó thực sự tự đi hiến thân thì đó có thể mất mặt lắm đấy”.

Nói xong Hàn Duyệt mở mạnh cửa ra, lại nhìn thấy Hàn Tư Triết đang giơ tay định gõ cửa ở bên ngoài, liền nhếch miệng nở một nụ cười khó xem ngoài cười nhưng trong không cười với anh, sau đó nhanh chân rời khỏi.

Hàn Tư Triết nhìn theo cậu biến mất ngay chỗ rẽ mới đi vào phòng sách. Cha Hàn giận đến mức thổ phỉ phò, nhìn thấy đứa con cả của mình lập tức nói: “Con nhìn xem, thật sự là tiểu nhân đặc chí mà, còn chưa có kết hôn với Chu Bác Nghị mà đã kêu ngoạ thành thế này rồi”.

Hàn Tư Triết đi đến bên cạnh bàn rót một ly trà cho cha, mới nói: “Ai bảo cha nói mấy lời này làm gì, trong lòng Duyệt Duyệt vẫn luôn nhớ về mẹ đẻ của em ấy, cũng không phải cha không biết”.

“Cha nói sai hay sao chứ?” cha Hàn hỏi vặn lại, “Nó đúng là do gái điểm sinh mà, bây giờ lại đứng ở trên đầu sóng ngọn gió người khác mới có thể càng chú ý từng hành vi của nó hơn đấy, hơi có chút sai sót nào chắc chắn sẽ đem xuất thân của nó ra bàn tán. Cha có lòng tốt nhắc nhở nó có gì không đúng hay sao?”

“Cha...” Hàn Tư Triết có chút bất đắc dĩ mà nói, “Duyệt Duyệt vẫn rất ngoan mà, chưa bao giờ gây chuyện cả, lúc học trung học cũng chưa từng yêu đương gì thì chỗ nào cần người nhắc em ấy chú ý mấy chuyện về phương diện này cơ chứ. Lại nói tiếp, trước kia chúng ta chưa từng quan tâm đến em ấy, bây giờ mới bù lại...”

“Được rồi được rồi, con nói cha đều hiểu cả” cha Hàn cắt ngang lời nói của con trai cả, trong lòng nhớ đến ánh mắt châm chọc ban nãy của Hàn Duyệt thì càng buồn bực hơn, nói, “Mất người nhà họ Chu bị mù hay sao vậy? Cư nhiên lại vừa ý nó”.

Hàn Tư Triết không nói lời nào, nghe cha xả giận xong mới nói: “Chuyện đời khó nói trước được, lúc trước chúng ta ai cũng không biết Duyệt Duyệt sẽ có cuộc gặp gỡ như vậy. Bất quá bỏ qua chính là bỏ qua, trước kia chúng ta đối xử với em ấy không tốt trong lòng Duyệt Duyệt vẫn biết rõ ràng, bây giờ có bù lại cũng không bù lại được, không bằng thuận theo tự nhiên, về sau khách sáo chút là được rồi. Hai nhà họ Hàn – Chu chúng ta xem như đã dính với nhau, sau này hiển nhiên sẽ có rất nhiều việc hợp tác hơn, không cần cố ý lấy lòng gì đâu”.

“Nhà họ Hàn có lỗi với nó thế nào chứ? Chẳng lẽ phải nâng nó lên tận trời hay sao?” cha Hàn trừng mắt nói, cuối cùng vẫn là cảm tức mà phun ra một cái, phỉ phỉ tay nói, “Con đi ra ngoài đi, cha muốn yên lặng một chút”.

Hàn Tư Triết im lặng rời khỏi phòng sách, tựa lên trên lang can hành lang nhìn mẹ dưới lầu đang chỉ dẫn các người giúp việc quét dọn phòng khách, lại ngẩng đầu nhìn lên cây đèn treo bằng thủy tinh rực rỡ trên trần nhà tầng ba gần người một hồi, mới đứng thẳng người lên không nhanh không chậm mà thông thả đi tới cầu thang, xuống mấy bậc lầu, nghĩ nghĩ, lại xoay người đi hướng về phía trước lên lầu ba, đi đến trước cửa phòng ngủ của Hàn Duyệt, hít vào một hơi thật sâu mới giơ tay lên gõ cửa phòng cậu.

26. Chương 26

Thoảng đợi một chút Hàn Duyệt mới ra mở cửa. Cậu đã thay bộ áo dài đỏ thắm toàn thân kia ra, mặc vào bộ quần áo thường trong nhà, xem ra hình như còn rửa mặt nữa, cái trán vài tóc mai có dính chút nước.

Hàn Duyệt mở cửa, vừa thấy là Hàn Tư Triết liền cảm thấy có chút kỳ lạ. Cả nhà họ Hàn chỉ có Hàn Tư Triết là ít đụng chạm với cậu nhất, hay nói đúng hơn là căn bản không có xích mích gì cả, Hàn Tư Triết căn bản không có để ý tới cậu, cho nên cậu cũng không có bao nhiêu ác cảm với Hàn Tư Triết hết, nhiều nhất cũng chỉ xem như giống một người xa lạ mà thôi. Bất quá cho dù là thế cậu cũng không có mời đối phương vào phòng ngồi, chỉ là hơi hé cửa phòng ra, một tay chống cạnh cửa còn một tay thì nắm lấy tay nắm cửa, cơ thể chặn ngay khe cửa, một dáng vẻ rất là xa cách, dường như chỉ cần một lời không hợp sẽ lập tức đóng cửa lại ngay.

“Anh hai” Hàn Duyệt liền dùng cái dáng vẻ đề phòng này mà lễ phép gọi Hàn Tư Triết một tiếng, “Cho hỏi có chuyện gì hay không vậy?”

Hàn Tư Triết gật gật đầu, nói: “Cũng không có gì, chỉ là định nhân dịp trước khi em dọn qua bên kia thì nói với em mấy câu thôi”.

Thái độ của đối phương rất ôn hòa, Hàn Duyệt bắt đầu do dự có nên mời anh ta vào phòng hay không, chần chờ một hồi vẫn là quyết định đứng ở cửa ‘đánh nhanh thắng nhanh’ tốt hơn, liền nói: “Xin anh hai cứ nói”.

Hàn Tư Triết cũng không tức giận, nói: “Cậu ba nhà họ Chu nhìn qua rất thích em, cũng rất săn sóc cho em, em có thể tìm được một người đối xử tốt với em như thế anh rất vui. Chúc mừng em”.

Hàn Duyệt có chút ngạc nhiên nhìn anh ta, người anh hai này mấy năm nay, quanh năm suốt tháng cũng sẽ không nói vài câu với cậu, đây là câu nói dài nhất của anh ta nói với mình từ khi cậu tới nhà họ Hàn đến giờ. Việc kỳ lạ thì nhất định là có chuyện, Hàn Duyệt cảm thấy tóc gáy của mình đều dựng đứng lên cả, ở vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu. Bất quá dù sao thì chung quy cũng là hai câu chúc phúc tốt lành, cho nên Hàn Duyệt vẫn là hơi khom người cúi một cái nói: “Cám ơn anh hai”.

Khóe miệng của Hàn Tư Triết hiện lên một chút mỉm cười, bất quá lướt qua trong giây lát thì lập tức lại biến về cái vẻ mặt lãnh đạm trước đó, nói tiếp: “Mấy lời anh nói tiếp này có thể sẽ không dễ nghe cho lắm. Tuy là cậu ba nhà họ Chu lúc này rất thích em, cũng rất trân trọng em, nhưng mà không ai có thể nói rõ được chuyện sau này cả. Mấy lời vừa rồi cha nói ở trong phòng sách tuy rất gây tổn thương cho người ta, nhưng mà cũng phản ánh một sự thật, đó chính là chuyện của mẹ ruột em vĩnh viễn đều là ‘hung khí’ có lợi nhất mà người khác dùng để công kích em và người bên cạnh em đấy. Ngay khi người ta sỉ nhục xuất thân của em, cậu ba nhà họ Chu sẽ phản ứng như thế nào thì đó là thử thách đối với tình cảm của bọn em, cũng là sự hao mòn đối với tình cảm của bọn em. Rất nhiều lúc, đối với chuyện này đối phương sẽ ra mặt vì em một lần hai lần, nhưng đợi đến khi mười lần hai mươi lần thì sẽ cho rằng là phiền phức mà em đã mang đến, sự trách móc và bất mãn cũng sẽ tới rất nhanh, việc phản bội cũng liền trở thành đương nhiên”.

Không ngờ đây lại là một đoạn lời khuyên thiện chí, trong ánh mắt tròng rất to của Hàn Duyệt tràn đầy sự khó tin. Cậu ngẩng thật kỹ Hàn Tư Triết ở trước mặt, gần như sắp nghi ngờ là người này đã bị người ta đóng giả, nói có chút đứt quãng: “Ồ, cảm ơn... cảm ơn lời dạy bảo của anh hai”.

Việc chần chừ và không tin nổi của Hàn Duyệt, Hàn Tư Triết đều nhìn vào mắt cả, anh thở một hơi dài, nói: “Anh biết ở trong căn nhà này quan hệ giữa bọn anh và em đã xảy ra chuyện gì, anh cũng không muốn tìm cái cớ gì để ‘tô son trát phấn’ hết, anh nghĩ em cũng không muốn nghe mấy lời biện minh giả dối như thế. Bất quá nếu trong tương lai —— anh cũng không phải rửa đầu, nhưng mà lỡ như —— lỡ như bọn em bởi vì lý do gì mà không thể bên nhau được nữa, hay là em phải chịu sự tổn thương mà không phải do em gây ra, thì anh mong em đừng tự chống chọi một mình. Tuy là chúng ta cũng không có thân thiết như anh em bình thường, nhưng chung quy vẫn là người thân cùng chung dòng máu, dù cho chỉ có một nửa đi nữa. Mặc kệ ra sao, mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, ít nhất anh cũng sẽ không bỏ rơi em. Anh mong em có thể nhớ kỹ điều này, em cũng không phải là chỉ có thể lẻ loi một mình dựa vào nhà họ Chu mới có thể được nghỉ ngơi đâu”.

Nói xong một quãng rất dài này, hai người vẫn như cũ đối mặt vào nhau. Hàn Duyệt muốn tìm thấy một chút dấu vết để lại từ trên gương mặt bình tĩnh như một cái mặt nạ của Hàn Tư Triết, để chứng minh đây chẳng qua chỉ là một cái âm mưu mà thôi, nhưng mà cậu không tìm thấy được gì hết, lại nhìn chằm chằm vào ánh mắt đối phương chịu đựng một hồi, cuối cùng chịu thua trước, cụp mí mắt xuống, nhìn vào áo của anh nói: “Cám ơn anh hai. Nhưng mà em cho rằng tương lai hẳn là sẽ không làm phiền đến anh hai đâu, Bác Nghị là một người chân thật lại có trách nhiệm, cho dù thật sự có một ngày tình cảm của bọn em tan vỡ đi nữa thì anh ấy cũng tuyệt đối sẽ không ngăm hại em đâu. Chia tay trong hòa bình cũng không phải là chuyện nguy hiểm gì”.

“Thế xem như là anh lo nhiều rồi vậy” Hàn Tư Triết lại mỉm cười lên, chỉ là nụ cười này nhìn qua có hơi kỳ lạ, Hàn Duyệt nhìn lướt qua lần đầu liền cảm thấy có chút xót xa, nhưng nhìn lại lần nữa thì chẳng qua chỉ là một nụ cười bình thường mà thôi, giống với nụ cười trước kia của Hàn Tư Triết vậy, chuẩn mực như một cái mặt nạ.

“Thế thì nghỉ sớm một chút đi” Hàn Tư Triết lùi lại phía sau một bước, gật gật đầu với Hàn Duyệt xong liền xoay người đi khỏi cửa phòng Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt ló đầu nhìn anh đi đến cuối hành lang, vào phòng của anh xong rồi mới đưa tầm mắt về, đóng cửa lại tiếp tục sắp xếp hành lý của mình.

Đầu kia của hành lang Hàn Tư Triết đóng cửa phòng ngủ của mình lại, lớp vỏ thật dày bao trùm bên ngoài cơ thể của anh dường như nhanh chóng vỡ tan trong chớp mắt, cái mặt nạ lễ phép rồi lại thờ ơ kia chớp mắt biến mất, vẻ mặt mỗi lập tức hiện rõ ra ngoài.

Anh tựa vào trên cửa nhắm mắt lại, ót ngả về phía sau, hít thật sâu một hơi mới đứng dậy, quăng mình lên giường, nâng cánh tay lên che khuất trước mắt mình.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, cái... chứng cứ cha ngoại tình mà anh vốn ghét đến mức nhìn cũng không muốn nhìn kia, từng ngày từng ngày lớn dần, cho đến một ngày, khi anh quay đầu lại, đối diện với ánh mắt ngập nước tràn đầy khao khát được yêu thương của đứa nhỏ kia, thì chớp mắt không thể quay đầu lại được nữa.

Tình cảm chìm đắm đã khiến cho lý trí gần như lập tức liền dựng lên một bức tường cao chắc chắn. Ngay khi nhận ra nỗi lòng không được chấp nhận của bản thân, anh chỉ có thể làm là bỏ chạy khỏi nơi đây, từ chối tất cả cơ hội có thể khiến cho mình chìm sâu hơn nữa.

Nhưng mà anh biết, chính mình vẫn là rơi vào rất sâu rồi, giống như là chú bướm đêm rơi vào mạng nhện vậy, càng giãy dụa thì tơ nhện trên người càng quấn vào chặt hơn.

Trước đây cho dù anh không ở nhà, nhưng mỗi khi nghĩ đến đứa trẻ kia ở ngay chỗ này, không đi đâu cả, thì sẽ có một loại cảm giác yên tâm, giống như chỉ cần anh bằng lòng quay đầu lại thì anh có thể chạm vào em ấy vậy đó. Nhưng mà bây giờ, không còn khả năng nào nữa rồi.

Như vậy cũng tốt. Trong lòng Hàn Tư Triết an ủi bản thân như thế. Dù thế nào thì đứa trẻ này cũng không thể thuộc về mình, vả lại mình không phải đã sớm hiểu rõ điều này rồi hay sao? Bằng không cũng không lấy cớ bận việc để trốn tránh về nhà nhiều năm như vậy, tránh tiếp xúc với cậu. Anh kiềm chế nhiều năm như thế chẳng lẽ không phải là vì ức chế sự phát triển của thứ tình cảm không nên tồn tại này hay sao? Lúc này cậu dính hôn với người khác, anh hẳn nên cảm thấy vui vẻ mới đúng, giải quyết triệt để, không có gì hiệu quả hơn chiêu này cả.

Nhưng thực tế thì vẫn là có chút mong đợi nhỉ. Mong người nhà họ Chu sẽ xem thường xuất thân của Duyệt Duyệt, mong chờ bọn họ cãi nhau, mong cảm tình của bọn họ sẽ xuất hiện đủ loại thử thách, sinh ra hằng hà vết nứt, bị tổn thương rất lớn, cuối cùng hoàn toàn chia tay, không bao giờ... gặp lại nhau nữa.

Nhưng cho dù chia tay thì có thể làm sao đây chứ? Không phải của mày thì vĩnh viễn cũng không phải của mày. Một giọng nói châm chọc vang lên ở sâu trong lòng Hàn Tư Triết. Anh tự giễu mà cười ra tiếng, xoa xoa mặt, mở to mắt nhìn trần nhà, trong lòng trống rỗng.

Mặc kệ bên kia trong lòng Hàn Tư Triết có bao nhiêu gợn sóng, bên này Hàn Duyệt vẫn tâm tình vui vẻ mà thu xếp hành lý như cũ. Cậu cho rằng thứ mình muốn mang đi cũng không nhiều, đơn giản là một ít quần áo và mấy thứ cần thiết như laptop, sách vở và một ít vật nhỏ linh tinh mà thôi. Nhưng không ngờ sau khi dọn xong vậy mà đã đem ba cái va li lớn đều chất đầy cả, không còn lấy một chỗ trống.

Tuy đồ đạc nhiều nhưng cũng may trước đó Hàn Duyệt cũng đã từng thỉnh thoảng dọn bớt một thời gian rồi, lần này chỉ là chất vào vali và kết thúc thôi, cho nên chỉ tốn một buổi chiều, đợi đến khi ăn cơm chiều liền thu dọn xong hết toàn bộ.

Hàn Duyệt nhìn vào căn phòng trống trơn và ba cái va li cực lớn nằm ngang ở trên sàn nhà kia, thở ra một hơi, tê liệt ngã xuống trên giường ở đằng sau, sự mệt mỏi và cơn buồn ngủ chợt vọt lên, chẳng qua mới hai ba giây Hàn Duyệt liền cảm thấy đầu óc có chút mơ màng rồi, thân thể nặng nề trầm xuống, bộ não đình chỉ làm việc, giống như một nồi cháo để nguội vậy, lập tức sẽ đông lại thành một cục.

Di động để ở trên giường đột nhiên rung lên vài cái, trong lòng Hàn Duyệt đếm năm cái, tích từng chút từng chút hơi một lần nữa vòng về bên phía di động, duỗi tay cầm lấy di động để ở trước mắt, thì ra là tin nhắn của Chu Bác Nghị.

Hàn Duyệt lật người nghiêng mặt nằm sấp trên giường, một bàn tay khó khăn mở khóa màn hình mở cái tin nhắn này ra: [Tĩnh ngủ chưa? Nên ăn cơm chiều rồi. Đừng quên thu dọn hành lý nhé].

Hàn Duyệt không nhin được mà nở ra một nụ cười, không gì làm người ta vui vẻ hơn so với khi mệt mỏi mà nhận được sự quan tâm và nhung nhớ của người yêu cả. Cậu nghiêng người, dùng hai tay bấm điện thoại, trả lời tin nhắn của Chu Bác Nghị.

[Hành lý vừa mới dọn xong. Không có ngủ trưa, buồn ngủ muốn chết luôn á]

Tin nhắn này gửi đi chưa được hai giây thì di động liền rung lên. Hàn Duyệt bắt điện thoại đặt lên bên tai. Bên kia điện thoại ngay từ đầu không có thanh âm gì, sau một hồi lâu giọng của Chu Bác Nghị mới vang lên: “Không được bỏ ăn cơm chiều, ăn cơm chiều xong thì đi nghỉ sớm một chút”.

“Biết rồi mà” Hàn Duyệt kéo dài giọng, nói giọng yếu xìu, “Anh ăn cơm chiều chưa thể?”

“Sắp ăn đây” Chu Bác Nghị nói, “Không được bỏ cơm chiều, bụng rỗng quá lâu sẽ không tốt cho bao tử đâu”.

“Hiểu rồi” Hàn Duyệt lăn người hai vòng trên giường, ngưỡng đầu về phía sau tựa lên đầu giường, nhìn bầu trời và tán cây đảo ngược ngoài cửa sổ.

Hai người lại chìm vào im lặng, nhưng khác với kiểu im lặng khi mới quen còn hơi ngại ngùng kia, sự im lặng bây giờ trái lại hiện lên một loại ấm áp. Chỉ là nghe thấy tiếng hít thở của đối phương Hàn Duyệt cũng cảm thấy rất thoải mái.

Ngay khi cậu lại sắp mơ mơ màng màng ngủ mất thì Chu Bác Nghị đột nhiên mở miệng nói chuyện: “Đừng ngủ, đứng lên đi xuống ăn cơm, không chịu nổi thì ăn một chút trước rồi quay về ngủ”.

“Rồi~” Hàn Duyệt lười biếng nói không có chút thành tâm nào, vẫn ngồi phịch trên giường không chịu đứng lên như cũ.

“Hàn Duyệt” giọng của Chu Bác Nghị trở nên có chút nghiêm túc, Hàn Duyệt đành phải ngồi dậy, thở dài cường điệu với di động, thái độ quái dị nói: “Cuộc đời thật gian khổ, bây giờ ngay cả ngủ cũng không cho nữa, thật là thiên lý khó dung mà...”

Chu Bác Nghị dở khóc dở cười nghe Hàn Duyệt ở đầu kia liên miên cần nhằn chỉ trích anh vô nhân đạo, cuối cùng nói: “Ngoan, đi ăn cơm nhanh nào”.

Hàn Duyệt kiếm chuyện một hồi cũng cảm thấy mình quá ngây thơ, lại tán dóc mấy câu xong liền cúp điện thoại xuống lầu đi tìm cơm chiều ăn.

Mười giờ sáng ngày hôm sau, dựa theo thời gian đã hẹn trước xe của Chu Bác Nghị đúng giờ xuất hiện ở nhà họ Hàn. Chu Bác Nghị kính cẩn chào cha Hàn và mẹ Hàn theo quy cũ rồi mới dẫn người lên lầu đem hành lý của Hàn Duyệt mang hết xuống dưới, nhét vào cốp xe.

27. Chương 27

Đứng trong căn phòng ngủ đã hơn mười năm nhưng thực tế là đã qua hơn hai mươi năm của mình, nhìn thấy ngăn tủ và cái kệ trống không, Hàn Duyệt bỗng nhiên đột ngột trở nên đa cảm.

Chu Bác Nghị đi qua sờ sờ đầu cậu, nói: “Có phải có chút không nhớ hay không?”

Hàn Duyệt nhìn bức màn lắc lư theo gió ở nơi cửa sổ, sau một hồi mới lắc đầu nói: “Sao có thể không nhớ chứ, chẳng qua là có chút... buồn mà thôi. Dù sao ở hơn hai... hơn mười năm rồi mà. Lúc trước khi em dọn vào, gian phòng này chính là bộ dạng này, đến bây giờ, dọn vào như thế nào, rồi dọn ra như thế nào, cứ như là đã sống uống phí nhiều năm như vậy ấy”.

Chu Bác Nghị không nói tiếp, ôm lấy bả vai Hàn Duyệt, dùng sức nắm chặt bả vai cậu, ôm cậu vào bên mình: “Đi xuống thôi, bằng không đợi lát nữa không kịp ăn trưa đây”.

Hàn Duyệt gật gật đầu, để Chu Bác Nghị ôm mình rời khỏi phòng, khi đi đến cửa lại ngoái đầu nhìn lướt qua một cái.

Chăn và gối đầu trên cái giường đôi cực lớn ở giữa phòng kia đã bị người giúp việc dọn phòng lấy đi rồi, chỉ còn có mỗi cái giường lớn trống rỗng với tấm đệm màu lam nhạt mà thôi. Hàn Duyệt chớp chớp mắt, dường như nhìn thấy một cậu bé nhỏ gầy cuộn mình ở đầu giường, đem cái chăn lớn rất nặng đều đắp hết lên người, một bên khẽ khóc nức nở, một bên thì gọi mẹ.

Tạm biệt, Hàn Duyệt. Cậu nói với bản thân trong lòng. Dù cho xảy ra chuyện gì, sẽ không bao giờ phải yếu đuối mà khóc vô dụng như vậy nữa đâu.

Trở tay đóng cửa phòng ngủ lại, Hàn Duyệt đi theo Chu Bác Nghị xuống lầu chào tạm biệt với người nhà họ Hàn. Cha Hàn và mẹ Hàn nói vài lời qua quýt theo thường lệ, đơn giản như là ở chung cho tốt, không cần ỨC HIẾP ĐỐI PHƯƠNG, phải rộng lượng, chăm sóc bản thân đang hoang, thỉnh thoảng về thăm nhà vân vân...

Đợi đến Hàn Tư Triết thì anh đi đến trước mặt Hàn Duyệt, giơ tay lên vỗ vỗ vai Hàn Duyệt. Hàn Duyệt nhin xuống cảm xúc muốn rút lại tránh né tay anh ta của mình, bởi vì vị trí cái tay đặt ở trên vai mình kia có phần hơi tế nhị, ngay chỗ giao nhau giữa cổ và vai, giống như hơi xoay ngược lại một góc độ là có thể nắm lấy cổ họng của Hàn Duyệt vậy đó, khiến cho cậu rất khó chịu. Nhưng mà người anh hai trên danh nghĩa này hôm qua vừa mới tỏ ra thân thiện với mình, mặc kệ là thật hay là giả thì ít nhất cũng là ý tốt, cho nên bây giờ cậu cũng không muốn làm bẽ mặt đối phương cho lắm, nên cố nhin không nhúc nhích.

Cũng may là tay của Hàn Tư Triết chỉ đặt có hai giây là đã rút về ngay. Anh ta nhìn vào mắt của Hàn Duyệt, mỉm cười nói: “Ồ chung cho tốt, có việc đừng quên đến tìm anh”.

Không đợi Hàn Duyệt trả lời thì Chu Bác Nghị đã đột ngột mở miệng nói trước: “Cám ơn anh hai”.

Tầm nhìn của Hàn Tư Triết từ trên mặt Hàn Duyệt dời đến trên người Chu Bác Nghị, con người co rút lại một cách khó nhận ra, chỉ gật gật đầu rồi lùi về bên cạnh cha Hàn và mẹ Hàn.

Lại diễn một tiết mục anh em hòa thuận với Hàn Tư Huy và Hàn Tư Mộng xong thì Hàn Duyệt cuối cùng cũng ra khỏi cửa của nhà họ Hàn. Hàn Tư Triết thay cha mẹ tiễn bọn họ ra tới cửa, nhìn thấy cậu đi vào trong xe ngồi song song ở ghế sau với Chu Bác Nghị, sau đó chiếc xe ô tô từ từ chạy ra khỏi sân của nhà họ Hàn.

Gần như là ngay chớp mắt xe khởi động Hàn Tư Triết đã nhìn thấy Hàn Duyệt lả người tựa vào trên người của Chu Bác Nghị, Chu Bác Nghị cũng nghiêng đầu tựa lên đầu của cậu. Dáng vẻ thân mật của hai người giống như một cây kim đâm vào mắt của Hàn Tư Triết, anh không kiềm được mà nhắm mắt lại, dùng ngón tay lạnh ngắt đè lên ánh mắt nóng bức, qua mấy giây sau mới ngẩng đầu. Mà lúc này xe ô tô đã nhanh chóng chạy ra khỏi sân của nhà họ Hàn rồi, anh chỉ kịp nhìn thấy bóng dáng của hai người chồng lên nhau thì xe ô tô đã biến mất ở sau bờ tường, cuối cùng không nhìn thấy được nữa.

Hàn Tư Triết lại đứng ở cửa ngáy ra một hồi, mới xoay người từ từ đi vào nhà.

Những người khác đã sớm rời khỏi phòng khách đi làm chuyện của mình. Hàn Tư Triết bước từng bước nặng nề lên lầu ba, ngừng lại vài giây ngay chỗ đầu cầu thang, cuối cùng vẫn là đi về phía ngược lại với phòng mình, đi đến trước phòng ngủ của Hàn Duyệt.

Anh nâng tay lên, các đốt ngón tay nhẹ nhàng đặt lên cửa phòng, cứ giống như là muốn gõ của vậy, cuối cùng dần dần trượt xuống, cầm lấy tay nắm cửa, chậm chậm xoay mở khóa cửa ra đi vào trong.

Căn phòng vắng vẻ, trống không đến mức ngay cả đi đứng cũng vang lên tiếng rất nhẹ. Đồ đạc dọn còn sạch sẽ hơn cả anh đã nghĩ nữa, hầu như không để lại thứ gì, nói bóng gió rằng người chủ của căn phòng này chẳng còn có ý định quay trở về.

Hàn Tư Triết đi đến bên cạnh bàn, kéo ngăn kéo ra, bên trong chỉ còn có vài món đồ bỏ không cần đến nữa, chờ người làm tới dọn đi. Anh kiên nhẫn kéo từng ngăn kéo một ra, cuối cùng ở sâu phía trong hộc tủ nhỏ cao bằng hai cái ngăn kéo ở phía dưới cùng của bàn, phát hiện một cái khung hình tùy tiện quăng vào trong. Anh chần chờ một hồi rồi chậm chậm lấy ra.

Đó là tấm ảnh chụp chung của gia đình vào dịp tết Âm lịch vài năm trước, anh dựa vào quần áo của người nhà mà cẩn thận nhớ lại rõ cuộc xảy ra ở năm nào, cuối cùng nhớ ra có vẻ là ở năm năm trước khi anh đang học năm nhất Thạc sĩ.

Tất cả mọi người trong hình đều mỉm cười, ấm áp giống như là người một nhà thực sự vậy. Cha Hàn và mẹ Hàn ngồi ở giữa, anh và Hàn Tư Huy đứng ở phía sau cha mẹ, Hàn Tư Mộng đứng ở sườn phía trước Hàn Tư Huy, tựa vào bên cạnh cha Hàn, còn Hàn Duyệt thì đứng ở sườn phía trước anh kề sát mẹ Hàn. Bốn đứa con vây quanh ở bên cạnh cha mẹ, một cảnh tượng hòa thuận êm ấm.

Nhưng cho dù là ra vẻ tươi cười trước màn ảnh, Hàn Tư Triết vẫn nhìn ra một chút cô đơn và buồn bã từ trên mặt của Hàn Duyệt như cũ. Cậu mặc một cái áo lông cao cổ màu đỏ, hai cánh tay đặt ở phía trước người, rụt ở trong tay áo, chỉ có ngón tay căng cứng mà nắm chặt vào nhau, không giống Hàn Tư Mộng ở

bên kia, cực kỳ thân thiết mà tựa vào bên người cha Hàn, trên mặt toàn là niềm hạnh phúc do được cha mẹ yêu thương phát ra từ dưới đáy lòng. Về mặt tươi cười nhạt nhẽo của Hàn Duyệt giống như là một người ngoài cuộc bước nhầm vào màn hình vậy đó, co quắp lại muốn để mình hòa nhập vào trong hình ảnh vốn không thuộc về mình.

Hàn Tư Triết nhìn vào tấm ảnh này, dùng ngón tay cái nhẹ nhàng phớt qua gương mặt nhợt nhạt của Hàn Duyệt trên hình, cảm thấy có một tia thỏa mãn thật đáng buồn đối với vị trí của mình và Hàn Duyệt trên tấm ảnh này. Có vẻ nhiều ngày tết đến như vậy, hình chụp chung của anh với Hàn Duyệt cũng chỉ có mỗi tấm này mà thôi. Không biết là nên may mắn Hàn Duyệt không có đem tấm ảnh chụp chung duy nhất này mang đi, hay là nên thương cảm cho sự thật rằng cậu đem tấm ảnh này tùy ý vứt ở trong ngăn tủ để đồ bỏ đi, không liếc mắt nhìn lấy một cái đây nữa.

Đem tấm ảnh cẩn thận rút từ trong khung hình ra bỏ vào trong túi quần, Hàn Tư Triết rời khỏi phòng của Hàn Duyệt. Mới vừa đóng cửa lại liền nhìn thấy Hàn Tư Huy đang tựa vào trên khung cửa phòng ngủ của anh, về mặt có biểu cảm cười như không cười.

“Anh hai với Duyệt Duyệt thật sự là như huân như trì(*), anh em thuận hòa mà” giọng nói ngả ngớn của Hàn Tư Huy khe vang đến.

Hàn Tư Triết khẽ nhíu mày, sau đó nở ra một nụ cười lạnh, không nói một lời mà đi xuống lầu, đi vào phòng sách của mình mở máy tính lên bắt đầu làm việc.

Hàn Tư Huy nghĩ gì anh biết rất rõ ràng, trước kia lấy lòng Hàn Duyệt như thế đơn giản là có ý định nắm điểm yếu để điều khiển và áp chế người khác mà thôi, cho rằng không chế được Hàn Duyệt là có thể nắm được điểm yếu của mình.

Trước kia anh vẫn luôn nói với bản thân rằng, Hàn Duyệt không có chút quan hệ nào với mình cả, bọn họ chỉ là anh em cùng cha khác mẹ có mối quan hệ rất tệ thôi, không còn điểm nào khác nữa hết. Cho nên anh vẫn mặc kệ hành động lôi kéo Hàn Duyệt của Hàn Tư Huy, cho rằng mình hoàn toàn sẽ không chịu một chút ảnh hưởng nào.

Nhưng mà anh vẫn là xem nhẹ vị trí của cậu bé ở trong lòng mình. Ngay khi Chu Bác Nghị xuất hiện, ngay khi Hàn Duyệt thực sự thuộc về người khác, khi để anh ngay cả một chút suy nghĩ viển vông cũng không còn nữa, thì anh mới biết được ảnh hưởng của cậu bé này với anh còn lớn hơn nhiều so với anh đã nghĩ.

Cho nên Hàn Tư Huy thực đúng là lấy được một bộ bài tốt đây. Hàn Tư Triết xót xa nghĩ, nhìn vào chữ chỉ chít trên màn hình máy tính, ánh mắt cay sấp một lúc.

Có lẽ Chu Bác Nghị xuất hiện cũng là một chuyện tốt, cậu ta có thể mang Hàn Duyệt rời khỏi cơn sóng gió sắp nổi dậy của nhà họ Hàn, vả lại gia cảnh nhà cậu ta rất lớn, bất kể nhà họ Hàn xảy ra chuyện gì thì chắc chắn cũng sẽ che chở đầy đủ cho Hàn Duyệt. Hàn Tư Huy sẽ không bao giờ có thể lợi dụng cậu để kiểm soát mình nữa, chính anh cũng có thể thoải mái mà đối phó đứa em trai không chịu yên phận của mình, không cần tìm đủ loại cớ để rời khỏi nhà họ Hàn có Hàn Duyệt sinh sống, rốt cuộc có thể quay về với chiến trận, chiến đấu ngay mặt với Hàn Tư Huy rồi.

Hàn Tư Triết nghĩ, đột nhiên chìa tay cầm cái khung hình đặt ở trên bàn qua, đem ảnh chụp bên trong rút ra thay tấm ảnh gia đình vừa mới tìm được trong phòng Hàn Duyệt vào, sau đó đem khung hình đặt ở bên cạnh màn hình, khi làm việc, không cần quay đầu là có thể liếc mắt một cái nhìn thấy được.

Anh thả lỏng cơ thể tựa lưng vào ghế ngồi, mười ngón tay giao nhau, đầu ngón tay cái đặt ở trên bụng cùng một điểm, nhìn vào tấm ảnh trong khung bên cạnh màn hình. Trong ảnh chụp, bé trai còn mang theo chút ngây thơ của trẻ con đứng ở sườn phía trước anh, còn chưa cao đến bờ vai của anh nữa, góc độ của ảnh chụp nhìn qua giống như cậu muốn dựa vào trên người anh vậy đó, chỉ cần anh duỗi tay ra là có thể ôm lấy hông của đối phương.

Hàn Tư Triết nhìn chằm chằm không chuyển mắt vào tấm ảnh suốt vài phút, bỗng nhắm chặt mắt lại, cúi đầu, dùng ngón tay nắm mũi, hít thở nặng nề, cuối cùng ngồi dậy, trên mặt một lần nữa treo lên cái mặt nạ trầm tĩnh ôn hòa.

Bởi vì là thời gian làm việc, vả lại đã qua giờ cao điểm đi làm rồi cho nên tình trạng giao thông rất tốt, cả

đường thông thuận, ngoại trừ mấy đoạn đèn đỏ ở các ngã đường thì xe căn bản chưa từng dừng lại, dùng tốc độ vượt qua sự tưởng tượng của Hàn Duyệt nhanh chóng đến Tú Giang Viên.

Hành lý và những người giúp đỡ dọn hành lý thì ở trên một chiếc xe khác, Hàn Duyệt và Chu Bác Nghị lên lầu trước, sau khi nói yêu cầu đặt chỗ đồ vật cho bà dì quét dọn vệ sinh đã đợi sẵn ở trong nhà xong, liền rời khỏi khu nhà, để chờ chỗ cho bọn họ sắp xếp lại nhà cửa.

Hai người ở trên con đường gần khu phố giết thời gian. Cửa hàng ở bên đường qua mười mấy năm không biết đã thay đổi bao nhiêu lần, nhưng mà hàng cây bên đường trồng thì không có chút thay đổi nào, vẫn như cũ là mấy cây hợp hoan thấp lè tè. Mấy bông hoa lông xù nhỏ màu hồng phấn đã rụng sạch không còn lại chút gì vào tháng Bảy rồi, chỉ còn lại có những chiếc lá cây xanh xăn rập rập, rủ xuống vừa vặn có thể vướng lên mái tóc của người đứng lại nghỉ ngơi bên dưới.

Chu Bác Nghị ôm eo của Hàn Duyệt, hai người kề sát vào nhau, tránh đi nhánh cây vướng víu của cây hợp hoan. Đi thẳng một đường, ai cũng không nói gì, chỉ là im lặng hưởng thụ khoảng thời gian yên bình không được bao nhiêu này.

Khi sắp đến giờ cơm trưa hai người quay lại khu nhà. Đồ đạc đã sắp xếp xong cả, chỉ còn lại có vài món đồ Hàn Duyệt yêu cầu để tự mình sắp xếp. Trên bàn cơm ở nhà bếp đã dọn xong bữa cơm, cả phòng đều là mùi thơm của thức ăn. Dì làm cơm nấu cơm trưa xong liền rời khỏi, không có ở lại thêm một giây nào cả.

Hàn Duyệt thay dép, đứng ở ngay chính giữa phòng khách, hít một hơi thật sâu, xoay người nhìn Chu Bác Nghị đứng ở sau lưng mình, sau một lúc lâu, trên mặt hiện ra một nụ cười rạng rỡ.

“Cuối cùng lại giống một cái nhà rồi” cậu khẽ nói, “Cám ơn”.

Khóe miệng Chu Bác Nghị hơi cong lên, hai tay nắm lấy eo cậu, cúi đầu hôn lên bờ môi cậu.

Đầu lưỡi dùng thái độ không cho phép phản kháng mà tiến quân thần tốc, đâm vào khoang miệng của cậu trai, mạnh mẽ liếm quanh vòm miệng nhiều lần. Khoang miệng của Hàn Duyệt rất mẫn cảm, chỉ là hôn môi đã rất có cảm giác rồi, mà vòm trên của khoang miệng lại là mẫn cảm của mẫn cảm, mỗi lần bị đụng đến nơi đó đều sẽ run lên. Chu Bác Nghị ý xấu tấn công vào chỗ đó, hài lòng nghe thấy bé trai hừ một tiếng, eo nhũn xuống, liền tựa vào trên người anh, ôm bờ vai anh, há miệng mặc anh muốn làm gì thì làm.

Lại dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng quét vài lần trong vòm họng lần nữa, Chu Bác Nghị liền tha cho nơi đó, đưa tay nắm lấy cằm của bé trai ra hiệu cậu mở miệng lớn ra một chút. Hàn Duyệt nghe lời mở to miệng, sau đó lưỡi liền bị hút vào trong miệng của anh chàng. Anh liếm mút giống như là đang ăn kẹo vậy, lưỡi áp vào lưỡi đưa đẩy liên tục, lại dùng răng khẽ cắn, đầu răng nhọn cắn lên đầu lưỡi mang đến một cơn đau khiến toàn thân người ta đều tê dại.

Hơi thở của Hàn Duyệt càng ngày càng nặng, cậu choáng váng cả đầu óc túm lấy bờ vai Chu Bác Nghị, yên tâm đem sức lực cả người đều giao hết cho chàng trai đang say sưa hôn cậu. Cái tay đang đỡ lấy eo cậu dần dần di chuyển xuống phía dưới, cuối cùng dừng lại ở ngay hông cậu, mạnh mẽ đem cậu áp sát vào trên người mình.

Cậu lập tức cảm thấy một thứ cứng ngắc cách quần áo áp sát bụng cậu, thứ đó là gì không cần phí sức để nghĩ đâu. Hàn Duyệt chỉ cảm thấy nhiệt độ trên người mình càng nóng hơn. Một trận tim đập nhanh kéo tới, Hàn Duyệt không biết là mình sợ hãi nhiều một chút, hay là mong chờ nhiều một chút đấy nữa.

Giây tiếp theo cậu liền bị đẩy ra. Chu Bác Nghị thở ồ ồ đem cậu ném lên trên sofa, còn mình thì lùi về phía sau hai bước, lấy tay dè lên hốc mắt. Hàn Duyệt xụi lơ ngồi ở trên sofa, ánh mắt không thể khống chế mà nhìn xuống phía dưới: quần của Chu Bác Nghị đang rõ ràng phồng lên một cục lớn. Cậu lại cúi đầu nhìn lại mình, tình trạng cũng giống y như vậy.

“Xin lỗi...” Chu Bác Nghị lại lùi về phía sau hai bước, “Anh không kiềm chế được.... Anh đi vào phòng tắm một chút... Em đi ăn cơm trước đi....”

Nói xong anh nhanh chóng chạy khỏi hiện trường, chỉ để lại Hàn Duyệt ở phòng khách ôm gối dựa cào sofa cho hả giận.

Chú ý:

(*) Huân là nhạc cụ giống như sáo, hình quả trứng, làm bằng đất nung hoặc gốm, tương tự như ocarina nhưng không có miệng thổi chốt bằng gỗ. Trì là một loại sáo ngang làm bằng tre. Hai loại nhạc cụ cùng diễn tấu với nhau tạo ra một loại âm hưởng rất đẹp và hòa hợp, ý của Hàn Tư Huy là hai người thật thân thiết.

28. Chương 28

Trong khi Chu Bác Nghị trốn ở trong phòng tắm giải quyết vấn đề ‘cứng’ của mình, thì Hàn Duyệt lại nằm sấp ở trên sô pha đóng vai xác chết.

Chỉ là một nụ hôn đã ‘tả tơi’ đến nông nổi này rồi, thật sự là rất mất mặt, hơn nữa đối phương trên thực tế lại là một người nhỏ hơn mình năm tuổi nữa chứ, cái này càng mất mặt hơn. Hàn Duyệt vùi mặt vào trong đệm lằm bằm than vãn, nhưng khi ngưỡng mặt lên thì cả mặt lại đầy ý cười.

Ở cái giây phút đó mà Chu Bác Nghị vẫn có thể dứt khoát đẩy cậu ra như trước, không có hành động vượt ranh giới gì, điều này đã nói lên anh tôn trọng mình, càng quan trọng hơn, là quý trọng mình đấy. Tình yêu của một người con trai rất nhiều lúc sẽ thể hiện ra ở ngay điểm này: bằng lòng vì người mình yêu mà khắc chế dục vọng của bản thân.

Hàn Duyệt đổi tư thế khác, nằm nghiêng ở trên sô pha dài, đặt đầu lên trên gối dựa nhìn vào cánh cửa phòng ngủ của Chu Bác Nghị, không biết qua bao lâu thì cửa phòng mới mở ra, người thanh niên cả người đều ướt đầm từ từ đi ra, nhìn thấy Hàn Duyệt còn nằm ở trên sô pha, khựng lại hai giây rồi mới đến gần sô pha, nói với vẻ mặt có chút thiếu tự nhiên: “Ăn cơm đi”.

Hàn Duyệt lười biếng nhìn anh, vươn một bàn tay, nói yếu ớt: “Không ngồi dậy nổi”.

Về mặt của Chu Bác Nghị dơ một cái rất rõ, rồi mới nắm lấy tay Hàn Duyệt, hơi hơi dùng sức kéo cậu về phía trước. Nhưng bản thân Hàn Duyệt lại không dùng sức, Chu Bác Nghị cứ kéo lấy người ta như vậy, suýt nữa đã đem cậu kéo từ trên sô pha xuống, anh vội khom người xuống dùng tay kia đỡ lấy vai của Hàn Duyệt. Hàn Duyệt thuận thế ngồi xuống, lại bồng ôm lấy cổ của anh chàng, vừa mới đứng vững liền ản vai anh dùng sức bật lên, hai cái đùi quần lấy hông của đối phương. Anh chàng giật mình, nâng lấy mông cậu theo phản xạ.

Hôm nay Hàn Duyệt mặc một cái quần đùi rất rộng, vải rất mỏng, tính chất khá là mềm. Chu Bác Nghị nâng lấy cơ thể cậu, lực chú ý lập tức bị cái cảm giác mềm mại được truyền đến từ lòng bàn tay kia giữ lấy. Anh cố gắng nhìn cảm giác muốn dùng sức sờ nắn một cái xuống, ngón tay siết chặt không dám cử động một chút nào, nhưng mà cậu trai trong lòng ngực lại cứ không yên mà giãy giụa mãi. Thân thể của hai người áp chặt dính vào nhau, chỉ cách có hai lớp vải mỏng, tay của cậu trai câu lấy cổ anh, hai chân quần ở sau lưng anh siết chặt lấy mông trên của anh, không biết là cố ý hay là vô tình mà mắt cá chân để ở ngay mông anh cứ luôn khê cọ sát.

Thân thể của Chu Bác Nghị lập tức cứng đờ giống như một tảng đá, anh chỉ cảm thấy dục vọng vừa mới phát tiết đang ở giai đoạn một mỗi của mình lại lần nữa chậm chậm phồng lên. Anh ực một cái khó khăn, muốn đem cậu trai trong lòng ngực buông xuống. Nhưng mà Hàn Duyệt quần chặt ở trên người anh, một bàn tay ôm lấy cổ anh tay kia thì sờ mặt anh, nói: “Đi nào, chúng ta đi ăn cơm thôi”.

“Em xuống dưới trước” Chu Bác Nghị nói giọng bình tĩnh, nói xong lại sợ cái giọng có hơi nghiêm túc của mình làm Hàn Duyệt sợ, lại nói thêm một câu, “Được không nào?”

“Không được, em không muốn đi bộ” Hàn Duyệt rõ ràng nói ra lệnh, “Chỉ có mấy bước thôi mà, em lại không nặng, anh ôm em đi qua đi”.

Chu Bác Nghị cảm thấy tương lai mình chỉ sợ không có cách nào từ chối yêu cầu của người yêu đang ở trong lòng này, bởi vì ở ngay khi nào của anh còn chưa kịp đưa ra quyết định gì thì chân của anh đã điều khiển thân thể của bản thân bắt đầu đi về hướng phòng bếp rồi.

Hàn Duyệt thở phào, duỗi hai tay ôm lấy lưng của Chu Bác Nghị, đặt cằm lên trên vai anh, môi thỉnh thoảng quệt qua lỗ tai anh, hài lòng nhìn thấy cái lỗ tai của anh chàng dần dần biến đỏ, lại ỷ xấu mà thối một hơi, mới cảm thấy cảm giác thất bại vì một nụ hôn mà trở nên choáng váng cả đầu óc sinh ra ban này giảm bớt đi một ít.

Cho nên mới hơn hai mươi tuổi vẫn là một đứa trẻ mà thôi. Hàn Duyệt ở trong lòng cực kỳ đặc ý mà nghĩ.

Lúc này Chu Bác Nghị đã ôm Hàn Duyệt đến bên cạnh bàn ăn trong phòng bếp. Hàn Duyệt cảm thấy mình xả giận xong rồi, hài lòng thỏa dạ mà buông hai cái chân từ trên người Chu Bác Nghị xuống, hai chân vừa mới đứng trên đất, còn chưa kịp đứng vững đã bị anh chàng một tay ôm lấy eo siết vào trên người, nếu không có anh chàng dùng thân thể đỡ cậu, Hàn Duyệt cảm thấy mình chắc chắn sẽ ngã xuống đất.

Cậu ngẩng đầu, nhìn lên khuôn mặt không có chút thay đổi nào của Chu Bác Nghị, hai mắt sáng rực giống như con sói đang nấp trong đêm tối chuẩn bị bổ nhào vào đàn dê vậy đó, trực giác cảm thấy có chút không ổn, vội vã dùng hai tay đè lên ngực của anh chàng định đứng dậy.

Bốp!

Bốp bốp!

Hàn Duyệt trợn to hai mắt nhìn, mặt lập tức phình đỏ lên, giương miệng, chỉ có thể trừng lên khuôn mặt không có chút biểu cảm gì như trước, nhưng có hơi ửng đỏ của anh chàng, không nói được một câu nào.

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy? Hàn Duyệt cảm thấy đầu óc mình đã không đủ dùng nữa? Cậu vậy mà.. vậy mà bị người ta đánh mông? Gộp cả hai đời vào cũng sắp ba mươi tuổi, trong ký ức của cậu, đây là lần đầu tiên bị người ta đánh mông, ngay cả mẹ ruột cậu đều chưa từng đánh qua.

“Anh.. anh.. anh.. anh....” Hàn Duyệt kinh hoàng cùng cực lắp bắp khiêu nại, “Anh.. anh.. anh....”

Bốp!

Chu Bác Nghị giống như vô ghien rồi ấy, không nhanh không chậm lại vỗ vang dội thêm một cái, cuối cùng còn nhẹ nhàng bốp một chút.

“Ngoan, đừng phá” anh chàng nói nhỏ nhẹ, “Sắp ăn cơm, đừng bướng bỉnh như thế nữa, hử?”

Ấm cuối cùng gần như là vọng lại từ trong lồng ngực của anh chàng, trầm thấp nhưng lại gợi cảm, Hàn Duyệt nghe mà eo nhũn xuống, hoàn toàn dựa vào trên người anh, tay nắm lấy chỗ áo trên vai anh, nghẹn uất vùi mặt vào trong ngực đối phương, gật gật đầu.

Chu Bác Nghị hài lòng véo véo eo cậu, đem cậu nhẹ nhàng ôm lên đặt vào trên ghế, mới ngồi xuống đối diện cậu, nói: “Ăn cơm đi”.

Lại lần nữa bị người con trai thực tế nhỏ tuổi hơn mình đàn áp, Hàn Duyệt xoắn xuýt suốt cả bữa cơm, không nhận ra mình ăn cơm hơi nhiều, kết quả đứng khỏi bàn cơm, mới vừa đi hai bước liền cảm thấy bao tử mình bắt đầu co thắt, liên quan đến ruột đều có chút co giật. Cậu hít ngược một hơi, ôm bao tử bước nhanh vài bước đổ người vào trên sofa, lấy tay đè lên chỗ đau bắt đầu xoa nhẹ.

“Sao thế?” Chu Bác Nghị vội theo sau, ngồi xuống bên cạnh cậu.

“Bao tử co thắt....” Hàn Duyệt nói lầm bầm, “Đều là tại anh hết! Ăn cơm nhanh là sẽ như thế....”

Chu Bác Nghị đưa cậu nâng dậy tựa vào trên người mình, vói tay vào áo cậu, để tay ở ngay bao tử bắt đầu xoa nhẹ.

Bầu không khí bỗng nhiên trở nên áp áp. Hàn Duyệt chỉ cảm thấy có một luồng hơi nóng từ lòng bàn tay của Chu Bác Nghị đang không ngừng cuộn trào xuyên qua da mình ngấm vào cái dạ dày đang tạo phản của mình. Từ từ, giống như có một cái lò than thật lớn đang đốt lên ở bên trong cơ thể mình, Hàn Duyệt cảm thấy toàn thân đều ấm áp lên, phía sau lưng đều hơi ra mồ hôi.

Cậu nghiêng đầu, nhìn Chu Bác Nghị đang cực kỳ chăm chú xoa bóp dạ dày cho mình, cũng chỉ khoảng hai giây, anh chàng liền cảm thấy được tầm mắt của cậu, cũng nghiêng đầu, đối diện với đường nhìn của cậu.

Không biết là bắt đầu từ ai, môi lại lần nữa áp vào nhau. Khác với cái nụ hôn kịch liệt lại thô bạo trước bữa cơm trưa kia, nụ hôn này giống như là hai phiến lá mỏng mỏng ướt át còn dính bọt nước nhẹ nhàng cọ sát ở trong gió. Chu Bác Nghị khẽ nhắm nháp đầu lưỡi của cậu trai, hai tay ôm lấy thân thể cậu, chậm chậm đè lên trên.

Rất lâu sau, hai người mới tách ra. Chu Bác Nghị nâng người lên, nhìn vào cậu trai hai mắt mịt mờ dưới thân, lại hôn hôn vào chóp mũi cậu rồi xê dịch xuống phía dưới, khẽ sát mặt vào ngực cậu, lắng nghe tiếng trái tim đập loạn lên trong lồng ngực, thở ra một hơi thật dài.

Hàn Duyệt dùng hai tay ôm lấy đầu của anh, ngón tay khẽ vân về mái tóc và lỗ tai anh, nhắm hai mắt lại, để mình từ từ chìm vào cơn buồn ngủ.

Không biết qua bao lâu, ngay khi Hàn Duyệt đã rơi vào trạng thái nửa mơ nửa tỉnh thì đột nhiên nghe thấy Chu Bác Nghị nói: “Tiểu Duyệt....”

“Hử?” Hàn Duyệt không có mở mắt mà khẽ hừ một tiếng, tỏ vẻ mình đã nghe thấy.

“Tiểu Duyệt, Tiểu Duyệt....” Chu Bác Nghị khẽ gọi tên của cậu, cách áo hôn lên ngực cậu rồi đem mặt áp lên lại, thả lỏng cơ thể, đem sức lực cả người đè lên, “.....Rất cuộc đã về nhà....”

Chu Bác Nghị biết cha mẹ và anh trai yêu thương mình, nhưng mà cho dù anh bằng lòng thấu hiểu và tha thứ, nhưng chuyện nếu đã xảy ra thì chắc chắn sẽ để lại dấu ấn, thấu hiểu không có nghĩa là không còn khúc mắc. Bọn họ đã không thể quay về là cái gia đình bốn người thân thiết gắn bó trong quá khứ kia nữa rồi, cho dù bọn họ đều muốn đem cái đoạn chuyện cũ không chịu nổi kia vứt ra khỏi đời sống, rồi đem cuộc sống bây giờ nối vào với ba năm trước đây, cố lòng làm cho mọi thứ trở lại như cũ.

Làm cho mọi thứ lại giống như quá khứ là không thể nào đâu, anh biết, cha mẹ và anh trai cũng biết, bằng không sẽ không cần thận từng li từng tí lấy lòng anh như thế, cái kiểu thái độ thiếu tự nhiên đó cứ như anh là một món hàng dễ vỡ vậy, thiếu cần thận một chút là sẽ vỡ tan tành. Cho nên dù người nhà vẫn như cũ yêu thương mình thì có thể như thế nào đây? Sự áy náy và nuông chiều trong mắt cha mẹ và anh trai giống như viên đá cuội trơn bóng đặt ở dưới tấm nệm, không làm người ta cảm thấy đau, nhưng vẫn như cũ cần khiến người ta khó chịu, trần trọc không yên.

Cho nên nơi đó đã không còn là ngôi nhà có thể để anh gỡ xuống hết thảy vỏ ngoài và mặt nạ, hoàn toàn thả lỏng mọi thứ, là bến đỗ nghỉ ngơi và xoa dịu vết thương nữa rồi. Nhưng khó hiểu chính là, ngay trong căn nhà cũ này, ngay khi anh và cậu trai vừa mới xác định quan hệ được một tháng ôm hôn nhau, ngồi ăn cơm chung với nhau, thì cái cảm giác thoải mái không có gánh nặng và áp lực gì nữa đã trở lại, tựa như ba năm trước, tự do thoải mái khi mọi thứ còn chưa xảy ra như thế.

Anh không biết đây có phải là ảo tưởng hay không, hay là do xuất phát từ sự trốn tránh với người nhà gần đây, cũng không thể xác định mối quan hệ của hai người đến cùng có thể duy trì được bao lâu, có phải chỉ là một cơn rơm mình bắt lấy dưới tình huống đặc biệt hay không, không đợi được bao lâu sẽ lại chìm xuống. Nhưng anh không muốn tìm hiểu quá sâu, bây giờ anh chỉ muốn mãi mãi đắm chìm vào loại cảm giác này mà thôi.

Nghe thấy lời nói của Chu Bác Nghị, Hàn Duyệt mở mắt ra, cảm thấy một cơn xót xa trào tới. Cậu nhìn lên trần nhà dán giấy dán tường màu xanh, tay vuốt từ cổ của Chu Bác Nghị lên trên, cuối cùng sờ vào mặt anh, thì thầm nói: “Em cũng thế.... chào mừng về nhà...”

Mặc kệ ngày này hai người có âu yếm bao nhiêu đi nữa, ngày hôm sau một người thì đi báo danh khai giảng đại học, một người thì đi Tỉnh Hạo chính thức bắt đầu cuộc tập huấn của thực tập sinh, không có thêm thời gian để cho hai người dính vào nhau giống như cái ngày vừa mới dọn đến nữa.

Hàn Duyệt cảm thấy có chút nuối tiếc, nhưng cũng cảm thấy có một tia may mắn. Tình cảm tốt nhất là từ từ bồi đắp dưới tình huống cả hai người đều có không gian riêng, âu yếm quá mức rất dễ sinh ra quá nhiều cảm xúc mãnh liệt thiếu lý trí, cảm xúc mãnh liệt cháy càng lớn thì thời gian cháy lên lại càng ngắn, tốc độ lụi tàn lại càng nhanh, tới cuối cùng còn chưa kịp xây đắp lên tình cảm bao dung, cảm thông cho nhau thực sự thì giữa hai người đã tích tụ quá nhiều hiểu lầm, trách móc và chán ghét không thể không chia tay rồi. Cậu thà rằng tiến triển của hai người chậm một chút, thời gian dài hơn một chút, để lại không gian và thời gian cho tình cảm và tình yêu chân thực nảy sinh và lớn dần.

Sáng hôm sau, Chu Bác Nghị rời nhà trước đi Tỉnh Hạo học buổi huấn luyện biểu diễn bắt đầu vào lúc 8 giờ sáng, Hàn Duyệt không có ngủ nướng, cùng anh ăn bữa sáng rồi mở máy tính ra gõ chữ một lát, đợi đến 10 giờ thì đi đến cổng trường báo danh. Nhận phiếu ăn và sổ hướng dẫn sinh viên mới, Hàn Duyệt không có vội về nhà mà đứng một lát ở ngay khu vực báo danh, hứng thú nhìn bạn học tương lai mà mình đã quen từ đời trước, bỗng nhiên trào ra một thứ cảm giác quái dị.

Ấn tượng sâu sắc nhất mà đám bạn học này để lại cho cậu chính là dáng vẻ tinh anh sau khi bọn họ tốt nghiệp đi vào xã hội, mà lúc này, bọn họ từ người trưởng thành gần ba mươi tuổi lập tức thoái hóa thành bộ dáng thiếu niên vừa mới tốt nghiệp trung học, vẻ mặt còn ngây thơ trong sáng chưa hiểu sự đời, cái kiểu tương phản rất lớn này khiến Hàn Duyệt gần như không nhận được cảm giác muốn cười lớn, thật muốn dùng máy chụp ảnh chụp lại rồi sau đó quay về đời trước đưa cho bọn họ xem, cười nhạo bọn họ cho thật đã ấy.

Nhưng cười cười thì bỗng nhiên có một nỗi trống vắng trào lên. Bạn học vẫn là bạn học này, nhưng cuộc đời của cậu với họ chung quy vẫn phải xảy ra thay đổi, cậu không còn là cậu thiếu niên hướng nội u buồn vừa mới bước vào trường, cả ngày ngồi dính ở phòng tự học đau khổ nghiên cứu sách giáo khoa mà mình không hiểu nổi kia, cuối cùng mấy anh em ở chung thực sự không thể chịu được nữa, bắt ép rủ rê cậu đi chơi bóng, hát karaoke, uống rượu, rủ rê cậu tham gia hội học sinh và thi biên luận, lúc này mới khiến cuộc sống của cậu và các bạn học có điểm giống nhau.

Đời này, cậu là sinh viên chuyển trường năm hai sắp chuyển tới viện văn học, dù cho giống như đời trước cùng đám bạn học chỉ có thể học chung một năm này đi chơi bóng, hát karaoke, uống rượu, tham gia các hoạt động của sinh viên, thì mối quan hệ giữa cậu và bọn họ cũng sẽ khác một trời một vực với đời trước, không thể đạt đến mức thân thiết như vậy nữa. Cơn gió do cánh bướm vỗ lên đều có thể gây ra một cơn bão táp, hướng chi là sự thay đổi lớn như thế.

Chẳng qua, nếu là sống lại, vậy bắt đầu lại lần nữa đi vậy, nếu lựa chọn cuộc đời không giống như trước thì phải chấp nhận sự mất mát hiển nhiên, rất nhiều thứ, có được là may mắn, còn không có được là số kiếp của mình. Trong lòng Hàn Duyệt nói với chính mình như thế, sau đó khi người anh em cùng phòng từng có quan hệ tốt nhất nhận phiếu cơm đi ngang qua bên cạnh mình, ánh nhìn vô tình rơi vào trên người mình thì mỉm cười một cái với cậu ta, gật gật đầu liền rời khỏi khu vực báo danh. Sắp tới giờ cơm, Chu Bác Nghị giữa trưa sẽ về ăn cơm trưa, bây giờ thời gian bọn họ ở bên nhau thực tế không nhiều lắm, tương lai sẽ còn ít hơn nữa, mỗi một cơ hội có thể ngồi ăn cơm với nhau đều phải quý trọng cho thật tốt.

29. Chương 29

Tuy lúc này đã khai giảng rồi, nhưng nửa tuần đầu tiên của học kỳ lại không có lên lớp mà là hoàn thành việc chỉ dẫn nhập học cho tân sinh viên, tỷ như lễ khai giảng của trường và lễ khai giảng của Viện, cùng với đi tham quan Tòa nhà lịch sử của trường, an toàn giáo dục, kiểm tra sức khỏe, và cuộc thi hoạt động tập thể của tân sinh viên để các tân sinh viên quen biết lẫn nhau, nhanh chóng hòa nhập với tập thể mới.

Tuy người phụ trách lớp sẽ dùng việc không tham gia hoạt động tập thể sẽ trừ điểm học phần để dọa học sinh, tất cả mọi người phải đến đông đủ, nhưng Hàn Duyệt vẫn không chút lo lắng mà trốn gần như hết thấy hoạt động. Cái trò điểm danh trừ điểm học phần này chỉ dùng được với mấy tân sinh viên vừa mới nhập học, còn chịu khuất phục dưới quyền uy tuyệt đối của giáo viên thôi, còn đối với cái loại ‘tân sinh viên giả mạo’ đã sớm trải qua cái trò lừa đảo này như Hàn Duyệt đây mà nói thì một chút sức uy hiếp cũng chẳng có, cho nên sau khi điểm danh buổi sáng xong cậu liền đường đường chính chính đón lấy tất cả những ánh mắt hâm mộ của học sinh, tự nhiên mà rời khỏi trường.

Hàn Duyệt cũng không có việc gì khác để làm, cũng không muốn đi dạo phố nên trực tiếp ‘mở đường hồi phủ’, về nhà tiếp tục viết truyện tích lũy chương cho bộ truyện vừa mới đăng.

Bộ truyện vừa mới đăng này chính là bộ tiểu thuyết xuyên qua Giang sơn mà vào lần hẹn hò ăn tối dưới ánh nến đầu tiên cùng với Chu Bác Nghị thảo luận dàn ý đấy, bây giờ đã đăng được một trăm nghìn chữ

rồi.

Hàn Duyệt đã có cơ sở độc giả nhất định, ba năm kiên trì viết văn cũng có bảy tám trăm độc giả lưu trữ, cho nên số click lưu về và tích phân mở đầu của bộ truyện mới cũng không tệ. Số liệu tốt, biên tập cũng sẵn lòng đăng quảng cáo cho cậu, tỷ suất xuất hiện nhiều, thứ hạng của Giang sơn ở trên bảng tự nhiên trong quý rất nhanh đã lên đến Top 20.

Giang sơn là câu chuyện kể về một cậu sinh viên thời hiện đại, ngoài ý muốn xuyên qua đến một triều đại mất quyền lực năm nước phân tranh loạn lạc, trở thành thái tử của nước Ngụy, xoay chuyển nghịch cảnh suýt chút nữa đã bị phế truất, dấy binh lật đổ sự cai trị của phụ hoàng trở thành vị vua mới, rồi lần lượt tiêu diệt bốn nước còn lại, thống nhất cả đại lục.

Câu chuyện bắt đầu từ sự ngu ngốc của vua Ngụy. Vua Ngụy sung hạnh mỹ nhân do nước Triệu tiến cống, phá lệ đem phong làm Chiêu Viện, còn đem một phần lớn đất phong gần kề thủ đô vốn thuộc về Tứ hoàng tử – Thành Dương Vương do Hoàng hậu sinh chuyển ban cho Ngũ hoàng tử chưa đầy sáu tuổi do Chiêu Viện sinh, Thành Dương Vương thì bị phái đi đến biên cương nơi đất cằn sỏi đá đi khai hoang.

Thành Dương Vương đương nhiên cực kỳ tức giận, không để ý quy định chư hầu không được truyền triệu thì không được phép quay về thủ đô, tự mình quyết định quay về kinh tìm phụ hoàng tranh luận. Còn Chiêu Viện thì nhân cơ hội này bắt lấy lỗi đó của y, vu khống y là muốn tạo phản bức vua thoái vị. Hoàng đế không còn lý trí liền đem Thành Dương Vương nhốt lại. Chiêu Viện thấy gian kế thực hiện được lập tức khóc lóc kể lể với hoàng đế là mình và Ngũ hoàng tử không được người ta ưa thích, đợi sau khi hoàng đế băng hà chỉ sợ sẽ bị tân hoàng hại chết. Trong thâm tâm hoàng đế tràn đầy tất cả đều là Chiêu Viện và Ngũ hoàng tử, không ngờ lại quyết định phế truất thái tử đang phòng thủ nơi biên cương cho đất nước, lại vì để cho hành vi phế thái tử được ‘danh chính ngôn thuận’, cuối cùng tìm chứng cứ phạm tội không rõ ràng trước tiên phế người hoàng hậu đã làm vợ chồng ba mươi năm với hắn đi.

Sau khi phế hoàng hậu, hoàng đế lập tức phái người hạ chiếu đối với thái tử, Nhị hoàng tử và Tam hoàng tử đang sống ở đất phong, nói rằng long thể không khỏe, bảo chúng hoàng tử cấp tốc hồi kinh hầu bệnh, vả lại hầu cận và thị vệ đi theo không được vượt quá năm người. Lần này triệu tập hoàng tử quay về kinh đương nhiên không phải ý tốt gì, nghĩ tới Thành Dương Vương đang bị nhốt không biết sống chết và hoàng hậu trong một đêm bị mất đi hậu vị bị biếm vào lãnh cung, Nhị hoàng tử và Tam hoàng tử sợ mình sẽ bước theo vết xe đổ của Thành Dương Vương, từ chối nghe theo chiếu chỉ, nhưng lại vì thực lực cách xa, trong lòng biết tự xưng vương nhất định là tự tìm con đường chết, liền chém chết vị đại thần truyền chỉ mang theo tâm phúc và quân đội của mình đầu quân cho quốc gia khác tìm kiếm che chở.

Còn thái tử là một tên ngu hiếu đọc sách đến dần đến, y vừa không tạo phản và cũng không có bỏ trốn. Đối diện với đại thần đến tuyên chỉ, thái tử nói: “Trong lòng cô*(xưng hô của các bậc vương tôn)hiếu rõ, phụ hoàng hẳn là muốn giết cô. Tuy rằng cô biết mình cũng không có lỗi, nhưng mà cha muốn giết con, làm con sao có thể không vâng theo đây? Cô cũng không muốn để cho phụ hoàng phạm phải tội giết con, sẵn lòng giải nỗi lo lắng cho phụ hoàng”. Nói xong không ngờ vào nhà tắm rửa thay quần áo, tự mình treo cổ trên xà nhà trong phòng.

Nhân vật chính chính là lúc này xuyên đến trên người của thái tử. Thái tử lúc này đã sớm tắt thở, được người hầu bên người và thị vệ gỡ từ trên xà nhà xuống đặt ở trên giường. Đại thần tuyên chỉ thấy thái tử đã chết, vội vã phái người quay về kinh báo tin. Nhân vật chính vừa tỉnh lại liền nhìn thấy bên giường quý một đồng người, tiếng khóc râm trời.

Mọi người thấy thái tử tự nhiên chết đi sống lại, có kẻ tưởng xác chết vùng dậy, sợ tới mức tè ra quần chạy ra khỏi phòng, nhưng phần lớn đều khóc vì vui sướng, cho rằng may mắn được trời cao thương xót. Thái tử tuy rằng cổ hủ, nhưng cư xử hiền lành, xử sự công bằng, thế nên rất được lòng người.

Nhân vật chính tỉnh lại còn chưa hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì thì lại hôn mê bất tỉnh, bị bắt nhận lấy trí nhớ của thân thể vốn có, khi lại tỉnh dậy mới phát hiện mình không ngờ lại trải qua một lần tìm đường sống trong chỗ chết. Vốn tin tức thái tử xác chết vùng dậy bị người chạy khỏi phòng nhanh chóng truyền ra ngoài, đại thần truyền chỉ còn ở lại đất phong xử lý hậu sự của thái tử lập tức dẫn người tới xử lý thái tử ‘xác chết vùng dậy’. Bên cạnh thái tử cũng có không ít thị vệ cực kỳ trung thành, liều chết bảo vệ thái tử. Khi nhân vật chính lại tỉnh dậy lần nữa viện binh của quân doanh vừa mới chém chết đại thần truyền chỉ,

thấy thái tử tỉnh lại, vội vã xin chỉ thị bước hành động tiếp theo với thái tử.

Nhân vật chính, nên gọi là thái tử, suy nghĩ vài phút, thấy việc đã đến nước này chỉ có thể hoặc là không làm còn đã làm thì phải làm tới cùng, lấy cớ thanh lọc những kẻ bên cạnh vua đánh về thủ đô. Lại đem chuyện mình chết đi sống lại loan truyền khắp cả nước, nói là hồn phách của thái tử đến địa phủ, Diêm vương gia nói mệnh y không nên tuyệt, còn nói quốc gia bị gian thần và họa thủy thao túng liên tiếp để cho y sống lại cứu nước Ngụy trong cảnh dầu sôi lửa bỏng.

Hàn Duyệt bắt đầu viết từ lúc nhân vật chính sống lại trên thân xác của thái tử trở đi, mở đầu là nhân vật chính tỉnh lại rồi lại hôn mê, người hầu và thị vệ bên cạnh làm sao bảo vệ y lần nữa chìm vào hôn mê từ trong hiểm nguy liên tiếp. Sau đó, y chém chết đại thần truyền chỉ, phân tích tình hình, giải thích mình chết đi sống lại như thế nào, tiếp theo liên lạc với hai người em trai đã bỏ trốn và cơ sở ngầm ở kinh thành của mình đời trước, cũng điều động quân đội lập ra kế hoạch đánh về quốc đô. Một vòng nối một vòng, kết cấu chặt chẽ, tình tiết đầy đủ, trong tình tiết có giới thiệu kết cấu của thế giới này và tiền căn hậu quả của sự việc từng chút một, phần lớn độc giả đều cho rằng tác phẩm mới viết rất tốt, làm cho người ta không thể ngừng đọc. Hơn nữa Hàn Duyệt dù gì cũng là người đã có ba mươi năm kinh nghiệm sống, vả lại kết cấu ban đầu của truyện này thực tế đã bắt đầu từ đời trước rồi, giờ lại cùng với Chu Bác Nghị bàn luận tính logic thêm lần nữa, làm phong phú thêm nội dung, cho nên tính chặt chẽ của tình tiết được cho là xuất sắc trong số những tiểu thuyết xuyên qua của Cửu Châu. Tỷ lệ bỏ qua truyện của Giang sơn rất thấp, thu hút không ít độc giả, rất có triển vọng.

Chương tồn của Hàn Duyệt đã viết đến lúc thái tử khuyên hai người đệ đệ quay về nước Ngụy xong rồi, đang cùng y đánh về quốc đô, đang bố trí quân đội, lời kéo mấy ông vua của các nước chư hầu bên cạnh để tạo thanh thế cho bản thân, cùng lúc phân phó nội ứng ở kinh thành giúp mình tranh thủ thời gian, bảo người ta cố ý đưa ra ý kiến xấu cho Chiêu Viện, gây cản trở cho bọn họ. Mặc dù Chiêu Viện rất tài giỏi ở phương diện mê hoặc nam nhân, nhưng dù sao cũng là nữ nhân hậu cung kiến thức hạn hẹp, mặc dù có mưu sĩ của nước Triệu bày mưu tính kế cho ả, nhưng suy nghĩ tràn đầy trong lòng Chiêu Viện chính là làm thái hậu của nước Ngụy, cũng không có một lòng với mưu sĩ của nước Triệu, cho nên để thái tử có cơ hội phản kích lại.

Nội dung của chương tồn tiến triển đến chỗ này, nội dung đăng trên Cửu Châu còn đang ở chỗ khuyên bảo hai vị hoàng tử. Bất quá chương tồn hơn một trăm nghìn chữ được lưu ở trong tay của Hàn Duyệt toàn bộ để cho Chu Bác Nghị xem đến vui vẻ. Mấy ngày nay mỗi tối hai người đều sẽ về nhà, sau khi ăn cơm chiều xong, Chu Bác Nghị hoặc là ngồi phòng khách quan sát tác phẩm điện ảnh và phim truyền hình của diễn viên nổi tiếng học hỏi, hoặc là ở trong phòng dựng đầy các máy tập thể hình để tập, Hàn Duyệt thì ôm máy tính đeo tai nghe sáng tác ở bên cạnh anh, đến khi đánh xong phần của hôm nay thì đi tắm chuẩn bị đi ngủ.

Sau đó Chu Bác Nghị sẽ nhận lấy máy tính của cậu, đem nội dung cậu vừa viết ra xem xong, chờ Hàn Duyệt tắm xong thì ngồi thảo luận nội dung Hàn Duyệt vừa mới viết với cậu. Chu Bác Nghị sẽ giúp cậu tìm lỗi, chỉ ra chỗ viết chưa trôi chảy lưu loát, có đôi khi còn có thể cùng cậu thảo luận một ít hướng phát triển của tình tiết nữa. Tuy Chu Bác Nghị không viết văn nhưng dù gì cũng xem tiểu thuyết nhiều năm như vậy, cũng có một chút quan điểm và linh cảm của bản thân, Hàn Duyệt tổng hợp đề nghị của anh lại, dàn ý của cả tác phẩm mở rộng ra càng ngày càng lớn, Hàn Duyệt cảm thấy tác phẩm này dự tính triệu chữ đều là con số nhỏ, thế nào cũng phải bốn năm triệu chữ mới có thể kể ra rõ ràng được.

Nhưng cũng may tốc độ tay của Hàn Duyệt khá tốt, một tiếng năm nghìn chữ là chuyện nhỏ, giữ vững ngày viết trăm nghìn chữ hoàn toàn không có vấn đề gì, bây giờ thời gian lại nhiều, đánh thêm vài chữ cũng không phải không được, nếu như cố gắng thêm chút nữa để cho tác phẩm này trong vòng một năm viết xong chương tồn vẫn là rất có hy vọng. Hàn Duyệt không muốn đem mặt trận kéo dài quá lâu, tránh cho mình mất đi nhiệt huyết sáng tác, tới cuối cùng chỉ còn lại có chết lặng sáng tác qua loa, phụ lòng độc giả.

Tuy Chu Bác Nghị dẫn đầu tất cả độc giả nhưng vẫn rất thích cổ vũ cho Hàn Duyệt trên Cửu Châu, Hàn Duyệt mỗi tối mười giờ up chương mới, anh ngồi ở trên một máy tính khác chờ Hàn Duyệt đăng chương mới lập tức chạy giặt tem, vả lại cực kỳ 'giàu sổi' mà mỗi một chương hai quả ngư lôi*(10000 điểm), ngay cùng ngày Hàn Duyệt mở hồ thậm chí trực tiếp thưởng mười quả ngư lôi. Thứ hạng tiền thưởng của Hàn Duyệt tăng cực nhanh, cuối cùng đứng ở Top 10 người trên bảng nhận thưởng cùng với tác phẩm của vài vị đại thần, với lại rất có hy vọng tiến đến hạng nhất.

Hàn Duyệt mấy lần khuyên Chu Bác Nghị không cần phá sản như vậy, bởi vì trong số tiền thưởng có một nửa sẽ thuộc về Cửu Châu, quan hệ của hai người lúc này không phải bình thường Hàn Duyệt hiển nhiên không muốn để Chu Bác Nghị tiêu tiền uổng phí. Bất quá Chu Bác Nghị vẫn như trước làm việc này không biết chán. Đúng là bởi vì quan hệ của Hàn Duyệt và anh khác rồi nên anh mới muốn đốt tiền bỏ phiếu thưởng cho cậu như vậy đó chứ. Nhìn thấy thứ hạng tiền thưởng bởi vì anh mà tăng lên từng chút một, lại nhìn tới cột thứ hạng độc giả bên cạnh tác phẩm, mình đứng số một vững như bàn thạch, trong lòng Chu Bác Nghị liền có một loại cảm giác thỏa mãn và cảm giác thành tựu lạ kỳ.

Chẳng qua chút suy nghĩ đó nếu giải thích cho Hàn Duyệt nghe Hàn Duyệt chắc chắn sẽ nói đầu óc anh có bệnh, cho nên đối với sự khuyên bảo của Hàn Duyệt mỗi lần Chu Bác Nghị đều giả vờ điếc, nên thưởng thế nào thì cứ thưởng thế đó, nếu như phát hiện Hàn Duyệt nói một hồi cảm xúc bắt đầu không bình thường, nhìn qua lập tức sẽ tức giận thì đem cậu nhóc ôm vào lòng dùng một nụ hôn sâu chặn những lời nói còn lại của cậu, dùng môi lưỡi dây dưa mà xóa tan đi lửa giận của cậu, cuộc nói chuyện một phía này liền từ trên ghế phòng làm việc đổ chỗ đến trên tường hay là trên thảm, mãi cho đến khi Hàn Duyệt bị hôn đến mức choáng váng cả đầu óc, không tập trung lực chú ý lại được. Đến cuối cùng Hàn Duyệt cũng không thèm nói anh nữa, dù sao gia nghiệp nhà họ Chu rất lớn, có thể chịu được sự tiêu xài của anh thôi.

Hàn Duyệt vẫn không nhúc nhích ngồi ở trước bàn máy tính từ chín giờ đến mười một giờ, đánh chữ suốt hai tiếng mới xoay hông một cái, đứng lên hoạt động thân thể một chút.

Thường khi đến mười một giờ thì nấu cơm sẽ tới đây nấu ăn cho bọn họ, hôm nay hơn mười một giờ còn chưa thấy bóng dáng, Hàn Duyệt đang cảm thấy kỳ lạ thì bỗng nghe thấy di động cậu rung rì.

Điện thoại là mẹ Chu gọi đến, nói cho cậu hôm nay thì nấu cơm sẽ không tới, kêu cậu tới chỗ Tinh Hạo ăn cơm trưa với bọn họ. Giữa trưa mẹ Chu phải cùng với một vị đạo diễn và mấy diễn viên ăn một bữa cơm xã giao, Chu Bác Nghị phải đi theo giữa trưa sẽ không thể về nhà ăn cơm được. Anh lại lo Hàn Duyệt ở nhà một mình sẽ chỉ lo sáng tác mà quên ăn cơm, hay là ăn nhanh quá cuối cùng đau bao tử, vả lại bữa cơm trưa cũng không phải bữa tiệc đặt biệt chính thức gì nên muốn gọi Hàn Duyệt đi chung.

Con trai thương người yêu làm mẹ đương nhiên vui vẻ khi thấy thế rồi, bà lập tức gọi điện thoại cho Hàn Duyệt xong còn bảo cậu đừng căng thẳng vì trên bàn cơm đều là nghệ sĩ của Tinh Hạo cả, yên tâm tới đây ăn cơm là được rồi, cuối cùng còn hỏi món mà cậu thích ăn để gọi trước cho cậu, chờ cậu đến nơi thì vừa lúc có thể ăn cơm ngay.

30. Chương 30

Sau khi Hàn Duyệt thay một bộ đồ bình thường lại không quá thất lễ để đi ăn cơm thì đi xuống lầu, không đến hai phút xe mà mẹ Chu sai đến đón cậu đã đến Tú Giang Viên, đưa Hàn Duyệt chở đến một quán cơm món Quảng Đông ở cùng một con phố với Tinh Hạo. Chu Bác Nghị đã đợi sẵn ở cửa tự mình đón Hàn Duyệt đi đến phòng ăn.

Trên đường Hàn Duyệt kéo tay của Chu Bác Nghị, nhỏ giọng hỏi anh trên bàn cơm có những ai.

“Không có ai quan trọng” Chu Bác Nghị cho ra một lời tóm gọn đa nghĩa, Hàn Duyệt không hài lòng giật tay anh một cái, anh liền đưa ra một lời giải thích rõ ràng hơn, “Mẹ định để anh trong lúc làm thực tập sinh thì nhận một vai phụ của một bộ phim thần tượng đơn giản một chút, tích góp từng chút nhân khí trước đã. Cho nên lần này cùng nhau ăn cơm chính là đạo diễn và diễn viên chính với biên kịch của bộ phim thần tượng đó. À đúng rồi, mẹ còn cố tình mời Mạc Tu Kiệt tham gia vào bộ phim thần tượng này nữa”.

“Mạc Tu Kiệt? Đóng phim thần tượng?” Hàn Duyệt không nhận được mà chen miệng vào nói, “Ảnh đế đều tham gia, xem ra bộ phim truyền hình này cũng khá là có trình độ đó chứ”.

“Điều đó cũng không đúng lắm” Chu Bác Nghị cười cười, “Tuy vai của anh chẳng qua là một vai phụ, mục đích cũng chỉ là tích góp một chút nhân khí, nhưng tốt nhất cũng nên thông qua diễn bộ phim truyền hình này ít nhiều cũng đạt được một ít thu hoạch và tiến bộ. Cho nên mẹ đặt biệt mời Mạc Tu Kiệt tham gia

diễn chính là có ý để anh ta làm thầy của anh, nhân tiện nâng cao giá trị và ý tưởng của cả bộ phim. Đến đây, đi bên này, phòng ăn ở bên kia”.

Hàn Duyệt thấy không được vài mét sẽ đến phòng ăn, câu hỏi trong lòng lại có chút khó nhịn được liền giữ chặt Chu Bác Nghị dừng lại, nói nhỏ: “Thế Mạc Tu Kiệt đồng ý không? Nói thật, mấy bộ phim thần tượng trong nước hiện nay khá là rác rưởi, chỉ có thể lừa mấy cô gái thôi, từ trước đến giờ chỉ có người vừa mới ra mắt và mấy ngôi sao hạng 2, 3 hoặc là nghệ sĩ hết thời mới có thể chọn cái loại đề tài này, kêu một ảnh để như Mạc Tu Kiệt vậy tham gia diễn xuất, đến lúc đó anh ta có thể hay không...”

“Em cứ yên tâm đi” Chu Bác Nghị nhìn trái phải không ai cúi đầu cắn cắn môi Hàn Duyệt, “Mẹ kêu anh ta đến làm thầy anh tất nhiên cho anh ta chỗ tốt khác rồi. Vả lại bây giờ đã tìm biên kịch khác đến chỉnh sửa kịch bản một lần nữa, nâng cao trình độ của bộ phim thần tượng này từ căn bản, cho nên đối với Mạc Tu Kiệt mà nói nhận bộ phim thần tượng này không có ảnh hưởng gì tới thanh danh và tiền đồ của anh ta cả, trái lại có thể moi được nhiều hơn từ chỗ của mẹ anh nữa”.

Hàn Duyệt thở phào một cái, giương mắt nhìn Chu Bác Nghị cong khoe mắt lên cười nói: “Vậy thì tốt rồi. Đi thôi”.

Dáng vẻ hơi quệt miệng thở phào của cậu nhóc làm trong lòng Chu Bác Nghị thấy nóng rần, anh đưa tay đặt ở trên bờ eo của Hàn Duyệt nhẹ nhàng vuốt ve lên xuống, khom người xuống áp sát vào môi của cậu nhóc nói: “Nhà văn lớn, đến tối em cũng giúp anh sửa lại kịch bản nhé, được không?”.

“Em cũng không phải nhà văn lớn mắc gì phải giúp anh chứ”. Hàn Duyệt né ra sau, Chu Bác Nghị lập tức lại sát qua, Hàn Duyệt bị cái dáng vẻ vô lại này của anh chọc tới mức bật cười, nói, “Đừng quậy nữa, mau đi vào nhanh thôi, bác gái chắc chờ sốt ruột rồi”.

“Cả một buổi sáng không có gặp em anh còn sốt ruột hơn đó”. Nói xong Chu Bác Nghị mở cửa một phòng ăn phía sau ra, nửa ôm Hàn Duyệt chui vào, sau khi đóng cửa lại lập tức đem cậu nhóc áp vào tường cúi đầu hôn lên.

Mạch máu trên môi nhỏ lại nhiều, bị ép rất nhanh thì sẽ sưng lên, tuy Chu Bác Nghị không ngại người ta biết bọn họ đã thân mật nhưng lại rất phản cảm với ánh mắt đánh giá của người khác, cho nên không có chà đạp môi của Hàn Duyệt quá mức mà chỉ dụ cậu nhóc há miệng ngậm lấy lưỡi cậu vừa mút vừa cắn, khiến Hàn Duyệt có một loại cảm giác đầu lưỡi sắp bị ăn mất vậy.

Hai người ở trong phòng ăn trống ‘xoi’ nước miếng của đối phương một hồi, nhưng Chu Bác Nghị cảm thấy lửa của bản thân không những không có dịu đi mà ngược lại còn bốc mạnh hơn nữa, động tác vuốt ve Hàn Duyệt cũng càng ngày càng thô bạo hơn. Nhìn thấy lại sắp cướp cò, Chu Bác Nghị gộp nhặt lại từng tia lý trí cuối cùng khê đẩy Hàn Duyệt đã hoàn toàn mềm nhũn ngã vào trên người mình ra, thấy trên cổ và cằm của cậu đều ướt đầm, tất cả đều là nước miếng do vừa rồi chưa kịp nuốt tràn ra, lửa tình trong lòng vừa mới có chút kiềm chế xuống dùng cái đốt càng mạnh hơn, động tác thô lỗ đem Hàn Duyệt ôm mạnh lên vùi đầu lau đi chiếc cằm và cái cổ ướt đầm cho cậu.

Chờ sau khi hai người đều bình tĩnh lại mới lần nữa sửa soạn lại bên ngoài rồi rời khỏi phòng ăn. Vừa mở cửa thì nhìn thấy một người trẻ tuổi nhìn qua trông khá quen ngay trên hành lang. Người nọ vốn đang đi về phía bên kia hành lang, sau khi nghe thấy phía sau có âm thanh liền quay đầu lại nhìn lướt qua theo phản xạ, lại thấy được Chu Bác Nghị, vội vàng đứng lại vừa quay trở lại vừa nói: “Cậu ba, tổng quản lý đang tìm cậu đấy”.

Chu Bác Nghị gật gật đầu, nghiêng đầu nói với Hàn Duyệt: “Còn nhớ cậu ta chứ? Khi lần đầu tiên em đến Tinh Hạo cậu ta đứng lúc đi chung một thang máy với chúng ta đó”.

Hàn Duyệt đang sửa cổ áo của mình, nghe thấy lời giới thiệu của Chu Bác Nghị ngấm lại một hồi thì sực nhớ ra, gật đầu: “Có chút ấn tượng”.

Người nọ nghe thấy Hàn Duyệt nói thế vội bước nhanh lại, hơi hơi khom người vươn tay nói: “Không ngờ cậu Hàn thế mà có thể nhớ rõ tôi, thật sự là vinh hạnh quá. Tôi tên là Kiều Tranh, bây giờ thuộc nhóm nhạc nam Marvelous, may mắn được tổng quản lý chọn tham gia vào bộ phim thần tượng mà tương lai cậu ba sẽ diễn kia”.

“Xin chào” Hàn Duyệt có chút không quen mà vươn tay bắt tay của Kiều Tranh, tuy Kiều Tranh nhìn qua có chút niềm nở quá độ nhưng lại cực kỳ biết quan sát, chỉ dám cầm hờ tay của Hàn Duyệt và lại gần như là chưa đến một giây liền buông ra ngay.

Kiều Tranh lại chuyển về phía Chu Bác Nghị hỏi: “Cậu ba, cậu muốn tôi đi vào chung với cậu hay là...”

“Vào chung đi” vẻ mặt Chu Bác Nghị thờ ơ nói, lại nghiêng đầu nhìn Hàn Duyệt lấy ngón tay nhẹ nhàng chải vuốt tóc cậu xong liền dắt cậu và Kiều Tranh cùng nhau vào phòng ăn.

Trong phòng ăn, mẹ Chu ngồi ở vị trí đối diện cửa phòng ăn, thấy Chu Bác Nghị đón một người liền biến mất cả buổi dắt Hàn Duyệt đi đến, bà mắt sắc chỉ liếc sơ qua một cái thì lập tức biết vừa rồi bọn họ làm gì ngay, hé miệng cười cũng không có hỏi hai người đi đâu làm gì, chỉ nhiệt tình tiếp đón Hàn Duyệt ngồi xuống rồi kêu người phục vụ ở bên cạnh dọn món ăn lên. Không đến một phút người phục vụ liền bưng mâm lên.

Nói trắng ra Hàn Duyệt chính là tới đây ăn cơm, và lại trên bàn cơm ngoại trừ mẹ Chu và Mạc Tu Kiệt, nói từ thân phận thì không phải nhân vật cấp quan trọng gì, lấy thân phận vị hôn phu của Chu Bác Nghị của cậu không cần phải phiền phức làm quen. Vì thế, sau khi mẹ Chu giới thiệu sơ qua mọi người trên bàn cơm xong thì đựng đĩa đầu tiên ra hiệu ăn cơm, Hàn Duyệt đã đem lực chú ý của bản thân đều dồn hết lên trên đồ ăn. Cậu quả thật có hơi đói bụng, và lại Chu Bác Nghị còn không ngừng gấp những món cậu không gấp tới cho cậu, vì thế rất nhanh phần lớn thức ăn trong hai mâm thức ăn lớn trang trí đẹp để kia đều vào bụng Hàn Duyệt cả.

Mẹ Chu đang trò chuyện với đạo diễn và hai vị biên kịch, mấy diễn viên đi theo khác vừa không nói chen vào được lại không dám đựng đĩa, cả trên mâm cơm chỉ có bên Hàn Duyệt và Chu Bác Nghị là ăn đến vui vẻ.

Trên bàn cơm có hai nữ diễn viên trẻ đều còn chưa tới 20 tuổi, ngay từ đầu còn có thể tập trung nghe mẹ Chu nói chuyện, nhưng chưa được vài phút lực chú ý đã bị Hàn Duyệt thu hút mất. Các cô ấy phải giữ dáng, mỗi ngày chỉ có thể ăn rau cải luộc lại còn không bỏ muối, lại thêm mấy loại huấn luyện cơ thể cường độ cao nữa cho nên lúc nào cũng luôn bị dồn trong trạng thái cực kỳ đói khát, thậm chí còn bị đói đến mức nửa đêm ôm nhau khóc. Bây giờ thức ăn đặt trước mặt không thể đựng mà còn có người ở trước mặt các cô ấy ăn thả cửa như vậy, ánh mắt liền hơi không kiềm được mà lướt về phía Hàn Duyệt bên kia, nước bọt trong miệng cũng bắt đầu điên cuồng trào ra.

Một thành viên của nhóm nhạc nam Marvelous ngồi ở bên cạnh một nữ diễn viên trong đó, thấy hành vi nhìn lén của cô ấy quá rõ ràng liền dùng tay huých nhẹ cô ấy một cái bảo cô ấy kiềm chế chút. Nữ diễn viên giống như vừa bừng tỉnh từ trong mơ, cười biết ơn với cậu ta, vội vã làm ra vẻ hết sức tập trung nhìn mẹ Chu và đạo diễn vẫn còn đang trò chuyện.

Thế nhưng ngay lúc này, một tiếng rì rào do bao tử bóp máy vang lên rõ ràng trong phòng ăn, tất cả mọi người trong phòng ăn nghe thấy rất rõ, ngay cả mẹ Chu cũng ngẩng đầu ngừng nói chuyện.

Mọi người trên bàn cơm khựng lại vài giây, cô nữ diễn viên kia nhanh chóng đứng lên, sắc mặt cô ấy tái nhợt, mắt đỏ ửng, cả người đều đang run rẩy: “Tổng... Tổng quản lý.... rất xin lỗi...”

Mẹ Chu ngạc nhiên nhìn cô ấy, sau một giây đồng hồ thì xì một tiếng bật cười. Chu Bác Nghị và Hàn Duyệt cũng cười theo, những người khác trên bàn cơm thấy dáng vẻ bà chủ lớn cũng không để ý mà trái lại còn bị chọc rất vui vẻ thì cũng vội vã cười ha ha theo. Không khí ngay lập tức dịu xuống.

“Trái lại là tôi sơ ý, ăn cơm ăn cơm, xem đem mấy đứa nhỏ đói thành bộ dạng gì đây”. Mẹ Chu cười đưa tay gấp một đĩa thức ăn, sau khi nếm còn nói thêm, “Tôi từng nghe Ethan bên bộ phận giao tiếp nói món Quảng Đông của tiệm ăn này làm rất có nghề, đã sớm muốn tới nếm thử rồi. Xem ra nói không sai. Phải biết rằng hương vị của món ăn làm có vừa vặn hay không thì từ thức ăn nguội là có thể nhận ra được ngay”.

Thấy mấy nghệ nhân bên bàn cơm vẫn là bộ dạng không dám đựng đĩa thì giọng điệu cười nhẹ nói: “Nào nào, hôm nay các cô cậu đều ăn nhiều hơn chút đi, tôi cũng là đi lên từ con đường này của các cô cậu, biết các cô cậu bình thường đều ăn không đủ no nhưng thỉnh thoảng ăn một ít cho đã cũng không phải chuyện lớn gì, sống trên đời có hai chữ ăn – uống, ăn ngon mà cũng không thể ăn thế thì đời người chẳng phải rất u ám rồi ư. Yên tâm đi, sẽ không nói cho chủ của các cô cậu đâu”.

Mọi người thấy mẹ Chu cũng đã nói tới nước này, vội vàng cầm lấy đĩa vài cái liền đem đồ ăn trên mâm đều cướp sạch, người phục vụ vội vàng bưng món ăn nóng và canh lên. Canh là món canh bắp hầm xương mà trong điện thoại Hàn Duyệt đã chỉ đích danh, mỗi người một chén nhỏ. Chu Bác Nghị thấy Hàn Duyệt xem ra có vẻ chưa đã miệng liền lấy chén canh của mình để đến trước mặt cậu, Hàn Duyệt cũng không khách sáo vét sạch sẽ bắp, canh cũng uống hơn phân nửa chỉ còn lại có mấy khúc xương cốt không có hứng thú lắm, Chu Bác Nghị là động vật ăn thịt bèn thay cậu đem mấy khúc xương cốt trong hai chén canh đều vét sạch. Hàn Duyệt cảm thấy có chút xấu hổ nhỏ giọng kêu anh gọi cái khác, vừa dứt lời vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy mẹ Chu ở đối diện bàn cười đầy ẩn ý nhìn bọn họ, cảm thấy trên mặt nóng bừng vội vàng cúi đầu tiếp tục gặm bắp.

31. Chương 31

Khoảng thời gian còn lại của bữa cơm mẹ Chu không còn bàn lại chuyện công việc nữa, không khí trên bàn cơm cũng dần dần sôi nổi hơn. Mẹ Chu không gọi rượu, bữa cơm này cũng có tính chất giống như một bữa cơm đạm bạc bình thường vô cùng đơn giản, không có những thói quen đưa đẩy tới lui, hư tình giả ý, khẩu phật tâm xà gì cả.

Chu Bác Nghị là cậu ba của Tinh Hạo, từ nhỏ đã thường xuyên dùng cơm với đủ loại nghệ sĩ của Tinh Hạo, khi nhà họ Chu có hoạt động gì thì đôi khi cũng sẽ gọi nghệ sĩ của Tinh Hạo đến góp vui, trước kia khi đến trường, trong lúc nghỉ đông và nghỉ hè nếu mẹ Chu và cha Chu bận bịu không có thời gian ở bên anh sẽ để nghệ nhân chưa có chính thức làm việc lại biết vui chơi dưới trướng của Tinh Hạo đi du lịch cùng anh. Bởi thế Chu Bác Nghị đã sớm quen với việc ở chung với đủ loại nghệ sĩ rồi, hay nói rõ hơn là trong tiềm thức của Chu Bác Nghị nghệ sĩ của Tinh Hạo giống như người làm của nhà họ Chu, mặc kệ có quen biết hay không Chu Bác Nghị đã sớm quen với việc sống dưới ánh mắt của người khác nên có thể làm được không để bụng bất cứ việc gì.

Giống như bây giờ mặc dù chung quanh bàn ăn có hơn mười người, ngoại trừ đại thần cấp ảnh đế ra thì chính là những người mới đang hot nhất hiện nay trên màn ảnh, người nào đi trên đường cũng sẽ dẫn tới sự bủa vây của một đồng fan. Nhưng anh lại cứ như đang ngồi trên bàn ăn ở nhà, vô cùng tự nhiên mà giành đồ ăn cho Hàn Duyệt. Một đĩa cà rốt xào thịt bò vừa bưng lên, cà rốt khắc hoa trang trí lát rau xà lách xanh tươi trên cái đĩa dài nhỏ chỉ có năm cái, Chu Bác Nghị vừa đưa đĩa gấp một cái vừa hỏi mẹ Chu: “Mẹ, mẹ thích ăn món này không ạ?”. Dụng ý thực sự này hiển nhiên không cần hỏi cũng biết.

Ngay khi mẹ Chu nhếch miệng cười đầy ẩn ý lắc đầu, Chu Bác Nghị liền không khách sáo chút nào đem cả năm cái đều gấp hết vào chén của Hàn Duyệt. Người khác hiển nhiên không dám giành đồ ăn với cậu Chu, chỉ có thể trở mắt nhìn Chu Bác Nghị đem mỗi món Hàn Duyệt thích ăn càn quét sạch sẽ. Sự săn sóc ân cần của Chu Bác Nghị làm Hàn Duyệt lúng túng đến mức không dám nâng đầu lên, chỉ cúi đầu ăn lấy ăn để, đến cuối cùng nếu không phải Chu Bác Nghị ngăn cậu lại đúng lúc Hàn Duyệt suýt đã ăn trướng bụng lần nữa.

Cơm xong, ngoài Hàn Duyệt ra những người khác phải về Tinh Hạo làm việc. Chu Bác Nghị biết mấy ngày này Hàn Duyệt không đến lớp, còn trốn sạch hầu như toàn bộ các sinh hoạt chung thì hỏi Hàn Duyệt có muốn đi Tinh Hạo chơi chút không.

Hàn Duyệt ngẫm thấy nhiệm vụ đánh chữ hôm nay của mình đã xong một phần ba, phần còn lại để tối tính sau cũng không muộn, bản thân ở nhà một mình quả thực rất chán và cũng cảm thấy hứng thú với cuộc sống thực tập sinh của Chu Bác Nghị bèn gật đầu đồng ý.

Về Tinh Hạo, mẹ Chu với đạo diễn và hai vị biên kịch đến văn phòng trên tầng cao nhất của bà để thảo luận thay đổi chi tiết của bộ phim thần tượng, mấy diễn viên tạm xác định khác cũng có việc mình cần làm, còn Chu Bác Nghị thì phải tiếp tục vào học.

Nơi đi học là tầng đào tạo thực tập sinh mà Hàn Duyệt đã từng đến, buổi chiều học chính là tiết lời thoại, đào tạo thực tập sinh hiểu lời thoại như thế nào và khi đọc lời thoại làm sao phát âm chính xác cũng với

diễn đạt tình cảm, tránh cho đưa tình cảm vào không đủ hay là đưa vào nhiều quá mà tỏ ra quá lố, đồng thời còn huấn luyện làm sao điều khiển chuyển động của cơ mặt và làm sao hít thở cho đúng.

Chương trình học chán hơn nhiều so với Hàn Duyệt nghĩ, thực tập sinh trong phòng đầu tiên là luyện tập hít vào dưới sự chỉ đạo của giáo viên, một lúc phải thư thả tự nhiên giống như ngửi thấy mùi hoa, chốc lát lại phải giống ‘giật ngược gốc liễu’ mà dùng sức co chặt cơ bụng, chút lại phải ngáp hờ cảm nhận cảm giác ngực và bụng cùng nhau hô hấp, hiểu được cái gì là giáng cách* và khai căn*.

Sau đó lại là luyện tập thở ra. Cả lớp mấy chục người đầu tiên là phát ra tiếng “xì” giống như xì hơi, có mấy thực tập sinh xem qua còn chưa tới 15 tuổi nhìn không được bật cười lập tức bị giáo viên quan sát trong lớp học vỗ một phát lên đầu. Giáo viên đánh người rất mạnh, cả phòng học đều có thể nghe thấy tiếng đánh. Mấy học sinh bật cười lập tức nhìn cười luyện tập tiếp, trong đó thậm chí có học sinh mắt đỏ ửng lên, thừa dịp khi giáo viên đưa lưng về phía cậu ta thì vội lấy tay dè lại sau đầu, xem ra có vẻ rất đau.

Hàn Duyệt giữa trưa ăn ‘chực’ bữa cơm, buổi chiều lại tới đây học ‘chực’ tiết, quang minh chính đại ngồi ở bên cạnh Chu Bác Nghị nhìn anh tập luyện. Tuy địa vị của Chu Bác Nghị không như người khác nhưng luyện tập nên làm vẫn sẽ làm rất nghiêm túc, cũng đứng lên tập phát âm theo chỉ dạy của giáo viên giống như những thực tập sinh khác.

Mấy vụ luyện tập giãn cơ này không thể tránh khỏi căng cơ bụng và cơ ngực. Hôm nay Chu Bác Nghị mặc một cái áo sơ mi chữ T ôm người, quần áo gần như không che được sự rung động của cơ thể. Hàn Duyệt chống đầu nhìn anh luyện tập, nhìn nhìn một hồi ánh mắt liền không nhìn được mà bồi hồi trên cổ họng lên xuống, cùng cơ ngực và cơ bụng không ngừng nhúc nhích của anh chàng. Tiết học này vốn không liên quan gì đến Hàn Duyệt cả thể nên cậu ngăn người rất đường hoàng, rất nhanh đã chìm vào suy nghĩ bầy bọ của riêng mình. Nhớ đến mấy ngày nay hai người luôn dính chặt ôm hôn nhau, lại nhớ tới mình từng dùng tay cảm nhận sơ qua cơ thể gần như hoàn hảo của người con trai trước mặt này, lại thêm quyền tạp chí gợi cảm đời trước từng xem thì không khỏi đỏ mặt, tạm thời quên mất mình đang ở trong lớp học, nhìn không được vươn tay lấy ngón tay chọt chọt eo của Chu Bác Nghị.

Chu Bác Nghị đang dùng cách ngậm miệng nói lỏng cổ làm luyện tập cách cơ rung động có quy luật, bị Hàn Duyệt đột nhiên chọt một cái thể này một hơi đang động ở ngực một cái liền phụt ra, suýt nữa đã bị sặc. Hàn Duyệt giờ mới tỉnh lại, liên tục xua tay xin lỗi: “Vừa nãy em đang mơ màng, xin lỗi nhé, anh không có sao đấy chứ?”

Chu Bác Nghị dở khóc dở cười, chìa tay vuốt tóc Hàn Duyệt: “Ngoan. Nếu buồn thì đi tìm mẹ anh nói mẹ kiếm người chơi với em, được không?”

Hàn Duyệt nhanh chóng lắc đầu, nói: “Anh tập tiếp đi, em không làm phiền anh nữa”.

Chu Bác Nghị sờ sờ lỗ tai cậu lại nhéo nhéo mặt cậu, cuối cùng tay vuốt ve vài cái trên chiếc cổ mảnh dẻ trơn bóng cậu nhóc rồi mới tiếp tục bài tập bật hơi của mình.

Tiếng động vừa rồi của cậu ta không nhỏ, mọi người trong cả phòng học đều đang nhìn bọn họ. Chu Bác Nghị có thể đón ánh mắt mọi người không coi ai ra gì mà tiếp tục làm việc của mình, Hàn Duyệt lại không làm được bình tĩnh giống như anh, xấu hổ lấy điện thoại di động ra bắt đầu lên mạng giả vờ như bản thân không tồn tại. Giáo viên thấy tất cả mọi người dừng lại nhìn Chu Bác Nghị thì chìa tay đánh mạnh lên đầu vài người, nói lớn: “Lên lười gì đó, tiếp tục tập đi!”. Mới kéo sự chú ý của mọi người lại.

Hàn Duyệt lướt weibo một hồi cảm thấy có chút chán liền ngẩng đầu nhìn Chu Bác Nghị tiếp, trong lòng không khỏi than thở anh chàng trời sinh chính là để làm diễn viên, mấy điều kiện cần như bề ngoài vóc dáng này không nói tới, chỉ với phần tố chất tâm lý mặc kệ đối mặt với chuyện gì đều có thể giữ vững bình tĩnh như không có việc gì mà lo làm việc của mình này thì trong số nhưng người làm nghề biểu diễn đã khó mà có được rồi.

Tiết lời thoại học hai tiếng, luyện tập hít thở một tiếng, sau đó là ngâm thơ ca và đọc lời thoại kịch bản. Cả phòng học đều kêu khóc om sòm, vừa khóc vừa cười, chút thì trầm lắng lúc thì dâng trào khiến Hàn Duyệt cứ che miệng cười lén. Cuối cùng là tập thay đổi giọng điệu, một câu đặt vào trong năm loại ngữ cảnh để cho các thực tập sinh lặp đi lặp lại nhận thức được sự thay đổi nhỏ của cảm xúc bên trong.

Có thực tập sinh nói như thế nào cũng chỉ có thể diễn đạt ra hai loại giọng điệu bị giáo viên mắng xối xả khóc ngay tại chỗ, hậu quả lại bị chửi thêm một trận. Chu Bác Nghị là người thể hiện tốt nhất lớp, nắm loại giọng điệu thay đổi tự nhiên làm tấm gương biểu diễn trước mặt cho các học sinh khác. Ngay khi biểu diễn tình cảm nồng nàn Chu Bác Nghị đứng ở bục giảng đột nhiên nhìn về phía ánh mắt của Hàn Duyệt, gương mặt vốn không chút biểu cảm bỗng nhiên hiện ra một chút tình cảm dịu dàng nhẹ nhàng, khóe miệng hơi cong lên, mặt mày chớp mắt dịu dàng như một hồ nước sâu hun hút, sâu lắng mà lại hiền hòa, ngừng hai giây mới khẽ nói: “Em không biết”.

Hàn Duyệt chỉ cảm thấy trái tim mình đột nhiên đập cuồng loạn, tốc độ máu chạy thả phanh về phía đầu và tay chân, trên mặt là một luồng nhiệt độ không thể bỏ qua, tay chân cũng mềm nhũn. Cậu không thể dời ánh mắt đang đối diện vào nhau của mình và Chu Bác Nghị ra được, chỉ có thể ngẩn ra đó mà nhìn lại anh, nhìn thấy anh chàng rút vẻ tình cảm dịu dàng vừa rồi lại xoay đầu khẽ gật đầu chào với giáo viên rồi đi xuống bục giảng trở lại bên cạnh cậu, nhéo nhéo mũi cậu nói khẽ: “Giỏi hay không nào?”

Hàn Duyệt ngơ ngác gật đầu, lúc này thực tập sinh trong cả lớp đều vỗ tay nhiệt liệt cho phần biểu diễn đầy phấn khích của Chu Bác Nghị vừa rồi. Giáo viên dùng rất nhiều từ ngữ ngợi khen để biểu dương phần biểu diễn xuất sắc vừa rồi của Chu Bác Nghị, sau đó lớn tiếng quở mắng mấy học sinh còn lại ngu dốt thiếu hiểu biết như thế nào sau đó bắt đầu phân tích cặn kẽ.

Mấy nội dung này đối với Chu Bác Nghị đã nắm vững nội dung thay đổi giọng điệu mà nói thì đã không còn giá trị học tập nữa, bèn túm tay Hàn Duyệt qua bắt đầu ngấm nghĩa.

Tiết lời thoại xong tiếp theo là tiết biểu diễn, Hàn Duyệt và Chu Bác Nghị lại ngồi xem một đám thực tập sinh vừa khóc vừa cười điên điên khùng khùng hai tiếng đồng hồ, nhin cười tới mức đau cả bụng. Nhưng mà cũng nhờ có tiết này Hàn Duyệt mới biết được Chu Bác Nghị cũng có thể làm ra vẻ mặt khoa trương giống với cười như điên này kia.

Đặt biệt khi giáo viên yêu cầu học sinh thể hiện vẻ mặt của một kẻ có hành vi không coi ai ra gì vào lúc nhìn thấy con mồi, Chu Bác Nghị lại nhìn Hàn Duyệt lần nữa, hơi hơi híp mắt lại cong khóe miệng lên cơ thịt trên mặt điều chỉnh ra một nụ cười đầy tà khí lại mê người, khác một trời một vực với khí chất yên lặng thường ngày của anh Hàn Duyệt nhìn mà tim lại đập loạn thêm một trận.

Hàn Duyệt bị Chu Bác Nghị chọc mấy lần chỉ cảm thấy hôm nay mình đã mất mặt vô số lần, chờ đến khoảng thời gian nghỉ nghe giáo viên phân tích thì cứ như trút giận mà lén véo vào đùi Chu Bác Nghị. Chu Bác Nghị cũng không giận mà kéo tay Hàn Duyệt qua nắm trọn trong lòng bàn tay, sau đó dùng ngón trở nhẹ nhàng gãi lòng bàn tay của cậu. Cuối cùng Hàn Duyệt chỉ có thể đỏ mặt bỏ tay anh ra chạy trốn như bị rượt đuổi ra khỏi lớp, ngồi ở cửa sổ ngay tầng lầu lướt đi động chờ Chu Bác Nghị tan học.

Khi Chu Bác Nghị tan học đúng lúc mẹ Chu cũng tan tầm. Mẹ Chu cũng không có mời hai người về nhà mà là tiện đường đưa hai người về Tú Giang Viên. Dàn ý của nội dung kịch bản sau khi chỉnh sửa của bộ phim thần tượng đã quyết định xong rồi, mẹ Chu đem kịch bản trước khi sửa chữa và dàn ý làm gấp ra giao cho Chu Bác Nghị để anh xem kỹ rồi viết một bài báo cáo, phải có sự hiểu biết của bản thân về nội dung của kịch bản, nhân vật và đề xuất ý kiến cho việc phát triển tình tiết trong kịch bản.

“Bộ phim này còn có không gian rất lớn để chỉnh sửa, cho nên chắc chắn còn có chỗ thiếu sót”. Nói tới công việc, cho dù đang đối mặt với con trai mình mẹ Chu cũng sẽ không nhẹ tay, “Bây giờ là sáu giờ, bây giờ có thể ăn xong cơm chiều bắt đầu làm việc, đến mười hai giờ ngủ còn năm tiếng nữa, tiết thể hình sáng ngày mai con tạm nghỉ đi đến trước mười hai giờ ít nhất có thể dư ra năm tiếng. Thời gian mười tiếng mẹ yêu cầu con trước mười hai giờ trưa ngày mai giao cho mẹ bản báo cáo ít nhất tám ngàn chữ, không quá mức chứ”.

“Con sẽ không làm qua loa đâu”. Chu Bác Nghị gật đầu nghiêm túc.

* Chú giải: Theo mình hiểu thì chắc là mấy bài luyện tập cơ thanh ấy, không biết có phải là tác giả chế hay không nữa chứ tra từ điển mãi chẳng thấy có hai từ này ;____;

32. Chương 32

Sau bữa cơm chiều, Chu Bác Nghị tắm trước thay một bộ quần áo rộng mặc ở nhà rồi châm một ly trà, đồng hồ điểm đúng bảy giờ thì ngồi vào bên cái bàn lớn trong phòng đọc sách gỡ kịch bản và dàn ý mẹ Chu đưa cho anh ra bắt đầu làm bài tập của mình. Hàn Duyệt thì ngồi ở đối diện anh đeo tai nghe đánh chữ.

Trong phòng im ắng chỉ còn tiếng vang rất rõ khi Hàn Duyệt gõ nhẹ vào bàn phím phát ra, thỉnh thoảng có một tiếng lật sách đến từ Chu Bác Nghị. Sau một giờ, Hàn Duyệt thở ra một hơi gỡ tai nghe xuống để lỗ tai thư thả một chút. Cậu thả lỏng thân thể về phía sau tựa lưng vào ghế, duỗi hông một cái, ngẩng nhìn gương mặt hơi cau mày của Chu Bác Nghị, trong lòng lại càng tin chắc hơn vào những lời khi đàn ông làm việc nghiêm túc là quẩn rữ nhất, sau đó nằm úp sấp lên bàn, đặt cằm lên trên cánh tay nhìn Chu Bác Nghị ngây người.

Chu Bác Nghị rất nhanh đã nhận ra bị nhìn chằm chằm không thèm che giấu thế này, ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt của Hàn Duyệt, mỉm cười đặt bút xuống cũng tựa mình ra sau rồi thở một hơi thật dài.

“Sao thế?” Hàn Duyệt vừa hỏi vừa đứng dậy đi tới phía sau Chu Bác Nghị đặt hai tay lên vai anh bắt đầu dùng sức xoa bóp, “Có tiếp thu được gì không?”.

“Có” Chu Bác Nghị đưa tay hướng về phía sau sờ mặt của Hàn Duyệt, “Thật sự là một bộ phim truyền hình buồn tẻ”.

Hiếm khi nhìn thấy trên mặt Chu Bác Nghị hiện ra vẻ bất mãn có chút trẻ con Hàn Duyệt không nhịn được mà bật cười, khom người hôn một cái thật vang lên trên môi anh rồi cắn cắn mũi anh, nói: “Phim thần tượng mà, bình thường cũng sẽ không có trình độ sâu sắc gì. Chẳng qua tuy đều nói phim thần tượng là những thứ rất nông cạn nhưng em thực sự cảm thấy phim thần tượng là thứ khó diễn nhất trong phim ảnh đấy”.

Lời nói của Hàn Duyệt thu hút sự hứng khởi của Chu Bác Nghị, anh ngồi dậy kéo Hàn Duyệt đang ở phía sau ra ngồi trên đùi mình, ôm eo cậu nói: “Sao lại nói thế?”.

Hàn Duyệt ngẫm nghĩ, sắp xếp lại lời nói của mình rồi mở miệng nói: “Nói phim thần tượng nông cạn bình thường đều là do nội dung và vai diễn cứ rập khuôn lặp đi lặp lại và sự phân hóa thiện – ác ngày thơ đơn giản của thế giới quan. Lại nói, mấy chục năm rồi ngoại trừ mấy bộ phim thần thoại ra thì phương hướng của phim thần tượng vẫn chả có gì thay đổi cả, kể cả bộ phim thần tượng được đầu tư kỹ lưỡng này đây. Nhưng người xem vẫn rất ủng hộ đối với mấy khuôn sáo cũ này, đây là lý do vì sao phim thần tượng vẫn luôn tràn trề sức sống”.

Chu Bác Nghị gật đầu, cúi đầu hôn nhẹ lên xương quai xanh của Hàn Duyệt: “Nói không sai, tiếp nào”.

Hàn Duyệt cảm thấy chỗ bị hôn có chút ngứa, đưa tay rờ rờ, Chu Bác Nghị lại giữ chặt tay cậu không cho cậu chạm vào chỗ đó mà còn sấp qua liếm một cái. Hàn Duyệt run lên một cái, tức giận quát: “Còn có nghe em nói chuyện hay không thế?!!”.

“Đương nhiên nghe” Chu Bác Nghị nhéo nhéo cái tay anh đang cầm trong tay, hôn lên môi Hàn Duyệt, nói, “Nào, nói tiếp đi, anh không chọc em nữa”.

Hàn Duyệt trợn mắt khinh bỉ, nói tiếp: “Tuy mọi người dù sao vẫn sẽ ủng hộ phim thần tượng nhưng mà điểm hạn chế của phim thần tượng là ở chỗ này đây, thuộc tính của vai diễn lặp đi lặp lại cũng chỉ có nhiều đây gần như thành lối mòn rồi, mặc kệ là Trương Tam diễn hay là Lý Tứ diễn thì nhìn chung cũng chả khác nhau mấy, chỉ có sự diễn giải của vai diễn và gương mặt của diễn viên có đạt đến sự khác biệt như người xem mong muốn hay không mà thôi. Nếu như anh lười biếng diễn theo lối mòn như quy củ cũng sẽ không xảy ra lỗi lớn gì, với lại anh diễn là vai phụ vậy còn dễ dàng hơn”.

“Nhưng mà em cho rằng anh chắc chắn sẽ không thỏa mãn đúng không” Hàn Duyệt nghiêm túc nhìn vào mắt của Chu Bác Nghị, “Qua loa đại khái hoàn thành nhiệm vụ đó không phải là phong cách làm việc của anh. Cho dù là một vai phụ không thể đơn giản hơn được nữa trong phim thần tượng anh cũng sẽ diễn

cho ra vẻ, diễn đến không giống như người ta, diễn đến mức đi vào lòng người, sau này mặc kệ là trong tác phẩm truyền hình hay điện ảnh ở đâu đi nữa chỉ cần có vai tương tự như vai này mọi người trước tiên sẽ nhớ đến anh, xem anh như một ngọn cờ đầu, xem như một tấm gương để bắt chước, để vượt qua”.

Chu Bác Nghị nhìn sâu vào Hàn Duyệt rất lâu không nói lời nào. Hàn Duyệt giữ một tư thế quá lâu có hơi mệt, khẽ nhúc nhích cơ thể một cái muốn đổi một tư thế khác lại bị Chu Bác Nghị ôm chặt lấy eo, nắm cầm hôn lên.

Nụ hôn này vừa vội vàng lại dữ dội, Chu Bác Nghị mãnh liệt gặm lấy bờ môi và lưỡi của cậu, cướp lấy nước miếng trong miệng cậu còn đem đầu lưỡi của cậu ngậm vào trong miệng dùng sức mút. Cuồng lưỡi Hàn Duyệt tê rần, có chút chịu không nổi liền đẩy đẩy bả vai của Chu Bác Nghị. Chu Bác Nghị bỏ qua đầu lưỡi của cậu rồi bắt đầu ra sức liếm lên cổ họng cậu, tay cũng vói vào trong quần áo cậu, lần lượt bồi hồi ở ngực, bụng, xương hông và phía sau lưng cậu. Hàn Duyệt cảm thấy cổ họng vừa tê vừa ngứa, cái loại cảm giác gần như sắp liếm vào sâu bên trong cơ thể khiến toàn thân cậu đều bắt đầu run lên, trên người cũng bị sờ đến mềm nhũn, cái mức độ hơi đau này khiến cậu không nhận được bắt đầu rên rỉ.

Dáng vẻ mặc người chà đạp của cậu nhóc trong lòng ngực khiến Chu Bác Nghị cảm thấy bên dưới bắt đầu phồng lên. Bộ quần áo rộng mặc ở nhà thừa đủ chỗ cho nơi đó, thứ đó chỉ bị mỗi quần lót bó chặt chọc thẳng vào trên đùi Hàn Duyệt. Hàn Duyệt gần như lập tức phản ứng lại ngay thứ đó là thứ gì, tức khắc bị cái luồng nhiệt độ kia làm bỏng tới mức tim đập loạn một trận, tâm trí bắt đầu nhộn nhạo.

Tuy cả hai đời cậu đều là trai tân nhưng cũng không có nghĩa là cậu không có dục vọng, vả lại cũng vì đã làm người cả hai đời, làm một người trưởng thành gần 30 tuổi lại càng dễ đối mặt với nhu cầu của bản thân trong chuyện này hơn. Nhưng mà dù nói sao đi nữa thì cậu vẫn là một gã trai tân không hề có chút kinh nghiệm nào trên chuyện này cả. Bầu không khí trước mắt lúc này tuy khá tốt, cậu cũng rất muốn tiếp tục nữa, nhưng cậu thật sự không biết rốt cuộc là nên trực tiếp đưa tay qua sờ hay dùng lời nói thể tỏ vẻ khuyến khích, hoặc là giả bộ như cái gì cũng không biết để cho Chu Bác Nghị tự quyết định bước tiếp theo nên làm gì bây giờ đây.

Ngay khi cậu còn đang câu cổ của Chu Bác Nghị ngậm lưỡi anh xoắn xuýt thì một tay Chu Bác Nghị nắm lấy nửa bên hông của Hàn Duyệt dùng sức đẩy về phía trước, sau đó buông miệng của cậu nhóc ra thở dốc vài cái, kiên quyết đứng dậy để Hàn Duyệt lại trên ghế rồi xoay người rời khỏi phòng làm việc.

Lại bị bỏ lại lần nữa, Hàn Duyệt bị bỏ ở ‘lơ lửng không lên không xuống’, im lặng nằm sấp lên trên bàn tức giận cầm bút lên dùng sức vẽ mấy nét lên trên máy tính của Chu Bác Nghị, tới khi đem đầu bút đều vẽ hư mới cảm thấy giống như hả giận.

Chu Bác Nghị trong chốc lát cũng sẽ không quay lại, Hàn Duyệt nằm sấp một hồi cảm thấy có chút chán nhưng lại không muốn ngồi trở lại đánh máy, bèn ngồi lên cầm lấy kịch bản bắt đầu xem.

Kịch bản không có nội dung gì khó hiểu cả, nội dung tương đối đơn giản, Hàn Duyệt đọc nhanh như gió lướt xong hết rồi xem dàn ý mới rất nhanh đã có cái nhìn đại khái đối với tình tiết của cả bộ phim, trong lòng không khỏi thâm than quả nhiên là một bộ phim thần tượng vừa mịn vừa máu chó.

Bộ phim thần tượng này lựa chọn lối diễn là khung cảnh vườn trường kinh điển nhất về mấy chuyện lãng nhăng không thể không nói giữa cô bé lọ lem và N chàng hoàng tử. Nữ chính xuất thân bình thường, gia đình mồ côi cha vừa hiền lành vừa kiên cường, chẳng có gì bất ngờ vào lúc bắt đầu câu chuyện thì mang mối ác cảm đối với nam chính – người kế thừa của gia đình giàu có kiêu ngạo bá đạo và ngây thơ vẫn còn chưa biết mùi gian khổ của cuộc đời, còn nam chính cũng chả có gì mới vì thái độ đặc biệt của nữ chính mà nảy sinh cảm giác khó hiểu đối với cô ấy và loại cảm giác này vào lúc mới bắt đầu cũng dựa theo lối khuôn sáo thông thường được thể hiện bằng các trò chọc ghẹo và bắt nạt.

Tình tiết câu chuyện trước khi chỉnh sửa tương đối đơn giản, chính là nam nữ chính đùa qua cãi lại sau đó nữ chính vô tình yêu nam số một dịu dàng, nam chính nhanh chóng nhận ra tình cảm của bản thân, khẩn cấp phản kích bắt đầu theo đuổi nữ chính, hai người lần lượt trải qua sự phản đối của người nhà nam chính, tình cảm dưới sự mài giũa càng ngày càng vững chắc. Cuối cùng đương nhiên là kết thúc viên mãn mọi người đều vui vẻ rồi.

Còn nội dung tình tiết sau khi chỉnh sửa tăng thêm không ít nội dung và vai diễn, càng rắc rối và vô vị hơn,

máu chó một xô rồi lại một xô, mìn tới cực điểm, nhưng mà không thể không công nhận nếu thực sự diễn xong thì cho dù tiếng chửi khắp nơi cũng tuyệt đối sẽ rất thu hút người xem, tỉ suất phát sóng sẽ không thấp.

Dàn ý sau khi chỉnh sửa hai phần ba nội dung tình tiết là các loại đấu đá lẫn nhau của hai kẻ thù không đội trời chung là nam nữ chính, ở giữa xen lẫn sự thay đổi thái độ của đám bạn bè nam chính đối với người con gái đặc biệt này, với tư cách nữ chính bình dân sau khi chen vào xã hội thượng lưu trước tiên sẽ bị nam phụ(1) bề ngoài lạnh lợi đáng yêu, nội tâm tàn ác cay nghiệt, tiểu lý tàng đao ra sức dả kích hạ nhục bằng mọi cách, từ đó nảy sinh nỗi oán hận sâu sắc với nam chính; tiếp theo bị nam phụ(2) hoa hoa công tử ra vẻ chuyên tình, thực ra là kẻ lạnh lùng đùa giỡn tình cảm, tinh thần chịu dả kích trầm trọng bắt đầu nghi ngờ thể giới nghi ngờ giá trị của bản thân; sau đó thì được nam phụ(3) dịu dàng chân thành, im lặng ít lời chữa khỏi trái tim bị tổn thương, một lần nữa tìm lại được chính mình, thay đổi triệt để trở nên kiên cường và tự tin hơn, lòng dạ cũng khoan dung hơn không muốn dây dưa với nam chính nữa.

Ngay lúc này đây, nam chính vẫn ngây thơ đối đầu với nữ chính sau khi nữ chính không ngờ hai lần quen với bạn tốt của mình nhưng trái lại càng lúc càng rời xa mình, tới lúc cuối cùng căn bản không thèm睬 nhau với mình nữa thì rốt cuộc nhận ra tình cảm thực sự của mình với người con gái đó, hiểu được tình cảm của bản thân. Còn hai gã cặn bã trước đó cũng nhận ra mình thực ra là yêu nữ chính, bọn họ đã sớm bị sự hiền lành và kiên cường của nữ chính cảm hóa, hai mươi năm qua lần đầu tiên rung động hiểu rõ sự tốt đẹp của tình yêu thì đều quay đầu lại quyết định theo đuổi nữ chính một lần nữa. Vì thế lại một chậu máu chó lớn tạt ngay mặt, cuộc chiến ác liệt giữa bốn chàng trai mở màn như thế, bạn tốt trở mặt thành thù.

Trong cuộc chiến tình ái này bốn người đều dùng sức mạnh của gia tộc tiến hành công kích xí nghiệp của đối phương, tranh thủ để người xem hiểu được con cháu của nhà giàu có trong xã hội thượng lưu đánh nhau vừa cao cấp vừa tao nhã như thế nào. Đồng thời ‘tứ đại mỹ nam’ còn dùng hết vốn liếng của bản thân lấy lòng nữ chính, cách lấy lòng chính là các loại trang sức ngọc ngà, buổi tiệc khiêu vũ xa hoa, bờ biển tư nhân và du thuyền cùng với khinh khí cầu. Trong khi đó những nữ phụ xã hội thượng lưu ‘bạch-phú-mỹ’ pháo hôi muôn hình muôn vẻ thuộc hậu cung của bốn anh chàng đều nhảy ra dùng thủ đoạn đơn giản và bạo lực trả thù nữ chính, lại đều không ngoại lệ bị bốn người phát hiện và chịu nỗi khổ bị trả thù, xem như công cụ để bọn họ lần lượt tuyên bố với thế giới tình yêu thâm lắng và chân thành tha thiết của bọn họ dành cho nữ chính.

Đương nhiên nữ chính cuối cùng chắc chắn sẽ chọn nam chính người không thích hợp làm bạn trai nhất, bởi vì đánh là tình mắng là yêu hai người đã sớm chìm sâu vào bể tình từ lúc bắt đầu mà lại không nhận ra. Phát triển tới bước này, sự xác nhận mối quan hệ của bọn họ lại lập tức dẫn tới một cuộc chiến giữa mẹ chồng và nàng dâu, mẹ của nam chính đương nhiên gai mắt nữ chính chỉ có mỗi hai ưu điểm là hiền lành và kiên cường này, kiên quyết phản đối mối quan hệ của hai người. Mẫu thân đại nhân ra tay thủ đoạn hiển nhiên không như bình thường, lập tức tạo ra N sự phiền phức và hiểu lầm cho hai người. Nam nữ chính suýt nữa chia tay vì mấy chuyện hiểu lầm không cần thiết như ; ; .

Cuối cùng ba anh chàng đẹp trai đáng thương bị K.O trong trận chiến tình yêu lại ra tay một lần nữa, chủ động giúp đỡ bọn họ mở rộng cửa lòng với nhau rồi chung tay lại đối phó với mẫu thân đại nhân. Mẫu thân đại nhân cuối cùng bị sự kiên cường và hiền lành của nữ chính làm cảm động, quyết định chấp nhận cô nàng. Còn bốn anh chàng đẹp trai cũng hòa thuận trở lại, lần nữa trở thành anh em tốt, vả lại ba anh chàng đẹp trai bị K.O kia vẫn cứ nhung nhớ không quên đối với nữ chính nhưng mà sẽ không phá hoại tình cảm của bọn họ nữa, trái lại quyết định tương lai một mực âm thầm bảo vệ hai người không để nữ chính lại đau lòng rơi lệ.

Nói cách khác kết thúc của bộ phim truyền hình nghiêng về phía phụ nữ dành cho mấy cô gái trẻ này là: nữ chính suông sẽ giành được bốn anh chàng đẹp trai đủ loại hình lập nên hậu cung của bản thân.

Hàn Duyệt lướt xong kịch bản chỉ cảm thấy cả đầu đầy vạch đen, sau đó dường như nhớ ra hình như đời trước quả thật có bộ phim này, tình tiết hình như cũng rắc rối như thế, lúc ấy sinh viên nữ thậm chí là cả một số sinh viên nam cũng có xem bộ phim truyền hình đấy, mọi người đều tỏ vẻ ghen tị – hâm mộ – ghen ghét nữ chính, vả lại còn thành lập fangclub thuộc về riêng vai diễn của bốn anh chàng giống như trong phim nữa chứ, đấu đá nhau thực sự rất náo nhiệt. Chẳng qua lúc đó mỗi ngày Hàn Duyệt đều sống một cuộc sống chỉ có mỗi hai chỗ là ở phòng tự học và phòng ngủ mà thôi, tuy có nghe nói về bộ phim kia nhưng biết

rõ cũng chỉ có nhiều đó, bất quá trái lại biết bộ phim này hot suốt cả một năm, sự nghiệp của mấy diễn viên diễn vai quan trọng trong bộ phim đều nhờ thế mà lên như điều gặp gió.

Vai diễn của Chu Bác Nghị chính là anh chàng nam phụ dịu dàng chân thành im lặng ít nói kia. Vai diễn này rất được lòng người, không có khuyết điểm gì hoàn toàn chính là bạn trai tiêu chuẩn lý tưởng, là kiểu vai diễn có thể dễ dàng giành được cảm tình của người xem nhất, lại thêm vai diễn này trả giá nhiều nhất nhưng lại chịu nỗi khổ bị nữ chính bỏ qua nên cực kỳ dễ dàng kích thích sự yêu mến và đồng cảm của người xem, trở thành vai diễn được yêu thích nhất trong phim và No.1 hoạt động bỏ phiếu của tập san giải trí lớn nhất SuperStar tổ chức vào năm đó. Những điều đầy đều rất có ích đối với việc gia tăng nhân khí của Chu Bác Nghị.

Nhưng điều đó cũng có nghĩa vai diễn này không dễ có nét đặc sắc, trong cả bộ phim vai diễn này chỉ có một mặt chính là hình tượng anh hàng xóm dịu dàng rộng lượng, ngay cả trong cuộc chiến tranh giành đều có thừa vẻ ôn hòa nhưng thiếu sức tấn công.

Bất quá mục đích của vai diễn được tạo ra dành riêng cho Chu Bác Nghị này chính là muốn lấy lòng người xem, và lại đối với người mới ra mắt mà nói cũng quả thật không thích hợp diễn vai phức tạp nhiều mặt, không chỉ bởi vì vấn đề kỹ năng diễn và thực lực mà còn là vấn đề ấn tượng cho người xem. Đặc biệt là Chu Bác Nghị có tính tranh luận rất lớn, vào lúc ban đầu để đề tài có tính thảo luận càng ít thì càng tốt. Chu Bác Nghị bởi vì gây tai nạn giao thông ngồi tù ba năm, sau khi ra mắt tất nhiên sẽ có kẻ đả kích anh ngay điểm đó, mà vai diễn này có thể ở mức lớn nhất cho Chu Bác Nghị dùng một mặt tích cực để bước vào giới giải trí thành lập nên fanclub của mình. Sức mạnh của fan là không thể xem thường, chỉ cần đưa cho sự chỉ dẫn chính xác là có thể đánh tan những chỉ trích ác ý này, thay đổi hình tượng của Chu Bác Nghị.

Ngay khi Hàn Duyệt đang thần người nhìn dần ý, Chu Bác Nghị rút cuộc mang theo cả người đầy hơi ầm về tới phòng đọc sách, quen tay ôm Hàn Duyệt tới ngồi lên người lấy kịch bản trong tay cậu qua, nói: “Xem rồi à? Có cảm tưởng gì nói ra nghe xem để anh tham khảo một chút”.

Hàn Duyệt suy xét trong lòng thoáng cái, nín một hồi mới nói: “Cực kỳ rung động”.

Chu Bác Nghị bật cười ha ha, lắc lắc mũi Hàn Duyệt vô cùng thân thiết, nói: “Còn gì nữa không?”

“Vai diễn này khá là hợp với anh” Hàn Duyệt nói, “Một vai cực kỳ hoàn hảo, người xem sẽ có ấn tượng rất tốt đối với anh. Dì thật là suy nghĩ chu đáo”.

Chu Bác Nghị gật đầu nhưng vẫn thờ dãi, đặt cằm lên vai Hàn Duyệt nói: “Nhưng mà vai diễn này hơi bị chán”.

Hàn Duyệt đem tay trái đặt lên trên cánh tay đang ôm bên hông mình của Chu Bác Nghị, xoa nhẹ cảm nhận cơ thể ấm áp dưới bàn tay, tay phải lại giữ dần ý ra nhìn một hồi rồi nói: “Ai biết con gái tại sao lại thích xem loại phim này cơ chứ, nhưng mà vì là con trai, lại là gay, nên thật sự không có cảm giác hòa mình vào loại tình tiết dây dưa giữa nam và nữ này cho lắm”.

“Vậy em thích nội dung vở kịch như thế nào?” Chu Bác Nghị hỏi, “Tình tiết dây dưa giữa nam và nam sao?”

Hàn Duyệt cười ha ha: “Đúng thế, như thế mới có thể tương đối khiến cho đồng cảm được chứ”. Nói xong cậu lấy tờ giấy qua bắt đầu tô tô viết viết lên trên, nói: “Thật ra em thích nội dung như thế này hơn, vai chính hiển nhiên vẫn là hai nam nữ chính này, mở đầu không thay đổi chọn một sự kiện đặc biệt nào đó để nam chính có cái nhìn khác đối với nữ chính, trong lòng bắt đầu thích nữ chính. Nhưng phần sau thì phải đổi một chút”.

Trên giấy cậu ghi ABCD tượng trưng cho bốn vai nam, G tượng trưng cho nữ chính, sau đó vẽ cái sơ đồ mối quan hệ. Chu Bác Nghị ngưỡng cổ nhìn chăm chú.

“G vẫn cần trải qua dây dưa tình cảm với ba anh chàng, nhưng mà tại sao BCD cũng phải thích cô ấy chứ?” Hàn Duyệt vạch một đường mũi tên B hướng về phía A vào giữa hai chữ cái A đại diện cho nam chính và B đại diện cho nam phụ dịu dàng, viết lên hai chữ .

“B luôn yêu thầm A nhưng biết A là trai thẳng cho nên vẫn chưa từng thổ lộ”. Nói ra một loại tình tiết máu chó khác Hàn Duyệt nở ra một nụ cười quái dị, ánh mắt lóe sáng: “Cho nên khi G xuất hiện B cảm thấy có

cảm giác nguy hiểm liền nhờ nam C cay nghiệt và playboy D giúp đuổi G đi. Kết quả C và D đều thất bại B liền tự mình ra tay, trái lại khiến A nhận ra tình cảm của mình đối với G nên nổi lên xích mích với B”.

“A lại ngây thơ bá đạo, EQ thấp đến đáng thương, đơn phương khơi mào cuộc chiến nhất định đòi phân cao thấp với B, B đột nhiên không đi làm khiến công ty gặp tổn thất nghiêm trọng, C và D vội vàng đi ra giúp đỡ cứu vãn thiệt hại ngược lại bị A xem như đối đầu với mình, C và D sợ A biết B thích cậu ta tới lúc đó ngay cả anh em cũng không thể làm được nữa nên không dám nói rõ nguyên nhân, A liền cho rằng bọn họ cũng thích G. Chẳng qua chỗ này nam C cay nghiệt quả thật là cũng thích G, nhưng mà playboy D lại yêu thầm B”.

33. Chương 33

Chu Bác Nghị nhìn vào cái sơ đồ mối quan hệ phức tạp trên giấy, nhướn mày nói: “Cái này của em còn rung động hơn so với cái dàn ý cũ nhiều”.

“Em biết anh muốn nói là càng mìn càng máu chó hơn, chính là muốn cái hiệu quả này đây”. Hàn Duyệt bật cười hì hì, “Chẳng qua nếu như nội dung vở kịch triển khai giống như thế này thì cái vai nam phụ B dịu dàng kia của anh sẽ có thêm nhiều thứ để thể hiện hơn. Anh ta đối xử với bạn bè mình, chẳng hạn như playboy D là một thái độ khác, đối xử với người thầm yêu mình thì em cho rằng người như thế hẳn phải rất nhạy cảm với thái độ và cảm xúc của người bên cạnh đối với mình mới đúng, không thể nào không biết C yêu thầm mình được, cho nên anh ta đối xử với anh chàng nam phụ C cay nghiệt kia hẳn là một cái thái độ khác, còn đối với người mà mình thích – nam chính A lại là một thái độ khác nữa, cuối cùng là đối với nữ chính xem như là tình địch cũng sẽ là một loại thái độ khác biệt. Em cho rằng vai nam phụ B dịu dàng khó nắm vững nhất chính là thái độ đối xử với A, rõ ràng thích lại không thể theo đuổi trái lại còn phải kìm nén cảm xúc của mình, giả như bạn bè bình thường, cái kiểu đau đớn và đấu tranh không thể theo đuổi được này, sự vui vẻ chịu đựng trả giá và luôn kề bên này, muốn truyền đạt chính xác ra ngoài có thể không phải dễ lắm đâu”.

Chu Bác Nghị nghe Hàn Duyệt phân tích, mắt thì nhìn chăm chăm vào tờ giấy viết sơ đồ mối quan hệ kia từ từ chìm vào suy nghĩ, ngón tay vô thức xoa nhẹ lên bên hông cậu. Hàn Duyệt vốn không định làm rối suy nghĩ của anh, nhin rồi lại nhin, cuối cùng trên lưng truyền tới tê ngứa khiến cậu thật sự có chút không chịu nổi nữa lập tức nắm chặt lấy ngón tay của Chu Bác Nghị, gỡ cánh tay đang ôm eo mình của anh ra, nói: “Anh suy nghĩ đi, em đi sáng tác đây”.

“Đừng, giúp anh phân tích chút nữa đi” Chu Bác Nghị ôm eo Hàn Duyệt không cho cậu đứng lên, đè nặng cằm lên trên vai Hàn Duyệt, nghiêng đầu hôn vào mạch máu cậu, nói: “Phân tích không tệ, nhận được rất nhiều gợi ý”.

“Cũng chả có gì phải phân tích cả, em bây giờ có thể nghĩ ra cũng chỉ có nhiều đây thôi” Hàn Duyệt nói, “Huống chi cũng chẳng giúp được gì cho anh, không phải anh cần xem là phần dàn ý mới sửa xong hôm nay sao? Được rồi, buông em ra nào”. Hàn Duyệt vỗ vỗ cánh tay anh nói, “Bài báo cáo tám ngàn chữ anh viết được bao nhiêu rồi? Thời gian gấp rút không thể lãng phí”.

“Đây cũng không phải là dàn ý cuối cùng, vốn cũng phải sửa chữa thôi”. Chu Bác Nghị tiện tay khép phần dàn ý kia lại rồi ném qua một bên, “Vả lại anh cảm thấy của em sửa còn thú vị hơn so với của bọn họ sửa nhiều, anh muốn diễn kịch bản mà em viết hơn. Bài báo cáo này vốn chính là phải viết về sự hiểu biết của anh đối với vai diễn và bộ phim truyền hình anh phải diễn, bây giờ anh không muốn hiểu câu chuyện mà bọn họ viết, anh muốn hiểu câu chuyện mà em viết kia. Đừng quên anh cũng không phải là người mới bình thường cấp trên đưa cái gì thì diễn cái đó, anh hoàn toàn có thể muốn diễn cái gì thì bọn họ sẽ viết cái đó ra cho anh”.

“Ôi chao, Chu ảnh đế bá đạo quá ta~~” Hàn Duyệt nắm mặt anh kéo qua hai bên, sau đó hôn lên miệng anh một cái nói, “Coi chừng làm giá quá bị người ta mắng đó”.

Chu Bác Nghị há miệng ngậm lấy môi cậu mút một hồi mới buông ra, nói: “Em không thích ư?”.

Hàn Duyệt lắc đầu, ôm cổ anh áp vào mặt anh nói: “Sao không thích được? Chẳng qua chỉ đùa chút thôi căng thẳng vậy làm chi? Nhảy cảm thể sau này cũng không dám chọc anh nữa”.

Chu Bác Nghị khẽ bật cười, sấp qua ngậm hết cả cái lỗ tai của cậu, đưa lưỡi lướt qua vành tai khiến Hàn Duyệt run lên một cái, tay ý thức đặt lên vai của Chu Bác Nghị nhưng cũng không có đẩy anh ra. Chu Bác Nghị tỉ mỉ đem cả cái lỗ tai của cậu đều liếm một lần, đầu lưỡi cũng chui vào bên trong tai khiêu khích một phen, chọc đến mức Hàn Duyệt nhũn cả người rồi mới áp vào lỗ tai cậu thở ra một hơi, khẽ nói: “Anh yêu em...”

Hàn Duyệt và Chu Bác Nghị tựa sát vào nhau tận hưởng chút giây phút ấm áp này, cuối cùng là Hàn Duyệt nhảy từ trên đùi của Chu Bác Nghị xuống, đổ mặt nói: “Đã bảo đừng có phá em, anh xem xem lãng phí bao nhiêu là thời gian, bây giờ đã hơn chín giờ rồi đó. Anh viết báo cáo nhanh đi, em đi đánh máy”.

Chu Bác Nghị nhanh tay nhanh mắt giữ chặt Hàn Duyệt nói: “Không phá nữa, thật sự không phá nữa. Bây giờ làm việc dang hoàng, anh là thật sự cho rằng nội dung vở kịch em nghĩ ra rất khá, giúp anh viết một cái dàn ý mới được không? Anh thì viết phân tích vai diễn, sẽ viết dựa theo dàn ý mà em nghĩ ra”.

Hàn Duyệt hơi ngập ngừng, nói: “Vậy có thể không tốt lắm hay không? Cứ thế bác bỏ toàn bộ công sức lao động của người ta có chút thiếu tôn trọng người ta ấy”.

“Có kịch bản thích hợp với anh hơn đặt ở trước mặt anh tại sao anh lại phải chọn cái không hợp kia cơ chứ? Chỉ vì nghĩ cho lòng tự trọng mỏng manh của bọn họ sao?”. Chu Bác Nghị đứng dậy đem ghế của Hàn Duyệt dời đến bên cạnh mình, đề cậu nhóc xuống ngồi vào ghế, nói, “Những biên kịch này là nhân viên của Tinh Hạo, bọn họ vốn là làm việc cho nhà họ Chu, làm việc cho anh thôi, công việc chính yếu của bọn họ là viết ra kịch bản thích hợp. Bây giờ nhiệm vụ bọn họ giao lên anh không hài lòng, đưa về làm lại cũng là việc theo lẽ thường. Đừng cứ xem anh như nghệ sĩ bình thường, cũng đừng coi thường thân phận làm vị hôn phu của anh của em chứ”.

“Này này, đây là phong cách của mấy tên ăn chơi trác táng, có chút cảm giác ỷ thế hiếp người đó”. Hàn Duyệt cười, lắc đầu nói, “Vậy bây giờ em phải làm gì đây”.

Chu Bác Nghị cũng đem mấy tính cậu dời qua đây, nói: “Trước tiên bàn nội dung một cái đã. Thực ra cũng không phải bác bỏ hoàn toàn nội dung bọn họ đã bàn xong trước đó, chẳng qua chỉ thay đổi nguyên nhân xảy ra và mục đích của sự việc chút thôi, bây giờ chúng ta bàn một ít trước, dùng nội dung của kịch bản vốn có vào trong dàn ý mới như thế nào”.

Lúc bắt đầu Hàn Duyệt còn cảm thấy có chút lạ lẫm, nhưng đợi sau khi cậu bắt đầu tập trung vào thì tư duy bắt đầu sục sôi lên, lại tăng thêm vài trí tưởng tượng không ngừng lại được vào trên mấy đường gạch của dàn ý mới, mở rộng thêm không ít mâu thuẫn và mập mờ đầy máu chó, nếu không phải có Chu Bác Nghị ở bên cạnh kéo phanh lại thì dàn ý sau khi viết ra chắc chắn sẽ khiến người ta bị sét đánh tới mức cháy khét.

Hai người vẫn thảo luận không biết mệt đến mười hai giờ, giờ này là khoảng thời gian lên giường nghỉ ngơi trẻ nhất mà Chu Bác Nghị đã ra cho Hàn Duyệt, chủ yếu là sợ cậu thức đêm viết tiểu thuyết có hại cho thân thể cho đến giờ đều cực kỳ kiên quyết thực hiện theo thời khóa biểu này. Chẳng qua tình huống hôm nay đặc biệt, não của Hàn Duyệt còn đang làm việc cực kỳ sôi nổi, dàn ý mới cùng vừa mới bàn xong đúng là thời điểm suy nghĩ mình mất linh cảm bộc phát, thấy Chu Bác Nghị có ý định đuổi cậu lên giường nghỉ thì lập tức dẹp hết mặt mũi đặt mông ngồi lên đùi anh, một bên thì khinh bỉ cái hành vi làm nũng này của mình trong lòng còn một bên thì ôm cổ anh chàng dùng nụ hôn để hối lộ, mong có thể ở lại viết xong dàn ý.

Chu Bác Nghị cứ do dự lại làm Hàn Duyệt càng ‘ra sức’ hơn, nói với anh nếu để hôm sau viết thì suy nghĩ bị đứt đoạn hiệu quả viết ra sẽ không tốt lắm, cái thứ như linh cảm này nếu bỏ lỡ sẽ rất khó lấy lại được.

Anh chàng rốt cuộc vẫn bị cái lý do đầy đủ và nụ hôn nịnh nọt của Hàn Duyệt thuyết phục, để cậu ở lại thức đêm với mình.

Linh cảm Hàn Duyệt bộc phát, tốc độ tay cũng tăng thêm một cấp, trong ba giờ liền làm xong phần dàn ý mấy chục nghìn chữ. Chu Bác Nghị ngồi ở bên cạnh cậu viết phân tích về vai diễn, bởi vì dàn ý của Hàn Duyệt còn chưa có viết xong nên phân tích có thể viết ra cũng không có bao nhiêu, cho đến hơn một giờ

sáng mới viết xong. Nhưng anh không có rời khỏi mà vẫn ngồi ở bên cạnh với Hàn Duyệt nhìn cậu làm xong dần ý thì lập tức xua cậu đi ngủ.

Hàn Duyệt vừa ngừng lại cảm giác mỗi một liên trào ra. Xoa xoa ánh mắt nhức mỏi và cái mặt có chút sưng, nói lầm bầm: “Buồn ngủ chết được”.

Chu Bác Nghị đang giúp cậu lưu văn bản, nghe thấy lời cậu nói đau lòng ôm lấy cậu nhóc hôn lên hai bên má cậu, nói: “Vất vả cho em rồi”.

Hàn Duyệt gật đầu không chút khách sáo, nói: “Quả thật rất vất vả, anh muốn đền cho em thế nào đây?”.

Chu Bác Nghị cười bé ngang cậu lên nói: “Lấy thân báo đáp được không?”.

Hàn Duyệt giật mình vội ôm lấy vai anh. Tuy là thanh niên trai tráng bị ôm kiểu công chúa rất mất mặt, nhưng nếu người ôm cậu là Chu Bác Nghị vậy thì khác. Cậu thả lỏng người để Chu Bác Nghị ôm cậu đưa trở về phòng đặt lên giường, mới nói: “Cái trò lấy thân báo đáp này cũ quá rồi, anh không có thành ý gì hết”.

Chu Bác Nghị đắp chăn cho cậu xoa xoa đầu cậu, nói: “Vậy anh lấy nước rửa chân cho em được không nào?”.

Hàn Duyệt bị anh chọc cười, nheo mắt nói: “Cùng ngủ một đêm thì tha cho anh, em vẫn là rất rộng lượng á”.

“Nhóc hư hỏng, sau này sẽ cho em chịu đủ” Chu Bác Nghị dùng sức ngất ngất mũi cậu.

“Chịu cái gì?” Hàn Duyệt không ngăn được nghĩ tới thứ không nên nghĩ, đỏ mặt hỏi theo.

Đây là bị chọc ghẹo sao? Chu Bác Nghị cảm thấy một phen dở khóc dở cười, chỉ có thể bỏ qua để tài này nói tiếng ngủ ngon xong thì định rời khỏi phòng.

Không biết Hàn Duyệt lấy can đảm ở đâu ra nắm lấy quần của Chu Bác Nghị không cho anh đi, nói: “Em phải chịu gì chứ? Tại sao anh không giải thích rõ?”.

“Một câu nói đùa mà thôi” Chu Bác Nghị chịu thua nói, “Đừng nghĩ nhiều, sẽ không ‘bất nạt’ em đâu”.

“Nghĩ nhiều gì?” Hàn Duyệt không nghe lời chẳng chịu bỏ qua mà túm chặt quần anh nói, “Anh cho rằng em nghĩ nhiều gì đây? Sao em lại chẳng biết gì cả”.

Chu Bác Nghị ngồi lại, nhìn thấy ánh mắt lấp lánh trong đêm của Hàn Duyệt bỗng nhiên có loại cảm giác khí thế người chồng không đủ mạnh, đầu nóng lên, kéo cái tay đang túm quần mình của Hàn Duyệt qua đặt lên trên đùi quần mình, nói, “Nghĩ nhiều cái gì ư? Chẳng lẽ không phải là cái này sao?”.

Hàn Duyệt túm lấy theo phản xạ lập tức bị cái thứ to lớn cảm nhận được trong lòng bàn tay làm giật mình, nhưng không có rút tay về mà chỉ ngơ ngác nhìn Chu Bác Nghị, không nhúc nhích chút nào.

Anh chàng thở dài, có thể chính bản thân của Hàn Duyệt cũng không biết được cái vẻ mặt xen lẫn giữa hồi hộp và chờ đợi hiện ra trên mặt mình cảm dỗ đến bậc nào. Anh kiềm chế ngọn lửa đang bốc lên, đặt tay Hàn Duyệt vào trong chăn, cúi người hôn lên trán cậu rồi nói khẽ: “Ngoan, ngủ ngon”.

Hàn Duyệt vẫn giữ cái tư thế cứng đờ đó nhìn Chu Bác Nghị rời khỏi phòng, sau khi cửa phòng đóng lại thì xoay người ôm lấy chăn, vùi mặt vào trong gối nhắm mắt lại thôi miên bản thân vừa rồi chẳng có việc gì xảy ra hết.

Cậu cứ tưởng mình sẽ mất ngủ, nhưng thực tế thì sau khi cậu tự nói với bản thân chẳng xảy ra chuyện gì hết lần thứ hai mươi thì đã chìm sâu vào giấc ngủ. Cho đến khi cậu mở mắt ra lần nữa thì đã mười giờ rưỡi.

Tầm rèm trong phòng ngủ may một lớp vải chắn sáng đem ánh sáng chắn kín ở bên ngoài, nếu không phải cái đồng hồ điện tử trên tủ đầu giường quả thật hiện ra con số chính xác là 10: 31 thì Hàn Duyệt còn ngỡ đâu mới 6 ~ 7 giờ. Cậu xoa xoa thái dương hơi căng đau, duỗi lưng một cái từ từ lật mình từ trên giường xuống, mang dép lê đi tới bên cửa sổ kéo rèm ra.

Ánh nắng mặt trời rọi đau hai mắt Hàn Duyệt, cậu nheo mắt ngáp một cái bên cửa sổ, quệt giọt nước mắt sinh lí trào ra từ trong mắt đi, cảm thấy tinh thần đã từ từ khôi phục đầu óc cũng dần dần tỉnh táo liền xoay người vào phòng tắm rửa mặt chải đầu.

Chu Bác Nghị đã rời giường từ sớm, đang ngồi sau cái bàn trong phòng đọc sách tiếp tục công việc của ngày hôm qua. Hàn Duyệt lại ngáp một cái đi tới phía sau ôm lấy vai anh, nói: “Chào buổi sáng”.

“Chào buổi sáng” Chu Bác Nghị đỡ sau cổ của cậu nghiêng đầu cùng Hàn Duyệt trao nhau một nụ hôn sâu.

Miệng Chu Bác Nghị có một mùi cà phê rất đậm, trên mặt toát ra mùi nước mát lạnh sau khi cạo râu xong. Hàn Duyệt mê mẩn nhắm nháp bất tri bất giác lại ngồi xuống trên đùi của Chu Bác Nghị.

“Ngủ ngon chứ?” Nụ hôn vừa chấm dứt Chu Bác Nghị tựa lưng vào ghế ngón tay vờ vành tai của cậu hỏi, “Hôm nay bạn cùng lớp của em gọi điện hỏi em có tham gia hoạt động lớp hay không đấy, anh xin nghỉ cho em rồi, nói em bị bệnh”.

Hàn Duyệt gật đầu ngỡ ý đã biết, nắm tay của anh chàng xoay người qua nhìn bài phân tích nhân vật vừa mới được tăng thêm của anh, qua vài phút đột nhiên xoay người hỏi: “Gọi vào điện thoại của em sao?”.

“Đúng thế. Hôm qua em để quên điện thoại ở phòng đọc sách” Chu Bác Nghị nói.

“Thế bọn họ không hỏi anh là ai à?” Hàn Duyệt cười xấu xa hỏi.

Chu Bác Nghị không nói gì, vỗ mông cậu nhóc nói: “Bữa sáng ở nhà ăn, nếu không nhịn được đến lúc ăn cơm trưa thì ăn chút trước đi. Nhưng đừng ăn nhiều quá, đi sẽ đến nấu cơm ngay đấy”.

Hàn Duyệt chắc một cái đứng dậy đi tới nhà bếp ăn bữa sáng muộn. Khi sắp tới 12 giờ, xe đến đón Chu Bác Nghị đi Tinh Hạo đã tới bên dưới lầu. Bài báo cáo này là hai người hợp tác hoàn thành hiển nhiên là hai người phải cùng đi trình bày với mẹ Chu, nhưng Chu Bác Nghị sợ Hàn Duyệt bị đối, dù sao mẹ Chu xem báo cáo cũng cần một khoảng thời gian nhất định nên quyết định mình đến Tinh Hạo giao bài báo cáo trước, để Hàn Duyệt ở nhà ăn cơm trưa xong rồi đi Tinh Hạo sau.

Hàn Duyệt đương nhiên không chịu, thái độ kiên quyết thay quần áo đi cùng Chu Bác Nghị đến Tinh Hạo. Mẹ Chu ở văn phòng nhìn thấy Hàn Duyệt vốn tưởng cậu tới theo chơi, nghe thấy Chu Bác Nghị giải thích về mặt hơi lộ ra vẻ ngạc nhiên, nhưng nhớ tới sở thích viết tiểu thuyết ở trên mạng của thằng bé này, giật mình trong bụng rồi nở một nụ cười khen ngợi đối với cậu, gật gật đầu. Mặc kệ viết tốt hay không Hàn Duyệt bằng lòng để ý công việc của Chu Bác Nghị, bằng lòng giúp đỡ anh cùng nhau cố gắng điều này đã đại biểu cho tình cảm của hai người rất sâu nặng, quan hệ tốt đẹp. Sở thích chung và công việc chung đều rất giúp ích cho tình cảm được bền vững, làm mẹ của Chu Bác Nghị bà đương nhiên mong muốn tình cảm của con trai được suôn sẻ, có thể vẫn mãi tiếp bước với người mà mình yêu, không gặp trắc trở gì.

Mẹ Chu nhận lấy dàn ý mới và bài báo cáo phân tích vai rồi bảo bọn họ đi căn tin công ty ăn cơm trưa, sau khi ăn xong thì quay lại đây. Mở cái dàn ý vẫn còn lưu nhiệt độ của máy đánh chữ ra, trang đầu tiên là một trang sơ đồ mối quan hệ của nhân vật, chỉ liếc sơ một cái mẹ Chu đã hiểu rõ lối phát triển của cả câu chuyện lập tức chấm 80 điểm cho phần dàn ý này. Vừa so sánh tuyển tình cảm vừa mới thêm vào và tính đa chiều của vai diễn Chu Bác Nghị sẽ diễn cùng với dàn ý mở rộng cũ, cái nào tốt cái nào xấu lập tức thấy rõ. Mẹ Chu rất vừa ý với phần dàn ý này, không khỏi càng lúc càng thích Hàn Duyệt hơn.

Không tới một tiếng mẹ Chu đã xem xong dàn ý mới và bài báo cáo phân tích vai, Chu Bác Nghị và Hàn Duyệt cũng vừa ăn xong cơm trưa quay về văn phòng của mẹ Chu.

Chu Bác Nghị cực kỳ có lòng tin vào dàn ý mới mà Hàn Duyệt soạn ra, nhưng còn Hàn Duyệt lại hồi hộp đến mức sắp thở không nổi. Tuy đêm qua viết rất đã tay nhưng mà sau khi luồng nhiệt tình kia giảm xuống, mình tỉnh táo lại liền cảm thấy mình tưởng tượng hình như có chút hơi quá, viết rất máu chó, bản thân cũng thấy ngượng xem, mình chỉ từng viết truyện mạng chưa từng tiếp xúc với việc sáng tác kịch bản phim truyền hình, cái thứ như truyện trên mạng này mặc kệ phát tán tư duy ra sao đều được cả, nhưng phim truyền hình thì dù cho có buồn nôn đến thế nào đi chăng nữa, vì tỉ suất xem đài cũng sẽ có một phong cách định sẵn. Cậu có hơi lo sợ mẹ Chu sẽ nhận xét dàn ý của mình là phá phách làm chậm trễ thời gian của Chu Bác Nghị, khi đi vào văn phòng lần nữa thì đầu cũng không dám nâng lên sợ nhìn thấy ánh mắt thất vọng của mẹ Chu.

Mẹ Chu thấy Hàn Duyệt cố gắng giả bình tĩnh nhưng vẫn núp nửa người ở phía sau Chu Bác Nghị theo phản xạ thì trong lòng buồn cười một hồi. Bà đương nhiên nhận ra sự lo lắng trong lòng của Hàn Duyệt liền thẳng thắn cười nói: “Kịch bản mới rất tốt, di cảm thấy tốt hơn nhiều so với bộ trước đó. Tiểu Duyệt, cháu rất có tài làm biên kịch trời cho đấy”.

Hàn Duyệt ngẩng mạnh đầu lên, sau một hồi giật mình trên mặt liền hiện ra một nụ cười muốn kiềm cũng không kiềm được, nói nhỏ nhẹ: “Dì quá khen, đều là viết lung tung thôi so ra kém biên kịch của Tinh Hạo ạ”.

“So ra kém chỗ nào?” Mẹ Chu cười nói, lúc này trợ lý gõ cửa nói với bà biên kịch và đạo diễn đã đến, bà giơ tay ra hiệu trợ lý để bọn họ vào, vừa tiếp tục nói lớn: “Mấy người này đã hết thời rồi, những thứ mới mẻ trong đầu chẳng có chút gì chỉ biết phục chế lại mấy thứ của hai ba mươi năm trước, chẳng qua chỉ đổi mỗi quần áo và di động của diễn viên, bình mới đựng rượu cũ, không có lấy một chút sáng ý”.

Phen nói này thực tế là nói cho biên kịch và đạo diễn vừa bước vào cửa nghe, biên kịch và đạo diễn vừa mới bước vào văn phòng còn chưa biết được đã xảy ra việc gì, nhưng điều này cũng không ngăn bọn họ nhận ra sự châm chích và quả tránh bên trong những lời nói không đầu không đuôi đó của mẹ Chu, cũng không dám nói thêm, nhanh chân đi tới bên cạnh bàn công tác của mẹ Chu.

Nụ cười trên mặt mẹ Chu không thay đổi, kêu trợ lý vào đưa dần ý mới cho cậu ta bảo cậu ta sao ra mấy bản, sau đó nói với biên kịch và đạo diễn đứng bên cạnh bàn: “Đây là kịch bản Tiểu Duyệt sửa, chờ sao xong mấy người mỗi người lấy một phần xem thử giúp, chỉ dạy một ít, chẳng qua tôi cảm thấy cũng khá là thú vị, rất có chỗ để thử xem. Haiz, lại nói, đầu óc của thanh niên người ta đúng là rất tốt, can đảm cũng nhiều nữa”.

Giọng điệu của mẹ Chu nhẹ nhàng nhưng lại dọa biên kịch và đạo diễn đổ mồ hôi lạnh khắp người. Bọn họ đều không phải là biên kịch hay đạo diễn tiếng tăm giỏi giang hơn người gì, tuy có chút thành tựu nhưng mà ở Tinh Hạo đây rầy người tài quả thật là không xem như nhân vật không thể thiếu gì cho lắm. Bà chủ lớn không hài lòng với bọn họ hiển nhiên khiến bọn họ sợ tới mức hết hồn rồi, luôn miệng nói không dám không dám. Trợ lý rất nhanh đã đem dần ý sao xong đưa cho bọn họ, mấy người này vội nhận lấy, ngồi xuống một góc trong văn phòng bắt đầu xem kỹ càng.

Thừa lúc này mẹ Chu gọi Chu Bác Nghị tới bên cạnh mình đem vài vấn đề hiểu quá mức hay nghĩ không tới hoặc bị bỏ qua một bên trong bài báo cáo phân tích vai diễn đều lần lượt chỉ ra, trước tiên nói sơ qua một lần cho anh rồi bảo anh tiếp tục tự mình suy nghĩ viết lại một bài báo cáo khác.

Nhận xét bài báo cáo của Chu Bác Nghị xong mẹ Chu liền dắt Hàn Duyệt đi tới bên cạnh biên kịch và đạo diễn vẫn còn đang nghiền ngẫm đọc dần ý mới, nói: “Thế nào, dạy bảo vài câu đi, cũng để cho Tiểu Duyệt học hỏi đàng hoàng”.

Một biên kịch trong số đó lập tức mở miệng khen, nói: “Quả là anh hùng xuất thiếu niên, cậu út nhà họ Hàn thật sự là nhân tài, phần dần ý này...”.

Về mặt của mẹ Chu cười như không cười liếc mắt nhìn ông ta, vị biên kịch đang nịnh nọt Hàn Duyệt này ngượng ngùng ngậm miệng lại, cười xấu hổ.

“Thanh niên thích hợp khen ngợi vừa đủ là được rồi”. Mẹ Chu nói chậm chậm, “Khen quá dễ tự cao tự đại, không biết khiêm tốn, trái lại không có lợi cho việc tiến bộ. Phần dần ý này quả thật là tác phẩm tốt, bất quá khuyết điểm vẫn là khá nhiều, vấn đề cũng không ít. Tôi tự nhận trên công việc làm việc vẫn là rất công bằng, các người cho rằng phần dần ý này có chỗ nào không đúng, có chỗ nào không đủ cứ việc nói ra, tôi cũng sẽ không vì nó là vị hôn phu của con trai tôi thì nhắm mắt làm ngơ đối với mấy khuyết điểm đó. Tiểu Duyệt cũng có thể nhân dịp này học hỏi thêm vài thứ có đúng không?”.

Đạo diễn và hai vị biên kịch liên tục nói đúng, lúc đầu bọn họ cho rằng mẹ Chu muốn nâng cậu trai trẻ thân phận đặc biệt này làm biên kịch thiên tài của Tinh Hạo, bọn họ thì thành hòn đá lót đường cho cậu út nhà họ Hàn nổi tiếng thì dự định chỉ kiềm mấy lời để nghe mà nói. Phen mịa mai này của mẹ Chu vừa ra liền khiến bọn họ lập tức rút mấy suy nghĩ và phỏng đoán không nên có lại hết, bình tĩnh lại bắt đầu tập trung phân tích dần ý mới.

34. Chương 34

Dàn ý của Hàn Duyệt chỉ là linh cảm sáng tác thoáng qua tức thời, đặc điểm lớn nhất là mới mẻ, vả lại trải qua sự trui rèn của ba triệu chữ tiểu thuyết và ba mươi năm trải đời, khi vừa xem dàn ý làm người ta cảm giác lo-gic xem như trôi chảy, cốt chuyện cũng tương đối hoàn chỉnh.

Nhưng mà chờ đến khi xem lại lần hai sẽ phát hiện ra rất nhiều vấn đề. Những thứ viết ra trong một buổi tối vẫn là có hơi thô sơ, rất nhiều chỗ nhìn sơ qua thì dễ hiểu nhưng xem lại liền cảm thấy hơi có phần gượng gạo, còn có vài tình tiết xung đột lẫn nhau, có vẻ có chút cũ kỹ và máy móc.

Ba vị đạo diễn và biên kịch đều là bậc đàn anh đã làm công việc này ít nhất hai mươi năm rồi, tuy bọn họ cũng quay không ít tác phẩm thiếu tiếng tăm và đầy lời phê bình xấu, nhưng điều đó chẳng qua là thể hiện ra dưới hình thức thương mại, việc làm bắt buộc dĩ vì nuôi gia đình sống qua ngày mà thôi, có lẽ năng lực của bọn họ vẫn có sự chênh lệch rất lớn so với các đạo diễn nổi tiếng nhưng điều đó cũng không có nghĩa là bọn họ không có khả năng giám định hay thưởng thức tác phẩm, ít nhất chỉ bảo một bộ phim thần tượng thì năng lực của bọn họ đã quá thừa rồi.

Tuy lòng dạ mẹ Chu sâu đậm, phong cách làm việc hay thay đổi người khác khó mà nắm lấy, là người nham hiểm nổi danh trên thương trường, nhưng trên công việc cũng là phong cách cứng rắn nói một không hai, rất ít nói quanh co với cấp dưới, ghét nhất là cấp dưới tốn thời gian vào việc suy đoán suy nghĩ của bà. Bà bảo họ làm gì bọn họ sẽ đi làm cái đó. Từng có người tự cho mình thông minh muốn nhìn ra một hàm ý khác từ trong mệnh lệnh của mẹ Chu để nịnh bợ lấy lòng mẹ Chu. Cuối cùng cậu ta cũng quả thật đoán được suy nghĩ của mẹ Chu, nhưng chẳng những không có khiến mẹ Chu đối xử đặc biệt với cậu ta mà trái lại còn bị bắt lỗi rồi đuổi thẳng, không còn ngày để trở mình nữa. Tinh Hạo gần như được xem là xí nghiệp tư nhân toàn quyền của cha Chu và mẹ Chu cùng mở, bên trong rất ít tranh chấp cho nên không cần kết bè kéo cánh tranh quyền đoạt lợi, nhân viên công ty dùng ít suy nghĩ trong quan hệ giao tế thì có thể dồn càng nhiều tinh lực hơn vào công việc.

Cho nên mẹ Chu kêu bọn họ phân tích khách quan dàn ý mới một chút, chỉ ra chỗ viết không tốt, dạy bảo Hàn Duyệt thì chính là ý trên mặt chữ, tuy mọi người cảm giác rất khó xử sợ làm mất lòng một cậu ấm nhà giàu tới lúc đó bị người ta bắt rồi tính sổ, nhưng lời của bà chủ lớn đã nói đến mức này rồi bọn họ cũng chỉ có thể kiên trì nói mà thôi. Có vị biên kịch xui xẻo vô mong ngựa nhưng lại vô nhâm vào vô ngựa kia làm gương, bọn họ cũng không dám qua loa cho có hay là vì chừa mặt mũi cho Hàn Duyệt mà lằng nhằng ở trên mấy chi tiết hơi hợt không đáng kể, mà là nghiêm túc chỉ ra từng cái từng cái lỗi chết người.

Chẳng qua ngay cả như thế khi vào lúc vừa mới bắt đầu ba vị đạo diễn và biên kịch vẫn kiềm chế không dám nói nặng, mỗi một câu đều đắn đo đủ kiểu trong bụng rồi mới dám nói ra. Cuối cùng là mẹ Chu không muốn nhìn cái bộ dạng rụt rè lo sợ, dò trước đoán sau của bọn họ nữa liền lựa một vấn đề về lo-gic lớn nhất trong dàn ý ra, nói thẳng, dứt khoát, đánh trúng yếu điểm, nói đến mức mặt Hàn Duyệt đỏ rực.

Ba người thấy cậu thiếu gia nhà họ Hàn này tuy bị mẹ Chu phê bình không chút nể nang khiến đỏ bừng cả mặt nhưng không có một chút không vừa ý hay không nhịn được, cũng không có chút nào không phục hay là ầm ức gì, cần giảng giải thì nghiêm túc giảng giải quả thật là lỗi của mình cũng không hề ngại biện, cực kỳ khiêm tốn nhận hết tất cả lời phê bình lại còn nghiêm túc ghi chép lại thì cũng nghĩ thoáng ra một chút, không còn khúc mắc về thái độ cư xử với Hàn Duyệt nữa mà bắt đầu nghiêm túc chỉ dạy.

Mẹ Chu thấy bọn họ từ từ đi vào trạng thái thì trở lại bàn làm việc tiếp tục công việc của mình. Hàn Duyệt cũng không vì mẹ Chu đi khỏi mà có thái độ cư xử khác với đạo diễn và biên kịch, ba người thấy thế thì trong lòng không thể không so sánh cậu với một số nghệ sĩ mới gia nhập công ty.

Mấy nghệ sĩ mới vào này ý vào mình có chút tài năng liền xem thường đám đàn anh bọn họ suốt mấy mươi năm cũng chưa đạt được thành quả lớn gì, tuy e ngại mình là đàn em không thể để lại nhược điểm kiêu căng ngạo mạn thiếu tôn trọng đối với bậc đàn anh được, nhưng nếu trong lòng thật sự có xem thường đối phương thì trên thái độ khi đối mặt với bậc đàn anh ít nhiều gì cũng có vẻ có chút thiếu lễ độ, cũng không muốn nhờ đối phương chỉ dạy. Công ty an bài người mới tiếp xúc với những người như bọn họ trước, tham

gia diễn xuất phim điện ảnh và truyền hình bọn họ chế tác, để họ hợp tác với mấy nghệ sĩ không mấy nổi tiếng thậm chí vẫn luôn không có chút tiếng tăm gì này thật ra là có lý do cả, đó tương đương với ý giáo viên dạy bảo cho học trò thôi.

Giới giải trí tuy rằng xem như lĩnh vực nửa nghệ thuật nhưng mà chỉ là nửa thôi, so với diễn xuất ca hát còn nhiều thứ xen lẫn bên trong nhiều lắm. Tuy đám người bọn họ này không có thành tích lớn gì nhưng dù sao cũng đã lăn lộn mấy mươi năm trong giới giải trí, dư sức dẫn dắt nghệ sĩ mới. Chỉ tiếc là có một số người không nhận rõ thân phận của mình, vừa mới thoát khỏi thân phận thực tập sinh trở thành nghệ sĩ thì cho rằng mình đã hết khổ, mỗi ngày mơ cao ước xa muốn móc nối quan hệ với mấy minh tinh và đạo diễn lớn sau đó được người ta nhận ra tài năng của mình rồi một bước lên trời.

Còn cậu chủ nhà họ Hàn này tuy là con cháu nhà giàu có nhưng không có vì thân phận của mình mà xem thường họ một chút nào cả, thái độ khiêm tốn chân thành, là một người bằng lòng nghe lời chỉ dạy.

Một buổi chiều trôi qua, dưới sự thảo luận dần dần kịch kiệt của bốn người dần ý mới bị cắt đi tới một phần năm tình tiết không thích hợp chế tác thành phim truyền hình, lại sửa chữa một phần ba nội dung kịch bản trên diện rộng để chúng nó hợp lý hơn, đồng thời phù hợp với yêu cầu của đại chúng về tác phẩm phim truyền hình và điện ảnh hơn.

Đối với mấy tình tiết bị cắt bỏ đáng thương này Hàn Duyệt cũng không có tiếc mà chỉ cảm thấy bản thân nhận được rất nhiều lợi ích. Cậu bây giờ đã biết thì ra viết kịch bản phim và viết tiểu thuyết vẫn là khác nhau nhiều lắm, với lại nhu cầu của người xem đối với tiểu thuyết internet và phim truyền hình điện ảnh cũng có xu hướng khác biệt. Tuy dần ý cậu viết bị sửa hơn phân nửa nhưng cậu lại không hề cảm thấy chán nản. Trước kia cậu chưa từng tiếp xúc qua việc sáng tác kịch bản phim, lần đầu viết sáng ý có thể được người ta chấp nhận và có một nửa nội dung được người ta chọn dùng thì loại thành tích đó đã không tệ rồi. Hàn Duyệt rất có hiểu biết về bản thân mình.

Bài báo cáo phân tích nhân vật thứ hai Chu Bác Nghị viết đã giao cho mẹ Chu trước bữa cơm chiều. Sau khi mẹ Chu nhận được bài báo cáo cũng không có vội xem, lặng lẽ bỏ vào trong ngăn kéo rồi để nghị mọi người tan tầm đi ăn cơm chiều.

Dù sao cũng là đối mặt với con trai ruột của mình, cho dù mẹ Chu là nữ cường nhân ý chí sắt đá như thế cũng không cách nào đối xử nghiêm khắc với con mình giống như đối xử với những nghệ sĩ khác được. Nếu là đối mặt với những nghệ sĩ bình thường khác, cho dù bản thân mẹ Chu bây giờ không muốn xem cũng sẽ giao cho người khác xử lý, sử dụng trọn khoảng thời gian buổi tối kêu đối phương giao lên tiếp phần thứ ba, tóm lại chính là không hề buông thả. Nhưng khi nghệ sĩ này biến thành con trai mình mẹ Chu sẽ thương cho anh vất vả cả ngày, cơm trưa cũng ăn không yên, không chừng đêm qua còn nhịn đêm hôm nay đương nhiên phải nghỉ ngơi cho thật tốt, còn chuyện báo cáo thì để ngày mai nói sau.

“Hôm nay về nhà ở một đêm được không?” Ở trong thang máy mẹ Chu nắm tay con trai nói, “Đêm qua thức tới mấy giờ? Lúc trưa tối mắt cũng sưng cả, sắc mặt cũng không tốt. Hôm nay trở về nhà ăn cơm chiều đi, mẹ bảo phòng bếp nấu cho con chút canh an thần, buổi tối đi ngủ sớm một chút”.

Chu Bác Nghị cúi đầu liếc nhìn Hàn Duyệt ở bên cạnh, nói: “Dạ được. Nhưng con không phải là người cực nhất đâu, Tiểu Duyệt đêm qua đã thức đến hơn ba giờ sáng còn con thì trái lại không chịu nổi, hơn mười hai giờ đã ngủ rồi. Sắc mặt không tốt chẳng qua là do hôm nay thức dậy quá sớm thôi”.

Hàn Duyệt không nhịn được liếc mắt nhìn Chu Bác Nghị, bỗng nhiên rất muốn hôn anh một cái, nếu không phải mẹ Chu đang ở bên cạnh thì rất có thể là cậu đã nhào lên rồi đấy.

“Biết rồi, cực cho Tiểu Duyệt” mẹ Chu xoay về phía Hàn Duyệt, duỗi tay xoa xoa mặt cậu rồi nói với Chu Bác Nghị, “Biết con thương Tiểu Duyệt, yên tâm đi canh an thần không có thiếu phần thẳng bé đâu”. Lại nói, “Thanh niên cùng đừng ỷ lại mình còn trẻ liền thức đêm, thức hư thân thể, bây giờ còn chưa thể hiện ra nhưng không cần chờ mấy con già đâu, vào lúc ba mươi tuổi sẽ cho mấy con biết việc tổn hao sức khỏe của mình vào lúc hai mươi tuổi sẽ có hậu quả gì ngay. Ngày hôm qua cũng là mẹ nói thiếu một câu, bài báo cáo kia nếu viết không xong thì viết không xong, không cần thể nào cũng phải giao vào hôm nay, thân thể quan trọng nhất....”

Hai người dọn tới Tú Giang Viên thực ra còn chưa tới một tuần, Chu Bác Nghị chẳng qua mới dời ra ngoài

ở mấy ngày mà thôi, Hàn Duyệt thì bởi vì trước đó phải tuân thủ quy định trước khi đính hôn không thể gặp riêng nên cũng đã có hơn nửa tháng không đến nhà họ Chu, nhưng giờ trở lại nhà họ Chu hai người cùng có một loại cảm giác giống như đã cách mấy đời, dường như đã dọn ra ngoài nhiều năm rồi chứ không phải chỉ mới có mấy ngày.

Bởi vì ý định nhất thời cho nên cha Chu và Chu Bác Hạo cũng không biết hôm nay hai người về nhà, một người còn đang tăng ca ở công ty còn người kia thì đi ra ngoài gặp gỡ bạn bè. Nhận được tin nhắn của mẹ Chu đều vội vàng bỏ việc trong tay chạy về nhà ăn cơm chiều.

Tình trạng thân thể bà cụ Chu có nhiều chuyển biến tốt, biết được tin đứa cháu nhỏ dẫn người yêu về nhà ăn cơm tối thì tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều, khăng khăng đòi xuống dưới ăn cơm với người nhà. Trên bàn cơm Chu Bác Nghị vì chộc cho bà cụ vui nên cố ý làm rất nhiều chuyện mập mờ với Hàn Duyệt, gấp thức ăn rồi đút cho nhau, đôi lúc thân mật một cái chộc bà cụ vui lại ăn thêm nửa bát cơm, sau khi ăn xong còn ngồi xem tivi một lúc với người nhà trong phòng khách.

Trong tivi đang chiếu một bộ phim là sản phẩm của Tinh Hạo, nam chính gầy yếu nhợt nhạt đứng trong mưa, áo sơ mi hơi mỏng dính vào trên người ôm ra dáng lưng cong xinh đẹp, giọng đau thương hét to về phía một nam chính cao lớn khác: “Nếu anh muốn kết hôn với phụ nữ vậy tại sao anh còn đi trêu chọc em chứ!”.

Bà cụ Chu thay kính cận, phân biệt kỹ càng một hồi rồi nói: “Thằng bé này hình như mẹ đã từng gặp, có phải là cái đứa đến nhà đánh đàn vào lúc tết âm lịch kia hay không?”.

“Chà, trí nhớ của mẹ tốt thật, con cũng đã quên mất lúc đó có kêu cậu ta tới đây” mẹ Chu cười nói nhin nọt.

“Thằng bé đó đàn dương cầm không tệ, ít nhất cũng khổ công mất mười năm, bề ngoài lại đẹp miệng cũng ngọt, mẹ cũng không phải già cả loạn trí sao lại quên được chứ?” Bà cụ Chu hừ một tiếng rồi nói tiếp, “Mẹ nghe nói Tiểu Nghị sắp quay phim, khi nào thì chiếu?”.

“Nếu như nhanh thì mùa xuân tới ă” mẹ Chu cầm táo bắt đầu gọt, tuy bà không biết nấu ăn cho lắm nhưng kỹ thuật dùng dao rất tốt, một sợi vỏ táo vừa mỏng vừa nhỏ rất nhanh đã chất đầy trong mâm, “Suýt nữa đã quên nói với mẹ, kịch bản kia cũng là Tiểu Duyệt viết đấy ă”.

Hàn Duyệt nghe mẹ Chu nói thế thì trong lòng thấy xấu hổ, cậu chẳng qua viết một cái dàn ý mới còn bị sửa lại một nửa, làm sao tới miệng của mẹ Chu liền trở thành tất cả đều là cậu viết thế. Nhưng cậu cũng biết đó là mẹ Chu chộc cho bà cụ vui nên cũng không có sửa lại.

Quả nhiên bà cụ Chu nghe xong lại càng cười vui vẻ hơn, vội vã ngắt kêu Hàn Duyệt qua đó ngồi sau đó nắm chặt lấy tay cậu nói: “Bà biết ngay hai đứa rất hợp mà, cuộc sống ăn nhịp công việc cũng ăn nhịp, một đứa viết một đứa diễn, cái này gọi là ông trời tác hợp, ngàn dặm cũng không chọn ra được một đôi đâu”.

Sau đó bà cụ giống như lại nhớ ra thứ gì xoay đầu nói với mẹ Chu: “Không thì dứt khoát để vai chính cho Tiểu Duyệt và Tiểu Nghị diễn đi, ngoài phim làm vợ chồng trong phim cũng làm vợ chồng”.

“Bà nội, kịch bản bà còn chưa có xem mà, sao lại biết có vai diễn thích hợp với Tiểu Duyệt chứ ă?” Chu Bác Hạo cười nói.

“Phim truyền hình không phải đều là lối diễn kia hay sao? Bà xem liền năm bộ phim truyền hình Tinh Hạo quay, không phải là hai vai chính, một đôi nam hay là một đôi nữ hoặc là một nam một nữ, hai người cãi nhau rồi lại hiểu lầm nhau, rồi ghen tuông rồi không cẩn thận đụng chạm tới đối phương, gây tới gây lui cuối cùng vẫn là ở bên nhau. Bà cảm thấy Tiểu Duyệt diễn, ăy, liền diễn vai này là rất hợp”. Bà cụ Chu chỉ chỉ cái cậu trai xinh đẹp trên màn hình kia, cậu ta còn đứng ở trong mưa, chẳng qua đã cùng với nam chính kia ôm nhau rồi, “Bề ngoài lại không thua cậu ta, cũng không phải là vai diễn đặc biệt phức tạp gì, để cho đạo diễn và diễn viên khác chỉ dạy nhiều một chút là được, chắc chắn có thể đảm nhiệm được”.

Nghe mẹ chồng nhận xét phim thần tượng sản xuất từ Tinh Hạo như vậy mẹ Chu không biết nên khóc hay nên cười, chỉ có thể cười khổ một tiếng nói: “Kịch bản bộ phim truyền hình này chính là Tiểu Duyệt viết hiển nhiên không giống với mấy bộ phim này. Vai chính là không được nhưng con có thể xem xem có tìm được vai phụ thích hợp nào hay không”.

Bà cụ Chu không vừa ý lắm bầm hai câu, lại dặt tay Hàn Duyệt và Chu Bác Nghị nói mấy câu, xem một tập phim. Anh công trong phim rất cuộc quyết định rời khỏi cô vợ chưa cưới thanh mai trúc mã của mình mà ở bên bé thụ mình yêu, đau xót nói rõ tình cảm với vai phụ cô vợ chưa cưới đã bên nhau từ lúc ở nhà trẻ một phen, vai phụ cô vợ chưa cưới sau hai mươi phút bị anh ta tẩy não thành công, không còn nghiến răng nghiến lợi nói muốn trả thù mà trái lại cảm động rơi nước mắt đầy mặt, thật lòng chúc phúc hai người bên nhau trọn đời.

Hàn Duyệt và Chu Bác Nghị một trái một phải ngồi ở bên cạnh bà cụ Chu, mặt xem xong một tập này thì nghe thấy bà cụ nói một muốn đi nghỉ. Đưa bà cụ về phòng còn nói thêm mấy câu mới đi ra thì bị mẹ Chu xua đi rửa mặt ngủ.

Kết quả vấn đề mới đã xuất hiện, mẹ Chu không có kêu người dọn phòng khách cho Hàn Duyệt.

35. Chương 35

“Chỉ lo bảo nhà bếp nấu canh cho các con”, mẹ Chu cười đến mức càng nhiệt tình hơn, “Nhưng cũng chẳng phải là chuyện lớn gì, cái giường trong phòng Bác Nghị kia là giường đôi dư sức ngủ hai người, các con cũng đã đính hôn rồi ngủ trên một cái giường là đúng lý hợp tình thôi”.

Rốt cuộc là mẹ Chu quên thật hay giả bộ quên Hàn Duyệt không biết, nhưng cậu biết tòa biệt thự lớn đến như vậy không thể nào không có một căn phòng khách có thể cho người ta ở được. Trong lòng mẹ Chu có ý đồ gì quả thật rõ đến mức không thể rõ hơn, Hàn Duyệt chỉ cảm thấy có cả vạn con voi lớn đang hý to rồi giẫm qua trong đầu cậu.

... nhưng mà cũng có chút chờ mong ấy. Hàn Duyệt không kiềm được ngẩng đầu liếc mắt nhìn Chu Bác Nghị bên cạnh một cái. Còn anh chàng cũng vào lúc này nắm chặt lấy tay cậu, ngón cái chà vài cái vừa phải lên mu bàn tay cậu.

“Quyết định vậy nhé?” Mẹ Chu nhìn nhìn Hàn Duyệt rồi nhìn nhìn Chu Bác Nghị, đường nét trên mặt con trai sau khi nghe thấy đề nghị này thì chớp mắt dịu xuống không ít, khóe miệng cũng hơi hơi nhếch lên vài độ, “Mẹ đi kêu người đưa thêm một phần chăn gối qua phòng con”.

Vì thế sau mười phút, hai người song song ngồi ở cuối giường trên cái giường kingsize trong phòng Chu Bác Nghị, dưới ánh nhìn lom lom của mẹ Chu mỗi người đều uống hết một chén canh an thần.

“Nghỉ ngơi cho tốt. Ngủ ngon” Mẹ Chu kêu người dọn bát, để lại một câu đầy ẩn ý như thế liền rời khỏi phòng.

Khi khóa phòng vừa đóng phát ra một tiếng vang rất nhỏ nhưng rõ ràng, giống như bật lên một cái công tắc vậy, bầu không khí trong phòng trở nên vừa đặc quánh vừa ẩm ướt khiến cho người ta không thở được.

Hàn Duyệt giả vờ bình tĩnh cởi giày ra bỏ lên giường, xốc chăn lên chui vào, sau khi đắp chăn xong tựa vào đầu giường, lại vỗ vỗ lên giường với Chu Bác Nghị còn đang ngồi ở bên giường xoay người nhìn cậu, nói: “Đi ngủ nhanh đi. Anh mới là người thiếu ngủ nhất ấy, sáng hôm nay mấy giờ dậy đó? Ngủ đủ năm tiếng không?”.

Chu Bác Nghị không có trả lời, nhưng vẫn đứng lên quay lưng về phía giường đem áo tắm bao bên ngoài đồ ngủ cởi xuống để ở một bên, đang định cởi đồ ngủ. Chu Bác Nghị có thói quen ngủ nude, tay cũng đã kéo áo lên tới ngực nhưng nhớ tới Hàn Duyệt lại vội vàng buông áo ngủ xuống. Xoay người bỏ lên giường nói với Hàn Duyệt còn đang nhìn mình không chớp mắt: “Cởi áo tắm ra đi, mặc nhiều như vậy ngủ không thoải mái”.

“Hử? À!” Mặt Hàn Duyệt chợt đỏ ửng, lúc này mới nhận ra mình còn quần áo tắm. Xốc chăn lên định đứng xuống đất, lại nhớ ra mình cởi giày để ở cuối giường nếu cứ thế đi qua lấy giày hình như hơi bị mất mặt, chỉ là nếu đứng ở trên giường cởi hình như còn mất mặt hơn. Phân vân nửa giây Hàn Duyệt quyết định đứng

chân không xuống đất, đương bỏ chân xuống đất bỗng nhiên eo bị kéo lại, cả người bị Chu Bác Nghị ôm eo kéo về.

“Đừng đứng chân không xuống đất” Chu Bác Nghị nói, “Cởi ngay trên giường đi, đi lên đi xuống không mệt hay sao?” Dứt lời tự mình xuống giường giúp Hàn Duyệt đem giày đã cởi ra cầm tới bên giường.

Hàn Duyệt đỏ mặt vịn tới vịn lui đem cái áo tắm bao tới đầu gối cởi ra ném vào trên sô pha ở bên cạnh giường, sau đó nhanh chóng chui vào ổ chăn nằm ngay chăn lên trùm lên đầu, kết quả quá dùng sức nên chân lộ ra cả, lại gấp gáp ngồi xuống đem chăn đắp lên chân, làm tới làm lui làm cả buổi cũng chưa nằm xuống được.

“Ha ha...” Chu Bác Nghị khẽ bật cười, sắp qua ôm lấy Hàn Duyệt từ phía sau, mặt áp vào mặt cậu, hai tay mười ngón xen kẽ với cậu đặt bên hông, đầu tiên là nghiêng đầu hôn lên mặt Hàn Duyệt sau đó kề sát vào lỗ tai cậu khẽ nói, “Không muốn ngủ trên một cái giường với anh thế sao? Xem em giận kìa, mặt đều đỏ cả”.

Hàn Duyệt im lặng hôn lên khóe miệng của Chu Bác Nghị một cái, sau đó đẩy anh ra, nói mạnh miệng: “Đừng phá nữa, ngủ nhanh đi”.

Dứt lời liền đẩy anh ra, kéo chăn qua xoay lưng về phía Chu Bác Nghị nằm xuống, cố gắng kiềm chế cơ thịt trên mặt làm ra một nét mặt không có biểu cảm, nhắm hai mắt lại.

Chu Bác Nghị cười khẽ một tiếng, lần nữa giúp Hàn Duyệt sửa lại chăn đang quần vào nhau, kéo chăn đang bị cậu đè bên dưới ra bọc kỹ chân cậu, rồi kéo phần chăn đắp ở trên cổ Hàn Duyệt xuống, nói: “Ngoan, đừng trùm đầu, sẽ nóng đấy”.

Hàn Duyệt nhắm mắt lại không để ý tới anh. Chu Bác Nghị sờ sờ tóc cậu, cúi người xuống kéo chăn ra giúp cậu kẹp chặt góc chăn. Tuy Hàn Duyệt nhắm mắt lại nhưng vẫn có thể cảm thấy rõ nhiệt độ cơ thể của Chu Bác Nghị gần như đang tựa sát vào cậu, còn ánh mắt đang bồi hồi trên mặt cậu của anh nữa. Chuyện thân mật hơn so với đắp chăn hai người đều đã làm cả nhưng Hàn Duyệt vẫn không kiềm được mà đỏ mặt.

Khó lắm mới chỉnh sửa chăn xong, Hàn Duyệt còn chưa kịp thở phào một hơi thì nhận ra Chu Bác Nghị vì sửa chăn mà dựa sát vào mình cũng không có rời khỏi. Phòng ngủ im lặng đến mức một chút âm thanh cũng chẳng có, tiếng hít thở đều đều của Chu Bác Nghị rất rõ ràng trong im lặng. Hàn Duyệt lắng nghe tiếng hít thở của anh, tiếng hít thở của mình lại từ từ loạn nhịp.

Cậu rốt cuộc không kiềm được mở mắt ra, nhìn Chu Bác Nghị đang tựa vào đầu giường nhìn mình từ trên xuống dưới, tức giận nói: “Nhìn em làm gì, sao anh còn chưa ngủ?”.

Hàn Duyệt cho rằng giọng của mình rất nghiêm túc, nhưng trên thực tế khi Chu Bác Nghị nghe thấy thì giọng kia vừa êm vừa nhẹ, dẫn theo chút trách cứ cáu kỉnh giống như là làm nũng vậy đó, nghe mà trong lòng anh mềm nhũn cả, không kiềm được cúi người xuống ngậm lấy bờ môi cậu nhẹ nhàng liếm mát.

Hàn Duyệt thả lỏng thân thể, hơi hơi hé miệng ra tùy ý lưỡi của anh chàng nhanh nhẹn tiến vào miệng, khe khẽ lướt qua lại ở trong khoang miệng cậu. Cứ hôn cứ hôn, Chu Bác Nghị vẫn duy trì tư thế hôn môi ôm Hàn Duyệt ngồi dậy tựa vào đầu giường, đặt Hàn Duyệt vào giữa hai chân mình, hai tay ôm chặt lấy eo và vai cậu để thân thể cậu kề sát vào ngực mình, đem cậu nhóc giam trong lồng ngực mình. Hàn Duyệt cũng dùng hai tay câu lấy cổ của anh chàng, một bàn tay liên tục xoa lên má anh rồi từ cổ kéo xuống ngực cách quần áo sờ tới sờ lui cơ ngực và cơ bụng của anh chàng, rồi từ bờ eo di chuyển tới lưng, say mê cảm thụ bắp thịt căng cứng phía sau lưng của anh chàng.

Không biết qua bao lâu nụ hôn này mới chấm dứt, Chu Bác Nghị nhìn vào cậu nhóc hai mắt ươn ướt, cảm thấy được bên dưới căng cứng và đau nhức, không khỏi hít sâu một hơi đem cậu nhóc thả lại trên giường. Hàn Duyệt thở phì phò ôm lấy cổ của Chu Bác Nghị vùi mặt vào trong lồng ngực anh không cho anh đi. Anh chàng nhắm mắt lại, nuốt khan vài cái nhưng vẫn kéo tay Hàn Duyệt ra, đắp kỹ chăn lại cho cậu lần nữa rồi xoay người chuẩn bị xuống giường.

“Anh làm gì vậy chứ!” Hàn Duyệt chặn ngang túm chặt lấy áo ngủ của Chu Bác Nghị, có chút thẹn quá hóa giận mà nói ra, “Anh, anh, anh, anh... mỗi lần đều như vậy, anh có ý gì đây hử!”.

Hàn Duyệt quả thật sắp phát điên, lúc bắt đầu Chu Bác Nghị không đụng vào cậu cậu hiểu đối phương là trân trọng cậu, trong lòng cũng rất cảm động. Nhưng nếu như dưới sự cố tình dụ dỗ hết lần này tới lần khác của cậu còn bình tĩnh như vậy cậu không thể không nghi ngờ có phải là sức mê hoặc của mình không đủ hay không.

Chu Bác Nghị thở dài, lại kể sát về ôm lấy Hàn Duyệt, cúi đầu hôn lên trán cậu, nói: “Ngoan...”

“Ngoan cái gì mà ngoan? Cũng có phải giữ trẻ đâu!” Giọng điệu của Hàn Duyệt cực kỳ nồng nặc, ngang ngạnh nói.

Chu Bác Nghị sờ sờ lỗ tai cậu lại bị Hàn Duyệt nắm lấy cổ tay quăng qua một bên, không khỏi bật cười nói: “Không phải giữ trẻ, là giữ cực cưng yêu quý”. Dứt lời thì nhẹ nhàng cắn cắn chóp mũi cậu, khẽ nói, “Cực cưng ngoan yêu quý của anh”.

Giọng của Chu Bác Nghị giống như tiếng đàn violon, khiêu gợi đến mức khiến nửa bên người của Hàn Duyệt đều nhũn ra, tức nghẹn ở ngực cũng giảm hơn phân nửa, chỉ là trên mặt vẫn còn một vẻ không vui nhưng mặt mày thì đã dịu xuống từ lâu.

Chu Bác Nghị ôm cậu nhẹ nhàng đong đưa, nói: “Ngoan, em còn nhỏ mà... Chờ kết hôn rồi sẽ có rất nhiều lúc để em xin tha thôi...” Lại hôn lên lỗ tai cậu, môi kề sát vào vành tai cậu nói, “Tới lúc đó em có khóc anh cũng sẽ không tha cho em đâu, được không nào?”.

Mặt của Hàn Duyệt lập tức nổ tung, cổ và lỗ tai đều đỏ rực, Chu Bác Nghị không kiềm được mà nhìn về phía trong áo của cậu, thấy ngực của cậu đều đỏ cả một mảng lớn thì trong lòng không khỏi rung rinh.

Hàn Duyệt cảm thấy tim đập nhanh tới mức sắp thở không nổi, nhưng vẫn lắp bắp nói ra: “Nhỏ... nhỏ gì chứ? Em đã lớn... lớn rồi đó”.

“Còn đang cao lên mà, hử?” Chu Bác Nghị ngậm lấy cằm dưới cậu nói.

“Hai mươi lăm chiều cao còn có thể cao hơn nữa đó!” Bên Hàn Duyệt nâng cằm tiện cho Chu Bác Nghị ‘làm việc’ bên thì nói ầm ừc, “Anh muốn chờ tới lúc đó hay sao chứ!”.

Chu Bác Nghị liếm từ cằm cậu lên trên mặt: “Đương nhiên là không chờ tới lúc đó rồi... Nhưng mà lúc này... râu em còn chưa mọc đầy... cho nên đừng nghĩ nhiều nữa được không nào?”.

“Ai nói em không mọc râu!” Hàn Duyệt hét lớn.

Chu Bác Nghị khẽ bật cười, lấy ngón tay chà chà mấy cọng râu trên mặt Hàn Duyệt kia rồi sáp qua liếm liếm, nói: “Thấy rồi. Được rồi, anh vào nhà tắm một cái, sẽ về ngay, em ngoan ngoan ngủ trước đi được không?”.

“Đừng có giống như ghẹo trẻ con vậy”. Hàn Duyệt nói phàn nàn, rồi nghe lời nằm trở lại trong chăn nhắm hai mắt lại.

Hàn Duyệt đắp kỹ chăn cho cậu, lại xoa xoa tóc cậu xong mới tay chân nhẹ nhàng đi vào phòng tắm đóng cửa lại. Anh cởi áo ngủ ra, mở vòi sen, nước ấm xối vào trên người anh, tiếng bọt nước rơi xuống đất che đi tiếng thở dốc ồ ồ của anh. Anh nắm lấy chỗ phồng to đau nhức, trong lòng thì nghĩ tới cơ thể của Hàn Duyệt.

Mấy hôm nay khi Hàn Duyệt thay đồ thường xuyên quên đóng cửa, anh biết cậu nhóc kia cố ý, nhưng vẫn không kiềm nén được mong muốn đi ngang qua phòng cậu của mình. Cậu trai trắng trẻo mảnh dẻ, thân thể gần trưởng thành còn mang theo sự non nớt ngây ngô đặc biệt của thiếu niên cứ thế mà hiện rõ toàn bộ ở trước mắt mình, từ cổ đến hông hiện ra một đường cong thẳng thắp lại hoàn mỹ, giữa cột sống lõm xuống một đường rãnh mê người. Nếu khả năng tự kiểm chế của mình ít đi thêm một chút Chu Bác Nghị tin chắc rằng mình chắc chắn sẽ không kiềm được mà nhào qua ôm lấy cơ thể của cậu nhóc, dùng lưỡi liếm thẳng một đường từ rãnh lưng lên trên, cắn lấy cổ cậu giống như thú dữ, sau đó dùng môi và răng nâng niu từng tấc da thịt cậu.

Anh nhắm mắt nhớ lại mọi thứ mà anh đã từng thấy, nhỏ giọng gọi tên của cậu nhóc cho đến tận giây phút cuối cùng.

Xong việc, Chu Bác Nghị tỉ mỉ chà rửa bản thân mình thật sạch sẽ, mặc áo ngủ vào rồi trở lại trên giường. Khoảng thời gian anh mất đi ở trong phòng tắm có hơi lâu, cậu nhóc đã sắp ngủ mất, gọi anh quay lại khẽ nhắc mí mắt lên nhìn anh một cái, mơ màng kêu anh một tiếng, chờ sau khi anh nằm xuống thì nhích đến bên cạnh anh đưa tay ôm lấy anh.

Trong lòng Chu Bác Nghị đầy thỏa mãn, cẩn thận dịch thân thể của cậu nhóc đem cậu ôm vào lòng, cúi đầu ngậm lấy làn da ngay trên xương quai xanh của cậu nhóc dùng sức hút mạnh. Cậu nhóc phát ra một tiếng hừ nhẹ khó chịu, anh vội vã lấy tay vỗ nhẹ vào lưng cậu dỗ dành. Anh mút rất lâu cho đến tận khi để lại một dấu tím đỏ mới vừa ý buông tay ra, cũng nhắm hai mắt lại.

Hai người ngủ khá sớm, ngày hôm sau đúng bảy giờ tỉnh giấc. Hàn Duyệt nhớ tới chuyện mất mặt đêm qua mình giống như nổi điên mà túm lấy Chu Bác Nghị đòi anh giải thích tại sao lại không chạm vào mình thì vô cùng xấu hổ, vừa tỉnh dậy liền vọt vào phòng tắm tạm thời không muốn nhìn thấy kẻ đầu sỏ.

Chu Bác Nghị nhìn cậu nhóc sợ sệt không dám đối mặt vọt vào phòng tắm, đuổi lưng một cái vụn bung tay chân ra trên giường, nhưng chỉ một phút đồng hồ cửa phòng tắm lại rầm một tiếng bị đá tung. Hàn Duyệt quay lại trên giường giống như gió lốc, trừng Chu Bác Nghị cả buổi nói không nên lời, cuối cùng hỗn hển chỉ vào cái dấu vết nổi bật cực kỳ quang vinh trên xương quai xanh dưới cổ: “Anh, anh, anh, anh... Anh làm hồi nào đó? Ở ngay chỗ này quần áo cũng không che được!”

Chu Bác Nghị bật người lên ngồi vào bên giường kéo cậu nhóc vào giữa hai chân mình, ôm lấy eo cậu ngăn đầu nhìn mặt cậu nói: “Đừng giận, lần sau sẽ không thế nữa”.

Hàn Duyệt vẫn còn oán trách: “Lúc thì là Liễu Hạ Huệ lúc lại chơi trò lưu manh... cũng đâu phải không cho anh... người khác thấy lại cười nhạo em”.

Chu Bác Nghị kiên nhẫn nghe Hàn Duyệt thờ phỉ oán trách, bỗng nhiên nhắc vạt áo ngủ của cậu lên đem áo kéo tới tận dưới nách, nắm lấy hai bên sườn cậu một ngụm ngậm lấy làn da trên ngực cậu nhóc.

Hàn Duyệt giống như một cái máy catset bị nghẽn băng khựng lại ngay lập tức, hai gò má đỏ bừng còn hai tay buông ở bên cạnh không biết phải làm gì, cuối cùng từ từ nâng tay lên ôm lấy đầu của Chu Bác Nghị.

Đợi đến khi để lại thêm một dấu anh chàng mới buông Hàn Duyệt ra, đem áo ngủ cậu kéo xuống rồi còn cách quần áo chột một cái nói: “Về sau sẽ cứ giống như thế này, hôn ở phía trong quần áo thế thì được rồi phải không? Đừng giận nữa”.

Hàn Duyệt cứng họng, trừng Chu Bác Nghị nói không nên lời, cuối cùng nắm lấy anh chàng đẩy ra xoay người lại vọt vào phòng tắm.

Đóng cửa lại, nhìn vẻ mặt đỏ bừng, khóe mắt chứa chan tình yêu của mình bên trong gương, Hàn Duyệt bỗng nhiên nở nụ cười, kéo áo lên sờ sờ vết hôn vừa để lại, khẽ mắng: “Bệnh thần kinh...”

Quả nhiên lúc ăn cơm trưa Hàn Duyệt lộ ra một vết hôn chói lọi trên xương quai xanh đã nhận được sự chú ý của mọi người trong gia đình họ Chu, ngay cả người giúp việc đi lướt qua cũng đều lên lút liếc mắt nhìn một cái.

Hàn Duyệt ở mặt ngoài giả bộ bình tĩnh còn tay thì ở góc người khác nhìn không tới nhéo mạnh lên eo của Chu Bác Nghị. Chu Bác Nghị “rít” một tiếng, túm lấy tay của Hàn Duyệt để tới bên miệng hôn nịnh nọt, kết quả bị Chu Bác Hạo đối diện đi tới nhìn thấy.

36. Chương 36

Làn da Hàn Duyệt trắng nõn, hôm nay lại mặc một cái áo thun chữ T dài tay cổ áo hơi to cho nên cái dấu hôn màu tím đỏ trên xương quai xanh kia giống như là một đốm lửa trong màn tuyết, có vẻ khá là nổi bật. Chu Bác Hạo chớp chớp mắt, sợ trêu chọc quá lỗ sẽ khiến cậu nhóc vừa mới lớn này giận rồi cáu kỉnh với

em trai mình, thế nên cuối cùng cũng không nói gì cả, chỉ là ánh mắt lia nhanh từ trên xuống dưới kia lại nhấn mạnh nhìn vào xương quai xanh của Hàn Duyệt, tất cả những câu không nói đã rõ mồn một.

Hàn Duyệt giả vờ ra vẻ bình tĩnh làm bộ không có thấy ánh mắt nhìn vu vơ của Chu Bác Hạo, mỉm cười nói: “Anh hai, chào buổi sáng”.

“Chào buổi sáng.” Chu Bác Hạo gật đầu, “Sao hôm nay lại dậy sớm thế, cũng đâu có chuyện gì quan trọng.”

“Người lớn đều đã dậy em còn ngủ nướng hình như không phải phép lắm ạ.” Hàn Duyệt nói.

“Đâu có ai không hiểu ý như vậy, đều là người một nhà cả còn nói mấy chuyện không cần thiết như thế làm chi?” Chu Bác Hạo cười nói, “Người không khỏe thì nằm thêm một chút, đừng gắng gượng bản thân, không có ai nói em không lễ phép hết.” Sau đó lại nói với Chu Bác Nghị, “Bác Nghị, Tiểu Duyệt tuổi còn nhỏ da mặt mỏng em cũng không khuyên bảo một chút, tới lúc đó cậu ấy khó chịu không phải em cũng đau lòng hay sao?”.

Phen nói này Hàn Duyệt nghe mà chẳng hiểu gì hết, mà Chu Bác Nghị thì lặng im một lát rồi nói: “Anh, đêm qua tụi em không có làm gì hết, nghỉ ngơi rất tốt cho nên thức dậy giờ này cũng không có cố sức.”

Nụ cười trên mặt Chu Bác Hạo cứng lại lập tức nở ra một nụ cười lúng túng, nói: “Chà, vậy ư... à đúng rồi, định đi ăn sáng đúng không? Đi xuống chung đi, hôm nay nhà bếp làm bánh ngó sen và nấu cháo thịt băm trứng muối, ngửi thấy mùi chứ? Thật là đói chết anh rồi...”

Hàn Duyệt được Chu Bác Nghị dắt tay, mãi đi đến tận cửa nhà ăn mới hiểu ra ý nghĩa bên trong câu nói không đầu không đuôi của Chu Bác Hạo là gì. Thì ra mọi người trong nhà họ Chu cho rằng đêm qua bọn họ đã làm gì đó, dấu hôn trên xương quai xanh chính là chứng cứ, chẳng trách vẻ mặt của mọi người nhìn họ lại mập mờ như vậy. Suy nghĩ rõ ràng việc này, Hàn Duyệt lập tức thừa dịp Chu Bác Hạo đưa lưng về phía họ dùng khuỷu tay thúc mạnh một cú vào bụng của Chu Bác Nghị cho hả giận.

Chu Bác Nghị hắng giọng một cái lấy tay che chỗ bị đánh bất ngờ, trên mặt lại mang theo nụ cười dắt tay của Hàn Duyệt quơ qua quơ lại nịnh nọt.

Thật vất vả chịu đựng qua bữa sáng, Chu Bác Nghị phải đi Tinh Hạo, Hàn Duyệt hôm nay có hợp lớp không thể không tham gia vì thế mẹ Chu kêu họ lên xe mình chở bọn họ một đoạn.

Trên xe mẹ Chu hỏi Hàn Duyệt: “Sau này có định làm biên kịch không? Dì biết con đang viết tiểu thuyết trên mạng, có muốn mang câu chuyện mình viết đưa lên màn ảnh hay không?”.

Hàn Duyệt hơi bất ngờ, có chút ngạc nhiên việc mẹ Chu biết chuyện mình viết tiểu thuyết, lại nhớ tới tuy mình không có nói cho người khác nhưng cũng không có cố tình giấu diếm, mọi người trong nhà họ Hàn đều biết mình đang viết tiểu thuyết thì người nhà họ Chu chỉ cần để ý một chút là muốn biết sẽ rất dễ thôi.

Chẳng qua người thường hay viết tiểu thuyết trên mạng, xuất phát từ một loại tâm trạng cảm thấy mất mặt khó hiểu nên cũng có một số ít giấu kín chuyện mình viết truyện này, ở trên mạng giao lưu vui vẻ với độc giả nhưng cũng không muốn để người quen bên cạnh biết chuyện đó, cho nên nghe mẹ Chu nhắc đến việc này trong lòng Hàn Duyệt ít nhiều gì cũng có chút thiếu tự nhiên, nói: “Việc làm biên kịch thật ra cháu cũng chưa nghĩ kỹ. Thực ra hôm trước cũng là đột nhiên nổi hứng mới sửa lại dàn ý kịch bản thôi ạ. Nếu những thứ mình viết ra có thể quay thành tác phẩm phim truyền hình và điện ảnh đương nhiên sẽ làm người ta cảm thấy rất có cảm giác thành công, chỉ là làm biên kịch thì thứ có thể viết ra đều tương đối có giới hạn, dù sao cũng có rất nhiều những chuyện cần phải suy nghĩ, không được thoải mái giống như viết tiểu thuyết mạng muốn viết thế nào thì viết thế đó.”

“Dì hiểu ý của con rồi.” mẹ Chu cười, “Nhưng mà vẫn có chút hứng thú đúng không?” Thấy Hàn Duyệt gật đầu thì nói tiếp, “Ngành công nghiệp văn học mạng trong nước hiện nay càng ngày càng phát triển, cơ sở độc giả ngày càng lớn mạnh, so với biên kịch ngay từ đầu đã ngừng phát triển từ lâu thì phù hợp với sở thích của thanh niên mấy đứa hơn, càng nhiều đề tài thì thay đổi cũng mới mẻ hơn, cho nên ngành công nghiệp tác phẩm phim điện ảnh và truyền hình cũng bắt đầu suy nghĩ chọn lựa tiểu thuyết mạng xuất sắc làm đề tài quay phim. Tuy trước kia cũng từng có tiền lệ như vậy rồi nhưng phần lớn bởi vì không đúng thời nên không gây được tiếng vang lớn. Nhưng xem từ thành tích của bộ *Thật giả quý phi* năm ngoái thì thời cơ hợp tác của ngành công nghiệp phim ảnh và tiểu thuyết mạng đã đến rồi”.

Thật giả quý phi là một bộ tiểu thuyết ngôn tình cổ trang của Cửu Châu Văn học Thành Nữ Tần, cũng là sản phẩm phim truyền hình của Tinh Hạo, là một phim thần tượng cổ trang vui nhộn đầu tư tương đối ít nhưng vì nhờ đề tài mới mẻ độc đáo đã trở thành một con ngựa đen của dòng phim mới vào mùa xuân năm ngoái. Nó kể về chuyện một nữ sinh trung học xuyên qua tới cổ đại, thay thế thiên kim của Thừa Tướng bề ngoài giống hệt mình nhưng đã bỏ trốn theo môn khách của cha gả vào trong cung làm quý phi của hoàng đế cao-phú-soái. Nguyên tác của bộ phim truyền hình này là một bộ cổ ngôn Tiểu Bạch văn không có lấy một chút hiểu biết về lịch sử nào cả, thành tích trên Cửu Châu rất bình thường chỉ có thể coi như tác phẩm ở cấp độ tầm trung, nhưng sau khi trải qua biên kịch gọt giũa lại liền biến thành một bộ gồm có đủ loại đề tài như: xuyên qua, trạch đấu, cung đấu, lịch sử, hào môn ân oán, một nữ n nam ngược luyến tình thâm vân vân... phim thần tượng cổ trang hot suốt cả một năm.

Vả lại bộ phim thần tượng vui nhộn này phần đầu tư lớn nhất không phải chế tác mà là tuyên truyền hậu kỳ. Từ lúc phim bắt đầu quay Tinh Hạo đã bắt đầu tung ra các loại đề tài tạo xu thế cho phim trên mạng, đợi tới lúc phim phát sóng thì thuê phần lớn thủy quân spam trên các trang weibo lớn, còn chỗ khung giải trí trên cổng trang web mỗi ngày đều có ít nhất mười tin thuộc về Thật giả quý phi.

Tuyên truyền đúng chỗ, bản thân phim cũng không tệ nên không hot thì quả thật là không có thiên lý. Tinh Hạo cũng lợi dụng sức nóng còn lại của bộ phim truyền hình này chọn thêm sáu bộ tiểu thuyết cùng đề tài nhưng nội dung khác nhau trên Cửu Châu quay thành phim truyền hình, từ xuyên thành nha hoàn tới xuyên thành cung nữ rồi xuyên thành vợ bé nhà giàu thậm chí là danh kỹ thanh lâu, trực tiếp phá tan con đường của người đến sau, một bộ rồi lại một bộ phát sóng liên tục, tuy bị người ta mắng là moi tiền nhưng mà tỉ suất của mỗi một bộ vẫn luôn xếp hạng trong top 5 cả nước, lợi nhuận cực kỳ lớn.

Nói đến đây mẹ Chu nở ra một nụ cười đắc ý: “Sự phát triển của internet hiển nhiên sẽ kéo theo văn học mạng, ngày mà hai thứ kết hợp lại với nhau sớm muộn gì cũng sẽ tới, dĩ dĩ nhìn thấy điều này từ lâu, cho nên từ mười năm trước ngay lúc mà mấy trang web văn học mạng khá lớn trong nước hiện nay còn đang bắt đầu xây dựng dĩ dĩ góp vốn vào, mua đứt hết tất cả bản quyền tác phẩm trong tay của bọn họ”.

Hàn Duyệt trợn to mắt nhìn về phía Chu Bác Nghị theo phản xạ, thấy vẻ mặt anh cũng vô cùng bất ngờ.

Mẹ Chu hiển nhiên rất hài lòng với phản ứng ngạc nhiên của bọn họ, cười nói với Hàn Duyệt: “Sao hả, dĩ dĩ cũng rất theo kịp thời đại đó đúng không?”.

Hàn Duyệt xem như phục sát đất với mẹ Chu, nói thật lòng thật dạ: “Dĩ dĩ sao gọi là theo kịp được, phải gọi là dẫn dắt thời đại mới đúng đó ạ”.

Mẹ Chu không hề khách sáo nhận lấy lời khen này: “Bản thân dĩ dĩ chính là ăn bát cơm này hiển nhiên phải nhay bén một chút, nếu không chỉ có thể nhặt nhạnh đồ thừa của người ta mà thôi”. Sau đó nghiêm mặt nói, “Dĩ dĩ biết mấy đứa cũng từng khó hiểu mấy bộ tiểu thuyết được chọn để quay thành phim kia rõ ràng cũng không phải tác phẩm xuất sắc gì, có bộ thậm chí là viết bừa, nhưng tại sao bọn nó lại được chọn mà trái lại mấy tác phẩm xếp hạng nhất hạng nhì lại không được đúng chứ?”.

Hàn Duyệt vừa nghe liền biết mẹ Chu chắc chắn đã biết chuyện từng xảy ra trên diễn đàn Cửu Châu. Lúc trước khi Thật giả quý phi phát sóng cả diễn đàn đều nổ tung, các bài post đoán tác giả nguyên tác có phải là có hậu trường hay không liên tiếp xuất hiện, vài trăm người hợp lại tới khu bình luận của nguyên tác trừ âm điểm mang tác giả và tác phẩm mắng chửi rất thậm tệ, sau đó còn có người hack máy tính của tác giả mang đời sống riêng tư của cô ấy làm lộ ra ngoài khiến cho bọn lăm chuyện đến nhà gây rối. Tác giả nguyên tác là một cô gái tuổi đôi mươi còn đang học đại học, gia cảnh bình thường, vì chuyện này suýt nữa đã phải bỏ học. Cuối cùng vẫn là Cửu Châu bỏ rất nhiều công sức trừng phạt mạnh tất cả nhưng cây viết bói mớ chuyện này, lại có cảnh sát tham gia vào mới khiến cho tình hình gần như không khống chế được này lắng xuống.

“Tuy không phải rõ lắm, nhưng có vẻ là vì lý do yếu tố thành công của tiểu thuyết mạng và phim truyền hình vẫn là có sự khác nhau rất lớn thôi ạ.” Hàn Duyệt nói, “Rất khó tưởng tượng ra tình cảnh của mấy tác phẩm xuất sắc kia quay thành phim, có vẻ là thời cơ còn chưa tới”.

Mẹ Chu gật đầu khen ngợi, nói: “Con nói rất đúng, đây là nguyên nhân cơ bản. Cho nên nói nếu như con quả thật có mong muốn định đem tác phẩm của mình quay thành phim vậy thì tốt nhất phải tìm hiểu một ít đặc điểm và nhu cầu của ngành công nghiệp phim ảnh hiện nay, nếu có thể thì đưa những yếu tố đó

vào trong tác phẩm của mình như thế cũng có ích cho tác phẩm của con được chọn làm đề tài quay phim. Chẳng qua vài năm sau điểm khác nhau của hai thứ sẽ càng lúc càng nhỏ đi, đến cuối cùng thì hoàn toàn chỉ dùng thực lực để nói chuyện, chỉ là tốc độ phát triển của quá trình này đi còn chưa thể xác định được. Nhưng mà con còn nhỏ, không cần vội vàng, chờ con trưởng thành thì đúng lúc có thể bắt kịp thời điểm tốt nhất. Với lại nếu như biết biên soạn kịch bản như thế nào, nếu chọn tác phẩm của con quay phim thì kịch bản cũng có thể để cho con tự viết mà không cần phải trải qua tay của người khác, dùng mức độ lớn nhất để giữ lại những thứ của riêng con, con nói có phải không?”.

Hàn Duyệt càng ngày càng thấy phục mẹ Chu, bởi vì đời trước cậu chính là tận mắt chứng kiến tất cả những gì mẹ Chu nói dần dần trở thành sự thực, đến cuối cùng Tinh Hạo đã trở thành công ty giải trí có quy mô lớn nhất trong nước thậm chí là cả Châu Á, tác phẩm nhiều nhất, đề tài liên quan tới cũng nhiều và phong phú nhất, nghệ sĩ cũng nhiều nhất, tác phẩm phim điện ảnh và truyền hình phát sóng mỗi ngày có hai phần ba là tác phẩm của Tinh Hạo.

Lúc này xe đã dừng lại trước cổng trường của đại học B, mẹ Chu nói với Hàn Duyệt đang định bước xuống xe: “Đi quen khá nhiều người ở học viện điện ảnh, rất nhiều giáo viên giảng dạy ở đó đều có quan hệ khá tốt với dì, còn có một số người từng làm việc cho Tinh Hạo nữa, nếu như con muốn thì rảnh rỗi có thể đi dự thính tiết học ở ban biên kịch một chút, nếu có hứng thú với những thứ khác cũng có thể đi nghe giảng thử xem. Dì sẽ dành chút thời gian mang con đi ăn bữa cơm với vài người lãnh đạo và giáo viên của học viện điện ảnh”.

Học viện điện ảnh là trường nghệ thuật công lập do quốc gia xây dựng, từ Trung Ương trực tiếp quản lý, có rất nhiều mối quan hệ dây mơ rễ má với khá nhiều bộ môn chính phủ, bối cảnh rất cứng, đó cũng là lý do tại sao hồi trước khi Chu Bác Nghị vào tù trường học có thể không hề nề mặt mà đuổi học anh. Gia cảnh nhà họ Chu có lớn mạnh, thế lực có to hơn đi nữa cũng không thể nào so với học viện điện ảnh có nhà nước chống lưng được.

Tuy vấn đề học tịch của Chu Bác Nghị nhà họ Chu chịu bó tay, nhưng mà sắp xếp một học sinh dự thính không quan trọng đi vào thì vẫn được.

Nhìn thấy mẹ Chu lo nghĩ cho chuyện của mình như thế Hàn Duyệt rất cảm động, nói: “Có phiền lắm không ạ? Con kiểm chút sách đọc cũng được rồi...”.

“Phiền cái gì, chẳng qua là một bữa cơm xã giao thôi, vả lại con sớm muộn gì cũng là người nhà họ Chu, người trong nhà lo chuyện của người trong nhà, nào có chuyện phiền hay không này cơ chứ.” Mẹ Chu xoa xoa mặt của Hàn Duyệt, nói yêu thương, “Con chỉ cần nói với dì có chịu hay không là được rồi”.

“Đương nhiên là chịu ạ.” Hàn Duyệt nói, “Con cảm ơn dì”.

Mẹ Chu gật đầu hài lòng, nói: “Vậy thì chờ tin đi nhé, mấy tuần gần đây cũng đừng đi đâu xa chờ dì sắp xếp xong sẽ nhắn cho con”.

Hàn Duyệt xuống xe, đứng ở cổng trường nhìn theo xe của mẹ Chu biến mất trong dòng xe mới xoay người đi vào sân trường, dựa theo tin nhắn đi vào tòa nhà sắp mở học lớp tìm phòng.

Hàn Duyệt tới có hơi sớm trong lớp còn chưa có ai, cậu liền lấy điện thoại ra bắt đầu đánh chữ, qua khoảng hơn 15 phút đồng hồ các học sinh mới lục tục từ từ vào lớp. Nhờ dưới tác dụng của mấy ngày sinh hoạt chung các học sinh trong lớp ngoại trừ Hàn Duyệt ra đều đã tương đối quen thuộc lẫn nhau rồi, một cậu học sinh thấy Hàn Duyệt lạ mắt cho rằng cậu không phải thành viên của lớp bọn họ liền bước qua hỏi: “Bạn ơi, lớp này đợi lát nữa phải học đấy”.

Hàn Duyệt ngẩng đầu, nhìn vào người bạn cũ cậu biết đối phương nhưng đối phương không hề biết cậu này, dùng cánh tay cầm di động chắn ngang ngực mới mở miệng nói: “Minh là lớp Năm, tên Hàn Duyệt”.

Cậu học sinh kia hơi ngạc nhiên, chợt hiểu ra: “Bạn chính là Hàn Duyệt trốn hết toàn bộ các sinh hoạt chung kia á!” Sau đó vẻ mặt khâm phục nói, “Bạn thật dũng cảm. Chẳng qua ngày hôm qua giáo viên hướng dẫn điểm danh từng lớp từng lớp hết cả viện, nghe nói bạn xin nghỉ bệnh bảo bạn đem bệnh án và chữ ký của bác sĩ cho ông ấy, nếu không sẽ trừ điểm rèn luyện của bạn đó!”.

“Cảm ơn, mình biết rồi”. Hàn Duyệt mỉm cười nói.

Cậu bạn học kia lưỡng lự một chút rồi hỏi tiếp: “Bạn thật sự bị bệnh à? Nếu như không phải thì mau kêu cha mẹ làm một cái bệnh án giả cho bạn đi, mình thấy giáo viên hướng dẫn rất nghiêm túc đó. Bạn còn chưa biết điểm rèn luyện là để làm gì nhỉ, xếp hạng cuối kỳ của chúng ta không chỉ liên quan tới thành tích học tập mà còn phải xét cả điểm rèn luyện vào nữa, tới lúc đó bởi vì chuyện này làm ảnh hưởng tới việc nhận học bổng và bảo nghiên *của mình vậy thì mệt lắm”.

*(Người được chọn thông qua vài cuộc thi, kiểm tra thành tích học tập và rèn luyện, được nhà trường đưa thẳng đi học Tiến sĩ)

Hàn Duyệt biết cậu bạn cũ này là một người rất nhiệt tình rất có nghĩa khí, là thật lòng thật dạ quan tâm tới mình nên cười cười, kiên nhẫn nói: “Không sao, cái loại điểm rèn luyện này ảnh hưởng không lớn, tới cuối cùng ngoại trừ số ít đặc biệt nhiệt tình tham gia hoạt động ngoại khóa làm việc lật vật khá nhiều cho giáo viên ra thì điểm rèn luyện của mọi người đều không xê xích bao nhiêu hết, cuối cùng, đặc biệt là bảo nghiên thì vẫn phải xem thành tích học tập của bạn thôi”.

Bạn học bị những lời nói đại nghịch bất đạo này của cậu nói đến có chút mờ mịt, ngơ ngác hỏi: “Làm sao mà bạn biết được?”

Đương nhiên là sau khi tôi bị lừa cho đã mới hiểu ra đó chứ. Hàn Duyệt nghĩ trong bụng miệng thì giải thích: “Mình có quen với đàn anh, nói hết cho mình biết thế.”

Bạn học nửa tin nửa ngờ về lại chỗ ngồi của mình, bọn họ bây giờ vừa mới bước ra khỏi bậc trung học phần lớn nghe theo lời nói của giáo viên nên còn chưa hiểu rõ sự thật là quyền của giáo viên hướng dẫn ở đại học có hạn.

Lại qua thêm một lát lớp trưởng cũng đi vào. Tuy chỉ gặp qua mấy lần những lớp trưởng vẫn nhận ra Hàn Duyệt, chủ động bước tới chào hỏi, lại đem chuyện giáo viên hướng dẫn muốn cậu giao bệnh án để chứng minh cậu không vô cớ vắng họp nhấn thêm một lần. Nói xong việc chính, lớp trưởng suy cho cùng cũng là một cậu nhóc vừa mới lớn, đúng là vào cái tuổi mà sự tò mò cực kỳ dồi dào lại không thể che giấu được, nhìn Hàn Duyệt ngập ngừng.

Lúc này Hàn Duyệt quả thật không giữ nổi cái tư thế chần chừ được nữa, lại cảm thấy cái tư thế này rất ẻo lả thì bỏ tay xuống. Lớp trưởng đáng thương lập tức thấy được dấu hôn trên xương quai xanh của Hàn Duyệt ngay, mặt chợt đỏ bừng, ấp úng nói không nên lời.

Hàn Duyệt thấy ánh mắt cậu ta mập mờ thì biết cậu ta đang nghĩ gì ngay, trong lòng lại mang Chu Bác Nghị ra mắng một trận mới mỉm cười nói: “Bạn có chuyện muốn nói à?”.

Lớp trưởng ậm ừ cả buổi, cuối cùng khom người xuống khẽ nói: “Chuyện này, Hàn Duyệt, bạn thật sự kết hôn rồi à? Thế nhưng không phải còn chưa tới tuổi kết hôn theo luật hay sao?”.

Hàn Duyệt khựng một giây: “Tại sao lại hỏi như thế...”

“Việc này... hôm qua mình gọi điện thoại cho bạn, người nhận điện thoại nói.. nói là chồng của bạn.....”

37. Chương 37

Hàn Duyệt chỉ thầm mong đập đầu xuống bàn chết quách đi cho xong. Chu Bác Nghị nói đúng là một nửa sự thật nhưng mà Hàn Duyệt còn chưa có ý định biến bản thân thành trung tâm lời đồn và đối tượng bị bạn học chú ý. Tuy bây giờ là tự do yêu đương, thế nhưng người có hôn ước ở cái tuổi này vẫn là rất hiếm có, khi trung học nguyên tắc trường học thì hành chính là ‘yêu đương là sai trái’, kiên quyết chèn ép tất cả các loại tình cảm đi xa hơn so với tình bạn bình thường, bất kể là nam hay nữ, nhưng nếu bị chộp được bằng chứng có quan hệ yêu đương thì sẽ có nguy cơ bị khuyên từ bỏ.

Những cô cậu tân sinh viên này vừa mới được thả từ nhà giam ra, có thể hưởng thụ bầu không khí tự do yêu đương thì phát hiện mình thế nhưng lại có một người bạn học đã đính hôn, bỏ trước mọi người một

khoảng rất xa, còn mang theo chúng cố qua đêm đi rêu rao khắp nơi, tin sốt dẻo này quả thật có thể dùng ưu thế vượt trội đã đảo hết tất cả các tin tức khác trở thành điểm nóng cho mọi người bàn tán ít nhất một học kỳ liền.

Chỉ là trong lòng vẫn trào dâng một chút cảm giác ngọt ngào kỳ diệu đó là chuyện gì chứ? Hàn Duyệt không muốn nghĩ tiếp, dùng ngón tay đè hai bên má gần như sắp căng ra một nụ cười lại, cố hết sức giữ bình tĩnh nói: “Tuy là còn chưa có kết hôn nhưng đã tổ chức lễ đính hôn và trao đổi nhẫn đính hôn xong rồi”. Nói xong Hàn Duyệt giơ chiếc nhẫn kim cương trên ngón giữa tay trái ra cho đối phương xem một cái, thiết kế cao cấp chín chắn của chiếc nhẫn kim cương và viên kim cương tỏa ra thứ ánh sáng đặc biệt ở giữa đã tượng trưng cho sự nghiêm túc của chiếc nhẫn này, “Đợi mình đủ tuổi sẽ đi Cục dân chính đăng ký kết hôn. Cho nên người bắt điện thoại của bạn hôm đó nói đúng hơn là vị hôn phu của mình, nhưng nói là chồng cũng không phải không được”.

“À, ra là vậy” vẻ mặt của lớp trưởng nhìn qua giống như là đang nằm mơ, xoay người lượn về lại chỗ ngồi của mình.

Lại qua thêm vài phút học sinh rốt cuộc đã tới đông đủ. Tuy Hàn Duyệt để lỡ dịp tốt nhất để hòa nhập với bạn bè trong lớp nhưng đám học sinh này vẫn còn là mấy đứa trẻ vừa mới lớn, đúng là độ tuổi thích kết bạn của mấy nam sinh nữ sinh sôi động này, với lại bề ngoài của Hàn Duyệt xinh đẹp ai cũng đều yêu thích về ngoài cả nên đều chịu chủ động tới bắt chuyện với cậu. Bởi thế chỉ trong mười phút trước khi họp lớp Hàn Duyệt cuối cùng đã hoàn thành xong nhiệm vụ giới thiệu lẫn nhau với mọi người, bước đầu hòa nhập vào lớp.

Có điều là vết hôn trên xương quai xanh của Hàn Duyệt quá rõ ràng, không ai không thấy hết, học sinh biết được đó là gì đều nở nụ cười thô bỉ nháy nháy mắt. Có một nữ sinh chẳng hiểu gì cả tò mò hỏi chỗ đó của Hàn Duyệt bị sao vậy, là bị côn trùng cắn hay là bị đụng trúng kết quả kéo theo một trận cười mờ ám đầy quái gở. Hàn Duyệt không nói gì chỉ có thể nhân dịp nói ra tin tức mình đã đính hôn, để tránh học sinh nhiều chuyện đoán bậy đoán bạ truyền ra tin đồn đời tư của cậu rắc rối gì đó. Vì thế Hàn Duyệt đã đi theo dự đoán ban đầu quả thật thành tiêu điểm chú ý của cả lớp.

Chủ đề của buổi họp lớp chỉ là thông báo vài tin, nhấn mạnh vài việc cần chú ý, nhắc lại sự khác nhau của đại học và trung học lẫn nữa rồi mời mấy đàn anh năm ba năm tư thành tích xuất sắc khích lệ tinh thần, sau đó chủ nhiệm lớp sẽ hướng dẫn một số nghề nghiệp tương lai cho bọn họ, họp mãi đến trưa mới xong.

Mấy cô cậu vô tư tính cách đơn thuần là dễ kết bạn nhất, bởi thế chỉ trong thời gian một buổi họp lớp Hàn Duyệt đã có thể kể vai bá cổ với mấy bạn cùng lớp bàn nhau đi căn tin nào ăn cơm trưa.

Hàn Duyệt im lặng nghe bọn họ bàn rớt cuộc nên đi ăn cơm thịt kho của căn tin một hay là cơm phần của căn tin ba không có chen miệng vào. Nhưng khi bọn họ ra khỏi khu lớp học chưa đi được vài bước Hàn Duyệt đã chợt nghe thấy có ai gọi cậu ở phía sau, vừa quay đầu không ngờ lại là Chu Bác Nghị.

Chẳng qua chỉ không gặp nhau có một buổi sáng thế mà Chu Bác Nghị đã thay một bộ đồ khác, lúc ra khỏi nhà chỉ là một bộ đồ bình thường với áo thun chữ T và quần bò, bây giờ lại thay một bộ đồ được may cắt tỉ mỉ với áo sơ mi da bò màu lam và một cái quần tây màu đen bình thường, áo sơ mi nhìn như nhét hờ vào quần phò ra dáng người tam giác ngược cùng với cái bụng phẳng nhưng không gầy của anh một cách hoàn hảo, tay áo sơ mi cuốn tới trên khuỷu tay lộ ra cánh tay cơ bắp rắn chắc.

Anh vừa từ trên ghế sau của một chiếc xe SUV màu đen đi xuống vừa gọi Hàn Duyệt, sau đó nhanh chân bước dài tới đó, ở trong đám học sinh ngây ngô non nớt vừa mới từ tòa nhà dạy học vọt ra này thì giống như là một cái vật phát sáng lóe mắt vậy đó, thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người. Sau đó vật phát sáng đó đứng ở trước mặt Hàn Duyệt, làm trò trước mặt tất cả bạn học vô cùng tự nhiên mà ôm lấy eo của Hàn Duyệt, cúi đầu hôn lên trán cậu nói: “Đón em về nhà ăn cơm”.

Hàn Duyệt nghe thấy rõ mấy tiếng hít sâu rõ rệt, lại nhìn thấy đối diện có mấy cô bạn kẻ sát nhau về mặt kích động thì thảo to nhỏ còn lấy điện thoại ra che che lấp lấp chụp hình nữa chứ, trong lòng chớp mắt trào dâng một loại cảm giác phức tạp xen lẫn giữa với lại, cười cứng ngắc giới thiệu với mấy người bạn vừa này còn đang bàn tán sôi nổi có nên đi căn tin hai ăn lẩu hay không còn bây giờ đã ngăn người hết cả: “À, đây là vị hôn phu của mình, Chu Bác Nghị”.

Các học sinh lúc này mới tỉnh lại, thì thào nói tiếng xin chào. Dù sao cũng đều là đám nhóc chưa có chút kinh nghiệm xã hội nào, đối mặt với người đàn ông trưởng thành có khí thế mạnh mẽ như Chu Bác Nghị thế này ít nhiều gì cũng cảm thấy có chút gò bó và lúng túng.

Chu Bác Nghị vẫn duy trì một nụ cười nhạt, cánh tay vẫn ôm chặt eo của Hàn Duyệt như trước, kẹp cậu nhóc ở bên hông mình nói: “Tiểu Duyệt sẽ sống gần trường, là học ngoại trú, tính cách của em ấy lại khá là ngại ngùng không biết cách làm quen bạn bè cho lắm nên phải nhờ mọi người ngày thường chăm sóc nhiều hơn một ít”.

Các học sinh vội luôn miệng nói ‘việc nên làm thôi ạ’, Chu Bác Nghị lại nói khách sáo vài câu thì dắt Hàn Duyệt lên xe. Ngồi vào trong xe, khi xe đang khởi động Hàn Duyệt hạ kính xe xuống vẫy tay chào tạm biệt với mấy người bạn học còn đang ngơ ngác nhìn theo bọn họ, vừa quay đầu liền bị Chu Bác Nghị cắn một cái rõ ràng ngay ngoài miệng. Gân xanh trên trán Hàn Duyệt nổi lên, ngay góc độ người ngoài cửa xe nhìn không tới hung dữ liếc mắt trừng Chu Bác Nghị một cái, sau đó nhìn đăm đăm về phía trước không dám nhìn về mặt của mấy học sinh ngoài cửa sổ đúng lúc thấy rõ hết những chuyện đó.

Chiếc SUV giá bạc triệu từ từ chạy ra khỏi khuôn viên trường, dọc theo đường đi nhận được không ít ánh nhìn chăm chú. Hàn Duyệt rất ít gặp phải chuyện gây sự chú ý thế này, hơi khó chịu hỏi: “Hôm nay nghĩ gì mà chạy chiếc xe này thế, chiếc xe bình thường kia của anh đâu”.

“Tiện đi chơi thôi” Chu Bác Nghị nói thờ ơ, tiện tay đóng cửa kính xe lại kêu tài xế bật điều hòa lên, ôm lấy vai Hàn Duyệt kéo cậu vào trong ngực mình. Trong bụng Hàn Duyệt còn ghen cơn tức nên không chịu mà ngo nguẩy một chút, Chu Bác Nghị liền nói: “Yên tâm người khác nhìn không được đâu, trên kính đều có dán đồ hồ”.

Chẳng lẽ tài xế không phải người à? Trong lòng Hàn Duyệt phỉ nhổ nhưng không có ngo nguẩy nữa, ngoan ngoãn dựa vào ngực Chu Bác Nghị. Anh chàng vừa cầm tay cậu lên ngắm nghía, để lên miệng cắn nhẹ một cái khẽ hỏi: “Bạn học đều chơi chung được chứ? Anh thấy mấy đứa quen nhau rất nhanh”.

“Bạn học đều rất thân thiện, cũng rất nhiệt tình”. Hàn Duyệt lười biếng nói, sửa lại tư thế để mình dựa thoải mái hơn một chút.

Chu Bác Nghị đem tay cậu khẽ sát vào trên cổ mình, giọng càng dè nhỏ xuống hơn: “Có người bạn nào cảm thấy rất ấn ý, trò chuyện rất hợp hay không? Ban nãy khi em ra ngoài cái cậu nam sinh choàng vai em kia anh thấy hai người quan hệ cũng tốt đó...”

Hàn Duyệt giật mình, lập tức ngồi thẳng lên, mặt mày từ từ căng ra một vẻ vừa dắc ý vừa buồn cười.

“Cha, cha, không phải chứ, không phải chứ...” Hàn Duyệt kéo dài giọng nói, áp mặt sát lại trước mặt Chu Bác Nghị, nhìn thẳng vào mắt anh, giọng hờn hờ khẽ nói: “Đó là lý do hôm nay anh thay bộ quần áo rêu rao này, lại chạy chiếc xe rêu rao đây, rồi còn rêu rao gây sự chú ý đón em về nhà đấy ư?”.

Về mặt Chu Bác Nghị không có thay đổi nhưng Hàn Duyệt lại nhìn ra được một chút xấu hổ và đành chịu do bị lật tẩy từ trong ánh mắt mập mờ của anh.

“Ha ha.... ha ha ha ha!” Hàn Duyệt bắt đầu chỉ là cười khẽ, rồi tiếng càng lúc càng lớn cuối cùng là cười tới thở không nổi nằm xuống ghế sau xe ôm bụng, toàn thân đều bắt đầu run rẩy.

Chu Bác Nghị bắt đắc dĩ nhìn cậu nhóc cười bẹp ở trên ghế xe, cuối cùng thở dài một hơi thật sâu, duỗi tay một tay ôm lấy vai cậu còn một tay thì ôm lấy đầu gối cậu dùng tư thế ôm công chúa ôm cậu nhóc lên ngồi trên đùi mình. Hàn Duyệt ôm vai anh vùi mặt vào cổ anh tiếp tục cười hì hì, anh chàng xoa xoa lưng cậu cuối cùng vỗ vài cái vừa phải lên trên mông cậu.

Hàn Duyệt lập tức nín cười nhưng trên mặt vẫn trưng ra vẻ tươi cười sáng lạn như cũ. Tay của Chu Bác Nghị sờ mó qua lại trên đùi cậu rồi khẽ hỏi: “Không thích anh đến trường đón em sao?”.

Chu Bác Nghị mỉm cười ngậm lấy môi Hàn Duyệt khẽ mút một cái, dùng một giọng gần như thủ thỉ nói: “Sau này vẫn đi đón em nhé, được không?”.

Hàn Duyệt đáp trả dùng lưỡi liếm một vòng trên môi Chu Bác Nghị, lại liếm hai cái lên khóe miệng anh rồi mới nói: “Được chứ, anh chàng đẹp trai thế này chỉ có em mới được đụng, cho họ ghen tị chết luôn”.

Chu Bác Nghị khẽ bật cười, Hàn Duyệt thở ra một hơi ôm cổ anh im lặng dựa vào ngực anh. Hai người không nói gì nữa mãi cho đến khi về tới nhà.

Khi bắt đầu chính thức đi học tuần đầu tiên, những ngày nhàn nhã không có việc gì của Hàn Duyệt đã chấm dứt. Ở học kỳ đầu, trường học không có để bọn họ chọn môn nhưng môn bắt buộc được thêm vào thì đã có 26 tín chỉ, nên biết học sinh của đại học B một học kỳ có thể chọn học cao nhất là 32 tín chỉ, mà giờ giảng dạy của mỗi tiết 2 tín chỉ là hai tiếng một tuần cho đến khi kết thúc học kỳ.

Trong giờ học nhiều tiết nhanh cũng là chuyện bình thường, đại học B được xem như trường đại học bậc nhất cả nước nên yêu cầu đối với học sinh cũng cao hơn so với học sinh bình thường, biểu hiện rõ ràng nhất chính là lượng bài tập ra cho học sinh. Chẳng qua mới khai giảng ngày đầu tiên cũng đã đưa bài tập về nhà không thua gì bài vở lúc học trung học, còn có một số là bài tập chuyên ngành nội dung bài tập vượt quá mức tiến độ dạy học bắt buộc học sinh phải đi chuẩn bị bài vở.

Hàn Duyệt tính ra cũng đã có khoảng 6-7 năm không đi học rồi, bỗng nhiên lại phải bắt đầu rối rắm trong việc học tập với cường độ cao này thì chốc lát có chút khó mà chịu nổi, mỗi ngày về nhà về mặt đều xanh xao. Cũng may mấy thứ này đều là cậu đã từng cố gắng học qua, cho dù cậu không có tài năng cũng đã hoàn thành suôn sẻ giáo dục bốn năm chính quy, lại đi làm sáu năm ở công ty lớn, loại bài tập về nhà sơ cấp với cậu mà nói chỉ là chuyện nhỏ.

Có điều phần lớn người nói cho cùng đều là động vật sống theo quán tính, chuyện nhịp sống bị xáo trộn là một việc khiến người ta cảm thấy rất uể oải. Cho nên mặc dù so với phần lớn tân sinh năm nhất mà nói Hàn Duyệt trải qua cũng coi như thoải mái, nhưng người ta đều là người vừa mới chịu qua cuộc sống ba năm địa ngục tra tấn trung học, cuộc sống đại học lúc này chẳng qua là sự nối tiếp của trung học, mà Hàn Duyệt đã sống theo ý mình thoải mái nhiều năm rồi. Đời trước ở Hàn thị Hàn Tư Huy vốn không có ý định để cậu thực sự tiếp xúc với những việc chính yếu trong công ty, tuy là cho cậu chức vị cao nhưng vẫn để cậu xử lý một số việc nhàn thì rắc rối nhưng thực tế là những việc vụn vặt không đáng nhắc tới. Xử lý cùng một việc suốt sáu năm tới cuối cùng Hàn Duyệt hiển nhiên quy kết ra một bộ kinh nghiệm làm việc, lại học được đem việc giao cho cấp dưới làm, mỗi ngày đều trôi qua đơn điệu và nhàn nhã.

Cuối tuần đầu tiên sau khai giảng, Hàn Duyệt đang điều chỉnh nhịp sống trải qua rất buồn chán và khó chịu. Chu Bác Nghị nhận ra trạng thái tinh thần của cậu hơi kém cho rằng cậu là vì bị bắt học ngành mình không thích mới chán nản như thế chứ không biết nguyên do càng sâu xa hơn, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng đến anh mỗi ngày đem tất cả khoảng thời gian hai người sống chung dùng để an ủi cậu nhóc bị việc học hành hạ đến càng ngày càng hốc hác này.

Hai người một khi có thời gian liền ôm dính lấy nhau, bầu không khí trong nhà ngọt ngào tới mức khiến người ta thở không nổi, lượng nước sử dụng cũng tăng thêm gấp mấy lần. Từ khi bắt đầu mùa thu thời tiết càng ngày càng khô ráo, Chu Bác Nghị cảm thấy số lần tắm của mình quá nhiều, làn da bị chà tới mức càng ngày càng khô mỗi ngày đều cần một lượng lớn kem dưỡng để giữ ẩm, kết quả bị Hàn Duyệt chê cười thanh niên trai tráng còn thoa kem dưỡng da rất ẻo lả.

Chu Bác Nghị bị cười nhạo tới mức không nhịn được nữa liền đem Hàn Duyệt lột sạch chỉ còn mỗi cái quần lót, đổ hết cả bình kem dưỡng thể có chứa mùi hương hoa hồng nồng nặc lên người cậu, tỉ mỉ thoa đều cho cậu ngay cả khe hở của đầu ngón chân cũng không bỏ sót. Hàn Duyệt vùng vẫy mấy lần cũng không thoát khỏi tay của anh chàng, cả người vừa tê vừa ngứa, vừa đau vừa sưng, cuối cùng bị bức tới bật khóc, nước mắt giống như vòi nước được mở van mà liệu mạng rơi ra ngoài, Chu Bác Nghị ăn bớt bị dọa giật mình vội vã ôm cậu nhóc vào lòng dỗ dành suốt cả đêm.

Cứ lặp đi lặp lại như thế, Chu Bác Nghị vốn nóng tính lại càng trở nên tức tối hơn, chỉ có thể thừa dịp ‘chợt’ vài cái ở cổ và sau gáy cậu nhóc cho hả giận.

Vì thế Hàn Duyệt cuối cùng trở thành người nổi tiếng của cả học viện, một cậu con trai có chồng đã dính hôn duy nhất, mỗi ngày mang theo chứng cứ 18+ rêu rao khắp nơi, còn có một anh chàng đẹp trai trưởng thành chạy một chiếc xe giá hơn triệu đồng thỉnh thoảng tới trường đón cậu. Tất cả những điều đó khiến cho mỗi ngày đều có các loại ánh nhìn dò xét từ bốn phương tám hướng quét lại khiến Hàn Duyệt khổ không nói nổi. Mà kể đầu số thì nói mãi không thừa, mỗi lần khi Hàn Duyệt đẩy bình hồi tị đều xảo quyết ôm cậu nhóc vào lòng giả vờ, cuối cùng chỉ có thể thở dốc quên mất dự tính ban đầu của mình lại dính sát rạt

vào với anh chàng.

Tuần đầu tiên của học kỳ mới cuối cùng cũng kết thúc, đón lấy ngày cuối tuần đầu tiên Hàn Duyệt đã thở phào nhẹ nhõm, cảm giác giống như mình đã trải qua cả một học kỳ rồi vậy.

Mẹ Chu nói giúp Hàn Duyệt lấy được một tư cách sinh viên dự thính cũng không phải nói chơi, cùng ngày bà đã kêu người đi lo liệu việc đó, không cần tốn bao nhiêu thời gian đã làm xong. Cùng lúc mẹ Chu cũng bắt đầu trù tính mở tiệc mời một vài vị lãnh đạo của trường và giáo viên nổi danh trong giới, chẳng qua bữa tiệc chiêu đãi này cũng không phải chỉ vì mỗi Hàn Duyệt, nhiều hơn chính là vì Chu Bác Nghị sắp bước vào giới diễn viên.

Hình thái của giới giải trí trong nước có chút khác với các quốc gia khác, bởi vì có quốc gia nắm hết mọi thứ trong tay giải trí lưu hành có nổi hơn đi nữa thì đối với hình thái nghệ thuật của cả nước mà nói cũng giống như là cô vợ bé bề ngoài xinh đẹp, nức tiếng đẹp dễ thể nào cũng chỉ có thể mua vui cho người ta chứ không đầu tư địa vị cao nhất của cái gọi là vợ cả chính thức được.

Năm đó phim thần tượng của nước bán đảo nào đó có thể nói là hot khắp cả Châu Á, sau khi truyền bá vào trong nước lập tức chiếm cứ các đài truyền hình lớn, nhân dân cả nước đều bị mê mẩn tới say sưa, cả ngày cứ ‘oppa oppa sumida’ học theo giọng điệu của nước bán đảo đó. Kết quả một văn bản nhẹ nhàng của chính quyền đưa xuống yêu cầu tất cả đài truyền hình chưa được sự cho phép thì không được chiếu phim truyền hình không thuộc trong nước ở bất cứ khung giờ vàng nào, show giải trí nào không được sự cho phép thì không được mời nghệ sĩ nước ngoài. Vì thế phim truyền hình nước bán đảo gần như suýt nữa đem nhân dân cả nước tẩy não cứ thế mà bị biện pháp cương quyết mạnh mẽ đó bức lùi trở lại bên kia bờ.

Cho nên đối với diễn viên trong nước mà nói không thể nào giống như diễn viên của quốc gia kia cả đời dựa văn hóa lưu hành ăn cơm như vậy được. Phim điện ảnh và phim truyền hình được trong nước phê duyệt thông qua nhiều nhất phần lớn là giá trị vừa cao, vừa nổi, vừa đúng đắn hay là rất được quan tâm mà thôi, mà phim thần tượng càng hot càng kiếm được nhiều tiền hơn thì cũng chỉ là món điểm tâm ngọt sau bữa cơm, mãi mãi không thể cũng không được phép vượt qua phim truyền hình chính thống được, không phải chưa từng có lúc phim thần tượng suýt nữa trở mình làm chủ nhưng mà lại là một văn bản đưa xuống lập tức giới hạn chiếu hay cấm chiếu, phim thần tượng liền chỉ có thể ngoan ngoãn rút về làm nền.

Bởi thế trong tình hình này diễn viên chỉ có thể đóng phim thần tượng bất kể là xuất phát từ nhân tố chủ quan hay khách quan đều bị người ta xem như diễn viên hạng ba, không có thể diện, hưởng chi phim thần tượng đều là nhờ vào tuổi trẻ, chỉ có thể nổi một thời chứ không thể nổi cả đời được. Văn hóa lưu hành có thể nổi tiếng nhanh chóng nhưng nếu muốn có được chút ít địa vị ở giới nghệ sĩ trong nước, muốn có bước phát triển vượt bậc hay là phát triển ra quốc tế thì cần phải đi ‘đường ngay’ thôi.

Mà mẹ Chu trù tính cho Chu Bác Nghị cũng là hai đường song song, không thể chỉ mãi lệ thuộc thị trường trong nước còn phải mở rộng ra thế giới trở thành siêu sao quốc tế. Nhưng muốn trở thành siêu sao quốc tế tốt nhất vẫn là phải có được sự trợ giúp của quốc gia. Một mình đi ra thế giới cũng không phải không được nhưng là sẽ rất gian khổ. Quốc gia cũng mong đất nước xuất hiện siêu sao quốc tế, mà người này sẽ trở thành một phần hình tượng của đất nước, lên tiếng thay cho đất nước. Vì bồi dưỡng người phát ngôn này nhà nước đương nhiên sẵn lòng cho người đó nhiều cơ hội và nguồn tài chính hơn, đầy đủ sự quan tâm, thực lực hùng hậu, bối cảnh cứng rắn, con đường thành danh của người đó tất nhiên sẽ đi càng xa càng suôn sẻ hơn, còn trái lại thì ngay cả nửa bước cũng khó mà đi được.

Lúc trước cũng không phải không có người không tin vào việc này, cho là thị trường quốc tế lớn như vậy bàn tay của nhà nước không vươn xa được đến thế liền ở hải ngoại nói xấu nhà nước nọ người ta, cho rằng quỷ liêm người nước ngoài có thể đi ra thế giới, nhưng hậu quả chọc giận chính quyền hiển nhiên không cần nói cũng biết, một cái mệnh lệnh chặt đứt mọi con đường được đưa ra lập tức ép chết người đó ngay cả chút cựa cũng không thừa, từ đó về sau không còn xuất hiện nữa, rốt cuộc chẳng còn gây thêm được bất cứ gợn sóng nào.

Lần này mẹ Chu mở tiệc chiêu đãi những bậc lãnh đạo của học viện điện ảnh và giáo viên có danh tiếng đó là vì trải đường cho Chu Bác Nghị. Những người này không có fan nhiều như các ngôi sao có tên tuổi nhưng đều là người đứng đầu của giới truyền hình và điện ảnh trong nước, tuy Chu Bác Nghị đã bị đuổi học nhưng cho dù không lấy được bằng tốt nghiệp của trường thì chỉ cần bọn họ chịu chỉ dạy thì mọi việc

đều dễ nói rồi, con đường tương lai của anh vẫn sáng rõ không chút trở ngại như trước.

Vì thế Hàn Duyệt không thể nghỉ cho đã vào dịp cuối tuần đầu tiên khai giảng, mà là trở về nhà họ Chu cùng chuẩn bị bữa tiệc với Chu Bác Nghị.

38. Chương 38

Đối với Chu Bác Nghị mà nói những người trong bữa tiệc chiều đãi này có một nửa là người quen, trong đó còn có chủ nhiệm lớp và giáo viên chuyên ngành cũ của anh. Mấy giáo viên thấy Chu Bác Nghị không biết có phải do từng thoáng nghe chuyện Chu Bác Nghị thực ra là gánh tội thay anh mình hay không mà thái độ đối xử với Chu Bác Nghị vẫn rất niềm nở và ôn hòa, người thân thiết thì dặt tay Chu Bác Nghị hỏi cuộc sống gần đây và việc học của anh, còn nhiệt tình bảo nếu có chỗ nào không hiểu hoan nghênh quay về trường học tìm bọn họ.

Giống như chuyện Chu Bác Nghị vì vào tù mà bị trường gạch tên chưa từng xảy ra, bữa tiệc cả khách lẫn chủ đều sôi nổi, bầu không khí vui vẻ hài hòa, vui cười ầm ập.

Mẹ Chu chú trọng giới thiệu Hàn Duyệt cho hai vị biên kịch nổi tiếng, hai vị biên kịch này không chỉ nổi danh trong giới đồng thời cũng là chủ nhiệm của lớp biên kịch, mẹ Chu nhờ hai thầy bình thường nếu có thời gian thì chỉ dạy cho Hàn Duyệt một ít. Có điều trọng điểm của bữa tiệc vẫn là Chu Bác Nghị, mẹ Chu rất là trịnh trọng nhờ mấy nghệ sĩ lớn tuổi nâng đỡ cho Chu Bác Nghị, còn nói bóng gió sau này sẽ đầu tư cho phim của bọn họ xem như là học phí của Chu Bác Nghị.

Tóm lại mặc dù Chu Bác Nghị rời khỏi trường nhưng vẫn đi theo các vị đại sư của giới nghệ sĩ học tập như trước, nói theo điều kiện học tập thì trái lại còn tốt hơn khi ở trường.

Thật vất vả bữa tiệc kết thúc Hàn Duyệt cảm thấy mình mệt tới mức sắp đuối, cậu cho rằng mình xem ra cũng không am hiểu cái chuyện lá mặt lá trái này cho lắm, nhưng khiến cậu bất ngờ chính là vốn ngữ Chu Bác Nghị im lìm ít nói không giỏi giao tiếp lại rất quen với chuyện này, tuy nói không bao nhiêu nhưng khi nào nên nói khi nào không nên nói đều dẫn dắt tương đối khéo léo, phối hợp với mẹ Chu tiến lui đúng mực, trôi chảy. Xem ra không thích nói chuyện cũng không đại biểu không biết nói chuyện, như người cả ngày nói lải nhải không ngậm miệng lại được cũng không đại biểu người đó biết ý nghĩa thật sự trong lời nói.

Vì thế bắt đầu từ tuần thứ hai Hàn Duyệt lại càng bận bịu hơn, ngoại trừ đối phó với chương trình học ở trường còn phải dành ra thời gian đi dự thính tiết học của lớp biên kịch. Thành tích học tập ở học viện của cậu ảnh hưởng đến việc cậu có thể chuyển viện vào cuối năm đầu hay không, còn phải giành được một nửa thành tích giữa một đám một sách mỗi ngày đều bật đèn học tập điên cuồng, hăm he dự định giành lấy học bổng quốc gia nữa chứ, chỉ dựa vào thành tích trong quá khứ là không đủ ít nhiều gì cũng phải bỏ chút ít công sức thật sự, điều đó khiến cho Hàn Duyệt khổ không nói nên lời.

Có điều tiết học của lớp biên kịch trái lại cậu thật sự rất thích. Ngay từ đầu chẳng qua là hứng thú ảnh hưởng, nhưng lại nghe thêm hai tiết Hàn Duyệt bèn nghe ra hứng thú ngay, cho dù việc học có vất vả hơn đi nữa cũng sẽ không làm chậm tiến trình, thậm chí có đôi lúc sẽ trốn tiết đi nghe.

Hàn Duyệt là vị khách không mời sau khai giảng một tuần mới nửa đường chui vào, ăn mặc không tầm thường, ra vào có siêu xe đưa đón, thái độ của các giáo viên đối với cậu lại đặc biệt hòa ái khiến cho trong lòng của đám học sinh đều dựa vào năng lực của bản thân đi vào ít nhiều gì cũng có chút tức giận bất bình. Học viện điện ảnh có không ít sinh viên dự thính tình trạng tương tự như Hàn Duyệt nhưng phần lớn ở khoa biểu diễn, lớp biên kịch vẫn là khá hiếm. Những sinh viên dự thính này tuy là không ảnh hưởng tới thành tích của học sinh bình thường được nhưng dù sao cũng là đi cửa sau vào, được xem như giai cấp đặc quyền, luôn được đối đãi tốt hơn so với đám học sinh chính quy kia nhiều.

Các sinh viên dự thính có khi là xuất thân từ gia đình giàu có tiếng tăm, bối cảnh và thực lực gia đình bản thân hùng hậu, cũng có thông qua tiềm quy tắc được kim chủ đưa tới đây bồi dưỡng. Kể trước làm người ta ghen tị còn kể sau khiến người ta khinh bỉ, nhưng cho dù thế nào những giai cấp đặc quyền đó đều thuộc về

học sinh của trường, tương tự như Chu Bác Nghị thuộc về thực tập sinh của Tỉnh Hạo vậy, không cần biết năng lực của bản thân thế nào đều có được tài lực và cơ hội nhiều hơn, tuy là không lấy được bằng chứng nhận tốt nghiệp của học viện điện ảnh, thường ngày khi đi học biểu hiện cũng bình thường không phải xuất sắc lắm nhưng mà thái độ của các giáo viên đối với bọn họ vừa tốt lại vừa kiên nhẫn, khi ganh đua cùng sân khấu cũng sẽ luôn chiếm ưu thế.

Đối mặt với sự đối đãi không công bằng một số học sinh còn khá cứng đầu bèn không muốn giao lưu gì nhiều với các sinh viên dự thính, đặc biệt là lớp biên kịch, Hàn Duyệt còn chưa kịp làm gì cũng đã bị một phần lớn học sinh cô lập. Nhưng cũng có học sinh có chút khôn khéo lôi đời nhìn trúng bối cảnh của cậu, mong đợi có thể có lợi đối với sự nghiệp tương lai thì chủ động làm quen với cậu.

Mà trong số chủ động làm quen với Hàn Duyệt có một người thực sự làm cho Hàn Duyệt cảm thấy vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Người này tên Mã Trí Hân, người này là lực lượng mới nổi trước hai năm Hàn Duyệt chết ở đời trước, trở thành biên kịch hút tiền số một trong nước, dùng kịch bản tình cảm máu chó cốt truyện cao trào lên xuống nhẹ nhàng mà nổi tiếng khắp cả Châu Á.

Lại thêm bề ngoài khác với những kẻ làm việc ở hậu trường mặt mày ủ dột, Mã Trí Hân là con lai bốn nước Anh-Nga-Ý-Trung, dáng người cao thẳng, mắt mũi sâu đẹp trai, rất dẫn theo chút quyền rũ đẹp dễ phóng khoáng của nơi đất khách, đặc biệt là đôi mắt với sắc xanh da trời nổi bật và nốt ruồi son nơi khóe mắt kia, nhìn qua đặc biệt thâm tình. Ở cái thời đại xem trọng bề ngoài này, bên ngoài đủ đẹp cũng thành một trong các nguyên nhân giúp cậu ta nổi tiếng, không cần biết kịch bản của cậu ta sáng tác ra sao chỉ với bề ngoài của cậu ta cũng tuyệt đối có thể thu hút một số lớn fan yêu vẻ ngoài ủng hộ, cho nên ngoài biên kịch hút tiền số một ra cậu ta còn có một biệt danh khác chính là biên kịch yêu nghiệt số một.

Tác phẩm của Mã Trí Hân khen chê mỗi thứ một nửa, người phản đối thì phê bình kịch bản cậu ta viết khiến người ta nói không nên lời, nông cạn tầm thường, giá trị quan hạn hẹp, là kết quả sốc nổi của việc buôn bán văn hóa; mà người ủng hộ thì nói kịch bản của cậu ta có sang có hèn, hướng chi lại là giải trí cho quần chúng chứ không phải là cuộc tọa đàm của kênh giáo dục mọi người vui vẻ xem thoải mái là được rồi, vả lại phim ảnh quay ra từ những kịch bản đó cũng là đang tuyên dương chân-thiện-mỹ, những người phản đối xa đẽ tài xa như thế quả thật là cổ tình hãm hại người ta, dù không sai cũng nói thành sai.

Nhưng mặc kệ bên ngoài làm ầm ĩ đến thế nào Mã Trí Hân vẫn ngồi yên trên ngai vàng biên kịch hút tiền số một toàn Châu Á như trước, cuối cùng cứ thế mà trở thành đạo diễn quay hết bộ phim này tới bộ phim khác, cốt truyện càng ngày càng lên xuống đa dạng, nâng hot hết ‘Cô nàng giỏi giang’* này rồi tới cô khác, có khi nổi hừng còn có thể diễn một vai phụ trong tác phẩm của mình. Cậu ta là một chàng tài tử phóng túng, scandal liên tục, nam nữ không bỏ, là một người làm việc sau hậu trường lại phá lệ được chú ý trên các kênh tin tức giải trí, mỗi ngày đều có rất nhiều paparazi theo đuôi. Cuộc sống bởi vì đám paparazi đã không còn chút riêng tư nào, cậu ta cũng không giận có đôi khi còn có thể thoải mái vẫy tay chào với đám paparazi kia bảo bọn họ lại gần chụp, mấy câu hỏi phỏng vấn chỉ cần không quá đáng thì đều trả lời đầy đủ cho nên quan hệ với giới truyền thông rất tốt, rất ít người sẽ đi bôi đen cậu ta.

*(Cô nàng giỏi giang ám chỉ nữ chính trong các bộ ngôn tình hoặc phim ảnh được tác giả viết ra theo kiểu không gì không làm được, thông minh, bình tĩnh, nhạy bén, bla bla...)

Có điều cho dù sau này Mã Trí Hân rốt cuộc nổi đến thế nào thì cậu ta lúc này cũng chỉ là một cậu sinh viên mới lớp biên kịch của học viện điện ảnh. Bởi vì lý do trước đây học nhảy lớp nên nhỏ hơn Hàn Duyệt hai tuổi, mới vừa tròn mười sáu tuổi, ngũ quan trên mặt còn chưa nảy nở nên có vẻ dư mềm mại lại thiếu cứng rắn. Tuy thân cao đã vượt qua một mét tám tiến thẳng tới một mét chín nhưng vì trở mã trở quá nhanh nên trên người chẳng có bắp thịt gì, cả người vừa cao vừa gầy lại phối hợp với cái mặt của một bé trai ngây ngô non nớt nhìn qua chỉ là một đứa trẻ hơi bị quá xinh đẹp mà thôi, không nhìn ra được chút đường nét nào của người đàn ông trưởng thành quyền rũ kêu gọi, buông thả chẳng chút lễ lối mai sau kia.

Chỉ là cách mà thịt tươi nhỏ chưa trưởng thành Mã Trí Hân làm quen với Hàn Duyệt trong sáng trắng trợn tới mức đáng yêu. Sau khi học chung ba buổi Mã Trí Hân nhận ra Hàn Duyệt thích ngồi ở vị trí dựa vào cửa sổ hàng thứ ba vì thế lần tiếp theo đi học liền giành chỗ đó cho Hàn Duyệt trước, chờ Hàn Duyệt vào lớp thì giành trước gọi Hàn Duyệt lại, nói lớn: “Hàn Duyệt, tới chỗ này ngồi đi, em giành chỗ cho anh này”.

Hàn Duyệt đã chú ý tới Mã Trí Hân từ lâu, ngoại trừ cậu ta là biên kịch số một Châu Á sau này ra thì

chính là muốn làm quen với nhân tài, cũng vì bề ngoài của cậu ta nhìn được nhất trong lớp. Bề ngoài có thể cộng thêm điểm cho người ta Hàn Duyệt cũng không ngoại lệ, một anh chàng đẹp trai ăn mặc chỉnh chu ở trong một đám người bình thường mặt mũi tầm tầm thì cái loại cảm giác hạc trong bầy gà đó tuyệt đối có thể khiến cho người ta có ấn tượng sâu sắc. Cũng không biết có phải Mã Trí Hân biết điều đó hay không nên cách ăn mặc mới có thể một chín một mười với khoa biểu diễn.

Giờ đây cậu nhóc đẹp trai này chủ động mời mình qua ngồi chung, một đôi mắt xanh tràn ngập chờ mong nhìn chăm chú vào mình thì cho dù là Hàn Duyệt đã có người trong lòng đang dính như keo với Chu Bác Nghị cũng cảm thấy bản thân có trong thoáng chốc bị điện giật, đầu óc ngẩn ngơ một hồi, trong bụng lập tức thăm than một tiếng quả nhiên không hổ là biên kịch yêu nghiệt số một, bèn ngoan ngoãn chậm chậm đi qua vừa nói cảm ơn vừa ngồi xuống bên cạnh Mã Trí Hân.

Ván đầu kết thúc thắng lợi Mã Trí Hân hiển nhiên cực kỳ vui vẻ, lập tức lấy một bịch Pejoy từ trong cặp ra mời Hàn Duyệt ăn. Hàn Duyệt nhìn vào ánh mắt trong vắt ngập nước của cậu ta khéo léo từ chối một cái, Mã Trí Hân lập tức lộ ra một vẻ cực kỳ thất vọng, Hàn Duyệt xem mà cảm thấy dường như không phải mình từ chối một món đồ ăn vặt mà là một tấm lòng ấy, đành phải đưa tay bóc một cây lại ăn. Mã Trí Hân lập tức tươi cười rạng rỡ sáng lạn như hoa hồng tháng Năm. Hôm nay cậu ta mặc một bộ đồ thể thao màu trắng nhìn sơ qua càng non nớt trong sáng hơn, lại cười thế này quả thật cứ như là đang phát sáng, rực rỡ tới mức khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Mã Trí Hân dường như cực kỳ thích ăn đồ ăn vặt, trong mười phút trước khi vào học cậu ta cực kỳ nhiệt tình mời Hàn Duyệt cùng nhau xử lý ba bịch Pejoy mùi vị khác nhau và hai hộp khoai tây chiên giòn, nếu không phải chuông vào lớp reo cậu ta còn định mở thêm một bịch khoai tây sấy lớn. Ăn nhiều đồ vặt vừa mặn vừa khô như thế Hàn Duyệt khó chịu khúc khúc cổ kết quả Mã Trí Hân lại lập tức lấy một chai trà xanh từ trong cặp ra, còn là vị bạc hà vừa mới được tung ra thị trường nữa chứ. Ngay lúc cầm lấy trà xanh Hàn Duyệt rất muốn mở cặp của Mã Trí Hân ra nhìn thử bên trong rốt cuộc để bao nhiêu đồ ăn vặt.

Thấy ánh mắt Hàn Duyệt liếc qua cặp mình Mã Trí Hân nói nhỏ: “Còn có hai bịch chocopie và một hộp hạt điều, đợi lát nữa tới giờ nghỉ tụi mình ăn tiếp”. Hàn Duyệt nghe xong mặt đầy vạch đen, cậu bé này sẽ không cho rằng mình cũng tham ăn giống cậu ta chứ, nhưng trên mặt lại nở ra một nụ cười không kiềm được mà xoa xoa đầu của Mã Trí Hân.

Những người khác cũng có ý định làm quen với Hàn Duyệt thấy Hàn Duyệt chỉ đơn giản được giành chỗ một lần và mấy bịch ăn vặt mua chuộc như thế thì chợt hối hận vô cùng. Bọn họ nghĩ tới toàn là mấy chiến thuật phức tạp với lòng vòng hơn thôi, vốn chẳng hề nghĩ tới loại cách thức đơn giản ngây thơ giống như học sinh tiểu học kết bạn thế này, trong lòng vừa thâm chửi Mã Trí Hân giả vờ đáng yêu không biết xấu hổ vừa thâm giận bản thân để lỡ mất cơ hội.

Giờ học hai tiếng ở giữa có một khoảng thời gian nghỉ giữa tiết mười phút, Mã Trí Hân quả nhiên lấy chocopie và hạt điều ra. Lúc này Hàn Duyệt kiên quyết từ chối đợi lát nữa hết giờ cậu còn phải về nhà ăn cơm trưa, vốn đã ăn sáng hơi trễ lại thêm ăn vặt vào năm mươi phút trước bây giờ cậu không thấy đói chút nào, nếu bữa trưa ăn ít Chu Bác Nghị lại lo nữa.

Mã Trí Hân thấy thái độ cậu cương quyết thì không nài nỉ nữa, một ngụm chén xong hai cái chocopie còn mở bịch khoai tây sấy lớn ra vừa ăn vừa hỏi sở thích của Hàn Duyệt. Ngay sau khi biết Hàn Duyệt cũng thích đọc tiểu thuyết mạng thì vui tới mức cười híp cả mắt, hỏi: “Anh Duyệt xem tiểu thuyết của ai viết thế? Đề cử mấy bộ cho em đi”.

Bởi vì tuổi Hàn Duyệt lớn hơn một chút cho nên Mã Trí Hân cực kỳ tự nhiên gọi cậu là anh Duyệt. Hàn Duyệt nói tên của vài bộ, Mã Trí Hân nghĩ nghĩ, nói: “Đều là truyện của nam à...”.

Cái gì kêu đều là truyện của nam? Chẳng lẽ cậu không đọc truyện của nam à? Trong lòng Hàn Duyệt phỉ nhổ một câu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ đáng sợ. Cậu ngừng vài giây rồi mới hỏi: “Vậy thường ngày cậu thích đọc truyện của ai?”.

Mã Trí Hân giống như đang chờ câu hỏi này của cậu lập tức tràn trề hăng hái nói ra tên của một đồng tác giả và tiểu thuyết, tất cả đều là Hàn Duyệt chưa từng nghe qua nên nghe choáng váng cả mặt mày. Hình như nhận ra sự mù mờ của Hàn Duyệt Mã Trí Hân cuối cùng giải thích rõ: “Đều là truyện có thành tích

không tề trên bảng tự nhiên của nữ, bộ Kiến ai lưu hề Trung Châu vừa rồi em nói chính là bộ truyện xếp hạng thứ nhất, viết đã hơn một năm, chỉ tính lưu về đã có hơn trăm ngàn rồi”.

Quả nhiên... trong lòng Hàn Duyệt ha ha hai tiếng chịu thua. Tuy nói nghệ thuật văn học không có giới hạn không có ai quy định con trai không được đọc truyện dành cho con gái, nhưng mà con trai giống như Mã Trí Hân thế này thì thật là hơi bị hiếm, Hàn Duyệt cũng có quen một số cậu còn dịu dàng uyển chuyển hơn cả nữ nhưng mà chưa thấy bọn họ mê mẩn truyện của con gái bao giờ.

Có lẽ Mã Trí Hân có thể trở thành biên kịch số một cho phim tình cảm chính là nhờ nguyên do này.

Bên này Mã Trí Hân càng nói càng phấn chấn, bỗng nhiên kể sát bên tai Hàn Duyệt nói nhỏ: “Anh Duyệt, em nói cho anh một bí mật anh đừng nói với người khác ha”.

Hàn Duyệt rụt cổ tránh tóc của Mã Trí Hân đâm vào mặt mình, nói: “Bí mật gì, nếu rất quan trọng thì đừng nói cho anh biết”.

“Ồi chào, cũng không phải chuyện gì quan trọng cho lắm...” Mã Trí Hân ngượng ngùng một chút, “Việc này... nói thật... em đã xin làm tác giả viết truyện trên Cửu Châu, tuy tháng Tư mới ký hợp đồng nhưng đã hoàn thành hai bộ tiểu thuyết rồi á ~ Anh Duyệt, anh có muốn xem thử hay không?”.

Nói xong không đợi Hàn Duyệt kịp phản ứng Mã Trí Hân liền chúi chúi tay lấy di động ra mở trang tiểu thuyết đưa cho Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt nhìn xem tiêu đề Xuyên qua chỉ sát thủ phế hậu không dễ chọn .

Một đám quạ đen o ~ o ~ bay qua ngoài cửa sổ, đậu lại trên cành cây bạch quả rửa rửa lông rồi lại kêu o ~ o ~ vài tiếng vỗ cánh bay đi.

Hàn Duyệt nhìn vào ánh mắt chờ mong của Mã Trí Hân, lau mồ hôi lạnh một cái, cười gượng gạo bắt đầu đọc văn án:

Sát thủ xinh đẹp nhất Lăng Tiêu Các Mộ Dung Uyển Tình chết vì tai nạn xe cộ, sống lại thành phế hậu Đoan Mộc Nhu Linh của vị hoàng đế tuyệt tình nhất nước Đại Diệu – Diệu Lãnh Đế Hiên Viên Ngạo Thiên...

Đây đều là cái quái gì thế này???

Mười ngàn con thảo nê mã* chạy băng băng qua chỉ chừa lại Hàn Duyệt tan tác trong gió lạnh. Cậu thật sự không dám đọc văn án, lập tức mở chương một ra.

*(đồng âm với cao ni ma = đmm)

Ngoài dự đoán của Hàn Duyệt, tuy văn án đọc qua rất lừa đảo nhưng nội dung của truyện chỉ đơn giản xem nhịp kể, cách dùng từ đặt câu với cách hành văn thì vẫn khá là đạt chuẩn. Nhưng đây cũng là hợp lý thôi, làm vị biên kịch hút tiền số một sau này thì tài văn chương của Mã Trí Hân không thể nào kém được.

Hàn Duyệt đọc liền năm chương, lại đi kéo xem bình luận. Quả nhiên độc giả của bộ truyện này phân chia đối lập cực kỳ nghiêm trọng, có độc giả trung thành kiên trì theo dõi truyện và lại không tiếc chút nào mà ném vài quả thủy lôi, cũng có anti điên cuồng trừ âm điểm chửi truyện dở tệ thậm chí còn công kích nhân thân tác giả, phản ứng quả thật không khác gì so với những người xem phim truyền hình cậu ta quay sau này.

Cho nên điểm khởi đầu câu chuyện truyền kỳ Mã Trí Hân chính là khu truyện nữ Cửu Châu ư....

Mã Trí Hân nhìn thấy Hàn Duyệt còn đang đọc bình luận, khó chịu bĩu môi nói: “Thiệt nhiều độc giả rất đáng ghét, không thích đọc còn đi đọc, đọc xong còn trừ điểm mắng em... Xì! Bọn họ cho rằng mắng em em sẽ nghĩ viết sao? Em càng phải viết, viết thành truyện dài kỳ khiến bọn họ tức chết luôn!”. Sau đó lại dạt dào đắc ý cười nói: “Có một độc giả đọc đạo văn rãnh quá nên đi trừ điểm mấy chương miễn phí, chửi truyện dở tệ buồn nôn nhưng mà mỗi chương Vip đều đọc. Hừ, ngoài miệng nói không thích đọc nhưng thân thể cũng khá thành thật đấy thôi...”.

Để lại một câu kinh điển sấm sét đùng đùng làm kết thúc câu thì chuông vào lớp của nửa buổi học sau cũng reo vang.

Mười hai giờ hết tiết Mã Trí Hân nổi gót Hàn Duyệt ra khỏi lớp xuống lầu, cả đoạn đường tự mình nói chuyện rất sôi nổi. Tuy Mã Trí Hân nói nhiều nhưng cũng không làm người ta thấy phiền, nghe cậu ta nói thật ra rất thú vị, một chuyện bé xiu trải qua cái miệng của cậu ta sau một hồi chỉnh sửa thì có thể chọc cho người ta cười nghiêng ngả. Cậu nhóc này nhìn sơ có vẻ vô tư, lòng dạ cảm giác cũng rất đơn thuần trong sáng, Hàn Duyệt chỉ cảm thấy ở bên cậu ta cả người đều sẽ vô ý thả lỏng. Lại thêm Mã Trí Hân cần mẫn kêu ‘anh Duyệt, anh Duyệt’ khiến Hàn Duyệt quả thật nảy lên xúc động dứt khoát nhận Mã Trí Hân làm em trai cho rồi.

“Anh Duyệt, anh phải về nhà ăn cơm sao?” trong giọng Mã Trí Hân tràn đầy sự hâm mộ, “Ở bản địa tốt thật đấy có thể về nhà ăn cơm. Đồ ăn của căn tin khó ăn muốn chết, bỏ quá nhiều muối, thịt chỉ có xương gà, rau cải thì chỉ có cải trắng với cà rốt, cà rốt còn chưa xào chín nữa chứ”.

39. Chương 39

Hàn Duyệt bị giọng điệu đầy ca thán của cậu ta chọc cười, bèn nói: “Vậy có rảnh anh mời em tối nhà anh ăn cơm”.

Câu mời này nói ra cũng không phải hoàn toàn là lời khách sáo, Hàn Duyệt thật sự thích cậu nhóc này mới có thể nói ra được lời nói mời cậu ta tối nhà ăn cơm, Mã Trí Hân lập tức tươi cười rạng rỡ vui vẻ hò reo nói: “Cám ơn anh Duyệt! Tối lúc đó phải nói trước cho em biết hai ngày để em chuẩn bị đi nhà anh Duyệt ăn một lần cho đã!”.

Đi ra khỏi khu lớp học, Hàn Duyệt liếc mắt một cái liền thấy được chiếc Phaeton bình dân của Chu Bác Nghị đang đỗ ở cách đó không xa, cùng lúc Chu Bác Nghị cũng xuống xe vẫy tay với Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt cũng giơ tay lên ra hiệu Chu Bác Nghị là mình đã thấy, sau đó giới thiệu với Mã Trí Hân: “Đó là vị hôn phu của anh, Chu Bác Nghị”.

“Anh Duyệt anh đã đính hôn rồi sao?” Mã Trí Hân có chút giật mình, “Em còn tưởng đâu chiếc nhẫn trên tay anh chỉ là một món đồ trang sức chứ”.

“Tháng tám vừa mới tổ chức lễ đính hôn” Hàn Duyệt cười nói.

Mã Trí Hân lập tức nheo mắt lại quan sát kỹ Chu Bác Nghị đang đứng cách đó không xa, hai giây sau thì nói: “Anh Duyệt, vị hôn phu của anh nhìn sơ có vẻ lớn hơn anh một chút, chẳng lẽ hai người đã hứa hôn từ trong bụng mẹ sao?”.

“..... tình tiết kinh điển trong tiểu thuyết của nữ đều là ở một mức độ khác với cuộc sống”. Hàn Duyệt ắn lên thái dương, sau đó mỉm cười nói: “Lát nữa đi qua đi, anh giới thiệu cho hai người một chút”.

Hàn Duyệt vừa mới dẫn Mã Trí Hân đi tới trước mặt Chu Bác Nghị thì bất ngờ bị Chu Bác Nghị kéo tới bên cạnh ôm chặt eo. Anh chàng cầm lấy cặp của cậu ném vào trong xe qua cửa sổ đang mở rồi khều tóc của Hàn Duyệt một cái nói với nét mặt không chút thay đổi: “Đói bụng chưa? Hôm nay đi làm thịt bò xào”. Sau đó giống như mới nhìn thấy Mã Trí Hân, “Cậu đây là....”.

“Xin chào anh Chu, em là bạn cùng lớp biên kịch với anh Duyệt, em tên là Mã Trí Hân”. Cậu bé lễ phép cứ giống như gặp được cha mẹ của bạn thân, kính cẩn cúi chào một cái.

Chu Bác Nghị khựng lại một chút mới vươn tay ra với Mã Trí Hân, nói: “Cậu Mã, xin chào, tôi là vị hôn phu của Hàn Duyệt, Chu Bác Nghị”.

Hàn Duyệt tỉnh bơ lấy khuỷu tay đẩy đẩy Chu Bác Nghị, cánh tay anh chàng ôm eo cậu dùng sức hơi mạnh, cậu cảm thấy eo của mình sắp gãy mất. Nhưng trái lại Chu Bác Nghị còn mạnh thêm nữa, tay còn từ trên lưng trượt xuống bên ngực sườn cậu đè mạnh một cái suýt nữa khiến cậu không thở nổi. Gân xanh trên thái dương Hàn Duyệt nổi lên, cười gượng nói: “Trí Hân, kêu anh Chu gì chứ, xa lạ quá, kêu anh Nghị là được rồi. Bác Nghị, Trí Hân mới mười sáu tuổi nghiêm túc vậy làm chi, đừng hù người ta sợ”.

“Xin lỗi” khoe miệng của Chu Bác Nghị kéo lên 0.1 độ.

Mã Trí Hân tuy nhỏ tuổi, tính tình còn có chút ngây thơ, nhưng từ việc cậu ta biết phải chủ động tạo mối quan hệ tốt với Hàn Duyệt đã nhìn ra được cậu ta cũng không ngốc, cái anh chàng toàn thân tỏa ra hơi lạnh trước mặt này vừa nhìn là biết ngay không có ẩn tượng tốt gì với mình, cậu ta cũng liền ngoan ngoãn nói: “Anh Nghị, anh Duyệt, em phải đi trước đây bằng không căn tin sẽ hết chỗ”.

Hàn Duyệt nói có chút ngưng ngừng: “Xin lỗi, làm mất thời gian của em, mau đi đi!”.

Mã Trí Hân vẫy tay lập tức chạy về phía căn tin, chân cậu ta dài, bước chân bước ra rất lớn động tác lại cực kỳ nhanh nhẹn, ở trong đám đông lui tới lui lui rất nhanh đã không thấy tăm hơi.

Thấy người đã mất hút ở trong đám đông Hàn Duyệt cũng liền không chút khách sáo mà hung dữ đẩy Chu Bác Nghị ra, đập anh một đập, trừng anh tức giận nói: “Anh làm gì vậy chứ”. Nói xong cảm thấy còn chưa hả giận lại đập lên cẳng chân của anh chàng vài cái.

Chu Bác Nghị tùy ý Hàn Duyệt trút giận lên người mình, chờ cơn giận cậu xả xong thì dặt tay Hàn Duyệt kéo cậu tới bên cạnh, mình xoa xoa mặt cậu nói: “Vào xe ngồi nào, mọi người đều đang nhìn em đấy”.

Hàn Duyệt vừa ngẩng đầu nhận ra quả thật có không ít người nhìn về phía chỗ của cậu, còn có vài người kẻ sát vào nhau xì xầm trên mặt mang theo nụ cười xem trò hay thì lập tức đỏ mặt, hung tợn trừng mắt liếc Chu Bác Nghị một cái rồi xoay người bước vào trong xe, còn không đợi Chu Bác Nghị bước vào thì đóng sầm cửa xe lại. Chu Bác Nghị sờ sờ mũi vòng qua bên kia mở cửa xe chui vào.

Lúc này đúng là khoảng thời gian tan học, học sinh tới lui căn tin và quay về ký túc xá chần kín cả con đường, qua hơn mười phút người ta mới tản bớt khỏi đường cái, xe con từ từ lăn bánh, chậm chậm chạy khỏi sân trường.

Hàn Duyệt tựa vào trên chỗ dựa ở ghế sau nhìn ngoài cửa sổ không nói tiếng nào. Chu Bác Nghị dè dặt kéo lấy tay cậu, thấy cậu không có từ chối mới yên tâm mạnh dạn cầm lấy, hôn vào lòng bàn tay, nói: “Còn giận à?”. Thấy Hàn Duyệt vẫn không nói chuyện bèn bắt đầu nhẹ nhàng hôn lên đầu ngón tay cậu.

Tài xế yên lặng lái xe ở phía trước nhìn lướt qua kính chiếu hậu thấy tình hình ở ghế sau càng trở nên cháy bỏng thì tự giác bật tắcm ngăn lên, ngăn lại tầm mắt giữa ghế trước và ghế sau.

Thấy thế Chu Bác Nghị bèn thoải mái sấp qua kẻ sát vào Hàn Duyệt ôm cậu vào lòng. Hàn Duyệt vốn tính dầy anh ra lại cảm thấy như thế quả thật giống như con gái đang giận lấy ấy, trong bụng vừa gượng một cái thì bị anh chàng chớp thời cơ ngay.

“Đừng giận nữa, được không?” Chu Bác Nghị kẻ sát vào lỗ tai Hàn Duyệt khẽ nói, thấy Hàn Duyệt không để ý tới mình liền vui đùa vào cổ cậu hít một hơi thật sâu, đột nhiên ngậm lấy xương quai xanh của Hàn Duyệt bắt đầu liếm nhẹ, có khi dùng sức mút vừa phải.

Hàn Duyệt tránh đi, nhưng bởi vì cơ thể bị kẹt ở trong góc ghế xe nên không thể nhúc nhích, lại ngại tài xế ở phía trước nên không dám có động tác quá lớn, chỉ có thể đẩy mặt của anh chàng nhỏ giọng cảnh cáo: “Còn dám để lại dấu cho em, em sẽ cắn anh có tin không hả?”.

Đầu lưỡi của Chu Bác Nghị từ xương quai xanh Hàn Duyệt liếm mạnh vài cái qua lại mới từ động mạch chủ bên cổ từng chút từng chút liếm về phía trước, cuối cùng ngậm lấy miếng da nhỏ bên dưới tai Hàn Duyệt mút thật mạnh.

Dưới tai truyền tới một cơn đau, Hàn Duyệt hít vào một hơi, khẽ kêu lên một tiếng rồi rút cổ theo phản xạ tính né ra miệng của anh chàng, nhưng anh chàng lại xảo trá với tay vào trong áo cậu nhẹ nhàng trượt tới lui trên bờ eo cậu, lại ở ngay khi cậu xoay người trốn khỏi tay anh thì một ngụm ngậm lấy trái cổ cậu mút vào chùn chụt, còn cánh tay đặt ở bên trong áo dính sát vào làn da cậu từ từ di chuyển về phía trước, cuối cùng đụng tới một điểm ở đó bắt đầu vân vê bóp nhẹ.

Hàn Duyệt khóc không ra nước mắt, cậu bị Chu Bác Nghị xoa một cái như thế eo lập tức liền nhũn xuống, rốt cuộc không còn sức để giãy dụa chỉ có thể bị Chu Bác Nghị đặt ở trong góc ghế sau muốn làm gì thì làm. Cả người vừa tê vừa ngứa gần như sắp bật khóc. Tầm ngăn giữa ghế sau và ghế trước cũng không phải cách âm lắm, Hàn Duyệt chỉ có thể lấy tay bịt miệng lại sợ phát ra âm thanh gì không nên phát ra.

Chu Bác Nghị thong thả nhẹ nhàng vừa liếm vừa cắn ở trên cổ và vai của Hàn Duyệt, cho tới khi xe chạy vào cổng lớn của khu Tú Giang Viên mới ngừng lại lấy khăn tay ra lau sạch nước miếng trên bắp vai và cổ của Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt kìm nén tới mức cả mặt đỏ bừng, trong hốc mắt toàn là nước mắt muốn rơi lại không rơi xuống, ngay cả hơi thở cũng run run. Khó lắm mới bình thường lại liền giật lấy khăn tay của Chu Bác Nghị chùi hai mắt của mình. Đợi sau khi xe đậu xong thì mở cửa xe vọt vào khu nhà trọ trước, ấn nút thang máy như điên. Cũng may thang máy đang dừng ở lầu một, cửa vừa mới mở Hàn Duyệt liền chui vào lại bắt đầu ấn nút đóng cửa như điên, sau khi nhốt Chu Bác Nghị ở bên ngoài cửa thang máy mới ấn vào tầng mình muốn lên.

Kết quả ra thang máy Hàn Duyệt mới phát hiện chìa khóa nhà để ở trong cặp, nhưng cặp đã bị cậu bỏ quên ở trong xe con dưới lầu, mà bình thường giờ này dĩ nhiên cơm đã về nhà rồi.

Cậu quả thực sắp điên mất, một cước đá tung cửa lầu thang bên cạnh thang máy đặt móng ngồi ở trên lầu thang phát điên.

Thang máy trượt xuống đón Chu Bác Nghị đi lên, tiếng dây thừng chuyển động xuyên qua vách tường loáng thoáng truyền vào trong thang máy, tiếp theo lại ‘ting’ một tiếng cửa thang máy mở ra. Chu Bác Nghị đi ra thang máy trước tiên nhìn nhìn cửa nhà, thấy Hàn Duyệt không ở liền khê gọi: “Tiểu Duyệt?”.

Hàn Duyệt không nói tiếng nào nhưng rất nhanh Chu Bác Nghị đã phát hiện cậu ở ngay trong lầu thang.

“Vào nhà thôi, ăn xong cơm trưa đi ngủ sớm một chút” Chu Bác Nghị xách cặp của cậu ngồi xổm ở bên cạnh cậu nhỏ giọng khuyên bảo, “Đứng lên được không, trên cầu thang cẩn thận”.

Hàn Duyệt nghiêng đầu không thèm nhìn kết quả giây tiếp theo liền trời đất đảo lộn, Chu Bác Nghị không ngờ lại vác thẳng cậu lên vai.

Hàn Duyệt không kìm được hét lên một tiếng, cảm giác máu vọt tới đỉnh đầu khiến cậu cảm thấy đầu sắp nổ tung, cậu dùng giọng gần như phá âm hô to: “Chu Bác Nghị! Thả em xuống!”.

Chu Bác Nghị không để ý tới cậu trái lại còn vỗ vỗ móng cậu vang ra tiếng, khiêng cậu ra khỏi thang lầu.

Cửa cầu thang có hai cánh, một cánh bị cài chốt cố định lại chỉ có cánh kia mới mở ra được còn lắp đặt máy đóng cửa tự động có thể tự động khép cửa, đẩy ra nó phải hơi tốn chút sức, cửa cũng không rộng vừa đủ cho một phụ nữ thân hình bình thường qua được, đàn ông thân hình cao to giống như Chu Bác Nghị đẩy thì phải nghiêng người cúi thấp đầu.

Chu Bác Nghị rất cẩn thận đem cửa lầu thang chặn ở trên tường sợ nó bật lại bất trúng Hàn Duyệt, nhưng ngay khi anh nghiêng người đi vào bên trong lại quên mất một cái góc độ nhỏ mà anh xoay người đối với Hàn Duyệt đang vọt vèo sau lưng anh mà nói lại là một góc độ rất lớn.

Vì thế rầm một tiếng đầu của Hàn Duyệt đập mạnh vào trên cánh cửa bị cố định kia, tiếng vang cực lớn ở giữa lầu thang cũng có thể nghe được tiếng vọng lại.

“Chu Bác Nghị!” giọng Hàn Duyệt gào lên thảm thiết.

Chu Bác Nghị cũng bị hù giật mình vội vàng giữ vững tư thế cố định, vội lui về phía sau hai bước kết quả đầu của Hàn Duyệt lại đụng vào trên tay vịn lan can cầu thang.

Cuối cùng Chu Bác Nghị cũng không dám nhúc nhích nữa, cứng người từ từ buông Hàn Duyệt từ trên vai xuống.

Hàn Duyệt ngồi ở dưới đất ôm đầu co quắp người. Hai cái đụng đó khiến cậu choáng váng cả đầu óc cứ buồn nôn mãi, máu một hồi trào lên một hồi lại chảy ngược xuống đều khiến cậu muốn ói ra. Một câu cậu cũng không nói ra được chỉ có thể ngậm chặt miệng chăm chú chờ cái cơn khó chịu này giảm xuống.

Chu Bác Nghị không dám đụng cậu lại sợ làm cậu phiền liền không dám nói chuyện, chỉ có thể ngồi xổm ở bên cạnh cậu căng thẳng quan sát phản ứng của cậu.

Vài phút sau Hàn Duyệt mới dần dần kìm lại cái cơn buồn nôn kia, chỉ là chỗ liên tiếp bị đụng hai lần ở trên đầu lại ngày càng trở nên đau buốt, cảm giác giống như là hai cây đinh chui vào đầu cứ đâm mãi đến tận

bên trong cột sống. Cậu từ từ ngẩng đầu trách móc lườm kẻ đầu xỏ, vừa tính mở miệng mắng anh nhưng lời còn chưa kịp nói ra thì nước mắt đã rơi xuống trước.

Chu Bác Nghị sợ tới mức tim muốn nứt ra, giang hai tay định ôm lấy Hàn Duyệt lại sợ động tác mình mạnh quá làm Hàn Duyệt khó chịu, chỉ có thể nhỏ giọng lo lắng hỏi: “Có phải còn khó chịu hay không? Khó chịu bọn mình đi bệnh viện!”.

Hàn Duyệt vừa khóc vừa vung nắm đấm về phía Chu Bác Nghị, lại bỗng nhớ ra Chu Bác Nghị hiện nay là nghệ sĩ mặt không thể tùy tiện đụng được chỉ có thể cứng rắn thay đổi đường đi của nắm đấm cuối cùng đánh lên trên vai Chu Bác Nghị, rồi lại bị xương quai xanh của anh đâm đến mức bàn tay phát đau.

Hàn Duyệt bùm cánh tay bị thương càng nghi càng uất ức, mới bắt đầu chỉ là rơi nước mắt cuối cùng thể nhưng bật khóc lớn.

Chu Bác Nghị thấy cậu khóc vẫn rất khỏe thì yên lòng, nhẹ nhàng ôm lấy vai cậu nhưng lập tức đã bị Hàn Duyệt hung dữ đẩy ra suýt nữa ngồi bẹp xuống đất, cũng không dám đụng vào cậu nữa đành phải cầm hòng ngồi xổm ở bên cạnh Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt rất muốn mắng chửi chỉ là lúc bắt đầu khóc dữ quá nên nghẹn ngào đến mức nói cũng nói không được, khó lắm hơi bình tĩnh lại một chút lập tức khóc gào lên: “Chu Bác Nghị đại gia nhà anh! Quậy cái TMD quái quỷ gì vậy hả! Đau chết được!”.

“Là lỗi của anh, là lỗi của anh!” Chu Bác Nghị đau lòng vô cùng, lại ôm lấy vai Hàn Duyệt lần nữa, nói, “Lỗi của anh hết!”.

“Bệnh thần kinh!” Hàn Duyệt khóc nói, dấm một dấm vào trên bụng anh suýt nữa đâm Chu Bác Nghị ngã xuống đất.

“Là lỗi của anh, anh là bệnh thần kinh” Chu Bác Nghị ngồi chồm hổm lại đằng hoàng lần nữa, ôm Hàn Duyệt khẽ dỗ dành nói.

“Đại ngu ngốc!”.

“Anh là đại ngu ngốc, là đại ngu ngốc”.

“Đầu óc có bệnh!”.

“Đúng đúng, có bệnh có bệnh”.

“.....” Hàn Duyệt lườm anh, chùi chùi nước mắt bỗng nhiên lại bật khóc tiếp, “Mẹ nó, em lại có thể khóc thành thế này, mắt mắt chết đi được! Đều tại anh hết!”.

Hàn Duyệt rất ít chửi bậy, lần này xem như đem lời chửi tục cậu dành cả đời xài sạch.

Chu Bác Nghị ở giữa lầu thang đỡ Hàn Duyệt ít nhất nửa tiếng mới đem Hàn Duyệt cực kỳ xấu hổ lại thêm thẹn quá hóa giận đỡ về nhà. Hàn Duyệt có thương trong người lại khóc tới một lử khó chịu đến mức cơm cũng chẳng muốn ăn, muốn lên thẳng trên giường ngủ trưa, được Chu Bác Nghị dỗ dành hết lời uống hết một chén canh rồi ăn thêm mấy ngụm đồ ăn.

Sợ cậu có di chứng gì chờ sau khi cậu ngủ Chu Bác Nghị liền cầm di động của Hàn Duyệt gọi cho bạn học của cậu nhờ bọn họ giúp xin nghỉ bệnh, còn kêu bác sĩ tại gia của nhà họ Chu tới chờ sau khi Hàn Duyệt thức dậy thì khám sơ qua cho cậu một cái.

Cũng may Hàn Duyệt bị đụng đầu hai cái rất mạnh nhưng chỉ là lúc đó phản ứng dữ dội thôi, không có di chứng gì hết, Hàn Duyệt vừa thức dậy chỉ cảm thấy hai chỗ da bị đụng trúng kia có chút đau, triệu chứng buồn nôn này kia đã hoàn toàn mất hết.

40. Chương 40

Chu Bác Nghị giúp Hàn Duyệt xin nghỉ bệnh Hàn Duyệt thì có thêm một khoảng thời gian buổi chiều rảnh rỗi, cũng không có làm gì khác chỉ là cuộn tròn trên sofa ôm máy tính đánh chữ. Chu Bác Nghị cũng xin nghỉ ở lại trong nhà chăm sóc cậu. Có điều Hàn Duyệt cũng không phải bị bệnh nặng gì nên cũng không cần phải chăm sóc, Chu Bác Nghị bưng nước một lần còn bị người ta ngó lơ, cũng không dám có ý kiến, đành phải ôm máy tính ngồi ở bên cạnh Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt ngồi trên sofa không nhúc nhích không nói câu nào, cổ tay đặt ở trên máy tính chỉ có ngón tay dài mảnh bấm máy tính nhanh vùn vụt. Mặt cậu không chút thay đổi, nhìn không ra là vui hay không vui. Chu Bác Nghị không dám lên tiếng làm phiền cậu chỉ là thường xuyên quan sát vẻ mặt của cậu và từng động tác, muốn nhìn ra sự thay đổi cảm xúc của cậu nhóc lúc này. Hàn Duyệt thỉnh thoảng nhúc nhích nửa người dưới đổi một cái tư thế có thể hù anh nhảy dựng, vội liên thanh hỏi có muốn uống nước hay ăn chút đồ ăn vặt hay không, Hàn Duyệt đứng lên đi vệ sinh anh lại theo dính ở phía sau, cuối cùng suýt nữa bị một cái đóng sầm cửa nhà vệ sinh đập trúng mũi, chờ sau khi Hàn Duyệt giải quyết vấn đề sinh lý tuần hoàn xong thì ân cần cầm khăn lông lau tay cho Hàn Duyệt. Hàn Duyệt rửa tay xong luôn cúi qua quýt một cái là hết, bản chất hoàn toàn cũng chẳng khác gì với không lau cả, cậu lại không thích dùng miếng dán màn hình, sợ bọt nước trên tay chui vào bàn phím nên chỉ có thể vẩy vẩy tay chờ nước trên tay tự khô. Chu Bác Nghị đi theo phía sau, giống như nịnh nọt mà thử dò xét kéo lấy tay của Hàn Duyệt, thấy cậu không có vùng mình ra mới dùng khăn khô dè dặt lau khô nước trên tay cho cậu.

Vừa lau xong Hàn Duyệt liền qua cầu rút ván, bỏ tay của Chu Bác Nghị ra quay lại trên sofa ôm máy tính đánh chữ tiếp. Nhưng nhờ có thể Chu Bác Nghị cũng yên tâm hơn nhiều, Hàn Duyệt ít nhất không từ chối mình lau tay cho em ấy nói lên cơn tức cũng giảm bớt khá nhiều rồi, dự tính buổi tối có thể làm hòa.

Thật ra cơn giận của Hàn Duyệt đã hết, chẳng qua đầu chịu liên tiếp hai cú đập mạnh để lại hai cục u lớn rất đau khiến cậu có chút cảm xúc chán chường uể oải mà thôi, với lại cậu cũng phải bơ Hàn Duyệt một chút để anh tự kiểm điểm lại suy nghĩ.

Hàn Duyệt bây giờ nhận ra, đừng nhìn bình thường Chu Bác Nghị luôn có vẻ bình tĩnh chừng chặc, đáng vẻ núi Thái Sơn có sập xuống trước mặt cũng không thay đổi thật ra bản chất là một cái thùng giấm chua cực kỳ ấu trĩ. Trước khi chưa khai giảng bởi vì nghỉ hè hai người phần lớn hẹn hò ở trong nhà, bình thường người có thể tiếp xúc cũng đều là người của hai nhà Chu-Hàn cho nên Hàn Duyệt cũng không có phát hiện cái tư tưởng ghen tuông giấu ở bên dưới vẻ bề ngoài trưởng thành kia của Chu Bác Nghị. Đến sau khi khai giảng tính độc chiếm của Chu Bác Nghị đối với cậu liền bộc lộ trắng trợn ra ngoài. Thường thường rêu rao đến trường đón cậu, dạy mãi không sửa cứ để lại các loại dấu vết trên người cậu, lén lút điều tra bạn học có mối quan hệ tương đối tốt với cậu trong trường, còn luôn mãi điện thoại nhắn tin kiểm tra nữa.

Chu Bác Nghị có thời khóa biểu của cậu, Hàn Duyệt không thích ra đường lắm khi không có tiết thường sẽ về nhà. Hàn Duyệt đi về đều có taxi đón, taxi là của nhà họ Chu muốn Hàn Duyệt rất ngờ rằng lái xe đều báo cáo kỹ lưỡng mọi chuyện của cậu cho Chu Bác Nghị, bởi vì mỗi lần sau khi về tới nhà không lâu Chu Bác Nghị sẽ gọi điện thoại cho cậu nói chuyện vu vơ vài câu thì tắt máy. Nhưng nếu Hàn Duyệt không về nhà mà ở lại trường hay đi ra ngoài chơi thì cuộc gọi như đòi mạng của Chu Bác Nghị sẽ gọi lại hết cuộc này tới cuộc khác, trước tiên hỏi cậu ở đâu, ở cùng với ai, đang làm gì, khi nào thì về nhà. Nếu Hàn Duyệt ở một mình thì dễ nói rồi, nếu có hẹn với bạn bè Chu Bác Nghị sẽ đòi cậu chụp ảnh gửi qua cho mình, còn giải thích bảo là muốn biết bạn của Hàn Duyệt, nhưng Hàn Duyệt hiểu rằng anh chẳng qua là lại ghen tuông quá trớn mà thôi. Với lại tới giờ cơm Chu Bác Nghị chắc chắn sẽ tự mình tới đón cậu về nhà, trên người khẳng định thay một bộ đồ khác, phần lớn đều là sản phẩm mới của tuần lễ thời trang Pari năm nay, rêu rao cứ như một chú khổng tước đang xòe đuôi.

Ngoài những việc này ra Hàn Duyệt thật sự không cảm thấy còn có cái gì có thể khiến cho cậu cảm thấy cực kỳ khó xử như thế, Chu Bác Nghị thích cậu mới giữ cậu kỹ vậy, cậu nhớ tới cái cậu thiếu gia kết hôn với Chu Bác Nghị ở đời trước kia bất kể đi đâu cũng là một mình, ngoại trừ yến tiệc hai người phải đồng thời xuất hiện ra thì rất ít thấy bọn họ đi chung. Nhưng mà có một số chuyện Hàn Duyệt có thể hiểu được nhưng chung quy không thể chấp nhận được. Việc đứng đầu chính là Chu Bác Nghị cứ luôn thích động tay động chân với cậu ở bên ngoài. Tuy chẳng qua là ôm ôm eo, hôn hôn mặt, xoa xoa tóc vân vân... nhưng nếu chỉ là chút thân mật đúng mực Hàn Duyệt cũng không phải không chịu được, cố tình Chu Bác Nghị luôn

ở trước mặt bạn học cậu làm mấy chuyện mập mờ này khiến cậu không thể không nghi ngờ ý đồ của đối phương. Mà khiến Hàn Duyệt không nhận được chính là thái độ của Chu Bác Nghị đối với bạn bè của cậu, vừa thờ ơ vừa đề phòng. Hàn Duyệt tự biết kiểu thái độ gần như thiếu lễ phép đó là xuất phát từ nguyên nhân gì, mà người khác nhưng sẽ cho rằng Chu Bác Nghị là ỷ vào gia thế của mình mà coi thường người ta. Đối với việc này các học sinh của đại học B đã có chút lời ra tiếng vào, cũng may bản thân Hàn Duyệt cư xử thân thiện mới không đến mức bị người ta cô lập.

Tuy là vì Chu Bác Nghị thích cậu mới có những việc làm hơi quá đáng này, nhưng mà Hàn Duyệt cũng không phải Chi Tơ Hồng* chỉ dựa vào tình cảm để sống, trong cuộc sống chỉ cần một mình Chu Bác Nghị là đủ, cậu cũng muốn có bạn bè có sự nghiệp, có đời sống riêng thuộc về mình, đời sống đó có thể giao nhau với Chu Bác Nghị nhưng cũng không thể phụ thuộc vào anh mới tồn tại được.

*(Một loại dây leo)

Hàn Duyệt mong Chu Bác Nghị có thể kiềm chế tốt hành vi của mình lại một chút, ít nhất trước mặt người khác đừng làm cậu lúng túng.

Hai người cứ ở trên sofa dùng晚餐 suốt cả buổi chiều, cho tới khi dì nấu cơm tới mới phá vỡ tình hình căng thẳng. Hàn Duyệt không muốn để người ngoài biết cậu đang xích mích với Chu Bác Nghị, chào dì nấu cơm một tiếng xong liền ôm máy tính trở về phòng của mình. Chu Bác Nghị vội đi vào theo tiện thể khóa luôn cửa lại.

Hàn Duyệt ngồi xếp bằng trên giường, kéo cái bàn nhỏ dùng trên giường được lắp ở cạnh giường qua đặt máy tính lên trên bàn tiếp tục đánh chữ. Chu Bác Nghị trước tiên ngồi xuống bên giường cậu, thấy Hàn Duyệt không có phản ứng thì nhích từng chút một tới bên cạnh Hàn Duyệt, đưa tay ôm vai cậu, khẽ sát vào lỗ tai cậu khẽ nói: “Em đã viết suốt cả buổi chiều rồi, nghỉ một chút đi, nếu không mắt sẽ chịu không nổi”.

Hàn Duyệt gần như liên tục đánh chữ cấp tốc không nghỉ suốt 3-4 tiếng, ngón tay đều có chút phát run, sợi gân điều khiển mấy ngón tay trên mu bàn tay đang đau âm ỉ, nghe thấy lời của Chu Bác Nghị nói thì ngừng lại đẩy cái bàn nhỏ ra nghiêng đầu nhìn vào Chu Bác Nghị đang ôm vai mình.

Chu Bác Nghị dùng mũi chà chà mặt cậu vô cùng thân mật, in một nụ hôn lên trên gò má cậu nói: “Còn giận sao? Xin lỗi, là anh sai rồi, sau này không gây chuyện thế nữa được không?”.

Hàn Duyệt bỏ tay anh ra xoay người ngồi đối mặt với anh, nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Anh cho rằng là do em bị đụng đầu nên mới không vui hay sao?”.

Chu Bác Nghị thấy Hàn Duyệt chủ động nói chuyện với mình, vội vui vẻ cầm lấy tay Hàn Duyệt mỉm cười nói: “Đương nhiên không phải, đương nhiên không phải”.

Hàn Duyệt không muốn phí thời gian nữa liền nói thẳng vào vấn đề: “Bác Nghị, anh cũng không thể khiến em không có lấy một người bạn được”.

Về mặt của Chu Bác Nghị cũng dần dần trở nên nghiêm túc, cuối cùng anh cầm tay của Hàn Duyệt lên đặt lên môi hôn hôn, nói với giọng trầm thấp mà kiên quyết: “Xin lỗi. Sau này sẽ không thế nữa”.

Hàn Duyệt cong cong khóe miệng gương gao, lật tay cầm lấy tay của Chu Bác Nghị, hít vào một hơi thật sâu nói: “Anh là người bạn trai đầu tiên em quen, bây giờ là vị hôn phu của em, tương lai sẽ trở thành chồng em. Chúng ta ngay cả lễ đính hôn cũng đã cử hành rồi chỉ chờ em đến tuổi đi đăng ký nữa thôi, sau này sẽ sống mãi bên nhau vĩnh viễn cũng không rời xa nhau. Cho nên anh rốt cuộc còn lo lắng cái gì đây? Nói thật anh đối xử với bạn học em như thế thật sự làm em cảm thấy rất khó xử”.

“Xin lỗi” Chu Bác Nghị nhìn vào mắt của Hàn Duyệt, nghiêng người về phía trước đem Hàn Duyệt ôm vào lòng, hôn lên cổ cậu, lại nhỏ giọng nhận lỗi lần nữa: “Xin lỗi... bởi vì quá thích, cho nên... sẽ không thế nữa đâu. Xin lỗi”.

Hàn Duyệt ôm lấy lưng của Chu Bác Nghị, lặng im một hồi rồi lên tiếng nói chắc chắn lần nữa: “Yên tâm, em sẽ không rời xa anh, cam đoan đời này chỉ thích một mình anh”.

Chu Bác Nghị từ từ siết chặt tay, vừa hôn bả vai Hàn Duyệt vừa khẽ nói: “Anh cũng thế... chỉ thích một mình em... mãi mãi...”

Hai người xoay người ôm lấy nhau, cho đến khi Hàn Duyệt cảm thấy eo của mình sắp gãy mới vỗ vỗ phía sau lưng anh chàng ra hiệu anh buông mình ra.

Hai người nói chuyện thẳng thắn xong thì hòa thuận lại như trước, nằm song song xuống giường đầu tựa vào đầu khe khẽ thủ thủ. Chu Bác Nghị lại kiểm tra đầu của Hàn Duyệt lần nữa, chỗ bị đụng tới hồi trưa bây giờ lồi lên hai cục u lớn, vừa chạm vào liền đau. Anh ấy nẩy hôn hôn lên môi Hàn Duyệt lại bị Hàn Duyệt ôm lấy cổ không cho tách ra, đem nụ hôn phớt qua này biến thành một nụ hôn kiểu Pháp ướt át nồng nhiệt. Hai người triền miên ở trên giường Hàn Duyệt rất lâu suýt nữa lại đốt lửa một lần, nếu không phải đi tới gõ cửa nói với bọn họ đã nấu cơm xong, Chu Bác Nghị thật sự không biết mình có thể kiềm chế được bản thân đúng lúc nữa hay không.

Học hặc với nhau một lần như thế tình cảm của hai người trái lại càng trở nên hòa hợp hơn. Thái độ Chu Bác Nghị đối xử với bạn học của Hàn Duyệt cũng tốt hơn rất nhiều, có điều đương nhiên không phải tính độc chiếm của anh đối với Hàn Duyệt có vẻ giảm đi mà chỉ là vì Hàn Duyệt nên mới hơi kiềm chế một chút thôi, đợi đến khi hai người ở riêng với nhau Chu Bác Nghị sẽ thừa cơ lấy cớ bảo Hàn Duyệt đền bù cho mình. Hàn Duyệt biết là anh đang cố ý kiểm chuyện, nhưng cũng không giận trái lại còn ngoan ngoãn chấp nhận một đồng điều kiện bất bình đẳng, chỉ nghĩ là chút tình thú nhỏ giữa hai người chồng nên mặc kệ muốn làm gì thì làm.

Cái bộ kịch bản phim truyền hình làm tác phẩm ra mắt của Chu Bác Nghị kia rốt cuộc cũng đã biên soạn xong, sau khi thêm vào mấy vai diễn quan trọng, thành công từ một bộ phim truyền hình hai mươi tập kéo dài thành một bộ phim thần tượng cỡ lớn 60 tập, mà suất diễn của Chu Bác Nghị cũng chọt tăng nhiều hơn, từ một vai phụ trở thành một trong số các vai chính.

Các biên kịch sắp xếp cho vai phụ nam dịu dàng mà Chu Bác Nghị đóng một cái gia thế còn máu chó hơn: nam phụ dịu dàng là con trai của một đôi nam-nam, nhưng anh ta cũng không phải là đứa con do tình trùng của hai người cha sau khi kết hợp rồi nuôi cấy ra, mà là kết quả sau khi một người cha nam nữ không bỏ trong đó cùng một phụ nữ ăn vụng mà có. Có điều người cha ăn vụng kia chỉ là nhất thời thiếu lý trí, vẫn yêu thương sâu sắc chồng của mình. Sau khi ông ta biết đối tượng ăn vụng mang thai vốn định khuyên đối phương phá thai, nhưng đúng lúc này người cha còn lại kiểm tra ra là không thể sinh dục được, không thể sinh ra đời sau. Vì thế sau khi hai người bàn bạc xong quyết định bằng đứa trẻ cô bồ nhí kia sinh ra về nhà nuôi như con mình, cũng cho mẹ của đứa trẻ một số tiền lớn kêu cô ta cao bay xa chạy.

Vấn đề là chuyện tới đây vẫn chưa có kết thúc, bởi vì mẹ ruột của nam phụ dịu dàng cũng đang là mẹ của nữ chính!

Nhưng mà đây cũng chưa phải là máu chó nhất, máu chó hơn chính là mẹ của nam chính năm đó không ngờ là người yêu với mẹ của nữ chính! Khi mẹ của nữ chính còn trẻ là một nhân viên có cũng được mà không có cũng chẳng sao trong công ty của mẹ nam chính. Mà mẹ của nam chính tuổi còn trẻ đã là người có vị trí đầu trong công ty đối với mẹ của nữ chính giống như tiểu bạch thỏ vừa gặp đã yêu gặp lại thì xiêu lòng, hai người rất nhanh đã phát triển ra tình yêu bí mật, trình diễn một bộ phim Bá đạo tổng tài phải lòng tôi phiên bản les.

Nhưng mẹ của nam chính lần nữa không đưa cô về gặp cha mẹ, mẹ của nữ chính cho rằng cô ấy coi thường xuất thân của mình, dưới một lần tức giận đi quán bar mua say. Nhưng chính là vừa khéo như thế, mẹ của nữ chính sau khi say rượu biến thành cô nàng phóng túng liền cùng người cha ăn vụng đang ở vào thời kỳ ‘giai đoạn ba năm’* thèm khát tình cảm của nam phụ dịu dàng quấn vào nhau, kết quả làm tình một phát trúng ngay, mang thai nam phụ dịu dàng. Đúng lúc đó mẹ của nam chính phải ra nước ngoài khảo sát thị trường, tạm thời xa nhau với mẹ của nữ chính, mẹ của nữ chính đã có thai không dám nói với mẹ của nam chính, lại sợ phá thai sẽ làm mình cả đời cũng không thể sinh con với thêm sự ngăn cản của người nhà mẹ nam chính không cho mẹ nam chính về nước thăm cô, cho nên cuối cùng mẹ của nữ chính từ trước đến giờ vốn không có chủ kiến đành phải nghe theo lời khuyên của hai ông bố nam phụ sinh đứa nhỏ ra.

*(Thường khi hôn nhân đến một giai đoạn nào đó có khi ba năm có khi là bảy năm thì sẽ bắt đầu phai nhạt)

Sau khi sinh đứa bé xong mẹ của nữ chính mất lòng tin cùng cực với cuộc sống, đồng ý lời cầu hôn của đồng nghiệp nam trước giờ luôn theo đuổi mình, cầm tiền của người cha ăn vụng giấu giếm tên họ trốn đến thành phố nhỏ trôi qua cuộc sống bình dị.

Nhưng mẹ của nam chính cũng không biết rốt cuộc tại sao mẹ của nữ chính đột nhiên biến mất, thậm chí không biết cô từng mang thai nên cho rằng cô đùa giỡn với tình cảm mình, vì thế từ yêu sinh hận. Sau khi nhìn thấy con mình thế nhưng phải lòng đứa con gái của người phụ nữ năm đó phụ bạc mình, mẹ nam chính vẫn còn khúc mắc với chuyện của năm đó chợt nổi giận bùng bùng, đưa ra trăm ngàn loại thủ đoạn thể phải dồn đối phương vào chỗ chết, nhưng trong lòng rốt cuộc cũng còn một chút lưu luyến cho nên luôn lưỡng lự ngay giây phút cuối cùng để cho đối phương có cơ hội biến nguy thành an.

Khi biên kịch thêm vào đoạn tình cảm dây dưa của thể hệ trước này bản thân Hàn Duyệt cũng bị giật mình đến mức không nhẹ, chỉ cảm thấy không hổ là bậc tiền bối viết phim thần tượng mấy chục năm, tài sử dụng đối với tình tiết máu chó đúng là không như người bình thường, chỉ cần viết thả ga cậu thật sự đúng là theo không kịp.

“Tại sao mẹ nam chính lại không tìm được mẹ nữ chính?” đây là câu hỏi sau khi Hàn Duyệt xem xong kịch bản, “Tại sao chuyện đã mang thai lớn như thế mẹ của nữ chính vẫn không nói? Biểu hiện của người thiếu chủ kiến hẳn là phải có chút chuyện liền nói cho người khác mới đúng? Với lại mẹ nam chính hơn mấy tháng không cách nào về nước được chẳng lẽ không biết sắp xếp người ở bên cạnh người yêu mình theo dõi tình hình hay sao? Làm sao có thể không phát hiện được gì chứ?”.

“Phải chừa chỗ trống thích hợp cho người xem tưởng tượng” hai vị biên kịch lời lẽ sâu xa chỉ dạy nói, “Có một số chuyện không cần rõ ràng như thế ngược lại sẽ thú vị hơn, với lại một chút tính tranh luận trên lo-gic trái lại có thể gọi lên thêm nhiều đề tài”.

Rõ ràng là bản thân không lấp được vậy mà còn tìm lý do cao cả như thế. Hàn Duyệt khinh bỉ trong bụng.

Ngoại trừ tăng thêm nhiều cảnh đời kịch bản còn tăng thêm một cô bạn thân yêu thầm nữ chính, cô ấy và vai nam phụ đệ dàng Chu Bác Nghị diễn cùng nhau phối hợp trong ngoài cản trở con đường tình yêu của nam nữ chính.

Mà tên của bộ phim thần tượng dài tập này gọi là Yêu người, dần lòng không nổi.

Kịch bản viết cũng gần xong, công việc tuyển chọn mỗi vai diễn cũng đã chính thức bắt đầu, bởi vì do phim truyền hình tăng thêm nhiều vai diễn quá, tuy là đã quyết định nội bộ vài diễn viên rồi nhưng vẫn còn không ít vai để trống.

41. Chương 41

Phim này nói về tình cảm gút mắc của hai đời, cốt truyện của bậc cha chú tuy rằng không liên quan mấy với cốt truyện của các vai chính trẻ nhưng tầm quan trọng thì chẳng kém hơn bao nhiêu, cho nên tổ quay phim đặt ra về ngoại hình của nhân vật bậc cha chú cũng hoàn toàn khác với mặt đầy nếp nhăn tóc bạc nửa đầu đặt ra trong phim truyền hình trước kia.

Tuổi tác của các vai cha chú dự tính vào khoảng bốn mươi tuổi, một người ở vào độ tuổi này tuy không có bề ngoài trẻ trung xinh đẹp của thanh niên, nhưng khí chất sau khi trải qua mấy mươi năm sóng gió lắng đọng lại đã trao cho người đó sức hấp dẫn mê hoặc của sự trưởng thành, giống như một bình rượu ủ, không phải thông qua sự kích thích hóc-môn của thanh niên mà là một loại hấp dẫn phát từ trong ra ngoài không ngừng kéo dài. Cho nên việc chọn lựa người đóng vai cha chú còn khó hơn so với việc chọn lựa người đóng vai thanh niên một chút.

Nhưng cũng may bộ phim truyền hình này có mẹ Chu áp trận, mà nghệ sĩ trẻ tuổi dưới tay Tinh Hạo cũng không ít không thiếu diễn viên ảnh đế tới tuổi trung niên. Về lại bộ phim truyền hình này tuy máu chó nhưng cốt truyện phong phú kín kẽ, cũng không phải phim dở, mọi người cũng sẵn lòng nỗ lực. Tổng giám đốc, vì thế tin tuyển diễn viên vừa phát ra rồi thêm mấy cuộc điện thoại của mẹ Chu diễn viên diễn vai cha chú rất nhanh đã quyết định xong, tất cả đều là nghệ sĩ trung niên khá nổi tiếng của Tinh Hạo.

Ảnh đế Mạc Tu Kiệt lúc đầu phải diễn vai anh chàng playboy trở thành người cha không có ăn vụng của Chu Bác Nghị, còn người cha kia thì được ảnh đế thực lực sáu năm trước Triệu Quân diễn. Hai người này một người nhả nhận một người cuồng dã nam tính, đứng bên nhau cực kỳ đẹp đôi, lại thêm khi hai người mấy năm trước quay chung một bộ phim võ hiệp thì từng truyền ra scandal, bây giờ cùng diễn vai cặp chồng-chồng trái lại khiến cho truyền thông moi tin cũ ra xào lại thêm một lần. Còn hai người mẹ của nam nữ chính, một người là Chu Trĩ Tú – ngọc nữ chương môn nổi tiếng vào hai mươi năm trước, nhiều năm qua vẫn luôn diễn vai bạch liên hoa, một người là Chung gia ra mắt từ hai mươi năm trước đến nay luôn được xưng là nữ thần gợi cảm. Mấy diễn viên cấp ảnh đế ảnh hậu tham gia vào khiến cho giá trị của bộ phim thần tượng này tăng lên không chỉ một bậc, việc tuyển vai còn chưa kết thúc cũng đã trở thành tiêu điểm chú ý của giới truyền thông.

Còn về bên vai diễn trẻ, nam chính là Lý Dật Thần người đứng đầu trong tiết mục tuyển chọn tài năng năm ngoái Tinh Hạo hợp tác với đài truyền hình Durian, là người mới Tinh Hạo đang tính ra sức nâng đỡ, còn nữ chính và bạn thân thì là thực tập sinh của Tinh Hạo, trước khi ra mắt chính thức đã từng diễn vài vai phụ trong mấy bộ phim truyền hình nhờ vẻ ngoài tươi tắn với thêm diễn xuất không tệ mà có chút tiếng tăm. Hai vai còn lại trong bốn vai nam chính trong phim thì được hai thành viên trong nhóm nhạc nam Marvelous đang nổi hiện nay diễn, mà ba thành viên còn lại trong nhóm cũng sẽ xuất hiện một hai lần trong phim. Phần lớn vai phụ còn lại bởi vì là vai nhỏ cũng không cần casting diễn xuất cho nên đều từ diễn viên mới hay là người mẫu có gương mặt xuất sắc diễn. Tóm lại cả bộ phim đều ánh sao lấp lánh gây sự chú ý của người khác, nhiều khả năng khơi gợi đề tài, còn chưa quay cũng đã chiếm đủ tầm nhìn.

Công việc chuẩn bị của phim truyền hình mãi tới tận giữa tháng 12 mới kết thúc, lập tức tổ chức buổi họp báo lễ bấm máy ở khách sạn Khôn Hồng cấp năm sao của thành phố B. Các nhà truyền thông có mặt đều được lựa chọn kỹ lưỡng, Tinh Hạo cũng đều đón tiếp chu đáo, trước đó cũng nói qua câu hỏi đưa ra đều xoay xung quanh bộ phim và vai diễn của các diễn viên mà sẽ không đặt quá nhiều tầm mắt lên trên chuyện cũ của Chu Bác Nghị.

Cùng lúc vì lấy tiếng thơm mẹ Chu chọn thời gian tổ chức buổi họp báo ngay ngày Quốc tế người khuyết tật, cũng vào lúc bắt đầu buổi họp báo kêu gọi mọi người quan tâm người khuyết tật, gửi tặng nhiều tấm lòng, thành viên của bộ phim lúc này đều hưởng ứng theo mẹ Chu quyền tiền giúp đỡ, mẹ Chu còn hứa sẽ đem một phần lợi nhuận của bộ phim quyên cho Quỹ trợ cấp người khuyết tật của quốc gia, sau đó Chu Bác Nghị dưới sự hướng dẫn của mẹ Chu đề ra sẽ đem toàn bộ thu nhập của mình trong bộ phim truyền hình này quyên tặng cho quỹ, tuy không bao nhiêu nhưng ít nhiều cũng là một phần tấm lòng.

Tuy nói có hiềm nghi làm ra vẻ, nhưng làm từ thiện quả thật là một việc tuyệt đối sẽ có ích cho người khác, với lại đem tiền thật đưa ra cho dù mục đích không sạch sẽ cũng sẽ nhận được một trận vỗ tay. Tổ quay phim Yêu người vừa bắt đầu đã dùng âm điệu chính nghĩa như thế ra mặt khiến cho những truyền thông muốn đưa ra tin tức trái chiều cũng không thể không suy nghĩ lại cho kỹ, tránh bị người ta mắng chỉ biết phá hoại việc từ thiện làm tổn thương lòng hiến tặng của người tốt. Sức ảnh hưởng từ sự kiện tai nạn xe cộ của Chu Bác Nghị đối với tổ quay phim và cá nhân anh bị giảm tới thấp nhất. Tuy cũng có người mắng anh là đang làm ra vẻ, nói tiền anh quyên góp cũng không phải là tự anh kiếm được mà là của cha mẹ anh, nhưng mặc kệ là ai quyên tóm lại là thật sự bỏ ra một số tiền lớn, lại thêm Tinh Hạo luôn âm thầm dẫn dắt truyền thông cho nên những tiếng nghi ngờ đó cũng rất nhanh đã bị những tin tức hấp dẫn khác đè xuống.

Sau lễ bấm máy toàn bộ tổ quay phim phải bay tới khu nhiệt đới Nam Đảo lấy cảnh, bắt đầu công việc quay phim chính thức chuẩn bị suốt ba tháng. Việc này cũng có nghĩa là sau nửa năm sống chung, Hàn Duyệt và Chu Bác Nghị lần đầu tiên trải qua một khoảng thời gian sống riêng không gần.

Tổ quay phim đặt xong vé máy bay vào sáng thứ bảy, vì thế ngày thứ sáu Hàn Duyệt trốn học một ngày ở lại trong nhà giúp Chu Bác Nghị sắp xếp hành lý. Thật ra hành lý cũng chẳng có gì cần phải sắp xếp cả, trợ lý mẹ Chu sai tới đã giúp sắp xếp xong từ lâu Hàn Duyệt chẳng qua là chiếu theo danh sách giúp Chu Bác Nghị kiểm tra những thứ mang theo một lần mà thôi, cuối cùng thật sự không có việc gì làm hai người liền dính chặt ở trên giường vừa xem phim vừa thủ thủ, nói một hồi thì lại hôn nhau.

Chu Bác Nghị đặt Hàn Duyệt ở bên dưới vội vã không ngừng in từng dấu rồi lại từng dấu hôn lên cổ cậu, chỉ chút chống chéo lên nhau. Hàn Duyệt biết anh chàng là không nỡ rời xa cậu nên lúc đầu cũng mặc anh quấy phá, nhưng tới cuối cùng Hàn Duyệt chỉ cảm thấy làn da trên cổ đã bị mút mất một lớp, đau rất, thật

sự không thể nhìn được nữa liền đẩy phắt Chu Bác Nghị ra, lấy chiếc gương từ tủ đầu giường ra kiểm tra thử tình trạng tổn thương của mình ra sao.

“Cái này nếu để cho người ta thấy được còn tưởng đâu anh thi hành bạo lực gia đình với em đó” Hàn Duyệt bị một vùng xanh tím vô cùng thẩm thương ở cổ mình trong gương làm sợ, lập tức nói trách móc.

Chu Bác Nghị rút cái gương từ trong tay của cậu ra ném trở về trong tủ rồi ôm lấy Hàn Duyệt từ sau lưng, kéo áo của cậu ra ngậm vào phần da trên vai cậu dùng sức mút mạnh, còn dùng răng khê cắn lên vùng da trên vai.

Hàn Duyệt hít vào một ngụm khí lạnh, giơ tay vỗ vỗ vừa phải lên cái đầu vùi ở trên vai mình, nói cảnh cáo: “Cậu Chu, một vừa hai phải thôi”.

Chu Bác Nghị cũng không để ý tới lời kháng nghị chỉ để ngoài miệng của Hàn Duyệt, mà tiếp tục cởi nút áo ngủ của Hàn Duyệt ra cho tới khi áo ngủ bung ra hết mắc lại trên cánh tay Hàn Duyệt. Anh lập tức đẩy Hàn Duyệt nằm xuống, từ cột sống cậu tỉ mỉ hôn thẳng một đường cuối cùng để lại một chuỗi vết hôn men theo xương bả vai Hàn Duyệt, nhìn cứ như là dùng bút vẽ ra một đường ký hiệu màu xanh tím vậy. Làm xong mọi thứ Chu Bác Nghị nâng người lên cẩn thận ngắm nghía một hồi, cuối cùng hài lòng hôn lên sau lưng Hàn Duyệt rồi lại để thêm một dấu hôn trên lưng Hàn Duyệt xem như chấm dứt.

“Được rồi chứ” Hàn Duyệt còn nằm úp sấp trên giường, lộ ra hơn nửa cái lưng nói với giọng điệu buồn bực, “Có xong chưa vậy?”.

Cậu sẽ không thừa nhận loại hành vi làm ký hiệu chiếm lãnh địa này của Chu Bác Nghị cực kỳ khiến mình hài lòng đâu. Thật ra nếu được cậu cũng rất muốn làm như anh chàng để lại ký hiệu thuộc về mình ở trên người đối phương, cảnh cáo tất cả những người muốn lại gần đừng mơ ước xa vời. Tuy Chu Bác Nghị đã đính hôn với cậu rồi nhưng mà đính hôn cũng không phải kết hôn, không có hiệu lực pháp lý, hướng chi kết hôn xong còn có thể ly hôn nữa, chuyện bồ nhí chiếm chỗ trong giới giải trí nhiều vô số kể, cho nên là con trai của chủ Tinh Hạo Chu Bác Nghị khá là có tiếng trong tổ quay phim, mấy minh tinh nhỏ trong lòng có ý đồ đều đối xử với anh vô cùng niềm nở. Trước đó tổ quay phim từng mở tiệc vài lần, Hàn Duyệt là một trong các biên kịch nên khi có thời gian cũng từng đi tham gia chung mấy lần, lần đầu tiên liền phát hiện thái độ của hai người nữ chính Mạnh Đình và thành viên của nhóm nhạc nam Marvelous An Vũ diễn vai anh chàng playboy yêu thầm Chu Bác Nghị đối với Chu Bác Nghị rất mờ ám, khiến trong lòng cậu không thể không vang lên hồi chuông cảnh báo.

Tuy Hàn Duyệt vẫn nói với bản thân đừng giống như một đứa con gái ghen tuông nhìn ai cũng cho rằng đối phương dòm ngó người đàn ông của mình, Chu Bác Nghị là con trai của chủ Tinh Hạo, những nghệ sĩ đó niềm nở một chút là chuyện phải phép thôi, nhưng mà Hàn Duyệt vẫn không kiềm được sinh ra cảm xúc tối tăm trong lòng mình, với lại cậu cũng cảm thấy mình không phải nghĩ ngợi lung tung không có mục đích. Cũng may thái độ của Chu Bác Nghị đối với hai người kia vẫn luôn xa cách, trước mặt người ngoài cũng không tiếc có cử chỉ thân mật với cậu, vì thế những việc mập mờ vốn khiến Hàn Duyệt cảm thấy hơi bối rối kia trái lại trở thành mũi tiêm an thần của cậu, khi đối mặt lại với Mạnh Đình và An Vũ cũng có thể giả vờ mắt nhắm mắt mở bỏ qua đối phương cho xong chuyện.

Chu Bác Nghị để lại một dấu hôn trên lưng Hàn Duyệt, nhìn xem cảm thấy còn có chút không vừa ý lại để thêm một dấu hôn đối xứng ở mỗi bên hông lúc đó mới kéo áo ngủ của Hàn Duyệt lại đàng hoàng, xoay cậu nhóc qua ôm vào lòng cài lại nút áo đã cởi ra từng cái một, sau đó hôn hai bên má cậu thật vang dội, im lặng ôm chặt lấy cậu không nói lời nào.

Tay của Hàn Duyệt vô thức trượt tới trượt lui trên người anh chàng, cuối cùng thở dài buồn bực, than vãn, “Phiền chết đi được”.

“Phiền ai?” Chu Bác Nghị lập tức hỏi rõ, “Phiền anh sao?”.

“Đúng đó, không phải anh thì ai chứ?” Hàn Duyệt xoay người ngồi lên, ra vẻ hung dữ nắm lấy cổ áo Chu Bác Nghị nói, “Đến khi ở Nam Đảo, trời cao hoàng đế xa, chung quanh đều là một ít trai xinh gái đẹp cả ngày đều xoay chung quanh anh nịnh anh vui vẻ, chờ anh quay xong phim chỉ e là vị hôn phu của cậu ba nhà họ Chu phải đổi chủ rồi”.

“Nói vậy” Chu Bác Nghị ôm lấy eo cậu để cậu đề lên người mình, tay kia thì thò xuống vỗ mạnh hai tiếng ‘bốp bốp’ vào mông Hàn Duyệt, “Nếu lo thì thứ bảy chủ nhật hãy bay qua thăm anh đi”.

“Đừng chuyển chủ đề” Hàn Duyệt lườm Chu Bác Nghị, nói, “Ánh mắt của cái cô Mạnh Đình với cậu An Vũ kia nhìn anh cũng không bình thường, đừng vờ như anh không biết”.

Chu Bác Nghị lại đánh mông Hàn Duyệt hai cái rồi nắm lấy bên mông cậu bắt đầu bóp nhẹ, nói dỗ dành: “Chẳng qua là muốn nhờ cơ hội trèo lên cao mà thôi, loại chuyện này rất bình thường trong giới giải trí, có điều dù họ muốn trèo hơn đi nữa nếu anh không cho bọn họ cơ hội thì cũng vô dụng. Vả lại mẹ anh sẽ không để cho chuyện đó xảy ra đâu, em cứ yên tâm”.

Hàn Duyệt im lặng nằm sấp trên người Chu Bác Nghị, lỗ tai kề sát ngực của anh chàng nghe nhịp tim đập của anh. Tay của Chu Bác Nghị vuốt ve từng chút một trên lưng cậu từ trên xuống dưới, cuối cùng anh chàng bỗng mở miệng nói, “Dù sao thứ bảy chủ nhật em không có làm gì thì tiền thắng anh tới Nam Đảo đi, ở lại bên đó hai ngày, tối chủ nhật hãy đi về được không?”.

Vì thế rạng sáng năm giờ ngày hôm sau, Hàn Duyệt có mặt ở trong hàng ngũ đăng ký của tổ quay phim Yêu người

42. Chương 42

Tuy thời gian xuất phát của tổ quay phim được giữ kín nhưng không ai nói chắc sân bay có thể có bọn săn tin ngồi canh hay không. Có điều so với những người mới đang nổi, Chu Bác Nghị ngoại trừ xuất thân của mình xem như có chút đề tài ra thì còn lại đều là người mới nghèo xơ xác, rất trong sạch nên vẫn khá là thoải mái. Hàn Duyệt sáng dậy quá sớm ăn không vô thứ gì cả, đợi đến hơn bốn giờ tối sân bay Chu Bác Nghị còn thông thả dẫn cậu đến tiệm thức ăn nhanh 24/24 ăn một cái hamburger và nửa bát cháo thịt băm.

Lộ trình bay từ thành phố B tới Nam Đảo không quá ba tiếng rưỡi, nhưng mà còn có một thứ còn nhanh hơn máy bay đó chính là tin tức giải trí. Ngay khi bọn họ còn đang ở trên máy bay ngủ bù, tin tức tổ quay phim Yêu người sáng sớm bí mật đi Nam Đảo lấy cảnh trước đã lan khắp các mục giải trí của các trang web lớn, các fan đều xuất hiện ở sân bay Nam Đảo, lấp kín cả sảnh lớn của sân bay.

Về mặt đạo diễn không ngờ tới, mặt mũi u ám gọi điện thoại cho nhân viên công tác đã tới Nam Đảo kêu bọn họ sai thêm mấy chiếc xe chơi trò tung hỏa mù thu hút các fan để tránh có người theo dõi. Ông ấy vừa cúp điện thoại, người đại diện bên nữ chính Mạnh Đình liền nhận được điện thoại của người bên trụ sở chính Tỉnh Hạo ở thành phố B gọi tới, ập vào mặt chính là mắng cho một trận kêu cậu ta quản lý nghề sĩ của mình cho tốt, biết cái gì nên nói cái gì không nên nói.

Thì ra hành tung của tổ quay phim cũng không phải là kết quả của đám săn tin cần cù ngồi canh được mà là Mạnh Đình miệng rộng đem hành trình của mình tiết lộ một ít cho fan. Mạnh Đình bây giờ còn chưa chính thức ra mắt chỉ có chút danh tiếng nhỏ, tuy người ngoài đánh giá không tệ nhưng fan chân chính cũng không có bao nhiêu, chỉ từ tieba vắng ngắt của cô ấy là nhìn ra được ngay. Bởi vì fan ít nên Mạnh Đình cũng đặt biệt quý, thường xuyên nhấn tin trên tieba tương tác với fan. Người đại diện của cô cũng cho rằng đó là một cách để tăng danh tiếng, đợi tương lai cô nổi tiếng nhắc tới chuyện này xem như là một câu chuyện đẹp. Nhưng dù sao thời gian Mạnh Đình bước vào giới giải trí cũng chưa lâu, còn chưa nắm vững được cách vừa không để cho fan cảm thấy mình quá xa vời, vừa không để fan gần gũi mình quá làm mất cảm giác mới mẻ hoặc là làm phiền tới cuộc sống nên tương tác với các fan trên tieba hơi nhiều, có cái gọi là nói nhiều lỗ miệng, không cẩn thận một cái liền làm lộ hành tung của mình. Mạnh Đình gây ra chuyện lại không dám nói, ôm tâm lý may mắn mong các fan của mình có thể giữ kín tin tức này. Kết quả đã tạo thành cái cục diện hỗn loạn ở sân bay Nam Đảo bây giờ.

Người đại diện gác máy xong lập tức ở trước mặt mọi người tổ quay phim mắng Mạnh Đình xối xả. Mạnh Đình xuất thân từ thực tập sinh, lúc trước khi làm thực tập sinh không ít bị các giáo viên vừa đánh vừa mắng, lúc nói khó nghe hơn cũng có, trái tim pha lê thiếu nữ của cô đã bị rơi nát bấy rèn lại thành một

trái tim sắt thép từ lâu rồi, tuy là bản thân ở trong trường hợp xấu hổ như thế nhưng cô vẫn cúi đầu mặt không thay đổi, mắt cũng không đỏ.

Kết quả người đại diện càng nói càng tức, giơ tay lên định đánh. Mạnh Đình rút cổ đang định né bỗng nghe thấy giọng nói khó chịu của Chu Bác Nghị vang lên: “Cậu Trần!”. Động tác của người đại diện đang tức giận khựng lại, nhìn theo giọng nói liền nhìn thấy cậu ba nhà họ Chu ngồi cách đó không xa đang hơi cau mày, lập tức lộ ra một vẻ mặt ngượng ngùng bỏ tay xuống, sau đó lại hung dữ trừng mắt liếc nhìn Mạnh Đình một cái không nói nữa.

Chu Bác Nghị thấy phòng khách Vip trở lại yên tĩnh thì lại cúi đầu nhìn vào màn hình máy tính bảng của mình. Chu Bác Nghị cảm người đại diện của Mạnh Đình đánh người thật ra cũng không phải là anh thương cho Mạnh Đình hay là tinh thần chính nghĩa bộc phát gì, chỉ là làm con của chủ Tinh Hạo, Chu Bác Nghị từ nhỏ ra vào Tinh hạo vẫn luôn xem tất cả nhân viên của Tinh Hạo từ bà dì quét dọn cho tới nữ tiếp tân ở đại sảnh đến diễn viên ảnh để ảnh hậu bên trong Tinh Hạo là tài sản thuộc về cha mẹ anh. Mạnh Đình hòng trèo cao cổ tình tỏ thái độ mập mờ với anh tuy khiến anh không thích, nhưng điều đó không có nghĩa là anh bằng lòng nhìn thấy thứ anh không thích nhưng vẫn là loại ‘tài sản’ thuộc về Tinh Hạo này bị người ta tùy tiện làm hỏng.

Bởi vì mẹ Chu cũng xuất thân từ nghệ sĩ nên Tinh Hạo tôn trọng bảo vệ nghệ sĩ gần như là công ty văn hóa, tuy người đại diện vẫn sẽ sai tới sai lui các người mới ra mắt, hờ một tí là đánh mắng nhưng mà đều là làm lớn, ai cũng không dám làm lớn để bị người ta biết. Năm đó Tinh Hạo có một người đại diện xuất sắc dẫn mối cho nghệ sĩ dưới tay mình, còn từng đánh một nghệ sĩ nam tới gãy xương sườn mà cậu nghệ sĩ nam kia buổi chiều còn có cảnh quay treo dây cáp, sợ bản thân làm vướng chân tổ quay phim bị đạo diễn đuổi liền dám đi chích thuốc tê mang theo vết thương bắt đầu làm việc, kết quả treo ở trên không không cẩn thận va chạm với diễn viên khác một cái làm xương sườn lệch vị trí suýt nữa đâm vào trong phổi. Chuyện đó sau khi bị mẹ Chu biết lập tức gạch tên người đại diện xuất sắc đó khỏi Tinh Hạo, lại vận dụng tất cả mối quan hệ của mình chen ép gã gât gao để gã không còn ngày trở mình. Từ đó Tinh Hạo không còn xuất hiện scandal người đại diện ngược đãi nghệ sĩ nữa.

Hàn Duyệt đang ngồi ở bên cạnh Chu Bác Nghị trong tay cũng cầm một cái máy tính bảng lên mạng. Tuy chuyện Chu Bác Nghị ra mặt cho Mạnh Đình khiến cậu rất không vui, nhưng mà làm một thằng con trai nếu trở mặt nhìn con gái bị đánh thì kiểu cư xử đó hình như còn tệ hại hơn, cho nên tuy trong lòng không vui nhưng cậu cũng không cảm thấy Chu Bác Nghị làm gì sai cả.

Nhưng không ngờ là giây tiếp theo Mạnh Đình bước tới trước mặt Chu Bác Nghị cúi người thật sâu một cái, khi ngẩng đầu thì hai mắt rưng rưng, dáng vẻ yếu đuối đáng thương, nói năng nhỏ nhẹ: “Lúc này thật sự cảm ơn anh Nghị lắm...”

Hàn Duyệt nhìn thấy cái dáng vẻ người thấy người thương yếu đuối mong manh nước mắt lưng tròng kia của cô gái trước mặt thì hai bên trán giật giật, lập tức liếc mắt nhìn về mặt của Chu Bác Nghị. Giữa trán của Chu Bác Nghị còn nhú chặt hơn, bực mình nhìn lướt qua cô gái trước mặt một cái rồi đưa ánh mắt về lại trên màn hình máy tính bảng, nói lạnh tanh: “Xin gọi tôi cậu Chu hoặc là cậu ba Chu”.

“Cậu... cậu ba...” giọng của Mạnh Đình như sắp khóc.

Hàn Duyệt không hề giấu giếm mà dùng chân đá lên cẳng chân của Chu Bác Nghị một cái, nói: “Em muốn uống cà phê”.

Chu Bác Nghị lập tức rút về khô khan lại, hỏi: “Muốn uống loại nào?”.

Trợ lý ngồi ở phía sau Chu Bác Nghị vội vàng đứng lên nói: “Cậu ba, thôi để tôi đi cho. Cậu Hàn cậu muốn...”

“Tôi đi là được rồi, hoạt động tới lui một chút”. Chu Bác Nghị cắt ngang lời cậu ta nói, lại hỏi Hàn Duyệt lần nữa, “Em muốn uống cà phê gì nào?”.

“Tự anh quyết định đi” Hàn Duyệt trả lời rồi nhìn theo Chu Bác Nghị đi tới quán cà phê trong góc phòng chờ Vip, sau đó quay về phía Mạnh Đình, về mặt u ám nói lạnh băng, “Cô Mạnh, người khôn ở chỗ biết tự mình hiểu lấy có phải hay không? Đừng nên nề mặt rồi làm tới”.

Mạnh Đình cúi nửa mặt xuống không nói lời nào, Hàn Duyệt cầm lấy máy tính bằng bực bội lướt đại vài trang, nhận ra cô ta còn ở nguyên tại chỗ thì nói với giọng bực mình: “Cô Mạnh còn đứng đây làm gì? Cô còn muốn chờ Bác Nghị quay lại hay sao?”.

Đúng lúc này Chu Bác Nghị vừa vặn bưng hai ly cà phê quay về liền thấy hai mắt Mạnh Đình lập tức chan đầy nước mắt, làn da xung quanh mắt đều nổi lên màu đỏ hồng, môi khẽ run, nói nhỏ: “Cậu Hàn, xin.. xin lỗi... tôi...” nói xong lập tức cúi người một cái với Hàn Duyệt rồi vội vàng chạy đi.

Hàn Duyệt đen mặt nhìn thấy cô gái chạy xa lập tức hung ác trừng mắt nhìn anh chàng ngồi xuống, nói với giọng châm chọc: “Diễn xuất của nghệ sĩ Tinh Hạo các anh thật sự không tệ, không hổ là công ty giải trí lớn nhất Châu Á, thực lực đúng là mạnh mẽ”.

Chu Bác Nghị đưa một ly trong tay cho Hàn Duyệt, nói: “Caramel Macchiato, coi chừng nóng... là Tinh Hạo của chúng mình, không phải là Tinh Hạo của bọn anh, nói cứ như thể em không phải người nhà họ Chu ấy”.

“Ai là người nhà họ Chu các anh” Hàn Duyệt lập tức nói bật lại.

“Được được, phải là anh là người nhà họ Hàn bọn em” Chu Bác Nghị dễ dàng, “Dù sao cũng là người một nhà”.

Tiếng hai người nói chuyện không nhỏ, không ít người nghe thấy. Hà Miêu Miêu ngồi ở bên cạnh Mạnh Đình diễn vai cô bạn thân yêu thầm nữ chính im lặng cười khẩy, bước tới bên cạnh Mạnh Đình đang im lặng đọc kịch bản giọng điệu dịu dàng vẻ mặt sung sướng nói: “Quan hệ của cậu ba và cậu Hàn thật tốt đúng không? Mình nghe đàn anh nói lễ đính hôn tổ chức cực kỳ long trọng, mời không ít người nổi tiếng tai to mặt lớn. Thật sự là ông trời se duyên, môn đăng hộ đối”.

Mạnh Đình nghe xong cũng không giận, ngẩng đầu mỉm cười nhìn qua có vẻ giống như rất vui, liên tục gật đầu nói: “Cậu nói rất đúng”.

Hà Miêu Miêu không thấy được phản ứng như mong đợi trong lòng chợt buồn, có điều cũng biết Mạnh Đình chỉ là thoải mái bề ngoài mà thôi, lại cười khẩy một tiếng ngồi trở về, xoay người nói chuyện với thành viên của nhóm nhạc nam Marvelous.

Nghe thấy lời Chu Bác Nghị nói cảm xúc của Hàn Duyệt chợt tốt hơn khá nhiều, nghiêng người một cái tựa vào trên người của Chu Bác Nghị cầm lấy máy tính bằng lại bắt đầu lướt tiếp. Lúc này cậu phát hiện một cái tin tức này ở dưới cùng trong một đồng tin tức có liên quan tới tổ quay phim Yêu người :

Mĩ nam vị thành niên không rõ theo bên cạnh! Cậu ba họ Chu chuyện cũ còn đó vẫn như cũ không quên đáng về ăn chơi trác táng.

Trong tin tức tổ ý cậu ba Chu Bác Nghị của tập đoàn họ Chu say rượu lái xe đâm chết người đã trải qua ba năm ngồi nhà lao, dưới sự giúp đỡ của mẹ ruột là tổng giám đốc của Tinh Hạo đi cửa sau tham gia vào bộ phim lớn Yêu người trong năm. Mà hôm nay khi theo tổ quay phim tới Nam Đảo lấy cảnh lại dắt theo một cậu bé xinh đẹp bề ngoài giống như còn chưa trưởng thành đi cùng, hai người ở sân bay anh anh em em em ve vãn lẫn nhau thân mật không xem ai ra gì, thậm chí còn trước mặt công chúng mà hôn nhau kịch liệt. Có thể thấy được cho dù ngồi tù ba năm cậu ba Chu vẫn không biết hối cải như xưa, vẫn một phong cách ăn chơi trác táng. Tin tức cuối cùng còn than thở nói không biết cậu thiếu niên sa đọa kia là con cái nhà ai, cậu ba nhà họ Chu thế nhưng dụ dỗ trẻ vị thành niên thật sự là tội không thể tha thứ!

Mà xem lại ảnh đính kèm chung với tin không phải là hình ảnh của mình và Chu Bác Nghị ở sân bay hay sao? Lúc đó đợi máy bay rất buồn hai người ở sân bay đi dạo, thấy xung quanh vắng vẻ Chu Bác Nghị quả thật là mặt dày mày dạn đẩy cậu vào tường chơi trò Cậu chủ tà mị đấy ngà tôi , khi đang ăn cơm trong tiệm thức ăn nhanh ở sân bay hai người cũng từng đút cho nhau ăn, không ngờ thế nhưng bị đám săn tin chụp lại hết toàn bộ không bỏ một cảnh nào.

Hàn Duyệt nhìn thấy câu từ chói tai và các loại bôi nhọ bẽ cong sự thật trong tin tức này thì giận tới mức tay dùng sức một cái, máy tính bằng liền phát ra một tiếng rắc.

Chu Bác Nghị nghe thấy tiếng động, nghiêng đầu hôn hôn tóc cậu, nói: “Sao thế?”.

Hàn Duyệt nổi giận dửng dưng đưa máy tính bảng qua cho Chu Bác Nghị, nói: “Hơi quá đáng, cái này không phải bịa đặt hay sao? Tên gốc X viết ra thứ này cũng không quen anh dựa vào cái gì nói anh như thế?”.

Chu Bác Nghị nhìn lướt qua hai cái cho có, cũng không tức giận, bỏ máy tính qua một bên ôm Hàn Duyệt lại nói chọc ghẹo: “Cậu bé xinh đẹp”.

Hàn Duyệt thấy anh cũng không có phản ứng gì lớn mới yên tâm hỏi: “Có cần làm chút gì để làm sáng tỏ hay không? Buông xuôi thì sẽ có ảnh hưởng không tốt với anh mà”.

“Đúng thế, là phải làm sáng tỏ một chút” Chu Bác Nghị gật gật đầu lấy điện thoại di động ra chỉnh chế độ tự sướng, nhắm ngay hai người lập tức vừa hôn lên khóe miệng của Hàn Duyệt một cái vừa nhấn nút chụp.

Trong hình vẽ mặt Chu Bác Nghị cười mỉm chu môi hôn lên khóe miệng của Hàn Duyệt, nhìn qua dịu dàng vô cùng, còn Hàn Duyệt thì có chút mờ mịt nhìn vào màn hình trong nét mặt đờ đẫn hiện ra một chút giật mình. Ở trong mắt Chu Bác Nghị vẽ mặt của Hàn Duyệt cực kỳ đáng yêu, mà ở trong mắt của bản thân Hàn Duyệt tấm hình đó xấu thấy thương, quả thật là chuyện xấu phải giấu dưới đáy tủ.

“Anh không phải tính đăng lên weibo đó chứ?” Hàn Duyệt sợ hãi nói, “Chúng ta chụp lại lần nữa, đừng up tấm này!”.

Nhưng mà Chu Bác Nghị duỗi tay ra xa không cho Hàn Duyệt với tới điện thoại mình, Hàn Duyệt bỏ cả người lên trên người Chu Bác Nghị giành giật, Chu Bác Nghị vừa lạnh lẽo tránh né vừa đem hình đăng lên weibo, không đến vài giây thì gạo đã nấu thành cơm.

Hàn Duyệt phụng phịu leo từ trên người anh xuống, ngồi phịch lại trên chỗ ngồi của mình. Chu Bác Nghị chỉnh sửa weibo lại một cái mới sắp qua ôm lấy Hàn Duyệt nói, “Lại nào, chụp thêm vài tấm”.

“Không chụp” Hàn Duyệt nói khô khốc.

“Thế này rất đẹp mà” Chu Bác Nghị kề sát lỗ tai cậu nói, “Cực cưng vừa xinh đẹp vừa đáng yêu...”

“Ê Ê!” Hàn Duyệt cả đầu vạch đen cắt ngang lời anh nói, “Anh nói em vừa đẹp trai vừa phong độ em sẽ vui hơn đó, cảm ơn”.

Chu Bác Nghị khẽ bật cười nói: “Chụp nhanh nào, em xem tất cả mọi người đều đang nhìn bọn mình kìa”.

Hàn Duyệt ngẩng đầu nhìn xung quanh một vòng, nhận ra quả nhiên tất cả thành viên của tổ quay phim đều nhìn lên hai người bọn họ, vừa phát hiện Hàn Duyệt đang nhìn mình liền vội vàng xoay tầm mắt đi làm chuyện khác, nhưng mà khóe mắt vẫn còn đang lén nhìn về phía bên này.

Hàn Duyệt then quá hóa giận lập tức hung ác trừng mắt lườm Chu Bác Nghị một cái, nói hung dữ: “Còn muốn chụp gì nữa?”.

Hai tấm tiếp theo tương đối bình thường, đầu tiên là hai người kề sát mặt vào nhau mỉm cười nhìn màn ảnh tự sướng, sau đó Chu Bác Nghị kêu Hàn Duyệt ôm lấy vai mình từ phía sau, tựa đầu lên vai mình, tay trái duỗi ra trước được mình cầm đặt ở bên môi như vậy có thể vừa khéo cùng lúc phô ra hai chiếc nhẫn kim cương. Chu Bác Nghị cũng đem hai tấm ảnh này đăng lên trên weibo, kèm theo một đoạn lời: “Đây là vị hôn phu của tôi, bốn năm sau chúng tôi sẽ bước vào giáo đường hôn nhân”.

Weibo đăng lên chưa tới mười lăm phút Chu Bác Nghị liền nhận được điện thoại của mẹ Chu. Mẹ Chu khen ngợi một hồi chuyện anh đăng weibo làm sáng tỏ, lại an ủi anh mấy câu nói với anh mình đã sai người đi xử lý rồi kêu anh đừng để ý bài báo kia, cái trang web kia trước giờ có tiếng đăng tin đồn nhảm với bôi nhọ nghệ sĩ, đã từng có nghệ sĩ cùng cha mình ra ngoài đi dạo bị đám săn tin của cái trang web giải trí kia chụp được đưa tin thành nghệ sĩ có sở thích đặc biệt thích đàn ông lớn tuổi, ngang nhiên hẹn hò với người tình bên ngoài khiến người cha già của nghệ sĩ kia tức giận tới mức suýt nữa phát bệnh tim.

Bài báo này quả thật không có gây ra tổn thương gì tới Chu Bác Nghị, nghe giọng nói dè dặt của mẹ anh trái lại còn an ủi mẹ Chu một lát.

Sau khi gác máy xe đưa đón cũng đã đến, thành viên tổ quay phim lên xe chạy về các phía khác nhau, trên đường đổi mấy chiếc xe mới thoát khỏi fan với đám săn tin, cho tới giữa trưa mới tới khu quay phim.

43. Chương 43

Trường quay của tổ quay phim được dựng ở khu biệt thự sang trọng vùng ngoại thành Nam Đảo, vai nam phần lớn xuất thân nhà giàu, có dính tới cốt truyện trong nhà của bọn họ sẽ quay ở trong này. Còn nhà của nữ chính thì mượn một căn nhà bán hoa kiêu hộ gia đình cách khu biệt thự không xa, căn nhà lầu nhỏ ba tầng, tầng trệt là cửa hàng bán hoa mặt phố, tầng một và sân sau thì là khu sinh sống. Tổ quay phim bỏ tiền sửa chữa lại căn nhà đó một chút, trên tường quét sơn màu kẹo ngọt, mỗi cửa sổ đều kéo ra một cái ban công bằng gỗ có trồng thêm hoa tươi, đặc biệt là vườn hoa đối chiếu theo phong cách của truyện cổ tích Châu u, bao quanh hàng rào dễ thương, còn có cái đình nhỏ và đu dây. Hiệu quả sau khi trang hoàng tràn ngập màu sắc thiếu nữ mộng mơ, tuyệt đối là căn nhà nhỏ thơ mộng lý tưởng trong suy nghĩ của các cô gái trẻ.

Phim còn có không ít cốt truyện xảy ra trong trường học, mà trường học thì chọn một ngôi trường trung học quý tộc tư nhân ở địa phương, trường học vừa mới xây chưa tới năm năm, khu phòng học xây dựng còn khá thể hơn so với rất nhiều khu phòng học của đại học, cực kỳ hợp với phong cách ‘phô trương sự giàu sổi tới cùng’ của bộ phim.

Bộ phim lấy cảnh đủ xa xỉ sang chảnh, nhưng chỗ đám nhân viên công tác của tổ quay phim ở thì không được thoải mái như thế. Vì ở gần dễ làm việc nên toàn thể nhân viên của tổ quay phim ngoài mấy diễn viên ảnh đế ảnh hậu, người chế tác với giám chế ra thì toàn bộ đều ở trong nhà trọ nhỏ ở ngoại ô. Nhà trọ nhỏ điều kiện sơ sài, trong phòng chỉ có những đồ dùng cơ bản nhất, TV chỉ là đồ trang trí chỉ có thể bắt được mấy kênh tin tức của địa phương và khu trung tâm, còn có một kênh nói tiếng địa phương, cũng may internet rất nhanh điều này khiến cho đám thanh niên sau khi nhìn thấy hoàn cảnh của khách sạn thì mặt mày u ám khá là nhẹ nhõm.

Phần lớn người trong tổ quay phim là hai người thậm chí ba người một phòng, chỉ có đạo diễn và Chu Bác Nghị là mỗi người một căn phòng có giường lớn. Mẹ Chu dẫn lòng không cho con trai mình vào ở khách sạn cao cấp trong trung tâm thành phố, nhưng cuối cùng vẫn không nỡ để anh chen chúc chung một căn phòng với người ta.

Hàn Duyệt quan sát phòng thật kỹ, cầm lấy bức màn ngủ ngủ lập tức ho sù sụ, thở phì phì nói không vừa ý: “Phòng này cũng dơ dáy quá đó, rèm cửa toàn mùi bụi bặm không biết bao nhiêu năm rồi chưa giặt”. Sau đó phát hiện một con sâu chết trắng tươi trong góc phòng tắm, gớm ghiếc nhẩy ra ngoài nói với Chu Bác Nghị đang sạc pin điện thoại, “Căn phòng này cũng hơi bị dơ quá rồi. Đợi lát nữa em kêu người quét dọn lại cho anh cái đã, khử trùng toàn bộ sẵn tiện diệt sâu bọ luôn. Không biết phải ở bao lâu, dọn dẹp sạch sẽ ở mới thoải mái được”.

Chu Bác Nghị ngoắc gọi Hàn Duyệt đi tới, sau đó ngay khi Hàn Duyệt cách anh một khoảng chưa tới một gang tay thì nhanh tay túm cậu ngã xuống giường, xoay người đè lên cúi đầu hôn vào môi cậu.

Hàn Duyệt vốn bởi vì động tác xảy ra bất thành lĩnh của Chu Bác Nghị làm giật mình đến cứng người, đến khi môi bị anh chàng ngậm trong miệng dùng lưỡi khẽ khiêu khích mới từ từ thả lỏng, duỗi tay ôm lấy anh chàng trên người mình.

Sau khi hưởng thụ một nụ hôn hết sức triền miên Chu Bác Nghị ôm Hàn Duyệt lật người lại để cậu nhóc nằm trên người mình, hai người lẳng lặng ôm lấy nhau nghỉ ngơi. Nhưng chỉ nằm vài phút Hàn Duyệt liền ngồi dậy, cũng túm Chu Bác Nghị lên.

“Ra giường chỗ này không biết là giặt bằng thứ gì nhìn khá là trắng, ai biết có phải giặt bằng bột tẩy trắng của nhà máy lậu không”. Hàn Duyệt gớm ghiếc dùng ngón tay bók chần lên ngủ ngủ, lại nói, “May mà em mang theo ra giường với vỏ gối cho anh. Đợi lát nữa em kêu trợ lý mua thêm vài cái tiện thay giặt... mềm cũng phải thay, lỡ như là vải bông tái chế thì sao đây?”.

Chu Bác Nghị thấy Hàn Duyệt giống như một cô vợ nhỏ cần mẫn nói dông dài dặn dò kỹ lưỡng một ít chuyện sinh hoạt, xoi mói điều kiện căn phòng từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài thì trong lòng ấm áp, từ phía sau kéo cậu nhóc nhỏ gầy vào lòng áp sát mặt vào trên mặt cậu khẽ gọi, “Cục cưng...”

Hai người lại thân mật một hồi trong căn phòng còn dính mùi ẩm ướt đặc trưng của phương nam thì Chu Bác Nghị bị Hàn Duyệt đuổi đi tắm rửa, Hàn Duyệt tự mình rời khỏi phòng, đầu tiên là kêu trợ lý của Chu Bác Nghị đi cửa hàng trong trung tâm thành phố mua vài món đồ trên giường bao gồm ra giường, gối nằm mới; lại kêu nhân viên phục vụ của khách sạn tới đưa cho cô ấy 600 đồng nói cô ấy đợi lát nữa quét dọn lại toàn bộ căn phòng và khử trùng lại nhà tắm một lần. Nhân viên phục vụ là một cô gái nhìn qua còn chưa trưởng thành, cầm số tiền bất ngờ này thì vui tới mặt mày sáng rỡ luôn miệng hứa sẽ quét dọn phòng sạch sẽ, tốt nhất là chà đi một lớp. Hàn Duyệt nhìn thấy cô gái trước mặt còn nhỏ tuổi hơn cả mình thì có hơi ngại nên đưa thêm cho cô ấy 600 đồng nữa. Lúc này cô gái nhỏ quả thực muốn cầm ba bốn bình nước khử trùng chà sạch cả căn phòng một lần.

Chờ sau khi hai người đều rửa mặt chải đầu và thay quần áo xong thì đúng lúc đạo diễn kêu mọi người đi xuống ăn trưa. Không biết có phải đã dặn kỹ trước rồi hay không mà phòng khách sạn tuy giấu đầy chỗ bần nhưng thức ăn xem như sạch sẽ.

Mặc dù mọi người vừa đến chưa bao lâu nhưng đạo diễn không cho mọi người có thời gian nghỉ ngơi. Kế hoạch ban đầu là sáng sớm đến khách sạn chờ cho mọi người một khoảng thời gian buổi sáng để nghỉ ngơi cho khỏe, buổi chiều sẽ bắt đầu quay, bây giờ bởi vì do Mạnh Đình mà mọi người trễ mấy tiếng đồng hồ, nhưng tổ quay phim vẫn dựa theo kế hoạch cũ sau khi ăn xong cơm trưa đúng hai giờ chiều bắt đầu quay ở trường học. Hàn Duyệt cũng đi theo góp vui.

Cuối tuần này vừa lúc trùng ngày nghỉ hai tuần một lần của ngôi trường tư nhân này. Khi tổ quay phim bắt đầu bấm máy phải dựng bàn thấp nhang đốt pháo, nếu như là ngày học bình thường tất nhiên sẽ gây ra tiếng động lớn làm ồn tới trật tự dạy học thường ngày của trường, bây giờ cả sân trường vắng tanh ngoại trừ mấy nhân viên hậu cần của trường học tùm ở xa xa vây xem thì không còn một ai. Lễ bấm máy rất nhanh đã tổ chức xong, mỗi người của tổ quay phim đều đốt nhang cắm vào trên lư hương, ngay cả Hàn Duyệt cũng đi theo bên cạnh Chu Bác Nghị cầm cây nhang vái vái.

Làm xong những việc này công việc quay phim chính thức bắt đầu!

Cảnh quay chọn bấm máy đầu tiên chính là cảnh nam nữ chính gặp nhau lần đầu ở sân trường.

Vai nam chính ngang ngược Lý Dật Thần diễn đang ở trong rừng cây nhỏ của trường cùng cậu bạn trai mình vừa câu được chưa tới một tuần hôn nhau, kết quả thấy cậu bạn trai cài tiếng chuông điện thoại là bài hát của ca sĩ mình ghét nhất chớp mắt thay đổi sắc mặt muốn chia tay với cậu ta. Cậu bạn trai khóc lóc tím tím xin Lý Dật Thần đừng làm như thế.

Đúng lúc này, nữ chính Mạnh Đình diễn từ phía sau rừng cây vọt ra. Các biên kịch sau mấy lần thảo luận quyết định đổi hình tượng tiểu bạch ngây thơ thuần khiết của nữ chính thành hình tượng nữ học bá tốt bụng chính nghĩa, như vậy có thể giúp nữ chính được thần tình yêu thiên vị ít bị mắng một chút. Vì thế, nữ chính Mạnh Đình ban nãy đang ở trong rừng cây chuẩn bị bài đúng lúc nghe thấy toàn bộ cậu chuyện, cô vốn không muốn xen vào chuyện của người khác nhưng nghe thấy một thiếu niên khóc thương tâm như thế thì lòng thương người bộc phát lập tức nhảy ra lời lẽ chính nghĩa chỉ trích con người lạnh lùng vô tình đùa giỡn với tình cảm người khác của Lý Dật Thần, sau đó ôm lấy cậu bạn trai còn nhỏ nhắn hơn cả mình nói với cậu ta đừng tỏ ra yếu thế đối với loại người cặn bã đó, cho dù là nước mắt của con trai cũng phải chừa cho người hiểu được con người mình xem, chứ không nên trở thành nhược điểm để loại con trai rác rưởi này cười nhạo mình.

Cậu bạn trai lúc này hoàn toàn tỉnh ngộ, bỗng đứng thẳng người lên, thỏ trắng nhỏ biến thân thành nữ vương ngạo kiều, thân hình nhỏ xinh 160cm kia chớp mắt bộc phát ra sức mạnh kinh người, dồn sức bặt người hung ác tát một phát lên mặt của Lý Dật Thần, lập tức nâng cằm kiều căng rời khỏi rừng cây nhỏ.

Mà Lý Dật Thần giờ ra cái mặt in dấu bàn tay đỏ rực trợn mắt há hốc mồm nhìn bóng lưng bạn trai cũ biến mất ở sau rừng cây, cả buổi còn chưa tỉnh táo lại.

“Cát!” đạo diễn hài lòng kêu to lập tức toàn bộ tổ quay phim đều vỗ tay, đợi sau khi tiếng vỗ tay hơi nhỏ lại một chút đạo diễn khen nói, “Không tệ không tệ, khởi đầu tốt đẹp, cảnh đầu tiên đã suông sẽ như vậy là dấu hiệu tốt”. Lại nói với mấy diễn viên, “Phải giữ vững trạng thái này cho tốt, phần sau cũng tranh thủ qua trong một lần”.

Hai nam nữ chính đều ngại ngùng gật gật đầu, chẳng qua một người là ra về ngại ngùng còn một người là ngại thật.

Cái cậu Lý Dật Thần này khiến cho Hàn Duyệt vô cùng ngạc nhiên, làm một ca sĩ hip-hop đang nổi tiếng Lý Dật Thần trước nay trứ danh vì tác phong trên sân khấu và dưới sân khấu hoàn toàn khác nhau. Trên sân khấu cậu ta là ca sĩ cool ngầu, dưới sân khấu thì trở thành cậu con trai ngại ngùng hiền lành ít nói, cả buổi không nói ra được một câu. Cậu ta từng đi tham gia tiết mục giải trí, không thể không nói may mà lần đó tiết mục còn mời mấy khách quý khác. Ngay khi mấy nghệ sĩ khác đều giành nhau thể hiện bản thân thì Lý Dật Thần lại một mình ngồi ở một bên, chải một cái kiểu tóc ngầu tới không có bạn bè, mặc một bộ quần áo phong cách hip-hop mặt mang nụ cười chẳng nói câu nào.

Nhưng khi tới phần biểu diễn, đến lúc Lý Dật Thần lên bục biểu diễn thì chớp mắt ánh mắt của cậu ta liền trở nên sắc bén, vài giây liền làm nổ tung toàn trường, mà âm nhạc vừa ngừng đèn sân khấu vừa bật lên cậu ta lại trở thành cái cậu nhóc vừa ngoan hiền vừa yên lặng kia, cầm micro đứng ở trên bục nhìn người chủ trì mỉm cười. Cái cảnh kia đã làm fan cả sân sân khấu moe tới liên tục hét chói tai, từ đó Lý Dật Thần đã có thêm một cái biệt danh kêu là Thần cục cưng.

Đương nhiên cũng không phải không có ai nói cậu ta là cố giả vờ đáng yêu, nhưng không được bao lâu cái cách nói đó đã biến mất tăm, Lý Dật Thần quả thật là kiểu tính cách này, tất cả những người từng tiếp xúc với cậu ta từ cấp cao trong Tinh Hạo cho tới nhân viên công tác bình thường nhất ở bên cạnh cậu ta và fan may mắn được gặp cậu ta một lần đều có thể chứng minh điều đó.

Mà bây giờ cũng là thế, ngay từ lần gặp đầu tiên Hàn Duyệt đã thấy Lý Dật Thần luôn cảm kích bản xem không nói một câu nào, ngoan tới mức giống như không tồn tại vậy, thật sự khó mà tưởng tượng ra cậu ta làm sao có thể diễn một tên ăn chơi trác táng bướng bỉnh ngông nghênh được, kết quả bằng clap gõ một cái Hàn Duyệt tận mắt nhìn thấy một cậu thiếu niên ngoan hiền đáng yêu là làm sao ở trong vòng năm giây đồng hồ hóa thân thành một cậu ấm nhà giàu ngây thơ ngạo mạn tới mức khiến cho người ta muốn một chân đá chết.

Mạnh Đình thể hiện cũng vô cùng tốt, tính cách của nữ chính kiểu học bá sau khi được sửa thì hơi nghiêng về hướng lý trí quyết đoán, nhưng lại không thiếu một chút ngốc nghếch đáng yêu và ngây ngô chưa biết mùi đời. Trong cảnh này Mạnh Đình nắm vững tính cách vai diễn rất tốt, tuy là chiêu cũ thấy việc nghĩa hăng hái làm nhưng cô ta không có rập khuôn theo nữ chính năng nổ chỉ biết la hét trong những phim khác mà là chú trọng thể hiện mặt lý trí của vai diễn. Khả năng đọc lời thoại của cô ta rất vững, đọc ra từng đoạn thoại dài vừa không nhạt nhẽo nhàm chán vừa không có tăng thêm quá nhiều cảm xúc, phối hợp với biểu cảm trên gương mặt không ngừng tăng dần lên từng chút đã thể hiện rất sâu sắc sự khinh thường đối với Lý Dật Thần cùng với sự đồng cảm và giận dữ vì đã không biết đấu tranh đối với cậu bạn trai.

Mà cậu diễn viên diễn vai bạn trai kia thì là đứa con trai nhỏ của một người quay phim trong tổ làm phim, nghe nói sắp quay phim nên vội vĩnh đời tới đây góp vui. Đạo diễn thấy bề ngoài cậu ta khá xinh xắn nên đã đem vai nhỏ xuất hiện không quá mười phút này xử lý nội bộ giao cho cậu ta. Cậu nhóc này là fan của Lý Dật Thần, rốt cuộc được diễn cảnh đối mặt với thần tượng mà mình thích thì hưng phấn tới mức không kiềm được mà hôn ha hôn hờ đi theo sau Lý Dật Thần vừa bưng trà vừa rót nước, trực tiếp giành luôn công việc của trợ lý người ta.

Cảnh kế tiếp là Lý Dật Thần trêu chọc Mạnh Đình để trả thù, hoàn toàn bộc lộ bản chất tra nam của nam chính. Mạnh Đình tuy là nữ học bá lý trí nhưng suy cho cùng vẫn là một cô gái còn chưa biết mùi đời đang trong giai đoạn mới tình đầu, bị một anh chàng đẹp trai như thế chọc ghẹo cũng không tránh được cảm xúc rung rinh. Lý Dật Thần lập tức nắm bắt cơ hội hung ác chế giễu nữ chính một hồi sau đó ngênh ngang bỏ đi, bỏ lại Mạnh Đình ở phía sau hạ quyết tâm nhất định phải trả thù lại.

Cảnh này cũng rất suông sẻ, tất cả tình tiết trong rừng cây nhỏ đều đã xong vì thế tất cả nhân viên chuyển tới trong quán cà phê bên trong khu phòng học. Ở chỗ này Chu Bác Nghị rốt cuộc cũng sắp lên sân.

Trong quán cà phê, đạo diễn và vài nhân viên công tác đang kiểm tra sắp xếp cảnh. Đây không phải là cảnh diễn của Hàn Duyệt nhưng Hàn Duyệt lại cảm thấy mình căng thẳng tới mức tay cũng bắt đầu phát run. Cậu không kiềm được quay đầu lại nhìn Chu Bác Nghị. Anh chàng lướt qua lời thoại lần cuối sau đó cất kịch bản đi, hít sâu một hơi nhắm hai mắt lại ngã lưng tựa vào ghế đằng sau. Nhìn thấy cái dáng vẻ đã tính

trước mọi việc này của Chu Bác Nghị không hiểu sao Hàn Duyệt lại cảm thấy mình còn căng thẳng hơn.

Đường như là cảm giác được sự lo lắng của Hàn Duyệt, Chu Bác Nghị mở mắt ra vừa đúng đối diện với ánh mắt của Hàn Duyệt, lập tức nở một nụ cười nhẹ, ngồi dậy cầm tay cậu nói: “Sao thế?”.

Hàn Duyệt ‘ức’ một cái, nhỏ giọng nói cảm tức: “Hoàng Thượng không gấp thái giám gấp, giờ em đang làm thái giám đây”.

Chu Bác Nghị khẽ bật cười, nói: “Đừng lo, cốt truyện đơn giản như vậy còn chưa làm khó được anh đâu”.

Hàn Duyệt trợn trắng mắt nhìn anh một cái, nói: “Em biết anh giỏi nhất rồi nhưng em vẫn căng thẳng tới mức cứ run mãi, làm sao giờ?”

Chu Bác Nghị ôm cậu nhóc ngồi lên đùi mình, cầm lấy tay cậu đặt bên môi hôn hôn rồi lại hôn lên khóe miệng cậu, nói: “Còn run không?”.

Không đợi Hàn Duyệt trả lời đã nghe thấy phó đạo diễn la lớn: “Các đơn vị chuẩn bị, diễn viên mau chóng vào chỗ!”.

“Đi nhanh đi!” Hàn Duyệt chủ động nhảy từ trên đùi Chu Bác Nghị xuống, “Cố lên!”. Nói xong còn nắm chặt hai tay làm một cái động tác cổ vũ.

Chu Bác Nghị từ từ đứng lên, xoa xoa tóc cậu nhóc, nói dịu dàng: “Yên tâm” thì đi vào trong cảnh quay nghe theo chỉ thị của đạo diễn ngồi xuống trên cái ghế dựa vào cửa sổ phía sau bàn. Hai người còn lại trong bốn vai nam chính chia nhau ngồi xuống hai chiếc ghế đối diện với anh, người diễn vai anh chàng playboy yêu thầm Chu Bác Nghị chính là Kiều Tranh mà Hàn Duyệt đã từng gặp mặt một lần, người còn lại tên Đường Triết. Mấy người bày xong tư thế thì nhân viên công tác đem ba ly cà phê dùng làm đạo cụ đặt ở trước mặt bọn họ, đạo diễn nhìn quanh một vòng lập tức gõ vang bằng clap: “Action!”.

44. Chương 44

Trong ống kính, ba anh chàng trẻ tuổi đẹp trai ngồi với dáng vẻ tùy ý trên ghế dựa hai bên chiếc bàn gỗ sẫm màu. Trong đó hai người ngồi cùng một phía một bên đang châu đầu vào nhau nhỏ giọng nói chuyện, về mặt khinh rẻ dường như nội dung cuộc trò chuyện không phải chuyện làm người ta vui vẻ gì, còn cái người ngồi ở đối diện bọn họ thì thả lỏng người dựa lưng vào ghế, khuỷu tay của một cánh tay chống ở trên tay ghế, gan bàn tay đỡ cằm, mắt nhìn vào rừng cây ngoài cửa sổ dưới lầu, ánh mắt nhưng không có tiêu cự, trên gương mặt kiên nghị hiện ra một chút yếu ớt mê man.

Hàn Duyệt nhìn không chớp mắt vào Chu Bác Nghị trong lòng đột nhiên nảy lên một cảm giác tự hào: Một người đàn ông xuất sắc như thế là thuộc về cậu. Cậu nhìn trái nhìn phải, nhận ra sự chú ý của tất cả nhân viên công tác đều ở trên người của ba người trong cảnh quay này, mà đạo diễn đang chỉ đạo người quay phim đem ống kính tập trung ở trên người Chu Bác Nghị nhiều hơn thì lén lấy di động và máy ảnh ra, sau khi tắt âm thanh và đèn flash thì bắt đầu chụp Chu Bác Nghị liên tục. Một nhân viên trường quay ngồi ở bên cạnh nhìn thấy, đang định đi qua cảnh thì lại bị phó đạo diễn túm lấy lắc lắc đầu với cậu ta nên thôi.

Lúc này đạo diễn quơ quơ một cái động tác đối với diễn viên trong cảnh quay, Kiều Tranh và Đường Triết nhận được tín hiệu lập tức bắt đầu lời thoại đầu tiên của bọn họ.

“Mày đoán cái cậu bạn trai nhỏ kia của A Thần lần này có thể quen được bao lâu đây?” Kiều Tranh vừa ngồi ngay lại tựa vào trên bàn vừa nói với Chu Bác Nghị đang thờ người, “Mấy ngày nay tao luôn nghĩ đầu A Thần có phải có vấn đề gì hay không thế nhưng lại ngấm trúng cái loại ảo lả đó, chắc chắn, vậy chi bằng quen với con gái cho rồi”.

Chu Bác Nghị ngay từ đầu không có biểu cảm gì, hai ba giây sau mới từ từ di chuyển con ngươi liếc nhìn Kiều Tranh, lập tức cười lạnh một tiếng, nói từ từ: “Chẳng qua là một món đồ chơi...”

Đúng lúc này Lý Dật Thần xông vào tới. Trên mặt cậu ta trưng cái dấu tay thợ trang điểm đặc biệt tăng thêm, mặt thối hoắc, giống như giận dữ mà bước từng bước lớn vọt tới trước bàn của ba người, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Chu Bác Nghị đập bàn nói: “Tức chết tao rồi! Trên thế giới này làm sao lại có loại con gái khiến người ta ghét đến thế cơ chứ!”.

Dựa theo kịch bản, Lý Dật Thần phải giật ly cà phê trước mặt Chu Bác Nghị qua uống sạch một hơi sau đó đặt cái ly xuống thật mạnh bắt đầu kể lại những chuyện vừa gặp phải, nghe được trong rừng cây.

Vì thế, Lý Dật Thần cầm ly cà phê trước mặt Chu Bác Nghị qua để tới bên miệng há to miệng uống một hớp lớn —

“Phụt —”

Chỉ nghe Lý Dật Thần phát ra một tiếng rên đau, cà phê vừa bị cậu ta uống vào miệng đã bị cậu ta phun hết ra, may mà cậu ta nghiêng đầu đúng lúc bằng không chắc chắn toàn bộ sẽ phun hết lên mặt của Đường Triết ngồi đối diện. Nhưng cho dù Đường Triết may mắn thoát khỏi cái tai nạn tai bay vạ gió lần này thì Lý Dật Thần vẫn là triệt để gặp xui xẻo, cà phê phun ra từ miệng cậu ta đã làm hỏng hoàn toàn cái áo khoác tây trang màu trắng trên người cậu ta.

Té ra nhân viên công tác chuẩn bị cà phê không biết là đã quên cà phê đợi lát nữa phải uống hay là nguyên nhân gì khác thế nhưng bưng một ly cà phê nóng lên, bởi vì tầng trên cà phê phủ một lớp bọt sữa rất dày che đi hơi nước mới không ai nhận ra nhiệt độ thật của nó, kết quả đã làm Lý Dật Thần uống thật một ngụm lớn bị phỏng rõ.

Sắc mặt đạo diễn thay đổi, đang chuẩn bị kêu cắt. Đúng lúc này Lý Dật Thần đột nhiên đem cái ly ném mạnh xuống đất, rống lớn: “Đem cà phê nóng như vậy ra muốn làm bỏng chết cậu đây hả! Phục vụ đâu! Phục vụ đâu rồi! Cút ra đây cho cậu!”.

Đạo diễn lập tức hiểu ra lúc này Lý Dật Thần muốn diễn tùy hứng liền vội vã ngăn lại chuyện nhân viên công tác định vọt vào ống kính, vừa khá hào hứng nhìn xem mấy diễn viên mới trong sân phải làm sao vừa ra hiệu diễn viên quần chúng mặc đồng phục của phục vụ quán cà phê vào sân. Người diễn viên quần chúng này lẽ ra phải đợi lát nữa sau khi Lý Dật Thần uống cà phê xong mới vào sân hỏi khách mới tới muốn gọi món gì sau đó bị Lý Dật Thần lửa giận ngút trời mắng chày, trước sau chỉ có năm giây mà giờ lại phải lên trước.

Giữa sân Đường Triết và Kiều Tranh còn chưa phản ứng lại kịp chỉ là ngơ ngác nhìn Lý Dật Thần đang bắt đầu nổi điên, còn Chu Bác Nghị đã bình tĩnh lại rồi. Chỉ thấy anh vội vã đứng dậy đầu tiên là kéo tay Lý Dật Thần cầm khăn giấy bên cạnh lên, khấn trương lại không thiếu dịu dàng thay cậu ta lau cà phê trên tay, sau đó giúp cậu ta cởi cái áo khoác tây trang đã bị dơ ra, nói: “Đồ bên trong không có bị dính cà phê chứ? Trên người không có bị phỏng chứ?”.

Lý Dật Thần bực mình tự cởi áo khoác, miệng nói với Chu Bác Nghị: “Không sao hết!”. Sau đó một tay đem áo khoác ném lên trên người phục vụ quần chúng đang ngồi dưới đất nhặt mảnh ly vỡ, rống lớn: “Cậu là tên dân ở đâu ra vậy hả? Không thấy bàn của mấy cậu đây bị dơ rồi hay sao? Không biết tới lau bàn trước hay sao? Ai muốn cái loại ngu ngốc mất mùa này như cậu vậy? Quán cà phê ở trường từ lúc nào đã xuống cấp tới tình trạng này rồi? Có phải sắp đóng cửa rồi hay không?”.

Hàng loạt câu hỏi dồn lại nên một cái rồi lại một cái lên đầu người phục vụ quần chúng giống như đại bác, khí thế Lý Dật Thần rất sung, liên tục mắng cái cậu quần chúng kia tới mức trợn mắt há mồm không biết phải làm sao.

Đúng lúc này, Chu Bác Nghị đưa tay ôm lấy bả vai Lý Dật Thần dùng sức kéo cậu ta về phía bên mình, nói: “Được rồi, được rồi, đừng giận nữa, so đo cái gì với loại người này chứ”. Sau đó lạnh giọng nói với người phục vụ quần chúng: “Mau lại đây dọn sạch sẽ”.

Lý Dật Thần vẫn còn tức giận, giống như một con mèo đang xù lông ngồi bẹp xuống trên ghế dựa tùy ý Chu Bác Nghị vuốt lông cho cậu ta. Chu Bác Nghị vỗ vai cậu ta, mắt nhìn vào mặt cậu ta, biểu cảm hết sức dịu dàng, trong ánh mắt tràn ngập tình cảm yêu thương sâu sắc. Đạo diễn thấy thế vội kéo ống kính lại gần cho nét mặt của Chu Bác Nghị một cái đặc tả.

“Bên trong miệng có bị phỏng hay không? Lưỡi có khó chịu hay không?” Chu Bác Nghị thấy Lý Dật Thần xem ra không còn giận mấy thì lại mở miệng hỏi. Lý Dật Thần bực mình nói: “Không có”.

“Tớ nhìn thử xem” Chu Bác Nghị nói khẳng khái.

Vì thế Lý Dật Thần không tình nguyện mở miệng ra, Chu Bác Nghị dùng ngón tay khẽ nâng cằm cậu ta lên kiểm tra qua kiểm tra tỉ mỉ tình trạng của cậu ta. Cảnh tượng này vô cùng ảm áp, Kiều Tranh và Đường Triết ngồi ở trước mặt hai người phải cố gắng kiềm chế vẻ mặt của mình mới không thoát vai, nhưng mà Đường Triết diễn xuất hơi kém một chút đã hơi hơi lộ ra một cái vẻ mặt như thấy quý. Đạo diễn bắt được vẻ mặt này của cậu ta cũng cho cậu ta một cái đặc tả, làm một cái điểm cười xen vào cảnh ‘diễn ân ái’ của Chu Bác Nghị và Lý Dật Thần.

Sau khi kiểm tra Lý Dật Thần có bị phỏng hay không xong Chu Bác Nghị mới lưu luyến buông mặt của Lý Dật Thần ra ngồi trở về, cốt truyện bây giờ mới bắt đầu diễn tiếp như trên kịch bản viết.

Đợt cảnh này diễn xong, nét mặt đạo diễn lộ vẻ vui mừng, hưng phấn hô một tiếng “Cắt!”. Sau đó chuyển cảnh vừa rồi quay được ra bắt đầu xem, vừa xem vừa khen: “Tốt! Tốt! Rất tốt! Rất tốt!”.

Lý Dật Thần lại biến trở về cái cậu trai ngoan hiền kia chạy thẳng tới trước mặt cái cậu diễn viên quần chúng nọ đi xin lỗi, Hàn Duyệt nhìn mà khóe miệng cứ giật giật, nghĩ thầm cứ thế này mãi không biết cậu nhóc đó có thể tinh thần phân liệt hay không đây.

Chu Bác Nghị đứng ở bên cạnh đạo diễn cùng ông ta xem xong cảnh vừa mới quay, nhỏ giọng thảo luận gì đó, đạo diễn lập tức cười ha ha vỗ vỗ vai anh, giọng loáng thoáng truyền tới: “... không hổ là con trai Tổng giám đốc Chu... hậu sinh khả úy...”

Chu Bác Nghị lại nói thêm hai câu với đạo diễn rồi mới đi trở lại bên cạnh Hàn Duyệt ngồi xuống, nói với Hàn Duyệt vẫn chưa từng rời mắt khỏi anh: “Thể hiện cũng được chứ?”.

“Quá lợi hại!” hai mắt Hàn Duyệt phát sáng, “Bác Nghị, anh thật sự là thiên tài!”.

“Cám ơn” Chu Bác Nghị cười cười, tuy không có tỏ ra cực kỳ phấn khởi gì nhưng trong nụ cười hơi hơi lộ ra chút đắc ý.

Hàn Duyệt thấy cái vẻ mặt này của anh rất muốn nhào qua hôn anh một cái nhưng sợ làm nhòe lớp trang điểm trên mặt anh nên đành thôi, vừa định sờ sờ tóc anh, tay giơ lên rồi mới nhớ ra kiểu tóc của anh được dùng keo xịt tóc cố định lại không thể tùy ý đụng vào chỉ có thể vỗ vỗ vai anh, nói trêu ghẹo: “Tự mãn sẽ phải chịu thiệt khiếm tốn mới có lợi, Chu ảnh đế tương lai cũng đừng có lơ lỏng đấy nhá!”.

Chu Bác Nghị túm tay cậu qua đặt trong lòng bàn tay, nhìn vào mắt cậu khẽ nói: “Ban này... ban này có cảm thấy không vui hay không?”.

Hàn Duyệt khựng lại hai ba giây mới hiểu ra Chu Bác Nghị nói chính là mình có không vui vì anh và Lý Dật Thần biểu diễn vô cùng thân mật hay không, không khỏi có chút dở khóc dở cười nói: “Sao vậy được chứ? Tại sao anh lại nghĩ như thế, em cũng đâu có nhỏ nhen tới vậy!”.

“Em rất rộng lượng sao?” Chu Bác Nghị hỏi vặn lại, trên mặt lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Hàn Duyệt đảo mắt một cái đem kịch bản nhét vào trong ngực Chu Bác Nghị, kêu anh chuẩn bị cảnh tiếp theo cho kỹ.

Ngày đầu tiên bấm máy cứ như là được thần linh phù hộ phần lớn cảnh đều là một cái qua ngay chỉ có vài cảnh là cần làm lại một hai lần, buổi chiều ngày đầu làm việc hoàn thành nhiệm vụ vượt mức, đợi đến khi sắp tới kết thúc công việc đạo diễn hài lòng vung tay lên ngỏ ý mình muốn bỏ tiền túi mời mọi người ăn hải sản. Vì thế tổ quay phim từ từ lao tới một căn nhà hàng ở dưới chân núi làm thịt đạo diễn một châu.

Sáu giờ sáng ngày hôm sau nhân viên công tác bắt đầu gõ cửa từng phòng một gọi mọi người dậy làm việc. Hàn Duyệt bị tiếng đập cửa như tiếng sấm làm giật mình tỉnh giấc, vừa mới mở mắt ra Chu Bác Nghị liền dùng tay bịt mắt cậu lại khe khẽ vỗ về cậu ngoài chăn, nói: “Ngủ tiếp đi, còn sớm lắm”.

Hàn Duyệt lấy tay của Chu Bác Nghị xuống giẫy dựa ngồi lên nói: “Phải đi làm việc à? Em đi với anh, buổi tối phải đi về rồi, em ở bên anh thêm chút nữa đã”.

Nghe cậu nói thế Chu Bác Nghị không có từ chối. Hai người rửa mặt xong xuống dưới lầu ăn sáng. Phần lớn mọi người đã ngồi ở bên bàn ăn những món ăn đơn giản. Bữa sáng xem như thịnh soạn, cũng khá nhiều món, có điều mấy nữ diễn viên ngồi ở bên một cái bàn khác chẳng đụng tới món nào hết mà chỉ bưng một chén cháo chậm chậm nhấp nháp từng chút, một lát sau trợ lý của một người trong đó mang một tô xà lách luộc từ phòng bếp ra, mấy cô gái liền mặt không chút thay đổi giải quyết sạch cháo kèm với tô rau xà lách đó.

Hàn Duyệt nhìn thấy mà vặn xoắn một cơn trong bụng, đúng lúc Chu Bác Nghị gấp một miếng trứng chiên để vào chén cậu, cậu lập tức đáp lại gấp một cái bánh bao nhỏ cho Chu Bác Nghị.

“Quan hệ của cậu Hàn và cậu ba thật sự rất tốt” đạo diễn cười tủm tỉm nói, “Làm tôi thấy mà cũng bắt đầu nhớ tới bà xã nhà tôi”.

Thành viên tổ quay phim quanh bàn vội vã hòa theo đạo diễn, đủ mọi lời khen bắt đầu ca ngợi mối quan hệ của hai người, trong đó cũng có chút ngoài khen trong biếm có ý đồ của ai đó trong tổ quay phim. Hàn Duyệt nghe mà phát phì, bất kể là ai cũng không thích việc riêng của mình bị người ta đem ra bàn tán như thế, cho dù là bày tỏ ý hâm mộ đi nữa. Cậu đập mạnh chén xuống bàn cười giả lả với đạo diễn nói: “Ngài định lúc nào làm việc vậy”.

Đạo diễn ngạc nhiên, lập tức xụ mặt quát lớn: “Nói chuyện vớ vẩn nhiều như vậy làm gì, hôm nay rảnh rồi lắm phải không hả? Đều ăn nhanh lên, đừng có lề mề!” mọi người lập tức cúi đầu mau chóng giải quyết bữa sáng của mình.

Hàn Duyệt dậy quá sớm, tuy rất muốn nghiêm túc ngắm Chu Bác Nghị biểu diễn nhưng lòng thì có mà sức thì không đủ, rất nhanh đã không gượng nổi ngồi trên ghế dựa trong lều quay ngủ say sưa, mấy lần tỉnh giấc mấy lần lại ngủ tiếp. Cho đến tận buổi chiều sau khi ăn xong cơm trưa mới thật sự tỉnh táo, nhưng cũng không thể ở bên cạnh lâu lắm, Chu Bác Nghị kêu người ta đặt vé máy bay cho cậu là lúc năm giờ, trong bụng có không nở đi chẳng nữa cũng chỉ có thể trở về thành phố B, chính thức bắt đầu việc sống riêng của hai người.

45. Chương 45

Chỉ mới có thời gian mấy tháng Hàn Duyệt đã hoàn toàn thích ứng việc sống chung với Chu Bác Nghị. Cậu đã quen mỗi sáng thức dậy đều có thể nhìn đến một người con trai khác trong nhà, mỗi ngày trước khi ngủ đều có thể trao nhau một nụ hôn chúc ngủ ngon với đối phương, bỗng chốc đột nhiên quay về tình trạng sống một mình thì tạm thời có chút không thích ứng được. Khi tới chủ nhật Hàn Duyệt vừa về tới nhà, bởi vì quá mệt mỏi liền trực tiếp đi ngủ còn chưa cảm giác được có chỗ nào không đúng, nhưng khi ngày hôm sau tỉnh dậy nhờ chuông báo thức mơ mơ màng màng rửa mặt xong rời khỏi nhà, gọi tên Chu Bác Nghị một tiếng theo phản xạ mà đáp lại cho cậu chỉ có căn nhà vắng lặng, lúc đó cậu mới thật sự hiểu được cậu với Chu Bác Nghị ở riêng hai nơi rất cuộc là khái niệm gì.

Giống như cuộc sống đột nhiên trống không một khối vậy, trở nên càng ngày càng thần thờ và buồn tẻ, chuyện vui nhất mỗi ngày trở thành nhận được điện thoại và tin nhắn của Chu Bác Nghị. Nhưng mà đối phương dường như thật sự rất bận bịu, ban ngày chỉ có thể nhích chút thời gian để gửi vài cái tin ngắn, mà buổi tối khi nấu cháo điện thoại giọng nói nghe ra cũng rất mệt mỏi, Hàn Duyệt thấy thế cũng luôn giục anh mau đi ngủ, lại nhin hết những lời muốn nói vào trong.

Một tuần ngắn ngủi còn chưa qua hết, Hàn Duyệt cảm giác giống như đã qua một tháng.

Cho tới có một hôm khi cậu và Mã Trí Hân cùng đi thư viện đọc sách, lúc cậu lại thử người nhìn vào đi động lẫn nữa thì Mã Trí Hân khẽ lấy tay chọt chọt cậu.

“Anh Duyệt” Mã Trí Hân nói nhỏ tiếng, “Đang chờ điện thoại của anh Nghị à”.

Hàn Duyệt bị cậu ta làm giật mình, bình tĩnh lại thì lúng túng gật gật đầu.

“Em cũng đoán là thế” vẻ mặt của Mã Trí Hân có chút đắc ý, “Anh Duyệt, nét mặt vừa rồi của anh biểu hiện giống như nữ chính đang rơi vào vào tình yêu cuồng nhiệt ấy, xem ra trong tiểu thuyết viết đều là thật, nhìn xem thật là ngọt ngào đó he he he ~ lại nói chứ anh Duyệt, tình cảm của anh với anh Nghị thật tốt, em nhìn mà cũng muốn yêu he he”.

Hàn Duyệt không có tâm tình nghe tiếp mấy lời còn lại của Mã Trí Hân, cả đầu cậu đều là hai chữ ‘nữ chính’ kia.

Biểu hiện giống như nữ chính rơi vào tình yêu cuồng nhiệt...

Hàn Duyệt rung mình một cái. Cậu bắt đầu ngẫm lại một loạt biểu hiện của mình sau khi trở về thành phố B, đột nhiên nhận ra cậu thể nhưng không có cách nào vận lại sự hình dung này của Mã Trí Hân. Trong lòng lo âu canh điện thoại chờ cuộc gọi và tin nhắn của đối phương, đó không phải là một trong các biểu hiện chuẩn nhất của nữ chính trong phim truyền hình hay sao?

‘Bộp’ đóng sách lại, Hàn Duyệt nằm sấp lên bàn vùi mặt vào trong khuỷu tay hít sâu một hơi, hồi lâu mới từ từ thở ra.

Mình thế nhưng vào lúc không biết gì đã dựa dẫm vào anh chàng sâu tới mức đó, chẳng qua xa nhau mấy ngày đã không yên lòng như thế...

Không được! Không thể như vậy được! Hàn Duyệt ngồi bật dậy, đầu tiên là tắt điện thoại, móc pin ra ném vào trong cặp, sau đó hùng hổ mở sách ra. Cái dáng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi này của cậu làm Mã Trí Hân còn đang lải nhải tưởng tượng bản thân yêu đương sẽ ra sao giật mình sợ hãi.

“Anh Duyệt?” cậu ta dè dặt hỏi, nhìn Hàn Duyệt bỗng dưng bắt đầu vùi đầu cố gắng học tập, “Anh sao thế? Ai chọc giận anh à?”.

“Không có gì đâu” Hàn Duyệt ngẩng đầu, kéo ra một nụ cười tươi nói, “Chỉ là nhận ra mình không thể tiếp tục sa ngã như vậy nữa thôi. Hôm nay nếu như không xem hết nội dung của ba chương này anh sẽ không họ Hàn!”.

“Không phải anh nên là họ Chu hay sao?” Mã Trí Hân nói khe khẽ, “Chu Hàn Thị*...”

*(cách gọi vợ thời xưa, vì MTH viết truyện cổ trang nên mới gọi như thế)

Hàn Duyệt nheo mắt lại nhìn vào cậu ta, người sau vội vàng cầm lấy bút làm ra vẻ chép bài điên cuồng.

Tháng mười hai lập tức sẽ bước vào tuần thi cuối kỳ, khắp nơi đều là học sinh ôm sách học tập. Hàn Duyệt rất dễ dàng đã hẹn được bạn học cùng nhau ôn tập, ngồi vào phòng tự học dưới ánh mắt ngạc nhiên của bạn học mãi cho tới mười giờ mới về nhà.

Vừa mới khởi động máy di động liền rung như điên, tin nhắn một cái lại một cái vọt vào hộp thư, mở ra nhìn một cái tất cả đều là tin nhắn của Chu Bác Nghị, từ ban đầu là trở thành „ giọng điệu bắt đầu dần dần trở nên sốt ruột và nghiêm túc.

Xem ra hành vi xúc động nhất thời của mình đã làm sợ Chu Bác Nghị đang ở phía xa Nam Đảo, Hàn Duyệt cảm thấy mình nên lập tức gọi điện thoại qua giải thích một cái, nhưng giây tiếp theo điện thoại đã reo vang.

Nghe thấy tiếng của Hàn Duyệt, ban đầu Chu Bác Nghị không nói gì, cuối cùng thở dài nói: “Hôm nay tại sao không tiếp điện thoại? Tin nhắn cũng không trả lời. Có phải anh chọc em giận hay không? Nếu không phải vệ sĩ mẹ anh xếp bên cạnh em nói cho anh em không có gặp chuyện gì hết, anh còn tưởng rằng em bị người ta bắt cóc”.

Hàn Duyệt bỗng chốc cảm thấy tim đập nhanh một hồi, vội vã ổn định lại cảm xúc, nói: “Đương nhiên không phải, em chỉ là cảm thấy em không thể cứ thế suốt ngày chỉ biết chờ tin tức của anh sống qua ngày được”. Tiếp theo cậu liền nói những suy nghĩ của cả ngày hôm nay cho Chu Bác Nghị, cuối cùng nói thêm, “Em không thể giống một người phụ nữ trong cuộc sống chỉ có mỗi anh là đủ, không chỉ vì lòng tự trọng của một người đàn ông không cho phép em như thế, mà còn vì nếu như cứ để nó tiếp tục phát triển sớm hay muộn có một ngày em sẽ không theo kịp bước chân anh. Em cảm thấy lúc này chính là một dịp rất tốt, em có thể dùng khoảng thời gian anh ở Nam Đảo quay phim này để điều chỉnh lại bản thân cho tốt. Thời

gian liên lạc chúng ta cũng cố định một chút, chỉ có buổi tối gọi điện thoại, ban ngày nếu không có gì thì đừng liên lạc, anh quay phim cho tốt em cũng ôn tập đảng hoàng. Bây giờ nghĩ lại, anh không thấy là sau khi chúng ta ở bên nhau thì lúc nào hai ta cũng quá dính nhau hay sao? Như vậy thật sự không phải hiện tượng tốt gì, em từng nghe qua có một cách nói là tình yêu sẽ khiến người ta lùi bước, em cho rằng là đang nói đến em”.

Chu Bác Nghị nghiêm túc nghe cậu nói hết phen nói này ra, lặng im một hồi mới nói: “Có phải có người ở bên tai em nói lung tung gì hay không?”.

Hàn Duyệt nghiêm mặt nói: “Đương nhiên không có, em chỉ là cảm thấy em không thể cứ tiếp tục như thế mãi... nghĩ lại trước kia em còn cười nhạo những người đang yêu thế giới liền thu nhỏ lại chỉ còn có mỗi đối phương, không ngờ mình cũng sẽ như thế”.

“Nhưng anh cho rằng việc này dường như không có liên quan gì tới việc em có nhận điện thoại hay có trả lời tin nhắn của anh hay không cả”, Chu Bác Nghị nói thông thả.

Tuy giọng của anh chàng không có thay đổi gì, nhưng Hàn Duyệt trực giác cảm thấy hình như đối phương có chút tức giận, liền tiếp tục giải thích: “Đây đương nhiên không phải là vấn đề của anh mà hoàn toàn là vấn đề của riêng em. Nhưng nếu như vẫn giống như trước đó, chút một cuộc gọi chút một cái tin nhắn em có lẽ sẽ giống hệt như mấy hôm nay không làm được gì hết. Tính tự chủ của con người dù sao cũng có giới hạn”.

Chu Bác Nghị không có nói tiếp, tiếng hít thở mỏng manh rõ ràng truyền tới từ bên trong di động, ngay khi Hàn Duyệt càng lúc càng lo lắng thì nghe thấy Chu Bác Nghị bỗng dưng nói: “Anh đăng ký vé máy bay cho em, cuối tuần này qua đây chúng ta nói chuyện ngay mặt thế nào?”.

Hàn Duyệt nói: “Vừa mới hạ quyết tâm phải rèn luyện khả năng độc lập của mình, kết quả lại chạy đi tìm anh, em đây không phải là phí công hay sao? Anh để em điều chỉnh lại chút trước đã được không? Dù sao cũng sắp thi rồi, nếu không thì đợi thi xong em lại... Này? Ê?”.

Âm thanh báo kết thúc cuộc gọi truyền tới, Hàn Duyệt ngạc nhiên để điện thoại xuống nhìn vào màn hình, không ngờ mình còn chưa nói xong anh chàng đã tắt máy.

Xem ra là Chu Bác Nghị tức giận thật rồi. Hàn Duyệt vội gọi lại nhưng mà đều bị cúp ngang, tới cuối cùng đối phương thế nhưng khóa luôn máy. Cứ bị cúp điện thoại Hàn Duyệt ban đầu còn có chút phật cẩu nhưng sau đó cũng trở lại bình thường, ngẫm lại nếu là mình, đối phương cả ngày cũng không liên lạc được sau đó lại nói với mình vì để không dựa dẫm quá vào mình đối phương quyết định về sau ít gọi điện ít liên lạc, đột nhiên làm ra cái quyết định kỳ lạ khó hiểu như thế mình nghe xong cũng sẽ tức giận thôi.

Thôi vậy, vẫn là ngày mai dậy sớm một chút gọi điện thoại qua giải thích một cái đi. Hàn Duyệt tẩm tấc bò lên giường nghỉ ngơi.

Kết quả nửa đêm Hàn Duyệt đột nhiên bị người lay dậy, mở mắt ra nhìn một cái thế nhưng là Chu Bác Nghị.

Sắc mặt anh chàng nhợt nhạt, trong mắt che kín tơ máu, cũng không thèm thay quần áo mà ngồi ở trên giường Hàn Duyệt. Hàn Duyệt giật mình ngồi dậy mở đèn phòng lên, ngạc nhiên đến mức nói cũng không lưu loát: “Anh.. anh.. anh sao lại trở về...”

“Nói đi” Chu Bác Nghị mặt lả cởi phăng áo khoác ngoài ra quăng qua một bên, nói, “Rốt cuộc là sao? Tại sao đột nhiên không muốn liên lạc với anh?”.

Não bộ của Hàn Duyệt chết máy một phút đồng hồ mới từ từ bắt đầu hoạt động lại. Cậu đưa tay sờ sờ quần áo trên người Chu Bác Nghị theo phản xạ, nhận ra anh chỉ mặc áo lót với quần đơn, xem ra là túm đại một cái áo khoác dày liền quay trở về, ngay cả quần áo cũng chưa thay.

Hàn Duyệt vội vàng đem chăn đắp lên trên người Chu Bác Nghị, nói: “Sao không mặc thêm chút quần áo? Bị cảm lạnh thì phải làm sao? Em đi kiếm chút thuốc cảm cho anh...”

Chu Bác Nghị túm lấy cổ tay Hàn Duyệt kéo cậu trở lại, nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì? Đột nhiên nói là không muốn nhận được tin nhắn của anh, không muốn gọi điện thoại với anh, rốt cuộc là sao chứ?”.

Thái độ của anh chàng rất kiên quyết, rất có dáng vẻ không giải thích rõ mọi chuyện tới hôm nay chúng ta sẽ không chấm dứt. Chu Bác Nghị không có buông tay Hàn Duyệt ra, một tay đắp chăn trở lại trên người Hàn Duyệt sau đó ngồi xếp bằng ở trên giường Hàn Duyệt, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Giải thích một chút đi”.

Hàn Duyệt thở dài thật sâu, xoa xoa mắt, bỗng dưng có cảm giác không biết phải nói sao.

Chu Bác Nghị nhìn thấy cái vẻ này của cậu, trong mắt hiện ra một chút bối rối, mở miệng nói: “Em muốn chia tay với anh?”.

“Sao thế được! Anh đừng có suy nghĩ lung tung được không!” Hàn Duyệt lập tức dở khóc dở cười nói gạt đi, sấp qua hôn hôn anh chàng rồi mới nói tiếp, “Em là thật sự cho rằng em cần yên lặng một chút. Anh không ở bên em, em không làm được gì cả, đó không phải là chuyện tốt”.

Hàn Duyệt nói hết lời, giải thích suốt một tiếng mới làm Chu Bác Nghị tin tình cảm của mình đối với anh vẫn vững vàng như trước. Có điều người đang yêu đều ích kỷ, đều hy vọng trong mắt người yêu chỉ có mình, chỉ xoay quanh bản thân mình, cho nên tuy Chu Bác Nghị về lý trí có thể hiểu cách làm của Hàn Duyệt nhưng vẫn không ngăn được trong lòng nảy ra cảm giác khó chịu, vẻ mặt buồn bã, Hàn Duyệt nhìn mà trong lòng thấy co thắt lại, còn nói ra một đồng lời ngon ngọt cho tới rạng sáng mới đỡ Chu Bác Nghị vui lên được một chút. Cuối cùng Chu Bác Nghị thay một bộ đồ ngủ ngủ luôn trên giường Hàn Duyệt. Cũng tới giờ này rồi, Hàn Duyệt cũng không tính đi học nữa liền cùng Chu Bác Nghị ngủ thẳng tới giữa trưa mới rời giường.

46. Chương 46

Chu Bác Nghị vừa phải ngồi máy bay vừa nói chuyện với Hàn Duyệt, cả đêm không ngủ, sau khi vừa nằm xuống thì ngủ mê mết ngay cả Hàn Duyệt dậy lúc nào cũng chẳng biết. Đợi khi thức giấc chỗ người kia từng nằm bên cạnh đã không còn chút hơi ấm từ lâu, anh nhìn xem đồng hồ điện tử trên tủ đầu giường, đã một giờ rưỡi chiều.

Dùng nước lạnh rửa mặt cho tỉnh táo một chút Chu Bác Nghị mới từ từ thong thả bước ra khỏi phòng, lại ở phòng bếp thấy được một người không ngờ tới.

“Mẹ” Chu Bác Nghị trợn mắt nhìn, “Mẹ tới đây lúc nào?”.

Mẹ Chu đeo tạp dề cầm dao trong tay đang thái rau, nghe thấy tiếng con trai liền ngừng tay lại, cầm dao làm bếp xoay người hừ lạnh một tiếng nói, “Cậu ba Chu ta đây quá, bỏ cả tổ quay phim, không thèm xin nghỉ nói về nhà thì về nhà”.

“Xin lỗi, mẹ, con sai rồi” Chu Bác Nghị lập tức cúi đầu nhận lỗi.

“Có thêm lần nữa, con cũng đừng lặn lội trong giới giải trí nữa” mẹ Chu xoay người quay trở lại thái rau, dao làm bếp cách cách chặt xuống thớt, đằng đằng sát khí, người nghe được sau lưng chợt lạnh, “Đêm qua con ở sân bay bị người ta chụp được, nếu mẹ không áp xuống thì hôm nay tin tức nói con chơi trò cao giá, y vào cha mẹ ở tổ quay phim muốn làm gì thì làm sẽ lan rộng khắp mục giải trí của các trang web lớn rồi đó”.

“Con sẽ không bao giờ làm chuyện như thế này nữa” Chu Bác Nghị lại lần nữa cúi đầu thật sâu.

Nghe được anh thật sự có ý ăn năn, mẹ Chu lại xoay người nói: “Con cũng đã hai mươi ba, làm việc chừng chạc một chút, giờ mới có chút chuyện đã khiến con luống cuống như vậy...”

Hàn Duyệt cũng đeo tạp dề giúp đỡ trong bếp lạng lẽ rời khỏi nhà bếp, bây giờ là thời gian mẹ Chu dạy bảo Chu Bác Nghị, vì lòng tự trọng của anh chàng cậu vẫn là không nên có mặt thì tốt hơn.

Dạy bảo con trai xong mẹ Chu cũng đã làm xong bữa cơm trưa trễ này. Sau khi Chu Bác Nghị ăn cơm trưa xong thì bị mẹ Chu áp tải tới sân bay quay về Nam Đảo làm việc tiếp.

Có người nói để nuôi thói quen tốt cần một tháng, nhưng đối với Hàn Duyệt mà nói vào ban ngày cố gắng dồn hết sức lực vào trong việc học, việc nuôi thói quen đó dưới sự chủ động của bản thân cậu và yếu tố bên ngoài cũng chính là cuộc thi cuối kỳ thì chỉ tốn thời gian một tuần.

Số lượng chuyển viện là có hạn và cũng có yêu cầu về thành tích, cho dù là từ học viện cao điểm chuyển xuống học viện thấp điểm đi chăng nữa, học viện thấp điểm cũng không muốn làm chỗ thu về học sinh kém. Ngoài việc đó ra Hàn Duyệt còn có bài tập của ban biên kịch phải làm. Tuy học sinh dự thính không có bắt buộc phải làm bài tập nhưng nếu cậu đã chọn con đường này thì phải làm cho nghiêm túc. Nhiều nhiệm vụ như vậy chất đống ở đó Hàn Duyệt cũng không chừa ra thêm được chút lòng dạ nào để nghĩ tới Chu Bác Nghị, đợi đến khi cậu nhận ra thì đã thấy tuần thi ở trước mắt.

Thi đại học không giống như thi trung học, tập trung vài ngày thi xong cho khỏe, mà là thi lắt nhắt chia ra từng ngày từng giờ thi riêng, thế nào cũng phải đem thời gian tra tấn học sinh kéo dài ra thêm một chút rồi chút nữa mới được. Khó khăn thi xong một môn cuối cùng Hàn Duyệt cũng thở phào một hơi như trút được gánh nặng giống những học sinh khác, mỉm cười sung sướng.

Bụng sôi ùng ục thông thả ra khỏi khu phòng học, Hàn Duyệt đang định đi ăn cơm chiều với bạn học tiện thể trao đổi tình cảm một chút thì trước mặt đã nhìn tới một người quen, chính là anh hai Hàn Tư Triết lâu rồi không gặp.

Hàn Tư Triết hình như còn chưa tìm được cậu, Hàn Duyệt còn định giả vờ như không phát hiện lên lút bỏ đi thì đối phương đã nhìn thấy cậu, lập tức vừa gọi tên cậu vừa đi lại đây, Hàn Duyệt thấy thế cũng chỉ có thể đứng lại gọi: “Anh hai”.

Hàn Tư Triết tới tìm Hàn Duyệt cũng không có ý gì khác, chỉ là muốn tìm cậu ăn bữa cơm. Từ sau khi Hàn Duyệt dọn ra thì không có quay về nhà lần nào, cũng chưa từng gọi điện thoại. Trong nhà họ Hàn vốn cũng không có người cậu nhớ mong hay là người nhớ mong cậu, dù là trở về thăm hay gọi điện thoại đều có vẻ tự mình đa tình, còn về việc hợp tác của hai nhà, người phụ trách của hai bên đương nhiên sẽ tự mình đi liên lạc không cần thông qua Hàn Duyệt. Cuộc sống tự do thoải mái thế này Hàn Duyệt trôi qua rất vừa ý, nhưng đối với Hàn Tư Triết mà nói chính là giày vò.

Quan hệ của Hàn Duyệt và Chu Bác Nghị vẫn rất tốt, điều đó khiến cho Hàn Tư Triết ngay cả cơ hội mơ hồ cũng chẳng có, khó lắm chịu đựng tới giờ này cuối cùng cũng không chịu được nữa. Qua thêm mấy tuần nữa chính là tết âm lịch, Hàn Duyệt dù sao chưa có chính thức kết hôn với Chu Bác Nghị, nhà lại ở ngay thành phố B, ngày tết âm lịch lớn như vậy đi nhà họ Chu sẽ không phải phép lắm cho nên chắc chắn phải quay về nhà họ Hàn. Nhưng mà chờ trở về nhà họ Hàn có lẽ đáng về cũng rất mất tự nhiên, lại có thêm Hàn Tư Huy ở bên cạnh nhìn chăm chăm, có thể cả cơ hội ngồi xuống im lặng nói vài câu với Hàn Duyệt e là cũng chẳng có, vì thế Hàn Tư Triết tính nhân lúc thời gian rảnh rỗi sau khi Hàn Duyệt thi xong này cùng Hàn Duyệt ăn bữa cơm xem như xoa dịu tình cảm nhớ nhung của mình một chút.

Hàn Tư Triết nói chuyện dịu dàng thái độ hiền hòa, lại ở trước mặt bạn học cậu mời cậu đi ăn cơm Hàn Duyệt cũng không thể từ chối được, dù không muốn cùng đành phải đồng ý, bước lên xe của Hàn Tư Triết.

Xe hơi quẹo tới quẹo lui cuối cùng đỗ lại trong một cái sân vắng. Hàn Duyệt biết chỗ này, đời trước cậu và khách hàng đã từng tới chỗ này ăn cơm, là một nhà hàng đồ chay nổi tiếng, thường có thể gặp được đủ loại nhà sư ở nơi này. Nhà hàng được trang trí rất sạch sẽ và sáng sủa, cổng được một tấm bình phong che khuất, sau khi đi vòng qua thì chỗ sát tường có đặt một pho tượng phật, trong không khí tràn ngập một mùi vị phật giáo dịu nhẹ.

Hai người đi vào một gian phòng ăn trên lầu dưới sự hướng dẫn của phục vụ. Sau khi vào chỗ Hàn Tư Triết đem menu đưa cho Hàn Duyệt kêu cậu gọi món trước. Hàn Duyệt cũng không khách sáo gọi mấy món cảm thấy thích, Hàn Tư Triết lại kêu thêm một món thì phục vụ liền rời khỏi phòng.

Trong phòng ăn chỉ còn lại hai anh em họ, hai người đều im lặng uống trà không nói câu nào. Hàn Duyệt là thật sự không có gì để nói với người anh hai giống như người xa lạ này, còn Hàn Tư Triết là trong lòng có quá nhiều điều muốn nói tất cả đều dồn chung một chỗ trái lại không biết nên nói gì.

Tốc độ lên món của nhà hàng đồ chay rất nhanh, chưa được vài phút món đầu tiên đã đưa lên. Hàn Tư Triết vội cầm lấy đũa chủ động gấp một đũa thức ăn cho Hàn Duyệt, nói: “Trong mấy nhà nấu món chay ở

thành phố B thì hương vị nhà này làm khá là đặc sắc”.

Hàn Duyệt bị sự ân cần của Hàn Tư Triết làm sợ, cứng nhắc cảm ơn sự nhiệt tình của anh hai, đem đồ ăn anh ta gấp qua bỏ vào miệng rồi lập tức bị cái mùi vị tươi non kia thu hút.

Hàn Tư Triết thấy vẻ mặt Hàn Duyệt dịu xuống trong lòng cũng thở phào một hơi, nói: “Ngon đúng chứ. Anh nghe nói em bình thường đều ăn cơm ở nhà rất ít đi quán bên ngoài, nếu hiếm khi đi một lần thì hãy ăn nhiều một chút. Nếu thích anh sẽ dẫn em tới đây hàng ngày”.

Hàn Duyệt trực giác cảm thấy câu nói này hình như có vấn đề, nhưng mà vẫn không rõ sai chỗ nào đành phải nói với bản thân là tại vì Hàn Tư Triết tự nhiên thân thiện mới khiến mình cảm thấy quái lạ như thế, gật đầu nói với người anh trai đang tỏ ra rất thiện chí: “Cảm ơn anh hai, tới lúc đó anh đưa địa chỉ cho em chờ Bác Nghị trở về em dẫn anh ấy tới đây ném thử”.

Trong lòng Hàn Tư Triết co thắt một cái, ghen tới mức thở không nổi, gắng gượng cười nói: “Quan hệ của em và Bác Nghị thật đúng là như keo như sơn. Thấy cậu ta đối xử tốt với em anh cũng yên tâm”.

Hàn Duyệt đương nhiên cười nhạt đối với mấy lời này, có điều vẫn lễ phép trả lời: “Người nhà họ Chu đều đối xử với em rất tốt. Nói thêm cũng không sợ anh hai cười, lúc trước khi Bác Nghị sắp đi Nam Đảo em còn thấy không quen lắm, cũng may điều chỉnh lại kịp, nếu không thì đã phải mất mặt rồi”.

“Vậy ư?” Hàn Tư Triết suýt nữa đã không gấp được thức ăn, cố gắng giữ nụ cười hiền hòa, nói: “Dù sao cũng là thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt, dính lấy nhau rất... bình thường.. rất bình thường”.

Những lời này nói khá là rời rạc, Hàn Duyệt không khỏi liếc mắt nhìn Hàn Tư Triết một cái khó hiểu, một cái liếc mắt đó làm đồ ăn Hàn Tư Triết gấp trong tay rớt cuộc rơi xuống bàn.

Bầu không khí của bữa cơm này vô cùng quái gở, cũng may đồ ăn quả thật rất ngon miệng mới không làm cảm xúc của Hàn Duyệt trở nên khó chịu. Hai người quả thật không có gì để nói, nói đúng hơn là Hàn Duyệt không muốn trò chuyện với Hàn Tư Triết cho lắm, nhưng Hàn Tư Triết cứ không có gì cũng phải kiếm chuyện để nói, cái cảm giác bị ép trò chuyện cùng nhau này khiến cho cả hai người đều rất đau khổ, có điều một người là khổ thật còn một người là trong đau khổ lộ ra một chút vui sướng nói không nên lời.

Sau khi ăn xong Hàn Tư Triết vốn còn tính dẫn Hàn Duyệt đi ra ngoài dạo chơi, cuối cùng bị Hàn Duyệt kiên quyết dứt khoát từ chối nên đành phải đưa cậu trở về.

Hàn Duyệt vốn định xuống xe trước cổng khu nhà bởi vì khu nhà quản lý rất nghiêm, xe từ bên ngoài tới tất cả đều phải đăng ký, quá trình hơi bị rườm rà phức tạp, từ cổng lớn đi trở về lại không xa mấy. Nhưng Hàn Tư Triết vẫn khăng khăng đòi đưa cậu tới dưới lầu, xe đỗ ở bên ngoài khu nhà lại tự mình tiễn cậu vào.

Hàn Duyệt gần như sắp phát điên đối với sự thay đổi 180 độ xảy ra bất thành linh của anh hai, khó lắm đi tới dưới lầu, nhìn vẻ mặt anh hai dường như có chút chờ mong Hàn Duyệt cứng rắn đem câu hỏi vốn xuất phát từ lễ phép ‘Đi lên ngồi chơi một chút’ kia nuốt xuống, tuy câu trả lời tiêu chuẩn hẳn là ‘Không cần đâu, anh đi về đây’ nhưng mà Hàn Duyệt cảm thấy nếu cậu thật sự hỏi thì Hàn Tư Triết chắc chắn sẽ ngoan ngoãn nghe lời đi theo lên lầu.

Hàn Tư Triết không thể nhận được câu mời lễ phép đó nên đành đưa mắt nhìn theo Hàn Duyệt vào cổng nhỏ. Anh vẫn đứng ở dưới lầu cho tới khi nhìn thấy căn nhà ở tầng thứ mười ba kia sáng đèn mới từ từ rời khỏi khu nhà ở.

Ăn bữa cơm cứ như đi thi vậy làm Hàn Duyệt mệt chết được, nằm trên sofa xem TV một lát, chuyển qua một kênh giải trí đúng lúc chính là phần này không ngờ là nội dung tổ chương trình đi tham quan tổ quay phim Yêu người. Mấy ngày trước nghe Chu Bác Nghị nói mấy hôm nay hai vị ảnh đế diễn vai người cha vừa đúng sắp xếp được thời gian, tổ quay phim lập tức tăng ca thêm giờ để quay cốt truyện của hai người này, các kênh truyền thông nghe tin lập tức hành động vọt tới Nam Đảo đi phỏng vấn, có điều cuối cùng chỉ tiếp có ba nhà đài, trong đó chính là phóng viên của kênh tiết mục giải trí này.

Trên màn ảnh ‘một nhà ba người’ nhận phỏng vấn trước ống kính, hai vị ảnh đế để phối hợp với quay phim cố ý làm ra các động tác thân mật, gọi đối phương là ‘ba sắp nhỏ’, còn thối phóng Chu Bác Nghị từ diễn xuất cho tới thái độ làm việc của anh một phen, toàn bộ đều là những lời khen ngợi.

Hàn Duyệt đang nhìn Chu Bác Nghị kể những chuyện vui gặp được trong lúc quay phim ở trước ống kính, gợi ý nam nữ chính dường như rất mập mờ thì nhận được điện thoại của Chu Bác Nghị. Hàn Duyệt không có giảm âm lượng của TV lại, Chu Bác Nghị lập tức liền nghe được tiếng của mình truyền tới từ trong di động, sững sờ một hồi mới cười nói: “Xem TV à?”.

“Ừ, xem trai đẹp bịa chuyện với người ta”. Hàn Duyệt cầm quả lê lên soap một tiếng cắn một miếng lớn.

Chu Bác Nghị biết cậu đang nói về chuyện gì, trong tổ quay phim ai cũng có thể truyền ra scandal chỉ có Lý Dật Thần và Mạnh Đình là không thể nào, hai người này một người khi không quay phim thì im lặng trốn qua một góc đọc sách, một người không có việc gì làm thì xoay chung quanh anh, thời gian nghỉ giải lao nói với nhau không quá mười câu. Anh cười nói: “Mánh khéo làm trò thôi. Đã ăn cơm chiều chưa?”.

“Ăn rồi” Hàn Duyệt nói mập mờ, “Anh đoán xem cơm chiều là ai mời? Là anh hai đó”.

“Anh của anh?” Chu Bác Nghị rất rõ ràng không hiểu ‘anh hai’ này là chỉ anh hai của ai.

“Là anh hai Hàn Tư Triết của em” Hàn Duyệt nói rõ ra, sau đó lại nói cảm râm, “Cũng đã không liên lạc mấy tháng tự nhiên nhảy ra mời em ăn cơm, ăn cơm thì ăn cơm đi lại còn phải nói chuyện, rõ ràng không có gì để nói lại còn phải kiếm chuyện để nói, nói tới mức em ăn cơm cũng không ngon... có điều món ăn của quán đồ chay đó làm cũng được lắm, chờ anh về em dẫn anh qua đó nếm thử”.

Chu Bác Nghị trầm ngâm một hồi, nói: “Anh ta không có việc gì mời em ăn cơm làm chi?”.

“Em cũng chẳng biết” Hàn Duyệt cạp xong một quả lê gơ tay đem hột lê ném vào trong giỏ rác, “Nhưng chắc chắn không có chuyện gì tốt. Nhưng mà chỗ này của em có thể kiếm được lợi gì chứ?”.

Chu Bác Nghị nói: “Không có việc gì lại xum xoe thì thể nào cũng có ý đồ. Người nhà họ Hàn anh nói em cũng đừng giận, vẫn là đừng nên gần gũi quá thì tốt hơn”.

Đối với mấy lời này Hàn Duyệt hiển nhiên gơ cao hai tay hai chân tán thành, hai người lại trò chuyện thêm mấy mươi phút. Thi xong rồi, tuy rất nhanh sẽ tới mùa xuân nhưng mà Hàn Duyệt vẫn nghĩ tới đi Nam Đảo thăm Chu Bác Nghị một chút. Anh chàng đương nhiên sẽ không từ chối, lập tức kêu người ta đăng ký vé máy bay cho cậu.

Cúp điện thoại cất di động về, nụ cười nhàn nhạt trên mặt của Chu Bác Nghị lập tức biến mất tăm, cảm xúc cũng trở nên bức dọc. Cái tên Hàn Tư Triết gọi là anh hai kia có ý đồ xấu với em trai ruột mình anh đã phát hiện từ ngay ngày dẫn Tiểu Duyệt rời khỏi nhà họ Hàn. Bây giờ mình không ở thành phố B, thế nên người nọ cũng rốt cuộc không nhận được nữa tính ra tay hay sao?

Cũng may Tiểu Duyệt sẽ tới Nam Đảo, bảo bối vẫn là nên canh chừng sát bên mới yên tâm được. Chu Bác Nghị cuốn kịch bản lại quăng qua một bên, ngã xuống giường xoa xoa mắt, không nhận được mà bật cười.

47. Chương 47

Khi Hàn Duyệt tới Nam Đảo là trợ lý của Chu Bác Nghị tới sân bay đón cậu, trước khi lên máy bay Hàn Duyệt vừa mới nói chuyện điện thoại với Chu Bác Nghị biết đối phương không thể tới đón mình, nói là trường quay có chút việc, một cảnh quay đi quay lại mãi vẫn không xong chỉ có thể ở lại phim trường.

Chuyện công việc đương nhiên Hàn Duyệt tỏ vẻ hiểu được, cậu cũng không có mắc bệnh hoang tưởng cần bạn trai bỏ hết mọi việc xoay xung quanh mình mới vui lòng. Vì thế ngồi trên xe của trợ lý hai người trò chuyện tình hình gần đây của Chu Bác Nghị suốt đoạn đường, tới khách sạn tổ quay phim ở cất hành lý trước mới ôm máy tính đi theo tới phim trường.

Lúc này tổ quay phim vừa mới ăn cơm trưa xong, nhưng bầu không khí ảm đạm u ám xem ra có vẻ không tốt cho tiêu hóa lắm. Đạo diễn đang hung dữ quát mắng Mạnh Đình và Hà Miêu Miêu diễn vai cô bạn thân, mấy diễn viên mới diễn vai nam còn lại đang rụt ở trong góc tụ ở một chỗ thảo luận kịch bản, còn Chu Bác Nghị và Lý Dật Thần thì đứng ở bên cạnh bốn vị ảnh đế ảnh hậu nhỏ giọng trao đổi gì đó.

Hàn Duyệt lặng lẽ thông thả bước vào trường quay, được trợ lý hướng dẫn tới ngồi xuống chỗ ngồi của Chu Bác Nghị, tìm thấy dây cáp nối vào máy tính, lại rà wifi kết nối mạng. Tuy rằng đã thi xong rồi nhưng mà Hàn Duyệt lúc này lại có nhiệm vụ mới — Cuộc thi biên kịch sinh viên cả nước.

Cuộc thi này có thể tham gia một người cũng có thể hợp tác nhiều người, chia làm hai hạng mục dự thi là đề tài biên kịch kịch bản phim điện ảnh và đề tài biên kịch kịch bản phim truyền hình. Ngoài tiền thưởng rất lớn ra tác phẩm nhận giải rất có thể sẽ được đạo diễn chọn quay thành phim. Nguyên vọng lớn nhất của học sinh lớp biên kịch chính là kịch bản mình sáng tác có thể quay thành tác phẩm phim ảnh, cho nên tất cả mọi người vô cùng hăng hái tích cực báo danh dự thi.

Ngay khi giáo viên giới thiệu quy tắc thi trên lớp, Mã Trí Hân lập tức chủ động mời Hàn Duyệt làm một nhóm tham gia cuộc thi đề mục kịch bản phim truyền hình. Hàn Duyệt đương nhiên là vui vẻ đồng ý, ở trong lớp biên kịch này chỉ có Mã Trí Hân quan hệ thân thiết với cậu, cậu xem như cũng khá hiểu rõ sở thích và thói quen của Mã Trí Hân, lại từng đọc tiểu thuyết cậu ta đăng trên Cửu Châu nên cũng có hiểu biết nhất định về sở thích sáng tác của cậu ta. Nếu như hai người cùng nhau sáng tác kịch bản có thể bổ sung cho nhau, có người có thể thảo luận bàn bạc thì linh cảm cũng sẽ nhiều hơn, kịch bản cũng có thể càng lo-gic và phong phú hơn. Vì thế khi quyết định tổ nhóm với Mã Trí Hân, Hàn Duyệt công bố bút danh của mình trên Cửu Châu để cho Mã Trí Hân xem thử thứ trước kia mình từng viết.

Vì thế Mã Trí Hân đã thương tâm rất lâu, nên biết là khi cậu ta mới làm quen với Hàn Duyệt thì đã đem bút danh của mình nói cho Hàn Duyệt, mà Hàn Duyệt lại vẫn gạt cậu ta cho tới tận tình huống không thể không nói bây giờ mới nói ra cho mình biết, rõ ràng là không tin tưởng mình. Hàn Duyệt không thể không dùng hết sức lực, nói đủ lời xin lỗi lại dẫn cậu ta đi mấy quán ăn không quá nổi tiếng nhưng thức ăn làm rất ngon ăn thỏa thích mấy bữa mới khiến Mã Trí Hân bỏ qua cho cậu.

Cuộc thi cho thời gian sáng tác dài tới nửa năm, ngày hết hạn nộp tác phẩm là ngày hai tháng sáu, nhưng tháng ba đòi phải nộp trước một bài dàn ý để vào vòng loại, chỉ có người dàn ý qua được vòng loại mới có thể tham gia vào vòng chung kết tháng sáu.

Tuy nhìn qua thời gian có vẻ dư dả nhưng mà không thể vì vậy mà lười biếng, cho nên dù tới thăm Chu Bác Nghị Hàn Duyệt cũng mang theo máy tính chuẩn bị thông qua QQ trao đổi thông tin với Mã Trí Hân bất cứ lúc nào.

Bây giờ khung sườn sơ bộ của câu chuyện Hàn Duyệt và Mã Trí Hân đã bàn bạc gần xong, vì tiết kiệm thời gian hai người quyết định không viết lại một bộ mới hoàn toàn mà là chỉnh sửa lại từ những mẫu truyện ngắn và trích đoạn trong tiểu thuyết bọn họ đã viết.

Bốn bộ tiểu thuyết của Hàn Duyệt đều cốt truyện là chính tình yêu là phụ, thậm chí là loại tiểu thuyết dành cho nam theo hướng thăng cấp, cốt truyện tình yêu gần như không có. Còn Mã Trí Hân thì lại là tiểu thuyết ngôn tình chính hăng, cốt truyện chủ yếu là cảnh yêu đương, hai người hợp tác vừa lúc có thể bổ sung cho nhau để hai hướng cốt truyện và tình cảm thay nhau tiến hành mở rộng.

Sau khi hai người thảo luận qua mấy ngày cốt truyện liền chọn bộ Giang sơn mà Hàn Duyệt đang viết, phần tình cảm là bộ tiểu thuyết cung đấu Uyển phi mà Mã Trí Hân thích nhất.

Làm cách nào để nhét phần tình cảm vào trong cốt truyện tình khiết dành cho nam chẳng hề có chút tình cảm lại còn phải tỉ lệ mỗi thứ một nửa không thể để một bên áp chế mất một bên, đó là câu hỏi lớn nhất cần bàn của hai người lúc này, tới giờ còn chưa có quyết định được.

Vì thế kết nối mạng xong Hàn Duyệt lập tức đăng nhập QQ, khung chat của Mã Trí Hân lập tức bật ra trên màn hình giống như bị động kinh mà giật liên hồi, ngay trong mấy tiếng cậu ngồi máy bay Mã Trí Hân đã gửi cho cậu một đoạn rồi lại một đoạn chat, Hàn Duyệt nhìn mà đau đầu, chịu thua rê con lăn lên chỗ trên cùng bắt đầu tìm phần mở đầu của đồng đoạn chat dài này, trong bụng nghĩ chi bằng Mã Trí Hân đem những đoạn thoại này lưu vào trong word gửi cậu xem còn hơn.

Ngay khi cậu vừa mới tìm được chỗ bắt đầu Chu Bác Nghị đã kết thúc trao đổi với đàn anh, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Hàn Duyệt đang ngồi ở trên ghế của mình chau mày nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính trên cái bàn nhỏ, lập tức thông thả bước qua, từ phía sau ôm lấy cậu nhóc vào lòng hôn mạnh lên hai má cậu.

Hàn Duyệt đang hết sức tập trung xem tin nhắn của Mã Trí Hân thành linh bị giật mình, đợi đến khi trên mặt truyền tới cảm giác ấm áp ướt át của môi mới nhận ra đây là Chu Bác Nghị, lập tức bỏ máy tính qua xoay người ôm chặt lấy Chu Bác Nghị.

Anh chàng liên tục vuốt ve sau lưng và tóc của Hàn Duyệt, nhìn rồi lại nhìn nhưng rốt cuộc cũng không nhìn nổi nắm lấy cảm cậu, nâng mặt cậu lên ngậm lấy bờ môi cậu mút vào hai cái thật mạnh. Có điều vẫn ngại đang ở trường quay nên chỉ ăn bớt hai cái để đỡ thèm thôi, nếu không anh đã đem cậu nhóc trong lòng hôn tới mức không tìm thấy đông tây nam bắc từ lâu. Hai người lại ôm chặt lấy nhau một hồi mới buông ra, cuối cùng thắm thiết chen ở trên một chiếc ghế nói chuyện.

Chu Bác Nghị vừa mới ngồi xuống liền nhìn thấy tên của đối tượng trò chuyện trên khung chat trên máy tính của Hàn Duyệt viết hai chữ ‘Trí Hân’ lớn, mà cái avatar đối phương tự kỷ chụp góc nhìn lên 45 độ cũng để anh xác định người Hàn Duyệt vừa mới xuống máy bay liền gấp rút phải liên lạc chính là cái tên Mã Trí Hân trong học viện điện ảnh, ý mình nhỏ tuổi mặt dày giả vờ đáng yêu lừa Hàn Duyệt mềm lòng lại còn cứ quần quýt lấy cậu mãi không buông kia.

Tuy rất muốn trực tiếp lật khung chat xem thử coi hai người đã nói những gì, nhưng Chu Bác Nghị cuối cùng vẫn nén suy nghĩ trong đầu này lại, dù sao cho dù là vợ chồng cũng không thể nhìn lén chuyện riêng của đối phương. Nhưng hành động không ngừng liếc mắt nhìn về phía màn hình máy tính của anh vẫn khiến cho Hàn Duyệt chú ý, trong lòng Hàn Duyệt cảm thấy buồn cười một hồi, mở miệng nói rõ: “Anh đã quên chuyện cuộc thi biên kịch sinh viên cả nước mà em đã nói với anh kia rồi sao? Em với Mã Trí Hân lập nhóm tham gia thi, bây giờ còn đang ở trong giai đoạn xác định cốt truyện, cậu ta đem ý tưởng của cậu ta gửi cho em, bây giờ em đang xem cái đó”. Nói xong cậu kéo máy tính qua thoải mái đưa cuộc trò chuyện cho Chu Bác Nghị xem.

Chu Bác Nghị vội túm lấy tay cậu đặt vào lòng, anh đương nhiên biết Hàn Duyệt và Mã Trí Hân chẳng có gì, anh chỉ là không muốn Hàn Duyệt có quan hệ thân thiết quá mức với người khác ngoài anh ra thôi, cũng không phải thật sự nghi ngờ hai người có gì đó, cái loại suy nghĩ u ám này nhắm vào cái thằng nhóc mặt dày kia là được còn với Hàn Duyệt anh đưa cho sự tin tưởng tuyệt đối.

“Có chuyện gì vậy, sao không quay tiếp nữa?” thấy bầu không khí của phim trường nặng nề, Hàn Duyệt khẽ hỏi.

“Đại khái là do đem xích mích riêng đưa vào công việc” về mặt Chu Bác Nghị nói lạnh tanh.

Thì ra từ lúc mấy vị ảnh đế ảnh hậu tới phim trường bắt đầu quay phần tình cảm gút mắc của đời cha mẹ, thì suy nghĩ của mấy người mới bắt đầu lung lay. Đầu tiên là người mới đương nhiên phải tạo mối quan hệ tốt với đàn anh, có điều chỉ để đàn anh cảm thấy tin mình là một người biết phép tắc còn chưa đủ, nếu có thể nhận được sự ưu ái của đối phương từ đó chỉ dạy mình một chút thì càng tốt hơn, đương nhiên bọn họ cũng không phải không có ôm lòng có thể có chút phát triển sâu sắc hơn nữa.

Vì thế cả tổ quay phim sau khi bốn vị ảnh đế ảnh hậu tới thì những hành vi ngầm bắt đầu hoạt động. Mọi người đều tìm đủ mọi cách gây dựng mối quan hệ với diễn viên ảnh đế ảnh hậu, bởi vì ngay từ lúc đầu xem như là ganh đua nhẹ, loại chuyện này cũng không hiếm trong giới giải trí cho nên đạo diễn cũng không có ngăn lại để mặc việc đó phát triển, tưởng mọi người muốn thể hiện thật tốt trước mặt đàn anh thì điều đó chắc chắn sẽ dốc nhiều công sức hơn để quay phim cho tốt. Không ngờ là sự việc phát triển từng bước thể nhưng lại phát triển về chiều hướng xấu, các người mới bắt đầu suy nghĩ đủ mọi cách để bôi nhọ hình tượng của người khác trong lòng mấy ảnh đế ảnh hậu, hãm hại phá đám lẫn nhau, châm chọc khiêu khích, ngoài khen trong cười nhạo, cuối cùng leo thang tới giành diễn giành ống kính quấy rối nghiêm trọng tới quá trình quay phim.

Đạo diễn lúc này cũng rất hối hận nhưng giờ đã là thói quen khó sửa, trừ khi diễn viên ảnh đế ảnh hậu rời khỏi trường quay nếu không các người mới đã tích góp mâu thuẫn sâu sắc từ lâu sẽ không ở chung yên lặng. Mấy lần trước ông ấy xem như là tạm thời ngăn lại tình hình quay xong phim, nhưng tới ngày hôm qua mâu thuẫn coi như đã triệt để kích phát ra.

Cảnh ngày hôm qua là một trong những cốt truyện máu chó nhất trong cả bộ phim, lúc này cốt truyện đã bay tới tình tiết Chu Bác Nghị và Lý Dật Thần bởi vì mục đích khác biệt mà bắt đầu cùng nhau theo đuổi Mạnh Đình, nhưng chuyện bạn tốt xưa kia vì một người con gái mà trở mặt thành thù cũng tới tai cha mẹ

hai bên. Vì lên mặt, Lý Dật Thần ép Mạnh Đình tham gia yến tiệc với mình để khoe khoang với Chu Bác Nghị cũng tham gia bữa tiệc, nhìn thấy người yêu thật sự vì một người ngoài mà đối chọi gay gắt với mình như thế Chu Bác Nghị không thể nhịn được nữa đã xảy ra xung đột với Lý Dật Thần, mà hai người cha của Chu Bác Nghị cũng đang có mặt ở bữa tiệc này liền vội vàng ra ngăn cản, lại sai người báo cho mẹ của Lý Dật Thần kêu bà coi chừng con của mình cho tốt. Mà có một cô tiểu thư nhà giàu ghen tị Mạnh Đình nhận được sự chú ý của mấy vị thiên chi kiêu tử nên lên lừa cha mẹ của Mạnh Đình tới đây, định khiến hai kẻ nhà quê chưa từng gặp cảnh đời này bẽ mặt trước mặt người khác. Kết quả cha mẹ của ba nhà vừa gặp lại, tình huống hiển nhiên có thể so sánh với sao chổi va vào nhau.

Cốt truyện tuy máu chó nhưng lại cực kỳ thách thức diễn xuất của diễn viên, diễn xuất của người mới chắc chắn là không so được với bốn diễn viên ảnh đế ảnh hậu cho nên mới càng phải phối hợp với nhau hơn, cần phải học hỏi nhiều hơn mới không dễ bị diễn viên ảnh đế ảnh hậu chèn ép từ vai chính rút xuống làm cảnh, phải biết là tuy các đàn anh ở trong phim chỉ là vai phụ nhưng cũng tuyệt đối sẽ không vì làm nổi bật diễn viên mới mà cố ý nhường nhịn, diễn xuất kém chất lượng.

Chỉ là bây giờ xích mích giữa các người mới gần như đã đến bước không thể điều hòa lại được nữa, tuy đạo diễn ba bốn lần nói rõ nhưng mọi người mặt ngoài thì ngoan ngoãn nghe răn dạy nhưng có ai thật sự nghe lời đâu chứ. Vì thế tới khi quay quả nhiên có chuyện liên tục, một cảnh bắt đầu quay từ sáng hôm qua cứ NG mãi, người của cả tổ quay phim vẫn chịu đựng tới tận mười một giờ khuya, cuối cùng diễn viên Chung Gia rốt cuộc không thể nhịn được nữa đem kịch bản ném thẳng lên mặt người mới rồi xoa người rời khỏi trường quay, đạo diễn mới đen mặt kết thúc công việc, hôm nay mới năm giờ đã gọi người mới thức dậy bắt đầu dạy bảo làm công tác tư tưởng suốt hai tiếng, nhưng đến khi chín giờ quay phim vẫn là NG liên tục, tuy đạo diễn có lòng nhường nhịn quay đại rồi cho qua, nhưng hiệu ứng quay ra quả thật tệ tới mức không dám nhìn, xử lý hậu kỳ cũng không thể xử lý được, nếu để cho thứ này phát sóng ra phỏng chừng tỉ suất xem chắc chắn sẽ vì thế mà giảm ầm ầm.

Thế là việc quay phim lại lần nữa đình trệ, đạo diễn nổi giận dưng dưng đành phải kêu diễn viên ảnh đế ảnh hậu đi giải lao rồi kêu từng người từng người trong đám người mới cứ gây chuyện mãi tới mánng chữ.

48. Chương 48

Một cảnh quay đi quay lại hơn hai mươi mấy tiếng Chu Bác Nghị cũng đã sớm thấy mệt mỏi hết sức, cũng may bây giờ có Hàn Duyệt, anh liền ôm Hàn Duyệt ngồi trên ghế ở góc trường quay cùng Hàn Duyệt thảo luận kịch bản của cậu.

Bộ Giang sơn của Hàn Duyệt nói về chuyện người hiện đại xuyên qua thành thái tử của thế giới cổ đại không có trong lịch sử, bị sủng phi bên cạnh phụ hoàng hãm hại gần chết vì thế dấy binh tạo phản từ biên cảnh tấn công về kinh đô giành lấy vương vị, sau khi đăng cơ đại sát bốn phương thống nhất trung nguyên. Có điều ở trong kịch bản Hàn Duyệt quyết định bỏ chuyện xuyên qua để cho thái tử sinh ra ở chỗ đó làm vai chính.

Mà bộ Uyển phi của Mã Trí Hân là nói về chuyện một cô gái làm sao trở thành một hoàng hậu thậm chí là hoàng thái hậu quyền uy một thời. Nữ chính bị em gái hãm hại, vốn được tuyển chọn thành hoàng tử phi cuối cùng lại ngoài ý muốn bị nhét vào trong cung, từ ban đầu tuyệt vọng chết lặng chỉ mong được chết lại bị làm tổn thương và hạ nhục hết lần này tới lần khác kích thích ra lửa giận dữ dội và lòng cầu sống, vì thế bắt đầu đập lên máu tươi của phi tần hậu cung và hoàng tử tiền triều tiến bước về phía vị trí của hoàng hậu. Cuối cùng nữ chính bị hiện thực tàn khốc bào mòn đi chút tình cảm cuối cùng đã huơ dao chỉ về phía người yêu ban đầu mình muốn gả – cũng chính là tam hoàng tử đương triều, cuối cùng đem con mình đỡ lên ngai vàng. Mà sau khi làm hoàng thái hậu nàng mới biết được lý do mình bước đi một mạch xuôi chèo mát mái như thế không ngờ là do tam hoàng tử đã chết luôn yên lặng giúp nàng quét sạch chướng ngại sau lưng. Nữ chính hoàn toàn hiểu ra, đêm mưa xuất cung xông vào nơi ở cũ của tam hoàng tử định treo cổ ở trong đó nhưng không ngờ thì ra tam hoàng tử thế nhưng không có chết. Vì thế hai người hoàn toàn buông bỏ thù hận quay về bên nhau ngay trong đêm mưa đó, bỏ hết tất cả mọi vinh hoa phú quý rồi ở ẩn.

Hàn Duyệt trầm nghĩ nếu kết cục nữ chính đã chết hoặc là còn sống nhưng chết lặng, vừa cô đơn nhớ về người yêu của mình vừa đào tạo con trai của mình và hoàng đế thành một vị vua đủ tư cách, cho tới lúc sắp chết mới biết được tam hoàng tử thật ra không có chết thì cái kết cục đó có vẻ sẽ đồ sộ hơn một chút.

Bây giờ đã quyết định sơ phải kết hợp nam nữ chính của hai bộ tiểu thuyết thành một cặp, đem nữ chính đặt vào bên trong thế giới bộ *Giang sơn* Hàn Duyệt mô tả, có điều vì suy nghĩ và trạng thái tinh thần của nữ chính chia ra giai đoạn khác nhau vì thế vấn đề lớn nhất lúc này là chọn nữ chính ở trạng thái nào, sắp đặt thân phận gì cho cô ta, với phải lồng ghép đoạn tình cảm nào trong bộ *Uỷển phi* vào *Giang sơn*.

Kết quả thảo luận trước mắt của Hàn Duyệt và Mã Trí Hân là sáng tác ra một người bạn thơ ấu của thái tử, có điều về hướng phát triển của người bạn thơ ấu đã bỏ lỡ này Mã Trí Hân nghiêng về hướng cô ấy bị hiến cho vua của nước láng giềng làm sủng phi, cho nên ngay khi thái tử dùng sức mạnh cướp lấy ngôi vị hoàng đế, sủng phi thổi gió bên tai vua láng giềng ra quân giúp đỡ. Còn Hàn Duyệt thì nghiêng về cô ta sai lầm ngẫu nhiên gả cho em trai của thái tử cũng chính là con trai của sủng phi, Hàn Duyệt quyết định chỉnh sửa sắp xếp trong truyện một chút đem đứa con trai nhỏ mới mấy tuổi của sủng phi kia biến thành thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, như vậy em trai và anh trai cùng giành một cô gái, em trai chiếm được cô gái lại nhận ra trái tim của cô ấy vẫn còn ở trên người thái tử vì thế quyết định tiêu diệt thái tử.

Chu Bác Nghị cẩn thận nghe hết ý tưởng của hai người cuối cùng nghĩ nghĩ, nói: “Em không nghĩ là để cho cái cô *Uỷển phi* gì đó đi làm cái cô sủng phi muốn hại thái tử kia thì còn thích hợp hơn hay sao?”

Hàn Duyệt kinh ngạc nhìn Chu Bác Nghị, đột nhiên cảm thấy bực mình, hưng phấn vỗ tay nói: “Đúng thế, tại sao phải chọn nữ chính trong phần bắt đầu kia cơ chứ, hoàn toàn có thể chọn cái cô *Uỷển phi* lòng dạ độc ác phần sau mà!” nói xong Hàn Duyệt lập tức kéo máy tính qua bắt đầu đánh chữ như điên.

Chu Bác Nghị nhìn thấy không kiềm được mà cười khở hai tiếng, không ngờ cắt đứt con ruồi ở thành phố B xong Hàn Duyệt lại mang theo bên mình một ‘tình địch’ lớn hơn nữa tới đây. Suy nghĩ vốn tính nhân lúc thời gian giải lao cùng Hàn Duyệt dính vào nhau trong lòng xem ra đã ngấm nước nóng, nhìn dáng vẻ chăm chú này của cậu chỉ e là mình so với kịch bản dự thi còn phải xếp sau một bậc.

Trong lòng có khó chịu hơn đi nữa Chu Bác Nghị cũng không thể bắt Hàn Duyệt bỏ việc của bản thân để ở bên mình được, vả lại mình vì quay phim cũng có chút lơ là với Hàn Duyệt thì làm sao có thể vẹn cả đôi đường đòi hỏi Hàn Duyệt chỉ một lòng nghĩ tới mình chứ. Nghĩ thế anh chàng chỉ có thể thở dài một hơi ôm lấy hông Hàn Duyệt, để đầu vào trên vai cậu nhìn ngón tay thon dài của cậu gõ như bay trên bàn phím.

Hàn Duyệt qua sự chỉ điểm của Chu Bác Nghị suy nghĩ liền rõ ràng mạch lạc. Vì thế cái vai phụ nhân vật phản diện nhỏ Chiêu Viện trong bộ *Giang sơn* chỉ biết mê hoặc quốc chủ, đầy dã tâm nhưng đầu to não lại nhỏ kia đã trở thành bạn thơ ấu của thái tử, cũng là bị em gái hãm hại bị vua cha ngu ngốc của thái tử nhét vào hậu cung, mà hoàng đế giành người phụ nữ của con mình trong bụng dù sao cũng có chút chột dạ cho nên mới biếm thái tử ra canh biên cảnh, còn *Uỷển phi* ở trong cung từ từ lột xác thành một người đàn bà tâm địa độc ác, đó là bối cảnh của câu chuyện.

Tiếp theo *Uỷển phi* quyết tâm làm hoàng hậu thậm chí là thái hậu tự mình điều khiển cuộc đời mình, lợi dụng lão hoàng đế ngu ngốc bắt tài trước sau mưu sát mấy vị hoàng tử đem phi tần trong hậu cung biếm biếm, phế phế, cuối cùng thậm chí kéo hoàng hậu mẹ của thái tử khỏi vị trí đẩy vào lãnh cung, còn thuyết phục hoàng đế giết chết thái tử. Mà sau khi thái tử biết được việc này, nảy sinh uất hận dẫn binh tấn công về kinh.

Do đó cả câu chuyện trở thành chuyện kể về Thái tử và *Uỷển phi* yêu nhau tương sát yêu hận đan xen. Thái tử đánh thắng một đường tới kinh đô, trên đường *Uỷển phi* mấy lần ra tay hại hắn nhưng không thành công, cuối cùng thái tử ám sát vua cha rồi đổ lên người *Uỷển phi*, tự mình đăng cơ làm vua. Người yêu ngày xưa gặp lại nhau, *Uỷển phi* mới biết được mình ở trong cung vẫn luôn được thái tử chăm sóc nên những âm mưu quỷ kế đó mới không bị vạch trần, mà thái tử lúc đó cũng mới biết được con của *Uỷển phi* thật ra là của mình. Nhưng lúc này sai lầm cũng đã gây ra, *Uỷển phi* giết chết mẹ thái tử, còn thái tử cũng đã giết sạch cả nhà *Uỷển phi*. *Uỷển phi* mất hết ý chí tự sát ở trước mặt thái tử, rồi thái tử đem tóc của nàng giữ lại bên thành một sợi dây thừng đeo trên tay để nhớ về.

Dàn ý của câu chuyện vừa viết xong Hàn Duyệt liền gửi cho Mã Trí Hân, Mã Trí Hân vẫn chờ ở một bên mạng lập tức nhận lấy, năm phút đồng hồ sau trả lời lại một cái ngón giữa và một cái mặt khóc cực lớn.

[Trí Hân: Thế nhưng là một bi kịch? Cái này cũng ngược quá rồi đó! Không được! Em cương quyết đòi dùng kết cục của em, hai người vui vẻ dẫn theo đứa con bỏ trốn! Bỏ trốn! Bỏ trốn! Bỏ trốn!]

[Hàn Lưu Quân: Bi kịch mới đủ ghi lòng tạc dạ, nuối tiếc mới là đề tài nghệ thuật vĩnh hằng, với lại câu chuyện cũng đã tới tận đây em kêu bọn họ làm sao bỏ hết mọi thứ đi theo kẻ thù giết cha giết mẹ suốt nữa giết luôn cả mình bỏ trốn chứ?]

[Trí Hân: EM! KHÔNG! QUAN! TÂM! NHƯNG! KHÔNG! ĐƯỢC!]

[Hàn Lưu Quân: Quấy nữa sẽ không cho em tới nhà anh ăn cơm tin không!]

[Trí Hân: Anh thật sự là rất đáng ghét! Em không thèm để ý tới anh! (^) tạm biệt!]

[Hàn Lưu Quân: Mặc kệ em, dù sao tới lúc đó cái gì sườn xào chua ngọt, sườn non xào chua ngọt, cá sốt chua ngọt đều là của anh hết (_), em hãy đi căn tin gặm cà rốt xào chưa chín đi nhé, tạm biệt (_ ,)]

[Trí Hân:]

[Trí Hân:]

[Trí Hân:]

[Hàn Lưu Quân: Đừng có xì-pam!]

[Trí Hân: Thật ra cũng không phải không thương lượng được, nhưng mà anh để cho bé Uyển Uyển nhà em đáng thương như vậy thì hơi quá đáng...]

[Hàn Lưu Quân: Tối hôm nay anh với Bác Nghị sẽ đi ăn tiệc hải sản, anh ấy đã đặt cho anh hai con tôm hùm lớn, bây giờ phải đi chuẩn bị, anh out trước nha, tạm biệt~~]

[Trí Hân: Đợi chút! Chottomatte* !!! Thương lượng được hết thương lượng được hết mà! Anh để cho em bình tĩnh lại một chút được hông (_ _), về đừng có quên đặc sản địa phương của em đó!!!]

*(Tiếng Nhật: Nghĩa là đợi một chút)

Thuyết phục Mã Trí Hân xong Hàn Duyệt cảm thấy hài lòng đóng khung chat lại, bắt đầu suy nghĩ kỹ cốt truyện cụ thể thêm vào dàn ý.

Mà bên đạo diễn đã là lần thứ ba kêu tất cả người mới không biết an phận vào mảng chung một chỗ, nghe tiếng thấy giọng đã khàn cả. Cuối cùng diễn viên Chung Gia ngồi ở một bên nói chuyện rồi cuộc không nhìn được nữa, bật dậy đập đôi giày gót nhọn cao 7cm thông thả bước nhanh qua đó vừa mở miệng ra chính là quát mắng vô cùng khó nghe.

Chung Gia và người chồng cùng xuất thân từ giới giải trí mở một công ty đầu tư, trong tay lại có cổ phần công ty của Tinh Hạo, còn lập nên thương hiệu quần áo và công ty mỹ phẩm của riêng mình, tuy vẫn thường xuyên xuất hiện trên màn ảnh nhưng đó đã xem như là sở thích chứ không còn là nghề kiếm sống nữa cho nên cô không thèm quan tâm mình trách mắng diễn viên mới như vậy có thể bị truyền ra hay không, sau đó bị chụp một cái mũ đàn chị bắt nạt người mới. Cô đã chường mắt mấy tên người mới chỉ biết đi đường ngang ngỗ tất này từ lâu, thế nên nói năng không hề có chút nề nang, nội dung có thể nói là độc địa, so với đạo diễn cũng không nổi tiếng thì đương nhiên lực sát thương của Chung Gia làm hai mươi năm nữ thần gọi cảm quốc dân còn lớn hơn nhiều, nói mấy câu đã đem hai nữ diễn viên mắng khóc, nói thêm vài câu thì đôi mắt của các nam diễn viên cũng đỏ cả.

Đạo diễn thấy việc dạy dỗ người mới được diễn viên Chung nhận lấy thì bản thân liền trốn vào một bên đi uống nước, sau mười phút mấy người mới tất cả đều ủ rũ ngoan ngoãn hứa sẽ không đem cảm xúc riêng của mình vào công việc, lúc đó Chung Gia mới tha cho bọn họ. Đạo diễn lại cho mọi người một chút thời gian điều chỉnh cảm xúc và dặm trang một lát mới tiếp tục công việc quay phim. Hàn Duyệt cũng buông mấy tính ra, ngẩng đầu lên nhìn Chu Bác Nghị ra khỏi phòng trang điểm đi vào ống kính chuẩn bị quay phim.

Vì để cho các người mới khó lắm mới yên phận lại nổi lên cảm xúc, đạo diễn quyết định quay đoạn lấy Chu Bác Nghị và mấy diễn viên ảnh đế ảnh hậu là chính trước để tạo chút bầu không khí làm việc. Các diễn viên trao đổi một ít ý kiến với nhau, tìm xong vị trí của mình, đạo diễn lại nhắc mọi người đứng sang một bên lần nữa thì ‘cách’ một tiếng đóng băng quay phim xuống.

Cốt truyện trước của đoạn này là nữ chính dũng cảm hướng cha mẹ ba nhà tuyên bố cô yêu Chu Bác Nghị, cho dù người ta coi thường xuất thân của cô, không ủng hộ cô và Chu Bác Nghị ở bên nhau cô cũng tuyệt đối sẽ không buông tay của Chu Bác Nghị ra. Mà phần lúc này đang diễn chính là tình tiết Chu Trĩ Tú diễn vai mẹ của Mạnh Đình vì ngăn cản tình cảm của con gái rồi cuộc nói ra thân thế của Mạnh Đình và Chu Bác Nghị.

Chu Trĩ Tú diễn bạch liên hoa hai mươi năm giỏi nhất chính là làm sao diễn khóc đến như hoa lê sau cơn mưa, khiến người ta xót xa. Chỉ thấy ánh mắt cô ấy long lanh, tiếng than khản thiết, nước mắt từng giọt từng giọt không ngừng rơi ra từ trong đôi mắt, cả gương mặt đã nhanh chóng ướt át, kỳ lạ nhất chính là khóc tới đau thương như thế mà không hề chảy nước mũi. Mọi người chỉ cần từng khóc lớn đều biết, khóc đến mức quá dữ dội chắc chắn sẽ chảy nước mũi, bất quá cái thứ nước mũi kia so ra thua nước mắt nhiều, tuy cũng là một cách thể hiện tình cảm tốt cùng nhưng sẽ khiến người ta ngán ngẩm, có thể thấy Chu Trĩ Tú không hổ là ảnh hậu, cho dù chỉ diễn bạch liên hoa cũng có diễn bạch liên hoa tới mức đỉnh cao không ai có thể vượt qua được.

Từ Chu Trĩ Tú bắt đầu từ từ vạch trần thân thế của Chu Bác Nghị và Mạnh Đình về mặt của Chu Bác Nghị cũng dần dần trở nên méo mó và giận dữ, anh không ngừng nhìn về phía hai người cha của mình, lại nhìn về phía Chu Trĩ Tú khóc tới mức ruột gan đứt từng khúc và Mạnh Đình bị tin tức này dọa tới vô cùng sợ hãi, càng ngày càng tức giận, cả người cũng bắt đầu phát run. Trong mắt Hàn Duyệt ở bên ngoài cảnh, rõ ràng biết là đang diễn nhưng vẫn rất thương cho sự đau lòng mà Chu Bác Nghị thể hiện ra.

“Đủ rồi!” Chu Bác Nghị đột nhiên cắt ngang lời của Chu Trĩ Tú, trên mặt hiện ra vẻ châm chọc và khinh thường sâu sắc, “Quả nhiên là mẹ nào con nấy, người có thể sinh ra loại con gái không biết liêm sỉ chỉ biết dụ dỗ con cái nhà giàu này có lẽ tài dụ dỗ đàn ông cũng là cao hơn một bậc”. Nói xong anh hung ác hất tay Mạnh Đình ra, một tay đẩy cô ta về bên cạnh Chu Trĩ Tú, anh dùng sức quá lớn suýt nữa đã đẩy Mạnh Đình ngã.

“Trò chơi kết thúc!” Chu Bác Nghị cười lạnh nói, sau đó dùng ánh mắt cay nghiệt từ trên cao nhìn xuống nhìn chằm chằm Chu Trĩ Tú nói, “Quý bà đây, tôi biết khi cha tôi còn trẻ từng phạm phải một ít sai lầm nhỏ, có lẽ bà năm đó cũng thuộc về một trong những người mơ ước muốn bay lên cành cao làm phượng hoàng kia. Nhưng, mặc kệ cha tôi năm đó có lỗi với ba tôi thế nào, thứ đồ này, chính là bà đó, cũng chỉ là chút gia vị trong cuộc sống mà thôi, quan hệ của cha tôi với ba tôi thật sự rất tốt”. Nói xong anh cười nhạt một tiếng, “Thế nhưng nghĩ ra lý do vô lý như vậy, bà cho là người ta cũng ngu ngốc giống bà hay sao! Ai cũng biết rằng tôi là con ruột của cha và ba, bà nghĩ rằng bây giờ là thời đại mấy mươi năm trước vợ chồng đồng tính muốn có con còn phải tìm người mang thai giùm à? Cái loại lý do đã lỗi thời từ lâu này cũng mệt cho bà có thể nói ra được, bác gái, đọc nhiều sách chút đi!”

“Anh Nghị! Anh đang nói gì thế? Trò chơi kết thúc gì? Anh rốt cuộc là có ý gì vậy?” Mạnh Đình chần chừ tiếng khóc la to, sau đó xoay người túm lấy tay áo mẹ, “Mẹ, mẹ là do không muốn cho con với anh ấy ở bên nhau mới nói ra cái loại lý do này đúng không, đúng không ạ? Đúng không?”

Chu Bác Nghị không để ý tới bọn họ, xoay người nhìn cha cười nói: “Con còn tưởng đâu định nói chuyện quan trọng gì, còn núp vào phòng đọc sách mà nói, thì ra chẳng qua là nợ tình lúc còn trẻ của cha. Cha, mau sai người đuổi bọn họ ra đi, loại người thấp hèn này con không muốn nhìn thêm giây nào nữa cả!”

“Con trai, đừng nói thế” Mạt Tu Kiệt khẽ nói, mày hơi hơi nhíu lại, biểu cảm trên gương mặt như vui lại như buồn, vô cùng phức tạp, cuối cùng nhắm mắt lại uể oải lấy tay đè hốc mắt nói, “Sao lại... lại khéo như thế...”

Mà ở bên cạnh anh ta, Triệu Quân diễn vai người cha ăn vụng kia của Chu Bác Nghị thở dài ôm lấy eo của Mạt Tu Kiệt, nhẹ nhàng hôn lên thái dương anh ta, thể hiện đầy đủ tình cảm dịu dàng của người đàn ông rắn rỏi, nói: “Xin lỗi, đều là lỗi của anh...”

“Không phải đã nói trôi qua rồi hay sao? Còn xin lỗi gì chứ” Mạt Tu Kiệt xoa mặt của Triệu Quân, đau thương cười nói.

Chu Bác Nghị nhìn thấy dáng vẻ đó của hai người cái mặt nạ cay nghiệt trên mặt kia rốt cuộc không thể giữ được, bắt đầu trở nên sợ hãi: “Hai người... đó là ý gì? ... khéo gì...” anh nói năng lộn xộn, cuối cùng kêu lớn: “Ba! Ba! Ý ba là... ý ba là con không phải con của ba ư?”

Câu cuối cùng nói rất yếu ớt, vô cùng đau đớn, hai mắt của Chu Bác Nghị phủ đầy tơ máu giống như giấy tiếp theo sẽ sập đổ, Hàn Duyệt nhìn mà không kiềm được đứng dậy. Mạt Tu Kiệt như là bị cái dáng vẻ này của anh làm cho sợ hãi, lập tức buông Triệu Quân ra chạy tới một bàn tay xoa mặt anh một bàn tay đặt trên lưng anh không ngừng vuốt xuống, nói: “Con trai, đừng như vậy! Thả lỏng một chút, lại, hít sâu, thả lỏng một chút...” tiếp theo anh ta gắng gượng nở ra một nụ cười thoải mái, nói, “Nghe ba nói, dù xảy ra chuyện gì đi nữa con cũng là con ba không phải sao? Bây giờ chỉ là có một vấn đề nhỏ mà thôi, chỉ là có thêm vài người và vài việc rườ rịa, con biết thì biết đi, không có ảnh hưởng chút nào tới cuộc sống ngày thường của chúng ta hết, đừng để ở trong lòng... con mãi mãi là con của ba, đứa con ba yêu thương nhất... đừng làm ba sợ...” anh ta vừa nói vừa hôn lên bên trán Chu Bác Nghị, diễn đạt một người cha hiền từ thương con đến mức vô cùng cảm động, mà Chu Bác Nghị cũng đỏ mắt ôm lấy Mạt Tu Kiệt.

“Đợi đã!” Chung Gia luôn im lặng ở bên cạnh không lên tiếng bước ra, nhìn quanh một vòng những người trong phòng, khi ánh mắt rơi vào trên người Chu Trĩ Tú thì hơi lóe lên, cuối cùng cười lạnh nhìn vào Triệu Quân nói: “Cho nên nói, tuổi thật của cậu nhà hần là hai mươi tuổi chứ không phải là mười chín tuổi?”.

Thấy Triệu Quân gật đầu liền xoay người nhìn chằm chằm Chu Trĩ Tú, thong thả bước qua từng bước. Mạnh Đình còn đang khóc lập tức che ở trước mặt mẹ, rống lớn nói: “Bà muốn làm gì!”.

Chung Gia khẽ bật cười nhìn vào Chu Trĩ Tú nấp ở sau lưng con gái, giơ ngón tay lên chỉ Chu Bác Nghị nói: “Cho nên đây là lý do năm đó em mất tích vô cơ sao?” nói xong về mặt của cô ấy bỗng dưng méo mó, giọng nói cũng trở nên gay gắt, “Em có biết khi tôi khó khăn thoát khỏi kiềm cặp của cha mẹ chạy về nước tìm em lại phát hiện em biến mất là có cảm giác gì hay không?! Dù cho là không yêu tôi, hay là có việc gì khác đi chẳng nữa, sao em có thể đi mà không một lời tạm biệt chứ! Sao em có thể ích kỷ như thế!”.

“Xin lỗi!” Chu Trĩ Tú lại bắt đầu khóc nức nở.

Chung Gia thở gấp, ngực từ trên xuống dưới phập phồng dữ dội, Lý Dật Thần đứng ở một bên đã bị sự việc phát sinh làm sợ ngây người từ lâu, lê từng bước nhỏ tới bên cạnh Chung Gia, nhỏ giọng kêu: “Mẹ...”

Chung Gia xua tay, ngẩng đầu nheo mắt nhìn Triệu Quân đang an ủi chồng và con trai mình, nói lạnh tanh: “Bạch Mặc Hiền! Anh ngủ người phụ nữ của tôi, chuyện này sẽ không để yên đâu!”.

Triệu Quân nheo mắt lại, vẻ mặt lạnh như băng, đang định nói chuyện thì bị Chu Bác Nghị giành trước. Anh nắm tay Mạt Tu Kiệt không hề nao núng nhìn vào Chung Gia đang lửa cháy bùng bùng, nói: “Người phụ nữ của bà dụ dỗ cha tôi, làm tổn thương trái tim của ba tôi, chuyện này cũng không để yên đâu!”.

Mạnh Đình không kiềm được la to: “Anh, sao anh lại nói như thế! Mẹ em cũng, cũng là mẹ anh mà!”.

“Tôi không có người mẹ không biết liêm sỉ tùy tiện làm loạn với đàn ông đã có vợ thế này! Tôi chỉ có hai người cha thôi!” Chu Bác Nghị nói từng chữ từng chữ một.

“Cất!” đạo diễn hô to một tiếng, trên gương mặt hốc hác rớt cuộc hiện ra một nụ cười tươi, nói, “Đoạn này rất tốt, tốt lắm!”. Sau đó cứ như lấy lòng mà lộ ra một nụ cười nịnh bợ nói với Chung Gia, “Vẫn là chị Chung tài giỏi, mấy đứa nhóc thú này cũng không để tôi vào mắt, chỉ nghe lời của chị thôi”.

“Ồi chao, làm gì có chuyện đó, lời của đạo diễn ở đâu cũng là quan trọng nhất” Chung Gia dừng đứng xua tay, nói có chút ám chỉ, “Tôi đã lăn lộn trong giới hai mươi năm, hề là những kẻ không để đạo diễn vào mắt cuối cùng cũng chẳng có kết cục tốt gì, người mới muốn lăn lộn ra mặt không nghe đạo diễn chỉ huy thì được hay sao? Bọn họ cũng biết mức độ, làm sao dám không nghe lời chứ? Ngài nói có đúng không?”.

Đạo diễn lại nịnh hót vài câu, xả cuộn phim lại nhìn hai lần, xụ mặt nói: “Mạnh Đình, lại đây, đoạn diễn khóc này của cô phải quay lại. Xem cô khóc nè, sao xấu tới mức này cơ chứ? Cô nhìn diễn viên Chu xem người ta khóc kìa...”

Mạnh Đình còn phải quay bù vài cảnh, nhiệm vụ của Chu Bác Nghị đã hoàn thành lại nói chuyện với hai vị ảnh đế một lát rồi mới quay trở về, Hàn Duyệt vội nhích qua một bên chừa ra một chỗ cho anh chờ anh ngồi xuống xong mới nói: “Vừa rồi thật sự là... anh diễn quá tốt, em cũng sắp tưởng là thật”.

“Cám ơn” Chu Bác Nghị cười, sắp qua hôn lên môi Hàn Duyệt sau đó nhận lấy khăn của trợ lý đắp lên mắt, dựa người về phía sau, thở ra nói, “Ngày hôm qua mới gọi là đáng ghét, thật sự là khóc một lần lại một lần, anh với chị Trĩ Tú đã khóc đến sưng cả mắt, hôm nay nếu lại không qua...” anh cười lạnh hai tiếng thì

không nói tiếp nữa, chỉ duỗi tay ôm Hàn Duyệt qua để cậu dựa vào trên người mình, hai người cứ thế tựa vào nhau nghỉ ngơi cho tới khi Chu Bác Nghị phải đi quay một cảnh khác.

49. Chương 49

Từ sau khi đám người mới trong tổ quay phim gây chuyện bị Chung Gia lớn tiếng mắng xong thái độ làm việc đã tốt lên rất nhiều, hình như là muốn cứu lại hình tượng không thể kém hơn được nữa của mình trong lòng các đàn anh. Vì thế công việc quay phim lại lần nữa trở nên suôn sẻ.

Diễn viên ảnh đế ảnh hậu đang trong thời gian eo hẹp, trong dịp Tết còn phải tham gia đủ mọi hoạt động vì thể đạo diễn chọn tập trung quay phần của bọn họ, cố gắng quay xong trước Tết, vì thế phần lớn diễn viên trẻ đều trở nên rảnh rỗi, ngoại trừ ba diễn viên là Chu Bác Nghị, Lý Dật Thần và Mạnh Đình có liên quan tới vai của bậc cha mẹ ra những diễn viên khác gần như chẳng có việc gì làm, vì thể đạo diễn vô cùng chăm chú trực tiếp cho bọn họ nghỉ, tổ quay phim thiếu đi không ít người bỗng dưng yên lặng hơn nhiều.

Tuy Chu Bác Nghị không có nghỉ nhưng công việc mỗi ngày cũng không nhiều lắm, chỉ là mỗi ngày sẽ tới trường quay quay vài đoạn tương tác với hai người cha, thời gian còn lại đều ở bên Hàn Duyệt.

Có điều tuy Chu Bác Nghị có thêm rất nhiều khoảng thời gian rảnh rỗi, nhưng không có nghĩa là thời gian của Hàn Duyệt có thể phối hợp được. Từ sau khi Hàn Duyệt nhận được linh cảm từ chỗ của Chu Bác Nghị, mỗi ngày đều ôm máy tính đánh đàn ý cho kịch bản phim truyền hình, vì để dễ liên lạc trao đổi ý kiến với Mã Trí Hân nên thường xuyên mở micro QQ ra nói chuyện với đối phương, Chu Bác Nghị mỗi ngày ở trong nhà nghe Hàn Duyệt kêu ‘Trí Hân’, ‘Tiểu Hân’ trong lòng ghen muốn chết. Rất cuộc có một ngày không thể nhịn được nữa kéo Hàn Duyệt đi ra ngoài.

Nhiệt độ một năm bốn mùa của Nam Đảo đều ngoài hai mươi độ, biên độ thay đổi nhiệt độ của nước biển còn cao hơn một chút, sớm muộn gì cũng sẽ lạnh hơn, không thích hợp đi bơi, nhưng sau mười hai giờ đã qua nắng gắt nhiệt độ sẽ tăng lên cho nên mùa đông vẫn có thể nhìn thấy một ít du khách ở bãi biển.

Hàn Duyệt đã có mấy ngày không có ra ngoài đi dạo, ánh mắt luôn nhìn vào máy tính, bỗng dưng ra khỏi nhà nhìn bầu trời phía xa xa Hàn Duyệt bỗng cảm thấy choáng váng một lát, cứ như không gian ở chỗ mình đang bị kéo dài ra vô hạn, mà cậu lại có chút không quen với thứ cảm giác này.

Chu Bác Nghị dắt tay cậu, đứng ở bên cạnh cậu nhìn Hàn Duyệt nheo mắt xem cảnh vật đằng xa, xoa xoa mặt cậu, nói: “Khó chịu đúng không. Sau này đừng có cả ngày ngồi im nhìn vào máy tính như thế, ít nhiều gì cũng phải ra ngoài đi loanh quanh”. Nói xong liền kéo cậu lên xe chạy thẳng tới bãi biển gần nhất.

Trong dịp Tết, Nam Đảo thuộc khu tập trung khách du lịch. Mặc dù còn mấy ngày nữa mới đến kỳ nghỉ Tết chính thức nhưng trên đường đã có thêm không ít du khách. Trên đường phố Nam Đảo khắp nơi đều là đủ kiểu quán trà sữa, hai người mỗi người mua một ly lục trà sữa lớn, ngậm ống hút dạo bước trên con đường, đi từ từ về phía bãi cát.

Tới bãi cát, hai người đều không có tính bơi nên chỉ đi chân không đạp nước một hồi rồi ngồi xuống bên bờ cát, nhớ lại một chút tuổi thơ bắt đầu chơi nghịch cát.

Trước đây Hàn Duyệt đọc truyện tranh bên trong thường xuyên vẽ tới tình tiết xây lâu đài bên bờ cát thì đã muốn làm thế từ lâu, thế nhất định phải đắp cho ra một tòa lâu đài, kết quả cuối cùng chỉ đắp ra một cái ụ đất thủng một lỗ ngay giữa, nhưng lại bất ngờ lượm được một cái vỏ sò màu tím trong cát. Chùi sạch xong xem ra cũng đẹp lắm, vì thế Hàn Duyệt rộng lượng đặt vỏ sò vào trong tay Chu Bác Nghị, nói: “Thấy người hầu hạ cũng không tệ, lại đây, đại gia đây thưởng cho người này”.

Chu Bác Nghị cười nhận lấy vỏ sò, sắp qua hôn lên bờ môi cậu, nói hùa theo: “Tạ ơn đại gia ban thưởng”.

Hàn Duyệt cười híp mắt, đang định nói gì đó bỗng dưng phát hiện mấy ánh sáng phản chiếu chói mắt rọi tới từ một khối đá ngầm sau lưng Chu Bác Nghị qua đây, cậu bỗng giật mình, lập tức trở nên căng thẳng, kéo Chu Bác Nghị chỉ vào đá ngầm nói: “Chỗ đó có phải có người đang chụp chúng ta hay không?”.

Chu Bác Nghị cũng không có quay đầu lại, vừa đem vỏ sò bỏ vào túi áo vừa nói thờ ơ: “Đúng thế. Người kia luôn đi theo bọn mình, đã chụp được một lúc rồi”.

“Sao anh lại không nói cho em biết?” Hàn Duyệt giật mình nói, ánh mắt nhìn chằm chằm vào khối đá ngầm kia. Hứng nghịch cát lập tức biến mất tăm. Lại càng nghĩ càng giận, đứng bật dậy đi về phía khối đá ngầm kia, nói, “Không được, em phải kêu tên đó giao máy ảnh ra”.

“Thôi bỏ đi, cũng đâu chụp được thứ gì không nên chụp” Chu Bác Nghị vội giữ chặt Hàn Duyệt, dùng mu bàn tay không có dính cát xoa xoa mặt Hàn Duyệt, nói dễ dàng, “Ngoan, đừng so đo, cũng không chụp được gì. Máy ảnh chắc chắn là em không giành lại được, tới lúc đó làm mình bị thương còn đụng chạm ký giả, sau đó bọn họ trở về viết bậy vài thứ chụp mũ em thì lúc đó em phải chịu trận nữa”.

Hàn Duyệt cắn tức chặc lưỡi một tiếng, nói: “Không chụp được gì thì có thể bỏ qua hay sao? Dù là làm gì đi nữa cũng chẳng ai muốn có tên bệnh thần kinh cứ nhìn chằm chằm vào mình. Thứ gì vậy chứ! Không chơi nữa, đi về thôi!”.

Chu Bác Nghị cười, mặc cậu dắt mình tức giận bồng bồng đi ra ngoài, nói: “Đành chịu thôi, chồng em đây là người của công chúng, tương lai còn có thể càng lúc càng nổi tiếng hơn, tới lúc đó dưới lầu nhà chúng ta sẽ núp một đám săn tin, ra ngoài mua đồ ăn cũng sẽ có người bám theo. Mợ ba Chu không thích ứng nhanh lên là không được đâu”.

“Ồ, thì ra là bốn thiếu gia cưới một cái tai vạ vào nhà à?” Hàn Duyệt không nhường một bước nói vặn lại, “Thật sự là gia môn bất hạnh, trở về ta sẽ viết thư mở từ đường, Chu cô nương vẫn là quay về nhà đi thôi”.

Hai người cười cười nói nói đùa giỡn mấy câu cơn tức của Hàn Duyệt cũng giảm bớt khá nhiều, sau đó hai người lên xe trở lại trung tâm thành phố, lượn vài vòng quảng đám săn tin theo đuôi ở phía sau xong thì tìm một nhà hàng tiếp tục bữa tiệc hải sản.

Ba giờ chiều ngày 25/1, từ khi Chu Trí Tú gơ vể mặt đầy nước mắt nhào vào lòng Chung Gia thì nhiệm vụ quay phim của bốn diễn viên ảnh đế ảnh hậu đã xong. Nhân viên công tác của phim trường lập tức lấy pháo giấy đã chuẩn bị từ trước ra, vòng màu và ruy băng năm màu rực rỡ lập tức bay đầy phim trường. Mọi người vừa hoan hô vừa vỗ tay, không khí rất náo nhiệt.

Chung Gia lập tức đưa ra lời mời mọi người ăn cơm lại bị ảnh đế Triệu Quân giành mất. Triệu Quân trong phim diễn vai một tổng tài bá đạo lãnh khốc bạc tình nhưng trong cuộc sống lại là một chàng trai Đông Bắc rất nhiệt tình. Lúc không diễn thì là mẫu người Đông Bắc chính gốc, nói chuyện hài hước dí dỏm không hề hợp với bề ngoài lạnh lùng của anh ta chút nào. Anh ta là bạn cũ với Mạt Tu Kiệt, hai người thường xuyên nói chuyện giỡn hớt vào thời gian nghỉ giải lao lúc quay phim, nhưng thường là Triệu Quân trêu chọc Mạt Tu Kiệt làm Mạt Tu Kiệt câm nín không biết nói gì, tức giận chỉ có thể ra tay. Mỗi khi tới lúc đó Chung Gia sẽ trêu một câu nói hai người là đang liếc mắt đưa tình, Triệu Quân cũng không phản bác mà ôm chặt Mạt Tu Kiệt chụp một cái lên mặt anh ta khiến anh ta buồn nôn tới mức đập ra một cước, tới khi quay thì lại dốc sức hành hạ Triệu Quân.

Người của tổ quay phim lái mấy chiếc xe từ từ chạy về phía một quán lẩu ở khu trung tâm thành phố, vừa vào quán liền kêu thịt bò thịt dê mỗi thứ năm mươi phần, lại kêu thêm năm kết bia và năm chai rượu để quây một trận ẩm ỉ trong phòng ăn. Mấy diễn viên trẻ vẫn chưa rời khỏi đều nhân dịp cuối cùng này nắm chắc thời gian lấy lòng diễn viên ảnh đế ảnh hậu, thay nhau đi lên mời rượu. Tửu lượng của diễn viên ảnh đế ảnh hậu đều rất lớn, ngay cả Chu Trí Tú cũng uống rượu để cứ như thể là đang uống nước lã, mặt nở nụ cười dửng dưng uống một ly rồi lại một ly mà trên mặt chỉ hơi ửng lên chút sắc đỏ.

Nhưng mặc cho phòng ăn vô cùng sôi nổi Chu Bác Nghị vẫn không hề đụng tới một chút rượu. Anh mang trên người vụ án say rượu lái xe, bất kể lần say rượu nào dù cho không lái xe đi nữa bị đám săn tin bắt được cũng sẽ bị ghi lại, thế nên rất dứt khoát từ chối tất cả những người tới đây mời rượu. Anh không uống, cũng không cho Hàn Duyệt uống. Hàn Duyệt nói hết lời cuối cùng Chu Bác Nghị kêu phục vụ mang một chai rượu nho lên, lại chỉ cho phép cậu uống hai ly. Có điều chỉ nhiều đó đối với người chưa từng đụng tới rượu như Hàn Duyệt mà nói đã đủ cho cậu hơi chéch choáng. Vì thế hai người ngay lúc người ta đang tung bừng hươ tay múa chân thì lặng lẽ quét sạch thịt dọn ra trên bàn số sáu, lại còn kêu thêm hai đĩa chả tôm.

Ăn lẩu xong, tất cả mọi người uống tới mức có chút say khướt. Mặt của đạo diễn đỏ như gấc, lớn miệng đề nghị mọi người đi vũ trường. Đề nghị đó nhận được sự ủng hộ của mọi người. Chỉ có Chu Bác Nghị còn rất tỉnh táo kéo Hàn Duyệt lễ phép từ chối lời mời của đạo diễn.

“Đi thôi, đều là người lớn hết, tổng giám đốc sẽ không cấm đâu” đạo diễn cười hà hà nói, ông ta tưởng là Chu Bác Nghị sợ mẹ không cho phép, “Không thì giờ chúng ta gọi điện hỏi thử tổng giám đốc thế nào?”

“Thôi khỏi” Chu Bác Nghị lễ phép xua tay, lại nhìn xem Hàn Duyệt rồi mới nói, “Tiểu Duyệt còn nhỏ, không thích hợp tới những chỗ đó”.

“Mười tám tuổi không nhỏ đâu hà hà... hức...” phó đạo diễn chột đạo diễn một cái mới khiến đạo diễn đã hơi mất kiểm soát kiểm lại một chút. Đạo diễn xoa xoa bụng xấu hổ nói tiếp: “Hà hà, quả thật vẫn còn là trẻ con, còn đang đi học mà... Bác Nghị à, tôi đây không bắt ép cậu lại nữa, cậu đi về trước đi, hà hà... chuyện này, một khắc đêm xuân đáng giá ngàn vàng, hà hà hà... hức”.

Phó đạo diễn lại chột mạnh ông ta một cái, sau đó dường như không nữa nhìn tiếp mà vội vã xoay người đi tới chỗ cậu quay phim.

Đường phố Nam Đảo nửa đêm vắng tanh, Hàn Duyệt lại kéo cửa kính xe xuống thêm một chút để cho gió thổi vào mặt mình. Vừa rồi ở trong quán lẩu thật sự quá nóng, lại ăn hơi nhiều thịt dê với ớt nên lúc này cậu cảm thấy cả người khô rang.

“Đừng hứng gió như thế” một bàn tay từ bên cạnh duỗi sang đóng lại hơn phân nửa cửa kính, “Coi chừng gió thổi vào trong đầu tới đó lại nhức đầu nữa”.

Hàn Duyệt không có cản mặc anh đóng cửa sổ lại, nhiệt độ trong xe nhanh chóng tăng lên. Hàn Duyệt kéo kéo áo, cảm thấy đầu có chút choáng, cậu trượt từ chỗ dựa lưng qua tựa đầu lên vai Chu Bác Nghị, tiện thể cọ cọ, lại hơi thẳng người lên chìa tay ôm lấy cổ Chu Bác Nghị thổi một hơi vào tai anh, nói: “Một khắc đêm xuân giá ngàn vàng ~”.

Cổ họng Chu Bác Nghị nhấp nhô một cái, giây tiếp theo anh liền đỡ cậu nhóc tới ngồi lên trên đùi mình, ôm lấy cúi đầu liền hôn sâu, môi lưỡi quấn vào nhau, tay cũng luồn vào trong áo của cậu nhóc liên tục vuốt ve trên tấm lưng trần và trước ngực của cậu.

Trong cổ họng Hàn Duyệt phát ra tiếng rên khao khát như con mèo nhỏ, hai tay không ngừng sờ lung tung trên người anh chàng, nhưng vẫn cách anh chàng một lớp quần áo khiến cậu càng lúc càng sốt ruột. Cuối cùng cậu giống như trút giận mà cắn cắn đầu lưỡi của Chu Bác Nghị, tay duỗi thẳng xuống dưới túm lấy đũng quần của Chu Bác Nghị.

Chu Bác Nghị rên khẽ một tiếng, lập tức đẩy Hàn Duyệt ra, lại túm lấy tay Hàn Duyệt giữ chặt, khẽ thở dốc một hơi, nói bất đắc dĩ: “Đừng quấy!”.

Đầu của Hàn Duyệt đuối theo cắn một ngụm lên cằm của Chu Bác Nghị, nói bực dọc: “Anh xem thường người ta quá đó! Chẳng lẽ anh bị bất lực!”.

Chu Bác Nghị không quan tâm tới phép khích tướng của cậu, ra vẻ dỗ dành ngậm lấy lỗ tai cậu mút một cái, nói: “Em không phải muốn ở trên xe đấy chứ”.

“Thế chờ chúng ta trở về anh muốn tiếp tục hay không?” Hàn Duyệt không ngồi yên mà xoay tới xoay lui trên đùi Chu Bác Nghị, cố ý dùng đùi và mông mình chà sát lên trên đũng quần đã phồng lên của Chu Bác Nghị.

Chu Bác Nghị dở khóc dở cười thở dài, vỗ mấy cái bôm bóp lên mông Hàn Duyệt, nói: “Nhịn một chút, đây là chịu trách nhiệm với em đó, được rồi chứ?”.

Hàn Duyệt không nghe lời không bỏ qua mà xoay tiếp: “Không cần phải làm tới cùng, lấy tay hay dùng miệng vân vân cũng được”.

Chu Bác Nghị nghe những lời Hàn Duyệt nói trong đầu bỗng hiện ra các hình ảnh đầy nóng bỏng, cái đùi trắng nõn của Hàn Duyệt, cái bụng phẳng, tấm lưng mong manh không chút thịt dư, còn có hai hạt hồng nhật trước ngực... Chớp mắt, anh chàng cảm thấy quần của mình càng căng chặt hơn.

Thân thể anh chàng có phản ứng gì hiển nhiên Hàn Duyệt cảm giác được ngay, trong lòng cậu cho bản thân mình 32 cái like tiếp tục xoay xoay, giọng nhỏ nhẹ kéo dài, cố ý dùng giọng mềm yếu nói quỵn rũ: “Giúp giúp em đi~ lấy tay giúp giúp em, em cũng lấy tay giúp giúp anh~ được không~”.

Chu Bác Nghị không kiềm được mà nuốt ực một cái, duỗi tay néo néo hông Hàn Duyệt, khẽ nói: “Ngoan, đừng quấy, về rồi nói...” tuy là từ chối nhưng rõ ràng nghe ra đã bắt đầu nhường bước.

Hàn Duyệt đắc ý trong bụng, khi đang quyết định tiếp tục cố gắng thêm thì tài xế phía trước ghé lái chỉ cách bọn họ một vách ngăn đột nhiên kéo tằm chắn lên, nói: “Cậu chủ, có xe đi theo chúng ta”.

Chu Bác Nghị lập tức chau mày nói: “Ai đấy?”.

“Vẫn là chiếc xe của phóng viên Giải trí hôm nay kia”, tài xế nói, “Cần ném đuôi cậu ta không?”

Chu Bác Nghị lặng im suy nghĩ một hồi, nói: “Tạm thời không cần, chạy thẳng tới khách sạn đi, ngày mai đi thẳng từ khách sạn ra sân bay luôn, đợi lát nữa nói cho trợ lý của tôi biết kêu cậu ta giúp tôi thu dọn hành lý”.

Nói xong Chu Bác Nghị buông Hàn Duyệt ngồi trên đùi xuống trở lại trên chỗ ngồi, giúp cậu thắt dây an toàn, lại đổ dành hôn lên khóe miệng cậu nói: “Trước tiên ngoan ngoan một chút, bị chụp được thứ gì sẽ không tốt”.

Hàn Duyệt bực tức đập cửa xe một cái, Chu Bác Nghị vỗ vỗ đùi cậu không nói nữa.

Ngay khi Hàn Duyệt thừ người nhìn cảnh ngoài cửa sổ thì bỗng dưng có một phụ nữ có thai ở bên đường thu hút sự chú ý của cậu. Cách đó không xa, một người đàn ông trông có vẻ là chồng cô ấy đang đón xe taxi ở dọc đường, nhưng mà khi xe taxi nhận ra hành khách của mình là phụ nữ có thai thì lập tức đập ga một phát chạy mất, dù sao lỡ như phụ nữ có thai không nhận được sinh ở trên xe họ thì thật sự rất xúi quẩy. Người đàn ông nhìn qua có vẻ rất sốt ruột, mà sắc mặt của phụ nữ có thai xem ra cũng rất tệ.

Hàn Duyệt nheo mắt lại suy xét hai giây, sau đó giương giọng hỏi tài xế: “Xe của đám săn tin còn đi theo chúng ta sao?”.

Lái xe nói: “Đúng thế”.

Hàn Duyệt gật gật đầu, nói: “Vậy thì tốt, nhìn thấy phụ nữ có thai bên kia đường không? Chạy qua đó đi”.

Nói xong thì mỉm cười nói với Chu Bác Nghị: “Ký giả người ta theo chúng ta lâu như vậy không cho bọn họ chút chuyện để nói thì thật là có lỗi với bọn họ. Hôm nay chúng ta cũng làm chút việc tốt, tranh thủ ngày mai có thể lên được trang nhất”.

50. Chương 50

Hôm nay Vương Gia Thừa thật sự rất xui xẻo, dự tính ngày sinh của vợ chính là mấy hôm nay, lẽ ra là phải ở lại bệnh viện chờ sinh nhưng mà tính cách cô vợ hoạt bát, trời sanh ngồi không yên không thích ở một chỗ, mới một ngày đã kêu la chán lại chê hoàn cảnh bệnh viện kém đòi xuất viện về nhà. Lén gạt bác sĩ y tá đưa vợ về nhà kết quả buổi tối liền bắt đầu đau bụng sinh, thế nhưng ngay cái giây phút quyết định này xe anh ta lại bị hư.

Không còn cách nào chỉ có thể kêu xe taxi, nhưng xe taxi gọi điện tới nhìn từ xa thấy hành khách có phụ nữ có thai đều lập tức quay đầu chạy mất, dù anh ta ngăn thế nào cũng không ngăn lại được, thế nhưng mượn xe hàng xóm, hàng xóm biết anh ta muốn chở cô vợ sắp sinh tới bệnh viện đều một mực từ chối, mà xe cấp cứu của bệnh viện hôm nay đều cử đi hết, đợi xe của bệnh viện khác ít nhất còn phải chờ mấy chục phút nữa.

Nhìn thấy vợ càng ngày càng đau đón Vương Gia Thừa gần như sắp phát điên.

Đúng lúc này một chiếc xe SUV màu xanh ngọc ngoảnh đầu lại ngay giữa đường lái về phía bọn họ rồi ngừng lại.

“Cần giúp đỡ hay không?” cửa kính sau xe hạ xuống, một thiếu niên nhìn qua chừng 17-18 tuổi ló đầu hỏi, “Tôi thấy vợ anh có vẻ như sắp sinh, cần giúp đưa đi bệnh viện không?”

Vương Gia Thừa nhìn vào thiếu niên chủ động đòi giúp đỡ anh ta trong lòng đột nhiên nảy sinh đề phòng. Thời nay người tốt đã rất ít, không việc xum xoe thể nào cũng có ý đồ, những người sẵn lòng cho người ta quá giang cuối cùng phần lớn đều bị lộ ra là kẻ bất cóc. Ba chữ ‘bọn buôn người’ lập tức hiện ra trong đầu của Vương Gia Thừa, anh ta vội vã bước nhanh tới bên cạnh vợ che chở cô ấy lùi về sau hai bước, nói lễ phép nhưng xa lạ: “Cám ơn, nhưng không cần phiền cậu đâu tôi kêu xe taxi là được rồi”.

Thiếu niên cười cười, mở cửa xe nhảy xuống vừa lấy thứ gì đó từ trong túi ra vừa nói: “Tôi không phải người xấu, nhìn này, đây là giấy chứng minh của tôi, đây là thẻ học sinh của tôi. Ban này khi tôi đi từ bên kia tới thì thấy hai người, chỉ là muốn giúp giúp anh thôi”.

Vương Gia Thừa còn đang do dự thiếu niên nhún nhún vai xoay người nói với người trong xe: “Bác Nghị, anh cũng đi ra chứng minh một cái đi” sau đó xoay người lại nói, “Anh có thường hay xem tin tức giải trí hay không?”.

Đúng lúc đó một anh chàng cao lớn chui từ bên trong xe ra đứng ở phía sau thiếu niên, mỉm cười lễ phép với Vương Gia Thừa một cái. Vương Gia Thừa vừa cảm thấy anh chàng này rất quen mắt thì bỗng nghe thấy vợ ở phía sau phát ra một tiếng kêu ngạc nhiên.

“Anh, anh không phải là cái người, cái người quay bộ Yêu người, dẫn lòng không nổi tên Chu, Chu...” cô vợ ôm bụng đau đến mức sắc mặt trắng bệch nhưng vẫn không quên cố gắng nhớ tới tên của anh chàng trước mặt.

“Chu Bác Nghị” thiếu niên tiếp lời, lại lấy di động ra nhanh chóng mở cái gì đó tiếp theo đưa điện thoại cho Vương Gia Thừa nói, “Anh xem, đây là weibo của Chu Bác Nghị, đã chứng nhận tên thật rồi, tôi là vị hôn phu của anh ấy. Xem, chính là bọn tôi”.

Vương Gia Thừa run tay mở hình ra so sánh kỹ lưỡng, mà cô vợ ở phía sau đã bắt đầu làm âm ỉ: “Là thật sao! Nghe nói các cậu quay phim ở đây. Ông xã, chính là bọn họ, bọn họ không có lừa chúng ta đâu”.

Thiếu niên nghe thấy lời cô vợ nói liền nói tiếp: “Thưa anh, nếu có thể xác nhận là chúng tôi thì xin mời lên xe đi, tôi thấy vợ anh đã rất khó chịu rồi”.

Vương Gia Thừa qua mấy giây mới phản ứng lại, chớp mắt cảm động tới mức không biết nên nói gì cho phải chỉ có thể cứng ngắc vươn hai tay muốn bắt tay với đối phương, trong miệng nói lắp bắp: “Cám ơn, thật sự là rất cảm ơn, cậu đây đã cứu vợ tôi một mạng, cảm ơn, cảm ơn!”.

Hàn Duyệt vội vàng đón lấy tay anh ta, cười nói: “Đừng khách sáo, việc nhỏ thôi mà. Anh mau đỡ vợ anh lên đi. Bác Nghị, anh ngồi phía trước đi đằng sau không chen hết”.

Chu Bác Nghị gật gật đầu đi qua giúp đỡ phụ nữ có thai lên xe, ngay sau khi hai vợ chồng này đều đã lên xe Hàn Duyệt vờ như lơ đãng nhìn về phía sau, phát hiện chiếc xe kia quả nhiên đỗ ở một chỗ cách bọn họ không xa cũng không gần, mỉm cười đi theo sau Vương Gia Thừa chen vào ghế sau.

Chiếc SUV rộng rãi sườn sể chạy vào làn xe, rất nhanh đã tăng tốc tới cấp năm chạy như bay trên con đường khuya vắng tanh về phía bệnh viện.

Dường như là do cảm xúc căng thẳng được thả lỏng xuống, phụ nữ có thai cảm thấy cơn đau do đau bụng sinh mang đến càng trở nên mạnh hơn, không nhịn được mà rên khẽ, toát mồ hôi lạnh đầy đầu. Vương Gia Thừa đau lòng không thôi nhưng lại chẳng làm được gì, chỉ có thể nắm lấy tay vợ nhẹ giọng dỗ dành, lại lấy khăn tay ra lau đi mồ hôi trên trán cô ấy.

Hàn Duyệt thấy đáng vẻ đau đớn khó chịu của cô vợ trẻ này, tuy ban đầu chỉ là cố ý đóng kịch cho đám săn tin đằng sau nhìn giờ cũng sinh ra lòng thương người. Cậu lật tới lật lui bên trong xe cuối cùng rốt cuộc tìm được một ít đồ ăn vặt, đây là sau khi cậu đi một vòng siêu thị xong để lại trên xe, bên trong có mấy thỏi sô cô la và thêm một ít bánh quy.

Hàn Duyệt mở giấy gói sô cô la ra đưa cho Vương Gia Thừa nói: “Đút cho vợ anh ăn chút gì đi, nghe nói sinh con rất tốn sức, phải bổ sung đủ năng lượng mới có sức được”.

Chuyện liên quan tới sự an nguy của vợ, Vương Gia Thừa cũng không khách sáo nhận lấy sô cô la bẻ ra từng miếng từng miếng đút tới miệng vợ, Chu Bác Nghị ở đằng trước lại lục ra một chai nước khoáng chỉ mới uống một ngụm đưa tới.

Cô vợ ăn xong vài thứ cảm thấy trên người hơi hồi phục lại chút sức thì thảnh thơi quan sát Chu Bác Nghị ngồi ở trên chỗ ghế phó, yếu ớt cười nói: “Anh Chu xem ra đẹp trai hơn trong ảnh nhiều”.

“Cám ơn” Chu Bác Nghị quay đầu lại mỉm cười, nói cảm ơn đơn giản.

“Trong khoảng thời gian này tôi.. tôi luôn chú ý tới bộ phim truyền hình các cậu.. các cậu đang quay kia” cô vợ xoa bụng thở hổn hển, nói đút quãng: “Không biết khi nào thì các cậu có thể.. có thể quay xong? Rất muốn được xem nhanh”.

“Sắp rồi” Chu Bác Nghị dịu giọng nói, “Cộng thêm chỉnh sửa hậu kỳ, nếu thông qua xét duyệt có lẽ sẽ vào tháng ba tháng tư...”

“Á!” cô vợ khẽ giật mình kêu một tiếng, gần như sắp bật khóc, nói, “Nước ối, nước ối vỡ rồi!”.

Vương Gia Thừa vội chìa tay sờ một cái lại cúi đầu nhìn xem, quả nhiên nước ối màu đỏ nhạt xen lẫn chút máu loãng đã làm ướt bộ đồ bầu màu nhạt của vợ, chảy vào trên ghế xe. Anh ta chợt luống cuống tay chân, vừa đỡ vợ dừng căng thẳng vừa liên tục xin lỗi Hàn Duyệt và Chu Bác Nghị vì làm dơ chỗ ngồi, giọng nói cũng bắt đầu phát run.

Hàn Duyệt thấy anh ta khẩn trương tới mức cả người đầy mồ hôi thì nhẹ giọng kêu anh ta đừng lo, cũng nhiều lần bày tỏ không trách chuyện dơ xe. Cũng may xe rất nhanh đã chạy tới bệnh viện, bệnh viện đã nhận được tin chờ ở trước cửa từ lâu, xe của Chu Bác Nghị vừa mới đỗ lại đằng hoàng mấy y tá liền vội vã đỡ thai phụ từ trong xe ra. Chu Bác Nghị và Hàn Duyệt lại tiên thể đưa Vương Gia Thừa vào trong giúp đỡ anh ta đã mất bình tĩnh gọi điện thoại báo cho người nhà hai bên, sau đó Chu Bác Nghị đi làm thay một số thủ tục cần thiết còn Hàn Duyệt thì trốn qua một góc lén gọi điện thoại cho mẹ Chu nói hết tất cả những chuyện xảy ra vào buổi tối cho mẹ Chu.

Sau khi mẹ Chu nghe xong, nói lời khen: “Các con làm rất tốt, vậy chuyện tiếp theo cứ giao cho dì, ngày mai chắc chắn sẽ thấy được tin tức về Chu Bác Nghị ở trên trang nhất”.

Nghe thấy mẹ Chu bảo đảm Hàn Duyệt bỗng thở phào nhẹ nhõm, cúp điện thoại, vừa mới xoay người liền nhìn thấy phóng viên núp trong góc hành lang, hành vi lén lút của người đó vừa lúc bị y tá bắt gặp cho rằng anh ta là kẻ xấu, nên biết rằng gần đây truyền ra chuyện mấy bệnh viện đã làm mất em bé, cả bệnh viện đều tăng cường công tác bảo vệ, rất nhạy cảm đối với loại người kỳ quái vừa nhìn là biết không phải bệnh nhân hay người nhà bệnh nhân này, đang kéo anh ta định dẫn anh ta đi tới chỗ bảo vệ.

Hàn Duyệt hã hê nhìn ký giả luống cuống tay chân muốn kéo tay của mình thoát khỏi tay y tá, không ngờ vóc dáng cô y tá nhỏ này gầy nhom nhưng sức lại rất lớn, hung tợn giống như một con sư tử cái. Cho tới khi nhìn thấy bảo vệ từ cầu thang cuối hành lang rất xa chạy tới Hàn Duyệt mới đi qua giúp ký giả thoát khỏi tay của y tá: “Tôi quen người này, không phải người xấu đâu”.

Cô y tá trừng mắt quan sát Hàn Duyệt từ trên xuống dưới đầy nghi ngờ, nói: “Có phải người xấu hay không phải do cậu nói cũng không phải do tôi nói, phải do cảnh sát nói, dạo này không an ninh, chỗ nào cũng làm mất trẻ con, người bạn này của cậu lén lút núp ở chỗ này nhìn khắp xung quanh, không phải người bệnh cũng không phải người nhà, tôi cứ thế thả đi tới lúc có chuyện ai chịu trách nhiệm?”.

“Chị y tá, cậu ta là bạn của em” Hàn Duyệt cười tí mắt nói, “Em với bạn trai vừa rồi giúp đưa một phụ nữ có thai tới đây, cậu ta là bạn em gọi tới giúp đỡ, không tin em với chị đi tới cửa phòng cấp cứu dưới lầu tìm người làm chứng”.

Y tá vẫn là vẻ mặt nghi ngờ quan sát hai người, dường như còn đang suy xét trong bụng phen nói này của Hàn Duyệt là thật hay giả. Đúng lúc này bảo vệ chạy tới y tá vội vã túm cậu ta hỏi: “Người này nói cậu ta vừa mới từ bên cửa phòng cấp cứu kia lại đây, anh đã gặp cậu ta chưa?”.

Bảo vệ liếc mắt một cái đã nhận ra Hàn Duyệt, hơi hưng phấn nói: “Gặp rồi gặp rồi, đây không phải là bạn trai của cái cậu Chu Bác Nghị quay phim truyền hình kia sao? Ban nãy ở dưới lầu đã thấy cậu Chu và cậu này giúp một anh chàng đưa vợ anh ta tới đây sinh” nói xong bảo vệ đút tay vào trong túi quần móc cái gì đó, vừa móc vừa nói: “Cậu này, cậu thử coi có thể kêu bạn trai cậu ký tên cho tôi hay không, vợ tôi thích theo đuổi thần tượng, nhưng đến giờ cũng chưa từng lấy được chữ ký của ngôi sao nào” móc cả buổi ngay cả nửa tờ giấy cũng không tìm thấy, liền nói với y tá, “Cho tôi mượn tờ giấy đi”.

Y tá thấy mình nhận sai người vô tội thành kẻ bắt cóc trong lòng cảm thấy hơi xấu hổ, ngoài miệng nhưng vẫn nói không thôi: “Cậu coi cậu đó, nếu là tới đây giúp đỡ mắc chi núp ở sau tường dòm người ta chứ, dù ai đi nữa cũng sẽ cho là có vấn đề. Tôi ít nhiều gì còn tới đây hỏi một câu, nếu là người khác đã lên gọi điện báo cảnh sát lâu rồi, tới lúc đó tóm cậu tới thẳng đồn công an nào có dễ nói chuyện như bọn tôi”.

Ký giả vội nói hòa theo: “Đúng, đúng, là lỗi của tôi, tôi thật ra chỉ định chọc Tiểu Hàn một chút, xin lỗi, làm lỡ thời gian của cô”.

Y tá vừa lầu bầu trách móc hai cậu vừa xé một tờ đơn thuốc đưa cho bảo vệ, nói: “Ở chỗ tôi không có bút, anh đi trạm y tá bên kia mượn một cây đi”.

Y tá vừa mới đi Chu Bác Nghị liền trở lại, mọi người liền đi trạm y tá mượn cây bút ký tên cho bảo vệ. Y tá trực ban ở trạm y tá nhìn thấy vội hỏi bảo vệ chuyện gì thế. Giờ người biết Chu Bác Nghị không nhiều lắm, nhưng Chu Bác Nghị tốt xấu gì cũng là nghệ sĩ từng lên TV, tương lai nói không chừng sẽ nổi tiếng, cho nên thấy y tá trưởng không có ở đây các y tá của trạm y tá cũng làm ầm lên xin Chu Bác Nghị ký tên cho mình. Chu Bác Nghị vô cùng kiên nhẫn đồng ý yêu cầu của các cô ấy ký tên cho từng người, còn chụp vài tấm ảnh.

Hàn Duyệt và ký giả thì đứng ở bên cạnh nhìn, Hàn Duyệt thấy dáng vẻ ký giả có vẻ như rất muốn chụp ảnh bèn vỗ vỗ vai cậu ta, nói: “Muốn chụp thì chụp đi, tôi không can thiệp. Dù sao cũng đã chụp nhiều vậy rồi thêm tấm này cũng chẳng sao”.

Ký giả rút cổ một chút, đang định nói gì đó thì di động vang lên, cậu ta liên tục nói xin lỗi xoay người chạy tới góc tường nhận điện thoại, đợi thêm vài phút lúc quay lại sắc mặt trở nên có hơi lạ, nói chần chừ chừ: “Cậu Hàn, vậy tôi sẽ tới bên đó chụp nhé”.

Hàn Duyệt túm cậu ta, nói: “Chạy bên kia chụp làm gì, chụp ở đây luôn đi, theo đuổi lại bị cậu ba Chu phát hiện nhưng cậu ba Chu không chỉ không giận còn cho phép cậu chụp thoải mái thế không phải tốt lắm sao? Với lại người ta đều nhìn thấy cậu cả rồi, cố ý làm ra vẻ chụp lén không phải rất giả tạo à?”.

Ký giả cười cười ngượng ngùng, lấy máy ảnh ra chụp liên tiếp Chu Bác Nghị từ trên xuống dưới, chờ Chu Bác Nghị ký tên cho các y tá xong lại chụp một tấm chung cho anh và Hàn Duyệt.

Sản phụ còn đang sinh, Chu Bác Nghị và Hàn Duyệt đi tìm Vương Gia Thừa đang ngồi ở ngoài phòng sinh. Vương Gia Thừa xem ra đã bình tĩnh lại một chút, kéo tay hai người không ngừng nói lời cảm ơn lại khẳng khái đòi phải trả tiền rửa xe. Hai người đương nhiên không có nhận số tiền đó, thấy thời gian đã quá khuya liền đứng dậy chào tạm biệt rời khỏi.

Chạy tới chạy lui tới giờ này đã là nửa đêm, hai người vẫn đi tới khách sạn như kế hoạch đã dự tính. Từ đầu đi khách sạn chỉ là để tránh đám săn tin chạy tới nhà khách tổ quay phim ở chụp lung tung, nhưng lúc này lại là có mục đích khác.

Hàn Duyệt đi theo phía sau Chu Bác Nghị mượn phòng ngay trước quầy tiếp tân khách sạn. Cô gái tiếp tân cầm thẻ chứng minh của hai người đối chiếu kỹ lưỡng một hồi, lại đặc biệt nhìn kỹ Hàn Duyệt vài cái sợ cậu là vị thành niên, cuối cùng mỉm cười đưa chung thẻ phòng và thẻ chứng minh cho Chu Bác Nghị. Chờ hai người đi xa mới kích động khẽ hét lên với bạn đồng nghiệp bên cạnh: “Á á á

quá đáng yêu quá đáng yêu! Cậu có thấy hay không, mặt của cái cậu bé kia đỏ ửng hết luôn ~ bọn họ hôm nay chắc chắn là tới trải qua đêm đầu tiên, tớ đặc biệt mở căn phòng VIP tuần trăng mật kia cho bọn họ ~ á ~ hy vọng cậu Chu kia có thể ra sức ‘thương yêu’ bé thụ nhà anh ta ho ho ho~”.

“Ế? Đợi đã, cậu không cảm thấy hai người đó nhìn rất quen mắt hay sao?” bạn đồng nghiệp hơi hơi chau mày, đột nhiên bừng tỉnh lấy di động ra bắt đầu lướt weibo, rất nhanh đã tìm ra một tấm ảnh đưa cho cô

bạn, nói, “Cậu xem, có phải là hai người bọn họ không! Á á!! Cậu ba tập đoàn họ Chu không ngờ lại tới khách sạn chúng ta mượn phòng với vị hôn phu! Mặc kệ! Cho dù sẽ bị đuổi bà đây cũng phải phát tin này ra!” Nói xong liền bắt đầu viết weibo.

Cho dù hai người kia ở quây tiếp tân gây ra bao nhiêu xôn xao, bây giờ lại đang im lặng xấu hổ đứng trong thang máy trong suốt đi về phía tầng của phòng mình.

“Tít” một tiếng quét mở cửa phòng, Chu Bác Nghị đem thẻ phòng cắm vào ô cắm thẻ ở cửa ra vào, mở đèn lên. Ánh đèn êm dịu lại mờ ảo từ trong chiếc đèn treo trang trí thành một bụi hoa hồng trên trần nhà rơi ra, Hàn Duyệt thấy rõ kết cấu của căn phòng thì lập tức đỏ mặt

Đây là một căn phòng hình bán nguyệt, chỗ vòng cung toàn bộ làm thành cửa sổ sát đất có thể nhìn thấy phong cảnh của cả thành phố và bờ biển cách đó không xa. Chính giữa phòng gồ lên một bậc thềm, bên trên có đặt một chiếc giường lớn hình trái tim trải ra giường và chăn in hoa hồng màu đỏ. Cửa sổ đối diện với chiếc giường lớn hình trái tim, nằm ở trên giường có thể nhìn thấy cảnh vật ngoài cửa sổ.

Hàn Duyệt thấy vị trí và hình dạng của chiếc giường, chớp mắt một đồng những thứ linh tinh liền chất đầy trong đầu.

Chu Bác Nghị luôn chú ý tới vẻ mặt cậu, thấy cái dáng vẻ ngốc ngơ ngác này của cậu tưởng đâu là cậu sợ, cười khẽ một tiếng ôm eo cậu cúi đầu cắn cắn mũi cậu, nói: “Sợ? Không muốn cũng không sao, còn nhiều thời gian mà”.

Hàn Duyệt không chịu tỏ ra yếu thế mà duỗi tay thẳng xuống dưới đánh ngay vào chỗ yếu, nói: “Là anh sợ mới đúng”.

Chu Bác Nghị rên một tiếng, đành phải nói xin tha: “Là anh sợ, anh sợ. Chúng ta đi tắm rửa trước đã, cả người toàn là mùi lẩu”.

Chu Bác Nghị đi phòng tắm tắm trước. Hàn Duyệt ngồi ở trong phòng chờ người nhìn ánh đèn lấp lánh ngoài cửa sổ và mặt biển từ xa giống như con quái vật đang ngủ đông, bỗng dưng đứng dậy kéo kín rèm cửa lại, cởi quần áo, mở cửa phòng tắm ra trần trụi bước vào ôm lấy Chu Bác Nghị đang gội nước từ đằng sau, cảm giác được thân thể bỗng dưng cứng đờ của anh chàng giữa cánh tay, hai tay không ngừng trượt tới trượt lui ở trước ngực và cơ thịt trên bụng anh chàng, vừa hôn lên tấm lưng rộng của anh vừa nói nhỏ: “Anh giúp em tắm, em cũng giúp anh tắm, được không?”.

Tiếng thở dốc của anh chàng dần dần trở nên nặng nề, nước chảy ra từ vòi sen thấm ướt cơ thể của Hàn Duyệt. Cậu vừa âm thầm đắc ý trong bụng vừa hôn từng chút một từ trên lưng anh chàng xuống phía dưới, cánh tay sờ mó lung tung ở phía trước cũng từ từ trượt xuống dưới, cuối cùng nắm lấy dục vọng đã dưng thẳng của anh chàng.

Mà ở ngay giây tiếp theo cậu đã bị Chu Bác Nghị xoay phắt người lại nhấc bổng lên đè vào tường. Nụ hôn nóng bỏng dữ dội ập tới, Chu Bác Nghị giống như muốn nuốt chửng cậu mà cắn lấy lưỡi cậu đem toàn bộ nước bọt trong miệng cậu hút hết vào miệng mình, hai tay nâng mông cậu cũng bắt đầu dùng sức bóp nắn. Toàn bộ những việc đó khiến Hàn Duyệt cảm thấy đau, nhưng cậu không chỉ không cảm thấy khó chịu trái lại ôm chặt lấy cổ của Chu Bác Nghị, hai chân cũng quấn vào trên hông anh cứ như khuyến khích mà uốn người mình lên để cho cơ thể mình cố gắng hết sức kề sát vào anh chàng nhiều hơn, làm cho anh chàng cảm nhận được sự nhiệt tình của cậu.

Nước chảy ra từ vòi sen vừa lúc xối lên đầu của Hàn Duyệt làm ướt tóc và mắt cậu. Cậu không thể không nhắm mắt lại nhưng mất đi thị lực càng khiến cho cảm giác của cơ thể cậu càng trở nên nhạy cảm, chút ít đau đớn Chu Bác Nghị gây ra cho cậu kia khiến cả người cậu đều đang run lên vì hưng phấn, cuối cùng không kiềm được bắt đầu rên rỉ.

Ngay khi Hàn Duyệt cho rằng lưỡi của mình sắp bị Chu Bác Nghị cắn đứt, anh chàng rút cuộc tha cho miệng của cậu, thở dốc nói: “Lên giường chứ?”.

Đối với câu hỏi đó, câu trả lời của Hàn Duyệt là cắn một ngụm vào vai anh.

51. Chương 51

Sáng sớm hôm sau, cảm giác đầu tiên khi Hàn Duyệt thức dậy chính là mệt. Di chứng tưng dục quá độ từ giây đầu tiên mở mắt ra đã thể hiện rất rõ. Hàn Duyệt cảm thấy mình giống như vốn không có ngủ, một cảm giác yếu ớt do bị moi rỗng từ bên trong người truyền về phía tay chân, khiến cậu ngay cả một đầu ngón tay cũng chẳng muốn nhúc nhích.

Chu Bác Nghị nằm say ngủ ở sau lưng cậu, hai cánh tay lực lưỡng ôm lấy eo cậu, bên dưới hơi ngẩng đầu đang để ở giữa khe móng cậu rục rịch đập đều giống như giấy tiếp theo sẽ phá cửa mà vào.

Hàn Duyệt nghĩ mình đêm qua chủ động như thế mà anh chàng ở phía sau này không ngờ vẫn nhịn xuống được, trong lòng chợt bốc lên một cơn giận không tên, lật mạnh người một cái kéo mặt anh chàng lắc trái lắc phải nói: “Thức dậy!”.

Chu Bác Nghị chau chau mày, mở mắt ra nhìn thấy là Hàn Duyệt mới bất đắc dĩ thở dài, sắp qua hôn hôn lên mặt cậu, nói: “Mấy giờ rồi?”.

“Sao em biết được?” Hàn Duyệt nói, “Xem thời gian đi! Sao anh lại lười như thế này chứ, nên mệt phải là em mới đúng, đêm qua...” nói tới nửa chừng cậu bỗng dừng khựng ngay tại chỗ, mặt đỏ bừng bừng không nói tiếp được nữa.

“Đêm qua sao nào?” Chu Bác Nghị duỗi người một cái, ôm Hàn Duyệt vào lòng tay tự nhiên trượt từ hông cậu xuống nắm lấy móng cậu bắt đầu bóp nhẹ, “Nói đi chứ, đêm qua sao nào?”.

Hàn Duyệt túm chặt tay anh định cản không ngờ Chu Bác Nghị trái lại bắt đầu càng dùng sức bóp móng cậu hơn, lại dùng bên dưới hơi ngẩng đầu chà liên tục vào đùi cậu, nói: “Nói đi, sao nào?”.

Nhịn cả buổi, Hàn Duyệt tức giận dùng dùng nhả ra một chữ: “Xéo!”.

Chu Bác Nghị khẽ bật cười, nghiêng người vùi đầu vào cổ Hàn Duyệt cười không ngừng.

“Cười cái mông!” Hàn Duyệt tức giận nói.

“Chính là đang cười ‘mông’ đó” Chu Bác Nghị vỗ mạnh mông cậu.

Hàn Duyệt bị ghen cảm hòng không trả lời được chỉ có thể nắm phần da trên lưng Chu Bác Nghị nhéo mạnh hai cái. Chu Bác Nghị không có né nhưng đã ngưng cười, ngậm lấy làn da trên vai cậu bắt đầu mút vào. Hàn Duyệt cảm thấy mình ra tay hơi mạnh nên xoa xoa phần thịt vừa rồi chịu khổ bị mình ra tay ác độc kia, ôm lấy lưng anh nhắm mắt lại thả lỏng cơ thể hưởng thụ sự thân mật khi dẩy vào buổi sáng.

Hai người lại ở trên giường ngáy một hồi, lại tắm một trận yên ương trong bồn tắm lớn trong phòng tắm hai người mới khoác áo ngủ trở lại trên giường thân thiết nằm bên nhau xem TV.

Quần áo của hai người đêm qua do ăn lẩu mà vương mùi nồng nặc của quán lẩu, nên Chu Bác Nghị gọi điện cho trợ lý của mình kêu cậu ta mang hai bộ quần áo tới đây.

Hàn Duyệt moi máy tính bảng từ trong giỏ ra kết nối với wifi khách sạn bắt đầu lướt tin tức trong mục giải trí của các trang web lớn, quả nhiên phát hiện ra tiêu đề ở trên cùng được viết bằng nét chữ to đậm là tin tới hôm qua hai người đưa thai phụ tới bệnh viện trong số mười tin gim ở đầu bài.

Hình trong tin đã chụp lại toàn bộ quá trình từ lúc bọn họ gặp thai phụ cho đến tận khi rời khỏi bệnh viện, còn cho thêm mấy tấm Chu Bác Nghị ký tên cho các y tá và tấm ảnh hai người chụp chung. Bài báo này dùng lời nói tràn trề nhiệt huyết bày tỏ sự khen ngợi đối với hành động nhiệt tình thấy việc tốt hăng hái làm của bọn họ, tiết tấu tích cực khiến Hàn Duyệt cho rằng bản thân nhìn thấy chính là tờ báo nhỏ năm đồng về việc xây dựng hài hòa xã hội của khu phố. Xem ra cậu phóng viên này cảm thấy rất bất mãn đối với việc bị cấp trên bắt ép viết một bài tin tức giai điệu tích cực.

Hàn Duyệt lười so đo việc này với cậu ta, dù nội dung bài báo ra sao Chu Bác Nghị và cậu đã làm một việc tốt đó chính là sự thật khách quan.

Mà cuối cùng bài báo không ngờ lại để hai tấm hình bọn họ đi mượn khách sạn, còn có một tấm chụp màn hình weibo, xem nội dung weibo hình như là của cô tiếp tân trước quầy khách sạn:

“Buổi tối trực ca không ngờ thấy được cậu ba tập đoàn họ Chu và vị hôn phu của ảnh tới đây thuê phòng ~ ~ Cậu ba Chu đẹp trai y như trong ảnh, cậu Hàn nhìn qua rõ là rất trẻ, nếu không xem thẻ chứng minh còn tưởng đâu là chưa trưởng thành ý ~ đáng vẻ hai người thiệt là ngọt ngào ~ xem ra tối hôm nay cậu ba Chu sẽ tận tình ‘yêu thương’ cậu bạn trai nhỏ của anh ấy á he he he ~ cầu mong hai người vẫn mãi hạnh phúc như thế này”.

Để phối hợp với mấy tấm hình đó, phía dưới đoạn văn dùng giọng điệu trêu ghẹo đoán cậu với Chu Bác Nghị có phải vì đã làm việc tốt cho nên mới tới khách sạn để ăn mừng một chút hay không. Tuy Hàn Duyệt đã trưởng thành rồi nhưng rõ ràng vẫn là một cậu thiếu niên còn đang phát triển, mong cậu ba Chu có thể kiềm chế một chút đừng làm cậu hôn phu nhỏ của mình bị thương, dù sao còn nhiều thời gian mà.

“Không phải cậu ta đã đi rồi sao? Sao còn đi theo tới đây chứ!” Hàn Duyệt tức tới cả người run lên, suýt nữa quăng máy tính bẳng đi, “Còn có cái cô tiếp tân ở quầy kia, cô ta làm sao vậy? Sao ngay cả chuyện cơ bản nhất là bảo vệ sự riêng tư của khách cũng không làm được, còn đăng weibo? Đầu cô ta úng nước à!”.

Chu Bác Nghị ôm cậu nhóc vào lòng xoa xoa cánh tay cậu nói dỗ dành: “Đừng giận, chúng ta ra ngoài qua đêm danh chính ngôn thuận chứ đâu phải tiềm quy tắc hay là ngoại tình đâu, ngoan, đừng giận, không có đáng”.

Hàn Duyệt cũng hiểu được lý lẽ này, nhưng mà cũng chẳng có ai thích việc riêng của mình cứ thế mà bị người ta công khai ở trên mạng cho tất cả mọi người xem, để làm chuyện phiếm sau bữa trà bàn nhậu dùng ngôn từ thấp kém để thảo luận.

Đúng lúc này di động của Chu Bác Nghị lại reo lên, là điện thoại của trợ lý anh.

“Cậu ba” giọng của trợ lý nghe ra có chút căng thẳng, “Hình như tôi phát hiện có mấy phóng viên ở sảnh khách sạn. Cậu xem làm sao tôi đi lên đưa quần áo cho cậu giờ?”.

Tòa khách sạn này là khách sạn cấp sao, vì nghĩ tới an ninh và khách ở thoải mái, tránh cho người không phận sự tùy tiện ra vào nên thang máy chỉ có người giữ thẻ phòng và phục vụ khách sạn mới có thể mở được, nhưng cũng có khi có người đi nhờ phía sau người có thẻ phòng vào thang máy. Tuy ký giả không có thẻ phòng nhưng không có nghĩa là bọn họ sẽ không cải trang thành người bình thường đi theo trợ lý vào thang máy. Trợ lý có thể nhận ra phóng viên cũng là nhờ cậu ta đã từng gặp qua mấy người này trong khoảng thời gian ở Nam Đảo, nhưng ai biết có còn phóng viên nào khác chưa từng gặp hay không. Nếu ký giả cải trang thành người thường chen nhờ vào thang máy, trợ lý cũng không thể nào đuổi bọn họ ra được. Cũng có thể bọn họ cần rằng mượn phòng rồi cầm thẻ phòng đi theo trợ lý vào thang máy nữa cơ mà.

Chu Bác Nghị ngẫm nghĩ một hồi, nói: “Cậu chờ một chút!” rồi cúp điện thoại cầm lấy điện thoại của phòng khách sạn gọi thẳng xuống quầy tiếp tân, câu đầu tiên nói chính là: “Kêu quản lý mấy người tới đây gặp tôi”.

Mười phút sau quản lý khách sạn sợ hãi gõ cửa phòng của Chu Bác Nghị, Chu Bác Nghị không nói gì mà đưa tin tức hiện ra trên máy tính bẳng tới trước mặt ông ta, nói: “Mong ông có thể giải thích một chút cho tôi”.

Tuy những phóng viên ngồi canh ở sảnh khách sạn này cũng chưa chắc tất cả đều là do cái weibo kia mới nghe tin mà lập tức làm việc, nhưng nếu là do quầy tiếp tân của khách sạn có sai trước, Chu Bác Nghị yêu cầu bồi thường cũng là chuyện đương nhiên.

Quản lý xem xong tin tức, trên trán hiện ra một lớp mồ hôi lạnh, hai tay đem máy tính bẳng đưa lại cho Chu Bác Nghị sau đó cúi người một cái thật thấp, nói: “Xảy ra chuyện này chúng tôi cảm thấy vô cùng có lỗi. Cậu thấy vậy được không, chúng tôi...”

Chu Bác Nghị giơ một tay lên cản những lời ông ta định nói tiếp, nói: “Những chuyện khác khoan hãy nói, chuyện này lát nữa trao đổi với người đại diện của tôi đi. Trợ lý của tôi lúc này đang cầm quần áo thay của bọn tôi bị phóng viên chặn ở sảnh, tôi nghĩ cho dù cậu ta thoát khỏi phóng viên lên đây trót lọt nhưng đợi lát nữa khi tôi đi xuống tình hình chỉ e là không được tốt lắm”.

“Tôi hiểu rồi” quản lý lại cúi một cái, nói, “Ngài thấy để tôi gửi lại hai bộ quần áo tới cho ngài có được không? Đợi ngài thay đồ xong tôi sẽ dẫn ngài đi xuống từ cầu thang dành cho nhân viên, không cần đi qua sảnh”.

Trên mặt Chu Bác Nghị không có biểu cảm gì, chẳng nhìn ra được là có vừa ý với lời đề nghị này không. Quản lý cảm thấy tim mình sắp sửa hư mất, nếu hôm nay nạn lớn không chết, không có bị giày vò ra bệnh tim thì lát nữa phải đuổi hết tất cả những người chịu trách nhiệm ở quầy tiếp tân hôm qua!

Lúc này Hàn Duyệt bỗng đứng mở miệng nói chuyện, cậu cười lạnh một tiếng nói: “Tôi nghĩ chúng tôi cũng chỉ có thể chấp nhận lời đề nghị này mà thôi, phải không Bác Nghị?”.

Quản lý lại cúi đầu một cái thật thấp, rời khỏi phòng kêu người đi tìm trợ lý còn đang ngồi ở đại sảnh đánh lạc hướng phóng viên lấy quần áo của hai người. Sau mười lăm phút, quản lý lại gõ cửa phòng đưa tới hai bộ quần áo mới vẫn còn dán mác.

Hai người thay quần áo xong, đi theo quản lý tới thang máy dành cho nhân viên đi thẳng xuống tới tầng ngầm hai, mà xe đón hai người rời khỏi đã chờ sẵn ở đó.

“Vô cùng xin lỗi” quản lý đi theo phía sau hai người liên tục giải thích, “Đây là thẻ vip của khách sạn chúng tôi, sau này chỉ cần hai vị vào ở chỗ chúng tôi dù tiêu xài bao nhiêu chỗ chúng tôi cũng sẽ không thu bất cứ phí dụng nào cả, mong là cậu Chu và cậu Hàn có thể nhận lấy chút ít bồi thường này”.

Hàn Duyệt đứng lại, Chu Bác Nghị đang ôm vai cậu đi về phía trước cũng đứng lại. Hàn Duyệt cầm lấy thẻ vip trong tay ông ta qua nhìn xem, nói: “Phí bịt miệng?”.

Quản lý cười theo nói: “Cậu Hàn nói đùa rồi, đây đều là nên làm, nên làm mà”.

“Thôi bỏ đi, đã ra rồi” Chu Bác Nghị cầm lấy thẻ vip trong tay Hàn Duyệt đem cất, nói, “Chuyện tiếp theo xin mời trao đổi với người đại diện của tôi, qua lát nữa cậu ta sẽ đi thẳng tới tìm ông, xin hỏi ông họ gì?”.

“Tôi họ Tần” quản lý vội lấy danh thiếp ra đưa qua.

Chu Bác Nghị nhận lấy danh thiếp, gật gật đầu, ôm vai Hàn Duyệt xoay người đi lên xe, bỗng đứng từ xa truyền tới một trận ồn ào, sau đó có một người kêu lên: “Bọn họ ở đằng kia!”.

Thì ra ký giả đợi ở sảnh phát hiện tình hình không đúng vội vã đuổi theo tới hầm đỗ xe, vừa lúc gặp được hai người đang định rời khỏi.

Sắc mặt Chu Bác Nghị thay đổi, nói: “Mau lên xe!” nói xong thì nửa ôm Hàn Duyệt vọt lên xe, vừa mới khóa cửa xe ký giả liền vây tới xung quanh xe họ, liên tục đập và gậy cửa xe của bọn họ tính kéo cửa ra, đèn chớp lia lịa xuyên qua cửa kính xe rọi lên mặt của hai người.

“Cậu ba Chu, xin hỏi cậu có quen với hai người hôm qua không?”.

“Cậu ba, tin tức sáng hôm nay là Tỉnh Hạo và tập đoàn họ Chu cố ý sắp đặt phải không?”.

“Cậu ba, có phải đưa thai phụ tới bệnh viện là cố tình chiêu trò đúng không? Có phải cậu muốn thông qua việc này rửa sạch chuyện xấu ba năm trước cậu say rượu lái xe siêu tốc đâm chết người hay không?”.

“Đệt!” nghe thấy ký giả bên ngoài hỏi ra câu hỏi kia, Hàn Duyệt bỗng đứng thay đổi sắc mặt mắng to một tiếng.

Về mặt Chu Bác Nghị bình thường, chỉ là ôm lấy Hàn Duyệt lấy tay che mặt cậu lại ép đầu cậu vào ngực mình, không để cậu bị ký giả bên ngoài xe chụp được.

Cho tới khi bảo vệ của khách sạn tới xua tất cả phóng viên ra, xe của Chu Bác Nghị mới nhanh chóng trượt lọt rời khỏi hầm đỗ xe của khách sạn.

52. Chương 52

Rời khỏi khách sạn, hai người không có quay về nhà trọ nơi đoàn phim ở mà đi thẳng tới sân bay. Bọn họ vốn đặt vé máy bay vào buổi chiều, tuy bây giờ vừa tới giữa trưa, hai người cũng không muốn ở sân bay chờ thêm mấy tiếng đồng hồ mà trực tiếp đổi chuyến bay gần nhất. Còn về phần hành lý sẽ do trợ lý mang về giúp.

Trở lại thành phố B, bởi vì lo có phóng viên ngồi canh nên bọn họ đi thẳng ra lối dành cho VIP, mẹ Chu kêu một chiếc xe công bình thường nhất của công ty tới đón bọn họ về thẳng nhà họ Chu.

“Con trai ngoan, vất vả rồi” vừa vào cửa liền đón lấy cái ôm siết của mẹ Chu. Chu Bác Nghị cũng ôm lại mẹ Chu, vỗ nhẹ nói, “Tạm thôi ạ”.

Mẹ Chu lại ôm Hàn Duyệt rồi mới buông hai người ra, trên mặt hiện lên nụ cười xấu xa nói: “Tối qua trải qua vui vẻ chứ? Tiểu Duyệt, có mệt không? Có muốn lên lầu nghỉ trước hay không, làm cơm chiều xong thì lên gọi con nhé?”.

Hàn Duyệt bị lời nói của mẹ Chu làm lúng túng tới mặt đỏ bừng, nói ấp úng: “Dì, con không sao hết... rất khỏe ạ...”

Mẹ Chu dừng lại đúng lúc, vỗ vỗ cánh tay cậu nói: “Khó chịu thì đi nghỉ, đừng cố chịu đựng”.

Mẹ Chu cho là tối hôm qua bọn họ làm tới cùng, Chu Bác Nghị ngầm thừa nhận việc này, cũng không lên tiếng giải thích. Hàn Duyệt thật ra cũng ngại nói rõ tình huống tối qua nên chỉ đành im lặng trả lời câu hỏi của mẹ Chu. Mẹ Chu hỏi câu này vốn tính làm dịu bầu không khí một chút, không ngờ là hai người con trai thật sự đã ‘gạo nấu thành cơm’, trái tim tò mò của phụ nữ và của một người mẹ cháy bừng lên, đánh yêu con trai một cái, nói: “Tiểu Duyệt còn nhỏ, một lần hai lần thì còn được chứ đừng ‘quậy’ nó hoài”.

“Dạ, biết rồi ạ” Chu Bác Nghị nói đồng ý, siết chặt bàn tay đang nắm Hàn Duyệt, cúi đầu nhìn cậu một cái.

Hai người lên lầu đi vào phòng của Chu Bác Nghị rửa mặt thay đồ. Tuy tối qua không có làm tới cùng nhưng nên xem thì đã xem cả, nên sờ cũng đã sờ đủ cả vì thế để tiết kiệm thời gian hai người ở trong phòng tắm tắm chung luôn.

Chu Bác Nghị trước giờ luôn áp ủ rất nhiều sự nhiệt tình và thích thú đối với việc tán tỉnh cơ thể Hàn Duyệt, đêm qua lại lên tới đỉnh điểm, cố nén dục vọng của mình để Hàn Duyệt phát tiết sáu lần mà mình thì chỉ có hai lần. Tối cuối cùng Hàn Duyệt cái gì cũng không ra được nữa, anh còn ngậm lấy chỗ đó của cậu nhóc mút liên tục. Trên người tất cả đều là dấu hôn và dấu bóp anh để lại, trên cánh mông còn in giữ một cái dấu răng.

Hàn Duyệt tắm rửa sờ dấu vết trên người nhất là cái dấu răng trên mông kia, nghĩ tới cảnh tối qua mình vừa khóc vừa kêu xin anh chàng đừng giằng vò cậu nữa thì cơn giận từ bên trong bùng lên, gờ chân tính đạp vào cẳng chân Chu Bác Nghị một cái, kết quả sàn rất trơn chân vừa mới đụng tới cẳng chân của Chu Bác Nghị thì cơ thể của mình lập tức ngã nghiêng suýt nữa thì trượt chân, cũng may Chu Bác Nghị nhanh tay lẹ mắt ôm lấy cậu mới không khiến cậu té ngã.

“Quậy phá gì đó?” Chu Bác Nghị ôm Hàn Duyệt để cậu áp sát vào cơ thể mình, nhỏ giọng nói trách móc, “Té một cái thì dễ chịu lắm sao?”.

Hàn Duyệt ôm lấy lưng anh, vừa nghiêng răng ở trước cơ ngực anh chàng vừa giương mắt u oán trừng anh một cái.

Ánh mắt của Chu Bác Nghị chợt trở nên sâu lắng, anh nắm lấy cánh mông Hàn Duyệt bắt đầu dùng nửa người dưới đã phồng lên của mình chà nhẹ lên bụng Hàn Duyệt.

“Khoan đã!” Hàn Duyệt nhả miệng ra mau lẹ tính lùi về sau, “Dì còn đang đợi ở dưới nói chuyện đó, đừng quấy!”.

Chu Bác Nghị cúi đầu ngậm lấy lỗ tai cậu bắt đầu ra sức liếm đùa, vừa dùng hai tay khêu khích toàn thân Hàn Duyệt vừa nói lấp bắp không rõ: “Không sao, chúng ta không xuống mẹ sẽ biết có chuyện gì ngay”.

Hàn Duyệt ôm bờ vai rộng của anh chàng, cảm nhận được sức nóng tự nhiên quen thuộc trong cơ thể thì khóc không ra nước mắt. Ờ này, không phải đã hứa sẽ trân trọng cơ thể của em hay sao hả?

Hai người quả nhiên ở phòng tắm làm ầm ĩ một tiếng rồi mới đi xuống, khi xuống lầu hai chân của Hàn Duyệt cứ run rẩy mãi. Ban nãy anh chàng bế phốc cả người cậu lên dè vào tường làm cho hai chân cậu tách ra ngồi lên vai mình, chỗ kia đối diện với mặt của anh chàng, dùng tư thế đó ngậm lấy chỗ kia giúp cậu giải phóng. Cái loại cảm giác trên cao nhìn xuống đó khiến cả đầu cậu đều là suy nghĩ ‘tiêu rồi tiêu rồi, sắp té xuống!’, chỉ có thể cố sức ôm đầu của anh chàng hai đùi kẹp chặt cổ của anh chàng, chân móc vào sau lưng anh chàng lại liều mạng nắm lấy tay anh mới có thể làm mình cảm thấy an toàn một chút.

Chu Bác Nghị dắt Hàn Duyệt mặt mày suy yếu đi vào phòng đọc sách. Trong phòng đọc sách mẹ Chu và cha Chu cùng với Chu Bác Hạo đang bàn bạc gì đó, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Hàn Duyệt đáng vẻ ỉu xiu ở phía sau Chu Bác Nghị, lại thêm hai cái dấu hôn mới tinh trên cổ cậu thì không khỏi mỉm cười, nhưng cũng không lấy chuyện đó ra chọc ghẹo bọn họ mà là kêu hai người mau ngồi xuống, sau đó thì nghiêm mặt nói tới chuyện đã xảy ra ở khách sạn Nam Đảo vào sáng hôm nay.

Một việc tốt đẹp nhưng tới cuối cùng lại bị nói là chiêu trò, cũng có kẻ thậm chí bắt đầu lôi chuyện cũ ra công kích Chu Bác Nghị, đó là mọi người ngay từ đầu hoàn toàn không ngờ tới.

“Tình hình toàn dư luận lúc này tất cả đều phát triển về hướng chiêu trò và ý đồ tẩy trắng chuyện ba năm trước” mẹ Chu có chút mệt mỏi dè lại bên trán nhìn vào tin tức giải trí trên máy tính, bên trên rõ ràng là một tấm ảnh của cô gái đã qua đời vào ba năm trước, còn thêm lời nói cay thù và vẻ mặt tức giận như trước của người nhà cô ấy khi đang đối mặt với màn ảnh:

“Đã giết người, qua ba năm lại làm chút việc tốt thì có thể che giấu hết thấy hay sao?!”

Chu Bác Hạo nhìn vào tin tức lại nhìn vào Chu Bác Nghị, môi hơi run run, cuối cùng thở dài tháo kính mắt xuống, bóp mũi khẽ nói: “Bác Nghị, là anh có lỗi với em”.

Chu Bác Nghị cong cong khóe miệng, giơ tay vỗ vỗ vào vai Chu Bác Hạo để bày tỏ an ủi, nói: “Bây giờ nói những thứ đó cũng chẳng ích gì, điểm quan trọng là làm sao giải quyết chuyện này kìa”.

Tuy bị oan uổng cũng chẳng dễ chịu mấy, nhưng chỉ sợ là mang một sinh mạng vô tội trên người và để đứa em trai nhỏ tuổi gánh tội thay mình thì cảm giác áy náy mà hai chuyện đó mang lại còn dằn vặt người ta hơn nhiều. Tuy tất cả công kích đều hướng về phía Chu Bác Nghị, nhưng người say rượu lái xe gây ra tai nạn cũng đâu phải anh, trong lòng anh không thẹn với lương tâm, khá là thoải mái, huống hồ từ lúc quyết định tiếp tục giấc mơ làm nghệ sĩ của mình anh đã nghĩ tới ngày nào đó chuyện này sẽ lần nữa bị lôi ra để dùng công kích mình rồi, đã chuẩn bị tâm lý xong cả, bây giờ nhiều nhất chẳng qua là việc ký giả đổi trắng thay đen và cứ quấy rầy làm anh thấy cực kỳ ác cảm mà thôi, dễ chịu hơn so với Chu Bác Hạo đang bị áy náy giày vò nhiều.

Cha Chu đưa tay tắt công tắc màn hình, nói: “Ý kiến của mẹ con là con tạm tránh đầu gió một thời gian, chuyện còn lại sẽ do bọn ta ra mặt, muốn thủy quân tạo ra đề tài mới, chờ qua năm có lẽ chuyện này sẽ trôi qua. Nhưng cha còn có chút ý kiến khác. Thủy quân tạo đề tài và tin tức thời sự nóng hổi đương nhiên là phải có, nhưng mà chúng ta, nhất là con, thái độ ở trên sự việc này phải rõ ràng, không thể có ý định dùng sự im lặng để qua loa cho có. Im lặng sẽ đại biểu cho chột dạ, sẽ để cho ký giả nắm lấy càng nhiều chỗ sai không ngừng lấy ra công kích con hết lần này tới lần khác. Chuyện này là sự tồn tại khách quan, nếu giờ này làm qua loa cho xong thì sẽ còn có lần sau”.

“Vậy anh định làm sao chứ?” mẹ Chu không kiên nhẫn nhìn vào cha Chu, “Kêu Bác Nghị chịu sai, nói xin lỗi sao? Anh nghĩ là làm thế bọn họ sẽ bỏ qua cho thằng bé?”

“Kêu Bác Nghị nhận lỗi không phải là để ký giả tha cho nó, mà là thể hiện một thái độ cho công chúng xem, nói cho công chúng Bác Nghị là một người đàn ông có trách nhiệm, nói cho công chúng chuyện ba năm trước chúng ta sẽ chịu trách nhiệm tới cùng. Với lại chuyện lần này không phải không xoay chuyển được, em cho rằng ký giả không phạm chút sai lầm nào, hoàn toàn kiểm chế chúng ta hay sao?” cha Chu kiên nhẫn nói rõ, “Dù nói gì đi nữa Bác Nghị và Tiểu Duyệt cũng đã làm một việc tốt, vô tư dâng hiến, thấy việc nghĩa hăng hái làm, đây là phần thưởng đáng tuyên dương. Lúc này nhà nước đang tăng cường xây dựng đạo đức văn minh chính là muốn khuyến khích loại hành vi này. Mà em xem ký giả làm gì nào? Dám đem người tốt

chuyện tốt nói thành chiêu trò. Nếu bọn họ chụp cái mũ này cho chúng ta, chúng ta cũng có thể chụp mũ lại cho bọn họ là: Hành vi của bọn họ gọi là gì? Cái đó gọi là đả kích tính tích cực làm việc tốt của công dân, đây là đi ngược lại với ý thức chủ lưu của xã hội”.

“Đừng có dạy chính trị cho em” mẹ Chu trừng mắt liếc cha Chu một cái, vẻ mặt lại dịu xuống rồi.

“Những việc làm tẩy não này của nhà nước nhìn qua có vẻ ấu trĩ, nhưng nếu sử dụng thật tốt sức sát thương chắc chắn cực kỳ lớn” cha Chu nhìn vào hai đứa con nói, “Mấy thanh niên các con ánh mắt cứ luôn để ở nước ngoài, coi thường hình thái ý thức trong nước. Chuyện này chúng ta quả thật không có làm ra vẻ, đó là ưu thế lớn nhất của chúng ta. Mấy năm nay không hiếm anh hùng làm việc tốt cuối cùng đều bị truyền thông nói là chiêu trò và vì lợi ích nên mới ra tay giúp đỡ, chuyện anh hùng đổ máu lại rơi lệ xảy ra rất nhiều, khái niệm truyền thông làm lở đất nước đã mơ hồ hình thành trong lòng công chúng. Mà chuyện lần này nếu sử dụng tốt, hoàn toàn có thể bắt tay với một ít truyền thông đứng ở đỉnh điểm đạo đức tạo ra một cuộc xoay ngược tình thế thật đẹp mắt”.

Nói đến đây, cha Chu ngừng một hồi rồi mới nói tiếp: “Bây giờ một ít truyền thông nói chúng ta chiêu trò, lại lôi chuyện cũ công kích Bác Nghị, vậy bọn họ có phải tính nói rằng một người gây ra lỗi lầm thì sẽ không thể làm chuyện tốt cho nhân dân, cho nước nhà nữa? Đó không phải là tất cả những người đã từng làm chuyện sai trái nhìn thấy người cần giúp đỡ thì phải đi vòng, tránh cho người ta nói họ là tính chiêu trò cho bản thân, tẩy trắng tội lỗi quá khứ? Đó hoàn toàn trái ngược với ý thức chủ lưu nhà nước muốn dẫn dắt. Vả lại,” cha Chu càng nói càng phấn khởi, ngồi thẳng người tựa vào bàn học nhìn vào hai đứa con, “Cha quen vài vị lãnh đạo của đài truyền hình Trung Ương, chuyện này của Bác Nghị phát triển tới giai đoạn nhất định là có thể trở thành tin tức thời sự của đài truyền hình Trung Ương, một khi thái độ của đài truyền hình Trung Ương nghiêng về phía chúng ta vậy chứng minh chúng ta sẽ giành được thắng lợi hoàn toàn, thế thì chuyện đó là có thể dừng lại ở đây giải quyết xong triệt để, sau này nếu có người đem ra nói thì cũng sẽ không gây ra được sóng gió gì nữa cả”.

“Nhưng còn người nhà của cô gái kia thì sao?” Hàn Duyệt nói chen vào, “Nếu bọn họ vẫn dùng dáng vẻ như vậy đứng ra không ngừng khóc lóc kể lể với truyền thông, thì vẫn sẽ khiến lòng người nảy sinh thông cảm, mang đến rất nhiều phiền phức cho Bác Nghị. Dù sao, dù sao...” dù sao cô gái kia cũng thực sự đã chết rồi.

Cha Chu hơi trầm ngâm, nói: “Dù sao cũng là lỗi của chúng ta, nếu có thể thì bồi thường thế nào đi nữa cũng là chuyện nên làm. Nhưng nếu muốn mượn việc này chèn ép chúng ta vĩnh viễn thì ta đây sẽ không khách sáo”. Cha Chu cười lạnh hai tiếng, nói, “Ba năm trước đây, lúc bàn bồi thường cho người nhà cô gái kia năm triệu xong bọn họ cũng đâu có đau khổ như bây giờ, chỉ mong kết án cho nhanh để lấy tiền đó chứ”.

Nghe xong lời cha Chu nói mẹ Chu hơi tựa người vào trên ghế, ngón tay gõ nhẹ lên trên tay vịn bằng gỗ của ghế phát ra tiếng gõ trong vút, cuối cùng nói: “Anh nói nghe có lý. Vậy chuyện này chúng ta cứ để nó phát triển tiếp, đợi khi độ sốt lên tới một mức nhất định thì để Bác Nghị mở cuộc họp chiêu đãi ký giả, trước tiên thanh minh chuyện đưa thai phụ tới bệnh viện không phải chiêu trò mà là sự thật, sau đó lại công khai xin lỗi sám hối với người nhà cô gái kia thể hiện rõ thái độ của mình”.

“Không, mở ngay giờ đi” cha Chu xua tay nói phản đối, “Nhất định phải tranh thời gian với đám truyền thông cố ý muốn bôi đen Bác Nghị kia khiến Bác Nghị sớm cố gắng để lại ấn tượng tốt cho công chúng. Đối với một tin tức giải trí rất nhiều người chỉ là hiểu biết qua loa, sau khi nảy sinh một ấn tượng đối với diễn viên trong tin tức xong, quyết định thích hay ghét người đó thì sẽ không chú ý tới phần sau nữa. Chúng ta không thể để cho truyền thông tẩy não mọi người hết rồi mới phản kích, mặc dù trên dư luận làm như thế có vẻ rất có tính diễn kịch, hiệu quả xem ra cũng khá tốt, nhưng ấn tượng xấu cũng đã hình thành, muốn xoay lại ấn tượng của công chúng đối với Bác Nghị chỉ sợ sẽ trở nên khó khăn hơn”.

“Vậy nghe theo anh, cuộc họp chiêu đãi ký giả sẽ mở vào sáng mai” mẹ Chu gật đầu nói, “Mười giờ sáng ở khách sạn Trung Hoàn. Bác Nghị, có lẽ phải uất ức cho con chút rồi” mẹ Chu rướn người về phía bên Chu Bác Nghị cầm tay anh nói, “Chỉ uất ức lúc này thôi, chuyện sau đó hãy để ba mẹ giải quyết”.

Chu Bác Nghị trở tay cầm lấy tay mẹ, cười nói: “Không sao ạ”.

Chu Bác Hạo nói: “Giờ con sẽ sai người đi tìm cặp vợ chồng kia và bệnh viện, để bọn họ ra mặt chứng minh chuyện này không phải chiêu trò. Ba, mẹ, hai người thấy quay clip tốt hơn hay là dẫn người tới thẳng đây thì tốt hơn”.

“Lần này quay clip trước đã” mẹ Chu nói, “Bọn họ đều là người thường, nếu đối mặt với truyền thông bị bọn họ quấy nhiễu cố tình dẫn dắt một hồi thì có thể ngược lại sẽ vô ý nói ra những lời có hại đối với Bác Nghị. Con hãy để lại vài người ở Nam Đảo giúp bọn họ đối phó với truyền thông, nói xong thì cho chút tiền bồi thường, dù sao cuộc sống riêng tư chẳng hiểu ra sao bị quấy rầy quá nhiều thì chút ơn nghĩa kia của Bác Nghị cũng sẽ dần dần bị phai nhạt đi mất”.

Chuyện tiếp theo thì giao cho người chuyên nghiệp làm, mẹ Chu gọi cho bộ phận giao tiếp của Tinh Hạo kêu bọn họ đi thẳng tới nhà họ Chu bàn cuộc họp ký giả vào ngày mai và lời diễn thuyết của Chu Bác Nghị trong cuộc họp báo, Chu Bác Nghị cần phải làm là điều chỉnh trạng thái của mình sau đó đợi bọn họ bàn ra kết quả xong thì học thuộc lời thoại.

Bây giờ cách giờ cơm chiều còn lâu, nếu tạm thời không có việc của mình Chu Bác Nghị bèn dắt Hàn Duyệt rời khỏi phòng đọc sách trở về phòng mình nghỉ ngơi. Bọn họ tới qua ‘làm’ tới tận khuya, sáng sớm vừa mới rời giường thì đã xảy ra chuyện này, sau đó lại ngồi máy bay hơn ba tiếng với ngồi xe hơn một tiếng về nhà thì cảm thấy đã hơi thấm mệt.

Hai người dắt tay từ từ thong thả lên cầu thang, vừa mới lên lầu ba bỗng nghe thấy phía sau truyền tới một chuỗi tiếng bước chân vội vã: “Bác Nghị, đợi đã”.

Chu Bác Hạo phóng nhanh lên cầu thang đứng ở trước mặt em trai, nhìn thấy Hàn Duyệt thì ngập ngừng. Hàn Duyệt biết điều nói: “Em về phòng trước”.

“Khỏi, khỏi” Chu Bác Hạo vội nói, “Đều là người một nhà, không có gì là em không thể nghe. Anh chỉ là muốn nói... “ anh ta ho khan một tiếng, gơ tay lên vuốt mặt một cái, ánh mắt úp mở, cuối cùng rơi vào trên lan can khắc hoa bên cạnh thềm cầu thang, khẽ nói: “Xin lỗi, Bác Nghị, để em chịu uất ức”.

“Anh, không có gì đâu” Chu Bác Nghị cười cười vỗ vỗ vai anh ta, lại nói thêm một câu, “Chẳng có gì đáng lo cả”.

Chu Bác Hạo lắc đầu, nói: “Những chuyện này vốn là anh nên gánh, là anh quá ích kỷ yếu đuối mới để em nhận lấy những lời chỉ trích mà em không cần phải chịu này. Anh biết chỉ nói xin lỗi suông thì nghe ra rất giả tạo, nhưng anh vẫn muốn nói một tiếng xin lỗi với em”.

Chu Bác Nghị hơi khựng lại một cái, nói: “Anh cũng nói đều là người một nhà, cho nên đừng nói mấy lời nghe xa lạ này. Nếu là em gặp chuyện, anh cũng sẽ không bỏ mặc em không phải sao?”.

Nghe em trai nói thế, Chu Bác Hạo chỉ có thể cười khổ nói: “Nghe em nói thế, anh thực sự là rất hổ thẹn”. Xét cho cùng, nếu là em trai gặp chuyện anh đương nhiên sẽ quan, nhưng mà có thể làm tới mức đó của đối phương hay sao? Chỉ sợ là không thể nào.

“Anh cũng đừng nghĩ nhiều như vậy” Chu Bác Nghị bước một bước về phía trước ôm lấy lưng của anh hai, vỗ thật mạnh, “Anh luôn so đo chuyện này như vậy, anh buồn, em cũng khó chịu. Vẫn là dồn hết sức vào việc làm sao giải quyết chuyện bây giờ đi thôi”.

Chu Bác Hạo cũng ôm lấy lưng em trai, vỗ vỗ, nói: “Chuyện này chắc chắn có thể giải quyết tốt đẹp... được rồi, không làm lỡ thời gian nghỉ ngơi của em nữa”.

Hàn Duyệt vẫn luôn im lặng, cho đến khi trở về phòng khóa cửa mới không nhịn được kêu: “Bác Nghị...”

“Sao thế?” anh chàng mệt mỏi ngả bịch xuống giường, vươn tay về phía cậu nhóc, “Lại đây”.

Hàn Duyệt cũng đi qua nằm ở bên cạnh anh, lấy tay chống nửa người trên nhìn vào mặt của anh chàng, nói: “Em không có ý chia rẽ quan hệ của anh với người nhà... chỉ là, anh thật sự hoàn toàn không so đo hay sao?”.

Chu Bác Nghị duỗi tay ôm Hàn Duyệt lên trên người mình, bàn tay vuốt ve sau lưng cậu, sau đó trượt thẳng xuống dưới vói vào quần lót của Hàn Duyệt nắm lấy bên mông cậu bắt đầu giở trò. Hàn Duyệt nhận ra cảm xúc của anh không tốt lắm thì không có từ chối, im lặng nằm ở trên ngực anh.

“Nói thật, không thể nào không so đo” Chu Bác Nghị khẽ nói, “Nhưng chuyện cũng đã xảy ra rồi. Mấy năm nay họ vẫn luôn cố gắng đền bù cho anh, còn giữ mãi không buông, thực sự rất vô nghĩa. Nhưng...” anh

ngừng lại, thở dài, hơi hơi nghiêng đầu hôn lên bên trán cậu nhóc, khi mở miệng lại tiếng nói gần như là thì thầm, “Mỗi khi nhớ tới chuyện của năm đó, trong lòng vẫn sẽ cảm thấy rất xót xa”.

Hàn Duyệt nghe xong trong lòng cũng thấy khó chịu, cậu siết chặt cánh tay đang nắm lấy vai của anh chàng, nói: “Sau này có em. Em sẽ mãi mãi ở bên anh”.

Chu Bác Nghị gật đầu, lại thở dài, rút tay ra khỏi quần lót của Hàn Duyệt, ôm lấy lưng của cậu nhóc, vỗ nhẹ nói: “Có muốn ngủ một chút không? Anh nghe phòng bếp nói hình như mấy hôm nay ăn cơm hơi trễ, nhưng nếu em đói bụng có thể kêu bọn họ mang chút đồ ăn lên trước”.

Hàn Duyệt nói: “Em sao cũng được, nghe anh hết”.

Cuối cùng hai người đều chẳng muốn nhúc nhích, đắp chăn rồi ngủ thẳng tới giờ cơm chiều.

Sau khi ăn xong mọi người lại tụ ở phòng đọc sách, lúc này còn có trưởng phòng của bộ phận giao tiếp của Tinh Hạo, vài nhân viên, còn thêm người quản lý của Chu Bác Nghị.

Đợi tất cả mọi người ngồi ngay ngắn, trưởng phòng đứng lên trình bày sơ qua sắp xếp và quá trình của cuộc họp chiều dài ký giả ngày mai, bọn họ cũng đã gửi lời mời tới báo chí truyền thông tham dự cuộc họp chiều dài ký giả vào lúc đó. Nhân viên công tác Chu Bác Hạo sai đi Nam Đảo cũng đã ngồi lên máy bay đi Nam Đảo, mọi công việc đều tiến triển suôn sẻ.

Sau khi trưởng phòng nói xong, mẹ Chu mở miệng nói: “Mọi người còn có ý kiến gì khác không? Bác Nghị, con cảm thấy còn phải bổ sung thêm gì nữa không?”.

Chu Bác Nghị lắc đầu, nói: “Những gì cần lo mẹ đã lo đủ. Con cảm thấy không có gì cần bổ sung”.

Mẹ Chu gật gật đầu, lặng im một hồi lại nhìn về phía Hàn Duyệt, nói: “Thật ra dì còn một ý tưởng khác mong Tiểu Duyệt có thể giúp một chút, nhưng bác trai con với Bác Hạo bọn họ không đồng ý lắm, nhưng dì cũng muốn nghe thử ý kiến của con”.

Hàn Duyệt vội ngồi thẳng người, nói: “Xin dì cứ nói”.

Mẹ Chu nhìn về phía người quản lý của Chu Bác Nghị, người quản lý nhận được ra hiệu của tổng giám đốc, nói: “Ý của tổng giám đốc Chu là mong ngày mai cậu Hàn có thể cùng cậu ba đi ra cuộc họp chiều dài ký giả. Nói như vậy, ngày mai cậu ba ngoại trừ làm sáng tỏ mình không có dựng chuyện, chứng minh mình quả thật có giúp người, nhận lỗi với người nhà nạn nhân gặp tai nạn xe cộ ba năm trước tỏ vẻ mình không có trốn tránh trách nhiệm của mình, dùng cảm giác quá khứ ra thì hai người các cậu là cặp hôn phu sắp cưới, hình tượng thân thiết đồng cam cộng khổ cũng có thể thêm điểm cho cậu ba, cùng lúc cũng có thể ngay mặt tạo ra đề tài mới”.

“Nhưng vấn đề lớn nhất của phương án này” mẹ Chu nói tiếp lời, “Chính là một khi con chính thức bước vào tầm mắt của giới truyền thông, vậy thì bọn họ sẽ không chút khách sáo moi tất cả chuyện trước đây của con từ phiếu điểm thời tiểu học cho tới quan hệ giữa bạn bè ở trường hiện nay ra công bố cho mọi người”.

Bởi vì nguyên do có người ngoài ở đây nên mẹ Chu nói khá mật mờ, mà trên thực tế nỗi băn khoăn lớn nhất của bà chính là chuyện của mẹ ruột Hàn Duyệt. Bà muốn nói tới chính là chuyện mẹ ruột của Hàn Duyệt là gái phong trần sẽ bị truyền thông tuyên truyền không chút nể nang, vậy tới lúc đó Hàn Duyệt chỉ sợ sẽ chịu rất nhiều ánh nhìn khác thường cùng với sự công kích và nhục nhã vô cớ, đơn giản chỉ là vì thân phận của mẹ ruột cậu.

Nhưng việc này đối với Chu Bác Nghị mà nói cũng là một cách có thể có tác dụng dời đi sự chú ý của truyền thông, thu hút bom đạn.

“Không được!” không đợi Hàn Duyệt trả lời Chu Bác Nghị đã lập tức lớn tiếng bác bỏ, vẻ mặt anh không thể ngờ mà nhìn vào mẹ mình, “Mẹ, Tiểu Duyệt cũng không phải người trong giới, cần gì phải đẩy một người không liên quan tới chuyện này ra trước chân tên chứ”.

“Sao lại không liên quan?” Hàn Duyệt nói, “Em là vị hôn phu của anh, tương lai là phải kết hôn chính thức trở thành người một nhà có hiệu lực pháp lý, chuyện của anh sao có thể không liên quan tới em? Em cảm thấy lời đề nghị này của dì rất tốt”.

“Tiểu Duyệt, đừng phá” Chu Bác Nghị chau mày, “Em biết lý do tại sao anh không đồng ý mà”.

“Chỉ cần em ở bên anh, chuyện của em sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ bị truyền thông moi ra quảng bá thôi. Tương lai có ngày anh trở thành ảnh đế cấp thế giới, anh cho rằng mọi người sẽ bỏ qua người đàn ông sau lưng ảnh đế kia hay sao?” Hàn Duyệt nhìn Chu Bác Nghị, cười nói đùa.

“Chuyện sau này để sau này nói, bây giờ anh không muốn để em phải chịu bất cứ tổn thương nào hết” thái độ Chu Bác Nghị kiên quyết.

“Ít nhiều gì anh cũng phải cho em nếm thử cảm giác bảo vệ người yêu giống như một người đàn ông thực thụ một lần đi chứ” Hàn Duyệt nở nụ cười, sau đó nghiêm mặt nói, “Xảy ra chuyện, làm vợ chồng nên cùng nhau đứng ra gánh vác, đó là chuyện hiển nhiên. Bây giờ anh không cho em cùng anh tham gia cuộc họp chiêu đãi ký giả là tính đợi cho sau này khi anh trở thành ảnh đế, bị người ta moi chuyện này ra nói em chỉ là con rùa rút đầu chỉ biết nấp sau lưng anh, không xứng làm chồng anh phải không?”.

Chu Bác Nghị mím chặt môi, vẻ mặt vẫn cứ không đồng ý, vừa tính mở miệng nói chuyện thì lại bị Hàn Duyệt giành trước: “Dù sao ngày mai em phải đi chung với anh, ý kiến của anh không nằm trong phạm vi suy xét của em, tới lúc đó em ngồi ở bên cạnh anh, anh không muốn mang em theo cũng không được”.

“Tiểu Duyệt!” Chu Bác Nghị nhìn sâu vào Hàn Duyệt, mày vẫn cau chặt nhưng ánh mắt lại sáng cực kỳ. Hàn Duyệt mỉm cười với anh, xoay đầu lại nhìn mẹ Chu, nói: “Dì, ngày mai con phải làm gì xin dì hãy nói cho con biết”

53. Chương 53

Khách sạn Trung Hoàn là khách sạn cấp năm sao của thành phố B nên thường xuyên sẽ có người của giới giải trí tổ chức cuộc họp báo ở đây, cũng có các đội ngũ trong nước thậm chí cả quốc tế tổ chức hội nghị ở nơi này, cho nên nhân viên khách sạn rất chuyên nghiệp đối với việc ứng phó phóng viên và giữ trật tự trong hội trường. Bắt đầu từ sáng sớm đã có truyền thông lục tục kéo tới. Trong số này có một phần lớn truyền thông không có nhận được thư mời của Tỉnh Hạo gửi đi, có điều nhân viên công tác nhận được thông báo của cấp trên nên vẫn rất lễ phép ứng xử với những vị khách không mời mà tới này, kiên nhẫn trả lời câu hỏi của bọn họ tránh cho lúc đó truyền ra tin vẹt cái gì mà Chu Bác Nghị tổ tính khí cậu ấm, cuộc họp chiêu đãi ký giả không có thành ý vân vân...

Chu Bác Nghị và Hàn Duyệt đã đi vào khách sạn chuẩn bị từ sớm, có người nhà họ Chu và nhân viên của Tỉnh Hạo đi cùng. Hai người hôm nay mặc vest đen có kiểu dáng giống nhau, trong túi áo vest trước ngực để khăn tay giống nhau, ngay cả nút tay áo bằng đá quý ở cổ tay cũng giống nhau như đúc, không hề giấu diếm mà phô ra cho mọi người biết mối quan hệ của họ. Mẹ Chu lại mời người tạo mẫu với điều kiện sẽ không ảnh hưởng tới việc quay phim vào năm sau mà tạo dáng lại cho hai người, sau khi chỉnh trang như thế một chút, Chu Bác Nghị và Hàn Duyệt lúc này cho dù là ở nơi trang nghiêm nhất thì người ta cũng không moi ra được chút lỗi sai nào.

Nhìn thấy sắp tới mười giờ, mẹ Chu khẽ thở ra một hơi, lại chỉnh áo cho con trai lần nữa, cười trêu chọc nói: “Con ngoan, chỉnh trang lại xong mami nhìn xem quả đúng là một đôi người ngọc mà”. Nhìn thấy hai người đều bật cười mới nghiêm mặt nói, “Những điều cần nói đã thuộc hết cả rồi chứ?”.

Chu Bác Nghị gật đầu nói: “Thuộc rồi ạ”.

Mẹ Chu nở một nụ cười khuyến khích, vỗ vỗ vai anh nói tiếng “Cố lên!”, lại cười với Hàn Duyệt nói tiếng cổ vũ thì xoay người đi về phía người quản lý của Chu Bác Nghị dặn dò vài chuyện.

Chu Bác Nghị xoay người hướng mặt về phía Hàn Duyệt ở bên cạnh, chỉnh sửa lại cà-vạt cho cậu lần nữa, cúi đầu hôn nhẹ vào môi cậu một cái, khẽ hỏi: “Có căng thẳng không? Có sợ không?”.

Hàn Duyệt hít một hơi thật sâu, nói: “Có chút căng thẳng, dù sao cũng là lần đầu tham dự trường hợp này. Nhưng em không phải sợ lắm. Thật đó”. Cậu cũng vươn tay chỉnh sửa lại cà-vạt cho Chu Bác Nghị, khẽ nói, “Còn anh thì sao, anh có sợ hay không?”.

Cánh tay đang chỉnh cà-vạt của Chu Bác Nghị ngừng lại, từ từ kê sát về phía trên khe vuốt ve cổ của Hàn Duyệt, rồi ngừng lại trên mặt cậu vài giây, lại trượt xuống vành tai cậu về nhẹ vành tai cậu, nói: “Sợ”. Sợ kéo em vào trong, sắp xảy ra chuyện gì anh không cách nào bảo vệ được cho em.

Hàn Duyệt nhìn thấy ánh mắt anh bèn nắm lấy tay anh chàng áp lên trên mặt mình, hơi nghiêng đầu kê sát mặt mình vào trong lòng bàn tay anh, không có nói lời an ủi nào nhưng ý trong đó đã thể hiện ra rất rõ.

Chu Bác Nghị nở ra một nụ cười mỉm, lại cúi đầu xuống hôn lên môi của cậu nhóc. Hai người trao nhau một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng lại vô cùng ấm áp.

Nhắm mắt lại cảm nhận cảm giác lưỡi của cậu nhóc và lưỡi của mình khe khẽ trượt vào nhau, Chu Bác Nghị cảm thấy nơi đầu lưỡi giống như có một luồng điện rất nhỏ từ lưỡi của cậu nhóc truyền tới, cái luồng điện làm cả người anh bắt đầu run lên làm anh không khỏi cảm thấy một cơn khát khô ngày càng dữ dội, khiến anh không nhịn được mà muốn kiếm tìm càng nhiều. Một nụ hôn nhẹ nhàng chỉ có tác dụng tạo sự an ủi trở nên càng lúc càng sâu sắc và mãnh liệt, lưỡi của anh chàng cũng bắt đầu trở nên tham lam hơn, muốn đòi lấy nhiều chất dịch ngọt ngào có thể giải khát từ trong miệng cậu nhóc hơn.

Người xung quanh nhìn thấy đôi người yêu này say sưa hôn nồng nhiệt, đều biết điều không có đi lên làm phiền bọn họ.

Chu Bác Nghị không biết nụ hôn nồng ấm này kết thúc từ lúc nào, nhưng khi anh tỉnh táo lại trán anh và trán Hàn Duyệt đã kê sát vào nhau, mũi áp vào nhau nhẹ nhàng cọ sát, hơi thở thổi ra giao hòa cùng một chỗ, vô cùng thân thiết và ấm áp.

“Cậu ba, sắp tới giờ rồi” một nhân viên công tác đứng ở cách đó không xa dè dặt nói nhắc nhở.

Chu Bác Nghị ngẩng đầu, mỉm cười gật gật đầu với nhân viên công tác đang lo lắng không yên, người kia lập tức đỏ mặt lí nhí đi khỏi.

Hai người tay nắm tay đi tới cửa vào của phòng hội nghị, đứng cùng với người quản lý. Sau nhiều lần bàn bạc mẹ Chu quyết định không xuất hiện chung với con trai, tránh cho công chúng để lại một ấn tượng là chuyện gì cũng là do cha mẹ giải quyết, Chu Bác Nghị chỉ là góp mặt cho có mà thôi.

Trong hội trường, các đài truyền hình chen chúc một chỗ phát ra tiếng người rộn ràng nhốn nháo, xen lẫn tiếng bấm máy ảnh truyền rõ vào trong phòng nghỉ phía sau phòng hội nghị.

Mẹ Chu lại lo lắng nhìn con trai lần nữa, nhìn thấy Chu Bác Nghị đang cúi đầu nói chuyện với Hàn Duyệt xem ra có vẻ bình tĩnh lại thông dong, tuy sắc mặt hơi nhợt nhạt nhưng ánh mắt vững vàng không hề sợ hãi.

Con trai đã trưởng thành. Đây là suy nghĩ duy nhất trong lòng bà lúc này.

“Đã tới giờ” người quản lý lên tiếng báo, quay đầu lại nhìn vào Chu Bác Nghị nói, “Cố lên. Đừng căng thẳng, cậu đã chuẩn bị rất chu đáo rồi”.

Chu Bác Nghị gật đầu, nói: “Đi thôi”.

Người quản lý dẫn đầu đi vào hội trường trước, Chu Bác Nghị dắt Hàn Duyệt theo sát phía sau anh ta. Trong hội trường ánh đèn flash lập tức phát sáng một vùng, tiếng bấm máy nổi tiếp nhau.

Sau khi ba người ngồi xuống, người quản lý mở miệng nói trước: “Chào mọi người buổi sáng tốt lành, rất cảm ơn mọi người có thể trong lúc bận bịu công việc mà đến tham gia cuộc họp báo của Bác Nghị chúng tôi...”

Người quản lý trình bày ngắn gọn mục đích quan trọng đầu tiên của cuộc họp báo lần này: Làm sáng tỏ chuyện tối hôm trước đưa thai phụ đi bệnh viện không phải là chiêu trò. Sau đó anh ta ra hiệu cho nhân viên ở bên cạnh, nhân viên lập tức mở máy chiếu ra, clip quay hai vợ chồng hôm trước được giúp đỡ và bác sĩ y tá bệnh viện làm chứng cho Chu Bác Nghị lập tức được chiếu lên màn hình lớn. Đôi vợ chồng nhận

được sự giúp đỡ của Chu Bác Nghị và Hàn Duyệt kia đem chuyện đã xảy ra vào tối hôm đó mỗi một chi tiết đều một năm một mười lắp bắp kể rõ ra hết trước ông kính, bao gồm từ lúc đầu là Hàn Duyệt ra mặt tỏ vẻ muốn đưa ra giúp đỡ và cả anh ta nghi ngờ họ là kẻ bắt cóc, mà Hàn Duyệt lấy giấy chứng minh và thẻ học sinh ra còn tìm weibo chứng nhận tên thật chứng minh thân phận, ở trên xe hai người lại còn tử tế cung cấp thức ăn cho vợ anh ta, cuối cùng tới hai người ở bệnh viện giúp đỡ anh ta đang rối ren không biết phải làm gì làm mọi thủ tục, tất cả đều kể tỉ mỉ ra. Xuất phát từ bảo vệ, mặt của các nhân chứng đều được che mờ đi, tuy cái này chẳng có ích gì đối với việc ngăn cản truyền thông tìm thấy đường sự nhưng ít nhiều gì cũng là một loại thái độ có trách nhiệm. Sau đó, người quản lý lại kêu nhân viên đem băng ghi hình của camera theo dõi trên đường lấy được từ cục cảnh sát ở Nam Đảo bên kia ra.

Sau khi phát clip xong, Chu Bác Nghị rút cuộc cũng mở miệng nói chuyện: “Đối với việc có vài người đoán về chuyện tôi và vị hôn phu của tôi – ngài Hàn Duyệt đây đưa một đôi vợ chồng không quen biết đi bệnh viện có phải là chiêu trò hay không, giờ tôi trình trọng làm sáng tỏ, đó không phải là chiêu trò, trước khi chuyện đó xảy ra tôi và vị hôn phu của tôi ngài Hàn Duyệt không hề có quen biết với đôi vợ chồng kia, chúng tôi và họ gặp nhau hoàn toàn là do tình cờ. Chúng tôi quyết định giúp đỡ bọn họ cũng không phải muốn thông qua chuyện này để giành được lợi ích gì, tôi cho rằng bất kể một người trưởng thành nào có lương tri có ý thức trách nhiệm đối với xã hội đi nữa, khi ở đêm khuya nhìn thấy một người phụ nữ có thai sắp sinh bởi vì không gọi được xe mà không đến được bệnh viện, bất lực đứng ở ven đường thì đều sẽ vươn tay giúp đỡ. Còn về lý do tại sao chúng tôi sẽ xuất hiện ở trên đường mà không đi về phía đoàn phim tôi nghĩ mọi người cũng đã biết: tôi và vị hôn phu của tôi ngài Hàn Duyệt tính tìm một khách sạn qua đêm, trải qua thể giới của hai người...”

Tiếp đó, Chu Bác Nghị không có cho truyền thông có thời gian đưa ra câu hỏi mà là đi thẳng vào khâu tiếp theo: “Cuộc họp báo lần này tôi còn muốn bày tỏ thái độ đối với một việc khác, chính là về sự kiện tai nạn xe cộ ba năm trước”.

Nói xong anh và Hàn Duyệt đều đứng lên cúi đầu thật sâu với truyền thông. Ánh đèn flash trong hội trường chợt nổi tiếp thành một vùng gần như muốn lóa mù mắt người ta, ngay cả người quản lý tràn đầy kinh nghiệm cũng không chịu được hơi hơi nghiêng đầu, lặng lẽ lấy tay chặn mắt lại một hồi.

Cúi đầu xong Chu Bác Nghị đứng thẳng người lên, nắm tay Hàn Duyệt nói: “Chuyện đó tôi không muốn mượn bất cứ cơ gì để ý định tẩy trắng tội lỗi của mình, trốn tránh sự trừng phạt và lên án mà bản thân phải chịu. Tai nạn xe cộ ba năm trước đây, sự tổn thương mà tôi đã gây ra cho người đã mất và người nhà của người đã mất tuyệt đối không chỉ ba năm sống trong lao tù và tiền bồi thường là có thể xóa mờ. Đây là gông cùm của cả cuộc đời tôi, tôi bằng lòng dùng thời gian cả đời để gánh vác. Tuy xin lỗi bằng miệng chẳng có ích gì đối với sự thật, nhưng lúc này tôi vẫn muốn nói một tiếng xin lỗi”.

Nói xong, hai người nắm tay cúi đầu thật sâu với truyền thông lần nữa.

Vừa mới đứng thẳng người lên, chợt nghe thấy một tiếng mắng giận dữ vang rõ từ một vị trí ở dãy trước bên hông hội trường: “Đồ rác rưởi! Đi chết đi!”.

Từ câu chữ rửa đó truyền khắp hội trường, một vật thể không rõ phóng về phía hai người trên bục. Ngay khi âm thanh đó phát ra Hàn Duyệt liền nhạy bén nhìn về phía vị trí nơi người nói, lập tức liền phát hiện ra thứ ném về phía bọn họ.

Vị trí của người nọ cách Hàn Duyệt gần hơn một chút, thế nên gần như là theo phản xạ Hàn Duyệt xoay người về phía vị trí của vật thể bay ra, đưa lưng về phía Chu Bác Nghị đem anh chàng chắn ở phía sau giờ tay lên bảo vệ đầu của anh chàng, chỗ cơ thể cao hơn mà mình chắn không được ngay trên đỉnh đầu mình. Nhìn thấy thứ kia bay thẳng về phía hai người, Hàn Duyệt không khỏi căng thẳng nắm chặt hai mắt lại.

Mà gần như là cùng lúc đó, Chu Bác Nghị ôm lấy hông của cậu nhóc xoay người một cái hai người liền đổi chỗ. Anh chàng ôm lấy Hàn Duyệt, che kín cậu trong ngực mình.

Hai người vừa mới đổi vị trí, vật đánh úp liền đánh trúng chính xác vào phía sau lưng của Chu Bác Nghị. Vật đánh úp và một quả trứng thối, bể nát ở trên lưng Chu Bác Nghị, chất dịch sền sệt vàng vàng trắng trắng trên bộ đồ vest màu đen của anh có vẻ rất nổi bật, một mùi hôi thối nồng nặc bốc ra.

Có người kiểm chuyện! Phóng viên đều giống như uống máu gà, cứ như phát điên bắt đầu hưng phấn, ánh

đèn flash trong cả hội trường lóe càng thêm rộn rã, nếu không phải có nhân viên giữ trật tự những phóng viên này chỉ sợ sẽ vọt hết lên trên.

Sau đó người nọ lại ném thêm hai quả trứng thối, một quả trong đó quệt qua vai Chu Bác Nghị rơi xuống đất, mà quả còn lại thì vỡ ở trên người anh chính xác giống như quả đầu tiên.

Đợi đến khi gã chuẩn bị ném quả trứng thứ tư, bảo vệ bị chuyện xảy ra làm sợ ngây người giờ mới phản ứng lại, chạy lên bẻ ngoặt lại người nọ giật lấy số trứng thối còn lại trong tay gã.

Người quản lý hơi chau mày, đang định kêu người lôi cái tên kiếm chuyện này đi ra ngoài thì bỗng nghe thấy người đó hét lên đau thương: “Kẻ giết người! Đồ rác rưởi! Sao mày không chết đi? Sao mày vẫn còn mặt mũi sống tiếp vậy hả?” sau đó bỗng dưng bắt đầu gào khóc, “Em gái đáng thương của tôi! Nó còn chưa tới hai mươi tuổi nữa! Cứ thế mà mất đi rồi!”

Trên bục, Chu Bác Nghị nghe thấy câu gào khóc này của gã, buông Hàn Duyệt ra nhưng vẫn đem cậu bảo vệ ở trong ngực mình, xoay người lại gọi người quản lý ra hiệu anh ta không cần lôi cái người tự xưng là anh trai người chết kia ra ngoài.

“Anh không sao chứ?” Hàn Duyệt nhìn vào mặt Chu Bác Nghị, lo lắng nhỏ giọng hỏi, “Không thì hôm nay tới đây thôi, chúng ta đi xuống trước”.

“Em về trước đi, anh nói thêm vài câu với người kia đã” Chu Bác Nghị lắc đầu, nắm cánh tay cậu vuốt nhẹ một cái, nói, “Đi về trước đi, anh mất thêm hai phút nữa thôi”.

“Anh định làm gì? Em đi cùng anh” Hàn Duyệt siết chặt tay Chu Bác Nghị, tay kia thì ôm lấy cánh tay anh.

Cổ họng của Chu Bác Nghị ực một cái, bên trong ánh mắt hiện lên ánh sáng mập mờ, cuối cùng nói: “Em... em đừng tiến sát về phía trước quá, coi chừng làm em bị thương”.

Hàn Duyệt nhìn chăm chú vào mặt anh, nỗi xót xa trong mắt gần như sắp trào ra ngoài. Chu Bác Nghị kìm cảm xúc muốn hôn cậu xuống, nắm tay cậu đi xuống bục, đi tới dừng lại trước mặt người tự nhận là anh trai của người chết kia.

Bảo vệ nhận được lệnh của người quản lý, không có lời người kia ra ngoài cũng không có kiềm chế gì nữa, nhưng vẫn căng thẳng vây quanh bên cạnh gã sợ gã lại làm ra chuyện gì tiếp.

Chu Bác Nghị có chút ấn tượng đối với người này, đêm qua cha Chu suốt đêm kêu người soạn ra tình hình của người nhà cô gái chết đi trong trận tai nạn xe cộ ba năm trước, trong đó có một tờ là về người trước mặt. Anh ta là anh bà con của người chết, sau khi Chu Bác Nghị giúp người bị nói xấu thành chiêu trò thì có truyền thông tới cửa tìm bọn họ phỏng vấn, cái cậu anh bà con này là một trong những người trả lời vui vẻ nhất.

Chu Bác Nghị thầm nhớ lại tư liệu về người này trong lòng trên mặt không biểu lộ ra chút cảm xúc nào, hơi đứng sát về bên hông phía trước của Hàn Duyệt bảo vệ cậu nhóc ở sau lưng mình. Các phóng viên thấy anh đi tới, trường hợp náo động tới mức gần như sắp không kiểm soát nổi, nhân viên công tác và bảo vệ phải dùng hết sức mới có thể ngăn lại phóng viên tính chen lên.

Dù tình huống xung quanh có lộn xộn thế nào thì vẻ mặt của Chu Bác Nghị vẫn bình tĩnh như cũ, không có nước mắt, cũng không có làm ra vẻ đau thương, chỉ có sự chững chạc và nỗi xót xa thâm lắng. Anh nhìn vào người anh họ còn đang gào khóc kia, cúi đầu thật sâu nói: “Vô cùng xin lỗi”.

“Đồ rác rưởi!” người nọ bỗng dưng tông bảo vệ ra, đá mạnh một cú về phía Chu Bác Nghị, “Trả đứa em gái đáng thương của tao lại cho tao!”.

Chu Bác Nghị bị đá đến mức lùi về sau hai bước, nếu không phải Hàn Duyệt vịn anh đứng lúc chỉ sợ đã ngã bệt xuống. Người nọ chưa vừa ý, chạy qua đó vùng nắm đầm lên đánh về phía mặt của Chu Bác Nghị.

Nhưng đúng lúc này Hàn Duyệt liều mạng kéo Chu Bác Nghị ra che ở trước người anh, gắng gượng nhận lấy một đầm đó.

Nhưng Hàn Duyệt vẫn chừa lại đường lui, cậu cũng không định ngoan ngoãn chịu đòn mà là ngay khi nắm tay đánh tới đầu thì né về phía lực đánh của nắm tay, nhìn như bị đánh trúng đầu nhưng thực ra cái né kia đã giảm bớt phần lớn lực, cùng lúc cơ thể cũng theo thế ngã xuống làm ra vẻ như bị đánh ngất xỉu, trông trắng hơi trợn ngược, vẫn không nhúc nhích nằm ở trong lòng Chu Bác Nghị.

“Tiểu Duyệt! Tiểu Duyệt!” Chu Bác Nghị sợ tới mức ruột gan đứt từng khúc, ôm lấy Hàn Duyệt lùi về phía sau hai bước tránh khỏi phạm vi có thể tấn công của người nọ, còn bảo vệ lúc này cũng vội vã ngăn người nọ lại.

Hai tay Chu Bác Nghị run rẩy, suýt nữa không ôm được Hàn Duyệt. Giờ phút này anh hận không thể vọt lên đè người nọ xuống đất đánh một trận tơi bời, biểu cảm trên mặt đã bắt đầu trở nên dữ tợn. Người quản lý thấy được lập tức chạy tới, làm bộ qua đó nhìn xem tình trạng của Hàn Duyệt, kề sát vào bên tai Chu Bác Nghị vội vã nói nhỏ: “Tuyệt đối đừng kích động! Đừng để cậu Hàn bị đánh oan! Mau ôm cậu Hàn đi ra phía sau nhanh!”.

Chu Bác Nghị cắn chặt hàm răng, hồng hộc thở sâu mới đè được cơn bạo lực dâng lên trong lòng xuống, mà sau khi đè cơn bạo lực đó xuống xong lại biến thành một cảm giác mệt mỏi trĩu nặng. Một người đàn ông không thể bảo vệ người yêu mình, trái lại còn để người yêu nhỏ tuổi che chắn ở trước mặt mình, điều đó giống như là một bàn tay bông rạt tát mạnh vào trên mặt anh.

Trong phòng nghỉ ở phía sau phòng hội nghị, Chu Bác Hạo giữ chặt mẹ Chu suýt nữa đã lao ra ngoài, sau đó dẫn theo mấy nhân viên công tác chạy qua che chở Chu Bác Nghị đang ôm lấy Hàn Duyệt, kéo anh vào phòng nghỉ. Còn người quản lý thì ở lại phía trước la khẩu cả tiếng vào mic-rô: “Cuộc họp báo hôm nay trước tiên tạm chấm dứt, nếu mọi người còn câu hỏi nào khác tiếp theo Tinh Hạo vẫn có thể tổ chức lại cuộc họp báo giải đáp thắc mắc của mọi người!”.

Chu Bác Nghị ôm Hàn Duyệt dè dặt đặt cậu lên trên sofa, lại không dám đụng vào đầu cậu chỉ có thể kêu hét tiếng này tới tiếng khác: “Tiểu Duyệt! Tiểu Duyệt!”. Mà Chu Bác Hạo đã sớm lấy điện thoại di động ra gọi xe cấp cứu.

Hàn Duyệt vẫn không nhúc nhích, nhắm tịt hai mắt sợ bị người ta phát hiện mình đang giả ngất. Bởi vì nhắm mắt lại nên không biết tình huống ở xung quanh, lại lo sẽ có phóng viên trà trộn vào phòng nghỉ cho nên vẫn luôn nhắm mắt không có ‘tỉnh’ lại.

Nhưng tư thế lúc này là được Chu Bác Nghị ôm vào lòng, có một bàn tay đúng lúc để ở giữa cơ thể hai người, không có người nhìn tới, vì thế Hàn Duyệt khẽ giật giật cái tay kia chọc chọc cơ thể của Chu Bác Nghị ra hiệu là cậu vẫn tỉnh.

Chu Bác Nghị cảm thấy tay của Hàn Duyệt giật giật, không phải co giật vô thức mà là chọc mình từng cái một theo quy luật thì chớp mắt hiểu ngay Hàn Duyệt thật ra là đang giả bộ ngất xỉu, toàn thân thả lỏng suýt nữa ngã bệt ra đất, có điều vì giấu tai mắt người khác vẫn tiếp tục giữ dáng vẻ rất hoang mang sợ hãi, gọi mấy tiếng “Tiểu Duyệt” mới ngẩng đầu nói với mẹ Chu: “Khỏi chờ xe cấp cứu, đi thẳng tới bệnh viện thôi”.

Hàn Duyệt bây giờ còn đang xỉu không có ý định tỉnh lại, Chu Bác Nghị liền biết là cậu tính cứ ngất rồi khỏi khách sạn, xỉu đưa tới bệnh viện như vậy mới thể hiện ra được tính nghiêm trọng của vết thương cậu. Nhưng đó là ý định bất chợt, mà đợi lát nữa nhân viên cứu thương đi theo xe cấp cứu tới cũng không phải là người của họ sắp đặt, nếu đối phương nhìn ra cái gì, lại nói ra ngoài thì tiếng chỉ trích chỉ sợ sẽ giống như núi lửa phun trào mà ùn ùn kéo tới, chèn ép hai người tới không có ngày trở mình mất. Vì thế tốt nhất là để bọn họ trực tiếp đưa tới bệnh viện, trong lúc đó cũng có thể nhanh chóng sắp xếp người, cho dù tới bệnh viện rồi mới tỉnh cũng chẳng sao, chỉ cần là ngất rồi khỏi khách sạn cũng có thể đạt được một phần mục đích.

“Bác Nghị...” mẹ Chu đang định phản đối, nhìn thấy con trai nháy mắt với mình lập tức hiểu ngay đã xảy ra chuyện gì, liền nói hòa theo: “Con nói phải, chờ xe cấp cứu không biết phải chờ tới tận lúc nào, giờ đi ngay thôi, đưa thẳng tới Trường Vinh đi”. Trường Vinh là bệnh viện tư nhân của tập đoàn họ Chu mở.

Chu Bác Nghị dùng áo đắp kín mặt Hàn Duyệt, sau đó ngồi xuống ôm lấy cậu đi về phía bên ngoài khách sạn, người nhà họ Chu đi theo phía sau anh, nhân viên Tinh Hạo và vệ sĩ bao quanh kín bọn họ chắn hết

những phóng viên đánh hơi được kia ở bên ngoài, không để bọn họ lấn tới cổ chủ của mình.

“Cậu ba! Cậu Hàn sao rồi?”

“Cậu ba! Các cậu muốn truy cứu trách nhiệm của anh trai người chết không?”

“Cậu ba!”

Hàn Duyệt co lại ở trong lòng ngực của Chu Bác Nghị, cũng may trên mặt có đắp đồ mới cảm thấy hơi thả lỏng một chút, có điều cậu vẫn căng thẳng thần kinh cho dù được che mặt vẫn luôn cố gắng làm ra vẻ ngất xỉu, chỉ sợ lỡ như áo rút để phóng viên chụp được đáng về mở mắt của cậu.

Nghĩ cái gì thì gặp cái đó, Hàn Duyệt lo áo sẽ tự rơi xuống nhưng không ngờ tới sẽ có phóng viên đưa tay kéo. Một tên phóng viên dáng người thấp bé xoay người một cái lúi qua từ dưới nách vệ sĩ, xông ra thành công liền chạy thẳng về phía Chu Bác Nghị lập tức kéo cái áo đắp trên mặt Hàn Duyệt xuống.

Hàn Duyệt giật mình, suýt chút nữa không thể khống chế được cơ thể của bản thân, cậu căng dây thần kinh cố gắng thả lỏng cơ bắp toàn thân giữ vẻ ngất xỉu, mà trong lòng ngực trái tim hồi hộp tới mức gần như sắp nhảy ra ngoài, một tiếng hét tắc ở trong cổ họng nghẹn tới mức cậu suýt bật ra.

“Anh làm gì đó?” Chu Bác Nghị gầm lên một tiếng, ôm Hàn Duyệt lùi về phía sau một bước, anh định che mặt Hàn Duyệt lại nhưng hai tay đều đang dùng để ôm Hàn Duyệt không có trống tay nào cả, Chu Bác Hạo đi ở phía sau anh lập tức tiến lên hai bước cởi áo vest của mình đắp lên mặt Hàn Duyệt, chắn ở trước hai người che chở bọn họ đi về phía trước, vất vả lắm mới lên được xe.

Cho tới khi xe hơi chạy vào dòng xe, rồi chạy ra xa thêm mấy trăm mét Chu Bác Nghị mới xoa xoa mặt Hàn Duyệt, nói: “Được rồi, mở mắt ra đi”.

Hàn Duyệt mở mắt, thở ra một hơi. Toàn thân thả lỏng lập tức đổ mồ hôi lạnh cả người, giờ toàn thân thật sự đều nhũn hết cả.

“Ngồi dậy đi” Chu Bác Nghị đau lòng lấy ngón tay sờ nhẹ vào chỗ cậu nhóc vừa mới bị đánh trên mặt, tuy là Hàn Duyệt giả bộ ngất xỉu, nhưng nắm tay quả thật rõ ràng đánh vào mặt cậu, giờ phút này chỗ đó đã bắt đầu từ từ sưng lên, “Có đau hay không? Đầu có choáng váng hay không? Đợi lát nữa vẫn là nên kiểm tra kỹ lưỡng cái đã, đừng để lại di chứng gì”.

Hàn Duyệt gật đầu, điều chỉnh một tư thế thoải mái hơn tiếp tục nằm ở trên đùi Chu Bác Nghị, nói: “Thôi em nằm tiếp vậy, lỡ như để người ta chụp trúng thì không hay”.

“Xin lỗi, ầm ỨC cho em rồi” Chu Bác Nghị cẩn thận ôm lấy đầu Hàn Duyệt lên, cúi người hôn lên khóe miệng cậu, má kề sát vào má cậu.

Hàn Duyệt cảm thấy có chút xấu hổ, cha Chu mẹ Chu với thêm Chu Bác Hạo ngồi ở bên cạnh, tuy lúc này đều làm ra vẻ như nhìn cảnh vật bên ngoài xe, nhìn di động, nhưng cậu vẫn không quen với việc thân thiết cùng Chu Bác Nghị ở trước mặt người khác, nụ hôn trước cuộc họp báo hoàn toàn là do quá căng thẳng nên mới có thể xem nhẹ tình huống lúc đó. Nhưng cậu cũng không có đẩy Chu Bác Nghị ra mà là giờ tay ôm lấy lưng của anh chàng vỗ nhẹ, lại xoa lỗ tai anh, nói: “Em không sao. Còn anh? Cái tên đáng ghét kia đá anh mạnh như thế giờ anh có cảm thấy chỗ nào không khỏe hay không?”.

“Không sao. Đã hết đau rồi” Chu Bác Nghị hôn hôn lỗ tai cậu nói.

Tài xế chạy bằng bằng tới bệnh viện tư nhân Trường Vinh của tập đoàn họ Chu mở, bác sĩ và y tá đã đứng chờ ở nơi đó. Hàn Duyệt lo lắng nhiều người lắm mắt, chuyện giả bộ ngất xỉu lỡ như có người nói lỡ miệng thì sẽ gây ra phiền phức, vì thế không có giả bộ ngất mà là làm ra vẻ vừa mới tỉnh lại, đáng về còn có chút hơi choáng váng, về mặt đau đốn yếu ớt được Chu Bác Nghị ôm lên giường bệnh.

Mà phóng viên nổi gót theo sau tới bệnh viện, cách hàng rào bệnh viện vừa đứng chụp được cảnh mặt Chu Bác Nghị bình tĩnh đặt Hàn Duyệt đang ốm yếu lên giường bệnh, một tay nắm lấy tay Hàn Duyệt còn tay kia thì giúp bác sĩ đẩy giường bệnh vào bệnh viện.

54. Chương 54

Tuy Hàn Duyệt chỉ bị thương nhẹ nhưng Chu Bác Nghị vẫn khẳng khái đòi bác sĩ kiểm tra cho cậu, sau khi cho ra kết quả Hàn Duyệt hoàn toàn không sao mới xem như thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn là không cho Hàn Duyệt đứng lên khỏi giường bệnh.

Vội cho Hàn Duyệt xong, mọi người lại kêu bác sĩ cũng kiểm tra một cái cho Chu Bác Nghị, ngực anh bị cái tên gọi là anh bà con kia đập một cú, so với Hàn Duyệt khéo léo làm giảm đi hết sức đánh thì anh là thật sự chịu hết toàn bộ sức mạnh của đối phương, vết thương nhận được chỉ lo sẽ nặng hơn một chút. Cũng may cuối cùng kiểm tra ra chỉ là một ít máu bầm, ngoại trừ có hơi đau ra thì không có di chứng gì hết.

Chờ sau khi bác sĩ thoa thuốc cho vết thương của hai người xong, ra khỏi phòng bệnh mẹ Chu mới yên lòng nở nụ cười, ngồi ở trước giường bệnh của Hàn Duyệt, ôm lấy vai cậu hôn lên trán cậu, nói chân thành: “Bé ngoan, uất ức cho con rồi”.

Hàn Duyệt lắc lắc đầu, nói: “Con còn may, uất ức nhất chính là Bác Nghị ạ”.

Mẹ Chu không có ý kiến, lòng bàn tay lại xoa xoa mặt cậu một hồi mới từ trên giường bệnh nhướng người qua ôm lấy con trai ngồi ở bên kia giường, vỗ vỗ lưng anh, không nói gì hết.

Bầu không khí trong phòng bệnh bắt đầu trở nên đáng chất, Chu Bác Hạo véo véo mũi, những chuyện hôm nay em trai và em dâu phải chịu tất cả đều là do tội lỗi mà năm đó anh chợt mất tỉnh táo gây ra. Lúc này đây anh rất muốn ra ngoài hút một điếu thuốc, nhưng ngón tay xoa hai cái vào trên ngón trở vẫn là bỏ suy nghĩ trong đầu này đi, ho khan hai tiếng, dề nể áy náy cuộn trào trong lòng xuống, mở miệng nói: “Tình hình lúc này là Bác Nghị và Tiểu Duyệt trong cuộc họp báo gặp phải sự tấn công của cái gọi là người nhà của người chết nhưng không có đánh trả, mà Tiểu Duyệt vì bảo vệ vị hôn phu của mình còn bị đối phương đánh cho ngất xỉu. Kết quả và cục diện hiện nay hoàn toàn có lợi đối với chúng ta. Chúng ta có thể tuyên truyền cùng lúc tình cảm vợ chồng sâu nặng của Bác Nghị và Tiểu Duyệt, cùng với lòng chịu trách nhiệm và gánh vác của Bác Nghị, cuối cùng còn có thể tìm chút chỗ sai của đối phương, hãy nói là cái tên anh họ đột nhiên nhảy ra một cách khó hiểu này của đối phương thật ra là tính nhân dịp lại bắt chẹt chúng ta một số tiền nữa, thuyết âm mưu một chút”.

“Con phân tích chẳng sai” cha Chu gật gật đầu khen ngợi, “Cái thuyết âm mưu cuối cùng cho dù không có bằng chứng cũng phải làm ra bằng chứng”. Nói xong, trên mặt cha Chu hiện ra một vẻ cay nghiệt, “Hắn ta chỉ là một gã anh bà con một năm không gặp được mấy lần, sao lại đau khổ như mẹ chết thế được. Dám quấy phá cuộc họp báo, còn dám đánh con ta với Tiểu Duyệt, tưởng đâu nhà họ Chu chúng ta là có thể tùy ý để cái loại người như gã nhào nấn hay sao?”.

“Còn phải cảm ơn hắn ta đã ngu ngốc như thế” mẹ Chu cười lạnh nói, “Nếu không phải hắn ta quấy một trận như vậy thì hiệu quả của cuộc họp báo hôm nay cũng sẽ không tốt đến thế”. Bà lại xoay về phía Hàn Duyệt còn nằm ở trên giường bệnh, xoa xoa vết bầm trên mặt cậu, nói, “Chỉ là uất ức cho Tiểu Duyệt, tự dưng vô cớ bị đánh oan. Hôm nay thật sự là nhờ con lanh trí lại biết chịu đựng, lúc đó khi phóng viên kéo áo đắp trên mặt con xuống quả thật là hù chết đi”.

Hàn Duyệt mỉm cười, nói: “Con cũng sắp bị hù chết, suýt nữa đã kêu lên, cứ cố nín, còn tưởng đâu mình sẽ mắc bệnh tim luôn ấy chứ, thật không biết lúc đó làm sao vẫn giữ được tư thế không nhúc nhích nữa”.

Chu Bác Nghị không nói gì chỉ là nhìn chăm chú vào Hàn Duyệt, cầm tay của cậu nhóc mình đang nắm trong tay lên đặt ở bên môi, sau đó in xuống một nụ hôn thật mạnh trên mu bàn tay cậu.

Hàn Duyệt cũng nhìn chăm chú vào mắt anh, trong lúc ấy, giữa hai người chợt vờn quanh một bầu không khí không rõ mà người ngoài không thể chen vào.

Mẹ Chu tương đương có mắt nhìn, nhìn thấy tầm mắt giao hòa cùng một chỗ của hai người gờ tay che đi một nụ cười mỉm bên khóe môi, cũng không lên tiếng mà khẽ đứng lên khỏi giường bệnh ra hiệu với chồng và đứa con lớn của mình, ba người liền nhẹ chân nhẹ tay rời khỏi phòng bệnh.

Trong phòng cuối cùng chỉ còn lại có hai người, Hàn Duyệt nhích về phía bên kia, nói: “Đi lên nằm một lát đi, hôm nay cực khổ rồi. Cứ thế mà lên, khỏi thay quần áo đâu”.

Chu Bác Nghị không có từ chối, cởi giày nằm ở bên cạnh Hàn Duyệt. Cũng may giường đơn của phòng bệnh VIP xa xỉ cũng lớn hơn so với giường đơn thường, tuy không bằng giường đôi nhưng nằm hai người cũng không phải chật lắm, ngay cả chân cũng rộng hơn một chút.

Chờ Chu Bác Nghị nằm xuống xong Hàn Duyệt tự giác lặn vào lòng anh, hơi nằm sấp lên ngực anh chìa tay ôm lấy cơ thể anh, tựa đầu vào vai anh thở ra một hơi thật dài, cách quần áo khẽ xoa xoa chỗ ban nãy vừa được thoa thuốc của anh chàng, nói: “Còn đau không?”.

Chu Bác Nghị lắc đầu, lại nhớ ra cậu nhóc nhìn không thấy vì thế cúi đầu hôn hôn mép tóc cậu, nói: “Không đau, không đụng vào thì sẽ không đau. Đừng lo, lời của bác sĩ em cũng nghe rồi đấy, mấy ngày nữa là khỏi thôi”.

Thế nên hai người không nói gì nữa. Tay của anh chàng vuốt ve từng chút một theo đường cong lưng trên lưng cậu nhóc, mà tay của cậu nhóc thì lại nắm lấy cánh tay của anh chàng, khẽ dùng đầu ngón tay cảm nhận cơ bắp chắc nịch của anh chàng dưới ngón tay.

Không biết bắt đầu từ lúc nào tay của anh chàng cũng đã trượt vào trong áo của Hàn Duyệt, khẽ thắng vào làn da trần của cậu bắt đầu vuốt lên xuống, mà Hàn Duyệt cũng trả lễ từ từ tháo nút áo sơ mi của Chu Bác Nghị ra, phô lồng ngực anh ra, sau đó nhích người nhìn vào ánh mắt càng lúc càng sâu lắng của anh chàng, từ từ cúi đầu hôn vào ngực anh.

Chu Bác Nghị xoa mặt cậu, nói khẽ: “Lại đây, anh muốn cùng em hôn môi”.

Hàn Duyệt mỉm cười, xoay người ngồi ở trên bụng anh chàng sau đó cúi người xuống ôm lấy đầu của Chu Bác Nghị, ngậm lấy bờ môi anh bắt đầu quần lấy.

Tay của Chu Bác Nghị cũng không có bỏ không, một bàn tay vuốt lên xuống ở sau lưng cậu, tay kia thì xoa xoa bụng của cậu nhóc, sau đó cởi thắt lưng của cậu nhóc ra, tiếp theo hai cánh tay vói thẳng vào quần cậu, lồng bàn tay khẽ sát vào da cậu, nắm cánh hông cậu bắt đầu bóp nhẹ.

Hàn Duyệt cúi đầu rên rỉ một tiếng, dưới thân theo động tác của anh chàng cọ sát liên tục vào bụng anh. Cậu khẽ cắn vào lưỡi đối phương một cái, nói: “Cậu ba, không công bằng, anh xem xem hai hôm nay anh ép em ra bao nhiêu lần rồi, còn anh thì mấy lần chứ?”.

Chu Bác Nghị liếm môi Hàn Duyệt, cười khẽ nói: “Trách anh? Vậy phải làm sao mới công bằng?”.

“Anh đừng nhúc nhích” Hàn Duyệt vỗ vỗ tay anh, tay chống vào vai anh ngồi dậy, “Lúc này em đang là người bệnh đang nằm viện, đúng là lúc cần tỉnh dưỡng, ép buộc một bệnh nhân cậu ba Chu cũng đừng làm chuyện không bằng cảm thú như vậy”.

“Được, không nhúc nhích” Chu Bác Nghị rút tay mình từ trong quần cậu nhóc về, lại xoa xoa đùi cậu rồi ngoan ngoãn đặt ở hai bên hông.

“Đừng nhúc nhích đó, hành hạ em nhiều lần như thế cũng nên để em hành hạ anh lại mới đúng” Hàn Duyệt nhéo nhéo mặt anh, nở ra một nụ cười sáng lạn, sau đó lại cảnh cáo một câu, “Không được nhúc nhích”.

Chu Bác Nghị gật gật đầu, thấy cậu nhóc cố ý làm ra một vẻ bỉ ổi sờ mó ngực anh một cái, nói: “Tiểu mỹ nhân, gia thương người ~” thì không khỏi buồn cười, khẽ nói, “Đại gia, nhẹ một chút, ta sợ đau”.

“Rất có hương vị” Hàn Duyệt mặt mày hớn hớn để lại một nụ hôn vang dội lên trên mặt anh, sau đó nụ hôn này di chuyển từng chút một từ má anh xuống dưới.

Hàn Duyệt liếm liếm cằm anh lại ngậm lấy cổ họng anh dùng lưỡi khẽ đùa giỡn một hồi, sau đó là xương quai xanh, vai, ngực, bụng. Bởi vì chỗ phía dưới bị quần áo che đậy cho nên Hàn Duyệt bèn không hề khách sáo mà bắt đầu để lại vết hôn thâm thâm nhạt nhạt. Cậu đặt biệt chú ý cơ bụng của anh chàng, ngoại trừ hôn còn có thể lấy răng gặm cắn làm anh chàng không kiềm được thở dốc, cơ thịt ở bụng cũng căng rất chặt, hình dáng cơ bắp cũng có vẻ càng nổi bật hơn.

Cuối cùng tay của Hàn Duyệt đặt ở trên dây nịt của anh, Chu Bác Nghị như bị giật mình mà ngồi dậy, Hàn Duyệt vui vẻ hôn hôn vào môi anh, nói: “Không phải đã hứa không nhúc nhích hay sao? Ngoan ngoãn nằm im coi”.

Chu Bác Nghị sờ nhẹ cổ cậu, cổ họng ực xuống một cái, mím chặt môi cuối cùng vẫn là từ từ nằm lại, nhìn thấy cậu nhóc tháo dây nịt ra, kéo khóa kéo xuống, sau đó nhìn chăm chú vào mắt anh ngậm lấy nơi đã cứng rắn nóng rực của anh.

Trong phòng bệnh một mảnh nóng bỏng, ngoài phòng bệnh người nhà họ Chu đã bắt đầu trả đũa lại. Đầu tiên là cố ý đưa ra ảnh chụp mẹ Chu mặt đầy nước mắt tựa vào trong lòng cha Chu, cho người bên ngoài một ấn tượng người bị hại. Sau đó, một người biết chuyện giấu tên đăng một cái weibo lên trên mạng, viết là: [Vốn cho rằng cậu ba Chu và cậu năm họ Hàn chẳng qua là làm ra vẻ, lại nói chữ hôn nhân trong giới này làm gì có bao nhiêu thật lòng đáng nói, còn là quen do xem mắt nữa, cứ luôn cho rằng hiệu quả và ích lợi nhiều hơn một chút. Hôm nay coi như mở mang tầm mắt. Thảo nào bà Chu luôn mắt cao hơn đầu xem ai cũng cảm thấy không xứng với con trai mình lại thích cậu năm họ Hàn như thế. Rốt cuộc lại tin tưởng vào tình yêu rồi, mong là hai người đó có thể vẫn mãi hạnh phúc như vậy].

Sau đó đăng hai tấm hình nhìn như là ảnh đời sống của hai người, một tấm là ở bên ngoài hai người ngồi ở trên một cái ghế dài mặc cùng một kiểu áo sơ mi hình chữ T, Chu Bác Nghị cầm một cây vợt tennis trong tay, Hàn Duyệt đang nâng mặt của Chu Bác Nghị phồng má chu môi thổi vào mắt của anh chàng. Tấm khác nhìn cảnh có vẻ là ở đoàn phim, Hàn Duyệt ngồi ở trên đùi Chu Bác Nghị hai người chen nhau trên một cái ghế, mà Chu Bác Nghị đang đem một chân của Hàn Duyệt đặt lên trên tay ghế, duỗi tay thắt dây giày cho cậu.

Hai tấm hình này, một tấm là vào lúc mấy tháng trước hai người đi theo Chu Bác Hạo và mấy cậu con cháu nhà giàu cùng nhau chơi tennis bị người ta chụp được, dùng để trêu ghẹo hai người tình cảm vợ chồng thân thiết diễn ân ái, lúc đó quả thật là có đăng, nhưng lúc đó là vượt tường đăng ở trên Facebook cho nên phần lớn mọi người không biết. Tấm còn lại là mấy hôm trước khi Hàn Duyệt ở đoàn phim bị trợ lý của Chu Bác Nghị chụp được, vốn tính sau này lấy ra để xào thành một tin đồn nhỏ, không ngờ tới lại dùng ở chỗ này.

Ngoài weibo này ra còn có một người khác nghe nói là phóng viên lúc đó tham dự cuộc họp báo cũng đăng một cái weibo, đem trò cười trong cuộc họp báo toàn bộ quá trình bắt đầu đến kết thúc đều đăng lên, không nói một chữ tới chuyện của người anh bà con kia cũng không có đánh giá bất cứ việc gì, chỉ cảm thán tình cảm hai người chồng-chồng Chu Hàn sâu đậm, tranh nhau bảo vệ đối phương, cuối cùng cậu Hàn thậm chí còn chần một đám cho cậu ba Chu, bị đánh hôn mê bất tỉnh nghe nói bây giờ còn mê man ở bệnh viện, không biết có bị đánh thành chấn động não hay không; không nói chuyện khác, chỉ nói tới phần tình cảm cùng chung hoạn nạn này của hai người đã làm cho người ta rất cảm động và kính trọng rồi.

Vì thế hai cái weibo đó dưới sự thúc đẩy lén lút của Tinh Hạo và tập đoàn nhà họ Chu rất nhanh đã trở thành hai weibo hot nhất trên mạng, đề tài có liên quan tới tình cảm sâu đậm của Chu Bác Nghị và Hàn Duyệt cũng dần dần xuất hiện.

55. Chương 55

Có nghiên cứu khoa học cho thấy, người ta luôn có thể có nhiều lòng khoan dung và thân thiết hơn đối với người có vẻ ngoài đẹp đẽ, đối với lỗi lầm của người như thế gây ra thì càng có khuynh hướng chọn tha thứ và bỏ qua. Đã có người từng điều tra kết quả phán quyết của nước nào đó, phát hiện đối với cả nam lẫn nữ có bề ngoài đẹp đẽ thì hình phạt mà bồi thẩm đoàn đưa ra thường sẽ dẫn đo xử nhẹ, mà tương tự, nếu là người có bề ngoài khó coi thì sẽ hưởng về phạt nặng.

Điều đó lại lần nữa được thể hiện sâu sắc trong sự việc lần này của Chu Bác Nghị. Bắt đầu từ trong chuyện kêu đưa thai phụ đi bệnh viện là chiêu trò, hai người có liên quan được truyền thông nghìn người hướng về – một người là chàng trai lực lưỡng cao lớn đẹp trai còn một người là thiếu niên xinh đẹp nhã nhặn, dù là người nào đi trên đường cũng đều là anh chàng đẹp trai có xác xuất ngoại đầu nhìn siêu cao. Mà ngay khi hai người này đứng chung một chỗ, chỉ số thu hút lại tăng lên gấp đôi. Lại thêm Tinh Hạo và tập đoàn họ Chu cố gắng tuyên truyền mối quan hệ của hai người, đắp nặn một đôi chồng-chồng đẹp như trong truyện cổ tích: Gia đình giàu có, có tài có sắc, đồng cam cộng khổ, không rời không bỏ. Thêm mấy cái yếu tố

tuyên truyền này khiến hai người Chu Bác Nghị và Hàn Duyệt quả thật còn hoàn hảo hơn so với cặp đôi hoàn hảo trong phim thần tượng nữa.

Có hai điểm đó làm nền, những dân mạng ngay từ đầu còn chưa hiểu rõ là đã xảy ra chuyện gì liền bất giác nảy sinh cảm tình với hai người bọn họ, lại nhìn thấy đoạn clip ngắn trong cuộc họp báo kia: Hai anh chàng đẹp trai bị người ta đối xử xấu xược như thế nhưng vẫn chịu đựng và cư xử lễ phép, chửi không chửi lại đánh không đánh trả, phần đông các dân mạng thuộc nhóm thích vẻ bề ngoài nháy mắt liền càng thấy thương hơn, tuy cũng không phải hiểu rõ lắm chuyện gì đã xảy ra nhưng điều đó cũng không ngăn họ lập tức bắt đầu gai mắt kẻ gây chuyện trong clip.

Đến bước này, bộ phận giao tiếp của Tinh Hạo và tập đoàn họ Chu cũng không có ý che đậy hay là tẩy trắng sự kiện tai nạn xe cộ của Chu Bác Nghị, mà là khéo léo dẫn dắt ánh mắt của công chúng về phía tình cảm của Chu Bác Nghị và Hàn Duyệt, dẫn dắt tới hình ảnh giành nhau bảo vệ đối phương của hai người trong cuộc họp báo, dẫn dắt tới tình cảnh Chu Bác Nghị ôm Hàn Duyệt đi bệnh viện, dẫn dắt tới tin tức sau khi nhập viện Chu Bác Nghị vẫn luôn ở lại bên giường bệnh chưa từng rời khỏi.

Cho nên sau khi biết chuyện ba năm trước Chu Bác Nghị say rượu lái xe tông chết người vẫn có không ít người chọn tha thứ cho Chu Bác Nghị: Anh ấy đã bị trừng phạt rồi, đang rất cố gắng hối lỗi tại sao còn có người cứ nhắc mãi thế? Bây giờ lại giúp người làm niềm vui đưa phụ nữ có thai không quen biết đến bệnh viện, không hề quan tâm đối phương làm dở xe của mình rõ ràng là một việc tốt lại bị truyền thông nói xấu là dựng chuyện, thật sự là rất đáng thương!

Trong lúc đó, sự chúc phúc đối với hai người chồng Chu-Hàn và sự hâm mộ đối với tình cảm tốt đẹp giữa bọn họ, cùng với sự cổ vũ và ủng hộ đối với Chu Bác Nghị làm việc tốt nhưng bị nói xấu đã đè bẹp ảnh hưởng tiêu cực mà sự kiện tai nạn xe cộ ba năm trước của Chu Bác Nghị mang tới.

Đương nhiên cũng không phải không có người qua đường vì thế mà lập tức trở thành anti, chửi bới Chu Bác Nghị là kẻ giết người cần phải lấy cái chết để đền tội, người nhà họ Chu giả vờ đáng thương. Hai bên thái độ hoàn toàn trái ngược cãi nhau âm ỉ ở trên mạng, chẳng cần Tinh Hạo ra tay trận chiến nước bọt đã đánh hết ván này tới ván khác.

Mong muốn giúp Chu Bác Nghị lên trang nhất của Hàn Duyệt đã vượt quá mong đợi, Chu Bác Nghị không chỉ lên trang nhất mà còn chiếm lấy trang nhất rất nhiều ngày, độ hot của đề tài về hai người bọn họ ở trên weibo cũng lần lượt không có giảm đi.

Chu Bác Nghị là một người mới ngay cả tác phẩm ra mắt chính thức cũng chẳng có lần này xem như triệt để hot một hồi, kéo theo bộ phim truyền hình Yêu người, dẫn lòng không nổi cũng được tuyên truyền rầm rộ, xem như giúp Tinh Hạo giảm một phí tuyên truyền đáng kể.

Mà làm vị hôn phu của Chu Bác Nghị, chẳng có gì bất ngờ xảy ra thân thể của Hàn Duyệt cũng rất nhanh chóng bị người ta moi ra. Tin tức Hàn Duyệt không phải là đứa con hợp pháp của nhà họ Hàn mà là con riêng của một người phụ nữ phong trần vừa truyền ra lập tức tạo nên tiếng vang rất lớn, hoàn toàn triệt để đè bẹp chuyện tông người và chiêu trò của Chu Bác Nghị, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Tình tiết vốn chỉ có thể nhìn thấy trong phim thể nhưng thật sự xảy ra trong cuộc sống đời thường, cái cốt truyện máu chó này đương nhiên sẽ thu hút ánh nhìn của người ta hơn sự kiện tai nạn xe cộ ba năm trước.

Thân thể của Hàn Duyệt một khi được đưa ra ngoài sáng thì các kiểu ngôn luận liền ùn ùn kéo tới, vừa có đơn thuần tỏ ra ngạc nhiên vừa có tỏ ra đau lòng và ủng hộ, cũng có chửi bới và khinh bỉ vô duyên vô cớ. Lòng nhiệt tình của mọi người đối với chuyện bí mật của nhà giàu tăng vọt, vì thể truyền thông không thể không dời đi sự chú ý từ trên người Chu Bác Nghị mà rơi vào trên người Hàn Duyệt, dùng hết sức moi móc các tin đồn vô căn cứ của nhà họ Hàn và Hàn Duyệt. Cha Hàn, mẹ Hàn và ba anh em nhà họ Hàn cũng trở thành nhận vật tin nóng. Đợi ký giả thật sự không bối rối ra được nữa thì bắt đầu nhìn hình nói chữ, nói bóng gió không căn cứ làm người nhà họ Hàn rất phiền.

“Phó tổng giám đốc” bí thư khê gõ cửa phòng làm việc, “Phóng viên ở bãi đỗ xe dưới hầm đã bị xe ngài dụ đi hết rồi ạ”.

Qua hai giây, Hàn Tư Triết mới đưa ánh mắt rơi vào tòa nhà cao tầng đằng xa ngoài cửa sổ sát đất về, quay đầu lại nhìn vào bí thư ở cửa, mỉm cười nói: “Vất vả rồi”.

“Đây là chuyện tôi nên làm” bí thư lập tức nở một nụ cười lộ tám chiếc răng hoàn mỹ mê người, một bộ đồng phục trắng toàn thân càng hiện rõ vẻ xinh đẹp rạng rỡ của cô ấy, “VẬY phó tổng giám đốc, hôm nay ngài muốn chạy xe của ai đây ạ?”.

Ánh mắt của Hàn Tư Triết khẽ lướt qua trên người bí thư của mình. Chút xíu tính toán này của bí thư anh cũng biết rõ, nhưng đối phương lúc này cũng không có làm ra ám chỉ hay hành vi không phải phép gì quá trớn, cũng không có ảnh hưởng tới công việc thường ngày nên anh cũng vui vẻ giả vờ ngớ ngẩn: “Chạy xe của bí thư Triệu đi, một người đàn ông như cậu ta buổi tối ngồi xe tắc xi cũng không có nguy hiểm lắm. Cô nhớ nói cho cậu ta một tiếng, tiền xăng và bảo trì xe tháng này cùng với tiền gọi xe của cậu ta sẽ do tôi ra hết”.

Bí thư trong lòng thất vọng nhưng trên mặt không lộ ra chút nào, hơi khom người nói: “Được, tôi sẽ đi lấy chìa khóa xe cho ngài”.

Vì thế hai mươi phút sau, một chiếc Ford màu đen vô cùng bình thường từ từ chạy nhanh khỏi bãi đỗ xe dưới tầng hầm của tòa cao ốc Hàn thị.

Lúc này đúng là giờ tan tầm cao điểm, gần sát cuối năm rất nhiều người đã rời khỏi thành phố B trở về quê, điều này ở một mức nào đó đã giảm bớt ách tắc giao thông của thành phố B. Hàn Tư Triết chậm chạp tiến lên theo dòng xe. Anh không muốn về nhà, đã nhiều ngày bởi vì thân thể của Hàn Duyệt bị đưa ra ngoài sáng tất cả người nhà họ Hàn đều bị phóng viên quấy rầy một lần, cảm xúc của mọi người đều rất xấu nhất là cha Hàn và Hàn Tư Mộng, người trước thì cảm thấy đã mất hết mặt mũi người sau thì lại là do khi đi dạo phố tình cờ gặp phóng viên, trả lời mấy câu hỏi kết quả lại bị người ta gài nói ra những chuyện không nên nói.

Nghĩ tới bầu không khí ở trong nhà Hàn Tư Triết liền vứt ngay chút ý định về nhà cuối cùng, cũng may anh có một căn chung cư ở khu trung tâm thành phố B, so với cô em gái chỉ có thể ở lại trong nhà và Hàn Tư Huy luôn ra về đưa con hiếu thảo chăm sóc cha mẹ thì anh tự do hơn nhiều.

Lại lần nữa gặp phải đèn đỏ một phút đồng hồ, Hàn Tư Triết kéo thắng tay lên uể oải tựa vào trên lưng ghế, cầm lấy di động ở bên cạnh mở số điện thoại của Hàn Duyệt trong danh bạ ra theo thói quen.

Anh nhìn màn hình di động rất lâu cho tới khi màn hình lại lần nữa tắt đi, đèn đỏ trước đó thay thành đèn xanh xe ở đằng sau bắt đầu sốt ruột bấm kèn giục anh.

Mặt Hàn Tư Triết không chút thay đổi buông di động, khởi động xe tìm một chỗ đỗ lại rồi lấy điện thoại ra lần nữa gọi điện thẳng cho Hàn Duyệt. Mà khi điện thoại bắt máy, giọng của Hàn Duyệt từ trong di động truyền tới anh mới nhận ra mình thế nhưng vẫn luôn nín thở, còn trên trán cũng ra một lớp mồ hôi mỏng.

“A lô, anh hai?”

“Duyệt Duyệt, là anh” Hàn Tư Triết khẽ hắng giọng, cảm thấy cổ họng có hơi căng, “Mấy hôm nay vẫn khỏe chứ?”.

“Rất tốt ạ”.

Hàn Tư Triết lại khẽ ho khan một tiếng, nói: “Chuyện tin tức không cần phải lo anh với cha đã bắt đầu xử lý rồi, cũng đã bàn bạc xong với Chu thị rất nhanh sẽ đề xuống, em đừng sợ, cũng đừng để ý tới mấy lời vớ vẩn ở trên mạng đó”.

Đầu kia di động Hàn Duyệt khựng lại hai giây mới nói: “Để anh hai phải lo lắng, cảm ơn đã nhớ tới em”.

Hai người dường như lại lần nữa không có lời nào để nói, một lát sau Hàn Tư Triết mới nói: “Khi nào thì em về nhà? Ngay mai đã là đêm giao thừa rồi”.

“Cha còn muốn cho em về nhà?” giọng của Hàn Duyệt nghe ra có hơi kỳ lạ, “Hôm qua em gọi điện thoại cho trong nhà hỏi khi nào thì về, ông ấy kêu em cút được bao xa thì cút bấy xa, mãi mãi cũng đừng trở về”.

Hàn Tư Triết uể oải nặn trán, hít một hơi thật sâu mới nói: “Ba nói chỉ là lời tức giận, em đừng cho là thật”.

“Ông ấy tức giận gì chứ?” giọng Hàn Duyệt nghe ra có chút lạnh, “Em làm sai cái gì hay sao?”.

Hàn Tư Triết im lặng chống chịu, sau một hồi lâu mới nói: “Duyệt Duyệt, xin lỗi, để em phải uất ức”.

Hàn Duyệt hình như bị giật mình, mãi cũng không có trả lời.

Hàn Tư Triết không khỏi cười khỏ, nói: “Vẫn nên quay về nhà một chuyến đi dù thế nào các em dâu sao cũng còn chưa có kết hôn, nhà họ Chu và nhà họ Hàn đều ở một thành phố mà năm mới em lại không về nhà tới lúc đó truyền thông lại có thứ để bịa đặt nữa”.

Hàn Duyệt lặng im một hồi, nói: “Em bàn với Bác Nghị cái đã, đợi lát nữa nhắn tin cho anh”.

Cúp điện thoại, Chu Bác Nghị nhích lại gần ôm lấy Hàn Duyệt từ phía sau, nói: “Hàn Tư Triết kêu em trở về nhà họ Hàn à?”.

Hàn Duyệt gật đầu, thở dài một hơi thật sâu, nói: “Chú với dì không phải cũng cho rằng nên để cho em trở về, chỉ ít tạo ra một cảnh gia đình êm ấm giả tạo thì tốt hơn mà không phải sao? Đừng lo, tết âm lịch nghỉ bảy ngày em nhịn rồi cũng sẽ qua thôi, dù sao tới lúc đó trốn ở trong phòng không ra chạm mặt với đám người điên đó là được”.

Chu Bác Nghị không nói gì, cúi đầu hôn hôn vai cậu nhóc, khẽ sát mặt vào mặt cậu cho đến khi Chu Bác Hạo tới gõ cửa phòng bọn họ kêu bọn họ xuống lầu ăn cơm.

Trên bàn cơm, Hàn Duyệt nói chuyện Hàn Tư Triết gọi điện kêu cậu về nhà cho cha Chu và mẹ Chu. Đối với chuyện hôm qua cha Hàn tức giận mắng mỏ Hàn Duyệt không cho cậu về nhà mọi người nhà họ Chu đều biết rõ. Nhà họ Hàn chắc chắn là phải trở về, nhưng đương nhiên không cần Hàn Duyệt gọi điện thoại về xin phép. Sau khi ăn xong mẹ Chu gọi thẳng tới nhà họ Hàn, sau khi chào hỏi một hồi với mẹ Hàn nói sơ chuyện để cho Hàn Duyệt về nhà ở mấy ngày, mẹ Hàn đương nhiên sẽ không có ý kiến, vui vẻ hòa nhã nhỏ nhẹ hỏi chuyện, vừa than vãn với mẹ Chu con cái lớn có bạn trai liền không muốn về nhà vừa đồng ý sáng mai kêu xe tới đón Hàn Duyệt.

Khi mẹ Chu và mẹ Hàn nói chuyện điện thoại Hàn Duyệt ngồi ở bên cạnh nghe, nghe dáng vẻ mẹ hiền cần thận tỉ mỉ không thể xoi mói được chút gì của mẹ Hàn chỉ có thể cười lạnh trong bụng. Lại lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho Hàn Tư Triết.

Chưa được một phút Hàn Tư Triết đã nhắn lại: [Sáng mai anh tới đón em].

56. Chương 56

Hàn Duyệt đưa điện thoại cho Chu Bác Nghị để anh đọc tin nhắn, lại ngẩng đầu nói với mẹ Chu: “Anh hai của con nói sáng sớm mai anh ấy tới đón con”.

“Anh hai em bận bịu như thế thôi khỏi làm phiền anh ấy” Chu Bác Nghị buông di động, “Để anh đưa em về”.

“Anh nói cũng đúng” Hàn Duyệt gật gật đầu. Tuy cậu cũng không hiểu rõ suy nghĩ thật sự của Chu Bác Nghị nhưng mà cậu cũng quả thật không muốn ngồi xe của Hàn Tư Triết, khi lần trước Hàn Tư Triết mời cậu đi ăn chay cái cảm giác không có gì để nói lại liều mạng tìm đề tài thực sự đã để lại ấn tượng rất sâu cho cậu. Vì thế Hàn Duyệt lại cầm di động gửi một tin nhắn cho Hàn Tư Triết, nói với anh ta Chu Bác Nghị sẽ đưa cậu trở về, khéo léo từ chối lời đề nghị của anh ta.

Qua vài phút, Hàn Tư Triết nhắn lại: [Trưa mai tất cả người nhà họ Hàn đều phải ở khách sạn Phong Lam Holiday ăn bữa cơm, vào lúc chín giờ anh trực tiếp qua đó đón em tới khách sạn].

Khách sạn Phong Lam Holiday là tài sản của Hàn thị, hằng năm đúng trưa ngày giao thừa tất cả mọi người nhà họ Hàn ở thành phố B phải mở tiệc liên hoan trong ngày, xem như nối kết tình cảm với tất cả những người ở riêng một chút. Hàn Duyệt chỉ từng tham gia vài lần vào lúc còn rất nhỏ, nhưng bởi do là con ngoài giá thú nên luôn thu hút đủ mọi ánh nhìn khinh miệt chẳng mấy tốt lành, còn bị những đứa trẻ khác bắt

nạt, cuối cùng thì không muốn tham gia nữa, mà điều đó lại trùng ý của cha Hàn. Từ đó Hàn Duyệt đã không còn xuất hiện ở bữa tiệc, nếu không phải bây giờ Hàn Tư Triết nhắc tới cậu cũng đã quên mất.

Tuy Hàn Duyệt trước kia cũng không phải người khách được chào đón ở bữa tiệc cho lắm, nhưng tình huống lúc này lại khác, cậu đính hôn với cậu ba Chu thị hiển nhiên coi như nửa người nhà họ Chu, mà thái độ vừa ý cậu của nhà họ Chu mọi người cũng đều biết cả cho nên thân phận của cậu lúc này cũng lên như điều gặp gió, với lại tin tức thất thiệt về thân thể của cậu mấy hôm nay lại đang náo động rầm rộ, với sự đối xử có chút khác biệt nào cũng sẽ gây nên nhiều sự chú ý hơn.

Hàn Duyệt biết điều đó cho nên cũng không có cảm thấy ngạc nhiên bao nhiêu, nhưng trong lòng nghĩ tới bữa tiệc lá mặt lá trái ngày mai thì không khỏi than dài.

Chu Bác Nghị lấy điện thoại khỏi tay Hàn Duyệt, sau khi xem xong tin nhắn, chau mày nói: “Ngày mai anh đi cùng em đi, có thể đưa thẳng em tới khách sạn cũng không cần phiền anh hai em tới đón em. Vả lại em cũng đã gặp qua người nhà họ Chu hết rồi, theo lý anh cũng nên đi gặp thông gia nhà họ Hàn các em”.

Hàn Duyệt ngẫm nghĩ, cảm thấy lời đề nghị của Chu Bác Nghị rất tốt. Một bữa tiệc mang theo chút ác ý và dò xét này, có Chu Bác Nghị làm bạn thì người dòng họ Hàn ít nhiều gì cũng phải biết điều một chút.

Hàn Duyệt nói lời đề nghị mong có thể cùng cậu đi tham gia bữa tiệc gia đình của Chu Bác Nghị cho Hàn Tư Triết, qua hơn mười phút Hàn Tư Triết mới nhấn lại, lần này chỉ có một chữ: [Được].

Bởi vì chỉ là bữa tiệc gia đình cho nên quy định đối với quần áo cũng không phải rất khắt khe, vì thế hai người cũng không có mặc lễ phục mà chỉ mặc tây trang bình thường cùng kiểu.

Cha Hàn là cổ đông lớn nhất của xí nghiệp Hàn thị cũng là người nắm quyền đương nhiệm, cho nên bữa tiệc gia đình do nhà của cha Hàn chủ trì. Trong bữa tiệc, mẹ Hàn và ba anh em Hàn Tư Triết cũng cần gánh việc tiếp đón chính. Trước kia Hàn Duyệt không cần tham gia loại tiệc tùng này nên việc tiếp đón đương nhiên không tới phiên cậu, nhưng bây giờ nếu nhà họ Hàn muốn làm ra thái độ đối xử bình đẳng cho người ngoài xem, vậy thì Hàn Duyệt đương nhiên cũng phải giống với ba anh em Hàn Tư Triết đi tới khách sạn sớm cùng mẹ Hàn chuẩn bị các hạng mục công việc của bữa tiệc.

Hai người hơn chín giờ xuất phát, trên đường kẹt một lúc sắp mười giờ mới chạy tới khách sạn. Vừa mới bước một chân vào cửa sảnh liền nghe thấy mấy lời châm chọc lâu rồi không nghe của Hàn Tư Mộng đang ở cửa kiểm tra bó hoa dùng để trang trí cửa phòng: “Chị còn tưởng người bà con nào tới sớm như vậy, thì ra là Duyệt Duyệt. Cậu chi bằng trễ chút nữa tới cùng với mấy vị khách khác cho rồi, mọi việc đều đã làm xong cả...”

Nửa câu nói sau ngay khi Hàn Tư Mộng nhìn thấy Chu Bác Nghị thì im bặt. Hàn Tư Mộng thích Chu Bác Nghị, đương nhiên cũng mong giữ được một hình tượng khá dịu dàng thùy mị trước mặt người nhà của người trong lòng, kết quả lại tại Hàn Duyệt mà đã làm mất hết mặt mũi trước mặt Chu Bác Nghị. Cô ta cũng chẳng thèm quan tâm Hàn Duyệt có chọc cô ta hay không, rõ ràng là mình mở miệng trước nhưng trong lòng lại đổ hết mọi lỗi sai lên người Hàn Duyệt, trên mặt vẫn cứ trưng ra một nụ cười dịu dàng, kêu: “Bác Nghị, cậu cũng tới à?”.

Chu Bác Nghị lễ phép cười cười với cô ta, nói câu ‘chào cô Hàn’. Nhưng Hàn Duyệt cũng chẳng để ý cô ta, không ngừng lấy một bước lập tức dắt Chu Bác Nghị đi tới trước mặt cha Hàn và mẹ Hàn, đứng lại ở chỗ còn cách khoảng hai mét, hơi khom người một cái, nói: “Cha, mẹ”. Lại hơi nghiêng người nhìn vào Hàn Tư Huy, nói: “Anh ba”.

Hàn Tư Triết lúc này cũng không có ở hội trường, tới gần cuối năm là thời gian công ty nhiều việc nhất, mà cha Hàn phải chủ trì bữa tiệc nên nhiệm vụ kết thúc công việc đương nhiên sẽ giao cho anh. Chẳng qua rốt cuộc là bận việc hay là do tránh né gì đó thì người ngoài sẽ không biết được.

“Mấy tháng không gặp Duyệt Duyệt lại cao thêm rồi” Hàn Tư Huy cười bước tới, chìa tay định ôm vai Hàn Duyệt, “Sao không về thăm nhà?”

Nhìn thấy cánh tay Hàn Tư Huy duỗi tới Hàn Duyệt né về phía sau một chút theo thói quen, mà đúng lúc này Chu Bác Nghị cũng giơ tay lên vòng qua vai Hàn Duyệt, tay nhẹ nhàng đỡ lấy tay cậu cũng hơi hơi cúi người với cha Hàn và mẹ Hàn: “Chú Hàn, dì Hàn”.

Cha Hàn đương nhiên sẽ không giống như Hàn Tư Mộng vui buồn đều thể hiện hết ra lời nói và vẻ mặt, cười tới mức hiền lành thân thiện, nói: “Bác Nghị sao lại tới đây? Duyệt Duyệt, sao con không nói với chúng ta một tiếng? Anh hai con đâu? Không phải nó nói nó đi đón con hay sao?”.

Hàn Duyệt khó hiểu nhìn vào cha Hàn, nói: “Chuyện Bác Nghị muốn đưa con tới đây sẵn tiện tham dự bữa tiệc hôm qua con đã nói cho anh hai rồi mà. Anh ấy không có nói lại với cha sao?”

Cha Hàn nghiêng đầu liếc mẹ Hàn, thấy trong mắt bà cũng hiện ra chút mờ mờ chỉ dành nở nụ cười ha ha hai tiếng, nói: “Mấy hôm nay công ty bận bịu có lẽ là anh hai con bận quá nên quên nói cho chúng ta. Tư Huy à, con đi nói với người phục vụ một tiếng thêm một chỗ ngồi nữa ở bên bàn của các con đi. Cũng may khách khứa mỗi bàn cũng xếp không nhiều lắm, nếu không quả thật là không chen vào nổi”.

Có Chu Bác Nghị ở đó lập tức mấy người nhà họ Hàn này có khó chịu hơn đi nữa thì lúc này cũng phải nuốt lại vào bụng, cũng không thể ở trước mặt vị hôn phu của Hàn Duyệt bắt chẹt Hàn Duyệt. Hàn Duyệt cũng không khách sáo, ngang nhiên bắt đầu lưỡi biếng. Cậu có oán hận đối với nhà họ Hàn nên chuyện lưỡi biếng làm đến mức đường hoàng chẳng chút xấu hổ. Có điều Chu Bác Nghị dù sao cũng là người ngoài, không thể giống Hàn Duyệt dút hai tay vào túi giao hết việc cho người khác như thế được nên ít nhiều gì cũng gánh chút đỉnh. Hàn Duyệt cũng đành phải làm chung với anh, vừa làm vừa lén lút lăm bắm cảm rằm, Chu Bác Nghị nghe mà dở khóc dở cười, nhân lúc người ta không nhìn thấy thì khẽ cắn vào lỗ tai cậu nhóc một cái.

Khi sắp tới mười một giờ, Hàn Tư Triết cuối cùng cũng đến hội trường. Sắc mặt anh tái xanh, vẻ mặt uể oải, dưới mắt có chút quầng thâm, xem ra rất mệt mỏi. Mẹ Hàn thấy thì vội đi qua đỡ con trai mình, lo lắng hỏi: “Đêm qua lại thức đêm à? Công việc nhiều cũng đừng có gánh hết một mình như vậy để em trai con giúp con gánh vác chút thì tốt biết bao, không thì để ba con quay về xử lý một phần việc chỗ này có mẹ với Tư Mộng là được rồi”.

Hàn Tư Triết cười hiền, lắc lắc đầu, đang định nói chuyện thì gương mặt thấy Hàn Duyệt và Chu Bác Nghị đang kề tai thủ thủ ở trong góc hội trường. Con người bỗng có rút, những lời tính nói cũng lập tức nghẹn lại trong cổ họng.

Mẹ Hàn nhìn theo ánh mắt anh, vội hỏi: “Hàn Duyệt nói hôm qua nó đã nói với con chuyện hôm nay nó sẽ dẫn Chu Bác Nghị theo sao không nói với mẹ, Tư Mộng suốt nửa đã làm trò hề rồi đó”.

Hàn Tư Triết bỗng ngạc nhiên, lập tức xoa xoa giữa trán, khi buông tay thì trên mặt lại mang đầy nụ cười dịu dàng, nói: “Xin lỗi mẹ con quên mất, ngày hôm qua thật sự quá bận bịu”.

“Sao lại bận tới mức này” mẹ Hàn nói cảm rằm, đau lòng nhéo nhéo tay con trai cả, nói: “Lên lầu nghỉ chút đi, mẹ kêu người dọn trang trí cho con để nhìn qua tươi tắn chút. Cách khai tiệc còn đến mấy mươi phút nữa, cũng đủ ngủ một giấc”.

Hàn Tư Triết gật gật đầu, không có đi qua chào hỏi với Hàn Duyệt. Mà ngay giây phút anh rời khỏi hội trường, Chu Bác Nghị ngẩng đầu nhìn bóng lưng anh khuất ở sau cửa, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh. Mà khi lại cúi đầu nói chuyện với Hàn Duyệt, nụ cười nơi khóe miệng lập tức tan ra ầm ập như là một đầm nước xuân.

Hàn Tư Triết được người phục vụ dẫn đi vào thang máy đi thẳng tới tầng mười lăm của khách sạn, mẹ Hàn đã đặt mấy căn phòng nghỉ sang trọng để người nhà nghỉ ngơi thay quần áo và trang điểm. Sau khi người phục vụ đi khỏi Hàn Tư Triết từ từ thở hắt ra, cởi áo khoác ra quăng qua một bên, tháo lỏng cà-vạt và mấy hạt nút trên cùng của áo sơ mi xong liền mệt mỏi ngã xuống trên giường, nhắm hai mắt lại.

Ngày hôm qua sau khi nhận được tin nhắn từ chối mình đi đón cậu và tính đến dự tiệc cùng với Chu Bác Nghị của Hàn Duyệt anh gần như thức trắng cả đêm. Từ chối là đúng lý nên cũng chẳng hề ngoài dự đoán của anh, nhưng vẫn khiến anh buồn đến mức thở không nổi. Xử lý tài liệu cả đêm trong phòng đọc sách, bốn giờ sáng mới hơi chợp mắt một lát, mà trong giấc ngủ không đến hai tiếng đó anh thế nhưng mơ thấy cảnh Hàn Duyệt và Chu Bác Nghị kết hôn. Trong mơ, Hàn Duyệt nhìn Chu Bác Nghị cười đến vô cùng hạnh phúc và vui vẻ, nhưng khi nhìn về phía mình thì rút về vui sướng lại hết, lộ ra một vẻ ghê tởm nói lạnh băng: “Không ngờ lại thích em trai mình, anh là biến thái à?”.

Anh gần như là giãy dụa từ trong mơ tỉnh lại, mới nhận ra mồ hôi lạnh toàn thân đã làm ướt cả bộ đồ ngủ. Ngủ tiếp gần như là không thể, anh đành phải đứng dậy đi tới công ty giày vò đám cấp dưới đến chết đi

sống lại.

Mà ban nãy bắt ngờ không kịp tránh lại nhìn tới hình ảnh Hàn Duyệt và Chu Bác Nghị vô cùng thân thiết, cơn ác mộng khó hiểu vào ban sáng kia gần như là lập tức hiện lên trong đầu anh thêm một lần.

Tuy chỉ là một giấc mơ, nhưng nếu trong cuộc sống thật sự Duyệt Duyệt mà biết tình cảm của mình thật thì chỉ sợ là cũng sẽ lộ ra vẻ mặt ghê tởm ghét bỏ thôi.

Hàn Tư Triết nghĩ thế, suy nghĩ rồi từ từ chìm sâu vào mơ màng, ngủ mê mết.

Bữa tiệc bắt đầu vào đúng mười hai giờ. Đầu tiên là từ cha Hàn nói vài lời may mắn tiễn cái cũ đi đón cái mới tới, mời một ly rượu, bữa tiệc liền chính thức bắt đầu.

Trên cái bàn Hàn Duyệt ngồi này đều là đám thế hệ trẻ của nhà họ Hàn, ngoài một cô em họ cùng tuổi cũng là sinh viên năm nhất và hai cậu em họ đang học cấp hai ra thì những người còn lại đều lớn hơn cậu, phần lớn đã đi làm. Hàn Duyệt còn nhớ rõ là sau khi mình đi làm mới được cho phép tham gia bữa tiệc gia đình của nhà họ Hàn, cho dù tất cả mọi người đều đã là người lớn cả nhưng thái độ của những người này đối với cậu vẫn thờ ơ và ghét bỏ giống như khi còn bé.

Mà lúc này, các anh chị em họ năm đó thậm chí không muốn ngồi chung bàn với cậu này lại có vẻ vừa thân thiện vừa nhiệt tình, giống như bọn họ thực sự là người thân lớn lên bên nhau từ nhỏ ấy.

Cái kiểu làm bộ làm tịch kia chẳng qua là vì lúc này Chu Bác Nghị đang ngồi bên cạnh cậu giúp cậu lựa xương cá thôi. Trong lòng Hàn Duyệt cười lạnh, trên mặt lại cười đến mức càng thêm rạng rỡ.

Chu Bác Nghị đem cá đã lựa xương xong bỏ vào chén cậu. Đối diện, một cô chị họ lập tức nói hăm dọa: “Duyệt Duyệt, bạn trai em đối xử với em tốt thật đó, đáng vẻ không như bạn trai chị cho tới giờ cũng chẳng biết quan tâm chị gì cả”.

Hàn Duyệt cười đến híp mắt, nói: “Đó là vì em cũng rất quan tâm Bác Nghị, muốn có hồi báo thì phải luôn có trả giá thôi mà”. Nói xong cậu gấp một miếng sườn, bỏ xương xong đưa tới trước miệng Chu Bác Nghị, Chu Bác Nghị mở miệng ra theo ý cậu tùy ý cậu nhóc dứt thịt vào miệng mình.

“Khụ khụ...” Hàn Tư Triết ngồi cùng bàn chính với cha Hàn và mẹ Hàn liếc mắt một cái thấy được cảnh Hàn Duyệt dứt thức ăn cho Chu Bác Nghị lập tức bị rượu đỏ trong miệng làm sặc, bắt đầu ho khan. Anh vội xoay đầu đi lấy khăn ăn che miệng, ho thêm hai tiếng mới bình thường lại rồi nhỏ giọng nói xin lỗi với mấy khách khứa trên bàn.

“Mối quan hệ của Duyệt Duyệt và cậu ba Chu tốt quá đúng không?” Hàn Tư Huy cười tí mắt kè sát Hàn Tư Triết, khẽ nói, “Anh nói xem bọn họ có phải là đã lên giường rồi không? Ái chà chà, Duyệt Duyệt còn nhỏ, cũng không biết có chịu được cậu ba Chu không đây”.

Hàn Tư Triết liếc anh ta, không nói lời nào, nhưng cái tay cầm khăn ăn để ở trên đùi kia đã siết chặt vào nhau nổi lên gân xanh.

57. Chương 57

Cái bữa ăn gọi là cơm gia đình này ăn vô vị cực kỳ, sau khi kết thúc Chu Bác Nghị dùng xe mình chở Hàn Duyệt về thẳng nhà họ Hàn, lại vô ngồi một lát rồi mới đi.

Tiền Chu Bác Nghị xong, Hàn Duyệt cũng chẳng muốn ở lại trước mặt người nhà họ Hàn làm chứng mắt, tìm đại cái cớ liền lên lầu trở về phòng ngủ cũ của mình. Phòng ngủ đương nhiên sẽ không xuất hiện tình trạng chưa quét dọn xong, không thể vào ở. Mẹ Hàn là người coi trọng danh dự, cho dù bà không thích Hàn Duyệt bà cũng tuyệt đối sẽ không để lại điểm yếu là khe khát với Hàn Duyệt trong những chuyện thế này.

Chút hành lý sơ sài mang từ bên nhà trọ tới đây đã được mang lên đặt ở góc tường. Hàn Duyệt mở vali ra lấy máy tính ra đặt ở trên bàn bắt đầu tiếp tục công việc hoàn thành dần ý. Nếu như không có gì bất ngờ

xảy ra, cậu phải ở lại nhà họ Hàn suốt tới mồng bảy, đoàn phim Yêu người bắt đầu công việc vào mồng tám tới lúc đó cậu sẽ theo Chu Bác Nghị cùng nhau về Nam Đảo. Mà mấy hôm này cậu định sẽ ở mãi trong phòng đánh máy, cố hết sức giảm thiểu cơ hội và khả năng chạm mặt với người nhà họ Hàn.

Giao thừa và Mồng một tết, trừ lúc ăn cơm ra Hàn Duyệt đều trốn ở trong phòng, mọi người bình yên vô sự, ngoại trừ Hàn Tư Mộng thường hay nhào ra kiểm chuyện thì trải qua xem như yên bình. Mà đến khi Mồng hai tết bạn bè nhà họ Hàn quen biết bắt đầu tới nhà chúc tết Hàn Duyệt cũng không thể không ra chào khách. Đặc biệt là do năm ngoái thân thể của cậu bị truyền thông đem ra chiêu trò trắng trợn nên rất nhiều khách khứa chưa từng tới nhà cũng vội vàng tới góp vui. Hàn Duyệt chỉ có thể phối hợp với người nhà họ Hàn giả vờ gia đình thân thiết, mẹ Hàn lại dẫn cậu theo bên cạnh giống như cậu là đứa con trai bé bỏng do mình sinh ra, ngay cả ánh mắt nhìn về phía cậu cũng dịu dàng vô cùng. Nếu là đời trước Hàn Duyệt chắc chắn sẽ bị cảm động tới bật khóc, nhưng giờ đây cậu chỉ cảm thấy buồn nôn và làm màu. Nhưng tình thế bắt buộc cậu cũng chỉ có thể phối hợp, cũng dùng ánh mắt chan chứa yêu thương nhìn lại mẹ Hàn, nắm tay bà đứng sát ở bên cạnh bà cố gắng bỏ qua cảm giác quái dị gần như khiến tóc gáy cậu dựng lên hết.

Thật vất vả đã tới tới, ăn cơm chiều xong, tiễn đưa người khách cuối cùng xong Hàn Duyệt lập tức nhanh chóng trở về phòng mình, vừa tính lấy điện thoại ra gọi điện kể khổ với Chu Bác Nghị cửa phòng lại bị gõ vang, giọng Hàn Tư Triết từ ngoài cửa truyền vào: “Duyệt Duyệt, là anh. Anh có thể vào trong không?”.

Hàn Duyệt trợn trắng mắt một cái, cất điện thoại về.

Hai hôm nay thái độ của Hàn Tư Triết đối với cậu tốt tới mức khiến cậu thấy khó hiểu, không giống cái kiểu lôi kéo cậu đã nhìn thấu từ lâu như anh ba Hàn Tư Huy, hành vi của Hàn Tư Triết có chút khiến cậu nhìn không thấu. Nói anh ta nịnh nọt mình thì anh ta lại không thường xuyên sấp tới trước mặt mình, dù có chuyện để nói hay không cũng phải trò chuyện với mình mấy câu cho bằng được, nhưng nếu bảo chẳng có gì hết thì ông anh hai này lại hay ở khi mình cần giúp đỡ nhất thì mang đến sự giúp đỡ cần thiết. Ví dụ như khi hôm nay bị bắt theo sát bên mẹ Hàn tiếp khách, ngay lúc cậu sắp chịu không nổi Hàn Tư Triết bỗng dưng kêu cậu vào phòng đọc sách bảo là có việc nói với cậu, nhưng rốt cuộc chỉ là hỏi mấy câu linh tinh hai người lại chẳng có gì để nói nữa, rồi ở phòng đọc sách trốn hơn mười mấy phút thanh thoi mới xuống lầu.

Ngoài lần đó ra Hàn Tư Triết còn vì Hàn Tư Mộng nói chuyện độc địa với cậu mà nghiêm khắc răn dạy cô ta. Không phải kiểu thái độ qua loa đưa đẩy chẳng làm mất lòng bên nào như Hàn Tư Huy, giọng điệu và cách diễn đạt của Hàn Tư Triết đều rất nghiêm túc, không có chút ý qua loa đại khái nào, thẳng thừng lại dứt khoát cấm Hàn Tư Mộng nói những câu như thế nữa trái lại khiến Hàn Tư Mộng và Hàn Duyệt giật cả mình.

Hàn Duyệt không biết có phải là mình nghĩ sai hay không, cậu cảm thấy tầm mắt của Hàn Tư Triết hình như luôn đọng ở trên người mình, dường như đang suy ngẫm điều gì, điều đó khiến lòng cậu nảy sinh đề phòng. Nhưng mà mấy hôm nay Hàn Tư Triết đối với mình quả thật rất tốt, tuy cậu cũng chẳng tin tưởng ông anh hai này nhưng lễ phép tối thiểu cũng phải giữ.

Vì thế cậu vỗ vỗ mặt thả lỏng cơ mặt mình, lại đắp lên một nụ cười xem như thân thiện mới đi qua mở cửa mời anh hai vào phòng.

Hàn Tư Triết ngồi xuống trên chiếc ghế bên cạnh bàn học trong phòng ngủ, nhìn thấy Hàn Duyệt ngồi ngay ngắn ở trên giường xong, mới nói: “Mấy hôm nay mọi người bận chúc tết, em phải vất vả thêm chút nữa rồi”.

“Không sao, dù sao cũng là chuyện em gây ra nên phải để em tới chịu trách nhiệm giải quyết” Hàn Duyệt nhún vai dừng dừng, kết quả lại nghe thấy xương trong cổ phát ra tiếng răng rắc. Hàn Duyệt hít vào một hơi, vịn lấy cổ mình.

Hàn Tư Triết lập tức đứng lên ngồi vào bên cạnh cậu, đưa tay xoa sau ót cậu, nói: “Thả lỏng”.

Hàn Duyệt rất muốn giật khỏi tay anh ta, nhưng cuối cùng vẫn thuyết phục bản thân thả lỏng đừng tùy tiện tức giận giống như đối xử với Hàn Tư Mộng.

Hàn Tư Triết hơi dùng sức xoa cổ cho cậu, nói: “Anh biết em thích viết lách nhưng cũng không thể ngồi trước máy tính hàng ngày không vận động gì được, cần rèn luyện thì phải rèn luyện. Mấy thư ký với trợ

lý mới tới ở bên ngoài phòng làm việc của anh, có mấy người chưa tới ba mươi tuổi xương cổ đã có vấn đề. Em nên yêu quý cơ thể của mình”.

Hàn Duyệt nhỏ giọng trả lời dạ, Hàn Tư Triết lại giúp cậu xoa bóp vai thêm mấy phút thì buông cậu ra ngồi trở về, lúc này Hàn Duyệt mới thở phào một hơi, nói: “Anh hai, anh kiểm em có chuyện gì không?”.

Hàn Tư Triết nói: “Tháng sau là sinh nhật của cậu hai nhà họ Mạnh, nhưng lúc đó cậu ta phải ra nước ngoài đi tới chi nhánh ngoại quốc của Mạnh thị cho nên cậu ta định tổ chức sinh nhật trước, thời gian là vào ngày mai. Cậu Mạnh là người thích náo nhiệt, đã tính nhân dịp này gọi thêm vài người gặp gỡ. Cậu Mạnh là bạn học của anh khi học thạc sĩ ở Mỹ, Tư Huy cũng quen cậu ấy cho nên bọn anh đều nhận được lời mời, Tư Mộng cũng sẽ đi chung, giờ muốn hỏi thử xem em có muốn đi hay không”.

Hàn Duyệt lập tức lắc đầu, nói: “Cậu Mạnh là bạn của anh hai với anh ba chứ đâu phải em, em không làm khách không mời mà tới đâu”.

Hàn Tư Triết cười cười, nói: “Chu Bác Nghị cũng sẽ đi. Chu Bác Hạo cũng là bạn của cậu Mạnh, bọn họ từng học chung cấp 2, quan hệ của Chu Bác Nghị với cậu ta cũng rất tốt chắc chắn cũng nhận được lời mời. Nhưng dù Chu Bác Nghị có đi hay không nên biết em cũng là cậu chủ nhà họ Hàn, mấy con em nhà gia thế đó em cũng có ngày phải gặp gỡ, không phải do anh giới thiệu cũng sẽ do Chu Bác Nghị giới thiệu, loại tiệc tùng này đi sớm hay muộn thì rồi cũng phải đi. Em còn muốn đi hay không?”.

Hàn Duyệt hơi do dự, nói: “Em hỏi Bác Nghị cái đã”.

Hàn Tư Triết cười khổ trong lòng. Anh vốn có thể nói thẳng với Hàn Duyệt Chu Bác Nghị cũng phải đi tham dự tiệc sinh nhật của cậu Mạnh, nhưng ma xui quỷ khiến anh từ đầu cũng không có đề cập tới Chu Bác Nghị. Muốn chứng minh gì đây chứ? Hàn Tư Triết tự hỏi mình trong lòng. Rẻ rúng mười mấy năm chẳng lẽ còn mong Duyệt Duyệt còn có thể có ý định gần gũi với mình ư? Nhưng dù trong lòng hiểu rõ, thì sự ỷ lại của Hàn Duyệt đối với Chu Bác Nghị vẫn như một cây kim sáng loáng đâm thẳng vào trái tim anh. Nhưng anh không thể có chút biểu hiện khác thường nào, mà phải ra vẻ thoải mái nhìn Hàn Duyệt gọi điện thoại cho Chu Bác Nghị.

Hàn Tư Triết không có gạt cậu, Chu Bác Nghị hiển nhiên phải đi, cậu Mạnh kia và Chu Bác Hạo là bạn học cũ lâu năm trước kia cũng thường đến nhà họ Chu chơi đương nhiên sẽ quen với Chu Bác Nghị. Chu Bác Nghị vốn định gọi điện hỏi Hàn Duyệt có muốn đi chung với mình không, không ngờ lại bị Hàn Duyệt giành trước.

Hàn Duyệt xác nhận chuyện tham dự tiệc là thật liền vội vã cúp điện thoại, nói với Hàn Tư Triết mình sẽ đi tham dự bữa tiệc của cậu Mạnh, lại hỏi mình có cần chuẩn bị chút quà này kia hay không, bữa tiệc phải mặc quần áo gì.

Hàn Tư Triết nói: “Chuyện quà cáp không gấp, quyết định của cậu Mạnh quá bất chợt nên cậu ta cũng biết mọi người không thể chuẩn bị quà ngay được, bảo là mọi người đợi tới đúng ngày sinh nhật của cậu ta thì gửi thẳng qua Pháp cho cậu ta. Còn về quần áo mặc tùy ý là được, chỗ hẹn nhau là ở một quán bar, bầu không khí khá là thoải mái mặc sao cũng không thiếu lễ phép”.

Hàn Duyệt gật đầu nói: “Em hiểu rồi”.

Hàn Tư Triết ngừng vài giây, lại nói: “Khỏi phiền Chu Bác Nghị tới đây đón em, lòng vòng có hơi rắc rối. Ngày mai chúng ta ngồi thẳng xe nhà đi qua, tới lúc đó em với anh một chiếc, Tư Huy với Tư Mộng một chiếc, anh sẽ không để Tư Mộng ức hiếp em đâu”.

“Em biết điều đó”, Hàn Duyệt nói theo phản xạ. Nhưng lần này Hàn Tư Triết đã đoán trúng, trong lòng cậu ban nãy quả thật tính kêu Chu Bác Nghị qua đây đón cậu, không cần phải ở bên anh em nhà họ Hàn còn có thể ở cạnh Chu Bác Nghị lâu thêm một chút.

Lời cần nói đã nói xong, Hàn Tư Triết lại ngồi trong phòng Hàn Duyệt thêm một lát cho tới khi bầu không khí trong phòng khó xử cực kỳ mới giống như chẳng nhận ra gì cả mà rời khỏi.

Chiều hôm sau lúc ra khỏi nhà, như Hàn Tư Triết đã hứa Hàn Tư Mộng và Hàn Tư Huy một chiếc xe, anh và Hàn Duyệt một chiếc xe, bởi vì phải uống rượu nên hai chiếc xe đều có tài xế.

Mồng ba tết, đường cái thành phố B vắng vẻ hiếm thấy rất ít xe cộ chạy qua. Hai chiếc xe trót lọt băng qua đường, cuối cùng dừng lại trước cửa một quán bar bề ngoài nhìn qua chẳng có chút nổi bật. Tuy từ bên ngoài xem ra không có chỗ đặc biệt gì nhưng bên trong quán bar này lại trang trí vô cùng xa hoa lộng lẫy. Tập hợp phần lớn cậu ấm cô chiêu nhà giàu của xã hội thượng lưu, bởi vì tính bảo mật rất tốt nên cũng có không ít ngôi sao ra vào.

Tuy giờ đang ăn tết nhưng quán bar cũng không có nghỉ. Vừa vào cửa liền có nhân viên mặc váy đỏ ôm sát mông tới chào đón, sau khi biết là khách của cậu Mạnh thì lập tức khom người chào kêu nhân viên khác lại dẫn đường cho họ.

Đồng phục váy ngắn mấy nữ nhân viên này mặc đều là cổ chữ V cực thấp, quần áo ôm rất sát người, vừa khom người chào thì cặp bánh bao trắng nẩy nở trước ngực liền như muốn bật ra ngoài, các cô ấy lại còn đeo dây chuyền lấp lánh, có lẽ là cố ý làm thế, mặt dây chuyền kẹp giữa hai cái bánh bao được ánh đèn khúc xạ cực kỳ thu hút ánh nhìn của người khác.

Hàn Duyệt không có hứng thú với phụ nữ, chỉ là bị ánh sáng trước ngực họ làm chói mắt nên nhìn lướt qua theo phản xạ thì lập tức bị Hàn Tư Triết đứng bên cạnh che mắt lại, thậm chí còn bị bắt đổi hướng khác.

Hàn Tư Triết lấy tay bịt mắt của Hàn Duyệt, lạnh lùng trừng mắt nhìn nữ nhân viên phô bày lẳng lơ trước mặt, nói: “Đổi một nam tới đây”.

Bởi vì tất cả nữ nhân viên trong quán bar đều ăn diện mát mẻ thế này cho nên có không ít khách gai mắt cách ăn mặc của bọn họ, cố ý đâm thọc hay xỉ nhục bọn họ, trực tiếp động tay động chân cũng không phải ít, cho nên cũng không vì lời nói của Hàn Tư Triết mà có cảm xúc khó chịu hay tủi thân gì thậm chí rất biết điều không khom người nữa mà là hơi khuyu gối, gật đầu lập tức đi ra đổi nhân viên nam mặc âu phục màu xanh sẫm.

Hàn Duyệt nghe Hàn Tư Triết soi mói chỉ có mấy bước chân lại đòi đổi một nhân viên khác, trong lòng hoàn toàn hết lời. Cũng may nhân viên nam rất nhanh đã chạy tới thay công việc của nhân viên nữ dẫn bọn họ tới phòng thuê của cậu Mạnh.

Bầu không khí trong phòng đã rất sôi nổi, vừa mở cửa một luồng hơi nóng mang theo mùi rượu nồng nặc phả ngay vào mặt.

“A Triết, bên này!” một người đàn ông cao lớn vươn một bàn tay từ trong một đám oanh oanh yến yến ra, vẫy mạnh ra hiệu Hàn Tư Triết đi qua.

“Chúc mừng cậu lại già thêm một tuổi” Hàn Tư Triết cười đi qua, ôm lấy vai cậu Mạnh vỗ thật to, chờ sau khi cậu Mạnh chào hỏi Hàn Tư Huy với Hàn Tư Mộng xong, anh kéo Hàn Duyệt qua nói giới thiệu: “Đây là em trai út của tớ, Hàn Duyệt, năm nay mới mười tám tuổi, giờ đang học Tài chính ở đại học B. Nhưng bản thân nó thì thích Văn học hơn, vào năm hai có lẽ sẽ chuyển qua ngành Văn học học tiếng Trung”. Rồi nói tiếp với Hàn Duyệt: “Người này là con cả nhà họ Mạnh, Mạnh Tường Trần, em kêu cậu ta anh Trần là được”.

Hai người bắt tay, Mạnh Tường Trần cười nói: “Tôi từ lâu đã nghe nói Bác Nghị có cậu hôn phu nhỏ bề ngoài vừa xinh xắn vừa đáng yêu, cậu ta luôn luôn buộc ở bên cạnh đi đâu cũng dắt theo suốt ngày dính sát vào nhau thì đã muốn làm quen lâu rồi”.

Hàn Duyệt giữ yên nụ cười trên mặt không thay đổi, chỉ làm ra vẻ ngượng ngùng. Mạnh Tường Trần đang cười nhạo Chu Bác Nghị có chiều hướng biến thân ‘ô sin của chồng’ thì cửa phòng lại mở ra, lần này là Chu Bác Hạo và Chu Bác Nghị đi vào. Chu Bác Nghị liếc mắt một cái liền phát hiện Hàn Duyệt, hai ba bước đã đi qua ôm lấy vai Hàn Duyệt, nhân tiện cúi đầu hôn vào trán Hàn Duyệt.

“Chắc chắc chắc” vẻ mặt Mạnh Tường Trần không dám nhìn thẳng mà lắc đầu nói, “Bác Nghị, cậu thật là, có thể đừng thăm thiết ở trước mặt đám cô đơn này như thế được không”.

“Nói cứ như thế cậu muốn kết hôn ấy” Chu Bác Hạo cười ôm chào với Mạnh Tường Trần, “Nhiều người đẹp bên cậu như thế cậu còn sợ cô đơn trống vắng hay sao?”

“Chuyện đó khác chứ” Mạnh Tường Trần nói đầy ẩn ý

58. Chương 58

Sau khi nghe thấy mấy lời mập mờ của Mạnh Tường Trần thì bỗng nhiên cảm giác tay của đối phương bắt đầu sờ mó lung tung trên lưng mình, Chu Bác Hạo thấy mà không nói chỉ có thể cười xòa, lại vỗ vai Mạnh Tường Trần rồi lặng lẽ ‘cứu’ mình ra khỏi vòng tay của Mạnh Tường Trần.

Cậu Mạnh này là cái phích cắm hai đầu, nam nữ không tha, chẳng chút tiết tháo. Từ sau khi bước vào thời kỳ trưởng thành, bắt đầu phân bố học-môn cần thiết cho một sinh vật giống đực cần để trở mã thì cậu ta đã chính thức tiến hóa thành một cái ‘máy sex bằng hai chân’, xem việc hái hoa khắp nơi thành mục tiêu sống lớn nhất của đời mình.

Ngoại trừ cùng trường mười mấy năm ra, Mạnh Tường Trần cũng chính là thầy dạy giáo dục giới tính vỡ lòng của Chu Bác Hạo. Ngay khi Chu Bác Hạo còn là một bé ngoan trong sáng chỉ biết học hành, thì chính là anh ta kéo Chu Bác Hạo xem các thứ phim ảnh tạp chí với ấn phẩm mà trong nước cấm tiệt xuất bản và phụ huynh có lệnh cấm xem, lại thừa dịp ‘câu’ anh lên giường. Cũng may lúc đó tuy Mạnh Tường Trần dậy thì sớm nhưng dáng vẻ không có to con lực lưỡng như Chu Bác Hạo, ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo cuối cùng lại làm lợi cho Chu Bác Hạo. Nhưng Mạnh Tường Trần cũng chẳng để ý chuyện đó lắm, anh ta là một người sướng là trên hết, không quan tâm vị trí nào chỉ cần mình thoải mái là xong ngay.

Nhưng mối quan hệ của hai người chỉ duy trì hai tuần lễ. Tuy Chu Bác Hạo mới ném thử trái cấm, còn là một cậu trai đang tràn trề sinh lực nên hẳn là lúc mê đắm thứ cảm giác đó, nhưng anh vẫn là dùng lý trí của bản thân chặn đứng thứ cảm xúc mãnh liệt mà cơ thể đòi hỏi nhất thời này, kiên quyết lùi ra vòng vây an toàn trở lại làm bạn bè bình thường với Mạnh Tường Trần. Mạnh Tường Trần là người thừa kế của Mạnh thị, tương lai trừ khi bọn họ kết hôn nếu không thì dù cho có mối quan hệ vượt ra khỏi tình bạn không cần thiết nào cũng sẽ mang tới rắc rối nhất định cho cả hai bên.

Tuy rằng Mạnh Tường Trần cảm thấy rất tiếc nuối đối với việc Chu Bác Hạo rời khỏi nhưng bên cạnh anh ta trước giờ chẳng thiếu người bầu bạn, cho nên chỉ tiếc nuối hai ba giây đã quên sạch hai tuần lễ nồng cháy với Chu Bác Hạo mà nhào trở lại trong lòng của một đám trai xinh gái đẹp bên mình vui đến quên đường về.

Nhưng từ tuổi càng lớn và càng thêm sôi đời, Mạnh Tường Trần chiếm được vô số người đẹp lại bắt đầu từ từ nhớ lại hai tuần lễ ở bên Chu Bác Hạo kia. Chu Bác Hạo là người thừa kế của Chu thị, di truyền về ngoại xuất sắc của cha mẹ, khí chất trên người nổi trội, mấy người tình mà Mạnh Tường Trần bao nuôi vừa mang ra so với anh quả thật chính là khác xa một trời một vực. Bởi vậy từ sau khi đi du học ở Mỹ về Mạnh Tường Trần vẫn luôn ra hiệu ngầm với Chu Bác Hạo mong có thể nối lại tình xưa với anh. Nhưng Chu Bác Hạo làm bạn học với anh ta mười mấy năm, từ nhỏ lớn lên bên nhau, đương nhiên hiểu suy nghĩ trong lòng anh ta rõ như lòng bàn tay: Cái tên ‘máy sex’ Mạnh Tường Trần chẳng bao giờ biết chữ tiết tháo viết ra sao này chỉ là nhận ra mình hình như bỏ lỡ một người tình quá tốt mà thôi, cũng không phải có tình cảm trên mức tình bạn gì với anh.

Lại lần nữa bị từ chối ắt ý, Mạnh Tường Trần chỉ nhún vai theo kiểu Mỹ. Nhân lúc Chu Bác Hạo quay đầu nói chuyện với Chu Bác Nghị thì đưa tay véo thật mạnh vào mông anh một cái, ăn bớt chút đỉnh, sau đó ôm một người mẫu nam xinh đẹp kiểu trung tính tinh bơ đi tiếp đãi khách khứa khác.

Mạnh Tường Trần tự mình mở một công ty giải trí nhỏ, mục đích ban đầu chẳng qua là để sắp xếp cho số lượng người tình đông đúc của anh ta nên quy mô đương nhiên không thể so được với Tinh Hạo. Nhưng phát triển được vài năm thì thật sự có dáng vẻ của một công ty giải trí tiêu chuẩn, đào tạo được không ít mấy ngôi sao trẻ hạng hai hạng ba, lúc này đi kèm trong phòng cũng có không ít người là tới từ công ty giải trí của Mạnh Tường Trần.

Chu Bác Nghị ôm chặt lấy Hàn Duyệt, đẩy mấy người mẫu nhào tới ra, khó chịu nói: “Dám trắng trợn làm sinh nhật của mình thành như buổi tiệc ‘np’ thế này cũng chỉ có mỗi Mạnh Tường Trần”.

“Cha anh ta không quản sao?” Hàn Duyệt một tay ôm lấy hông anh, đi theo anh tìm một chỗ trống trên ghế sofa ngồi xuống.

“Tên Mạnh Tường Trần này xem thì không đáng tin nhưng trong đám trang lứa của anh lại là người biết kinh doanh nhất, từ khi cấp hai đã biết lấy tiền tiêu vặt của mình để đầu tư cho nên khi cấp hai anh ta đã dám ngang nhiên làm liều như thế. Anh nghe anh của anh nói, khi anh ta mười lăm tuổi đã cùng lúc bao nuôi năm người mẫu trẻ. Giờ anh ta mở một công ty giải trí trong nước, ở Mỹ có một công ty internet, ở Pháp có một công ty mỹ phẩm, còn ở Nga với Úc thì nhập cổ máy xí nghiệp năng lượng. Tuy những cổ phần và công ty đó trên danh nghĩa là thuộc về Mạnh thị nhưng tất cả mọi người đều biết nó thật ra thuộc về cá nhân anh ta, cho nên anh ta muốn làm gì cũng được, chỉ cần không phạm pháp thì chẳng ai quản được anh ta”.

Hàn Duyệt không tin nổi lại nhìn về phía Mạnh Tường Trần đang nói chuyện với người khác, người anh ta ôm bên mình lại đối thành một cô gái nhỏ xinh mặc đầm dạ hội hở lưng, anh ta gần như tựa hết cả người lên trên cô gái kia, tay cũng sờ mó khắp nơi. Cho tới khi người bạn đang nói chuyện với anh ta không thể nhìn được nữa đâm cho anh ta một cái, anh ta mới đẩy cô gái kia ra câu cổ anh bạn đó đi qua chỗ khác nói chuyện.

“Có điều con người anh ta cũng rất có tình nghĩa”, Chu Bác Nghị nói, “Chỉ là rất thiếu tiết tháo, nếu có một ngày anh ta đề ra yêu cầu không nên đề gì với em, ví dụ như...” Anh bỏ hết chữ phía sau, nói tiếp, “Em đừng nghĩ nhiều, không phải anh ta không tôn trọng em mà là anh ta chỉ cho rằng tất cả mọi người đều không có tiết tháo giống anh ta mà thôi. Tất cả những người bề ngoài nhìn được trong phòng này anh ta đều đã từng quấy rối cả”.

“Kể cả anh?” Hàn Duyệt lập tức hỏi.

“.....” Chu Bác Nghị khựng lại một cái, “Đó đã là chuyện rất lâu rồi. Sau đó anh của anh đã đánh anh ta một trận tơi tả, anh ta cũng chẳng dám nữa. Không nói anh ta nữa, để anh giới thiệu mấy người bạn cho em”.

Mọi người tới đông đủ, Mạnh Tường Trần xua hai nữ ca sĩ đang ngồi trong góc hát giúp vui qua một bên giành lấy mic-rô, thổi hai cái vào mic-rô trước rồi chờ mọi người yên lặng lại mới nói: “Cám ơn mọi người đã tới đây chung vui, cùng nhau chia buồn cho Mạnh mẽ sắp bước vào cái xuân thu thứ hai mươi chín trong đời vào tháng sau”. Nói xong, anh ta cúi chào một cái thật thấp với mọi người, người trong phòng đều nhiệt liệt vỗ tay.

Chờ tiếng vỗ tay ngừng lại, anh ta nói tiếp: “Chẳng cần nói gì nhiều, mọi người hãy chơi thật vui vẻ nhé, đương nhiên nếu có người muốn chơi trò chơi ‘càng vui hơn’ với tôi,” anh ta ngả ngón nháy mắt ra hiệu với mọi người, “Có thể tìm tôi bất cứ lúc nào, các bạn biết tôi luôn chuẩn bị sẵn sàng. Giờ đang năm mới, trên lầu có phòng nghỉ, tới lúc đó mọi người muốn ngủ giường hay muốn ngủ gì đó đó đều được, đi thẳng lên là xong, tất cả chi phí cứ ghi hết vào sổ của tôi, mọi người tự nhiên, tự nhiên nha!”.

Trong tiếng ‘xùy’ của mọi người Mạnh Tường Trần đem mic-rô trả lại cho hai cô ca sĩ, lại tiện tay sờ hai cái trên ngực của họ mới đi xuống dưới, cầm lấy chai sâm banh trong tay một mình tỉnh trẻ đang đứng đợi ở bên cạnh lắc thật mạnh, póc một tiếng mở nắp chai ra, đem hoan lạc đã chính thức bắt đầu.

Đèn trong phòng lại chính trở về tối, âm nhạc đổi thành một vũ khúc khiêu gợi, một chùm sáng đỏ lơ mơ rơi vào cái ống thép trên sân khấu, phía trên có hai cô gái thân hình nóng bỏng đang quần vào trên ống thép múa cột.

Chu Bác Nghị che chở Hàn Duyệt đi xuyên qua đám đông, giới thiệu Hàn Duyệt cho những người anh quen biết. Hàn Tư Triết nhìn thấy hết thấy, bưng ly rượu lên hớp một ngụm lớn, nhắm mắt lại dời tầm mắt khỏi người Hàn Duyệt về lại trên người Chu Bác Hạo ở bên cạnh. Hàn Duyệt có vị hôn phu của cậu ở bên hoàn toàn không cần anh lo, mà giờ anh cũng có thứ để mình phải lo hơn, đó chính là Hàn Tư Mộng.

Hàn Tư Mộng thích hay nói đúng hơn là mê mọt Chu Bác Hạo, gần như làm đến mức tất cả mọi người đều biết. Trong bữa tiệc chính thức có lẽ Hàn Tư Mộng còn có chút kiềm chế, nhưng bầu không khí của tiệc sinh nhật Mạnh Tường Trần quá mức mập mờ thối nát, gần như dính chút mùi vị tình dục. Những điều đó tới từ những nghệ sĩ ở công ty giải trí của Mạnh Tường Trần, quần áo hở hang, cử chỉ lả lơi, hầu như chẳng khác gì với đám tiếp viên. Dưới sự ảnh hưởng của những người này cử chỉ của mọi người cũng buông thả rất nhiều so với ngày thường, cho nên anh lo dưới sự ảnh hưởng của thứ không khí nơi này Hàn Tư Mộng sẽ làm ra việc gì đó không nên làm trong buổi tiệc.

Hàn Tư Huy vì lôi kéo cô em gái đầu óc không được thông minh lắm của mình nên trước giờ chưa từng gò ép hay ý kiến với bất cứ hành vi nào của cô, thậm chí còn hòa theo việc làm thiếu não của cô ta, nhưng Hàn Tư Triết không làm được, anh không thể nhìn Hàn Tư Mộng bề mặt trước mặt Chu Bác Hạo.

Khuyên bảo chắc chắn là vô vọng, vì thế Hàn Tư Triết đành phải theo sát bên cạnh Chu Bác Hạo. Tuy Hàn Tư Triết luôn đối xử với người khác bằng vẻ mặt hiền hòa, nhưng đối với Hàn Tư Mộng vẫn là có sự uy nghiêm của người anh trai. Cho nên Hàn Tư Mộng vừa tới gần Chu Bác Hạo, Hàn Tư Triết liền nhìn chằm chằm vào cô ta, chưa tới mười giây Hàn Tư Mộng sẽ không kiên trì nổi nữa mà đành bỏ đi.

“Steven, anh thấy sao?” một anh chàng ở đối diện hỏi. Steven là tên tiếng anh của Hàn Tư Triết khi đi du học ở Mỹ, người trước mặt này là đàn em ở Mỹ của anh.

Hàn Tư Triết thu lại suy nghĩ của mình, mỉm cười nói: “Anh cảm thấy ý tưởng này rất khá, nhưng có vẻ hơi bảo thủ...”

Tới mười hai giờ đêm, nhân viên phục vụ gõ cửa phòng đẩy một cái bánh kem cực lớn vào. Mạnh Tường Trần thổi tắt nến dưới tròng tiếng chúc ‘sinh nhật vui vẻ’, cắt bánh kem, lại gọi mấy chục chai rượu mạnh rồi nói lớn: “Không say không về! Không say không về!”

Mạnh Tường Trần là một tên rất ham chơi, tuy đã sắp ba mươi tuổi nhưng vẫn rất thích trò chơi trong bar giống như trò mười ba lá chịu phạt, nội dung trừng phạt cũng tương tự như hôn môi hay sờ mót, tuy khá tam tục* nhưng quả thật là thích hợp nhất để điều hòa bầu không khí. Tới sau nửa đêm, mọi người đều uống tới mức dâng trào, ngay cả mấy cô thực nữ cũng bỏ đi về rụt rè thường ngày mà tham gia vào trò chơi.

*(tầm thường, thấp kém, tục tĩu)

“Ai cầm Q cơ?” nút áo sơ mi của Mạnh Tường Trần phanh thủng tới ngực, trên cổ in hai vết son môi, “Ai cầm Q cơ vậy?”

Chu Bác Nghị giơ lá bài của mình lên: “Mình”.

“Há há” Mạnh Tường Trần bắt đầu cười điên cuồng, “Bác Nghị à, cậu với người cầm 5 rô, hức, làm gì đây... đúng rồi! Cùng người đó hôn sâu một phút đồng hồ! Phải vừa sờ vừa hôn ấy! Cứ thế!”

“Thằng nhóc cậu vừa phải thôi!” Chu Bác Hạo cũng uống đến mức hơi chéch choáng, hơi nhúc nhích một chút liền cảm thấy trời đất quay cuồng, anh giật giật cổ áo mình, hít sâu hai cái mới nói tiếp, “Em trai tớ là người đã có gia đình, bạn đời đang bên cạnh, cậu muốn nó ngoại tình ngay trước mặt chồng nó sao”

“Để cho Tiểu Duyệt thay 5 rô đi” Chu Bác Nghị cũng mở miệng nói.

“Việc này không vội, cứ từ từ, để mình biết ai là 5 rô trước đã được không?” Mạnh Tường Trần nói dừng dừng, kéo dài giọng hỏi: “Ai là 5 rô, xem thử là ai đã được chứ? Đừng chơi không chịu đó!”

Mọi người bắt đầu kiểm tra bài cho nhau. Hàn Tư Triết xoa xoa mũi, giấu bài vào trong lòng bàn tay cố ý làm ra vẻ say khướt. Cậu đàn em ngồi ở bên cạnh anh thế nhưng uống đến mức cười ngây ngô không dứt, sau khi đưa bài của mình ra cho người ta xem xong thì giành lấy bài của anh qua nhìn, lập tức la lớn: “Lá rô ở đây này!”

“Cái đời này máu chó thật” Mạnh Tường Trần cười hô hô, “Anh trai sắp giành trai với em trai... A Hạo sao cậu đánh mình!”.

“Tớ thấy cậu uống chưa đủ nhiều, uống chút nữa đi, tốt nhất là ngủ thẳng cẳng luôn đỡ phải nói năng bậy bạ,” Chu Bác Hạo xụ mặt, tóm lấy một chai whiskey qua dốc thẳng vào miệng Mạnh Tường Trần.

Mạnh Tường Trần liều mạng chống cự, nói: “Tớ nói đùa! Nói đùa thôi mà!” vất vả thoát khỏi móng vuốt của Chu Bác Hạo thì lập tức lại nói nữa, “Nhưng cũng không thể bỏ qua như thế được. Thế này đi, A Hạo, cậu tới chịu phạt thay em trai cậu thấy sao hả?” chẳng đợi Chu Bác Hạo từ chối liền nói, “Đừng chơi không chịu chứ, nếu tham gia trò chơi phải chịu tất cả nội dung của trò chơi vô điều kiện. Vả lại không phải chỉ là hôn cái thôi sao? Toàn là người sắp ba mươi đừng làm như trong sáng vậy được không? Cứ như nhóc trai tân ấy”. Nói xong, Mạnh Tường Trần lộ ra một nụ cười bí ối, “Nói chỉ cậu có phải trai tân hay không thì tớ biết rõ nhất, đúng không A Hạo? Á, phải rồi!” Mạnh Tường Trần bỗng giật mình bật phốc khỏi sofa, “A Hạo, cậu thay em trai cậu còn tớ thay A Triết, vậy thì được rồi chứ!”

Anh ta vừa tự mình quyết định, vừa đứng dậy giang hai tay đi về phía Chu Bác Hạo: “Đến đây nào, nhào vào lòng anh nào Hạo Hạo cưng ~”

Chu Bác Hạo ghét bỏ đá anh ta qua một bên, nói: “Vòng này bỏ qua đi”.

“Đừng bỏ mà” mọi người ào ào kháng nghị, “Mấy cô gái đều chấp nhận chịu phạt, cậu có phải đàn ông không thế”

Hàn Tư Mộng cách Hàn Tư Triết hai người nhìn chăm chú vào Chu Bác Hạo rất lâu, cuối cùng hạ quyết tâm, mở miệng kêu: “Không thì...”

Hàn Tư Triết nhanh chóng nhòe người qua, một tay nắm chặt hàm cô ta bắt buộc cô ngưng ngay lời đang nói, tay kia thì cầm miếng bánh kem nhét vào miệng cô ta, nhìn cô cảnh cáo rồi lập tức đứng dậy nhìn về phía Chu Bác Hạo ở bên cạnh, nói: “Tớ chịu phạt. A Trần nói đúng, toàn là người lớn hôn một cái cũng chẳng phải chuyện gì to tát”.

Người trong phòng lập tức bắt đầu huyết sáo điên cuồng, Hàn Tư Triết cố nhịn không có nhìn về phía Hàn Duyệt. Chuyện bỗng dưng phát triển tới tình trạng hiện giờ đột nhiên anh cảm thấy hơi hối hận, anh cho rằng nếu chỉ là để ngăn Hàn Tư Mộng làm ra chuyện gì mất mặt hơn thì có lẽ còn có cách giải quyết khác tốt hơn nhiều. Nhưng mà anh uống hơi nhiều rượu, bầu không khí trong phòng riêng cũng lan tràn mùi rượu nồng nặc khiến người ta càng nghĩ càng cảm thấy đầu óc choáng váng, hoàn toàn mất đi khả năng suy xét vốn có. Anh chỉ có thể cố gắng bình tĩnh nhìn vào Chu Bác Hạo, chỉ mong đối phương có thể cương quyết từ chối.

Chu Bác Hạo cảm giác được một cơn đau đầu vì đã lỡ leo lên lưng cọt, nhìn vào ánh mắt Hàn Tư Triết đang sáng quắc nhìn chăm chăm vào mình cảm thấy nếu như từ chối hình như không nể mặt đối phương cho lắm, chỉ có thể đứng dậy nâng gáy anh hôn lên.

Chu Bác Hạo cảm thấy mình nhất định là uống nhiều quá, thế cho nên đầu óc anh lúc này chia ra thành hai người. Một người gần như là hoàn toàn đắm mình vào nụ hôn có mặt ngoài ý muốn vì chơi trò chơi này, gần như mê muội. Mà người còn lại thì bình tĩnh nhìn thấy mọi việc, đang kêu hét ở trong đầu anh nhắc anh đang ở trong phòng của quán bar, xung quanh có hơn mấy chục khán giả vây xem, mà đối tượng giờ anh đang hôn là anh trai của vị hôn phu của em trai anh.

Nhưng nụ hôn này cảm giác tuyệt vời đến không ngờ, trong miệng Hàn Tư Triết có một mùi thơm tinh khiết và ấm nồng đậm trưng của whiskey Scotland, khiến anh không nhịn được muốn đi sâu vào nhắm nháp.

Hàn Tư Triết chau mày, nụ hôn càng ngày càng dữ dội của Chu Bác Hạo khiến cho anh có chút khó chịu, thế nên liền đẩy nhẹ vào vai Chu Bác Hạo ra hiệu anh ta dừng mạnh bạo như vậy.

Cảm giác được hình như Hàn Tư Triết muốn thoát khỏi, Chu Bác Hạo vốn đã hơi say, một chút lý trí tỉnh táo cuối cùng cũng biến mất tăm. Anh siết chặt hai tay giữ chặt người đàn ông vào trong vòng tay mình, đè người xuống ép cả người anh chàng vào trong ngực mình, cái tay để ở gáy Hàn Tư Triết cố định chặt đầu anh, gần như là mãnh liệt cắn xé môi lưỡi anh, tham lam hút lấy nước bọt có mùi rượu trong miệng anh.

Tiếng la hét và tiếng huyết sáo trong phòng riêng gần như có thể làm bật tung cả trần nhà. Mạnh Tường Trần vỗ tay ầm ỉ, lại huyết sáo một tiếng rồi la lớn: “Đừng chỉ lo hôn môi, sờ chút đi chứ!”

Hàn Duyệt giật mình nhìn thấy mọi thứ trước mắt, nghẹn mặt kéo kéo Chu Bác Nghi, nói: “Không phải em đang nằm mơ chứ...”.

Chu Bác Nghi cũng rất là ngạc nhiên, anh vốn cho là Chu Bác Hạo sẽ đối xử với nụ hôn trừng phạt này giống như đối xử với một nhiệm vụ bắt buộc phải hoàn thành, không ngờ thế nhưng bây giờ có vẻ như thật sự nghiêm túc vào và hưởng thụ trong đó.

Dưới sự xúi giục của Mạnh Tường Trần Chu Bác Hạo càng hôn càng hăng say, thật sự đưa tay túm lấy hông của Hàn Tư Triết bắt đầu dùng sức xoa bóp. Trước đó, đối với nụ hôn càng lúc càng thô bạo của Chu Bác Hạo, Hàn Tư Triết miễn cưỡng cũng nhịn được. Nhưng ngay khi đối phương bắt đầu sờ mó lung tung trên người anh thì Hàn Tư Triết cuối cùng cũng không chịu được nữa bắt đầu ra sức vùng vẫy, gần như suýt chút nữa đã giãy khỏi ngực Chu Bác Hạo, lại bị sô pha đằng sau làm vấp gối, chân vừa lảo đảo liền ngã ngửa ra sau.

Chu Bác Hạo lập tức nâng lấy mông anh bế phốc anh lên. Tổ tiên nhà họ Hàn là người phương Nam, dáng người cũng không cao to. Hàn Duyệt còn đang lớn nên chưa cao hơn một mét bảy, mà Hàn Tư Triết đã vừa đủ một mét tám. Còn người nhà họ Chu lại là trai phương Bắc chính cống, đàn ông đều cao to lực lưỡng, chiều cao của hai anh em Chu Bác Hạo và Chu Bác Nghị đều cao hơn một mét chín. Giờ Chu Bác Hạo ôm Hàn Tư Triết vào lòng làm hai chân Hàn Tư Triết đều rời khỏi mặt đất, trọng lượng cả người đều bị bắt đặt ở trên người Chu Bác Hạo.

Hàn Tư Triết đã tức đến mức sắp học máu, liều mạng đẩy mặt của Chu Bác Hạo ra, suýt nữa đã té khỏi trên người anh ta lúc đó mới ngừng nộ hôn này lại được. Mà tiếng la hét trong phòng đã mất kiểm soát tới mức nhân viên phục vụ không nhận được mở cửa ra xem thử có phải đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì hay không.

“Xin lỗi” Chu Bác Hạo cũng nhận ra mình vừa rồi có hơi vô lễ, đỡ Hàn Tư Triết lên, nhận lỗi nói, “Tôi uống nhiều quá, ban này có chút mất kiểm soát, xin lỗi”.

Hàn Tư Triết lấy khăn tay đè lên đôi môi bị cắn chảy máu, lắc đầu. Anh rất muốn quay đầu lại xem thử vẻ mặt của Hàn Duyệt, nhưng cuối cùng cũng không thể gom lấy một chút can đảm nào. Sau một hồi, anh cuối cùng đã điều chỉnh lại cảm xúc, lại nở ra một nụ cười ôn hòa lễ phép hoàn hảo, nói: “Không sao, tôi cũng uống hơi nhiều mà. Cả hai đều là đàn ông, chẳng có gì to tát đâu”.

59. Chương 59

Sau khi trải qua một nụ hôn nồng nàn mãnh liệt, lại ngồi gần sát với Chu Bác Hạo quả thật chính là một sự giày vò cực kỳ xấu hổ, nhưng Hàn Tư Triết không thể đổi chỗ khác. Hàn Tư Mộng đang ngồi ở một vị trí chỉ cách anh có hai người, đang dùng một loại ánh nhìn xen lẫn cảm tức và đồ kị hung ác trừng anh, sau đó thì tiếp tục nóng bỏng nhìn Chu Bác Hạo.

Trong lòng Hàn Tư Mộng đang nghĩ gì Hàn Tư Triết chẳng cần phải đoán, đơn giản là cảm thấy người làm anh như anh đây quá xấu tính, giành trai với em gái mình vân vân mây mây. Nhưng Hàn Tư Triết lười giải thích, anh uống rượu hơi nhiều đầu óc có chút mê man, rất khó chịu, đã chẳng còn hơi sức đâu đi chăm lo cho suy nghĩ thất thường của cô em gái thất thường này nữa. Nhưng chỉ cần uy thế làm anh hai của anh vẫn còn, cho dù trong lòng Hàn Tư Mộng có mất hứng hơn đi nữa cũng vẫn không dám trắng trợn lại gần đây. Buổi hẹn lập tức cũng sắp kết thúc, anh phải kiên trì tới giây phút cuối cùng, không thể để công đã trảng.

Sau một đêm cuồng loạn, buổi họp mặt rốt cuộc đã chấm dứt vào bốn giờ sáng. Không phải vì mọi người đã chơi đã mà là giờ phút này người có thể giữ tỉnh táo đã không còn quá hai bàn tay, cả phòng la liệt “xác chết”.

Mạnh Tường Trăn nằm trong ngực của một nữ nghệ sĩ xinh đẹp, vừa đưa tay vói vào vạt áo cô ấy xoa bậy lên ngực cô ấy một hồi, vừa kéo giọng kêu: “Nhân viên! Nhân viên!”.

Một nam nghệ sĩ còn đứng lên được, ngã tới ngã lui mở cửa phòng ra kêu nhân viên tới. Mạnh Tường Trăn nhìn vào nhân viên trước mặt, nhìn chăm chăm cậu ta một hồi mới hé ra một nụ cười có chút dờ dẩn nói: “Kêu người tới... đem những người này, hức, đưa lên, hức, đưa lên lầu hết đi... đúng, lên lầu...”. Nói xong anh ta ngo ngoay đứng lên, đẩy nữ nghệ sĩ đỡ mình ra ôm lấy nhân viên nam trước mặt, một tay xoa mông cậu ta một tay vuốt mặt cậu ta, miệng thì vừa cắn tùm lum trên cổ người ta vừa nói: “Bé cưng, em tên gì?”.

Mạnh Tường Trăn được cậu nhân viên này đỡ đi ra ngoài, rất nhanh những nhân viên khác nối tiếp nhau vào, cẩn thận đem mấy vị cậu ấm cô chiêu nhà giàu có uống say tới bất tỉnh nhân sự này đưa lên khu phục vụ trên lầu.

Hàn Duyệt cũng có uống ít rượu, nhưng cũng không có uống say, ban này chỉ là không thức khuya nổi nên nằm trong lòng Chu Bác Nghị ngủ, bị nhân viên vừa chạm vào liền tỉnh giấc, vội vã đẩy đẩy Chu Bác Nghị cũng đang say ngủ.

Chu Bác Nghị uống rất nhiều so với Hàn Duyệt, tuy không tới mức say bí tỉ nhưng cũng đã không phân biệt rõ đang ở chỗ nào. Mở mắt ra vừa thấy Hàn Duyệt lập tức ôm lấy cậu nhóc vào lòng, chuẩn xác tìm được bờ môi cậu liền thật sâu hôn lên, tay cũng bắt đầu sờ mó lung tung. Hàn Duyệt được sự giúp đỡ của nhân viên khó lắm mới giẫy khỏi ngực anh, lại cố sức kéo anh tới phòng nghỉ. Vừa mới mở cửa ra liền bị anh chàng đẩy ngã lên giường lật sạch không còn một mảnh, tiếp tục chuyện ban nãy chưa làm xong trong phòng.

Hàn Tư Triết và Chu Bác Hạo là bạn tốt của Mạnh Tường Trăn, là người dẫn đầu trong đó nên đều bị ép uống tới mức ói ra một hai lần, giờ đầu óc đã không còn tỉnh táo. Chu Bác Hạo kể bên Hàn Tư Triết đã bất tỉnh nhân sự từ lâu, còn Hàn Tư Triết vẫn vậy vùng ở nửa mê nửa tỉnh, vịn cái đầu gần như sắp nứt toát, mắt nửa mở thở hổn hển khó chịu.

Đột nhiên anh cảm thấy có người hình như muốn mang người đàn ông bên cạnh anh đi, vừa ngẩng đầu, hình như là một cô gái trẻ đẹp. Là Tư Mộng sao? Hàn Tư Triết nghĩ theo phản xạ, lập tức chen ngang túm chặt lấy cổ tay của Chu Bác Hạo, nhỏ giọng nói cảnh cáo: “Buông cậu ta ra!”

Hàn Tư Mộng đã được hai nữ nhân viên đỡ đi rồi, giờ người đang tính di chuyển Chu Bác Hạo chẳng qua là nhân viên quán bar, nghe thấy lời cảnh cáo của Hàn Tư Triết cô ấy lập tức bỏ tay mình ra kêu nhân viên khác tới đây giúp đỡ.

Trước mắt Hàn Tư Triết là một vùng ánh sáng lốm đốm lơ mờ không rõ, anh cảm thấy ‘Tư Mộng’ hình như đã lui ra, theo sau lại có người khác tới gần, dường như tính đưa Chu Bác Hạo đi.

“Xéo ngay!” Hàn Tư Triết giơ cánh tay kia lên vùng người trước mắt ra, “Tôi kêu... đừng đụng vào cậu ta!”

Nhân viên đưa mắt nhìn nhau, lại thử thêm vài lần đều bị Hàn Tư Triết thái độ cương quyết từ chối, bọn họ chỉ có thể kêu quản lý tới. Quản lý đương nhiên biết mặt hai vị đại thiếu gia, trong lòng không ngừng nói thầm cậu hai Hàn và cậu hai Chu bên nhau từ khi nào vậy, rồi kêu mấy nhân viên khỏi thử tách hai người ra nữa trực tiếp đỡ bọn họ cùng nhau tới một căn phòng nghỉ là được.

Hàn Tư Triết cảm thấy mình được người đỡ dậy, ngay sau khi nhận ra đối phương không có tính tách anh và Chu Bác Hạo ra thì anh liền tùy ý đối phương đưa anh rời khỏi phòng, không phản kháng nữa. Hàn Tư Triết đã không thể suy nghĩ được nữa, chỉ biết là không thể rời khỏi bên cạnh Chu Bác Hạo tránh làm cho Hàn Tư Mộng đã sớm ghen tỵ phát điên chui kẻ hở, còn lại thì đã không thể nhét vào cái đầu đã bị cùn chiếm đầy của anh nữa rồi.

Nhân viên thả hai người vào trên giường phòng nghỉ, cởi áo khoác ra, đắp kỹ chăn, rồi chỉnh nhiệt độ của máy lạnh xong liền rời khỏi phòng.

Sau khi cảm thấy xung quang hình như không còn ai khác, Hàn Tư Triết rót cuộc thả lỏng xuống, mặc mình chìm vào giấc ngủ mê man, tay vẫn như cũ nắm chặt lấy cổ tay của Chu Bác Hạo.

Không biết ngủ bao lâu Chu Bác Hạo bỗng dưng bị nóng tỉnh, anh bực dọc giơ tay lên tính cởi quần áo trên người ra, lại phát hiện tay mình chẳng hiểu sao bị người ta túm lấy. Anh vùng tay đối phương ra, qua loa cởi quần áo trên người ra vất xuống giường, sau đó thì lăn trở lại trên giường ngủ tiếp. Mà Hàn Tư Triết cũng bị động tác của anh ta đánh thức. Anh còn chưa tỉnh táo lại giữa cơn say, chỉ là phát hiện thứ trong tay mình đã biến mất, theo phản xạ bắt đầu mò mẫm bên cạnh.

Có một bàn tay sờ mó khắp nơi trên người mình, thậm chí mấy lần đụng tới bên dưới của mình, Chu Bác Hạo cho dù là người chết thì giờ cũng sẽ bị sờ sống lại. Người đàn ông bị mò tới mức lửa tình hừng hực mở to mắt, lúc này mới nhận ra bên cạnh mình còn nằm một người, anh nhìn không rõ, hay nói đúng hơn là bộ não trì trệ khiến anh không đoán được đối phương rốt cuộc là ai, chỉ là theo phản xạ cho rằng hình như là một người đàn ông bề ngoài khá được.

A Trăn đưa tới? Chu Bác Hạo nghĩ. Dưới thân càng nóng càng cứng rắn, anh quyết định nghe theo nhu cầu dưới đáy lòng vào giờ phút này, xóc chân lên đè qua, thô bạo xé rách quần áo trên người đối phương xuống quăng qua một bên, sau đó liền hung ác cắn một phát vào cổ đối phương.

Những khách mời tham dự tiệc sinh nhật của Mạnh Tường Trăn cho tới buổi chiều mới lần lượt ra khỏi giường, mang theo nỗi đau cào bao tử và cơn say rời khỏi quán bar.

Khi Hàn Duyệt mở mắt ra, Chu Bác Nghị đang dùng khăn lông lau chùi tinh dịch đã khô trên người cho cậu. Cậu hừ lạnh một tiếng, giơ chân lên đập đập bả vai của Chu Bác Nghị, nói xưng xĩa: “Làm sao dám làm phiền cậu ba Chu chứ?”.

Chu Bác Nghị túm chân của cậu lên, lấy lòng hôn lên ngón chân cậu, nói: “Đừng giận, hôm qua anh uống say quá”.

Người say rượu phản ứng thần kinh đều sẽ có chút trì trệ, biểu hiện ở chuyện-phòng-the, chính là khó có thể đạt tới khoái cảm. Chu Bác Nghị chậm chạp không phát tiết ra, Hàn Duyệt lại bắn liên tục năm lần dưới tình huống miệng và tay anh cùng sử dụng, tới cuối cùng cái gì cũng ra không được chỉ có thể khóc kêu xin anh tha cho mình, Chu Bác Nghị không có chút nhúc nhích nào.

Sau đó, Hàn Duyệt bỗng dưng cảm thấy một cơn buồn tiểu dữ dội. Cậu gấp đi vệ sinh, nhưng Chu Bác Nghị không chịu buông cậu ra. Hàn Duyệt dưới tình thế gấp rút cũng bất chấp mất mặt vừa kêu ‘anh ơi’ vừa kêu ‘ông xã’ một hồi, một số lời bình thường tuyệt đối không nói ra lời cũng nói một đồng, cuối cùng Chu Bác Nghị mới nẩy lòng từ bi ôm cậu tới nhà vệ sinh, nhưng lại đột nhiên đổi ý đặt cậu lên trên bồn rửa tay, rồi kẹp hai cái đùi cậu lại với nhau, vừa ra vào vừa nói: “Không sao, cứ thế mà tiểu đi. Dù sao cũng là nhà vệ sinh, bồn rửa mặt cũng không khó dọn dẹp”.

Sau khi Hàn Duyệt tiểu ra xong liền trực tiếp khóc tới mức suýt tắc thở, cuối cùng cái gì cũng chẳng nhớ rõ chỉ biết là mình khóc đã rồi ngủ mất. Giờ tỉnh táo nhớ lại, quả thật mất mặt vô cùng.

Hàn Duyệt càng nghĩ càng tức, lại giơ chân đập Chu Bác Nghị một cước, trở mình không muốn nhìn thấy anh. Chu Bác Nghị vứt khăn lông đi tới phía sau Hàn Duyệt nằm xuống, ôm Hàn Duyệt vào lòng dán lỗ tai cậu không ngừng nói ngọt cầu xin tha thứ, cho tới khi chọc Hàn Duyệt cười chuyện này mới xem như yên bình trôi qua.

Sau khi hai người sửa sang lại phòng ở trong phòng nghỉ quán bar xong thì chuẩn bị rời khỏi, Chu Bác Nghị định đưa Hàn Duyệt về nhà họ Chu nghỉ ngơi một đêm trước đã, anh lo Hàn Duyệt ở nhà họ Hàn không nhận được sự chăm sóc đầy đủ.

Tài xế nhà họ Chu đã dừng xe ở trước cửa quán bar, Chu Bác Nghị dẫn theo Hàn Duyệt lên xe, tiện miệng hỏi cậu: “Anh hai đã về nhà chưa?”. Lại nghe thấy tài xế nói: “Cậu hai còn chưa đi ra”.

Chu Bác Nghị có chút bất ngờ, tính gọi điện thoại cho Chu Bác Hạo, lại lo anh đang ngủ liền quay ngược lại quán bar, tìm quản lý tới, hỏi rõ Chu Bác Hạo quả thật là ở quán bar nghỉ ngơi tới giờ cũng chưa có rời khỏi phòng. Anh lo Chu Bác Hạo ở trong phòng xảy ra chuyện gì, liền kêu Hàn Duyệt chờ trong xe còn mình và quản lý thì đi trong phòng xem sao.

Đi tới cửa phòng của Chu Bác Hạo, Chu Bác Nghị gõ gõ cửa, lớn tiếng kêu: “Anh? Anh còn đang ngủ à?”.

Qua một hồi lâu, mới nghe được giọng của Chu Bác Hạo từ trong phòng truyền ra: “Còn đang nghỉ ngơi, Bác Nghị, em về nhà trước đi, anh qua thêm lát nữa mới về”.

Nghe thấy giọng của Chu Bác Hạo không có chỗ gì không ổn, Chu Bác Nghị yên tâm xoay người rời khỏi quán bar.

Mà trong phòng, Chu Bác Hạo quần một chiếc áo tắm của phòng quán bar cung cấp, ngồi trên sofa ở góc phòng nhìn vào người đàn ông bị anh dày vò vô cùng thâm thẳm này, cái kính Chambers một điều thuốc, vò rối tóc mình.

Anh không hiểu tại sao lại trở thành cái dạng này, trong trí nhớ của anh hình như là có một người con trai nhiệt tình giở trò với anh trước, anh mới nhận lấy tấm lòng của đối phương rồi đè ép qua. Trong lúc đó đối phương hình như vùng vẫy rất mạnh, chỉ là với anh mà nói chút vùng vẫy đó chẳng qua là tình thú nhỏ trên giường thôi, trái lại khiến sự nhiệt tình của anh càng bùng phát càng dâng cao. Sau khi ở trên người đối phương phóng thích dục vọng không chỉ một lần, anh liền trực tiếp đè ở trên người cậu con trai này ngủ, cho tới khi anh tỉnh giấc, nửa thân dưới hơi mềm của anh còn dút ở phía sau đối phương ngo ngoáy muốn nhúc nhích. Lúc đó anh còn tỉnh lại thêm một lần, nhưng sau khi anh nhìn rõ mặt của đối phương thì nhiệt tình có dâng cao hơn đi nữa cũng chớp mắt rũ xuống.

Chu Bác Hạo cau chặt mày, lại lần nữa châm thêm một liều thuốc. Rồi không biết qua bao lâu người trên giường mới động đậy cơ thể, ngay sau đó liền phát ra một tiếng rên rỉ đau đớn. Chu Bác Hạo lập tức dập tắt liều thuốc trên miệng vào trong gạt tàn, đi tới bên giường, hơi ngáp ngừng, cuối cùng nửa quỳ ở bên giường nhỏ giọng hỏi: “Cậu cảm thấy thế nào?”

Hàn Tư Triết chớp chớp mắt, bỗng nhiên máu trên mặt biến mất sạch, anh liều mạng trừng Chu Bác Hạo, môi khẽ rung rung.

“Xin lỗi” Chu Bác Hạo chân thành nhận lỗi, “Tuy rằng ngày hôm qua uống say quá... nhưng mà... tôi sẽ chịu trách nhiệm...”

Hàn Tư Triết cố sức nuốt mấy cái, hít thở thật sâu, ngực phập phồng lên xuống dữ dội, cuối cùng nhắm mắt lại từ từ thở ra một hơi, nói với giọng khàn khàn: “Đều là người lớn, cũng là đàn ông con trai, chẳng có gì phải nói chịu trách nhiệm hay không. Huống chi đêm qua tôi cũng uống say, nếu như muốn kể trách nhiệm thì hai người chúng ta một người một nửa thôi”.

Chu Bác Hạo nói: “Nói cũng không thể nói thế...”

“Xin lỗi” Hàn Tư Triết cắt ngang lời nói của anh ta, “Có thể mang cho tôi một ly nước hay không?”

Chu Bác Hạo vội xoay người rót nước cho anh. Sau khi uống nước xong Hàn Tư Triết cảm thấy cổ họng khô gần như sắp rách của mình cuối cùng cũng dễ chịu một ít, nói cảm ơn rồi nói: “Xin cậu tránh ra một lát, tôi muốn sửa soạn lại bản thân”.

“Để tôi giúp cậu!” Chu Bác Hạo lập tức nói.

“Cám ơn, nhưng khỏi” Hàn Tư Triết cương quyết từ chối nói, “Tôi có thể tự làm”.

“Vẫn là để tôi làm cho” Chu Bác Hạo còn cương quyết hơn so với anh, xoay người vào phòng tắm, mở nước trong bồn tắm lớn, lại đi ra xốc thẳng chăn lên dùng một dáng vẻ không cho phép từ chối bề Hàn Tư Triết lên, “Tôi đã nói tôi sẽ chịu trách nhiệm”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-lai-ve-mot-nha>